Hồ Sơ Chuyện Lạ

Contents

Hồ Sơ Chuyện Lạ **3**
1. Chương 1-1: Chuyện Lạ Ở Hoàng Thành . . . 3
2. Chương 1-2 . . . 5
3. Chương 1-3 . . . 8
4. Chương 1-4 . . . 11
5. Chương 1-5 . . . 15
6. Chương 1-6 . . . 18
7. Chương 1-7 . . . 21
8. Chương 1-8 . . . 25
9. Chương 1-9 . . . 30
10. Chương 2-1: Sự Kiện Về Kim Đồng Tử . . . 33
11. Chương 2-2 . . . 36
12. Chương 2-3 . . . 39
13. Chương 2-4 . . . 43
14. Chương 2-5 . . . 47
15. Chương 2-6 . . . 51
16. Chương 3-1: Những Tròng Mắt Quỷ . . . 54
17. Chương 3-2 . . . 57
18. Chương 3-3 . . . 61
19. Chương 3-4 . . . 64
20. Chương 3-5 . . . 66
21. Chương 4-1: Chuyến Du Lịch Âm Phủ . . . 69
22. Chương 4-2 . . . 72
23. Chương 4-3 . . . 75
24. Chương 4-4 . . . 78
25. Chương 4-5 . . . 80
26. Chương 5-1: "phản Hồn Đăng" . . . 83
27. Chương 5-2 . . . 87
28. Chương 5-3 . . . 90
29. Chương 5-4 . . . 94
30. Chương 6-1: Sự Kiện Ở Thôn Giáng Thần . . . 98
31. Chương 6-2 . . . 101
32. Chương 6-3 . . . 104
33. Chương 6-4 . . . 108
34. Chương 6-5 . . . 111
35. Chương 6-6 . . . 114
36. Chương 7-1: Tiên Nữ Trong Tranh . . . 118
37. Chương 7-2 . . . 121
38. Chương 7-3 . . . 124
39. Chương 7-4 . . . 128
40. Chương 7-5 . . . 131
41. Chương 8-1: Kẻ Bất Tử . . . 134

42. Chương 8-2 . . . 138
43. Chương 8-3 . . . 141
44. Chương 8-4 . . . 143
45. Chương 8-5 . . . 146
46. Chương 8-6 . . . 149
47. Chương 9-1: Ngọc Bội Song Ngư . . . 155
48. Chương 9-2 . . . 158
49. Chương 9-3: Ngọc Bội Song Ngư . . . 163
50. Chương 9-4 . . . 167
51. Chương 9-5 . . . 170
52. Chương 9-6 . . . 173
53. Chương 9-7 . . . 176
54. Chương 10-1: Tà Thuật Hàng Đầu . . . 179
55. Chương 10-2 . . . 182
56. Chương 10-3 . . . 186
57. Chương 10-4 . . . 191
58. Chương 10-5 . . . 195
59. Chương 10-6 . . . 198
60. Chương 10-7 . . . 201
61. Chương 10-8 . . . 204
62. Chương 11-1: Tạng Bí Cốt Khí . . . 207
63. Chương 11-2 . . . 210
64. Chương 11-3 . . . 213
65. Chương 11-4 . . . 217
66. Chương 11-5 . . . 220
67. Chương 11-6 . . . 223
68. Chương 12-1: Kiếp Trước Kiếp Này . . . 227
69. Chương 12-2 . . . 231
70. Chương 12-3 . . . 235
71. Chương 12-4 . . . 238
72. Chương 12-5 . . . 242
73. Chương 12-6 . . . 245
74. Chương 13-1: Sự Kiện Đồng Tử Quan . . . 248
75. Chương 13-2 . . . 251
76. Chương 13-3 . . . 255
77. Chương 13-4 . . . 259
78. Chương 13-5 . . . 262
79. Chương 14-1: Nhà Tiên Tri . . . 267
80. Chương 14-2 . . . 271
81. Chương 15-1: Mao Sơn Đạo Thuật . . . 274
82. Chương 15-2 . . . 278
83. Chương 15-3 . . . 280
84. Chương 15-4 . . . 283
85. Chương 15-5 . . . 286
86. Chương 16-1: Nhân Sinh Bát Khổ . . . 289
87. Chương 16-2 . . . 292
88. Chương 16-3 . . . 294
89. Chương 16-4 . . . 298
90. Chương 16-5 . . . 301
91. Chương 16-6 . . . 304
92. Chương 17-1: Hồ Tiên . . . 307
93. Chương 17-2 . . . 310
94. Chương 17-3 . . . 313
95. Chương 17-4 . . . 317

96. Chương 17-5 . . . 321
97. Chương 17-6 . . . 326
98. Chương 18-1: Hình Xăm Máu . . . 329
99. Chương 18-2 . . . 333
100. Chương 18-3 . . . 336
101. Chương 18-4 . . . 340
102. Chương 18-5 . . . 343
103. Chương 18-6 . . . 347
104. Chương 19-1: Hội Quang Minh . . . 351
105. Chương 19-2 . . . 354
106. Chương 19-3 . . . 358
107. Chương 19-4 . . . 361
108. Chương 19-5 . . . 364
109. Chương 20: Kết Cục - Thảm Họa Tận Thế . . . 368
110. Chương 20-1 . . . 375
111. Chương 20-2 . . . 379
112. Chương 21: Ngoại Truyện 1 : Bánh Bao Đầy Đất . . . 385
113. Chương 22: Ngoại Truyện 2 : Nối Lại Tiền Duyên . . . 390
114. Chương 23: Ngoại Truyện 3 . . . 393

Hồ Sơ Chuyện Lạ

Giới thiệu
Editor: YUNJAEJIYONG, nhóm dịch Thủy Nguyệt ĐạmThể loại : thần quái, thần tiên, ma quái, tì

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ho-so-chuyen-la

1. Chương 1-1: Chuyện Lạ Ở Hoàng Thành

"Thấy ớn quá! Tại sao chúng ta phải đến cái nơi quỷ quái này để thu chương trình?" Nhiếp ảnh gia A Hào sờ sờ lớp da gà trên cánh tay. Mẹ nó! Biết vậy lúc đầu sẽ không đồng ý chuyển về tổ này. Nếu sớm biết Diêu Nhiếp sẽ lôi mình đến chỗ quỷ quái này, đánh chết cậu ta cũng không đồng ý đâu! Năm nay cậu ta mới chỉ 24 tuổi, còn chưa cưới vợ sinh con, không thể cứ "chưa làm được gì hết" đã toi đời rồi.

"Suỵt, nói nhỏ chút. Ồn ào cái gì? Cậu sợ không ai biết chúng ta đang trốn ở đây sao?" Diêu Nhiếp là biên tập kiêm dẫn chương trình, cũng chính là người lên ý tưởng, vạch ra kế hoạch lần này.

A Hào đau khổ nhăn mặt: "Anh Diêu, anh không thấy được thì thôi đi, mắc gì phải kéo theo đàn em xuống nước chớ?" Nơi này không chỉ âm u rùng rợn, lạnh lẽo dễ sợ, quan trọng hơn là, nơi này vô cùng nguy hiểm.

Diêu Nhiếp chậc lưỡi: "Không có cậu ai chụp ảnh đây? Sợ cái gì, anh Diêu của cậu dương khí rất mạnh, yêu ma quỷ quái gì nhìn thấy anh mà còn không biết tự động nhường đường?"

A Hào trợn mắt xem thường: "Thôi đi anh. Mỗi lần theo anh ra quay ngoại cảnh ở lại khách sạn, ai luôn luôn bị bóng đè? Anh mà dương khí mạnh, thì em sẽ là cửu dương chân nhân!"

Diêu Nhiếp tức giận nhưng không tranh cãi thêm nữa, thật ra một phần nguyên nhân là vì thẹn quá hoá giận: "Không biết tiến bộ! Chương trình của chúng ta gọi là gì?"

"Bước vào khoa học." A Hào máy móc trả lời.

"Đúng vậy! Tôn chỉ của chúng ta là đả đảo mê tín, bỏ giả lấy thật, vạch trần mọi thứ nguỵ khoa học, phản khoa học. Cậu đã là một thành viên của chương trình Bước vào khoa học, sao có thể tin ba cái thứ ma quỷ gì đó?" Vẻ mặt Diêu Nhiếp hoàn toàn chính nghĩa lẫm liệt.

"Không phải, anh Diêu. Nơi này ban đêm không cho phép ai ra vào, nếu chúng ta bị phát hiện trốn ở trong này, người ta tưởng chúng ta là ăn trộm, nhất định sẽ bị xử bắn! Em vừa mới thoát khỏi biển khổ học hành ra đi làm, giống như nụ hoa vừa hé nở, anh không thể để em cứ vậy mà héo chết được."

Làm gì có nơi nào mà khủng khiếp như vậy, bị tóm được là xử bắn? Thế nhưng nơi này quả thật dễ sợ như vậy đấy, toàn dân trong nước dù là con nít ba tuổi chắc chắn cũng biết là nơi nào. Đây chính là danh lam thắng cảnh của thủ đô, di sản của thế giới, là viện bảo tàng lịch sử văn hoá, đồng thời cũng là hoàng cung của hai triều đại Minh Thanh.

Có lẽ rất nhiều người đã từng đến đây tham quan, đều biết rằng chỉ có một bộ phận nhỏ của hoàng cung được mở cửa đón du khách, còn rất nhiều chỗ khác trong cung đều bị cấm, không cho phép khách du lịch tiến vào. Mỗi ngày sau năm giờ, âm khí bắt đầu tích tụ, cả hoàng thành sẽ bị phong toả, bên trong hoàn toàn không có ai. Nghe nói, những nơi bị khoá đều đã từng xảy ra một số chuyện kỳ lạ. Nhiều năm qua, kinh đô vẫn lưu truyền một số chuyện kỳ bí trong cung. Ví dụ như, buổi tối nếu có mưa giông sấm sét cùng lúc, sẽ nhìn thấy rất nhiều cung nữ và thái giám mặc trang phục cung đình chậm rãi đi trong hoàng thành. Năm 1992 từng có một đám đông du khách tận mắt nhìn thấy hiện tượng kỳ dị này, cũng có chụp ảnh lại. Vì vậy, chuyện đó từ một truyền thuyết đã trở thành một sự thật mà mọi người đều biết.

Có điều sự việc đó cũng có thể giải thích được bằng góc độ khoa học. Bởi vì trong số các thành phần hoá học của nước sơn trên mặt tường hoàng thành có oxit sắt từ (Fe304), đây là một loại nguyên liệu từ tính thường dùng, oxit sắt từ nguyên chất có thể dùng làm nguyên liệu chế tạo băng từ và các dụng cụ vô tuyến. Nói cách khác, mặt tường thành là một cái máy quay phim thiên nhiên. Nếu như gặp phải tia chớp, tính năng ghi hình của nó bị kích hoạt, đợi đến lần sét đánh sau sẽ lần nữa chiếu lại.

Thế nhưng ngoại trừ sự kiện nọ, hoàng thành vẫn có rất nhiều lời đồn ma quỷ đáng sợ, không ai có thể chứng thực, cũng không ai có thể giải thích. Ngay cả vị hoàng đế cuối cùng cũng từng nói: nếu như ta có thể viết lại hết những chuyện kỳ lạ đã từng xảy ra nơi đây, có lẽ đủ để trở thành một bộ Chí quái truyền kỳ.

"Không có tiền đồ! Đi theo anh Diêu lăn lộn mà lá gan nhỏ như vậy sao được?! Như vậy đi, tôi kể chuyện cho cậu nghe để củng cố lá gan một chút." Chủ nhiệm Diêu liếc mắt một cái, trong lòng nảy ra ý muốn đùa dai.

A Hào đã làm cộng sự với Diêu Nhiếp được một năm, sớm hiểu được tính tình anh ta, vội vàng ngăn lại: "Đừng, anh Diêu. Nơi này rất âm u lạnh lẽo, tốt nhất là giữ hơi lại cho ấm bụng thì hơn."

"Không được, anh chưa nói mà cậu sợ cái gì, cậu không nghe lời tháng này trừ 30% tiền lương!" Chủ nhiệm Diêu từ hồi còn học tiểu học đã dưỡng ra được một thú vui to lớn, đó là – bắt nạt bạn cùng lớp, mà bây giờ ra làm việc rồi thì sở thích liền thăng cấp, trở thành bắt nạt đồng nghiệp.

Mặt mũi A Hào như đưa đám: "Anh kể, anh kể đi, đừng có giận, em nghe anh kể đến sáng anh có thể tăng cho em 30% tiền lương không?"

Diêu Nhiếp trợn mắt xem thường: "Không thể! Nhưng mà có thể làm giàu kiến thức cho cậu. Chuyện này, thật sự đã từng xảy ra ở kinh thành. Nghe nói năm xưa Minh đế muốn xây kinh đô mới ở nơi này, quần thần vô cùng hoảng sợ, bẩm rằng vùng U châu nơi đây là biển khổ có nghiệt long hoành hành. Lưu Bá Ôn và Diêu Quảng Hiếu lĩnh mệnh đi xây thành, quả thật phát hiện ra mấy cái hải nhãn (mạch nước ngầm

trong đất liền). Giữa lúc hai người không biết nên làm thế nào thì Na Tra hiển linh bảo họ cứ theo hình dạng của mình mà vẽ bản thiết kế thành, có thể trấn được con nghiệt long nọ. Hoàng thành xây xong rồi còn được mệnh danh là thành Bát Tí Na Tra (Na Tra tám tay). Thế nhưng con rồng nọ không cam chịu bị trấn trong biển, vẫn hay xông ra gây sự. Trong đó có một cái hải nhãn ở dưới Tân kiều, Lưu Bá Ôn lừa nó, nói rằng một ngày nào đó Tân kiều biến thành Cựu kiều, ta sẽ thả ngươi ra. Con rồng đó cũng thật là ngốc, tin lời, ngoan ngoãn trở về làm thần thú trấn biển. Lão Lưu rất gian xảo, lập tức truyền bá cho bách tính rằng sau này nơi nọ vĩnh viễn chỉ được gọi Tân kiều, không thể gọi là Cựu kiều."

Diêu Nhiếp cảm thấy không khí bỗng nhiên trở nên khó chịu, anh hắt xì một cái, cũng không quá để ý, liếc mắt nhìn A Hào, thấy cậu ta cũng không có phản ứng gì, liền quyết định tăng thêm mức độ rùng rợn: "Sau lại, còn có hai sự kiện xảy ra ngay tại hải nhãn đó. Chuyện thứ nhất là giặc ngoại xâm vào kinh thành, bọn chúng không tin tà thuật nên kéo xích sắt ra, mấy chục người kéo một hai km dây xích, mới thấy nước ngầm phía dưới có lưu huỳnh bốc lên, còn có tiếng thở phì phò và mùi tanh hôi truyền ra. Bọn giặc sợ quá, vội vàng thả dây xích về chỗ cũ. Còn chuyện thứ hai, là ngay năm đại cách mạng, mọi người đều hô khẩu hiệu bỏ đi bốn cũ, hồng vệ binh định đập bỏ bia đá bên trên hải nhãn, kéo dây xích lên, kết quả giống như đám giặc trước kia bị doạ cho mất vía, sợ quá thả dây xích trở lại, không dám phá bia nữa, còn đậy kín nắp miệng giếng bên trên. Nghe nói lúc thủ đô làm đường tàu điện ngầm, vì né cái giếng đó đã đào hầm vòng qua mấy km."

Đột nhiên, sắc mặt A Hào trắng bệch, ngón tay run rẩy chỉ sau lưng Diêu Nhiếp, miệng run bần bật, nói không ra lời: "Giếng, giếng…"

Diêu Nhiếp cười xấu xa, mẹ nó, lá gan của cái cậu A Hào này cũng quá nhỏ đi, chỉ vậy thôi mà đã sợ đến mặt mũi xám ngắt? Anh còn ngại hiệu quả chưa đủ, nói thêm: "Đúng vậy, giếng, giống như cái giếng sau lưng tôi ấy, cũng chính là cái giếng hiện tại cậu đang đối diện…"

Lời còn chưa nói xong, hai mắt A Hào đã trợn trắng ngã xuống đất.

Diêu Nhiếp bị hành động đột ngột của cậu ta làm lúng túng trở tay không kịp. Không phải chứ? Câu chuyện vừa rồi tuy rằng huyền bí một chút, nhưng mà rất bình thường mà, ngay cả con nít ba tuổi cũng sẽ không bị doạ ngất xỉu. Anh bước lên mấy bước lay A Hào: " A Hào? Này, đừng giả vờ nữa!"

Còn đang gọi, đột nhiên, anh cảm giác có ai đó đang nhìn trừng trừng mình. Quay đầu nhìn, trên tường thành có một con thú màu đen đang đứng. Bởi vì ánh sáng hôn ám, Diêu Nhiếp không rõ đó rốt cuộc là chó hay là con gì, chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt phát ra ánh sáng xanh âm u đang thẳng ngoắc ngoắc nhìn mình.

"A!" Anh bị doạ nhảy dựng, giật mình kêu ra tiếng. Có lẽ là bị tiếng kêu của anh đánh động, con thú nọ quay đầu phóng về phía ngoài tường, động tác nhanh nhẹn không thua gì báo săn.

Diêu Nhiếp cũng không rảnh để ý A Hào còn đang nằm trên mặt đất rốt cuộc là xỉu thật hay giả vờ, vội vàng chạy khỏi sân nhỏ đang nấp, đuổi theo.

Con vật màu đen kia nhất định chính là mục đích lẻn vào hoàng thành tối nay của bọn họ!

2. Chương 1-2

Gần đây diễn đàn của chuyên mục "Bước vào khoa học" xuất hiện một bài viết, người đăng bài nói rằng mình đã phát hiện được một loài động vật mới trong khu vực Hoàng thành. Loài vật này toàn thân đen tuyền, gương mặt giống như heo, nhưng thân mình lại như chuột, mà đầu thì to như đầu chó săn, vô cùng nhanh nhẹn.

Giữa một đống chủ đề huyền bí thấy ma thấy quỷ, bài viết nọ cứ như hạc giữa bầy gà, Diêu Nhiếp liền cảm thấy hứng thú. Anh thử tìm trên mạng, thật không ngờ, tin đó đúng là lan truyền rầm rộ. Nghe đâu chuyện này đã có từ lâu, cư dân ở gần Hoàng thành, còn có du khách tới Hoàng thành tham quan đều đã

từng nhiều lần tận mắt nhìn thấy loài động vật kỳ lạ nọ. Thế nhưng hơn trăm năm nay, vẫn chẳng có người nào bắt được một con.

Diêu Nhiếp hăng hái bừng bừng phác thảo một kế hoạch đặc biệt cho chương trình lần này, lại thêm mắm dặm muối dụ dỗ chế tác đồng ý, lôi kéo nhiếp ảnh gia A Hào, ngồi máy bay thẳng một mạch tới thủ đô, chính là vì con vật đang chạy thoăn thoắt trên bờ tường kia!

Nếu bạn nghĩ Diêu Nhiếp thật sự tin rằng Hoàng thành có quái vật, vậy thì bạn lầm to rồi. Chủ nhiệm Diêu của chúng ta là người ủng hộ trung thành chủ nghĩ duy vật Mark, anh tin rằng mọi chuyện xảy ra trên thế giới này, dù có kỳ lạ đến mức nào đi nữa cũng có thể dùng khoa học để giải thích. Lại nói, anh là người dẫn chương trình của "Bước vào khoa học" nhiều năm như vậy, chuyện lạ lùng nào mà chưa từng gặp chứ? Thậm chí những chuyện hoang đường khoa trương hơn anh cũng đã thấy rồi. Chẳng qua đến cuối cùng đều bị vạch trần, căn bản không phải là cái gì thần bí, chỉ do con người đối với những sự việc kỳ lạ luôn cảm thấy tò mò và sợ hãi, tự phát huy trí tưởng tượng của mình, mới khiến những lời đồn ma quỷ càng ngày càng lan xa.

Theo như phán đoán của Diêu Nhiếp, con vật trên tường thành kia hẳn là giống chó ngao Tây Tạng do đội bảo an Hoàng thành nuôi dưỡng để phòng ngừa ăn trộm. Dù sao thì từ lúc nhà nước được thành lập đến nay, Hoàng thành này cũng đã mấy lần bị mất cắp. Tuy rằng đa số các vụ trộm đều bị phá án, những quốc bảo bị tuồn ra nước ngoài cũng thu hồi được phần lớn, thế nhưng vẫn còn một số vụ chưa được làm sáng tỏ, trở thành những vụ án treo bí ẩn.

Nghe đồn âm khí ở Hoàng thành này rất nặng nề, đội bảo an chỉ tuần tra vòng ngoài, không tiến vào bên trong, mà thả một số ngao Tây Tạng thay bọn họ tuần tra cung điện cổ to lớn này.

Mà sở dĩ những người nhìn thấy miêu tả nó quái dị như vậy, chẳng qua là vì loài thú đó quá nhanh nhẹn, căn bản không nhìn rõ mặt mũi nó, bọn họ cũng không ngờ trong Hoàng thành lại có loài vật này, không chuẩn bị tâm lý, trong khoảnh khắc giật mình khiếp sợ, não tự động sinh ra một số hình ảnh ảo tưởng linh tinh.

Lần này Diêu Nhiếp tới đây, chính là muốn vạch trần bộ mặt thật của loài "thần thú" bảo hộ Hoàng thành này, mở cửa khoa học, để mọi người thấy rõ chân tướng sự việc.

Diêu Nhiếp đuổi theo nó đại khái khoảng một trăm mét, con vật nọ đột nhiên dừng lại, đứng im lìm trên mái ngói lưu ly.

Anh cố gắng hết sức nhẹ nhàng đến gần, để tránh làm "thần thú" giật mình. Không biết là vì trận rượt đuổi vừa rồi hay là vì quá mức hồi hộp, anh cảm thấy trái tim mình đập thình thịch như sấm, trán cũng lấm tấm mồ hôi, không khỏi nuốt nước bọt.

Anh còn chưa hoàn toàn đến gần, đột nhiên, con vật nọ quay đầu liếc anh một cái.

Mặt Diêu Nhiếp thoáng chốc tái mét, cả người chết lặng. Đó là cái gì?! Đó tuyệt đối không phải chó ngao Tây Tạng!

Nhớ lại miêu tả trong bài đăng trên diễn đàn, toàn thân đen tuyền, mặt mũi giống heo, thân mình lại như chuột, mà đầu thì to như chó săn. Xem ra không phải người nọ tưởng tượng, mà là sự thật! Anh còn chưa bao giờ nhìn thấy loài vật này.

Tuy rằng con vật nọ có gương mặt giống heo, thế nhưng nó hoàn toàn không có vẻ hiền lành của heo, ngược lại mang vẻ hung hãn độc ác. Một đôi mắt màu xanh lục u ám trong bóng tối càng thêm lấp loé, nhìn chằm chằm Diêu Nhiếp, khiến cảm giác âm u lạnh lẽo càng tăng thêm mấy phần, anh không khỏi cảm thấy tóc gáy dựng đứng, da đầu tê dại.

Quái vật thấy phản ứng của anh như vậy, phảng phất như khinh miệt liếc anh một cái, sau đó nhảy khỏi tường thành, không biết phóng đi đâu.

Diêu Nhiếp giật mình tỉnh táo lại lập tức đuổi theo. Anh lần theo phương hướng con quái vật biến mất, chạy dọc theo mép tường chừng trăm mét, giữa lúc đang thở không ra hơi, đột nhiên đâm sầm vào một người nào đó. Anh chỉ kịp kêu "ôi" một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Gặp ma sao? Rõ ràng trước mắt trống trơn không ai, sao lại bị đụng ngã?

Ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt là một người đang đứng? Tuy rằng ánh sáng mờ mờ, mắt kính bị đụng văng xuống đất, anh nhìn không rõ mặt mũi của người kia, thế nhưng đại khái cũng có thể nhìn ra được một bóng đen hình người.

"Thật xin lỗi, trời tối quá, tôi không nhìn rõ." Diêu Nhiếp vội vàng nhận lỗi.

Chậc! Thật kỳ lạ, ban nãy rõ ràng đâu nhìn thấy ai, chẳng lẽ mình sốt ruột đuổi theo con quái vật nọ, trời lại tối, mình nhất thời không để ý?

Người kia cứ như không nghe thấy anh nói gì, không hề có phản ứng. Cứ đứng sừng sững trước mặt anh, cũng không ra tiếng.

Diêu Nhiếp cấp tốc đứng dậy, giữa lúc hoảng hốt, chợt nghe từ xa truyền lại tiếng bước chân như có như không. Đêm hôm khuya khoắt trong cung điện cổ của vua chúa, tự nhiên lại nghe tiếng bước chân của một đám người, làm sao mà không sởn gai ốc cho được?

Diêu Nhiếp lập tức quay đầu, liền thấy trên con đường nhỏ phía sau có một đoàn người nối bước nhau đi tới. Tay họ cầm lồng đèn, trong ánh đèn leo lét, anh có thể thấy được họ mặc trang phục của triều đình cũ. Chẳng lẽ mình thật sự nhìn thấy hình ảnh cung nữ thái giám chiếu ra trên tường hay sao? Thế nhưng đêm nay trời trong, không có mưa cũng đâu có sét? Đột nhiên, Diêu Nhiếp cảm thấy có cái gì đó không đúng, anh vội vàng đeo mắt kính lên.

Cảnh vật lập tức trở nên rõ ràng, anh không khỏi hút một hơi khí lạnh. Đám người đó quả nhiên ăn mặc giống hệt như trang phục cung đình thời Thanh trong phim. Mà điều đáng sợ nhất là, tuy rằng Diêu Nhiếp nghe được tiếng bước chân rất nhẹ, thế nhưng chân của đám người nọ không hề chạm đất. Chỉ thấy một đám người ăn mặc cung trang thái giám cung nữ, tay cầm lồng đèn chiếu ra ánh sáng xanh lam u ám, chầm chậm lướt qua.

Bất kể như thế nào, việc này quả thật khó mà dùng khoa học để giải thích.

Diêu Nhiếp bị kích thích chưa từng có, chỉ biết đứng sững nơi đó, không thể động đậy. Cũng coi như anh gan lớn, nếu là người bình thường gặp phải cảnh tượng quỷ dị như vậy, chỉ sợ đã sớm ngất xỉu.

Không đợi anh tỉnh táo lại, cánh tay đã bị túm lấy, kéo chạy về phía trước. Diêu Nhiếp lúc này mới nhớ ra, người vừa rồi bị anh đụng phải vẫn còn đang đứng bên cạnh anh. Lúc này người nọ đang túm lấy anh chạy thục mạng về phía trước. Diêu Nhiếp đột nhiên nhận ra có vấn đề, đêm khuya tĩnh mịch vì sao trong Hoàng thành lại có người? Chẳng lẽ là người của đội bảo an? Anh kinh hoàng liếc trộm bóng đen đang kéo mình chạy đằng trước, thế nhưng không cách nào nhìn rõ được hình dạng người nọ, chỉ thấy được một bóng lưng đen tuyền.

Đáy lòng bất chợt rét run, cảm giác bàn tay đang nắm tay mình cứng rắn sắc bén như móng vuốt của động vật, thậm chí cách ống tay áo vẫn có thể cảm thấy tay đối phương thật lạnh lẽo. Diêu Nhiếp rùng mình, anh muốn giãy khỏi cái "móng vuốt" cứng như thép đang kẹp chặt tay mình, cũng muốn lập tức dừng lại, không muốn chạy nữa. Thế nhưng thân thể cứ như không phải của mình, không hề nghe theo ý thức của anh, tự động chạy theo bóng đen trước mặt.

Mắt thấy chẳng mấy chốc đã đuổi kịp đám cung nữ, thái giám đang lướt đi đằng trước.

Đám cung nhân dường như cũng phát hiện ra vị khách không mời mà đến, động tác nhịp nhàng răm rắp, chậm rãi quay đầu…

"A!" Cho dù Diêu Nhiếp có to gan đến cỡ nào đi nữa, lúc này cũng không khỏi sợ xanh cả mặt, miệng hét lên một tiếng chói tai. Gương mặt của đám cung nhân nọ đều trắng bệch, không hề có mắt mũi gì cả.

Diêu Nhiếp có thể thấy được hai chân mình nhũn ra, môi run lẩy bẩy, thế nhưng vẫn chạy về phía trước không sao dừng lại được.

Trong lòng kinh hoàng lại sợ hãi, chỉ đành thở dài, trời ghét anh tài, mệnh ta đành thôi!

Giữa lúc anh cho rằng đêm nay mình phải bỏ mạng tại đây thì chợt nghe súng nổ "Đoàng!" một tiếng, anh rõ ràng cảm nhận được một tia khí lạnh xẹt qua mặt, phá tan bầu không khí u ám, nổ tung giữa đám cung nhân, ánh sáng chói loá khiến anh phải nhắm mắt lại.

Đợi đến khi mở mắt ra, trước mắt không hề có cung nhân không mặt nào nữa, bóng đen vẫn luôn túm lấy mình cũng đã biến mất không thấy đâu.

Diêu Nhiếp vội quay đầu nhìn ân nhân cứu mạng của mình, không biết là vị đại hiệp nào ra tay giúp đỡ?

Chỉ thấy trên tường thành có một người áo đen đang đứng. Hắn đeo một cặp kính râm to đùng, cơ hồ che hết nửa gương mặt, mặc một bộ áo da bó sát màu đen, quần da đen, trên vai khoác một cái áo choàng đen, nhìn như thế nào cũng như… "The Matrix?!" Diêu Nhiếp buột miệng kêu.

"Matrix" nọ nghe anh gọi như vậy cũng không hề có phản ứng gì. Chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ: "Đi mau!" Giọng nói tuy rằng rất trầm, nghe cũng êm tai, thế nhưng lại lạnh như băng không hề có cảm tình, tựa như máy móc.

Cũng không đợi Diêu Nhiếp trả lời, người nọ liền biến mất. Tuy rằng anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào người nọ, vậy mà vẫn không cách nào thấy rõ đối phương là làm sao rời đi.

Trải qua một trận hãi hùng, anh cũng biết nơi này không thể ở lâu, vội vàng quay về cái sân ẩn nấp lúc ban đầu, cõng A Hào vẫn còn hôn mê lên lưng chạy ra ngoài.

Trong lúc chạy, A Hào tuy rằng đã mê man bất tỉnh, vẫn không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ: "Giếng… Giếng… Người đàn bà…"

3. Chương 1-3

Đáng tiếc Hoàng thành này đi vào thì dễ, đi ra thì khó. Hoàng thành đêm khuya tuy rằng không có một bóng người, thế nhưng xung quanh luôn có lực lượng bảo vệ. Cửa chính được khoá từ bên ngoài, muốn chuồn ra bằng cửa chính là hoàn toàn không có khả năng. Mà muốn trèo tường ra ngoài lại càng không có khả năng hơn. Thứ nhất, anh còn đang cõng một tên hôn mê trên lưng đây, làm sao trèo? Thứ hai, cứ cho là anh có đủ bản lĩnh trèo tường đi, thì ngay dưới chân tường có thể sẽ đụng phải đội bảo an trực ban. Nếu như bị tóm, các anh sẽ trở thành tội phạm bị tình nghi. Hiện tại, các anh chẳng khác gì chim trong lồng, cho dù có chắp cánh cũng khó mà bay được.

Không còn cách nào khác, Diêu Nhiếp đành cõng A Hào quay về chỗ cũ. Dù thế nào cũng phải tìm một chỗ an toàn đợi qua đêm, trời sáng cửa Hoàng thành mở ra rồi tìm cơ hội chuồn ra ngoài.

Cũng coi như bọn họ may mắn, tuy rằng cả đêm Diêu Nhiếp hết sức căng thẳng, đề phòng cao độ, nhưng thời gian còn lại trôi qua trong bình yên, không có chuyện lạ nào xảy ra nữa. Rốt cuộc chờ đến bình minh, tốp du khách đầu tiên đi vào, anh liền vừa ôm vừa kéo mang A Hào rời khỏi toà cung điện đế vương quỷ quái âm u này, không dám nán lại thêm phút giây nào nữa.

Vốn là, Diêu Nhiếp từ xa đến thủ đô chuyến này, không thể cứ đơn giản như vậy đã quay về. dù sao cũng phải làm cho rõ ràng tối hôm qua rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, anh đang cân nhắc việc quay lại nơi đó điều tra đến tột cùng. Anh vẫn chẳng tin chuyện ma quỷ gì đâu. Hoàng thành hiện tại là một nhà bảo tàng lớn như vậy, bên trong có vô số kỳ trân dị bảo, vì sao lại không có một người bảo vệ bên trong, chỉ có đội bảo an tuần tra bên ngoài? Chẳng lẽ họ không sợ có những người như anh nấp trong những góc khuất của Hoàng thành, chờ đêm xuống cổng thành đóng lại liền ăn trộm di vật? Tuy rằng muốn ra khỏi thành phải trải qua máy quét kiểm tra toàn thân, nhưng nói không chừng cũng có những kẻ liều mạng trèo tường chạy trốn ấy chứ.

Mặc dù trong dân gian có lời đồn rằng ban đêm ở Hoàng thành bởi vì âm khí rất nặng, thường hay có ma hiện hồn, nên chẳng ai dám nán lại trong đó ban đêm. Nhưng mà Diêu Nhiếp tuyệt đối không tin, anh vẫn kiên trì muốn dùng khoa học để giải thích những chuyện đã xảy ra.

Cũng có thể là buổi tối trong Hoàng thành có một loại thực vật nào đó thải ra một số khí đặc biệt, cho nên lúc đó anh mới cảm thấy không khí trở nên khó chịu. Mà cũng có lẽ là khí ở đó có thành phần kích thích thần kinh, làm anh và A Hào đều sinh ra ảo giác…

Nghĩ như vậy, anh càng cảm thấy tin tưởng lập luận của mình, nóng lòng muốn một lần nữa lẻn vào Hoàng thành vào ban đêm. Đáng tiếc trời không chiều lòng người, A Hào đại khái đã bị doạ đến cực hạn, tỉnh lại tâm trí vẫn thất thường. Không chỉ trốn trong chăn run rẩy không dám ló ra ngoài, bất chợt lại còn hét toáng lên: "Có ma! Có ma! Trong giếng có ma!"

Diêu Nhiếp thấy vậy cũng không biết làm sao, người ta là bị anh kéo đến đây, hiện tại phải chịu trách nhiệm thôi, trước tiên đưa cậu ta về chữa bệnh đã. Kế hoạch buổi tối lẻn vào Hoàng thành đành phải gác lại.

"Ái chà ái chà, sao lại thế này? A Hào đây là trúng tà rồi. Phải đi an hồn thôi!" Anh Tiền làm khâu chế tác cùng với các nhân viên trong tổ đến thăm A Hào đều kết luận như vậy.

Mặt Diêu Nhiếp co quắp. Thật hết nói nổi! Chương trình của bọn họ tên là "Bước vào khoa học", vậy mà chế tác lại đi đầu phản khoa học tin vào mê tín sao?

"Khỉ gió! Anh đừng nói giỡn, em thấy A Hào là sợ quá nên tinh thần có hơi thất thường. An hồn cái gì? Lẽ ra phải đưa đến khoa tâm thần hoặc bác sĩ tâm lý mới đúng chứ?"

"Con nít biết cái gì? Đừng có mà không tin. Tôi nghe nói cậu đã gặp ma rồi? Chính mắt nhìn thấy mà còn không chịu tin? Có điều chương trình của chúng ta gần đây cũng rất không ổn, không có đề tài hay ho nào cả, cứ phát lại mấy chương trình cũ suốt, tỉ suất xem đài không ngừng rơi xuống. Không dễ dàng gì tìm được một đề tài mới, lại xảy ra chuyện thành viên trong tổ gặp quỷ trúng tà. Tôi thấy cậu đi an hồn giúp A Hào xong, thuận tiện cầu phúc cho tổ chúng ta luôn, cho chương trình đổi vận đi." Nghe lời nói của anh Tiền, sự việc lần này xem như rơi xuống đầu Diêu Nhiếp là cái chắc.

"Em đi?" Diêu Nhiếp chỉ mình, khoé miệng co rút. Ai chẳng biết Diêu Nhiếp là người phản đối mê tín hủ tục nhất? Còn bắt anh đi cầu thần bái phật, tham gia hành vi mê tín?

"Không phải cậu thì còn ai? Người ta là bị cậu kéo tới thủ đô, hiện tại người ta sợ chết khiếp, cậu dám phủi bỏ trách nhiệm?!" Anh Tiền vẻ mặt phẫn nộ, cứ như đang bắt tại trận một tên hái hoa đã phá huỷ sự trong sạch của con gái nhà lành không bằng.

Diêu Nhiếp bị anh ta nói như vậy, trong lòng quả thật cảm thấy áy náy, nên im lặng không ra tiếng. Một lúc lâu mới không tình nguyện lầm bầm một câu: "Cho dù em đồng ý đi, cũng đâu biết đi đâu an hồn."

Anh Tiền vung tay, đẩy ra cửa sổ, chỉ xuống cây cột điện đầu con hẻm dưới lầu: "Để anh vạch cho cậu một con đường."

Diêu Nhiếp đi đến bên cửa sổ nhìn ra, quả nhiên, ngay trên cột điện dán một tờ quảng cáo lem nhem như vảy nến, trên mặt có hai chữ xiêu vẹo: an hồn!

Diêu Nhiếp nhìn tờ quảng cáo trên tay: "Vân Thiên cung, số 203 đường Hoà Bình, chính xác là ở chỗ này mà…"

Anh nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ vách tường của một ngôi nhà sắp sập có vẽ một chữ to "Dỡ bỏ" bằng nước sơn đỏ ra, cũng chỉ có hai ba căn đã bị dỡ phân nửa, trơ trọi lại mấy vách tường. Nhìn thế nào cũng không giống như có miếu có am.

Giữa lúc còn đang nghi ngờ, chợt có một người bước ra từ căn nhà sắp sập duy nhất còn sót lại đó. Người đó vừa thấy tờ quảng cáo "vảy nến" trên tay Diêu Nhiếp, liền như chồn hoang thấy gà trống béo, hai mắt xuyên qua cặp kính cận vẫn sáng loè loè. Diêu Nhiếp còn đang thấp thỏm trong lòng, người nọ đã chạy đến trước mặt anh, nắm lấy tay anh hết sức nhiệt tình: "Vân Thiên cung? An hồn?!"

Diêu Nhiếp bị sự nhiệt tình quá mức của y doạ sợ, bản năng rút tay về: "Anh làm gì vậy? Anh là ai?"

Lúc này đối phương mới ý thức được mình vừa rồi thất lễ, vội vàng sửa lại tấm áo ngoài vá chằng vá đụp của mình: "Bần đạo thất lễ rồi, bần đạo là cung chủ của Vân Thiên cung, đạo hiệu là Tam Vô…"

Vì sao đám đạo sĩ nói năng cứ bày đặt nho nhã làm người ta ngứa răng? Diêu Nhiếp có chút mỉa mai tiếp một câu: "Sản Phẩm?" ("Tam Vô" với "Sản Phẩm" phát âm gần giống)

Tam Vô cũng không tỏ vẻ tức giận, lắc đầu nghiêm trang nói: "Không phải không phải, Tam Vô, tức là vô thù, vô oán, vô chấp niệm."

Diêu Nhiếp gật đầu: "À, ra là vậy, tôi quả thật đến đây an hồn. Nhưng mà không biết Vân Thiên cung của anh rốt cuộc ở đâu?"

Tam Vô vẫy vẫy anh: "Tiên sinh, mời theo tôi." Nói xong, y dẫn Diêu Nhiếp đi về phía căn nhà ọp ẹp có chữ "Dỡ bỏ" nọ.

Vào đến trước cửa nhà, Diêu Nhiếp ngẩng đầu mới nhìn thấy, thì ra bên trên cánh cửa có một tấm biển gỗ xiêu xiêu vẹo vẹo, dùng sơn đen sơn ba chữ to "Vân Thiên cung". Bởi vì lâu đời, nước sơn đen đã sớm tróc ra, biển gỗ cũng bám đầy rêu xanh, cho nên lúc đầu anh không hề phát hiện.

Chẳng trách y vừa thấy mình là hai mắt toả sáng. Vân Thiên cung hoang tàn như thế này, phỏng chừng đã lâu rồi bọn họ chưa có khách nào tới thăm đâu? Khó khăn lắm mới có được một con cá cắn câu, còn không hung hăng "chém" một số vốn?

Vào bên trong, ngoài dự đoán của Diêu Nhiếp, trong này khác xa so với vẻ xập xệ bên ngoài. Có điều mấy pho tượng trên điện thờ không khỏi khiến người ta phân không ra ngô hay khoai. Ở giữa thờ Quan thánh đế quân Quan Vân Trường, bên trái thờ Phật tổ của Phật giáo, bên phải thờ Khổng Tử của Nho giáo, canh cửa lại là Lã Đồng Tân của Đạo giáo. Đây rốt cuộc là tổ hợp quỷ quái gì vậy?

Tam Vô ngồi xuống bàn gỗ kê ở một góc phía sau điện thờ. Bàn gỗ có bày ống xâm, hai miếng keo (*), còn có cái lồng chim, có lẽ đó là cần câu cơm của y, dùng để coi bói cho người ta. Diêu Nhiếp không biết có phải là mình nhìn nhầm hay không, anh thấy hình như trong ngăn bàn còn có một quả cầu thuỷ tinh…

Tam Vô đẩy cặp mắt kính dày như hai cái đít chai che non nửa gương mặt của mình, nghiêm trang nói: "Tiên sinh, trước hết phải nói, Vân Thiên cung chúng tôi thu phí an hồn, mỗi lần là một nghìn."

"Một nghìn?! Anh là ăn cướp hả?!" Hừ, nói đến tiền thì ba cái nho chùm chi, hồ, giả, dã gì đó đều quẳng hết.

"Tiên sinh ngài không thể nói như vậy. Trong vòng trăm dặm lại đây chỉ có duy nhất Vân Thiên cung chúng tôi an hồn thôi, không hề có nơi nào khác. Ngài có muốn tìm chỗ khác cũng tìm không ra. Lại nói, tiếng tăm an hồn của Vân Thiên cung chúng tôi quả thật là lan xa, chỉ thu ngài một nghìn xem như là gieo duyên lành…"

Diêu Nhiếp không đợi y nói xong, quay đầu muốn đi.

Tam Vô thấy vậy, lập tức chạy khỏi bàn kéo anh lại: "Vị tiên sinh này, sao ngài lại gấp như vậy, nghe tôi nói hết đã nào. Tôi nói thu ngài một nghìn xem như gieo duyên lành, thế nhưng chúng ta đã có duyên với nhau trước rồi, thôi thì giảm bớt một nửa cho ngài lấy năm trăm thôi…"

Diêu Nhiếp lại một lần nữa quay đi.

Tam Vô hạ quyết tâm: "Được rồi được rồi, năm nay đại hạ giá, ba trăm!"

Diêu Nhiếp vẫn quay đầu không nhìn y: "Cộng thêm năm lá bùa hộ mệnh nữa."

Tam Vô cắn răng: "Đồng ý."

Lúc này Diêu Nhiếp mới vừa lòng quay đầu lại, từ trong túi xách lấy ra một bộ y phục. Trên tờ quảng cáo đó đã sớm ghi chú rõ nếu đến an hồn, nhất định phải mang theo trang phục của người cần an hồn.

Tam Vô cũng không cầm lấy: "Tiên sinh, ở chỗ chúng tôi có quy định là phải thu tiền trước rồi mới làm…"

Diêu Nhiếp bĩu môi, móc ra ba tờ cụ Mao. (cụ Mao = Mao Trạch Đông = tờ tiền 100 tệ)

Tam Vô hớn hở cười toe toét chộp lấy tiền, lúc này mới nhận y phục.

Chỉ thấy Tam Vô cầm một chén gạo đổ vào trong một cái chậu, rồi dùng một tờ vàng mã san phẳng gạo, đặt lên bàn thờ. Sau mới đặt y phục của A Hào lên trên gạo, thắp nhang, miệng lẩm bẩm khấn vái cầu thần linh đem ba hồn bảy vía đang hoảng loạn của A Hào thu về.

Diêu Nhiếp vốn chẳng thèm quan tâm đến mấy cái nghi thức thần thần quỷ quỷ đó, nhưng mà nhìn y loay hoay, cũng cảm thấy thú vị, tự nhiên nhìn chăm chú.

Tụng kinh xong, Tam Vô theo trình tự nhấc y phục ra khỏi chậu, nhìn những đường vân của đống gạo, giải thích nguyên nhân bị trúng tà: "Xem ra nhà của anh âm khí rất nặng, dẫn một số thứ không sạch sẽ đến nhà, nên cháu nhà mới bị doạ sợ hãi."

Cháu nhà? Diêu Nhiếp nhướng mày.

Cái tên Tam Vô này vốn bị cận thị nặng, mắt kính dày đến mức có thể so được với đáy chai, thậm chí có thể nhìn thấy rõ mấy đường vòng vòng như nhang muỗi trên mắt kính, căn bản là y không có nhìn ra bộ trang phục nọ là của người trưởng thành. Huống chi, những người đến an hồn thường thường là do em bé ở nhà hay vô cớ khóc đêm. Dân gian cho rằng hồn phách của người lớn ổn định hơn so với con nít, nên mới không dễ bị ma quỷ ảnh hưởng. Y không ngờ lại có người đi an hồn cho người trưởng thành, thuận miệng thêu dệt một lời nói dối thông dụng, định bụng lừa gạt con cá béo Diêu Nhiếp này.

Diêu Nhiếp đã thầm nghi ngờ, nhưng cũng không lập tức vạch trần y, lại hỏi thăm thêm một câu: "Đạo trưởng thần thông như vậy, hẳn là biết đứa bé là con trai hay con gái phải không?"

Tam Vô cúi đầu nhìn y phục trong tay mình, trùng hợp là ngày thường A Hào ăn mặc loè loẹt, thích mặc áo màu hồng phấn, y liền tự tin nói: "Đương nhiên là biết! Cháu nhà tiên sinh chính là thiên kim."

Diêu Nhiếp liền giật lại y phục: "Thiên cái đầu anh! Trả tiền đây, đồ lừa đảo!"

Tam Vô nhìn thái độ của đối phương, biết mình đã bị vạch trần, vội vàng lui về sau hai bước, nắm chặt ba tờ cụ Mao giấu vào trong áo rách: "Tôi vẫn chưa nói xong mà, tôi định nói, tôi định nói thiên kim cũng không bằng tiểu thiếu gia…"

"Thiếu gia cái đầu nhà ngươi! Còn dám gạt ông? Chán sống rồi phải không!" Diêu Nhiếp đuổi theo tên lừa đảo vòng quanh sân.

Tam Vô vừa bảo vệ tiền, vừa cố gắng chạy trốn, thị lực lại kém, đụng đông đụng tây rốt cuộc vấp bậc cửa ngã sấp.

Mắt thấy nắm tay của Diêu Nhiếp sắp đấm tới, y vội kêu lên: "Tráng sĩ tha mạng! Tôi dẫn anh đi gặp cao nhân an hồn!"

(* xin xâm với xin keo, bạn nào muốn biết thì có thể ghé Lăng Ông Bà Chiểu (nếu ở tp HCM), trước khi xin keo cầm hai miếng gỗ khấn một điều gì đó, sau đó ném hai miếng gỗ xuống, nếu một miếng sấp một miếng ngửa thì nguyện vọng của mình có thể thành sự thật, nếu không được có thể ném lại, nếu 3 lần mà vẫn không được thì có nghĩa là hết hy vọng. Còn xin xâm thì chắc nhiều bạn biết, đại khái là một cái ống đựng một đống đũa, trên mỗi cái đũa có đánh số, cầm ống đũa xóc, xóc được cây nào thì cầm cây đó ra lấy quẻ bói tương ứng của mình.)

4. Chương 1-4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

4.

Cái tên giả thần giả quỷ này còn nhăng cuội đòi đi tìm cao nhân, Diêu Nhiếp hiển nhiên không chịu. Nhưng chả biết y mắc chứng gì, bị đánh đến bầm dập mặt mũi vẫn ôm chặt ba trăm đồng không chịu nhả ra. Diêu Nhiếp không còn cách nào khác, đành theo y đi gặp vị cao nhân nào đó.

Rẽ ngược rẽ xuôi mất chừng mười lăm phút, rốt cuộc dừng lại.

Tam Vô nói: "Tới rồi."

Diêu Nhiếp ngẩng đầu nhìn tòa nhà hoành tráng trước mặt, không nhầm chứ…

"Ê ê tên bịp bợm này, có đi lộn không đấy? Cao nhân ở chỗ này sao? Hay là chú mày quyết định tự ra đầu thú vậy?"

Vô luận nhìn kiểu gì, bọn họ đều đang đứng trước cửa cục công an đó…

Tam Vô chả thiết cãi cọ: "Chính là chỗ này, anh đi theo tôi."

Điều bất ngờ là Tam Vô đi thẳng vào văn phòng công vụ của cục công an, quen thuộc như thể đi vào nhà mình. Diêu Nhiếp không khỏi than thầm, chả lẽ tên lừa đảo này tái phạm nhiều đến vậy, bị tóm về đây như cơm bữa nên mới thế?

Nhưng chưa tới 20 giây sau, Diêu Nhiếp tự động phủ định ý tưởng của mình. Cán bộ công an đi qua đi lại thấy Tam Vô đều chào hỏi hết sức thân thiết:

"Tiểu Ngô, mới tới hả?"

"Tiểu Ngô, ăn cơm chưa?"

"Tiểu Ngô, bữa nay không phải còn nghỉ phép sao? Sao lại trở về rồi?"

"Tiểu Vô?" Diêu Nhiếp quay qua nhìn nhìn Tam Vô, cách gọi này quá sức thân mật đi.

Tam Vô cười cười giải thích: "Gọi là Ngô, bần đạo tục danh Ngô Hữu Càn."

Hay vãi, Ngô Hữu Càn Ngô Hữu Kiền không có tiền (càn phát âm là kiền, Ngô Hữu Kiền nghe rất giống vô hữu tiền). Thảo nào mặt mũi chả khác gì quỷ nghèo! Không biết cha mẹ y lúc đặt tên con nghĩ cái gì nữa?

Lúc đi vào thang máy, Diêu Nhiếp để ý thấy tên bịp bợm bấm nút tầng ngầm số một. Chẳng lẽ điểm đến của bọn họ là gara ở tầng ngầm?

–

"Đinh", cửa thang máy mở ra. Ngoài dự liệu của Diêu Nhiếp, ngoài thang máy không phải bãi để xe mà là một hành lang, nối thẳng tới một phòng làm việc.

Tam Vô dẫn Diêu Nhiếp tới trước cửa phòng, rút ra một tấm thẻ, quét qua máy nhận diện trên cửa, cửa liền cạch một tiếng tự động mở ra.

Diêu Nhiếp hết sức nghi hoặc. Nơi này không phải cục công an sao? Tên bịp bợm này sao lại có thẻ mở cửa?

Tam Vô cười ngại ngùng, giải thích: "Tôi làm ở đây."

Diêu Nhiếp rất kinh ngạc: "Cái gì? Chú mày chính là cảnh sát? Anh không phải là kẻ lừa đảo sao?!!"

"Chuyện này thì… công tác của tụi tôi khá là đặc biệt…", Tam Vô ấp a ấp úng, không muốn nói thêm liền kéo Diêu Nhiếp đi vào.

Trong phòng không nhiều người, chỉ có một cậu nhóc đang ăn cơm hộp. Cậu ta chừng mười bảy, mười tám tuổi, trắng trẻo thanh tú, đoán chừng là sinh viên thực tập. Thấy Tam Vô mang theo người lạ, cậu ta cũng không có phản ứng gì, chỉ gật đầu chào một cái, rồi miệt mài ăn tiếp.

"Tiểu Đào, phó đội trưởng ở trong đó à?"

Cậu nhóc gật đầu, không quên cắn một miếng đùi gà.

Tam Vô nhận được trả lời, dẫn Diêu Nhiếp đi tới căn phòng trong góc tối. Khi đi qua bàn Tiểu Đào, Diêu Nhiếp nhìn thấy thùng rác dưới chân cậu ta đầy nhóc hộp cơm rỗng. Tròng mắt Diêu Nhiếp thiếu điều muốn lòi ra, chả lẽ tiểu quỷ này là quỷ chết đói đầu thai? Có thể là… rác của vài ngày chưa dọn không? Diêu Nhiếp tự lừa mình dối người, nhưng mà loại cơ quan nhà nước như cục công an, đương nhiên có tạp vụ dọn dẹp mỗi ngày, làm sao còn hộp cơm bỏ lại từ hôm qua được?

"Cốc cốc", Tam Vô gõ cửa.

"Vào đi." Bên trong vang lên tiếng đàn ông trầm ổn.

Hai người đẩy cửa bước vào. Đây là một căn phòng hết sức bình thường, đối diện cửa là bàn làm việc, ngồi phía sau bàn là một người đàn ông trung niên đang vùi đầu phê duyệt văn kiện, hoàn toàn không có chút nhã ý muốn chào hỏi khách.

"Phó đội trưởng, tôi, tôi có chuyện…", Tam Vô ấp úng, ngại ngùng mở miệng.

Đối phương nghe vậy rốt cuộc ngẩng lên, Diêu Nhiếp mới thấy rõ mặt mũi của người này. Gã ta ước chừng 40 tuổi, mặc thường phục, dáng vóc khôi ngô, gọn gàng lại nhanh nhẹn, đích thực là hình tượng cảnh sát lý tưởng trên TV. Gã liếc nhìn Diêu Nhiếp một cái rồi quay qua Tam Vô: "Tiểu tử, lại gặp rắc rối à? Vị này là ai?"

Tiểu bịp bợm đỏ mặt, cười ngốc: "Ân khách của em đó." (Ân khách hay được hiểu là cách gọi khách làng chơi)

Diêu Nhiếp nghe thế, suýt nữa sùi bọt mép: "Cái con khỉ! Ta ân cái đầu ngươi đó!"

Phó đội trưởng lắc đầu thở dài: "Anh nói không biết bao nhiêu lần rồi, bỏ cái trò nói năng lung tung đi. Tiên sinh cũng đừng nóng giận, đầu óc tiểu tử này không tốt lắm. Vân Thiên Cung của cậu ta là một miếu Ân Chủ, kết hợp thờ cả Phật, Đạo, Nho. Bởi vì thờ phụng Ân Chủ, nên mới lộn xộn gọi cậu là ân khách, chứ không phải có ý kia."

Diêu Nhiếp bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào Vân Thiên Cung kia dở dở ương ương như vậy, hóa ra là hàng ba trong một. Chả trách rất có tinh thần gom hết tinh hoa cái gì cũng hốt của sơn trại… (aka thổ phỉ =)))

Giảng giải cho Diêu Nhiếp xong, phó đội trưởng trừng mắt với Tam Vô: "Tiểu tử, cậu chỉ biết mua việc cho anh thôi. Lần này lại rước lấy phiền phức gì nữa rồi?"

"Vị tiên sinh này tới an hồn (*), mà em, em thất thủ rồi…", Tam Vô cười rất ngố.

Diêu Nhiếp như vớ được khổ chủ: "Thằng nhóc bịp bợm này là thuộc cấp của anh à? Mấy người làm cảnh sát kiểu gì thế? Giá nào thì vẫn là viên chức nhà nước, sao lại bày trò lừa thần giả quỷ gạt tiền? Có tin tôi đi khiếu nại mấy người không?"

Giọng điệu Diêu Nhiếp có xu hướng gay gắt, phó đội trưởng vẫn biểu hiện rất bình tĩnh: "Tiên sinh không nên kích động. Nếu tiên sinh đã tìm Tiểu Ngô an hồn, tức là có tin vào những chuyện này. Tuy Tam Vô đang là cung chủ Vân Thiên Cung thật, nhưng Vân Thiên Cung là do sư phụ cậu ta truyền lại, còn cậu ta học nghệ chưa tinh, sở trường cũng không phải bói toán an hồn, mà là trừ tà diệt quỷ. Mỗi người đều có sở trường lẫn sở đoản, cũng là chuyện có thể thông cảm được…", vừa nói phó đội trưởng vừa nhìn đăm đăm mặt Diêu Nhiếp, "Ơ này, nhìn anh có vẻ rất quen, có phải là trên TV…"

Diêu Nhiếp vội vàng lắc đầu: "Không phải, không phải! Ai cũng nói tôi nhìn giống ngôi sao, đẹp trai một chút cũng thật là phiền toái mà!". Đừng đùa chứ, nếu để người ta biết chủ biên "Bước vào khoa học" lại đi tìm người an hồn, tiết mục của anh đừng hòng có cửa mà tiếp tục.

Mà cũng phải nói, Diêu Nhiếp tuy là chủ biên, nhưng bề ngoài hào hoa phong nhã, tuấn tú lịch sự. Bảo là đẹp trai như ngôi sao cũng không ngoa.

Phó đội trưởng nghe thế thầm nghĩ người này da mặt có hơi bị dày, nhưng cũng không nói ra miệng, chỉ vừa lúc đổi hướng chủ đề: "Ha ha, vậy sao? Xem ra Tiểu Ngô đã thu tiền của cậu rồi hả? Thế này đi, cậu ta quả thật không giỏi an hồn, nhưng phương diện này tôi lại khá hiểu biết. Bằng không, để tôi dọn dẹp hậu quả cho cậu ta đi?"

Tuy tay phó đội trưởng trước mặt rất có bề ngoài chuẩn mực của cảnh sát, nhưng đến giờ Diêu Nhiếp đã quyết tâm nhận định, cả hai đều rặt một phường bịp bợm.

Tuy nhiên Diêu Nhiếp trời sinh có sức hiếu kỳ rất lớn. Tốt nghiệp đại học hệ phát thanh xong, anh từ chối thư mời làm việc ở tổ tin tức, trái lại đầu quân cho chương trình có tỷ suất bạn xem đài thấp nhất lúc đó, chính là chuyên mục "Bước vào khoa học", nguyên nhân thực sự là vì chương trình này có thể thỏa mãn hoàn toàn tâm lý ham của lạ của anh, không chỉ ứng dụng mà còn phát huy vẻ vang tật xấu của bản thân.

Cho nên hiện tại anh rất muốn thử coi tay phó đội trưởng này có thể bày ra trò gì, liền không hề phản đối, đưa quần áo A Hào qua ngay.

Nhưng phó đội trưởng không hề có ý nhận lấy cái áo thun hồng nhạt nhàu nát đó.

"Tôi an hồn không dùng gạo thơm mà dùng bùa chú. Về việc này, tôi cần theo cậu một chuyến, đi gặp người bị trúng tà, cũng tức là chủ nhân bộ quần áo này."

Diêu Nhiếp ngờ vực nhìn gã, rõ ràng không hề tin tưởng. Phó đội trưởng thở dài: "Rồi rồi, không cho cậu học hỏi đôi chút bản lĩnh của tôi, chỉ sợ là cậu không tin được. Người trúng tà tên là gì, tôi sẽ bốc cho cậu ta một quẻ."

Diêu Nhiếp đương nhiên là chả tin tí nào, nhưng vẫn ham coi kịch vui, bèn nói ra tên đầy đủ của A Hào: "Tô Văn Hào."

Chỉ thấy phó đội trưởng ngồi ở bàn làm việc múa ngón tay vẽ rồng vẽ phượng trên một tấm bảng nhỏ màu đen, thoạt nhìn cũng ra dáng vẽ bùa lắm, trong miệng lẩm bẩm: "Tô Văn Hào, năm nay 23 tuổi, cầm tinh con thỏ, vừa tốt nghiệp đại học, công tác ở Nhân Ái Lộ thuộc Thành Nam, chưa kết hôn. Gần đây gặp phải ma quỷ, ba hồn sáu vía đều bất an."

Uầy, đúng là thần xịn rồi! Tuy nhìn mớ quần áo màu hồng lè đó có thể đoán được A Hào là thanh niên trai tráng, nhưng làm sao biết chính xác năm tuổi của cậu ta, còn tính ra được địa chỉ đài truyền hình của bọn họ nữa? Diêu Nhiếp thực sự giật mình.

Chả lẽ ông chú này đích thực là cao nhân? Anh rốt cuộc bán tín bán nghi đưa phó đội trưởng tới nhà A Hào.

Lên taxi, Diêu Nhiếp ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, phó đội trưởng và Tam Vô ngồi phía sau.

Nhân lúc Diêu Nhiếp đang ngắm phong cảnh hai bên đường không chú ý, Tam Vô ở bên tai phó đội trưởng hỏi nhỏ: "Phó đội trưởng à, anh học coi bói hồi nào vậy?"

Phó đội trưởng lườm y, cũng nhỏ giọng đáp: "Ngu ngốc! Dữ liệu trực tuyến của cảnh sát chẳng phải có hồ sơ Tô Văn Hào sao? Cả thành phố này chỉ có ba người tên Tô Văn Hào, trong đó có một đứa nhỏ 3 tuổi, một ông già 70, mà bộ đồ kia nhìn kiểu gì để ra được là đồ cho ông già trẻ nhỏ hử?"

Tam Vô lúc này mới tỉnh ngộ, phó đội trưởng vốn không đánh chữ, cái bảng nhỏ màu đen kia chẳng phải là tablet của ổng sao?

—

Chú thích của Nhan:

(*) An hồn: thực ra từ này trong bản tiếng Trung của nó là (thu kinh), là một phong tục đạo giáo (mê tín), theo như Nhan hiểu là những người yếu bóng vía mà gặp ma quỷ thì sẽ bị doạ hồn vía bay đi mất, cần phải tụng kinh để "gọi hồn" hay "chiêu hồn" về (trước kia người ta quan niệm chỉ có con nít non nớt nên mới dễ bị trúng phải những thứ không sạch sẽ gì đó, dẫn đến hiện tượng hay khóc đêm, nhưng mà sau này đối tượng "thu kinh" cũng không giới hạn là con nít nữa). Mọi người có thể tham khảo thêm tại đây:

Lúc trước trong bản edit của Nhan có để là "trừ tà" cho nó dễ hiểu (thực ra là lười chú thích nên ẩu vậy đó), khi đó Nhan cũng nghĩ đến những từ kiểu như "cầu an", nhưng cái đó lại là hoạt động đọc kinh cầu phúc của Phật giáo, "chiêu hồn" hay "gọi hồn" dễ liên tưởng đến trò "lên đồng" hay "cầu cơ" để gọi hồn người chết ở bên mình, không dùng trong trường hợp này được. Suy nghĩ mãi cuối cùng quyết định… kệ xừ nó. Nhan nghĩ chữ "an hồn" là chính xác rồi đó, nên quyết định dùng từ này, chương trước mình cũng sẽ

sửa lại luôn. Cảm ơn Phi Thiên huynh đã nhắc (em chỉ thấy lạ là sao cái này lại không có từ tiếng Việt tương ứng, mấy cái hoạt động mê tín của TQ có cái nào là không du nhập vào Việt đâu).

Thiên:

Không đâu em, mấy màn tâm linh tín ngưỡng bùa ngải thuật pháp vưn vưn bọn TQ phong phú hơn mình nhiều lắm, anh đọc sơ khúc sau thấy còn phải chém nhiều phết

Còn vụ an hồn này ở cũng có, nhưng giới hạn ở trẻ nhỏ, gọi là trị khóc da đề, aka trị trẻ khóc đêm. Hình thức cũng gần giống, đốt bùa bắt uống (hoặc đốt ván quan tài…), dùng chén gạo, cúng phật, đọc kinh, vân vân, còn có vụ đem vứt đứa trẻ ngoài đường và nhờ người lạ bế về trả cho gia đình nữa, nghe rất ba chấm. ~_~ Ở người lớn thì sẽ biến tướng qua mấy hình thức khác, tên gọi cũng tùm lum, nhưng tựu chung lại là sẽ dựa theo việc trị 'cái gì' bám lên mà gọi tên, chứ không có tên riêng cho từng tiết mục như kiểu bọn Tàu.

5. Chương 1-5

Gã phó đội trưởng này xem ra đáng tin tưởng hơn tên nhãi bịp bợm kia, đúng là chuyên gia ra tay, nhìn liền biết ngay. Chỉ thấy gã cầm một đạo bùa, tập trung tinh thần niệm chú.

Diêu Nhiếp tranh thủ cơ hội, nhẹ nhàng ấn nút ghi hình của camera kỹ thuật số. Đột nhiên, phó đội trưởng liếc mắt qua, khiến lồng ngực Diêu Nhiếp giật thót một cái. Nhưng thấy đối phương lại dồn sức chú ý vào việc niệm chú gọi hồn, không có vẻ gì là muốn ngăn cản, anh liền an tâm tiếp tục.

Trong chốc lát, Diêu Nhiếp cảm thấy một cơn gió nhẹ từ phía sau lướt qua. Tuy không thấy được bằng mắt, nhưng có thể nhận biết cơn gió ấy thổi tới chỗ phó đội trưởng, quay tròn quanh gã vài vòng rất nhanh rồi biến mất. Thật sự là tà môn, căn phòng này cửa chính cửa sổ đều đóng kín, gió chòi ra từ đâu chứ?

"Tốt", Phó đội trưởng nói nhỏ một chữ. Diêu Nhiếp dò hỏi nhìn qua, thấy trên đạo bùa trắng trơn hiện ra một chuỗi ký tự, giống như được viết bằng mực nước. Vậy nhưng phó đội trưởng từ thủy tới chung căn bản không hề đụng tới cây bút nào…

Phó đội trưởng yêu cầu Diêu Nhiếp bưng một chén nước tới, đốt đạo bùa đấy ra tro rồi hòa với nước, cho A Hào uống.

Nhưng đợi cả nửa giờ, A Hào không có tí chuyển biến tốt nào, vẫn mất hồn mất vía như cũ, run rẩy như lá vàng trong gió đông, miệng lẩm nhẩm cái gì mà người đàn bà với cả giếng nước.

Diêu Nhiếp đã xị mặt ra, ông chú cảnh sát này coi mòi cũng là lừa đảo rồi. Ba trăm đồng của anh mất cũng không sao, nhưng mớ nước tro vừa rồi chỉ sợ làm A Hào chột bụng.

"Không đúng". Phó đội trưởng nhăn mày, "Hồn Tô Văn Hào không có ở đây, chỉ e còn đang cách xa vạn dặm, tôi không chiêu về được. Tiên sinh mong anh nói thật cho tôi biết, anh ta biến thành như bây giờ từ lúc nào, ở đâu?"

Diêu Nhiếp nghe gã nói thế, ngược lại thêm vài phần tín phục. A Hào đích thực là bị hù dọa ở thủ đô, cách thành phố G gần cả chiều dài đất nước. Anh đắn đo một lúc, quyết định cứ thử chạy thầy bốc thuốc một phen. Anh tự rót cho mình một cốc nước, thông cổ mát họng, rồi đem tình cảnh bọn họ gặp phải ở Hoàng Thành kể hết ra.

–

Nghe xong "Hoàng Thành mạo hiểm ký" của đồng chí Diêu, phó đội trưởng đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt: "Tiểu tử như cậu mà cũng dám đêm hôm xông vào Hoàng Thành sao?"

Diêu Nhiếp trề môi: "Tôi bảo đảm tôi không có ý đồ gây rối, chỉ hiếu kỳ muốn xem coi thực hư thế nào thôi."

Phó đội trưởng thế nhưng lại tỏ ra rất tín nhiệm lời bạn đồng chí trẻ này: "Tôi tin cậu."

Diêu Nhiếp đắc ý: "Đúng đó, cứ nhìn gương mặt trung hậu thành thực của tôi là biết."

"Không phải, mà là vì dù cậu đủ lá gan, cũng không đủ bản lĩnh." Phó đội trưởng bằng một câu đã đập banh cảm giác tự sướng của bạn trẻ.

"Hoàng Thành vì sao đúng 5 giờ là đóng cửa, hơn nữa buổi tối không một ai ở lại bên trong, cậu có nghĩ tới nguyên do không?" Phó đội trưởng ngược lại tự giác, không cần hỏi han, đã tìm một cái ghế gần đó để ngồi xuống.

Diêu Nhiếp vẫn không hề tin thần thần quỷ quỷ, liền trình bày suy đoán về loại thực vật có độc của mình.

Phó đội trưởng nghe xong chỉ lắc đầu: "Nếu như thế đã rất dễ giải quyết, cứ đào hết những cây cỏ có độc lên thay loại khác vào, không phải sao?"

Nghe gã nói, Diêu Nhiếp mới nghĩ đến, đúng vậy thật, cần gì phải tốn công điều động lực lượng canh gác ra ngoài hết, vừa không an toàn, vừa vất vả. "Thế thì vì sao?"

"Tòa Hoàng Thành này dù sao đã là hoàng cung qua hai triều đại, các chuyện trong hoàng gia cậu xem TV cũng biết. Trải qua mấy trăm năm, ở bên trong không biết đã có bao nhiêu người sống sầu não khổ sở, bao nhiêu chủ tử, nô tài uổng mạng, bao nhiêu oan hồn kết tụ. Về lâu về dài, oán khí tích lũy sâu đến khó lường. Hơn nữa phong thủy còn có vấn đề…"

"Phong thủy? Nhưng mà nhà của hoàng đế lão tử, làm sao phong thủy không tốt được?" Ban khoa giáo đài truyền hình chỗ Diêu Nhiếp đã từng làm chuyên đề Hoàng Thành, anh nhớ rõ chuyên gia có nói, vị trí địa lý của Hoàng Thành được chọn có chủ ý, phong thủy so với nhà dân bình thường tốt hơn rất nhiều.

Phó đội trưởng không so đo với tiểu đồng chí vô cớ cắt ngang lời người khác, tiếp tục: "Nguyên bản vốn là rất tốt, nhưng thời kiến quốc, kinh thành cứ mười năm đại biến một lần, mỗi năm tiểu biến một lần, kết cấu phong thủy đã sớm thay đổi. Hơn nữa qua hàng trăm năm vật đổi sao dời, vị trí sao Tử Vy cũng đã di chuyển."

Diêu chủ biên nghe không hiểu, lần thứ hai cắt lời: "Khoan đã, sao Tử Vy nghĩa là gì?"

Phó đội trưởng rất kiên trì: "Sao Tử Vy còn gọi là Đế Tinh, người nào mệnh chủ Tử Vy là có tướng đế vương. Thời cổ tin rằng Thiên Hoàng sống ở thiên cung, thiên cung cũng gọi là Tử Vy Cung, mà hoàng đế dưới nhân gian tự xưng là Thiên tử. Cho nên sao Tử Vy chính là đại diện của hoàng đế, rồi bởi vì nội thành hoàng đế cư ngụ nghiêm cấm lê dân bách tính lai vãng, nên Hoàng Thành mới được gọi là Tử Cấm Thành. Năm xưa Lưu Bá Ôn đề nghị Minh đế lập Hoàng Thành, là do thấy được Tử Vy đang chiếu hạ tại đấy. Nhưng mà hiện giờ Tử Vy đã lệch đi, nơi ấy từ lâu không còn hoàng khí bảo hộ, oan hồn trầm tích nhiều năm ào ạt bung ra, có muốn phong ấn lại cũng không làm nổi."

Diêu Nhiếp hóng được món ngon, xem những truyền kỳ cố sự như thật mà nói:"Anh bảo mấy thứ tôi thấy là oan hồn, nhưng mà có quỷ tức có người diệt quỷ, vì sao không gọi hòa thượng đạo sĩ vân vân đến siêu độ?"

"Chính phủ cũng đã tìm rất nhiều cao nhân tới trừ tà, đáng tiếc âm khí nơi ấy quá nặng, có nhất thời thanh tẩy được, không bao lâu sau tà khí vẫn tích tụ trở lại, chiêu hồi đám gia hỏa đó về như cũ, không cách gì diệt trừ tận gốc. Biện pháp trực tiếp nhất là đập bỏ toàn bộ Hoàng Thành. Muốn di dời quốc bảo văn vật bên trong không khó, nhưng chính bản thân Hoàng Thành mới là hiện vật quý giá nhất. Nó là cung điện đứng đầu trong ngũ đại cung điện thế giới đó(1), chính phủ làm sao phá hủy nó được? Hiện tại chỉ có thể buổi tối thì canh gác không cho ai đi vào, định kỳ mời cao nhân đến 'vệ sinh'."

Từ biểu tình của Diêu Nhiếp, phó đội trưởng biết căn bản anh không hề tin, bèn nói: "Cậu còn không chịu tin đêm hôm đó ở Hoàng Thành, những gì cậu thấy đều là oan hồn tích tụ trăm ngàn năm, còn có thêm quỷ hồn bị âm khí cường đại của Hoàng Thành thu hút tới. Đã thế thử lấy cái bóng đen cậu đụng phải ra mà nói, cậu thử nhớ xem, lúc chạy dọc theo chân tường, có dẫm vào bóng đổ của tường không?"

Diêu Nhiếp nỗ lực hồi tưởng. Quả thực lúc đó trăng rất sáng, chiếu vào tường thành thâm thấp, đổ xuống mặt đường một mảng bóng tối. Có điều anh không nhớ rõ liệu mình có bước vào chỗ bóng đổ không.

Phó đội trưởng một mực đoan chắc: "Không cần nghĩ thêm nữa, cậu nhất định đã đi vào con đường âm dương rồi. Lúc nào ánh trăng chiếu lên bờ tường, tạo thành bóng râm trên trên mặt đất, sẽ đem con đường phân làm hai làn trắng đen khác biệt. Người sống đi dương đạo, quỷ hồn đi âm đạo. Cậu liều lĩnh cướp đường của quỷ hồn, người ta đương nhiên không tha cho cậu."

Đồng chí Tiểu Diêu rùng mình một cái, nếu những gì gã này nói là sự thực, thì khi ấy thân mật tiếp xúc với anh không chỉ có một con…

Phó đội trưởng nhìn anh xanh mét cả mặt mày, biết là anh đã tin bảy, tám phần, liền tiếp tục bổ sung liều lượng: "Về phần cái giếng trong đình viện hai người ẩn thân, nếu tôi đoán không nhầm, hẳn là giếng Trinh phi (2)."

Diêu Nhiếp lập tức bác bỏ: "Nhầm rồi. Giếng Trinh phi tôi đương nhiên phải biết, nó là một trong những điểm tham quan thu hút nhất mà. Làm thế nào nó lại ở một đình viện hoang vu như thế được?"

Phó đội trưởng rất bình tĩnh: "Người thường vẫn cho rằng cái giếng họ tham quan là giếng Trinh phi, nhưng nó chỉ là đồ giả thôi. Đồ thật không ở chỗ đó đâu. Người ta kể, bởi vì Trinh phi ủng hộ hoàng đế cải cách pháp luật, chọc giận Lão Phật Gia, mới bị tống giam lãnh cung, rồi bị ban cho cái chết và đẩy xuống giếng. Không ai biết, kỳ thực Lão Phật Gia rất thích Trinh phi, Trinh phi biết một bí mật của Lão Phật Gia, liền tự nguyện đi xuống cái giếng đó, chỉ không ngờ lại bị mất mạng. Lão Phật Gia không muốn bí mật này bị công khai, cũng chỉ có thể nói dối là Trinh phi chết ở một cái giếng khác. Bạn của cậu, phỏng chừng là bị Trinh phi hoặc thứ gì đó trong giếng nhiếp mất hồn."

"Vậy bây giờ phải thế nào? A Hào có cứu được không?" Diêu Nhiếp sốt ruột, chả lẽ A Hào cả đời sẽ thế này?

"Cậu chớ lo lắng, chắc chắn sẽ có biện pháp. Lại nói tiếp, xem như ban ngành chúng tôi bất lực, mới tạo thành chuyện ngoài ý muốn này. Cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm tới cùng." Phó đội trưởng vỗ vai Diêu Nhiếp, an ủi.

Đồng chí Tiểu Diêu không hiểu gì cả, chả lẽ trên đời vẫn còn loại người tự mua việc vào thân như thế?

"Chuyện này thì liên quan gì tới các anh?"

Phó đội trưởng: "À, quên chưa tự giới thiệu, tôi là Cao Đại Toàn, là phó đội trưởng của phân đội thành phố G, thuộc biệt đội cấp quốc gia Hình Trinh U Đội."

"Hình Trinh U Đội? Chưa nghe bao giờ?". Tuy chưa từng nghe đến, nhưng hai người này lai lịch không nhỏ, dù sao cũng là biệt đội cấp quốc gia mà.

"Hình Trinh U Đội bọn tôi trực thuộc bộ Quốc An, toàn quốc 28 tỉnh thành đều có phân đội, chuyên môn xử lý những vụ án bất thường, ví dụ như trường hợp bạn của cậu…"

Diêu Nhiếp a một tiếng: "Hiểu rồi, chính là đội bắt quỷ."

Cao Đại Toàn chỉ cười: "Cũng không hẳn. Chữ U trong Hình Trinh U Đội đồng âm với u linh, cũng là chữ u trong từ unknown tiếng Anh. Bất cứ thứ gì liên quan tới các lĩnh vực không hiểu biết, không lý giải được, đều do chúng tôi quản lý. Cậu chưa từng nghe đến cũng đúng thôi, vì nếu không tự mình trải qua, căn bản sẽ không tin lời chúng tôi nói. Vì thế chúng tôi cũng không thể tuyên truyền rộng rãi, chỉ có âm thầm làm việc. Về phần người mặc đồ đen đã giúp cậu đánh đuổi đám cung nữ thái giám quỷ hồn, chắc hẳn là thành viên trung đoàn thủ đô. Bọn họ phụ trách việc tẩy trừ mỗi tháng ở Hoàng Thành, không bảo vệ được sự bình yên của dân chúng là bọn họ thất trách."

Bố khỉ! Hóa ra "Matrix" chính là cảnh sát à! Thảo nào khí lực mạnh mẽ tới vậy!

"Vậy tôi làm sao kiếm được anh ta?"

"Trước mắt để tôi thay cậu liên hệ trung đoàn. Tuy nhiên để chiêu được hồn đồng chí Tiểu Tô thì phải đem thân thể theo. Cách xa như vậy, không có cách gì tìm hồn về."

"Tôi đưa cậu ta đi!" Nói gì thì nói, A Hào biến thành như bây giờ vẫn là trách nhiệm của anh. Diêu Nhiếp quyết xả thân vì nghĩa.

Phó đội trưởng cười tới sảng khoái: "Người anh em thật là trượng nghĩa! Tốt lắm, tôi sẽ viết thư giới thiệu cho cậu, cậu đưa Tiểu Tô đồng chí tới thủ đô, đến địa chỉ viết trên thư tìm trung đoàn. Nghìn vạn lần nhớ kỹ, không được làm mất thư, nếu không thì có tìm được đến nơi cũng cũng không thể vào đâu."

Diêu Nhiếp bất giác nghĩ ngợi, những gì đối phương nói nghe thì có vẻ kỳ lạ, nhưng không phải không có khả năng. Anh vẫn nhớ ở cục cảnh sát, lúc Tam Vô bấm nút thang máy, rõ ràng chọn tầng ngầm thứ nhất; nhưng đến khi trở lên, anh nhìn qua một cái, thấy thang máy đang hiện tầng ngầm thứ tư. Có lẽ là chỉ một số người đặc biệt mới có thể tiến vào không gian thần bí đó.

"Được rồi, tôi đã bảo Tiểu Ngô liên lạc với trung đoàn. Tuy rằng Tiểu Tô đồng chí vẫn còn một hồn một vía, nhưng hồn vía rời khỏi cơ thể quá lâu sẽ rất khó nhập trở lại, việc này không nên chậm trễ, cậu mau chóng đưa cậu ta đi đi."

Diêu Nhiếp liên tục cảm tạ, tiễn hai người ra cửa.

Chân tới trước cửa, Cao phó đội trưởng đột nhiên xoay người: "Vậy nhé, chúc cậu thuận buồm xuôi gió, Diêu chủ biên~" Nói xong cười cười kéo theo tiểu bịp bợm nhanh chóng đi mất.

Diêu chủ biên ngửa mặt đón gió mà rơi lệ, lộ mất tiêu rồi…

Chú thích:

(1) Ngũ đại cung điện thế giới: Theo thứ tự bao gồm Tử Cấm Thành, lâu đài Versailles, cung điện Buckingham, điện Kremlin và… Nhà Trắng. Một danh sách tự sướng không rõ nguồn gốc của bọn Tàu và chỉ của riêng bọn Tàu, không bói đâu ra được cái danh sách tương tự khi search bằng tiếng Anh hay tiếng Việt… Xí xớn thêm một câu là chả hiểu thằng phang cái danh sách này nó nghĩ gì khi gom cả Nhà Trắng vô. Đã vậy còn rất sung sướng đưa hàng quốc nội lên vị trí No. 1. @_@

(2) Giếng Trinh phi: Nguyên bản là giếng Trân phi, Hồng Y Quả chỉ sửa tên một chút, còn lại sự tích thì giữ nguyên.

Trân phi vốn là ái phi của Quang Tự, thông minh khả ái, thích chụp ảnh, rất được sủng ái. Quang Tự chịu sự khống chế của Từ Hy Thái Hậu lâu năm, có ý muốn cải cách pháp luật để củng cố lại nhà nước. Khi bàn với Trân phi thì Trân phi hết lòng ủng hộ, nhưng việc này đến tai Từ Hi Thái Hậu khiến bà vô cùng giận dữ. Năm 1898 Từ Hi Thái Hậu chính biến, kế hoạch cải cách bị phá vỡ, thái hậu lại nắm hết quyền hành. Vốn sẵn ác cảm với Trân phi, nhân lúc này Từ Hi Thái Hậu liền tìm cớ đày Trân phi vào lãnh cung, cách biệt khỏi nhân thế. Chỉ có chị của Trân phi là Cẩn phi là thỉnh thoảng mới dám lén lút đến thăm và an ủi em.

6. Chương 1-6

Vào nửa đêm, một đôi nam nữ thanh niên đang đưa nhau về sau buổi hẹn hò, tình nồng ý mật, không nỡ chia tay, ở bên đường không ngừng anh anh em em.

Bỗng nhiên, cô gái sợ hãi kêu lên một tiếng.

Bạn trai cô lập tức ôm chầm lấy cô, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Em đau ở đâu?"

Sắc mặt cô gái trắng bệch, đôi môi run rẩy, nói chuyện cũng lắp bắp: "Anh, anh có nghe thấy tiếng gì không?"

Chàng trai nghe nói, mới nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng xung quanh, nhưng không thấy có gì khác thường. Lúc này đã hơn nửa đêm, trên đường chỉ có tiếng xe ngẫu nhiên chạy qua: "Tiếng gì? Anh chỉ nghe tiếng ô tô."

Cô gái gắt gao bám vào người bạn trai, sợ hãi nhìn quanh: "Em nghe có tiếng nói chuyện. Nhưng mà giọng đó… giọng đó không giống như giọng người…"

Nghe đến đây, chàng trai cho rằng bạn gái mình cố ý giả thần giả quỷ để gần gũi mình, nên hoàn toàn không để vào tai, vừa trêu chọc vừa ôm cô gái đi về phía rừng cây: "Được rồi được rồi, có tiếng gì đâu? Anh thấy hay là em muốn rên rỉ thì có…"

Cô gái lập tức xấu hổ đỏ mặt, đánh yêu mấy cái lên người bạn trai: "Không đứng đắn, nói cái gì đâu…"

Hai người hoàn toàn quẳng sự việc vừa rồi ra khỏi đầu, vào rừng cây mà "rên rỉ" cùng nhau.

Đêm khuya tĩnh lặng, không biết từ đâu vọng lại từng tiếng từng tiếng gầm rống mang theo oán hận cùng phẫn nộ. Tiếng gầm lúc gần lúc xa, lúc cao lúc thấp, thế nhưng không có người qua đường nào nghe được…

"Lưu Bá Ôn, Lưu Bá Ôn, ngươi gạt ta, ta muốn phanh thây ngươi thành ngàn mảnh, vĩnh viễn không thể siêu sinh! Lưu Bá Ôn, Lưu Bá Ôn…."

…

Nói đến tổng đội ở thủ đô này, quả thật khiêm tốn hơn nhiều so với phân đội ở thành phố G. Ít nhất phân đội thành phố G còn đóng trong cục cảnh sát, chứ tổng đội ở thủ đô lại đóng ở vùng ngoại ô không biết cách bao nhiêu xa, mà lại còn nằm trong một cửa hàng bán đồ mai táng.

Diêu Nhiếp vào cửa hàng, lập tức có một cô bé nhiệt tình chạy lại: "Tiên sinh cần gì ạ? Anh cứ xem tự nhiên, cửa hàng tụi em hạ giá cuối năm, tháp linh cốt (1) mua hai tặng một, anh lấy hai cái nha?"

(1) Linh cốt tháp: tháp trang trí xây bên ngoài hũ cốt, thuận tiện cho việc bảo quản hũ cốt và thờ cúng.

Có loại khuyến mãi này nữa sao? Đây chẳng phải là trá hình để trù ẻo người ta?

Cô bé thấy vẻ mặt Diêu Nhiếp không tốt lắm, vội vàng giải thích: "Anh cứ mua trước thôi, sớm muộn gì cũng phải dùng mà…" Thấy vẻ mặt của khách càng thêm khó coi, cô bèn chữa lại: "Nếu không thì anh cũng có thể đem tặng bạn."

Ai dám tặng cái thứ đó?! Diêu Nhiếp không muốn phí thời gian với cô, bèn lấy thư giới thiệu của đội phó Cao đưa ra: "Tôi đến tìm người."

"Không phải đến mua đồ sao?" Gương mặt cô bé có chút thất vọng, cầm giấy giới thiệu liếc qua một cái: "À, thì ra là như vậy, anh đi theo em."

Diêu Nhiếp còn không biết rốt cuộc cô bé nhìn thấy cái gì trên đó. Giấy giới thiệu đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy trắng bình thường, mặt trên có ghi cái địa chỉ mà thôi. Anh đi theo cô bé vào bên trong.

Cô bé cao giọng hô to: "Anh chủ, có khách tới~"

Vừa dứt lời, vách tường vốn trắng tinh đột nhiên xuất hiện một cánh cửa. Diêu Nhiếp kinh ngạc dụi mắt, không dám tin đây là sự thật.

Cô bé đứng trước cửa búng tay một cái, cửa liền tự động mở ra, bên trong tối om om không nhìn thấy gì cả.

"Tiên sinh mời vào, người anh tìm đang ở bên trong." Cô bé không đợi trả lời, đẩy Diêu Nhiếp lúc này vẫn còn đang chấn kinh vào trong.

Đợi đến khi Diêu Nhiếp bình tĩnh lại, đã thấy mình đang đứng trong một văn phòng sáng sủa. Anh nhìn quanh bốn phia, nơi này cũng không khác mấy so với văn phòng của phân đội ở thành phố G, chỉ là rộng rãi hơn một chút, không hổ là tổng đội.

"Tiên sinh, không biết chúng tôi có thể giúp gì cho anh?"

Đằng sau vang lên giọng nam trầm thấp, Diêu Nhiếp lập tức quay đầu. Người này đứng sau lưng mình lúc nào vậy? Thật là quá sức thần không biết quỷ không hay.

Vừa hỏi là một người thân mình mảnh mai, nước da trắng nõn, đôi mắt nhỏ dài, nhìn qua giống như lúc nào cũng đang cười.

"Chào anh, à, tôi được đội phó Cao của phân đội thành phố G giới thiệu đến đây. Tôi có một người bạn, nghe nói hồn của cậu ta bị quỷ hồn bắt đi mất." Vừa nói, Diêu Nhiếp vừa đưa phong thư giới thiệu qua.

Đối phương cầm thư giới thiệu, lướt qua một lượt, lại nói: "A, thì ra là vậy. Mời anh theo tôi."

…

Người nọ gõ cửa phòng làm việc của đội trưởng, từ bên trong vọng ra một giọng nam ưu mỹ: "Mời vào." Tuy rằng chỉ nói có hai chữ, nhưng Diêu Nhiếp lại cảm thấy giống như tiếng trời, thấm vào ruột gan, nhưng anh lại không tìm được từ thích hợp để hình dung giọng nói kia rốt cuộc hay như thế nào.

Hai người đi vào phòng làm việc của đội trưởng. Ngoài dự liệu của Diêu Nhiếp, anh vốn tưởng phòng làm việc của đội trưởng hẳn không khác mấy so với phòng làm việc của đội phó Cao, nhưng không ngờ bên trong lại như bước vào chốn Bồng Lai, cư nhiên là một vườn hoa lộ thiên.

Hòn non bộ với hình thù kỳ lạ, cầu nhỏ mang phong cách cổ xưa, đình đài lầu gác, hồ nhỏ thả cá chép nhiều màu, trúc xanh đào hồng đầy đủ mọi thứ, thật đúng là một nơi thế ngoại đào nguyên, tiên cảnh chốn trần gian! Mà điều càng khiến người ta chặc lưỡi kinh ngạc là hôm nay rõ ràng trời mưa, Diêu Nhiếp nhớ bên ngoài vẫn còn mưa bụi miên man, nhưng bầu trời bên trong hoa viên này vẫn là một mảnh xanh thẳm, thỉnh thoảng còn có vài đám mây trắng mịn như bông bay qua.

Diêu Nhiếp cứ như Lưu mụ mụ đến Đại Quan viên (2), trợn mắt há mồm nhìn, dọc đường đi không ngừng ngó đông ngó tây, đi theo người thanh niên phía trước vào đình nhỏ ở giữa hồ. Trong đình đã sớm có một người đợi bọn họ.

(2) Lưu mụ mụ đến Đại Quan viên: ý nghĩa tương tự như "nhà quê lên tỉnh". Lưu mụ mụ là nhân vật trong "Hồng lâu mộng", bà từng ba lần vào Vinh Quốc phủ, là một nhân vật hài hước và thẳng thắn. Đại Quan viên là tên một hành cung biệt viện trong "Hồng lâu mộng", được nhà họ Cổ xây dựng để Cổ quý phi đến thăm và nghỉ lại.

"Tiên sinh, mời ngồi." Đối phương ra hiệu mời Diêu Nhiếp ngồi xuống.

Diêu Nhiếp lúc này là nói gì làm nấy. Từ lúc bước vào đây, anh đã cảm thấy bản thân mình không ổn, đầu óc có hơi lơ mơ.

"Đội trưởng, vị tiên sinh ngày có một người bạn gặp rắc rối, phân đội ở thành phố G giới thiệu đến đây." Anh chàng mắt hí lễ độ báo cáo với thượng cấp.

"A? Rắc rối gì?" Người nọ nhấp một ngụm trà, thái độ thong thả ung dung.

Diêu Nhiếp muốn tập trung tinh thần để nhìn cho rõ ngoại hình của vị đội trưởng này, nhưng mà lực bất tòng tâm. Bất kể cố gắng thế nào cũng không sao nhớ được mặt mũi của gã, trong đầu chỉ có ấn tượng về một người uy nghiêm lại bình thản.

"Chuyện liên quan đến vấn đề dọn dẹp Hoàng thành. Mấy ngày trước dọn không sạch, có người dân bị bắt mất hồn."

"Ừ, gọi X vào đây." Đội trưởng nghe báo cáo, liền nhìn ra khoảng không hô một câu.

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông cao ráo mặc đồ đen đột ngột xuất hiện sau lưng Diêu Nhiếp. Hắn luôn luôn im lặng không nói, cho nên Diêu Nhiếp nhất thời không hay biết, đến khi đội trưởng nhìn về phía mình nói chuyện, anh mới biết có người đứng đằng sau lưng, không khỏi giật mình nhảy dựng. Bình tĩnh nhìn lại mới thấy, đây chẳng phải là cái tên "Matrix" tối hôm đó cứu mình sao?!

"X, cậu phụ trách dọn dẹp Hoàng thành phải không? Sao lại để dân chúng bị ảnh hưởng?" Giọng nói của đội trưởng rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng là mang theo trách cứ không lẫn đi đâu được.

Gã áo đen vẫn không lên tiếng. Đội trưởng cũng không tính tiếp tục truy hỏi: "Nếu đã xảy ra sự cố rồi, có phê bình cậu cũng không ích lợi gì, nhanh nhanh giải quyết vấn đề thì hơn. Chuyện lần này, Thiên Cơ, cậu và X đi với vị tiên sinh này một chuyến, xem có thể chiêu hồn trở về hay không."

Mắt hí đáp lời: "Rõ." Tiếp theo nói với Diêu Nhiếp: "Làm phiền Diêu tiên sinh dẫn đường."

"A, Thiên tiên sinh đừng khách sáo. Còn phải làm phiền tiên sinh chiếu cố." Diêu Nhiếp nhìn gã áo đen đằng sau, người nọ vẫn mang vẻ mặt vô cảm.

"Ha ha, tôi không phải họ Thiên, Thiên Cơ chỉ là biệt danh của tôi thôi, anh cứ gọi tôi Thiên Cơ là được. Diêu tiên sinh, mời đi bên này."

"A, được rồi." Diêu Nhiếp muốn nói tiếng cảm ơn với đội trưởng, quay đầu nhìn lại, thế nhưng trong đình làm gì còn bóng ai?

Rời khỏi cửa hàng bán đồ mai táng, trạng thái tinh thần của Diêu Nhiếp mới hồi phục bình thường. Anh đột nhiên nghĩ tới một việc: "Thiên Cơ tiên sinh, hình như tôi vẫn chưa giới thiệu tên tôi phải không? Làm sao anh biết tôi họ Diêu?"

Đối phương quay đầu nhìn anh mỉm cười: "Thiên cơ không thể tiết lộ…"

…

Thiên Cơ chấm một giọt chất lỏng không rõ là gì lên trán A Hào, trong miệng lẩm bẩm niệm chú. Qua một hồi, rốt cuộc cũng dừng lại, lắc đầu.

Diêu Nhiếp nhìn cử động của y liền biết tình trạng A Hào nhất định là không khả quan, vội vàng hỏi: "Thiên Cơ tiên sinh, A Hào cậu ta…"

Thiên Cơ lắc đầu: "Nói chung chiêu hồn có hai loại, một loại là chiêu hồn người chết tha thương, một loại là chiêu hồn người sống. Tô tiên sinh chưa chết, nên chỉ có thể chiêu hồn sống, nhưng mà hồn sống của cậu ta lại bị một oán linh cường đại bắt đi, không thể chiêu trở về."

"Vậy phải làm sao bây giờ? A Hào vẫn còn trẻ, còn chưa kết hôn, trong nhà còn có mẹ già em nhỏ, anh mau nghĩ cách đi!" Nghe y nói như vậy, Diêu Nhiếp càng lo lắng. Vốn vượt ngàn dặm vào kinh vẫn còn ôm hy vọng. Nếu như ngay cả tổng đội cũng hết cách, anh thật không biết còn ai có thể cứu được A Hào nữa.

Thiên Cơ cười nói: "Diêu tiên sinh đừng lo lắng, tuy hiện tại tôi không có biện pháp chiêu hồn cậu ta trở về, nhưng chúng ta đã biết hồn của cậu ta bị bắt ở Hoàng thành, vậy thì cũng dễ thôi. Đêm nay chúng ta đi một chuyến đến Hoàng thành, chỉ cần giải quyết oán linh nọ là hồn của cậu ta được giải phóng. Lúc đó tôi chiêu hồn lại lần nữa, hồn phách của cậu ta sẽ quay về nhanh thôi."

Nghe y nói như vậy, Diêu Nhiếp cũng coi như nhẹ nhõm thở ra.

"Nhưng mà, còn phải làm phiền Diêu tiên sinh đi cùng chúng tôi chuyến này để dẫn đường giúp. Cái giếng mà anh nói là mấu chốt quan trọng trong vụ việc lần này. Năng lực cảm ứng của X xuất sắc nhất trong đội chúng tôi, vậy mà ngay cả cậu ta cũng không phải hiện được có con cá lọt lưới, cho thấy oán linh kia có chút bản lĩnh. Nếu như không có anh chỉ dẫn, e là chúng tôi khó lòng tìm được oán linh kia."

Người này nói chuyện có cần phải dừng lại lâu như vậy không? Một lần nói xong không được hay sao? Trước kia Diêu Nhiếp cho rằng những lời đồn quỷ quái ở Hoàng thành đều là bịa đặt, đương nhiên sẽ không cảm thấy sợ hãi gì. Nhưng mà hiện tại đã biết quỷ quái tám chín phần mười là có thật, liền cảm thấy nghĩ lại mà sợ. Nói thật lòng, anh thật không dám đi thêm một chuyến "Hoàng thành mạo hiểm ký" nào nữa. Nhưng mà… Anh nhìn A Hào đang nằm trên giường, tuy rằng đã bị pháp thuật của Thiên Cơ trấn áp, ngủ mê mệt, nhưng đầu mày vẫn nhíu chặt, vẻ mặt đầy sợ hãi…

Anh cắn răng: "Được! Tôi dẫn đường cho các anh! Tối nay đi chứ?"

Thiên Cơ gật đầu: "Đúng vậy, việc này không nên chậm trễ. Tuy rằng đêm nay mười lăm, có khả năng sẽ có chút khó khăn…" Nói đến đây, vẻ mặt Thiên Cơ cũng trở nên phức tạp.

7. Chương 1-7

Mặt trăng còn được gọi là Thái Âm tinh, hàng tháng cứ đến ngày mười lăm nông lịch là ngày trăng tròn, cũng là lúc âm khí nặng nề nhất. Ngày này thật ra rất không thích hợp để xông vào Hoàng thành, nhưng mà có hai vị cao nhân của tổng đội kinh thành ở đây nên không có gì đáng sợ. Hơn nữa hồn phách của A

Hào ly thể cũng đã gần một tuần rồi, nếu không đoạt hồn của cậu ta về, chỉ sợ Đại La thần tiên (*) cũng cứu không được.

* Từ trong bản tiếng Trung là , hay nói đúng hơn là (Đại La kim tiên): là một loại thần tiên trong Đạo giáo. Mục đích cuối cùng của người tu Đạo là thăng thiên đến Đại La thiên thành, nơi các tôn thần, thiên tôn tối cao cư ngụ. Đại La kim tiên là những thần tiên cư ngụ ở thiên thành Đại La.

Đây là một cơ hội tốt, nếu là trước kia Diêu Nhiếp nhất định phải mang máy quay phim theo mới được. Đáng tiếc lần trước anh quay lén cảnh đội phó Cao an hồn, mang về xem lại mới hay không quay được cái gì cả. Ngay cả những thước phim quay trong Hoàng thành cũng vô cớ biến mất hết. Chẳng trách đội phó Cao không hề tỏ ra e ngại, căn bản là người ta không thèm để ý. Xem ra những thứ kỳ bí đó không dễ gì bị ghi hình lại, chứ nếu không thì những hình ảnh như vậy đã tràn lan khắp thế giới rồi. Diêu Nhiếp chỉ đành thôi, mang theo một cái đèn pin, hành trang gọn gàng ra trận.

Trí nhớ của Diêu Nhiếp rất tốt, chẳng tốn bao nhiêu công sức, anh đã mang hai ông chú cảnh sát tìm đến miệng giếng Trinh Phi trong truyền thuyết kia.

Thiên Cơ đi vòng quanh miệng giếng một vòng, chẳng phát hiện được manh mối nào hết, không khỏi hỏi: "Anh chắc là ở đây chứ?"

Chủ biên Diêu tự nhận mình trí nhớ hơn người, rất chắc chắn nói: "Chính là chỗ này!" Nói xong, anh ghé vào miệng giếng nhìn xuống dưới: "Anh xem, dưới giếng đá tảng ngổn ngang, giống hệt lần trước."

Cái giếng này không sâu, chỉ chừng 5, 6 mét mà thôi. Lòng giếng đã sớm khô cạn, dù giữa đêm cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy những tảng đá chồng chất dưới đáy. Mà lúc Diêu Nhiếp vừa dứt lời thì ánh trăng cũng ló ra khỏi đám mây.

Đáy giếng vốn chỉ có đá tảng bỗng nhiên phản chiếu bóng nước lấp loáng. Nước giếng xuất hiện thật đột ngột. Xuyên thấu qua làn nước, Diêu Nhiếp có thể nhìn thấy ảnh ngược của chính mình, thậm chí nhìn thấy những ngọn rong dập dờn dưới đáy nước… Không đúng không đúng, đó… đó mà là rong gì? Đó rõ ràng là tóc phụ nữ! Ảnh ngược trong nước dần dần biến thành một gương mặt phụ nữ, chẳng qua gương mặt này không có mắt mũi gì cả… Anh không khỏi trợn mắt há mồm hét ầm lên: "Ối!"

Xuất phát từ bản năng, anh lập tức lui một bước, định rời xa cái giếng. Đáng tiếc động tác của anh đã chậm. Mấy lọn tóc dài từ đáy nước đột ngột vươn lên, rất dễ dàng đã quấn lấy Diêu Nhiếp kéo xuống giếng.

Thiên Cơ và X đang ở gần đó kiểm tra xung quanh, đợi đến lúc phát hiện Diêu Nhiếp xảy ra sự cố, vội chạy đến bên giếng, cúi đầu nhìn vào, nhưng không thấy bóng dáng Diêu Nhiếp đâu.

Thiên Cơ nhíu mày: "Sao lại thế này? Vừa nãy rõ ràng không thấy có chút tà khí nào, hiện tại sao lại tràn ngập oán khí? Đáy giếng này rốt cuộc có thứ gì?"

X dứt khoát hơn y nhiều, không nói hai lời đã nhảy xuống giếng.

Diêu Nhiếp cũng không phải là vịt cạn (*). Thậm chí anh tự tin với khả năng bơi lội của mình đến mức cho rằng mình không làm vận động viên bơi lội là rất uổng phí. Thế nhưng đó là trong tình huống bình thường, chứ ai bị đầu tóc của một nữ quỷ siết cổ mà còn có thể phát huy khả năng được?

* Vịt cạn ( ): Là từ thường dùng để ví von những người không biết bơi. Vịt bình thường vừa nở ra đã có thể xuống nước bơi. Vịt không biết bơi người ta gọi là vịt cạn.

Mắt thấy Diêu chủ biên sắp sửa phải thanh xuân lìa đời, hồn về đáy nước thì "Đoàng!", một tiếng súng vang lên, Diêu Nhiếp không có thời gian để nghĩ vì sao trong nước còn có thể nổ súng, anh chỉ cảm thấy đám tóc siết cổ mình đột nhiên biến mất, nhưng anh cũng sắp ngạt thở không chịu được rồi.

May mà đồng chí "Matrix" phát huy tinh thần cứu khổ cứu nạn, nắm lấy anh nhanh chóng bơi về phía trước.

Diêu Nhiếp cảm thấy thời gian trôi qua sao mà chậm quá, đau đớn và ý thức cứ dần dần rời xa anh, cuộc sống trước kia giống như một cuộn phim chậm rãi tái hiện trong não. Anh nghĩ, lần này ông đây có khả năng oanh liệt hy sinh thật.

Sự thật là thời gian cũng không đến 40 giây, X đã tha đồng chí Tiểu Diêu bị ngâm nước gần chết lên tới bờ.

Thì ra dưới lòng giếng là một cái hồ nhỏ hình quạt, một đầu nhỏ hẹp là vách giếng, đầu còn lại rộng mở dần ra, đại khái to bằng cả cái sân bóng đá. Trên bờ còn có một lối đi với vách đá do con người xây dựng mà thành, chạy thẳng về phía trước, nhìn không thấy đầu cùng.

Chung quy là đã hít thở được không khí, Diêu Nhiếp ra sức nôn hết nước trong phổi ra. Vừa nôn vừa sặc, sặc đến nỗi thiếu chút nữa là đi luôn nửa cái mạng còn lại.

Thiên Cơ nhẹ nhàng vỗ lưng anh: "Anh không sao chứ?"

Đợi đến lúc hô hấp trở lại bình thường, Diêu Nhiếp dùng mu bàn tay quẹt nước dính nơi khoé miệng: "Không sao. Nữ quỷ vừa rồi các anh đã giải quyết chưa?"

Thiên Cơ lắc đầu: "Chưa đâu, chỉ bị X doạ chạy thôi."

Diêu Nhiếp cảm kích nhìn về phía ân nhân cứu mạng của mình, đây đã là lần thứ hai người ta ra tay giúp đỡ. Vừa nhìn, anh mới phát hiện cặp kính đen to đùng mà X luôn mang không biết đã đâu mất, có lẽ mới vừa rồi ở trong nước bị dòng nước cuốn trôi.

Hoá ra mặt mũi ân nhân là như thế này? Diêu Nhiếp nghĩ một người bất kể ngày đêm lúc nào cũng đeo kính đen, nếu không phải bị đui thì cũng là bị lé. Thế nhưng sự thật không phải vậy. Mặc dù không có kính đen, đường nét trên gương mặt X cũng rất mạnh mẽ cứng rắn, ngũ quan khắc sâu, hình dáng rõ ràng, chỉ có điều đôi mắt hắn… Diêu Nhiếp không khỏi rùng mình. Tên đó không phải là người! Chẳng phải Diêu Nhiếp mắng người ta đâu, mà là do đôi mắt hắn quả thật không giống như đôi mắt một người bình thường nên có, không hề có một chút sức sống của linh hồn, con ngươi chậm rãi chuyển động trong hốc mắt một cách máy móc. Hắn liếc mắt nhìn qua một cái, Diêu Nhiếp liền có cảm giác giống như bị quỷ nhìn chằm chằm, cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Thiên Cơ thấy Diêu Nhiếp rùng mình ớn lạnh, bèn cởi áo khoác ném cho anh: "Thay trước đi, coi chừng cảm lạnh."

Quả nhiên có khó khăn cứ tìm cảnh sát, thật là một đồng chí tốt! Diêu Nhiếp cảm động nhìn y cười cảm tạ.

X hoàn toàn không để ý tới hai người bên này, cứ đi thẳng về phía trước.

Thiên Cơ vỗ vỗ lưng Diêu Nhiếp: "Xem ra nữ quỷ đó chạy về phía trước rồi, chúng tôi cần phải nhanh chóng đuổi theo. Tốt nhất anh cũng nên đi cùng chúng tôi, tôi sợ một mình anh ở lại nơi này lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Diêu Nhiếp không có ý kiến, không nói hai lời liền theo bọn họ. Anh quả thật không dám một mình ở lại cái nơi quỷ quái này thêm chút nào nữa.

Con đường này hoàn toàn không đủ rộng để hai người sóng đôi đi qua, nhưng lại vô cùng dài, bọn họ đi gần 20 phút, cũng vẫn chưa đi đến cuối đường. Nhưng thật ra nơi này âm khí rất mạnh, nghiễm nhiên trở thành trại tị nạn cho đám quỷ ma. Một đường đi tới, X hầu như không dừng lại, thuận lợi tiến hành công việc "vệ sinh cống thoát nước" luôn.

Đường hầm bên dưới Hoàng thành không phải là chuyện gì lạ lùng. Đừng nói là chỗ ở của hoàng đế, ngay cả quan to quý nhân khi xây nhà cũng sẽ làm vài cái đường hầm để phòng ngừa bất trắc. Chẳng qua đường hầm này quả thật ly kỳ, bình thường nhìn qua căn bản là không thấy được, chỉ là một cái giếng cạn bình thường mà thôi, thế nhưng đêm mười lăm trăng tròn lại có thể xuất hiện. Có điều Hoàng thành này tồn tại đã mấy trăm năm, chẳng lẽ không có người nào phát hiện dưới này có một đường hầm như vậy hay sao?

Đang nghĩ đến đây, anh chợt cảm giác mình đá phải cái gì, giật mình nhảy dựng, vội dùng đèn pin rọi xuống chân. Oa! Cư nhiên là một viên ngọc lam bảo (Sapphire)?!

Hai mắt Diêu Nhiếp sáng rỡ, nhặt viên ngọc lên nhìn, lớn bằng cỡ cái móng tay, không biết là bao nhiêu carat đây? Bán nó đi một cái là đủ để anh sống cả đời rồi!

Đột nhiên, trong đầu anh nảy ra ý nghĩ, chợt nhớ đến một truyền thuyết. Tương truyền năm xưa khi tám nước liên quân tấn công kinh thành, lão Phật gia hoảng hốt chạy trốn, đem chôn tám xe ngựa lớn chất đầy

châu báu trong một nơi không ai hay biết. Có thể nào, tám xem ngựa vàng bạc châu báu đó đang bị chôn giấu ở nơi này không? Chẳng phải người ta thường nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất đó thôi? Kết hợp với suy luận của đội phó Cao, Trinh Phi cũng không phải là bị ném xuống giếng này, mà là vì một mục đích nào đó tự nguyện xuống đây. Như vậy có thể giả thiết rằng, Trinh Phi biết được nơi lão Phật gia cất giấu vàng bạc châu báu, nên mới tiến vào, mục đích là vì kho báu, kết quả lại chết oan uổng? Mà lão Phật gia không thể để lộ nơi mình chôn giấu kho báu, nên chỉ có thể nói với người ngoài là Trinh Phi chết trong một cái giếng khác.

Diêu Nhiếp càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, tâm lý sợ hãi đã bị hưng phấn thay thế. Cũng không phải là anh ham tiền, đàn ông thôi, ai cũng có hứng thú trời sinh với những thứ mạo hiểm kích thích như đi tìm kho báu. Nghĩ đến việc bọn họ phát hiện ra được kho báu của thế kỷ, anh lại không tránh khỏi càng thêm hăng máu. Ai, đáng tiếc anh không đem máy quay phim theo…

"Tìm được rồi!" Thiên Cơ hét to, rốt cuộc cũng kéo Diêu Nhiếp ra khỏi giấc mộng ban ngày. Chỉ thấy phía trước là nữ quỷ không mặt đã kéo mình xuống giếng đang đánh nhau với X.

Lúc này Diêu Nhiếp mới có thể nhìn kỹ bộ dáng của nữ quỷ. Nó vấn tóc kiểu Kỳ đầu (*), y phục tuy rằng không phải rất rực rỡ mỹ lệ, nhưng cũng tính là xa hoa, không giống như cung nữ, càng huống chi nó còn mang một đôi hoa tai trân châu. Thời nhà Thanh, việc hậu phi đeo hoa tai rất được chú trọng, chỉ có phi tần mới được mang trân châu. Vì vậy nữ quỷ này thời còn sống phỏng chừng là một phi tử. Hay có lẽ nó chính là Trinh Phi?

* Kiểu tóc của phụ nữ dân tộc Mãn thời nhà Thanh (Kiểu tóc giống như đeo cái nơ bự trên đỉnh đầu như trong mấy phim cổ trang thời Thanh í).

Không để cho anh nghĩ nhiều, Thiên Cơ đã hô to một tiếng: "Đuổi theo!" Nữ quỷ nọ xem chừng không chỉ bắt hồn của một người, quả thật có chút lợi hại, X sơ suất một chút đã để nó chạy mất.

Chỉ là Diêu Nhiếp cảm thấy có chút kỳ quái, bản thân anh là một người bình thường, không có năng lực gì đặc biệt thì thôi đi, nhưng Thiên Cơ dù sao cũng là thành viên của tổng đội hình trinh U, vì sao không lên giúp một tay mà chỉ đứng ngoài nhìn?

Lại đuổi theo khoảng 10 phút, Diêu Nhiếp bắt đầu nghe thoang thoảng có mùi cá tanh của nước biển, bên tai cũng nghe được tiếng thuỷ triều rì rầm. Chẳng lẽ lối ra phía trước thông với biển? Chuyện này không có khả năng, bọn họ chỉ ở trong này đi chừng 40 phút, cho dù bước chân nhanh thế nào cũng tuyệt đối nằm trong phạm vi kinh thành, mà đâu có nghe ai nói kinh thành có biển đâu.

Lại đuổi theo chừng 5 phút, nữ quỷ dừng lại, không biết phía trước có cái gì, nhưng nó không dám tiến về phía trước nữa, chỉ có thể quay đầu dựa vào địa thế hiểm yếu ngoan cố kháng cự.

Thiên Cơ hét với X: "Bắn vào mặt nó!"

"Đoàng!" một tiếng súng, kèm theo là một tiếng kêu bén nhọn thê lương, nữ quỷ biến thành một làn khói đen tan mất, trên mặt đất chỉ còn lại một bộ xương trắng. Tiếp theo, từ bộ xương đó có mấy đốm sáng lấp lánh bay lên, chầm chậm tiêu tan.

Thiên Cơ cười nói: "May mà hồn phách còn chưa bị nó 'tiêu hoá' mất. Tốt rồi, quay về làm nghi thức chiêu hồn cho Tiểu Tô, hồn của cậu ta nhất định có thể quay về được."

"Vậy, chúng ta đi về sao?" Thật ra Diêu Nhiếp không muốn cứ vậy đi về chút nào, tám xe ngựa kho báu nói không chừng ở ngay đầu cùng của địa đạo này.

Thiên Cơ suy tư một lát: "Không, chúng ta đi tới nhìn một chút. Trong này có một nguồn âm sát khí rất lớn, có thể còn có một tên nguy hiểm hơn bên trong. Âm khí nơi này cũng là do nó mang lại. Nếu đã tới thì phải nhổ cỏ tận gốc, làm một lần tổng vệ sinh hoàn toàn đi.

Lại đi về phía trước đại khái chừng 15 phút, làn hơi biển ẩm ướt mang theo mùi cá đập thẳng vào mũi, mà tiếng sóng biển ầm ào cũng càng ngày càng rõ ràng. Rốt cuộc trước mắt xuất hiện một cánh cửa đá thật lớn, mà trước cửa có một tế đàn, mặt trước của tế đàn có ba toà tháp đá kích thước lớn nhỏ khác nhau, chính giữa lại có một pho tượng ngồi trên đài sen. Bức tượng điêu khắc sinh động như thật, ánh đèn pin

chiếu lên, có thể nhìn rõ vẻ mặt, thậm chí là những nếp uốn nhỏ xíu trên trang phục. Bức tượng này vẻ mặt trang nghiêm từ bi, có lẽ là điêu khắc từ nguyên mẫu của một vị cao nhân đắc đạo nào đó.

Thiên Cơ âm thầm giật mình, đây là Trấn tà trận?! Bên trong rốt cuộc là có tà vật gì?

Ánh đèn pin lại tiếp tục di chuyển xuống dưới, có thứ gì đó phản quang ánh lên lấp lánh. Nhìn kỹ lại, bên dưới bức tượng có một Phật tháp nhỏ, có vài phần giống với tháp A Dục Vương dùng để cất giữ Xá lợi của của đức Thích Ca Mâu Ni (*). Mà thứ phản chiếu ánh sáng lại không phải là tháp A Dục Vương hoàn toàn làm bằng vàng ròng, mà là một viên hổ phách đặt trên đỉnh tháp.

* Xá lợi là xương của Phật còn lại sau khi hoả thiêu

Thích Ca Mâu Ni (Sakyamuni): Phật Tổ, Phật Thích Ca

A Dục Vương (Ashoka): một vị vua của Ấn Độ (304 – 232 BC).

"Hổ phách?" Diêu Nhiếp nhất thời tò mò, nhón gót, cầm lấy viên hổ phách xem xét, lại phát hiện thứ này hoàn toàn không giống hổ phách. Cả vật thể trong suốt óng ánh, màu sắc hiếm có, hình trứng, kích cỡ cũng bằng cái trứng gà.

Thiên Cơ nhìn qua, cười nói: "Đây đâu phải là hổ phách, tôi cầm chắc nó là Xá lợi."

Thân là người dẫn chương trình kiêm biên tập kênh khoa giáo đài truyền hình, đương nhiên Diêu Nhiếp cũng biết Xá lợi là cái gì. Đó chính là thánh vật của đạo Phật. Thông thường đại đức cao tăng thiêu xác xong còn lưu lại di vật được gọi là xá lợi. Xá lợi cũng có nhiều loại hình khác nhau, có loại chỉ là mảnh xương, cũng có loại giống như hổ phách hoặc bảo thạch, trong suốt lấp lánh. Hình dạng thiên biến vạn hoá, có loại hình tròn, hình trứng. Nghe Thiên Cơ nói như vậy, quả thật có chút giống xá lợi. Nghe nói, hoà thượng nào phẩm hạnh càng cao thì xá lợi cũng càng cứng, có thể so được với kim cương. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Diêu Nhiếp đưa lên miệng định cắn thử.

"Đừng!" Thiên Cơ muốn ngăn lại nhưng không kịp. Mảnh Xá lợi kia hết sức tự động, răng Diêu Nhiếp còn chưa kịp chạm vào nó đã tự lăn vào vòm họng Diêu Nhiếp.

Lần này Diêu Nhiếp cũng phát hoảng, thử nghĩ xem, cái thứ to như quả trứng gà mà lăn vào cổ họng chẳng phải là nghẹn chết hay sao? Thế nhưng qua mấy giây, Diêu Nhiếp lại cảm thấy không hề khó chịu chút nào, tựa như vừa rồi mới nuốt xuống chẳng qua chỉ là một ngụm không khí mà thôi. Còn đang cảm thấy kỳ quái, bên tai chợt truyền lại tiếng nổ "Ầm ầm", đỉnh hầm bằng đá sụp đổ, đá tảng không ngừng rơi xuống.

Tế đàn đổ xuống, cửa đá phía sau tế đàn chậm rãi mở ra.

Lúc này, từ bên trong vọng ra từng đợt từng đợt gầm rống rít gào, nghe như tiếng quỷ khóc, lại như tiếng gầm của dã thú, khiến Diêu Nhiếp kinh hãi vô cùng.

Thiên Cơ cảm nhận được hơi thở của thứ gì đó bên trong, biến sắc kêu lên: "Không xong! Chạy mau!"

8. Chương 1-8

Đáng tiếc Thiên Cơ hét lên quá muộn, lời của y vừa dứt, từ bên trong cánh cửa đá to hùng vĩ tỏa ra một đám sương đen mờ ảo, mùi tanh và ẩm thấp trong đám sương mù quả thực gây khó chịu. Diêu Nhiếp ngay lập tức bị hun cho suýt ngất xỉu, vội vàng lấy tay bịt mũi. Ngay sau đó, một tiếng gào thét rung trời từ cánh cửa phát ra, toàn bộ đường hầm rung lên dữ dội. Nó bắt đầu đổ sụp, đất đá rơi ào ào xuống phía dưới, chẳng mấy chốc đường lui đã hoàn toàn bị lấp kín.

Theo bản năng, Diêu Nhiếp hỏang sợ nằm rạp xuống mặt đất, hai tay ôm chặt lấy đầu. Anh có thể nghe được tiếng dây xích sắt "loảng xoảng…" từ gần đó truyền đến, có cả tiếng dã thú gầm gừ. Thế nhưng trên đường hầm lúc này đã bị bụi cuốn lên mờ mịt, lại còn cả đám khói đen lúc nãy, anh căn bản không thể thấy rõ chuyện gì đang diễn ra.

"Lưu Bá Ôn! Lưu Bá Ôn! Lưu Bá Ôn…" Từng tiếng kêu đầy hận thù vang lên, âm thanh càng lúc càng rõ, càng ngày càng gần.

Đợi những hạt bụi dần tan đi, Diêu Nhiếp mới dám ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Chỉ thấy đằng sau cánh cửa đá lớn là một căn phòng đá. Diêu Nhiếp thất vọng! Cái gì mà tám xe chở đầy vàng bạc châu báu chứ, đến mốc cũng chẳng có! Bên trong chỉ có một con quái thú.

Con quái thú có hình dáng thật kỳ lạ, từ đầu đến chân là sói, nhưng thân thể lại như báo săn, gương mặt lại trông giống như con "Hộ thành thú" bảo vệ Hoàng thành, chỉ có điều nếu như vẻ mặt của "Hộ thành thú" là khinh miệt, thì vẻ mặt của con quái vật này nhất định là hung tợn. Thân thể nó được một lớp sương đen vờn quanh, lại càng khiến nó trông quỷ dị đến đáng sợ.

Hai con mắt như cặp chuông đồng thật lớn, lúc này đang nhìn chằm chằm Diêu Nhiếp, bên trong chất chứa toàn hận thù. Nếu không phải bốn chân và cổ của nó bị xích sắt trói chặt, dám chắc anh đã bị nó cắn nát thân ra rồi.

Diêu Nhiếp dù gan to đến đâu, lúc này cũng đã sợ đến nhũn hết cả chân, hay thật, nếu để con quái này cắn một cái, liệu cái thân này có còn nguyên vẹn không?!

Thiên Cơ không hổ là dân chuyên gia, bình tĩnh hơn Diêu Nhiếp nhiều: "X, đem Diêu tiên sinh qua đây, bảo vệ cẩn thận!"

Diêu Nhiếp nghe vậy, liền vừa lăn vừa bò trốn ra sau lưng vị "Matrix": "Đây là cái quái gì vậy?"

Thiên Cơ cau mày: "Trấn Hải thú."

Trấn Hải thú? Diêu Nhiếp tự động liên tưởng tới mấy mẩu chuyện thần bí nói với A Hào trước đây: "Chẳng lẽ đó chính là Trấn Hải thú trấn giữ Hải nhãn của kinh thành? Nhưng tôi nhớ đó là một con rồng mà?"

Thiên Cơ thấy quái vật tuy rằng vận sức chờ cơ hội, dáng vẻ chỉ hận không thể xông lên xé tan xác Diêu Nhiếp thành trăm nghìn mảnh, oán khí trên người bốc ra ngút trời, nhưng lại bị xích sắt kìm hãm, linh lực lại bị phong ấn, căn bản không thể hại bọn họ. Vốn ban đầu cảm thấy kiêng kỵ nó, y muốn mau chóng đi khỏi nơi này, nhưng hiện tại xem ra là lo bò trắng răng rồi, vả lại, bây giờ muốn chạy cũng không thoát ra được nữa. Y thở dài một hơi rồi nói: "Đây là rồng."

Diêu Nhiếp nấp sau thân thể cao lớn của X ló đầu ra nhìn, liếc một cái lại lập tức rụt trở về: "Đừng gạt tôi. Mặc dù chưa được thấy qua con rồng thực sự, nhưng tôi cũng biết con rồng nó không phải như thế này!"

Thiên Cơ cũng chẳng trách kiến thức của Diêu Nhiếp có hạn, quả thật hình dạng của con quái thú này rất khác so với ấn tượng chung của mọi người về rồng: "Anh đã nghe nói qua chưa, chín đứa con của Thanh Long không phải là rồng. Tuy rằng nó là thần thú, tiếc là số nó không may, sinh chín đứa con lại chẳng có đứa nào giống nó. Đây là đứa con thứ bảy, Nhai Xế. Đám khí đen vây quanh con thú, chính là sát khí của nó."

Nhai Xế? Nhai Xế trong cái câu thành ngữ "Trừng mắt tất báo" á? Diêu Nhiếp xem như được mở mang tầm mắt, rốt cuộc có dịp may được nhìn thấy loài thú trong truyền thuyết. Không kìm nổi hiếu kì liếc nhìn vài lần… Rồi lại sợ đến mức lập tức rụt cả cổ vào. Đương nhiên, nếu con vật trong truyền thuyết kia không coi anh là mục tiêu thì tốt hơn nhiều…

(* Xuất phát từ "Sử ký – Phạm Tuy Thái Trạch liệt truyện": "ân tình một bữa cơm nhất định phải trả, thù oán một cái trừng mắt (nhai xế) cũng phải báo". Ý là ai trừng mắt mình một cái cũng phải báo thù. "trừng mắt tất báo" thường dùng để chỉ những người lòng dạ hẹp hòi. Tên của con Nhai Xế nghĩa là "trừng mắt".)

Con Nhai Xế kia vừa nhìn thấy Diêu Nhiếp, là lập tức lồng lộn lên như chó dại, dù bị xích sắt khóa chặt, nó cũng không quan tâm chỉ muốn nhảy xổ đến chỗ anh.

"Vô dụng thôi, ngươi bị dây phép trói chặt, lại bị niệm chú mất hết linh lực, tốt nhất là nên tiết kiệm sức một chút." Thiên Cơ khuyên nhủ.

Đôi mắt to như chiếc chuông đồng của Nhai Xế hung hăng trừng Thiên Cơ một cái, rồi lại quét qua phía Diêu Nhiếp ở bên kia. Đột nhiên, hình như nó phát hiện được cái gì đó, nhìn X từ trên xuống dưới, lúc này đang che chắn trước người Diêu Nhiếp.

Thiên Cơ nhìn thấy, thầm than không xong, chẳng lẽ nó đã phát hiện ra?! Y vội vàng hô: "X, mau lên! Lùi lại phía sau!"

X liền nghe theo, ngay tức khắc bỏ Diêu Nhiếp lại, nhảy lùi vài bước về phía sau, tránh xa con Nhai Xế.

Diêu Nhiếp mất đi tấm lá chắn, lệ rơi đầy mặt, bỏ người ta thế này mà dám tự xưng là đạo nghĩa sao?

Đáng tiếc, con đường thoát ra ngoài đã bị chặn, dù X kĩ năng siêu phàm, cũng không chạy được bao xa. Sau đó chỉ thấy Nhai Xế nhắm mắt, quầng sát khí đen kia càng lúc càng lớn, tập trung trên đỉnh đầu của nó.

Thiên Cơ biết việc không ổn, y siết chặt nắm đấm, cuối cùng quyết định lôi điện thoại di động ra: "Đội trưởng, chúng tôi gặp phiền phức, xin tiếp viện… Gặp phải Nhai Xế, mau lên, X đang gặp nguy hiểm."

"Anh có điện thoại sao không dùng ngay từ sớm chứ! Đúng rồi, điện thoại của anh là mạng X Động hay X Thông vậy, ở trong này mà cũng có tín hiệu? Thật là quá lợi hại nha?!!" Điện thoại của Diêu Nhiếp đã bị nước vào nên đình công từ lâu rồi. Anh đâu biết vì là thành viên của đội hình trinh U, nên điện thoại của bọn họ không giống những loại điện thoại hoạt động nhờ vào tín hiệu bình thường.

Vừa mới nói xong, nguy hiểm đã tới sát nút. Đám khí đen trên đỉnh đầu Nhai Xế rốt cuộc cũng ngưng tụ lại, từ từ hóa thành hình dáng cơ thể nó, trong khi thân thể của nó lại như mất hết sinh lực ngã xuống đất.

Một trận gió lớn nổi lên trong đường hầm, đám khói đen hình Nhai Xế bây giờ không nhìn chằm chằm Diêu Nhiếp nữa, mà là đánh thẳng về phía X.

"X, tránh ra!" Thiên Cơ sốt ruột, vội lớn tiếng hạ lệnh.

Diêu Nhiếp chạy đến sau lưng Thiên Cơ để trốn: "Nó là cái quỷ gì vậy?"

Thiên Cơ cau mày, vô cùng lo lắng, rồi bất lực nói: "Nó chính là nguyên thần của Nhai Xế."

"Nguyên thần? Nó muốn làm gì?"

"Tẩu xá."

Diêu Nhiếp còn muốn hỏi tới cùng cái gì là tẩu xá, nhưng Thiên Cơ không có lòng dạ nào mà nói chuyện phiếm với anh. Bên kia tình trạng X càng ngày càng nguy hiểm.

X không hổ danh xuất thân từ đặc công, dù đối thủ là thần thú, hơn nữa nguyên thần di chuyển cực nhanh, nhưng thân thủ của hắn cũng vô cùng linh hoạt, mấy lần đối phương tấn công đều chỉ sượt qua người.

Nhai Xế không bỏ cuộc, vẫn kiên nhẫn đuổi theo. Đột nhiên nó thay đổi mục tiêu, nhằm Diêu Nhiếp đánh tới.

Thật sự thì nguyên thần cũng không thể làm tổn thương đến thân thể, chỉ là sát khí của Nhai Xế rất nặng, nếu bị dính vào thì có thể sẽ nhiễm bệnh nằm vài ngày, tuyệt đối không đến mức chết người. Nhưng X nhận chỉ thị của Thiên Cơ là phải bảo vệ Diêu Nhiếp, thấy anh gặp nguy hiểm, liền xông lên che chắn ở phía trước.

Đây chính là mục đích của Nhai Xế, nó trực tiếp đánh thẳng vào người X.

"Hỏng bét rồi!" Thiên Cơ căn bản không đủ sức ngăn cản, nói cho cùng y cũng chỉ là một nhân viên bàn giấy. Y ngay lập tức phản ứng, kéo Diêu Nhiếp bỏ chạy.

X bị nguyên thần của Nhai Xế va chạm, thân thể như mất đi ý thức liền ngã khuỵu xuống.

Không đến một giây sau, hắn lại đứng lên. "Ha ha ha~" Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười đầy phấn khích. Đợi hắn cười xong, mở to hai mắt, Diêu Nhiếp phát hiện X đã thay đổi rõ ràng, đôi mắt vô hồn trước đây bây giờ đã có sức sống, nhưng bên trong chỉ tràn ngập toàn oán hận và tàn độc.

"Lưu Bá Ôn, ta đã đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi, mau nạp mạng đi." X cười một cách dữ tợn xông lên trước.

"Mẹ ơi, quỷ nhập hồn!" Cái quái gì tẩu xá chứ, không thể nói đơn giản hơn là quỷ nhập vào người sao?

Thiên Cơ là nhân viên bàn giấy, mấy cái việc chân tay cũng không giỏi, chạy cũng không nhanh bằng Diêu Nhiếp. Lúc này tính mạng Diêu Nhiếp đã bị đe dọa nghiêm trọng, như mọc thêm chân, ba chân bốn cẳng chạy vòng quanh căn phòng đá vốn không lớn lắm. Diêu Nhiếp vừa chạy vừa la to: "Long ca, à không Long gia, ông nhầm người rồi! Tôi không phải họ Lưu, có cần tôi cho ông xem chứng minh nhân dân của tôi không?"

Căn phòng đá này ban đầu vốn đã chẳng to lớn gì, huống chi hiện tại Nhai Xế chiếm lấy thân thể đặc công của X, thể lực tốt miễn bàn. Chẳng mấy chốc đã tóm gọn được Diêu chủ biên đáng thương, đè chặt anh xuống đất. Sau đó hắn há miệng, một thanh bảo kiếm từ trong miệng phun ra. Trong mắt hắn mang theo căm hận cùng hưng phấn, không chút do dự bổ ngay một kiếm xuống chỗ Diêu Nhiếp.

Trong nháy mắt, một vầng hào quang vàng rực toả ra quanh thân Diêu Nhiếp. Kiếm của Nhai Xế dội ngược lại, bởi vì Nhai Xế dốc lòng báo thù, nên dùng hết sức đâm một kiếm.Lần này thì hay rồi, toàn bộ báo ứng dội ngược trở lại trên thân hắn.

May là X cũng không phải người bình thường, bị trúng một đòn như vậy mà cũng không tan xác, chỉ ngất đi thôi. Nếu là người thường đã sớm bị chém thành hai nửa rồi.

Nhìn thân người co quắp trên mặt đất bị mất đi ý thức, Diêu Nhiếp thở dài một hơi, không dám lơ là, cẩn thận đi đến bên cạnh Thiên Cơ: "Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao Nhai Xế lại nhập vào người X được?"

Thiên Cơ cũng đang xem xét tình hình của X: "X vốn không phải người thường. Anh có biết câu chuyện Na Tra lóc thịt trả cha không? Sư phụ của hắn là Thái Ất chân nhân, chẳng phải đã dùng hoa sen làm thành thân thể cho hắn sao? X cũng giống như vậy, chính là tác phẩm tâm đắc của đội trưởng, thân thể hắn được chế tạo từ pháp khí. Đáng tiếc Na Tra vốn là Linh Châu Tử, vốn đã có sẵn nguyên thần, nhưng X chỉ có thân xác trống rỗng, không có hồn phách. Hắn chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh, so với người máy không khác biệt lắm, còn với du hồn dã quỷ mà nói thì X chính là một vật chứa. Thân thể Nhai Xế bị khóa chặt, chỉ có thể vứt bỏ thân thể, đem nguyên thần của mình cưỡng chế nhập vào thân thể X, chạy trốn khỏi gông cùm xiềng xích."

Chậc, người máy này cũng quá cao cấp đi! Thảo nào anh cảm giác X không phải là người. Ánh mắt hắn không hề có cảm xúc, nhưng mà có một chỗ hơi lạ: "Không đúng, tôi nhớ kỹ đã nói chuyện với anh ta rồi mà?" Lần đầu tiên gặp mặt rõ ràng hắn đã cảnh báo, bảo mình chạy đi. Nếu như nói hắn không có linh hồn, làm sao có thể nói chuyện với người?

Thiên Cơ cười mà không đáp.

Diêu Nhiếp ngay lập tức nghĩ đến: "Hôm đó là anh bảo anh ta đến cảnh cáo tôi?"

"Đúng vậy, mỗi lần đều là tôi mang theo hắn đi làm nhiệm vụ." Chẳng trách sao Thiên Cơ chỉ đứng một bên ra chỉ thị, không hề hỗ trợ. Hóa ra là người điều khiển.

"Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?" Cái gì tám xe vàng bạc châu báu, anh đếch cần nữa, bây giờ chỉ mong bình an vô sự trở về là tốt lắm rồi.

Hai người rời khỏi căn phòng đá, ngồi xuống bên cạnh tế đàn vừa bị sập: "Chờ cứu viện của đội đến."

"Khi nào bọn họ mới đến vậy?" Anh không biết vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Nhai Xế đó tự nhiên lại vung kiếm đâm chính mình. Chỉ sợ hắn đột nhiên tỉnh lại, tính mạng của mình khó mà giữ được thôi.

"Chắc sẽ nhanh thôi…" Vừa dứt lời, bên tai truyền đến một tiếng nổ vang trời.

"Tiếng gì vậy?" Diêu Nhiếp căng thẳng nhìn xung quanh, không thể trách anh dễ bị kích động được, ngày hôm nay đã gặp phải nhiều chuyện thật sự đảo lộn tri thức của anh.

Thiên Cơ nhìn mặt đất, một trận đất đá rung chuyển, còn dữ dội hơn lúc nãy.

"Không xong rồi! Nguyên thần của Trấn Hải thú rời khỏi Hải nhãn, Hải nhãn sắp phun trào."

Quả nhiên, mặt đất bắt đầu nứt ra, thậm chí có mấy chỗ đã có nước phun lên.

Đúng là trời ghét mình mà! Chẳng lẽ hôm nay thực sự phải chôn thây chỗ này sao? Diêu Nhiếp thật muốn ôm đầu mà khóc rống lên, anh còn chưa kết hôn, nếu cứ như vậy ôm hận mà chết, chắc chắn sẽ biến thành oan hồn!

Chỉ có điều, ông trời không cho anh có cơ hội thành oan hồn. "Ầm ầm" một tiếng, trần thạch thất đột nhiên nứt toác ra một cái động lớn. Mấy người ăn mặc như trong "Matrix" từ trên trời nhảy xuống.

"Thiên Cơ, ngươi mang Diêu tiên sinh và X đi trước. Bọn họ sẽ giải quyết hậu quả."

Thiên Cơ khiêng X lên: "Đội trưởng, X bị Nhai Xế nhập vào!"

Đội trưởng quay đầu lại nhìn X vẫn đang hôn mê, cuối cùng nói một câu sâu xa khó hiểu: "Vậy cũng tốt."

Diêu Nhiếp thật không biết tốt chỗ nào? Chỉ có điều chuyện này anh không có khả năng xen vào, bây giờ chỉ muốn mau mau quay về quán trọ ngâm mình trong nước ấm, rồi ngủ một giấc thật ngon.

Bị mấy "Matrix" của Hình trinh U đội kéo đi, anh mới phát hiện, bên trên căn phòng đá vốn là một ngã tư đường, bên đường là một toà cao ốc bách hoá. May là bây giờ đêm đã khuya, chẳng còn ai ở quanh đây.

Đội trưởng và Thiên Cơ cũng trèo lên khỏi hố ngay sau đó.

Mỗi lần nhìn thấy vị đội trưởng này, tinh thần Diêu Nhiếp luôn rất khó tập trung, bây giờ cũng không phải ngoại lệ. Đội trưởng cười rất ôn hòa: "Diêu tiên sinh vất vả rồi."

Diêu Nhiếp trải qua một đêm "đặc biệt kích thích" như thế, cạn kiệt sức lực, phờ phạc nói một câu: "Vì nhân dân phục vụ."

"Linh hồn của Tiểu Tô đã được cấp dưới của tôi triệu về, cậu có thể yên tâm rồi."

"Thật chứ?" Nghe được tin này Diêu Nhiếp coi như lấy lại được chút tinh thần: "Thật sự cảm ơn các anh rất rất nhiều."

"Vì nhân dân phục vụ." Đội trưởng cười cười trả lời: "Nhưng vẫn còn một chuyện phải làm phiền Diêu tiên sinh."

"Chuyện gì?"

"Không biết Diêu tiên sinh thích nuôi thú cưng không?" Diêu Nhiếp nghĩ, lúc này đây đội trưởng cười đặc biệt xán lạn.

*Lời của tác giả:

Được rồi, bạn công đã chính thức xuất hiện.

X được gọi là X chỉ vì được đội trưởng chế tạo ra rồi đánh số theo thứ tự trong bảng chữ cái tiếng Anh, đây là tác phẩm thứ 24 của hắn, trước đó toàn bộ đều thất bại thê thảm…

Diêu Nhiếp: Thôi đi, hay là tại vì người làm biếng, tùy tiện lấy đại một tên!

Tác giả: Này tốt xấu gì thì ngươi cũng là con của ta, phải giữ chút thể diện cho ta chứ? Dù sao thì sau này hắn cũng sẽ có tên, tạm thời có cái gì gọi cái đấy. *Khịt mũi*

Rồng có chín đứa con, là chín loài thần thú nhưng không phải rồng. tùy vào tính cách của mỗi con mà người ta dùng trang trí ở những nơi khác nhau như mái hiên, nóc nhà, lan can, vũ khí, chiến thuyền.

Bị Hí

Li Vãn

Bồ Lao

Bệ Ngạn

Thao Thiết

Công Phúc

Nhai Xế (Nhai tí): là đứa con thứ bảy của Rồng, mình rồng, đầu chó sói, cương liệt hung dữ, khát máu hiếu sát, thích chém giết chiến trận. Vì thế Nhai Xế được khắc ở thân vũ khí: ngậm lưỡi phủ, lưỡi gươm đao, trên vỏ gươm, chuôi cầm khí giới để thêm phần sát khí.

Toan

Tiêu Đồ

9. Chương 1-9

" Tối hôm qua rạng sáng nay tại ngã tư đường Tân Kiều Bắc đã xảy ra sự cố vỡ ống dẫn nước. Các cơ quan chức năng đã bắt tay vào giải quyết sự cố, trước mắt đoạn đường đã có thể đi lại bình thường. Tiếp theo là tin tức…"

Diêu Nhiếp ấn điều khiển từ xa, tắt ti vi. Đây cũng thật là quá dối trá đi. Vỡ đường ống dẫn nước? Rõ ràng chính là Hải Nhãn bùng nổ. Xem ra Hình trinh U đội cũng rất có thế lực, đều có thể xem như không có việc gì mà che dấu, sự kiện thần quái cứ như vậy biến thành chuyện nhỏ không đáng kể.

Điều khiển từ xa bị người khác lấy đi, ti vi lại được bật lên.

" Này! Tôi muốn ngủ…" Diêu nhiếp vừa định phản đối, đã bị ánh mắt của đối phương dọa sợ đến mức im thin thít. Nịnh nọt nói: "Tùy ngài, tùy ngài. Không quấy rầy nhã hứng của ngài nữa, tiểu nhân lui xuống trước.

Sao lại quên mất, vị chủ nhân bên cạnh này cũng không phải là kẻ mình có thể trêu vào.

Coi như Diêu Nhiếp không may, tối hôm qua vất vả thoát ra từ mật thất dưới lòng đất. Đội trưởng cười đến vẻ mặt sáng lạn, hỏi hắn có thích nuôi thú cưng hay không. Đầu óc Diêu Nhiếp nhất thời chưa tỉnh táo, không rõ đội trưởng vì sao tự dưng lại hỏi đến việc này, ngây người một lúc mới trả lời: "A? Tôi không đặc biệt yêu thích cái gì cả. Nhưng mà hiện tại tôi đang thuê nhà, chủ nhà cũng không cho nuôi động vật."

" Không sao cả, nuôi động vật này nhìn từ ngoài vào tuyệt đối giống như lấy chồng. Chủ nhà sẽ không nghi ngờ đâu". Đội trưởng vẫn tiếp tục cười tươi.

Diêu MC đầu óc không tệ, hắn đột nhiên có một cái ý tưởng không tốt, một dự cảm không lành: " Đội trưởng có gì thì nói thẳng đi?"

Đội trưởng nghe hắn nói như thế cũng không muốn tiếp tục đi đường vòng:

" Tôi nghe nói cậu đã nuốt một viên xá lị?"

Không nhắc đến thì tốt, nhắc đến Diêu Nhiếp mới nhớ tới hắn đã nuốt một vật không rõ là gì, nhất thời một trận buồn nôn, ở trên đất lâu như vậy không biết có ký sinh trùng, vì khuẩn, v..v.. gì đó không. Hơn nữa xá lị không phải là của người chết để lại sao… Hắn lúc đó là bị quỷ ám hay sao mà có thể cho vật kia vào miệng?

Đội trưởng cũng không để ý vẻ mặt như sắp nôn ra đến nơi của Diêu Nhiếp vẫn tiếp tục nói: " Theo tôi đoán thì viên xá lị kia nhất định là của Lưu Bá Ôn".

" Ai cơ?" Không xong rồi! Chẳng trách con rồng ngốc kia cứ cho rằng mình là Lưu Bá Ôn, muốn đem mình phanh thây vạn đoạn. Thì ra là do chính mình đã nuốt "di vật" của kẻ thù hắn.

" Lưu Cơ, tự là Bá Ôn, nguyên là nhà quân sự lỗi lạc, từng phụ trợ Hoàng đế đoạt được ngôi vua. Quan trọng nhất hắn còn là một thiên sư có linh lực cao thâm.."

Nếu không ngắt lời thì đội trưởng cứ nói mãi không ngừng, phỏng chừng hắn còn muốn cho mình vào lớp lịch sử. Diêu Nhiếp vội hỏi: " Chờ một chút, tôi biết Lưu Bá Ôn. Anh nói viên xá lị kia là của Lưu Bá

Ôn nhưng mà không phải chỉ có cao tăng đại đức mới có xá lị sao? Tôi nhớ Lưu Bá Ôn không phải là hòa thượng nha."

Đội trưởng lắc đầu: " Xá lị mặc dù là từ phật giáo, nhưng không nhất định là tăng nhân mới có hài cốt kết tinh. Một ít người tu đạo đại đức hỏa táng cũng sẽ lưu lại. Xá lị là cách gọi thông thường, cũng có thể gọi nó là Vi Linh Cốt"

" Cho nên?" Diêu Nhiếp càng ngày càng cảm thấy không ổn.

" Cho nên, trên người của cậu đã có lưu lại linh thức của Lưu Bá Ôn. Bắt đầu từ bây giờ bên cạnh cậu sẽ xảy ra một ít chuyện không bình thường. Nhưng cậu không cần lo lắng, trung đoàn chúng tôi sẽ phái chuyên viên đến bảo vệ cậu" đội trưởng chính là vẫn cười như gió xuân phả vào mặt, từ đáy lòng Diêu Nhiếp lại càng thêm sợ hãi…(="]]])

" X là đứa trẻ mà tôi tâm huyết tạo ra, hắn thật hoàn mỹ, rất mạnh mẽ". Nói đến đây vẻ mặt đội trưởng khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo tự đắc: "Đáng tiếc hắn lại không thể có linh hồn. Vốn dĩ tôi định tìm cho hắn một hồn phách thích hợp không nghĩ đến hôm nay Long tử mạnh mẽ đoạt nhà, nhưng thật ra tỉnh ta tìm kiếm hồn phách rất phiền toái. Hồn phách của Long tử kết hợp với thân thể hoàn mỹ này chính là perfect!"

Tuy là trong mắt Diêu Nhiếp khuôn mặt của đội trưởng rất mơ hồ nhưng mà Diêu Nhiếp lại rõ ràng cảm giác được hai mắt của hắn đang tỏa sáng, quả thực là một nhà khoa học cuồng! Diêu Nhiếp không thể không ngắt lời vị đội trưởng đang nói không ngừng kia một lần nữa: " Được rồi, vậy đội của anh phái ai đến bảo vệ tôi?" Đừng nói với tôi là…..

Quả nhiên đội trưởng lại ra chiêu bài tươi cười: " Đương nhiên là X! Còn có ai tốt hơn hắn sao?"

Diêu MC phản ứng thật kịch liệt: "Anh đang đùa cái gì vậy? Anh không biết hắn với Lưu Bá Ôn có thù oán, vừa nãy còn muốn xông đến cắn chết tôi đấy!"

Đội trưởng trấn an hắn: " Cậu yên tâm đi, Nhai Xế cùng Lưu Bá Ôn là chủ tớ, bọn họ đã có thệ ước nha. Nhai Xế không thể phạm thượng, hắn không làm hại được cậu đâu. Hơn nữa việc này cậu cũng không thể từ chối được. Trên người cậu đã có linh thức của Lưu Bá Ôn, chẳng khác nào người kế thừa hồn phách của Lưu Bá Ôn, đem khế ước chủ tớ của Lưu Bá Ôn và Nhai Xế thực hiện, Nhai Xế phải đi theo cậu."

" Tôi lập tức vào nhà vệ sinh lôi nó ra!" Mặt Diêu Nhiếp đều đã tái rồi, ai dám để một con sói bên cạnh mình, để cho hắn tùy thời ngoạn đầu mình a?

" Vô ích thôi, sau khi nó vào thân thể của cậu đã cùng hồn phách của cậu dung hợp thành một."

" Cái gì?!" Đây quả thật là ép mua ép bán! Không còn đường lui nha!

"Cậu đừng quá lo lắng, cậu cũng không phải là Lưu Bá Ôn. Cậu cùng Nhai Xế chẳng qua chỉ là một hồi hiểu lầm thôi, tôi cùng hắn giải thích giải thích, khuyên khuyên, dạy dỗ dạy dỗ, tôi cam đoan ngày mai sẽ mang đến cho cậu một tiểu chó săn đáng yêu a". Xem biểu hiện Diêu Nhiếp vẫn là ông đây không muốn, hắn lại bắt đầu dụ dỗ: " Hơn nữa X nói thế nào vẫn là thành viên của trung đoàn, chúng tôi sẽ không để cậu phải nuôi hắn mãi đâu, chỉ cần tôi tìm được cách cởi bỏ khế ước chủ tớ của hắn và Lưu Bá Ôn thì chúng tôi sẽ đón hắn về. Đương nhiên chúng tôi cũng không để cho cậu nuôi hắn không công, chúng tôi sẽ cho cậu tám chuyên khoản, mỗi tháng sinh hoạt phí là 1 vạn, cậu thấy sao?"

Mỗi tháng 1 vạn, nuôi loại chó quý hiếm kia cũng còn dư dả. Nói trắng ra chính là cho mình "Trấn an phí" thôi. Điều kiện thật là hấp dẫn nhưng hắn cũng muốn còn mạng để mà dùng tiền nha.

Dụ dỗ không có hiệu quả lai bắt đầu đe dọa: " đương nhiên, nếu cậu không muốn chúng tôi cũng không thể ép buộc cậu, nhưng mà tôi cũng lười đi làm người hòa giải, giải thích gì đó nha. Chẳng qua cậu cũng biết Nhai Xế hận Lưu Bá Ôn mãnh liệt nhường nào, nếu hắn nửa đêm chạy đi tìm cậu thì chúng tôi cũng bó tay a…"

Ta thèm vào! Cái gì mà ngành của chính phủ chứ, thực ra chính là xã hôi đen a!

Diêu Nhiếp nhất giới bình dân dân chúng làm sao mà đấu lại quan được, chỉ có thể ngoan ngoãn đầu hàng, không tình nguyện nói: " tốt thôi, không phải chỉ là một con chó hình người sao? Chẳng lẽ ông đây không nuôi được?". Lời này nói ra chính là hào khí ngút trời, chính là giây tiếp theo liền mềm nhũn: " chính là

anh phải dạy dỗ hắn thật tốt nha, ở nhà tôi trên còn bố mẹ già dưới còn em nhỏ, tôi không thể cứ như vậy vì nước quên thân được đâu."

Đội trưởng rõ ràng rất vừa lòng: " yên tâm đi, đảm bảo cậu sẽ vừa lòng."

Quả nhiên, ngày hôm sau Diêu Nhiếp vừa ăn xong cơm chiều thì Thiên Cơ đã mang "tiểu chó săn đáng yêu" kia đến khách sạn tìm hắn.

Cũng không biết đội trưởng dạy dỗ Nhai Xế thế nào mà lần này hắn vừa thấy Diêu Nhiếp cũng không xông đến. Chính là ánh mắt kia vẫn tràn ngập lệ khí dã thú khát máu, bị cặp mắt như dã thú kia trừng tim Diêu Nhiếp sợ đến mức đánh thịch một tiếng. (chém đấy...:3)

"Hắn, hắn thật sự an toàn sao?"

Thiên Cơ đóng gói phiếu: "yên tâm đi, hắn đã trải qua kiểm dịch an toàn rồi. X của đội chúng tôi giao cho cậu chăm sóc, có thể đứa trẻ này tính cách không tốt, nhưng ngươi ngàn vạn lần phải tha thứ, hắn chính là kết tinh tâm huyết của đội trưởng, không thể sơ xuất. Đừng nhìn bộ dáng luôn tươi cười của đội trưởng, thật ra tính tình hắn cũng không tốt, nếu X xảy ra chuyện gì.... Ngươi hiểu được chứ..."

"Tôi xin! Tôi có thể làm gì hắn nào? Người phải lo lắng là tôi mới đúng!"

"Được rồi, vậy xin cậu hãy vị tha. Vậy ngày mai cậu về nhà đi. Tôi đã giúp cậu mua vé máy bay rồi. Nếu có chuyện gì có thể goi điện thoại cho tôi. Không còn sớm, tôi không quấy rầy cậu nữa". Thiên Cơ đưa cho Diêu Nhiếp ba tờ vé máy bay và danh thiếp xong liền rời đi.

Hồn phách A Hào vừa trở lại thân thể vẫn chưa thích ứng kịp, đang ngủ mê man. Hiện giờ trong phòng chỉ còn Diêu Nhiếp cùng Nhai xế hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

"Cái kia, xem Ti vi chứ?" Diêu Nhiếp ấn điều khiển từ xa trong Ti vi phát ra âm thanh của chương trình quảng cáo: "thận của vợ bạn rất tốt, bạn cũng đừng muốn chạy".

Giây tiếp theo, Nhai xế vung kiếm chém vào ti vi "Rầm! Một tiếng vang thật lớn, cái Ti vi đã lừng lẫy hy sinh.

"Cậu, cậu làm cái gì vậy?!" Hắn phải bỏ ra bao nhiêu tiền a? Chẳng lẽ con rồng ngốc này thay đổi phương pháp báo thù, định làm cho hắn xui xẻo cuối cùng khốn khổ thất vọng mà chết đi a.

Long tử đại nhân khinh thường nhìn hắn, từ miệng khinh miệt phun ra 3 chữ: "Diệt yêu nghiệt!".

Diêu Nhiếp dở khóc dở cười: "Đây là ti vi, là cái thùng có người ở bên trong, là đóng kịch...." Hắn không biết giải thích như thế nào về nguyên lí của ti vi với một kẻ từ thời cổ xưa cả.

May mà con rồng ngốc này có mang theo tiền lương của Hình tinh U đội. Diêu Nhiếp thanh toán đền tiền, lại cho Nhai Xế một cái. Đùa sao, hắn cũng không dám cùng mãnh thú ở cùng phòng.

Nhưng lúc này rồng ngốc lại nảy sinh hứng thú với cái Ti vi, nhìn chằm chằm vào nó, lại không biết làm thế nào để bật nó lên. Nhưng cũng không chịu hỏi Diêu Nhiếp. Cuối cùng Diêu Nhiếp phát huy nhiệt tâm giúp Nhai Xế bật tivi lên.

Diêu Nhiếp hạ quyết tâm muốn rời đi, không nghĩ đến đột nhiên Nhai Xế mở miệng: "Ở lại!" Thanh âm lạnh lẽo, giọng điệu không được phản kháng.

Nghe giọng điệu này, đâu còn phân biệt chủ tớ, rốt cuộc ai là chủ ai là tớ? Nhưng Diêu Nhiếp lại không dám phản kháng, chỉ cần cặp mắt thú lạnh như băng của Nhai Xế quét lại đây, Diêu Nhiếp liền rùng mình.

"Đây là cái gì?" Long tử đại nhân rất có hứng học hỏi, chỉ vào ti vi hỏi không ngừng. Đêm nay, hắn không cho Diêu MC được ngủ a

.....

10. Chương 2-1: Sự Kiện Về Kim Đồng Tử

Nếu bạn phát hiện xung quanh mình có người lúc ăn cơm cứ đòi chừa ra một chỗ trống bên cạnh, đặt thêm một bộ bát đũa, hay là lơ đễnh hắt nước trong chén xuống đất, thậm chí còn thấp giọng lẩm bẩm một mình, thì phải cẩn thận đấy nhé…

=== ====== ====== ====== ===

Chết tiệt, lừa bố hả!!

Diêu Nhiếp nhịn chửi đến nỗi bụng dạ ấm ách. Cái gì mà "chó săn nhỏ dễ thương"? Đồ nói xạo bốc mùi thúi hoắc! Trông anh có chỗ nào giống nuôi thú cảnh đâu? Có mà cung phụng bố đẻ thì có. Mà không, bố đẻ nhà anh cũng chẳng khó hầu hạ bằng cái kẻ kia!

Tuy hiện giờ Nhai Xế đang khoác bộ da người, nhưng bản chất vẫn là một con rồng, hơn nữa còn là một con rồng già khú đế mang kiến thức tư tưởng lạc hậu đã ngừng phát triển từ sáu trăm năm trước. Y không thích trò chuyện, cái này thì Diêu Nhiếp cũng chẳng ý kiến ý cò gì, ngược lại còn cảm thấy càng hay vì anh cũng chả biết nên thưa chuyện gì với vị long tử điện hạ này cả. Cùng lắm thì chịu đựng vài cú lườm nguýt hung tợn của y thôi, chịu mãi đến giờ cũng quen rồi, không còn sợ hãi như trước nữa.

Cái chính là tính tình của Nhai Xế không được dễ chịu cho lắm, lòng dạ đặc biệt hẹp hòi, rất ưa thù vặt. Ví dụ thế này: Nhai Xế từ khi sinh ra đã là thần thú, y căn bản không cần ăn uống vẫn sống được, thế nên y cũng không biết cảm giác đói bụng ra sao. Lần đầu tiên bụng sôi òng ọc, y còn tưởng có kẻ nào hạ chú khiến thân thể y mắc bệnh rồi. Diêu Nhiếp nhất thời không nhịn được mới chế nhạo y một câu. Long tử điện hạ lúc đó không phản ứng gì, chỉ ném cho anh một ánh mắt sắc lẻm như dao. Thế nhưng Diêu Nhiếp không biết rằng tai họa sắp giáng xuống đầu mình tới nơi.

Sáu trăm năm qua đi, trên trần gian đã sớm xảy ra những biến hóa đến nghiêng trời lệch đất. Vì là thần thú, Nhai Xế không cần ngủ nghỉ mỗi ngày, cho nên long tử điện hạ quyết định đi tuần đêm để nhìn nhận lại thế giới.

Lúc Diêu Nhiếp tắm rửa xong, chui ra khỏi phòng tắm mới phát hiện có chuyện rắc rối to. "Tinh hoa tâm huyết" của đội trưởng nhà người ta vừa mới giao cho mình một ngày đã đánh mất, hậu quả chuyện này hơi bị nghiêm trọng đó nha.

May mà anh kịp thời chạy xuống dưới nhà, rốt cuộc cũng tìm được cái tên "thú nuôi trốn nhà xổng ra" này ở cửa hàng tiện lợi mở suốt hai mươi bốn giờ đầu phố.

Hóa ra Nhai Xế vào cửa hàng tiện lợi, trông thấy vô vàn thứ mới lạ thì không nén nổi khỏi tò mò, cầm thứ mình thích lên rồi toan bỏ đi. Nếu bây giờ y còn mang hình dáng vốn có thì hẳn là nhân viên ở cửa hàng đã sớm bị dọa cho sợ chết điếng, mặc kệ cho tên "kẻ cướp" này chạy thoát. Nhưng hiện giờ y lại mang hình dạng con người, nhân viên cửa hàng chẳng ngại ngùng gì mà không phát huy tinh thần tận tụy với công việc liều chết níu chặt bắt y trả tiền. Phản ứng của Nhai Xế là dùng ánh mắt hung ác khát máu như dã thú lườm anh ta một cái. Nhân viên cửa hàng tức khắc trống ngực ngừng đập, tay cũng hốt hoảng rụt về.

Diêu Nhiếp vừa chạy tới nơi thì vừa vặn thấy được cảnh này, bèn vội vàng xông vào giải thích, nói đứa em trai này của mình đầu óc hơi có vấn đề, lại chi tiền bồi thường cho người ta, rốt cuộc việc này mới giải quyết xong. Lúc Diêu Nhiếp lôi Nhai Xế hớt hải rời đi, nhân viên cửa hàng sau lưng còn bất mãn chửi rủa chưa tha: "Cái đuyệch! Đầu óc có vấn đề thì đem nhốt vào nhà thương điên ý, sao lại thả ra để hại người như thế hả?!"

Sau khi trở về Diêu Nhiếp đành phải lôi "đứa bé không hiểu chuyện" ra giáo dục cải tạo một phen. Long tử điện hạ nhà người ta thế mà cũng biết kiềm chế, chẳng nói tiếng nào, chỉ vèo vèo phóng ra mấy ánh mắt sắc lẻm như dao.

Diếp Nhiếp không hề biết mình đã bị ai kia "nhớ thương". Hôm sau, lúc rời giường anh mở tủ lạnh ra mới thấy bên trong trống không, mà ví cũng mọc cánh bay đâu mất. Chẳng cần nghĩ anh cũng biết ngay là ai giở trò quỷ. Giảng giải hết tình hết lý, năn nỉ rát họng đến nửa giờ cũng không thể làm cho "chó săn bé nhỏ" nhà mình nhả cái ví ra, anh đành vác cái mặt xám ngoét như tro, nhịn đói đi làm.

Trước khi đi anh đã nhắc đi nhắc lại mấy lần, bảo Nhai Xế ở nhà xem vô tuyến. Y còn chưa hiểu rõ thế giới bên ngoài, tuyệt đối đừng ra khỏi cửa. Xong xuôi đâu đấy anh mới chạy đi làm mà lòng dạ vẫn không yên.

Lúc đi qua cửa hàng tiện lợi mở suốt hai mươi bốn giờ ở đầu phố kia, đã thấy đám đông vây kín ngoài cửa.

"Ui, má Hoàng à, chuyện gì thế này?"

"Dì Lý dậy sớm ghê, nghe nói tối hôm qua tiệm này bị người ta đập đó. Đồ đạc thật ra không mất mát gì, nhưng cửa kính đều vỡ hết, bên trong cũng đổ vỡ tùm lum hết á."

"Ui, không phải mấy thằng lưu manh xã hội đen làm đấy chớ?"

"Tôi chịu thôi, thằng nhỏ trông hàng sợ quá mụ cả người, nói lúc đó hoàn toàn không thấy rõ mặt mũi thằng kia."

"Ôi giời ơi! Cũng chả trách, có khi là nửa đêm nửa hôm đụng phải thứ gì không sạch sẽ rồi…"

Diệp Nhiếp nghe được đến đó thì hồn vía lên mây, vội tăng tốc độ chuồn đi, vừa đi vừa không ngừng tự an ủi: cái này là trùng hợp, chỉ là trùng hợp thôi…

•

"MC chuẩn bị, năm giây nữa tiếp tục quay, năm – bốn – ba – hai – một!" Đạo diễn hạ lệnh.

"Kính chúc quý vị khán giả một buổi tối tốt lành. Chào mừng các bạn đến với chương trình 'Bước vào khoa học'. Hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau nói về hiện tượng ly kỳ phát sinh ở thị trấn X thuộc tỉnh Y khiến bùn đất trong cống đồng thời…"

Phần giới thiệu mào đầu còn chưa nói xong, chợt nghe tiếng người trợ lý gào lên: "Quỷ, quỷ kìa…"

Diêu Nhiếp nổi điên. Tối hôm qua anh bị Nhai Xế quấy phá một trận vốn đã ngủ không yên giấc, sáng ra lại phải nhịn đói đi làm, bực dọc nhồi đầy một bụng. Thằng ôn trợ lý này bị hút hết não rồi hả, tự nhiên gào cái quỷ gì?

"Quỷ cái gì mà quỷ?! Chủ đề hôm nay là thủy quái, lấy đâu ra quỷ hả?!"

Nói đến chuyện giả thần giả quỷ thì tiết mục của bọn họ đúng là đã từng dàn dựng vô số lần.

Nhớ hồi đó khi Diệp Nhiếp còn chưa vào tổ chương trình khoa học, tiết mục này chính là một tiết mục khoa học hàn lâm chân chính vô cùng Bôn-sê-vích, thực sự quán triệt tinh thần gạn lọc giả dối tìm ra sự thật theo tôn chỉ sùng bái khoa học, đáng tiếc tỷ lệ người xem lại đội sổ trong số toàn bộ các tiết mục của ban. Khi Diêu Nhiếp được phân công đến ban khoa giáo, tiết mục này trên cơ bản đã xác định sẽ bị cắt.

Diêu Nhiếp đang thời trẻ trâu tuyệt đối không biết sợ là gì, bèn đề xuất việc tiến hành cải cách chỉnh đốn, sửa lại mô hình của chương trình này. Thực ra người sản xuất và biên tập chương trình cũng không cam lòng để ba năm tâm huyết của mình đổ sông đổ bể như thế, nhìn qua bản kế hoạch của Diêu Nhiếp, họ cảm thấy có lẽ đúng là nên đánh cược một phen. Rốt cuộc cũng đập tay nhau thỏa thuận dùng thời gian hai tháng để quan sát, nếu tỷ lệ người xem không tăng trở lại thì mới cắt.

Tiết mục Bước vào khoa học thế là được đưa vào một cuộc cải cách lớn. Nếu trước kia chương trình cực kỳ "khoa học" thì hiện giờ chính là cực kỳ "thốn".

Mở đầu mỗi tiết mục đều là những hình ảm u ám lập lòe, bầu không khí hãi hùng kinh dị, âm nhạc rùng rợn ma quái, nội dung giới thiệu tóm tắt càng thêm nghi vấn chồng chất. Tóm lại, nếu chỉ xem đoạn mở đầu này, người ta tuyệt đối sẽ nghĩ nó là phim ma, hoặc là loại phim thần linh quái dị. Tiếc là xem đến cuối cùng, kết quả lúc nào cũng khiến người ta gào lớn: Chết tiệt, lừa bố hả!!

Ví dụ như một kỳ nọ có chủ đề là "Lửa ma trơi trong nhà cổ", ngay từ đầu đã được phủ lên không khí thấm đẫm mùi thần bí quỷ dị, đoạn giữa còn nhồi thêm một đống giải thích của các chuyên gia, kết luận cuối cùng lại là… nhà kế bên có thằng bé nghịch lửa.

Khỏi phải nói, trải qua một lần hoàn toàn lột xác, chương trình "Bước vào khoa học" lập tức cải tử hoàn sinh, hai tháng sau đã vọt lên hạng nhất trong bảng tỷ lệ người xem của ban khoa giáo. Hơn nữa cái ngai

hạng nhất này bọn họ đã ngồi liên tục 5 năm, cho đến nay vẫn chưa xuất hiện tiết mục nào có khả năng đánh bại.

Cho nên trong lúc quay chương trình thi thoảng cũng phải giả thần giả quỷ để kích thích thị giác của khán giả, tăng tỷ lệ người xem. Chuyện đang quay phim đột nhiên có người hô lên 'có quỷ' nọ kia cũng là một trong những mánh lới quen thuộc. Nhưng kỳ này chủ đề của chương trình là thủy quái cơ mà. Ai lại nghiệp dư thế chứ, không thèm xem qua kịch bản chương trình đã gào bậy lên rồi hả?

Cậu trợ lý kia lẩy bà lẩy bẩy trỏ vào Diêu Nhiếp: "Anh… anh Diêu ơi … quỷ, quỷ ở trên vai anh kìa…"

"Xí! Cậu nói bậy gì đó?!" Sau khi mắng xong Diêu Nhiếp mới cảm thấy có cái gì không ổn. Toàn bộ nhân viên trường quay xung quanh đều lùi lại cách anh một khoảng rất xa, thậm chí có cô bé nhát gan còn hét ầm lên rồi chạy vọt ra ngoài.

Diêu Nhiếp từ từ xoay cổ lại: "Lấy đâu ra quỷ…"

Còn chưa nói hết câu, một gương mặt máu thịt bầy nhầy đã hiện ra ngay trước mắt. Cầm nó gác trên vai Diêu Nhiếp, cái mặt cũng dán vào mặt anh. Một con mắt không biết đã rơi đâu mất, chỉ còn lại cái hốc mắt trống hoác đen ngòm. Con mắt kia may mắn còn ở lại thì tròng cũng lồi hết cả ra, đang trợn trừng nhìn thẳng vào mặt anh.

"Anh Diêu, anh sao rồi anh Diêu?! Có ai tới mau đi, anh Diêu té xỉu rồi~" Cậu trợ lý hét tướng lên nhưng chẳng có ai dám tiến lại đỡ. Dù sao thì con quỷ cái vẫn còn ngồi trên người MC Diêu kia kìa. Tuy từng nghe nói trong trường quay âm khí rất nặng, thỉnh thoảng sẽ có mấy chuyện quỷ dị như vài cái bóng đèn đột nhiên tắt ngóm rồi lại tự bật lên, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ tận mắt chứng kiến quỷ xuất hiện, làm sao không sợ cho được?

Phải nói ngày thường lá gan của Diêu Nhiếp cũng coi như khá lớn, nhưng trong lúc bất ngờ lại "tiếp xúc thân mật" với quỷ như thế thật khó tránh khỏi vượt qua khả năng chịu đựng của tâm lý, mới nhất thời ngất lịm luôn. Thật tội nghiệp cho MC Diêu cứ thế nằm thẳng cẳng trên mặt đất không ai ngó ngàng tới.

Nhà sản xuất là anh Tiền đẩy cậu trợ lý một cái: "Cậu qua đó, kéo cậu ta lại đây!"

Trợ lý lập tức thụt lại: "Em, em không dám đâu. Anh bảo phát thanh viên làm đi."

Phát thanh viên lại đẩy người quay phim: "Cậu, cậu còn trẻ, có sức khỏe, cậu qua đó đi!"

Đang lúc mọi người đùn qua đẩy lại không ai chịu tiến đến thì một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen bước vào trường quay. Anh ta không chút do dự tiến thẳng đến trước mặt Diêu Nhiếp.

Trong nháy mắt khi anh ta bước vào trường quay, nữ quỷ kia đột nhiên biến mất.

Người đàn ông đá đá vào đùi Diêu Nhiếp: "Ê!"

Mọi người thấy nữ quỷ kia rốt cuộc đã biến đi, lương tâm mới trỗi dậy, lại bắt đầu lo lắng cho MC đang bị "ngược đãi". Anh đẩy tôi tôi đẩy anh đến nửa ngày, rốt cuộc phái cậu trợ lý thấp cổ bé họng địa vị còi nhất tiến lên ngăn cản.

"Ngừng lại mau! Tiên sinh, anh, anh là ai hả?"

Đối phương quét mắt lườm cậu ta một cái, trợ lý bé nhỏ bỗng chốc lạnh run như lá cây lẩy bẩy trong gió mùa thu. Má ơi! Ánh mắt này rõ ràng không phải của người mà!

Tác giả tâm sự:

Diêu Nhiếp: Không đúng! Tôi phản đối! Xưa nay toàn là công ăn đủ, sao lần này lại là tôi lãnh đủ? Tác giả, chị muốn cho tôi làm công hở?

Tác giả: Hả? Không đâu. Lúc nào cũng ngược công thì còn gì là mới mẻ. Với lại… tôi cũng chả dám đắc tội vị kia nhà anh… Anh cũng biết mà, lòng dạ đặc biệt hẹp hòi.

Nhai Xế lườm: Nói ai hả?

Tác giả: Không, tôi nói tôi ấy mà…

Từ chương này là câu chuyện thứ hai nhé. Trước kia tôi từng nói rồi, truyện này được viết theo từng vụ lẻ tẻ, cho nên đại khái cứ mấy chương lại là một câu chuyện nhỏ ấy mà

11. Chương 2-2

Lúc bị Nhai Xế đá vào chân, Diêu Nhiếp đã tỉnh rồi.

Đây cũng chẳng phải lần đầu anh thấy quỷ, đáng lẽ ra không nên bị dọa đến nông nỗi này, nhưng số là MC Diêu có chứng sợ máu, hễ thấy máu là ngất. Lúc trước gặp lũ quỷ không có mắt mũi miệng thì chẳng sao, chứ vừa rồi nguyên cái mặt nhầy nhụa máu me hiện ra trước mắt thì anh không thể ngăn mình lăn đùng ra xỉu một cách hết sức mất mặt.

Diêu Nhiếp ngồi dậy đỡ trán rên rỉ một tiếng.

Tiếng rên này vang lên rất đúng lúc, vừa kịp giải vây cho cậu trợ lý. Cậu ta bèn ngồi thụp xuống hỏi xem MC Diêu thấy thế nào rồi.

"Không sao đâu, tôi thấy máu nên hơi choáng váng thôi…" nói đến đây anh dáo dác ngó xuống vai mình, rồi lại đảo mắt nhìn bốn phía một cái: "Thứ, thứ kia đâu?"

"Biến mất rồi." Cậu trợ lý vừa trả lời vừa đưa tay muốn dìu anh đứng dậy, ai dè lại bị người ta đẩy cho một cái văng bắn ra.

Cậu trợ lý thực phẫn nộ, quay đầu lại lớn tiếng gắt: "Cái anh này làm gì thế hả?!"

Thế nhưng long tử điện hạ nhà người ta hoàn toàn không thèm để ý gì đến cậu cả, tự tay kéo Diêu Nhiếp đứng lên.

Diêu Nhiếp dùng giọng điệu dạy dỗ trẻ con nhẹ nhàng quở trách: "Sao lại tới đây? Đã bảo anh ngồi yên ở nhà xem TV rồi cơ mà?"

Long tử điện hạ nhà người ta có cá tính lắm, căn bản là lười không thèm xỉa xói gì hết mà chỉ đưa tay nhẹ nhàng phủi phủi vai anh. Diêu Nhiếp nhìn thấy rõ ràng có thứ gì đó trông như đám sương mù đen trên bả vai mình bị y phủi ra. Nhưng khi quay đầu tìm kiếm, muốn nhìn cho rõ thứ vừa mới bị phủi ra rốt cuộc là cái gì thì trên mặt đất đã trống trơn, khiến anh không khỏi hoài nghi liệu mình có bị hoa mắt hay chăng.

Cậu trợ lý bị y lờ tịt không thèm nhìn đến, lửa giận càng ngùn ngụt bốc cao: "Anh Diêu, anh ta là ai thế?!"

"Ấy… em họ tôi đấy. Cậu ta…" Diêu Nhiếp lia mắc nhìn sang Nhai Xế một cái, lựa lời mà nói: "Cá tính hơi mạnh một chút thôi, chứ cũng không có gì bất thường. Thật ngại quá, con nít không hiểu chuyện, cậu đừng chê cười." Buổi sáng vừa nếm mùi xong, Diêu Nhiếp cũng không dám nói là đầu óc y có vấn đề nữa. Trường quay bị phá nát là chuyện vặt, chỉ e đến lúc đó cái mạng nhỏ của mình cũng chả giữ được ấy chứ. Long tử đại nhân này lòng dạ hẹp hòi còn hơi cái lỗ trôn kim, khó hầu hạ ghê lắm.

Cậu trợ lý lòng phẫn nộ vẫn còn khó dẹp yên, có điều MC đã có lời, cậu ta cũng đành phải biết điều mà đấu dịu đi. Cái đứa em họ gì đó kia vừa nhìn đã biết là không dễ chơi rồi, thôi đừng chọc vào nó thì hơn.

Tuy đột nhiên xảy ra một trận sóng gió náo loạn vì quỷ xuất hiện như vậy, nhưng tiết mục thì vẫn cứ phải quay. Anh Tiền chịu trách nhiệm sản xuất đã sai người đi mua ít hương đèn vàng mã, đốt đốt lạy lạy xong lại tiếp tục vào việc. May mà suốt phần sau cũng không xảy ra sự cố gì, buổi ghi hình diễn ra rất thuận lợi.

Chỉ có điều khi thấy bọn họ đồng thời tỏ ra kính cẩn sợ sệt thắp hương cúng bái, Nhai Xế liền nhạo báng hừ lạnh một tiếng.

"Cuối cùng cũng quay xong, hôm nay xúi quẩy quá đi mất. Về nhà phải lấy nước lá bưởi tắm xả xui. Mà không, hay là dùng máu chó mực đi?" Sau khi xong việc, người chế tác tán dóc vài câu với Diêu Nhiếp đang thu dọn đồ đạc.

"Phải rồi." Diêu Nhiếp trả lời mà lòng dạ không yên. Chuyện này cũng thật quái đản. Tuy người ta thường nói trong trường quay ánh sáng âm u nên âm khí nặng nề, khó tránh khỏi có những thứ không sạch sẽ, nhưng bọn họ công tác ở đây bao lâu rồi mà đã từng thấy thứ gì thực sự quỷ quái đâu. Tối hôm qua lúc anh tắm rửa cũng đã có cảm giác bất thường như có người nhìn chằm chằm vào mình, nhưng khi Nhai Xế trở về rồi thì cảm giác này cũng đột nhiên biến mất.

Lẽ nào đây chính là chuyện Thiên Cơ nói đến, là những phiền toái mình gặp phải do nuốt viên xá lợi kia?

Đệt! Nếu biết trước nuốt cái cục xương vỡ của người chết kia vào mình sẽ nhìn thấy quỷ thì có chết cũng đừng hòng bảo anh chạm vào thứ đồ chơi đó! Tiếc rằng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Có điều Thiên Cơ đã từng nói tên Nhai Xế này sẽ bảo vệ được mình. Lẽ nào nữ quỷ ban nãy cũng bị y đuổi đi sao?

Diêu Nhiếp vừa câu được câu chăng trò chuyện với anh Tiền, vừa thong thả bước ra khỏi đài truyền hình. Nhai Xế khệnh khạng đi trước mặt bọn họ. Thay vì nói y là vệ sĩ của Diêu Nhiếp, chi bằng bảo hai người phía sau là tùy tùng của y còn giống hơn.

•

Ba người ra tới cửa lớn thì thấy bên ngoài bu kín toàn là phóng viên.

Diêu Nhiếp và anh Tiền nhìn quen rồi, cũng chẳng thấy lạ. Nhất định là lại có ngôi sao thần tượng hay minh tinh đang nổi nào quá bộ ghé thăm đài truyền hình đây mà. Dù sao cũng không có chuyện đám người này tới phỏng vấn bọn họ, những tiết mục bên ban khoa giáo xưa nay cho dù là chủ nhiệm hay nhân viên đều không được đám ký giả này săn đón.

Nhưng lần này chuyện lại nằm ngoài dự đoán của họ. Vừa nhìn thấy Diêu Nhiếp, đám phóng viên liền như sói đói thấy thịt tươi, như ong thấy mật, như ruồi bu… Cả đám kích động nhào tới: "MC Diêu, xin hỏi với cái chết của cô Diệp Trân Trân anh có ý kiến thế nào?"

"MC Diêu, anh và chị Diệp Trân Trân đã chia tay trong hòa bình phải không ạ?"

"MC Diêu, anh gần đây có liên lạc gì với Diệp Trân Trân không? Lần cuối cùng anh thấy cô ấy là khi nào?"

"Nghe nói khi mất cô Diệp Trân Trân đã có mang tám tháng, cha của đứa bé kia là ai vậy?"

Diêp Nhiếp chưa từng trải qua tình hình rối loạn thế này, nhất thời sợ đến đờ người ra.

Trông thấy MC Diêu tội nghiệp sắp bị đám phóng viên ùa lên chèn cho nát bấy như tương, Nhai Xế "hừ" một tiếng, rốt cục cũng "trung tâm hộ chủ" đẩy dạt đám người sang hai bên kéo anh ra.

Đám phóng viên đằng sau có lý nào lại buông tha cho miếng mồi béo bở này, bèn tiếp tục hè nhau lũ lượt xông lên. Nhai Xế mất kiên nhẫn quay đầu lại, một ánh mắt ác liệt sắc bén như dao ném ra, đám phóng viên nhất loạt rùng mình một cái, màn hỗn loạn lập tức được kiểm soát, hiện trường trở nên lặng ngắt như tờ.

Chờ đến khi cánh phóng viên rốt cuộc tỉnh táo lại, thì nhân vật họ nhắm đến đã sớm chuồn mất, chẳng biết đi hướng nào.

•

Buổi sáng Diêu Nhiếp tự lái xe tới. Anh có một chiếc xe Khải Việt (1), tuy không phải hãng tên tuổi gì nhưng nhồi hai người đàn ông cao to vào đó cũng không thành vấn đề.

Có điều cái gã "đồ cổ" này chẳng biết đầu óc phát triển kiểu gì, chắc chưa từng nhìn thấy ô tô nên có chết cũng không chịu chui vào trong "cái hộp sắt" kia mà cứ nằng nặc đòi leo lên nóc xe đứng. Đùa đấy à, nếu để cho y leo lên nóc rồi diễu xe đi khắp thành phố thì kiểu gì tối nay bọn họ chả được lên bản tin thời sự?!

Cho nên cuối cùng anh đành phải thỏa hiệp, cùng cái tên kia cuốc bộ về nhà.

Diệp Trân Trân chết rồi sao? Còn có mang tám tháng nữa? Diêu Nhiếp vừa đi vừa suy nghĩ.

Diệp Trân Trân là ai?

Cứ níu lấy một người đi đường bất kì hỏi câu này, nhất định sẽ có câu trả lời.

Diệp Trân Trân chính là nữ minh tinh xinh đẹp tuyệt trần đang cực kỳ nổi tiếng chứ sao. Nhờ có vẻ đẹp trong sáng, giọng nói ngọt ngào, chỉ cần tham gia đóng vài bộ phim thần tượng là cô đã một bước lên mây biến thành nữ thần tượng hàng đầu trong nước. Có điều năm tháng trước, ấn tượng về cô trong mắt mọi người bắt đầu nhạt đi. Dù sao thì giới nghệ sĩ vốn là như vậy, lớp người cũ sẽ có người mới lên thay. Một nữ minh tinh biến mất trong vòng một hay nửa năm cũng không phải là chuyện chưa từng thấy. Ngoại trừ đám phóng viên đặc biệt hóng hớt ra thì chẳng ai để tâm lắm đến chuyện này. Thật không thể ngờ, năm tháng sau, khi tên cô lại một lần nữa xuất hiện trên mặt báo, thì lại là với cái tin chết chóc này.

Khi đi ngang sạp báo, vừa lúc trong túi có tiền lẻ, Diêu Nhiếp bèn mua một tờ báo mới.

Chủ sạp báo nhận ra Diêu Nhiếp: "Ôi chao? Anh không phải là người đó của Diệp Trân Trân…"

Người ta còn chưa nói hết câu, Diêu Nhiếp đã xô Nhai Xế đi đằng trước ra, cắm đầu chạy mất.

Tựa đề mà các báo giật tít ngày hôm nay là: minh tinh thần tượng Diệp Trân Trân chết thảm trong biệt thự.

Mặc dù trên mặt báo có đăng tấm ảnh chụp hiện trường khi Diệp Trân Trân chết, nhưng nghe nói hình ảnh quá đẫm máu dễ khiến công chúng sợ hãi nên đã bị kiểm duyệt làm mờ. Nếu nói là chết trong biệt thự thì cũng không đúng lắm, vì thực ra Diệp Trân Trân chết ở bên ngoài. Hẳn là cô đã rơi từ trên cao xuống, thân thể nát bấy như tương, những bãi máu tươi vung vãi khắp hiện trường… cũng xứng đáng gọi là chết thảm.

Nếu nói Diệp Trân Trân và Diêu Nhiếp có quan hệ kia thì cũng không đúng lắm. Thật ra hai người chỉ tính là quen biết nhau chứ không thật sự là một đôi. Nếu cứ nhất định phải nói ra, thì nên gọi là scandal tình ái mới đúng.

Bốn năm trước, khi Diệp Trân Trân mới được lăng-xê chưa bao lâu, trong giới văn nghệ sĩ còn chưa có tiếng tăm gì, mà Diêu Nhiếp lúc đó đã là một trong số biên đạo của ban khoa giáo, lại tự mình chủ nhiệm chương trình, có thể coi như tuổi trẻ tài cao, danh tiếng có một không hai trong giới.

Hai người chưa xuất hiện cùng nhau bao giờ, nhưng một lần Diệp Trân Trân đến ban khoa giáo tham dự một chương trình thiếu nhi rồi ngã một cú trẹo chân ở đầu cầu thang. Vừa hay lúc đó thì Diêu Nhiếp đi ngang qua nên anh dìu cô xuống dưới nhà đón taxi đến bệnh viện, không ngờ ngày hôm sau tấm ảnh anh đỡ Diệp Trân Trân lên xe đã xuất hiện ngay trên tạp chí lá cải.

Diêu Nhiếp thấy mình xui xẻo hết chỗ nói, vốn có lòng tốt mà lại biến thành phiến đá lót đường cho kẻ khác.

Về sau không biết có phải đài truyền đã hình thỏa thuận gì với công ty quản lý Diệp Trân Trân, muốn cho công chúng dựng hai người này thành một cặp nổi tiếng hay không, mà luôn cố tình sắp xếp cho họ có cơ hội gặp mặt và xuất hiện cùng nhau. Vì thường xuyên qua lại nên bọn họ nghiễm nhiên đã trở thành một đôi trong con mắt người ngoài.

Diêu Nhiếp cũng không oán trách gì Diệp Trân Trân. Anh nhận ra cô gái ấy không thực sự muốn thế, chẳng qua chỉ tuân theo sự sắp đặt của công ty. Phải nói Diệp Trân Trân cũng là một cô gái không tệ, tâm địa thiện lương, trong giới văn nghệ sĩ có thể nói là một người đơn thuần hiếm thấy, đối xử với mọi người cũng rất chân thành. Cô vẫn cảm thấy mình có lỗi với Diêu Nhiếp, hại anh không thể kiếm bạn gái, nên ánh mắt nhìn Diêu Nhiếp luôn mang theo vẻ áy náy. Diêu Nhiếp thật ra cũng chẳng thấy đáng ngại lắm vì dù sao anh vẫn còn trẻ, cũng không định kết hôn gấp đến thế.

Hai người đã bị gán ghép thành đôi nên thỉnh thoảng cũng có nói chuyện. Diệp Trân Trân rất dễ dàng mở lòng tâm sự với người ta, chẳng bao lâu Diêu Nhiếp đã biết cô có một người bạn trai. Có điều là người này thân phận bí ẩn, không thể đưa ra trước công chúng, cho nên công ty mới tìm một nhân vật có hình tượng tốt như Diêu Nhiếp để làm tấm chắn che tầm nhìn dư luận.

Nhắc mới nhớ hai người cũng đã gần hai năm không gặp lại. Từ sau khi Diệp Trân Trân đóng phim thần tượng rồi trở nên nổi tiếng thì cô cũng không cần phải xuất hiện ở ban khoa giáo để công chúng quen mặt nữa. Để nâng cao giá trị của cô, người quản lý công ty lại càng vội vã đá thần giữ cửa Diêu Nhiếp một cước văng xa. MC Diêu cứ thế trở thành bạn trai cũ từ lúc nào không hay.

Thật khó ngờ nổi, cô gái nhỏ chất phác kia giờ đã thành một u hồn. Tuy giao tình giữa hai người chẳng sâu sắc là mấy, nhưng Diêu Nhiếp vẫn khó tránh khỏi thổn thức trong lòng. Xem ra, về tình về lý, tang lễ của cô mình nhất định phải đi mới được.

Nhai Xế thấy Diêu Nhiếp trầm lặng nghĩ suy thì cũng không quấy rầy anh nữa. Nhưng rồi y đột ngột quay đầu lại, bắn một ánh mắt lạnh lẽo về phía xa xa.

Diêu Nhiếp đi được hai bước rồi mới phát hiện ra "chó săn bé bỏng" nhà mình không bám theo, vội vàng quay đầu lại gọi: "Đi thôi, anh còn làm gì đó?! Lát nữa còn phải ra chợ mua đồ ăn đó, còn không mau lên người ta đóng cửa hết bây giờ!"

MC Diêu ngẫm nghĩ, thấy dù nói thế nào thì giờ trong nhà cũng đã có thêm miệng ăn, nên tích trữ đồ nhiều hơn một chút. Chả biết rồng thích ăn gì nhỉ… Thôi bỏ đi, ai thèm quan tâm y thích ăn cái quái gì, có sao đãi vậy, chứ nếu không lỡ y đòi ăn của ngon vật lạ thì mình biết đi đâu tìm mà phục dịch đây?!

MC Diêu chật vật mặc cả mãi mới xén được giá mười cân (5 cân ta) trứng gà từ 15 đồng xuống còn 12 đồng 5 xu, đang định móc ví trả mới chợt nhớ ra ví tiền của mình đã bị con "chó săn bé bỏng" chết tiệt kia giấu mất rồi! Anh quay đầu lại bực bội quát: "Giả ví đây!"

Nhai Xế thản nhiên nhìn trời, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến anh, đặc một vẻ "Nói gì cơ, cóc nghe thấy".

Tác giả tâm sự:

Diêu Nhiếp: Tác giả, chịu hết nổi rồi. Tôi muốn đổi vai!

Tác giả: Ý? Anh muốn đổi thành ai?

Diêu Nhiếp: Chọn đại ai cũng được. Tôi thấy đội trưởng giống trùm cuối phết, hay là cho tôi làm đội trưởng đi?

Tác giả liếc Nhai Xế một cái: Chuyện này…

Nhai Xế: Cứ kệ anh ta!

"Chó săn bé bỏng" bế thốc "chủ nhân" nhà mình khiêng vào phòng tiến hành "giáo dục yêu thương"

Đội trưởng: Cậu bảy nhà rồng, cứ yên tâm. Cát-xê lên sân khấu của tôi cao lắm, tác giả không mời nổi đâu.

Editor *cắn khăn*: lôi chú Thiên Cơ mắt xếch lên sàn cho cháu đi chú đội trưởng ơi~ TTˆTT

Chú thích:

1. Khải Việt là một hãng xe chuyên sản xuất ô tô cho thị trường nội địa của Trung Quốc

12. Chương 2-3

Nhai Xế dạo này khoái xem phim truyền hình để bắt chước cách nói của người hiện đại. Nhờ thế mà y càng ngày càng có khả năng trao đổi với người ta một cách bình thường. Đối với một vài thứ máy móc hiện đại, mặc dù có những lúc y khó tránh khỏi hơi thắc mắc, nhưng sẽ không động một tý là đòi "Diệt yêu quái" như trước kia nữa.

Diêu Nhiếp bê một túi gạo vào cửa, thấy mình đúng là số vất vả. Rõ ràng trong nhà đã có thêm một nhân công miễn phí, hơn nữa trên danh nghĩa đó còn là "tôi tớ" của mình, thế nhưng vì sao những hoạt động khổ sở này mình vẫn phải tự tay làm? Mà gã "tôi tớ" kia thì lại chẳng khác gì ông lớn bắt chéo chân ngồi khểnh trên salon vừa ăn quà vặt vừa xem vô tuyến, thậm chí còn chẳng thèm liếc mình lấy một cái.

Còn nữa, nếu là nuôi chó thì khi chủ về nó còn có thể tíu tít nhào tới gâu gâu vài ba tiếng, chứ gã Nhai Xế này cũng quá là thiếu đạo đức nghề nghiệp của kẻ làm "thú cưng" đi.

Trong lúc Diêu Nhiếp đang ở trong bếp ra sức chặt chém trút giận lên mớ xương cục thì rốt cuộc cũng được long tử điện hạ làm phước ban cho một cái nhìn: "Điện thoại kìa!"

Diêu Nhiếp từ trong bếp thò đầu ra: "Ai đấy?"

"Ama ngươi đó."

MC Diêu hung hăng chém một dao lên cái thớt gỗ: "Đã bảo anh bao nhiêu lần rồi, đừng có xem Heo mập cách cách (1) nữa! Cái TV kia chỉ toàn nói láo gạt mấy đứa trẻ trâu thôi!"

•

Diệp Trân Trân từng là ngôi sao thần tượng xinh đẹp một thời, lễ viếng cô tất nhiên cũng không hề quạnh quẽ mà đầy những người hâm mộ và phóng viên ùn ùn xếp hàng ngoài hội trường.

Diêu Nhiếp vừa đến hội trường, đám phóng viên giống như vừa cắn thuốc lắc, cùng lúc ném cho anh vô số câu hỏi, đèn flash nhấp nhoáng không ngừng.

"MC Diêu, xin hỏi anh nhìn nhận thế nào về cái chết của cô Diệp Trân Trân?"

"MC Diêu, đứa bé trong bụng cô Diệp Trân Trân có phải của anh không?"

"Diêu Nhiếp, nghe nói ngày đó chính Diệp Trân Trân đá anh trước, bây giờ cô ấy lại chết thảm thương như vậy, anh nghĩ gì về chuyện này?"

Diêu Nhiếp vốn không định phản ứng lại với đám phóng viên, nhưng đột nhiên nghe đối phương động đến vấn đề như vậy thì không khỏi trừng mắt lên nhìn. Người ta đã chết rồi mà còn có kẻ ở đó nói ra những câu đoán già đoán non ác đức như vậy được sao?

Tuy Nhai Xế có nghĩa vụ bảo vệ Diêu Nhiếp thật, nhưng bình thường không phải lúc nào y cũng kè kè đi cạnh Diêu Nhiếp. Y đã lập khế ước chủ tớ với Diêu Nhiếp nên hễ chủ nhân gặp nạn là có thể cảm nhận được ngay, hơn nữa còn có thể lập tức xuất hiện bên cạnh chủ nhân mà. Thế nhưng hôm nay thật hiếm có, Nhai Xế lại khăng khăng muốn đi cùng Diêu Nhiếp. Lúc này chủ nhân bị vây khốn, y cũng rất tận tụy với cương vị công tác, quay đầu lại bắn ra hàng loạt ánh mắt lạnh băng. Đám ký giả câm nín ngay lập tức.

Ngày hôm sau báo chí liền giật tít: Diêu Nhiếp tỏ thái độ ngạo mạn tại lễ viếng Diệp Trân Trân, vệ sĩ như chó dựa hơi chủ thật hung ác!

Có điều chuyện này để sau hãy nói.

•

Thật ngoài dự đoán của Diêu Nhiếp, tại lễ tang anh lại gặp được người thuộc phân đội ở thành phố G của đội Hình sự U (2): phó đội trưởng Cao Đại Toàn. Hôm nay anh ta khoác bộ cảnh phục chỉnh chu, còn dắt theo cậu bé luôn miệng nhóp nhép ăn gì đó không ngừng kia, xem ra là đang thẩm vấn ông bầu của Diệp Trân Trân rồi.

Hai người tới đối diện nhau, vừa đúng lúc Cao Đại Toàn đã thẩm vấn ông bầu xong xuôi, bèn lại gần chào hỏi Diêu Nhiếp: "Anh cũng tới à? Chuyện lần trước thế nào rồi?" Thật ra việc hồn phách A Hào đã được gọi trở về cấp trên đã thông báo với Cao Đại Toàn từ lâu, anh ta hỏi thế cũng chỉ để cho có chuyện mà nói thôi.

"Cảm ơn đội phó Cao, A Hào giờ đã ổn rồi. Thật sự cũng nhờ anh hỗ trợ ít nhiều." A Hào thì không sao, chỉ có mình lại xui tận mạng, bị ép phải nuôi một con "chó dữ".

Trong lúc hai người còn đang khách khí với nhau thì Nhai Xế lại đưa mắt quan sát Tiểu Đào đứng cạnh Cao đội phó rồi đột ngột kêu lên: "Lão Ngũ?"

Cậu bé kia há hốc cả miệng, đến nỗi cây kẹo mút đang ngậm rơi xuống đất mà còn không biết, tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc: "Cả người đầy sát khí thế này… cậu là… lão Thất?!"

Đội phó Cao còn ngạc nhiên hơn: "Cái gì, Tiểu Đào, các cậu quen nhau à?"

Tiểu Đào thực ra là một con Thao Thiết (3), chứ cái tên Tiểu Đào cũng chỉ là tên thân mật mà thôi. Mấy năm trước, trong lúc nó đang lục thùng rác ven đường tìm đồ ăn thì bị Cao Đại Toàn bắt gặp. Anh ta cảm thấy tội nghiệp thay cho chú rồng nhỏ này, thế nào mà lại lưu lạc đến tình cảnh phải bới rác kiếm ăn, nhất thời lòng nhân từ bộc phát mới nhặt nó về nhà. Về sau mới phát hiện ra con rồng mập ú này đúng là một thứ tai họa, bụng nó là một cái thùng không đáy, thiếu chút nữa đã chén luôn cả anh rồi! Tiếc nỗi có hối cũng đã muộn, người ta đã quen dựa dẫm vào anh rồi. Phải nói rằng Thao Thiết bình thường ra khỏi cửa chỉ đi cùng anh, người nó quen cũng đều là những người anh biết. Thế nhưng cái vị đang đứng trước mặt đây thì anh quả thật chưa từng gặp bao giờ.

Mặc dù X và đội phó Cao cùng thuộc đội Hình sự U, nhưng mà trên cả nước số phân đội nhiều như vậy, vả lại hai người cũng chưa từng làm việc với nhau nên dĩ nhiên anh không biết vị này chính là tinh anh của tổng hành dinh ở thủ đô rồi. Anh vẫn nghĩ rằng người đàn ông cứ kè kè theo sát Diêu Nhiếp, có khuôn mặt lạnh lùng hà khắc, cả người tỏa ra sát khí này là vệ sĩ của Diệp Nhiếp cơ.

Tiểu Đào nước mắt vòng quanh níu chặt lấy Nhai Xế, nhất định không buông: "Đây là chú Bảy nhà em! Ô ô ô… lão Thất, mấy năm nay chú đi đâu vậy chứ? Mấy người anh em cũng chẳng gặp một ai, anh một thân một mình đi tìm bọn chú cực khổ dữ lắm đó, ô ô ô…"

Nhai Xế chịu hết nổi bèn đập một phát lên đầu anh Năm nhà mình, rốt cuộc cũng cứu được cánh tay trở lại. Y tóm gọn câu chuyện dài: "Gặp chút phiền phức, bị người ta nhốt lại mấy trăm năm."

Chú Bảy nhà Tiểu Đào à? Đội phó Cao cầm lòng không được, tỉ mỉ dò xét Nhai Xế: "Nói vậy, không lẽ ngươi là đứa con thứ bảy của rồng – Nhai Xế?"

Nhai Xế cũng chẳng thèm để ý đến anh ta, chỉ lấy mắt ra hiệu hỏi anh Năm nhà mình, ai đây?

Đúng lúc đó thì Diêu Nhiếp cũng thầm thì hỏi bên tai Nhai Xế: "Đây là ai vậy?"

Nhai Xế cá tính rất mạnh, đến cả chủ nhân của mình mà còn không chịu nể, miệng ngậm chặt muốn chết, chả thèm nói năng gì.

Nhưng Tiểu Đào lại sán vào người Diêu Nhiếp hít hà: "Thơm quá ta… Thơm quá ta…" Vẻ mặt đầy say mê, lại còn nhễu nước miếng bên mép.

Đội phó Cao vừa nhác thấy rồng con béo ú nhà mình lại tòi ra bộ dạng phàm ăn thì vội vàng kéo cậu ta ra sau mình, dúi cho một cây kẹo que để cậu ta khỏi thẳng tay xô Diêu Nhiếp ngã lăn quay ra mà gặm. Có điều Tiểu Đào đã nhắc vậy thì anh cũng nhìn ra được sự biến đổi trên người Diêu Nhiếp: "MC Diêu, anh sao lại thành ra thế này… Tôi thấy trên người anh đột nhiên tràn đầy linh khí, tôi nhớ rõ anh không phải người tu đạo cơ mà…"

Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng tìm được một người để tố khổ, liền đem những chuyện đen đủi gặp phải ở kinh thành dốc tuột ra.

Đội phó Cao nghe xong cau chặt chân mày: "Chẳng trách, hóa ra anh nuốt phải linh cốt của Lưu Bá Ôn! Có điều lần anh có thể sẽ gặp nguy hiểm đó!"

Diêu Nhiếp nghe anh ta nói vậy, tức khắc cảm thấy căng thẳng: "Sao lại thế?"

"Linh khí trên người anh quá mạnh nên sẽ hấp dẫn đám yêu ma quỷ quái tham lam ở xung quanh, quả thực chính là một con gà nướng di động chạy lăng quăng dụ dỗ bầy sói đói khát ngay bên cạnh. Tình cảnh của anh cực kỳ nguy hiểm! Hơn nữa anh có tri thức thuộc về linh hồn của Lưu Cơ thì cũng coi như là có linh lực của ông ta, mở được thiên nhãn, tự nhiên sẽ nhìn thấy ma quỷ."

Thảo nào dạo gần đây anh lại nhìn ra mấy con ma mà trước kia nào có thấy được bao giờ! Hóa ra là vì linh lực của Lưu Bá Ôn! Có điều theo như những điều Cao Đại Toàn vừa nói thì chẳng phải mình đã thành Đường Tăng trong truyện Tây Du Ký sao? Tức là yêu ma quỷ quái đều xem anh như món ngon trên đĩa ấy hở?!

Cao Đại Toàn lại nói mấy câu trấn an anh: "Nhưng anh cũng đừng lo lắng quá. Nếu có Nhai Xế bên cạnh thì chắc anh sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Nhai Xế sát khí rất nặng, xưa nay đã khắc mọi hóa thân của tà khí. Người ta đem tượng nó chế thành pháp khí treo ngoài cửa là có thể ngăn không cho tà khí xâm

nhập vào nhà. Yêu ma quỷ quái tầm thường mà nhìn thấy nó thì chỉ có nước nhất loạt chạy đường vòng mà tránh thôi."

Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng vững tâm được một chút. Xem ra cái tên Nhai Xế này chẳng những là "chó săn bé bỏng", mà căn bản còn là Tôn Ngộ Không của mình. Xem ra sau này mình phải mang theo tên "vệ sĩ" này kè kè bên cạnh không rời mới được.

"Phải rồi, đội phó Cao này. Sao anh lại ở đây? Vụ án này là do các anh nhận à?" Diêu Nhiếp đột ngột nghĩ ra, nếu vụ án này thuộc quyền xử lý của đội Hình sự U thật thì phải chăng cái chết của Diệp Trân Trân có vấn đề?

"Ừ. Đúng thế, cái chết của Diệp Trân Trân có hơi kỳ quái. Lúc chết cô ấy đã mang thai tám tháng. Không hiểu sao sau khi cô ấy chết lại có người mổ phanh thi thể ra, lấy mất đứa trẻ trong bụng cô ấy."

"Không lẽ đây là một vụ mưu sát?" Diêu Nhiếp líu cả lưỡi. Kẻ nào mà tàn nhẫn thế, đã giết người, lại còn mổ bụng lấy cắp đứa con của người ta ư?

"Cũng không giống những vụ mưu sát thông thường, đại khái là trong này còn liên quan đến một ít tà thuật…" Nếu chỉ là một vụ giết người tàn bạo thì chắc đã chẳng đánh động đến U đội của bọn họ rồi.

Trong lúc hai người bên này đang trao đổi về vụ án, thì hai anh em nhà rồng bên kia đã lại "tâm sự hàn huyên".

Quai hàm Thao Thiết bị kẹo que nhồi cho nhô lên phúng phính, nói chuyện lúng ba lúng búng: "Mấy nhăm nhay, chú chạy i âu"

Thực ra tình cảm của Nhai Xế với anh Năm nhà y cũng chẳng sâu đậm gì. Đừng nói là với Thao Thiết, mà với tất cả mọi người trong nhà y đều không có tình cảm sâu sắc. Ông già y chê y xấu xí nên từ bé đã chẳng mặn mà gì với y. Hồi y mới sinh ra, ông già thậm chí còn muốn giết y đi cho rồi, may nhờ mẹ hết sức can ngăn y mới sống nổi. Y chờ đến lúc vừa đủ tuổi thành niên bèn rời nhà trốn đi, xông ra thế giới bên ngoài, không liên hệ gì với trong nhà nữa.

Nhai Xế trả lời ông anh vài câu với thái độ qua loa, chứ tầm mắt còn đang đóng đinh trên người đàn bà đứng ở cửa vào.

Người đàn bà kia cực kỳ phô trương, sau lưng có tám gã vệ sĩ áo đen đi theo. Cách ăn vận trang điểm của cô ta rất hợp thời, toàn thân đều là hàng hiệu. Tuy không đến nỗi châu báu lấp lánh khắp nơi, nhưng đôi khuyên hồng ngọc trên vành tai cô ta chí ít cũng phải hơn một vạn đồng.

Phô trương đến thế, dĩ nhiên phải khiến cả hội trường chú ý.

Cao Đại Toàn đối với giới văn nghệ không nắm rõ lắm, bèn huých nhẹ vào sườn Diêu Nhiếp: "Ai thế kia?"

Tác giả tâm sự:

Nhai Xế xé nát tờ báo: Chó dựa hơi chủ cái gì?! Dám gọi ta là chó hả?! Ta phải phá nát cái tòa soạn báo này!

MC Diêu: Có sai đâu, chẳng phải anh là chó săn nhỏ đáng yêu sao?

Nhai Xế: Bổn thần quân là long tử! Long tử đó!

Diêu Nhiếp: Thôi được rồi, quá nửa đêm, tối mò mò rồi còn ồn ào cái gì? Biết anh là kẻ điếc chứ không phải người câm rồi.

Nhai Xế trừng mắt lên nhìn: Ngươi! Ngươi được lắm, vài ngày không dạy dỗ ngươi đã làm phản rồi!

Chào mọi người, tôi là hộp lưu trữ bài viết của Hồng Quả Quả. Vì lâu lắm rồi tôi không xuất hiện nên Hồng Quả Quả quên mất tiêu mình đã đánh số chương đến bao nhiêu rồi = =

Cho nên, tôi quyết định đánh số 111, bố mày quyết phải làm tổng công!

Mọi người nhìn thấy tôi chứng tỏ là Hồng Quả Quả không có nhà đâu đấy. Buổi tối cô ấy đi tiệc tùng rồi, khi nào về cô ấy sẽ reply cho mọi người.

MC Diêu lại có một đêm tha hồ trằn trọc rồi.

---

(1) Nguyên văn là Phì trư cách cách (hay Hoàn trư cách cách), đọc chệch từ Hoàn châu cách cách và cũng là biệt danh antifan đặt cho Tân hoàn châu cách cách.

(2) Từ chương này bọn mình đổi tên của Hình trinh U đội thành đội Hình sự U cho dễ hiểu nhé:")

(3)Thao thiết: là đứa con thứ năm của rồng, là linh vật có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ. Thao thiết tham ăn vô độ, được đúc trên các đồ dùng trong ăn uống như ngụ ý nhắc nhở người ăn đừng háo ăn mà trở nên bất lịch sự.

13. Chương 2-4

Diêu Nhiếp cũng liếc mắt ra phía cửa một cái rồi quay lại trả lời: "Hồ Lỵ, là một diễn viên hạng hai. Nghe nói quan hệ với Diệp Trân Trân cũng khá tốt."

Cao Đại Toàn giật mình: "Diễn viên hạng hai sao mà phô trương dữ thế?"

Diêu Nhiếp cũng có chút thắc mắc. Cô Hồ Lỵ này vốn xuất thân từ giới thần tượng tuổi teen, sau đó đĩa nhạc bán không chạy mới đổi nghề sang đóng phim thần tượng. Cái chính là tiếng tăm vẫn chẳng nổi chẳng chìm, chỉ được coi là một diễn viên hạng hai thôi.

Diệp Trân Trân quan hệ với mọi người không tệ, khách tham dự lễ viếng cũng có vài siêu sao quốc tế, nhưng chẳng có ai phô trương quá mức như cô ta. Chuyện này không những khiến đám ký giả nhá máy ảnh như điên, mà còn lôi kéo ánh mắt lườm nguýt của tất cả mọi người ở đó.

Theo phong tục ở thành phố G thì sau khi làm lễ viếng xong xuôi, tang quyến còn phải mời những người có mặt một bữa cơm cúng nữa.

Dù anh không qua lại nhiều với Diệp Trân Trân, nhưng dẫu sao cũng coi như từng quen biết, mà hôm nay cô gái giản dị trong ký ức kia đã hóa thành một hũ tro xương nên trong lòng Diêu Nhiếp quả thực cũng thấy hơi khó chịu. Thành thực mà nói là anh nuốt không trôi.

Thế nhưng có những người lại hoàn toàn chẳng thấy vậy, không những bản thân ăn uống như thuồng luồng mà còn vừa đánh chén vừa gắp thức ăn cho người nhà, tiện dịp lại gọi điện thoại cho đàn em đến ăn chực một thể.

Tiểu Đào vừa thấy đồ ăn đầy bàn đã vội vàng ném tâm tình cảm động vì gặp lại anh em lên tận chín tầng mây, phồng mồm trợn má nuốt: "Hết hết, món này ngon quá. Anh ăn món này đi. Món kia cũng không tệ, mau gắp cho em mấy miếng đi."

"Ăn từ từ thôi kẻo mắc nghẹn!" Cao Đại Toàn theo lời cậu ta múa hai tay tung hoành dọc ngang. Tay trái dùng thìa múc cho mình viên thịt, tay phải lấy đũa gắp vằn thắn da cá (1) bỏ vào bát Tiểu Đào.

Mấy bàn bên cạnh đều ì xèo lườm nguýt, Diêu Nhiếp cảm thấy mình ngồi cùng bàn với bọn họ cũng đủ mất mặt theo!

Tam Vô 20 phút sau mới chạy tới nơi, lúc vào cửa đồ ăn căn bản đã được bưng hết cả lên, mà mặt bàn cũng sớm bị càn quét một trận sạch nhẵn như chùi, chỉ còn một đĩa đồ ngọt cuối cùng may mắn sót lại trên bàn. Cao Đại Toàn thấy chỗ đó nhất định không đủ ăn đâu, bèn phái Tam Vô đến mấy bàn bên cạnh "khất thực".

Bấy giờ Diêu Nhiếp đã đứng lên, không bao giờ còn dám ngồi cùng bàn với ba người này nữa. Thật đúng là… quá mất mặt mà!

Đúng lúc này thì Tam Vô đi "quyên góp" trở về. Cậu ta ra vẻ cực kỳ bí mật báo cáo với cấp trên của mình: "Đội phó Cao, bàn lớn bên kia có người phụ nữ trước đây em từng gặp. Cô ta có hơi quái đản."

Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía chiếc bàn lớn.

Tại sao không cần Tam Vô chỉ điểm mọi người cũng biết người phụ nữ quái đản cậu ta nói đến là ai ấy à? Bởi vì hành động của cô ta thật sự kỳ quái chứ sao. Bên cạnh rõ ràng không có ai, mà cô ta lại cứ khăng khăng muốn chừa thêm một vị trí, đặt thêm một bộ bát đũa. Thậm chí Diêu Nhiếp còn phát hiện cô ta nhiều lần vụng trộm rót nước xuống mặt đất phía bên cạnh, rồi thỉnh thoảng lại làm như lỡ tay làm rơi đồ ăn xuống đất. Nếu không nuốt viên xá lợi kia thì có lẽ giờ đây Diêu Nhiếp cũng chẳng nhìn ra tình hình có gì quái gở. Nhưng hiện giờ anh đã có linh thức của Lưu Bá Cơ nên chỉ cần tập trung tinh thần một chút là sẽ thấy được một vầng mây mù màu đen lớn cỡ bàn tay lượn lờ bên chân Hồ Ly.

"Cái gì thế kia?" Không thể trách Diêu Nhiếp hiểu biết hạn hẹp, trước kia anh là người theo thuyết vô thần chính cống cơ mà!

Tam Vô bốc một cái bánh bao lưu sa (2) lên nhét vào miệng: "Cổ Mạn Đồng đấy."

"Cổ Mạn Đồng? Là cái gì vậy?" Diêu Nhiếp tò mò hỏi. Thứ này thật ra từ trước tới giờ anh chưa từng nghe nói đến.

Cao Đức Toàn cũng không chê anh thiếu hiểu biết mà giải thích: "Cổ Mạn Đồng, thực ra ở bên Thái Lan hay gọi thế hơn. Về nước ta rồi thì được dịch thành Kim Đồng Tử. Nói trắng ra thì chính là nuôi tiểu quỷ!" (3)

Tam Vô gật gù: "Lúc trước người phụ nữ kia từng đến Vân Thiên Cung của chúng tôi, đòi tôi giải đen cho cô ấy. Cô ấy nói mình là diễn viên hay ca sĩ gì đó, tôi quên rồi, tóm lại là cô ấy muốn nhờ ơn đức của Ân Chủ, độ cho cô ấy vạn sự hanh thông, mau mau nổi tiếng."

Vân Thiên Cung? Là cái nhà cấp bốn đổ nát kia ấy à? Hồ Ly sao lại có mắt không tròng, chạy tới đó nhờ giải đen cơ chứ? Chắc cũng là một nạn nhân vô tội nữa của cái tờ quảng cáo "lem nhem như vảy nến" kia rồi.

Tam Vô ngượng nghịu cười cười: "Các anh cũng biết rồi đấy, giải đen, xem bói gì gì đó không phải sở trường của em. Cho nên khi đó ấy à, em liền thuận miệng lừa cô ta một tý… Sau đó không thấy cô ấy tìm tới cửa nữa."

Đuệch! Quả nhiên là đồ buôn thần bán thánh! Hồ Ly đảm bảo là sẽ chẳng đến nữa, bị lừa thì đã bị lừa rồi, ai còn quay lại đốt tiền nữa làm gì?

Cao Đại Toàn cau mày: "Nói vậy là cô ta mắc lỡm cái trò mèo của cậu, vận khí chưa sửa được, sau lại đem ý định đó trình lên đám tà đạo ma giáo kia à?"

"Rốt cuộc thì Cổ Mạn Đồng này là cái trò quái quỷ gì?" Diêu Nhiếp lái ngoặt câu chuyện. Nuôi tiểu quỷ anh thì đã nghe nói rồi, có điều anh thật sự không hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì. Ý nghĩ trong đầu xoay một vòng, nói không chừng thứ này có thể dùng cho tiết mục kỳ tới đó!

Cao Đại Toàn cướp lấy cái bánh bao cuối cùng trong mâm, nhét vào miệng Tiểu Đào: "Cổ Mạn Đồng là một thứ năng lực thần bí được lưu truyền từ xa xưa ở Thái Lan. Dân bản xứ ở đó cho rằng Cổ Mạn Đồng là thánh vật, là những đứa trẻ đưa của cải đến với mình! Thông thường những kẻ nuôi tiểu quỷ đều là phường hành nghề phạm pháp, ví dụ như dân cờ bạc, gái làng chơi, minh tinh, vân vân… Có hai cách để tạo ra chúng, cách thứ nhất là nhờ sư sãi dùng một khúc gỗ cũ kĩ dỡ ra từ chùa khắc thành hình dạng trẻ con, sau đó tụng kinh gọi quỷ hồn của đứa trẻ lên ốp vào cái tượng gỗ kia. Loại này được gọi là Cổ Mạn Đồng Long Ba. Nhưng nhờ tăng lữ tụng kinh có rất nhiều hạn chế, cho nên hiệu quả của Cổ Mạn Đồng Long Ba này không phải loại lý tưởng; mà có một phương pháp khác, do thầy phù thủy đi tìm xác của đứa bé chết non, đốt lửa nướng chỗ cái cằm cho mỡ của xác chết chảy ra, sau đó niệm chú chồng lên là đã có quỷ hồn của đứa trẻ chờ sai khiến rồi. Loại này gọi là Cổ Mạn Đồng A Tán. Phương pháp này so ra thì độc địa hơn, nhưng hiệu quả lại cực cao. Vì thế cho nên loại Cổ Mạn Đồng này được nhiều người cầu đến nhất."

Cái quái gì mà ghê tởm quá! Diêu Nhiếp không khỏi hú hồn hú vía, may mà cơm nước đã xong xuôi rồi đấy.

Nhai Xế vẫn ngồi trầm mặc không nói rốt cuộc đã quay đầu lại, hướng về phía cái bàn lớn kia bắn ra một ánh mắt sắc bén. Vầng sương đen bên chân Hồ Ly liền đột ngột biến mất.

Có lẽ Hồ Ly cũng cảm thấy Kim Đồng Tử của mình biến mất. Cô ta lập tức hốt hoảng đưa mắt tìm khắp bốn phía, miệng còn thấp giọng gọi vài câu gì đó. Trong chốc lát, cô ta vội vội vàng vàng xin phép chủ nhân rồi rời khỏi đó.

"Sát khí của Nhai Xế quả nhiên lợi hại, mới liếc một cái đã dọa cho con tiểu quỷ kia chạy mất rồi." Cao Đại Toàn vừa cười vừa nói. Tiếp đó lại liếc một cái về phía Hồ Ly vừa mới ngồi: "Tôi thấy cái thứ kia của cô ta tà khí đặc biệt nặng, hẳn phải là Cổ Mạn Đồng A Tán rồi. Có điều bây giờ mới chỉ là một luồng tà khí, chắc vẫn chưa thành hình."

Diêu Nhiếp nghe anh ta nói xong, bất chợt tỉnh ngộ: "Bảo sao bây giờ cô ta chẳng phô trương dữ dội đến thế, hóa ra là có nuôi tiểu quỷ. Có điều, cô ta nuôi tiểu quỷ chẳng phải là để vạn sự hanh thông sao? Đến giờ cô ta cũng đâu có nổi tiếng lắm nhỉ."

•

Câu hỏi của Diêu Nhiếp sau đó không lâu lắm đã được trả lời.

Nhai Xế rốt cuộc cũng thoát khỏi ảnh hưởng độc hại của "Heo mập cách cách", bắt đầu chú ý đến thời sự xã hội. Về điểm này, Diêu Nhiếp coi như một thành công rất đáng vui mừng.

Xong bữa cơm, bảo mẫu Diêu ngồi gọt hoa quả phục dịch ông lớn thật chu đáo, rồi cùng ngồi một bên xem bản tin với Nhai Xế… xin được đính chính, là bản tin giải trí mới đúng.

" Kính chúc quý vị khán giả một buổi tối tốt lành. Chào mừng quý vị đến với chương trình 'Tin đồn có thực' đêm nay. Chủ đề của chúng ta hôm nay là 'Nữ minh tinh Hồ Ly câu được rùa kim cương'! Theo nguồn tin đưa ra thì nữ minh tinh Hồ Ly đã rơi vào lưới tình say đắm với con trai của vị đại gia giàu nhất thành phố G là anh Trần Điển Dân, hơn nữa còn rất mặn nồng cuồng nhiệt. Vị công tử họ Trần đã sắp xếp đưa cô Hồ Ly đến khu nhà ở của giới thượng lưu trên sườn núi, hai người cùng ở chung một chỗ (4). Hơn nữa còn có nhân chứng tiết lộ tin tức bùng nổ về việc hai ngày trước anh Trần Điển Dân đã cực kỳ thân mật khi dẫn cô Hồ Ly đi shopping ở khu mua sắm, hai người thân thiết một cách đặc biệt vô cùng, thêm vào đó nhân chứng còn quay được một đoạn clip. Theo những hình ảnh này chúng ta có thể thấy dáng người cô Hồ Ly so với trước đây đầy đặn hơn rất nhiều, phần bụng hơi nhô lên. Có lẽ vị nữ minh tinh này sắp sinh cho nhà họ Trần đứa cháu đầu lòng chăng?!"

Màn hình TV chuyển sang phát sóng một đoạn băng. Trong đoạn băng này hai nhân vật chính được quay lại hết sức rõ ràng. Người dẫn chương trình vừa giảng giải vừa chỉ chỉ trỏ trỏ lên màn hình.

Trần Điển Dân là con cả của Trần Lĩnh Nam – nhân vật giàu có nhất thành phố G và cũng là một trong mười đại gia giàu nhất nước. Tuy ngoại hình không được coi là bắt mắt cho lắm, nhưng anh ta lại có ưu thế về tuổi trẻ, và quan trọng hơn hết là có ông bô giàu sụ. Số lượng nữ minh tinh lẫn các cô gái đẹp có tiếng muốn quyến rũ anh ta nhiều đến mức có thể xếp hàng dài đến thành phố lân cận ấy chứ.

Thật không ngờ rằng con rùa kim cương này thế mà lại bị một nữ minh tinh hạng hai hết thời như cô Hồ Ly kia câu được. Bảo sao giọng điệu người dẫn chương trình lại chả chua loét ra.

Diêu Nhiếp chớp chớp mắt: "Ớ? Tôi bị hoa mắt hay sao ấy nhỉ? Sao lại cứ thấy môi cái vị Trần công tử kia thâm xì ra cơ. Không phải bị trúng độc đấy chứ?" Lạ quá, vị Trần công tử kia đôi môi tím tái đến mức thâm xì ra rồi, mà tại sao mấy người bên cạnh, gồm cả người dẫn chương trình cũng làm như chẳng nhìn ra, tuyệt nhiên không thấy kỳ quái tí nào.

Nhai Xế đến liếc xéo anh cũng lười, cứ dán mắt vào TV, đột nhiên lại mở miệng nói: "Chẳng qua là loại tà thuật cấp thấp mà thôi."

Hiếm khi được vị đại gia trong nhà này ỏ ê đến, Diêu Nhiếp chợt thấy thật kỳ: "Tà thuật á? Tà thuật gì cơ?"

Nhai Xế liếc xéo anh một cái: "Là tà thuật xưa nay vẫn thịnh hành ở Xiêm La (5), nướng xác chết lấy mỡ luyện thành tiểu quỷ. Mỡ xác chết này nếu nướng lấy từ cằm bé gái, trộn thêm vài giọt máu của chính mình

vào, luyện thành bí dược rồi lẳng lặng bôi lên môi người trong lòng, thì người kia sẽ rơi vào lưới tình sâu nặng với cô ta, chết cũng không thay lòng."

Mặt trời chân lý chói qua tim, Diêu Nhiếp đột nhiên bừng tỉnh. Nói vậy thì rất có thể Hồ Lỵ đã dùng đến thứ bí dược này mới câu được con rùa kim cương kia. Bảo sao mà một minh tinh hạng hai sắp hết thời như cô ta lại có thể phô trương đến thế cơ chứ.

•

Ban đêm Diêu Nhiếp ngủ không ngon giấc, anh cứ cảm thấy có người đang nhìn mình nên rất không thoải mái.

Lẽ ra đã có Nhai Xế ở ngay sát phòng mình thì không còn tai họa nào tới gần anh được mới đúng, nhưng cái cảm giác kia vẫn không thể xua đi, cho nên anh không sao yên tâm ngủ được.

Trong cơn mơ mơ màng màng, dường như anh nghe được tiếng khóc trầm trầm của phụ nữ.

Diêu Nhiếp giật mình, hoàn toàn tỉnh ngủ. Anh trở mình xoay mặt ra phía ngoài, vừa mở mắt ra đã thấy có thứ gì đó vén màn lên, vươn vào trong. Diêu Nhiếp bị cận nặng mà đèn cũng không bật, trong ánh sáng lờ mờ tạm thời anh nhìn không rõ lắm.

Định thần nhìn kỹ lại, anh đã sợ hết hồn, co quắp lại rúc vào sát tường.

Hóa ra thứ vừa chui vào là một bàn tay trắng bệch không chút sắc máu, một phát túm chặt lấy cái chăn của Diêu Nhiếp!

Tác giả tâm sự:

Hôm nay tiểu thụ hộp lưu bài viết đã bị đuổi đi rồi, Quả Quả tôi đích thân tiếp đón đây, hứ! Lại dám cạnh tranh với ta cơ đấy?!

Thời tiết cũng CMN lạnh quá đi cơ, chả muốn gõ chữ tý nào.

Diêu Nhiếp: Ấy, tác giả, cô đừng nhắm ngay đoạn này mà không muốn gõ chữ chớ! Tôi sắp bị dọa xỉu rồi đây này.

Tác giả nhăn mũi: Có sao đâu, chẳng phải anh đã có chó săn nhỏ rồi còn gì.

Diêu Nhiếp: Hắn á? Không đáng tin cậy tí nào! Tôi sắp bị quỷ bắt đi tới nơi rồi mà vẫn chưa thấy bóng hắn đâu cả! Tôi cực lực yêu cầu đổi công!

Nhai Xế: Xem ra hôm qua "giáo dục" vẫn còn quá ít, đêm nay lại tiếp tục.

---

(1). Vằn thắn da cá: là một loại vằn thắn có lớp bột bao cực mỏng, mỏng như da cá, cho nên mới gọi là vằn thắn da cá

(trở lại đọc tiếp)

(2). Bánh bao lưu sa: là loại bánh bao có nhân ngọt làm từ lòng đỏ trứng luộc chín dằm nát, trộn với đường, sữa và dầu, trông như cát chảy (lưu sa) nên gọi là "bánh bao cát chảy"

(trở lại đọc tiếp)

(3). Cổ Mạn Đồng: còn gọi là Kuman Thong ( ) hay Koman-tong ở Thái Lan, là một loại bùa ngải được chế từ thân xác và linh hồn của trẻ em. Nó còn được biết đến ở một số nước Đông Nam Á khác như Malaysia hay Indonesia với cái tên Toyol hoặc Tuyul.

$(KGrHqMOKooFHnwn54)lBS!8qCuPY!~~60_57

Để chế tạo ra thứ "ngải" mang lại may mắn và giàu có cho người chủ này, người ta phải mổ bụng bà mẹ lấy ra một bào thai chết non. Bào thai nam được gọi là Kumara, bào thai nữ thì gọi là Kumaree, còn chữ Thong là để chỉ màu vàng của bào thai sau khi được hun trên lửa cho quắt lại, trong lúc thầy phù thủy hoặc sư sãi niệm chú gọi hồn ma của đứa bé đến. Hủ tục này, đáng buồn thay, cho đến tận bây giờ vẫn được lén

lút thực hiện ở các nước nói trên. Tấm hình bên trên là của một Kuman Thong đang được rao bán trên ebay với giá chỉ khoảng gần 2 triệu đồng Việt Nam.

Về cách thức tạo ra một Kuman Thong, mình tham khảo các tài liệu thì thấy trong truyện hoàn toàn không có phần nào là cường điệu cả. Các bạn có thể tham khảo từ link wikipedia này. Trên nguyên tắc, đây là việc nhận nuôi một "đứa con ma", người chủ phải đối xử với nó như một đứa trẻ, cho nó ăn, cho nó đồ chơi, dỗ dành nó… để có thể sai khiến nó dùng sức mạnh ma quỷ mang tiền bạc, vận may và lợi lộc đến cho mình.

Chi tiết về cách thức nuôi một Kuman Thong thì mình không tìm thấy, nhưng trong link này có thông tin về việc nuôi Toyol, một phiên bản khác của Kuman Thong, và một số biến tướng của loại ngải này, bao gồm cả cách "nuôi tiểu quỷ" trong truyện. Link bằng tiếng Anh nên hơi khó đọc, nếu không ngại mất thời gian thì các bạn cũng có thể vào đây xem một bộ phim về toyol để có khái niệm rõ ràng hơn. Phim theo mình là không sợ lắm, có lẽ vì mình cảm thấy buồn và thương em bé bị mang đi làm toyol quá nên hết sợ mất rồi TT_____TT

P/s: Cảm ơn lão Đại Hanryu đã nhắc mình thông tin về loại bùa ngải này (³)

(trở lại đọc tiếp)

(4). Câu này tác giả chơi chữ, câu trong nguyên văn còn có thể hiểu là Trần Điển Dân đưa Hồ Lỵ đến phòng khám sản khoa.

(trở lại đọc tiếp)

(5). Xiêm La, hay Siam, là tên gọi thời cổ của nước Thái Lan

(trở lại đọc tiếp)

14. Chương 2-5

Diêu Nhiếp bị dọa cho sợ hết hồn, bèn liều mạng kéo chăn hòng hất cái tay như bó xương khô kia ra, chẳng ngờ không những hất không nổi mà còn kéo luôn con quỷ vào màn.

Nhiệt độ không khí bỗng dưng tụt xuống, một cái đầu tóc đen rối bù chui tọt vào màn. Còn may cho Diêu Nhiếp là mái tóc của con quỷ này đủ dài, che khuất mặt nó nên đã bớt phần ghê rợn, nhưng thế này cũng đã khiến anh kinh hãi quá mức rồi. Nữ quỷ kia khóc lóc thê thảm vô cùng, trong miệng còn lầm rầm cái gì mà: "Đứa bé… Cứu lấy đứa bé…"

Nói xong câu đó, cô ta từ từ ngẩng đầu lên. Diêu Nhiếp thấy một đống máu thịt bầy nhầy thấp thoáng trên cằm cô ta, thầm nhủ không xong rồi! Anh thấy mình lại sắp ngất vì sợ máu, vội vàng nhắm mắt lại, mở miệng kêu cứu: "Nhai Xế! Cứu tôi với!!"

Cửa phòng bị đá văng đánh "sầm" một tiếng, một cơn gió lạnh quét qua. Có người bật công tắc đèn điện, trong phòng lập tức sáng choang.

Diêu Nhiếp thấy Nhai Xế xông vào thì chẳng còn quan tâm giữ gìn hình tượng cái quái gì nữa, nhoài người ra ôm cứng lấy y. Diêu Nhiếp dáo dác nhìn quanh, nhưng không thấy nữ quỷ vừa rồi đâu cả. Anh vẫn bám chặt lấy Nhai Xế, có chết cũng không buông, qua nửa ngày trời, xác nhận thực sự không có chuyện gì xảy ra anh mới hơi hơi yên tâm. Đưa tay quệt một cái, chợt thấy mồ hôi lạnh đã thấm đẫm vầng trán từ bao giờ.

Nhai Xế tập trung tinh thần chăm chú nhìn vào mép giường rồi vung tay một cái, Diêu Nhiếp lập tức cảm thấy không khí trong phòng trong trẻo hơn rất nhiều.

Nhai Xế nhíu mày hỏi: "Vừa nãy là thứ gì?"

Diêu Nhiếp thở phào, lấy lại bình tĩnh, không đáp mà hỏi lại: "Hồi nãy anh mất hút ở đâu? " Nếu có Nhai Xế ở bên, nữ quỷ kia hẳn đã không thể đến gần mình. Chẳng phải đã nói Nhai Xế sát khí cực nặng, chắn được tất cả mọi tà vật sao?

Chân mày Nhai Xế càng nhíu chặt: "Ta vẫn luôn ở phòng bên."

Diêu Nhiếp ngơ ngác nhìn Nhai Xế, nhất thời không thể tin nổi. Anh vẫn một mực coi Nhai Xế là bùa hộ mệnh của mình, mà hiện tại đến cả lá bùa hộ mệnh này cũng không còn tác dụng thì anh biết làm sao bây giờ?

Nhai Xế hỏi lại lần nữa, giọng điệu càng đanh thép hơn: "Vừa nãy là thứ gì hả?"

Diêu Nhiếp bị y trừng một cái, mồm miệng bất giác không tự chủ được, ngoan ngoãn khai hết ra: "Là một nữ quỷ… Cô ta khóc lóc bên tai tôi, cứ lải nhải hãy cứu đứa bé gì gì đó." Nói xong anh thật muốn tự tát cho mình một cái! Sao lại để tên khốn kia chèn ép như thằng nô lệ thế này chứ?

"Thứ kia chấp niệm quá sâu, một mực muốn tìm ngươi cho bằng được bất chấp có thể bị sát khí của ta làm tổn thương. Ngươi và cô ta có quan hệ gì?"

Nghe xem, cái giọng điệu gì thế này, thái độ gì thế này? Rốt cuộc ai mới là chủ nhân đây? Người không biết chuyện nghe vào khéo còn tưởng đây là đức ông chồng đang chất vấn bà vợ ngoại tình bị bắt quả tang ấy chứ! Nhưng Diêu Nhiếp biết trên thực tế chuyện này hoàn toàn không phải như vậy. Gã Nhai Xế này tuy gần với con người hơn X một chút, nhưng trông mong y thật sự giống người thì đúng là vọng tưởng. Rồng dù sao vẫn cứ là rồng, có xuống cõi người cũng chẳng biến thành người được, Diêu Nhiếp quả thực không dám tưởng tượng đến cảnh Nhai Xế nói lời tình tự yêu đương.

"Làm sao mà biết cô ta với tôi có quan hệ gì? Tôi có quen cô ta quái đâu…" Nói tới đây đột nhiên anh ngừng lại, vì anh vừa nghĩ tới một chuyện.

•

Ngày hôm sau Diêu Nhiếp xin nghỉ phép, lôi Nhai Xế chạy thẳng đến Sở Công an Thành phố.

Nhai Xế vẫn không quen ngồi thang máy, y ghét mọi không gian nhỏ hẹp khiến y cảm thấy gò bó. Nói theo lời Diêu Nhiếp thì y mắc chứng sợ bị giam cầm (1).

Từ lần trước bị giấu mất ví trong vụ đập phá cửa hàng tiện lợi, Diêu Nhiếp đã được lĩnh giáo đầy đủ sự hẹp hòi của vị long tử này rồi. Hiện giờ mọi việc anh đều nhường nhịn y, cung phụng y như ông lớn, nào dám chạm đến cái vảy ngược (2) của y lần nữa. Anh nghĩ, dù sao cũng chỉ có mỗi một tầng, thôi thì chịu khó leo cầu thang an toàn xuống hầm B1 cùng Nhai Xế vậy.

Nhưng xuống đến tầng hầm B1 anh lại thấy nó khác hoàn toàn so với cái văn phòng lần trước mình nhìn thấy, chỗ này chỉ là một cái hầm để xe chính hiệu mà thôi.

Nhai Xế đảo mắt một vòng rồi nói: "Có kết giới."

Diêu Nhiếp nhớ lại lần trước lúc Tam Vô dẫn mình vào đây đúng là có ấn nút xuống tầng hầm B1. Nhưng sau đó, khi chạy ra, anh nhớ hình như mình lại từ tầng B4 đi lên cơ… Lúc ấy vẫn cứ tưởng mình lẩm cẩm, nhưng giờ nhìn lại thì thấy nơi đây quả thật còn có mấy tầng ngầm nữa, chẳng qua đã bày kết giới, người bình thường không vào được mà thôi.

Diêu Nhiếp quay về phía Nhai Xế bĩu bĩu môi: "Thì anh phá nó đi."

Long tử điện hạ trả lại cho anh một cái liếc mắt khinh khỉnh: "Còn lâu!"

"Gì chứ?! Không phải anh là rồng sao?! Chuyện cỏn con thế này cũng không làm được à?" Diêu Nhiếp rõ ràng đang bất mãn, giọng điệu của anh như thể nhà mình có con chó Nhật mà không biết đứng trên hai chân bắt tay làm trò.

Nhai Xế không thèm đáp, ném trả lại anh một ánh mắt lạnh lùng sắc lẻm như dao.

Diêu Nhiếp lập tức nín bặt. Suýt nữa đã quên mất, vị đại gia này thù dai dữ lắm. Vừa rồi lỡ oán trách một câu, còn chưa biết được tới lúc đó y sẽ trả thù mình thế nào.

Đành chịu thôi, không vào được văn phòng đội Hình sự U thì Diêu Nhiếp đành phải kéo Nhai Xế chạy đến Vân Thiên Cung tìm cậu nhỏ buôn thần bán thánh kia vậy. Chỉ mong hôm nay cậu ta chịu mở cửa làm ăn.

•

Vân Thiên Cung vẫn đổ nát như xưa, tấm áo ngoài của Tam Vô vẫn bướp xơ mướp như cũ, việc làm ăn của cậu ta vẫn chả sáng sủa lên được tý nào…

Tam Vô thấy Diêu Nhiếp tìm tới cửa, nghĩ bụng rốt cuộc cũng có mối làm ăn, bèn cười trí trá trông y như con chồn: "MC Diêu, sao anh lại đến đây? Đến xem bói, xem tướng hay là giải đen thế? Đều là người quen cả, giảm cho anh 20% đó!"

Diêu Nhiếp xua tay ngắt lời: "Thôi đi, nào phải tôi không biết cậu thực ra thế nào! Bữa nay tôi tới tìm cậu để hỏi xem vụ án của Diệp Trân Trân ra sao rồi thôi."

Tam Vô ngập ngừng: "Chuyện này, không tiện nói đâu…"

Là một cảnh sát, Tam Vô quả thật không thể tiết lộ quá nhiều tình hình điều tra ra bên ngoài. Diêu Nhiếp cũng không muốn làm khó cậu ta, anh chỉ mong cậu có thể cho anh xem hình chụp lúc chết của Diệp Trân Trân là được rồi.

Thấy Tam Vô tỏ vẻ khó hiểu đối với yêu cầu này của anh, Diêu Nhiếp liên kể lại chuyện tối hôm qua gặp nữ quỷ cho cậu nghe.

"Tôi đoán nữ quỷ kia có thể là Diệp Trân Trân, cô ấy vẫn muốn nhờ tôi cứu đứa con. Nghe nói khi Diệp Trân Trân chết, bụng cô ấy bị xẻ ra, đứa nhỏ tám tháng cũng bị mang đi mất. Tôi nghi ngờ nữ quỷ tối qua tới tìm tôi có thể là Diệp Trân Trân."

Tam Vô hơi hơi lo lắng: "Đúng là có khả năng này thật. Hiện giờ anh có linh khí của Lưu Bá Ôn, hấp dẫn vô số quỷ hồn, vừa khéo cô ấy lại quen biết anh, e là cô ấy đến tìm anh nhờ giúp thật. Nhưng tôi lại không mang hình chụp thi thể theo người, các anh theo tôi đến sở một chuyến đi vậy."

•

Diêu Nhiếp cố gắng chịu đựng cảm giác choáng váng, nhìn một lần gương mặt đã hoàn toàn biến dạng kia. Anh gật đầu: "Đúng rồi, chính là cô ấy." Cái chết của Diệp Trân Trân thật sự rất thê thảm.

Vậy là đã xác định được nữ quỷ hôm qua chính là Diệp Trân Trân, cô ấy quả thực vẫn muốn nhờ mình đi cứu đứa con. Không biết đứa bé bị trộm mất của Diệp Trân Trân gặp phải nguy hiểm gì? Nhưng người mẹ đã chết rồi, đứa bé kia cho dù được mổ bụng lấy ra thì cũng có quá nửa khả năng là không sống nổi mà?

Cao Đại Toàn nhìn anh: "Anh có phát hiện gì rồi phải không?"

"Hôm trước tôi xem TV, thấy cái cô nữ minh tinh Hồ Lỵ xuất hiện ở lễ viếng, nghe nói cô ta đã đi theo một vị công tử nhà giàu. Tôi thấy trên miệng bạn trai cô ta có một luồng khí đen, Nhai Xế bảo đó là bí dược chế từ mỡ xác chết, hơn nữa cô ta còn nuôi tiểu quỷ. Tôi nghi ngờ cái chết của Diệp Trân Trân có thể liên quan đến cô ta." Diêu Nhiếp cũng không kiêng dè, trình bày rõ ràng suy đoán của mình.

Cao Đại Toàn gật đầu: "Chính xác, cô Hồ Lỵ này có vấn đề. Theo điều tra thì bạn trai của Diệp Trân Trân thật ra chính là Trần Điển Dân, có lẽ đứa bé trong bụng cô ấy cũng là của anh này. Diệp Trân Trân chơi thân với Hồ Lỵ, nhờ Diệp Trân Trân giới thiệu, Hồ Lỵ mới quen Trần Điển Dân. Nghe nói Hồ Lỵ do vận may không tốt, đã quanh quẩn tìm người cao tay giúp giải đen mà vẫn không có hiệu quả gì. Chúng tôi đoán có lẽ cuối cùng cô ta đã tìm tới tà đạo ma giáo, dùng tà thuật mê hoặc Trần Điển Dân, cướp đi người đàn ông của cô bạn thân thiết với mình."

Nghe Cao Đại Toàn nói vậy, Diêu Nhiếp chỉ e đội Hình sự U bọn họ cũng đã hoài nghi Hồ Lỵ từ sớm rồi.

Cao Đại Toàn lại nói thêm: "Tuy hiện giờ đã được coi như một quý phu nhân, nhưng cô ta vẫn rất cố chấp với việc trở thành minh tinh nổi tiếng. Được vị công tử nhà giàu kia nâng niu vẫn còn chưa đủ, lại còn đi nuôi tiểu quỷ, muốn vạn sự hanh thông, vừa có tiếng lại vừa có miếng! Chuyện Hồ Lỵ quyến rũ Trần Điển Dân đã diễn ra từ nửa năm trước, nhưng tiểu quỷ cô ta nuôi kia vẫn chưa thành hình, có thể thấy thời gian được luyện cũng chưa lâu. Tôi nghi con tiểu quỷ cô ta nuôi có liên quan đến Diệp Trân Trân."

Diêu Nhiếp lắp bắp kinh hãi: "Không lẽ ý anh là con tiểu quỷ cô ta nuôi chính là đứa trẻ trong bụng Diệp Trân Trân?!"

Cao Đại Toàn gật đầu: "Lúc đầu chúng tôi tưởng thứ cô ta nuôi là Cổ Mạn Đồng A Tán, có điều luyện Cổ Mạn Đồng cũng không cần mổ bụng lấy thai nhi. Tôi liền nghĩ tới một khả năng, có lẽ cô ta không nuôi tiểu quỷ, mà nuôi xác chết!"

Diêu Nhiếp lại thêm thắc mắc, cái kiểu nuôi xác chết này là cái trò quái gì?

Cao Đại Toàn biết anh không am tường lắm về những chuyện này, liền giải thích cặn kẽ: "Nuôi xác chết là bí thuật từ xưa của nước ta – một loại tà thuật trong Mao Sơn thuật (3). Đây là một trong những loại pháp thuật tạo ra tiểu quỷ lợi hại nhất, ngay cả Cổ Mạn Đồng A Tán của Thái Lan cũng phải kém một bậc. Cách thức của nó vô cùng âm hiểm: lấy bào thai chết non từ trong bụng ra, ngâm trong nước thuốc đặc chế bảy bảy bốn mươi chín ngày, mỗi ngày đều phải niệm chú phù phép. Bốn mươi chín ngày sau, nó sẽ khô quắt lại còn cỡ lòng bàn tay, giống như một cái tượng gỗ. Kẻ nuôi dưỡng sẽ lấy nó về, mỗi đêm vào lúc 12 giờ phải trích máu trên người mình cung cấp cho nó, lại chờ bốn mươi chín ngày nữa thì có thể sai phái nó làm việc. Từ đó về sau vẫn luôn phải dùng máu mình nuôi nó, không thể ngừng lại được. Tiểu quỷ này thế là sa vào tà đạo, trở thành u linh hung tàn, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Năng lực của nó cực kỳ mạnh, thậm chí có thể làm người ta cửa nát nhà tan, tiền bạc mất hết. Có điều Mao Sơn thuật dù sao cũng là bí thuật, người học không nhiều lắm, cho đến ngày nay căn bản đã thất truyền, cho nên từ đầu tôi cũng không suy luận theo hướng này. Nhưng xem xét tình hình hiện tại, do nuôi xác chết yêu cầu phải dùng phụ nữ mang thai chết bất đắc kỳ tử, cho nên cô Hồ Lỵ này vì muốn cầu được ước thấy, rất có thể đã xuống tay luôn với tình địch của mình, nhân tiện tạo ra tình huống có phụ nữ mang thai chết bất đắc kỳ tử. Như vậy đứa trẻ trong bụng Diệp Trân Trân có thể trở thành nguyên liệu tốt nhất để nuôi xác chết!"

Diêu Nhiếp há hốc mồm hít vào một hơi lạnh buốt, cách này quá sức âm hiểm! Nếu Hồ Lỵ làm chuyện đó, thì cô ta thật quá là không ra gì! Anh còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, ai dè chuông điện thoại của văn phòng lại đột ngột vang lên.

Cao Đại Toàn nhấc máy. Anh nghe một loạt thông báo của đầu dây bên kia, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm trọng. Cuối cùng, anh đặt điện thoại xuống: "Không xong! Hồ Lỵ mất tích rồi!"

Tác giả tâm sự:

Chuyện này không quá hồi hộp, có lẽ rất nhiều đồng chí đều đã đoán ra kết quả.

Cảm hứng của câu chuyện đến từ một tin đồn về cô minh tinh nào đó nuôi tiểu quỷ, cuối cùng câu được một con rùa kim cương

Căn bản chỉ để xếp đặt trước một ít tình tiết, đồng thời trình bày về một nguyên tắc.

Còn nguyên tắc đó là gì thì để chương sau tôi nói tiếp nhé.

Chú thích

(1). Chứng sợ không gian hẹp, hay còn gọi là chứng sợ bị giam cầm – claustrophobia: người mắc chứng này sẽ thấy sợ hãi một cách vô cớ khi ở trong không gian nhỏ hẹp như ô tô, thang máy, máy bay v.v…

(quay lại đọc tiếp)

(2). Vảy ngược: theo truyền thuyết thì dưới cổ rồng có vảy ngược, chạm vào sẽ làm nó nổi giận =")))))

(quay lại đọc tiếp)

(3). Mao Sơn Thuật: là loại đạo thuật dùng để trừ quỷ đuổi ma trong truyền thuyết của Trung Quốc, lúc đầu có tên là "Ngọc nữ hỉ thần thuật", vốn là một loại vu thuật, hiện đã không còn ai biết sử dụng. Qua quá trình phát triển, Mao Sơn thuật dần dần cũng cóp nhặt những tư tưởng của đạo Phật và đạo Giáo để hình thành nên giáo lý của mình. Loại pháp thuật này chủ yếu thu thập các loại tà thuật lẫn pháp thuật lưu truyền trong dân gian ở khu vực Trung Nguyên và Miêu Cương để sử dụng. Người tu theo phái này phần lớn dùng phù chú và một số pháp khí của Phật giáo Mật tông, nhờ vào các loại linh lực thần bí để hành sự.

15. Chương 2-6

Cú điện thoại đó là do đồng nghiệp ở sở cảnh sát hình sự thành phố gọi tới. Do hồ sơ vụ án này đã được đội Hình sự U tiếp quản, mà bọn họ cũng biết Hình sự U đang điều tra Hồ Lỵ, cho nên khi quản gia của Hồ Lỵ đến báo án vào sáng sớm hôm nay, họ bèn chuyển luôn thông tin cho bên Hình sự U.

Thật ra trước đấy Cao Đại Toàn đã cảm thấy cô Hồ Lỵ này sớm muộn gì cũng gặp chuyện chẳng lành rồi. Chưa nói đến phương pháp nuôi xác chết của Mao Sơn thuật mà cô ta sử dụng là một loại tà thuật rất âm độc, có khả năng dẫn tới phản phệ, thì chính Diệp Trân Trân chết thảm biến thành lệ quỷ kia cũng không đời nào bỏ qua cho cô ta. Tình hình rất nghiêm trọng, Hình sự U trước mắt chỉ có ba người, tất nhiên đều phải ra quân một lượt.

Diệp Nhiếp nghĩ đến chuyện Diệp Trân Trân một mực muốn cầu xin anh giúp đỡ bất chấp sát khí của Nhai Xế có thể gây thương tổn cho bản thân, chợt cảm thấy mình không thể bỏ mặc chuyện này được. Anh liền gọi Nhai Xế đi theo nhóm của Cao Đại Toàn.

Lần này cho dù Tam Vô vẫn keo cú như xưa thì bọn họ cũng không phải đi bộ nữa. Thân là đầy tớ của nhân dân, bọn họ đương nhiên phải có xe cảnh sát để đi thay cho xe "căng hải". Chỉ có điều, nhìn cái xe cảnh sát hết đát sắp phải cho ra bãi rác đến nơi đang đứng lù lù trước mắt, Diêu Nhiếp cũng đủ hiểu ở sở cảnh sát bọn họ thật sự chẳng hề có địa vị gì.

"Xe này đi được không đó? Coi chừng người chưa tìm được mà chúng ta đã đi tong trước rồi ấy!" Diêu Nhiếp đóng sập một cái, tay nắm cửa xe đã gãy rời...

Tam Vô vội quay đầu lại, nét mặt đứng đắn hiếm thấy: "Đừng nói bậy! Chuyện này sao có thể nói bừa bãi được?!"

Đến đây Diêu Nhiếp mới nhớ ra, người ta đã làm cái nghề này thì nhất định phải kiêng kị nhiều ít, bèn vội vàng mở lời xin lỗi, mà Nhai Xế ngồi bên sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi. Y rốt cuộc cũng vượt qua được "hội chứng sợ bị giam cầm", đồng ý ngồi thử lên xe một lần, ai dè chiếc xe này chạy trên đường không những nổ máy ầm ầm, mà mông người ngồi trên ghế cũng bị rung lắc đến tê rần.

"Ô tô chính là thứ này ấy hả?" Long tử điện hạ thực bất mãn, bèn tổng kết bằng một câu rất phũ: "Xách dép cho xe ngựa!"

Diêu Nhiếp vội vàng giải thích: "Đây là trường hợp đặc biệt, thật sự là cái xe này đã tã lắm rồi, đáng lẽ phải quăng ra bãi rác từ lâu! Xe nhà ta so ra thoải mái hơn nhiều mà!"

Nghe Diêu Nhiếp nói câu "nhà ta", vẻ mặt Nhai Xế có phần khác lạ, nhưng cuối cùng vẫn đem những lời đã vọt lên tận miệng nuốt xuống.

•

Cao Đại Toàn móc từ bọc công văn ra một cái túi plastic nhỏ, rồi lại nhón lấy một sợi tóc từ trong đó: "Tiểu Đào, đây là tóc của Hồ Lỵ. Cậu ngửi thử đi, rồi giúp chúng tôi tìm xem cô ta đang ở đâu."

Diêu Nhiếp thật không ngờ, thì ra Thao Thiết còn làm thay việc của chó nghiệp vụ.

Tiểu Đào niệm lời chú, thân hình shouta phút chốc biến lớn trong một vầng hào quang vàng chói, trên mặt đất liền xuất hiện một quả cầu có sừng dê nhọn mọc hất lên trên, nhìn kỹ sẽ thấy trên viên thịt này khảm một đôi mắt lớn tròn xoe xoe, trong miệng còn ló ra chiếc răng nanh mèo xinh xắn. Nó dí vào tay Cao Đại Toàn, ngửi ngửi mùi của sợi tóc kia.

Hóa ra nguyên dạng của Thao Thiết là như vầy à? Diêu Nhiếp tò mò lại gần nắn bóp một cái: "Mặt mũi hóa ra đáng yêu phết, trông giống y cục thịt á. Chả phân biệt được chỗ nào là đầu chỗ nào là thân nữa."

Cao Đại Toàn ngăn lại, kéo Thao Thiết vào trong lòng mình che chở: "Đừng nắn bậy! Thao Thiết vốn làm gì có thân thể, chỉ có đầu thôi!"

Bị Diêu Nhiếp hắt thẳng vào mặt một câu chê béo, trái tym Thao Thiết đau đớn khôn cùng, đôi mắt to lóng lánh lệ chảy tràn: "Đại Toàn Đại Toàn, em mập lắm sao? Em phải giảm cân thôi!"

Cao Đại Toàn trợn mắt lườm Diêu Nhiếp một cái rồi vội vàng an ủi cục nợ trong lòng kia: "Tiểu Đào không mập đâu mà, chỉ hơi bụ bẫm thôi, bụ bẫm và béo mập là hai chuyện khác nhau. Bụ bẫm thì mới dễ thương đó." Nói xong liền rút ra một cây kẹo que nhét vào miệng viên thịt tròn.

(Còn ai có ý kiến khác tui về cái cặp vừa bỉ vừa chuối này không?:"/ Còn ai muốn cáp cha Đại Toàn cả thằng dở người Tam Vô kiết xu không?:"/)

Chỉ cần trong miệng có đồ ăn là Thao Thiết sẵn sàng quẳng hết chuyện giảm béo sang một bên.

Diêu Nhiếp bắt đầu sốt ruột, bèn nhắc một câu: "Không phải anh nói sẽ đi tìm Hồ Lỵ sao?"

Lúc này Thao Thiết mới định thần lại: "Ớ, đúng. Chúng ta đi về hướng nam thôi, tôi ngửi được mùi hồn phách của cô ta rồi."

"Cái gì? Cậu ngửi được mùi linh hồn của cô ta? Nói vậy, chẳng lẽ hồn phách cô ta đã rời khỏi xác rồi sao?" Nét mặt Cao Đại Toàn trông rất hình sự.

Nghi vấn của anh rất nhanh đã được chứng thực. Ba phút sau, anh nhận được điện thoại từ sở cảnh sát thành phố, báo rằng đã phát hiện thi thể của Hồ Lỵ tại một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô phía nam. Địa điểm này tương đối hẻo lánh, nếu cứ như bình thường, chỉ e Hồ Lỵ có hóa thành đống xương trắng ở đó cũng không ai phát hiện ra. Nhưng vừa may lại có một người bới rác đi qua, muốn vào xem bên trong có còn sót lại chút sắt vụn nào không để nhặt về đem bán lấy tiền. Ai dè sắt vụn chả thấy đâu, lại gặp phải một cái xác phụ nữ.

•

Khi bọn họ chạy tới hiện trường thì đã có đồng nghiệp của đội hình sự chủ lực làm việc ở đó rồi.

Cao Đại Toàn níu lấy pháp y hỏi: "Sao lại thế này?"

Bố pháp y già gẩy gẩy cặp đít chai nặng trịch: "Phán đoán sơ bộ là do rơi từ trên cao xuống vỡ sọ gây tử vong. Xác chết còn rất mới, thời điểm tử vong không quá 3 tiếng đồng hồ. Hơn nữa sau khi chết, còn có người mổ bụng cô ta ra, lấy đi cái thai năm tháng bên trong!"

Sắc mặt Cao Đại Toàn khó coi vô cùng. Lại là nuôi xác chết sao?! Vậy thì xem ra, Hồ Lỵ cũng thành tế phẩm rồi…

Diêu Nhiếp vì không thuộc biên chế cảnh sát nên chỉ có thể đứng từ xa ngóng lại. Anh thấy bên thi thể Hồ Lỵ có thứ gì đó như một luồng khói đen tản mát đang ngọ nguậy. Quan sát kĩ lưỡng thì thấy đó là một con quái vật mang hình hài trẻ con, hay gọi là một đứa trẻ con trông như quái vật cũng được. Đầu nó to cỡ cái chậu sành, trán cao khác thường, đôi mắt lồi ra như hai quả chuông đồng, răng nanh nhọn hoắt trồi lên trong miệng. Thế mà thân hình chỉ lớn cỡ đứa trẻ sơ sinh bình thường, gắn lên cái đầu bự chảng kia trông ma quái đáng sợ không thể tả.

Lúc cái miệng của đứa bé quỷ kia chóp chóp chép chép nhai thứ gì đó, Diêu Nhiếp loáng thoáng nhìn thấy hình như là nửa cái sọ người. Anh lập tức cảm thấy da đầu mình tê dại đi, còn may là không nhìn thấy máu, bằng không nhất định anh sẽ té xỉu tức thì.

Nhóm Cao Đại Toàn cũng nhìn thấy cảnh này: "Đó là… hồn phách của Hồ Lỵ à?"

Tam Vô thở dài: "Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng. Cô ta nuôi xác chết, đẩy đứa con của Diệp Trân Trân vào ma đạo, trở thành thi quỷ, thoát ra khỏi vòng luân hồi chuyển thế, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Giờ cô ta bị thi quỷ kia ngấu nghiến coi như là trừng phạt đích đáng rồi."

Khiến Cao Đại Toàn buồn rầu lo lắng lại là một chuyện khác: "Ả Hồ Lỵ này rốt cuộc đã học phương pháp nuôi xác này từ ai? Kẻ nào đã lấy đứa con của Hồ Lỵ, định nuôi xác tiếp sao? Tuy cũng vì Hồ Lỵ tự mình nảy lòng tham từ trước mới phát sinh vụ án này, nhưng bàn tay hắc ám đứng sau màn giật dây chi phối chuyện này mới là tên đầu sỏ! Mao Sơn thuật cơ bản đã thất truyền, huống hồ cái thuật nuôi xác chết âm hiểm này lại càng ít người biết đến. Kẻ kia rốt cuộc là ai?"

Thao Thiết phập phồng cánh mũi: "Ở đây còn sót lại một chút mùi vị hồn phách thai nhi của Hồ Lỵ, bây giờ đuổi theo có lẽ còn kịp đấy."

Cao Đại Toàn dứt khoát ra quyết định, ôm thân hình nhỏ bé nọ lên, ngoắc tay vẫy Tam Vô một cái: "Đuổi theo!"

Con thi quỷ kia gặm xong hồn phách Hồ Lỵ rồi, lại đánh hơi được một luồng linh lực thơm phức khác. Cái miệng máu me nhoe nhoét lởm chởm những răng nanh của nó nhễu ra thứ nước bọt màu xanh biếc, bổ nhào về phía Diêu Nhiếp.

Tầm mắt của Diêu Nhiếp chiếu thẳng vào hai con mắt lớn như quả chuông đồng kia. Anh dựng đứng tóc tai, bỏ chạy thục mạng, miệng còn gào toáng lên: "Cứu với, Nhai Xế! Nhai Xế, mau tới cứu tôi đi!"

Mấy người cảnh sát đứng gần đó không trông thấy thi quỷ, chỉ nhìn thấy Diêu Nhiếp phát cuồng co giò chạy như điên, miệng còn lớn tiếng kêu la ầm ĩ gì đó, không khỏi ngừng hết chuyện đang làm, hiếu kỳ nhìn sang.

Diêu Nhiếp dốc toàn lực ra chạy trối chết, nhưng tốc độ của con người so ra vẫn kém loài quỷ quái, hơn nữa Diêu Nhiếp trong lòng sợ hãi, căn bản là hoảng quá chạy bừa, chạy được một lát đã hụt chân, lảo đảo ngã nhào trên mặt đất. Con thi quỷ kia vớ được cơ hội bèn nhào lên người anh, há cái mồm đỏ lòm máu, nhắm thẳng cổ Diêu Nhiếp mà táp.

Diêu Nhiếp liều mạng giãy dụa, chặn mặt thi quỷ lại không cho nó tới gần. Trong lúc bối rối, anh đưa mắt nhìn lên thì thấy Nhai Xế đứng ngoài xa đưa mắt nhìn lạnh lẽo, hoàn toàn không có ý muốn ra tay cứu giúp.

Trong lòng Diêu Nhiếp phát lạnh.

Tuy trên người Diêu Nhiếp có linh lực của Lưu Bá Ôn, tiếc thay anh hoàn toàn không biết cách sử dụng nó, mà lấy sức của người phàm tục thì không thể nào địch nổi thi quỷ đã nhập ma đạo. Sức lực dần dần bị xói mòn, răng nanh của con thi quỷ kia đã cắm vào cần cổ của anh.

Diêu Nhiếp chỉ cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, bản thân đã sắp mất mạng tới nơi. Không còn sức mà phản kháng nữa, anh rơi vào tuyệt vọng, chỉ đành bó tay chờ chết.

Đột nhiên có một quầng lửa sáng bắn vào người thi quỷ. Nó nhả hàm răng đang ngoạm Diêu Nhiếp ra, đau đớn quằn quại trên mặt đất.

Diêu Nhiếp cảm thấy phần sinh lực đã mất dần dần chảy trở về. Anh ngã bệt xuống đất ngẩng đầu lên nhìn, thì ra nhóm của Cao Đại Toàn đã trở lại. Quầng lửa sáng vừa rồi là bùa đuổi quỷ Tam Vô bắn ra.

Cao Đại Toàn chạy đến đỡ Diêu Nhiếp, rối rít hỏi: "Không việc gì chứ? Anh đã tổn hao nguyên khí, về nhà phải bồi bổ thêm." Nói rồi lại liếc nhìn Nhai Xế trách cứ: "Anh làm sao thế hả?" Lúc đó họ thấy có Nhai Xế bảo vệ Diêu Nhiếp, chắc mẩm anh sẽ được an toàn nên mới yên tâm mặc kệ Diêu Nhiếp ở đây để đuổi theo thủ phạm. Nhưng tên khốn đó lại giở chứng gì không biết? Chủ nhân nhà mình sắp nguy ngập tới nơi mà hắn vẫn thờ ơ đứng nhìn, hoàn toàn chẳng coi ra gì sao?!

Nhai Xế đáp trả lại anh một ánh mắt lạnh lùng, rồi quay đầu nhìn đi chỗ khác, hoàn toàn coi lời anh nói như gió thoảng bên tai.

Diêp Nhiếp cũng chẳng muốn truy cứu nữa, liền nói lảng sang chuyện khác: "Sao lại quay về? Có đuổi kịp không?"

Tuy không trách cứ Nhai Xế, nhưng thật ra Diêu Nhiếp thất vọng triệt để rồi. Hai người đã sống chung hơn hai tháng, tuy anh thừa biết Nhai Xế không xem mình là chủ nhân, nhưng anh vẫn nghĩ giữa cả hai còn có chút tình nghĩa bạn bè, thế mà Nhai Xế lại thấy chết không thèm cứu. Ánh mắt lạnh như băng kia đã khiến trái tim anh đông thành đá tảng rồi.

Cao Đại Toàn hạ giọng rủa một câu: "Má nó chứ, mới đuổi được tới đường cái thì mùi đã biến mất. Chuồn rõ nhanh!"

Con thi quỷ kia quả là hung mãnh, Tam Vô đấu với nó vài hiệp vẫn chưa diệt nổi. Chỉ thấy Thao Thiết nhảy xuống từ trong lòng Cao Đại Toàn, vọt một cái đã tới gần thi quỷ, há cái mồm rộng ngoác, ác linh kia

tức khắc bị hút vào trong đó.

Ăn xong rồi, thân hình bé nhỏ còn ợ lên một cái, ra chiều thỏa mãn lắm: "Ngon ghê! Đã lâu chưa ăn no như vậy rồi."

Nhai Xế liếc qua thằng anh một cái, dùng ánh mắt bày tỏ sự khinh bỉ đối với khẩu vị của Thao Thiết.

Khi bọn họ trở về, Nhai Xế ngồi cùng Diêu Nhiếp ở băng ghế sau. Cả hai tương đối im lặng, không khí có phần căng thẳng.

Nhai Xế nhìn chòng chọc Diêu Nhiếp phải đến mười phút, cuối cùng mới buông một câu: "Ngươi thật sự không phải Lưu Bá Ôn. Hắn không yếu nhớt như vậy."

Diêu Nhiếp cười khổ. Thì ra gã long tử này căn bản từ đầu đã không hề tin tưởng mình.

•

Mấy tháng sau Diêu Nhiếp giở báo ra xem thì đọc được một tin: "Cậu ấm nhà giàu thành kỳ tích của thương giới! Đối thủ cạnh tranh đột nhiên phá sản, Trần Điển Dân một mình xưng bá trong ngành điện tử viễn thông của thành phố G!"

Khép tờ báo lại, Diêu Nhiếp nghĩ đến một câu: Không phải không có báo ứng, mà là chưa đến lúc.

Tác giả tâm sự: Tình cảm giữa chó săn bé bỏng và chủ nhân của y còn cần phải xây dựng thêm.

Nhai Xế: Mau để cho ta hòa hợp cùng vợ đi, tác giả! Bằng không ta cắn chết người bây giờ!

Diêu Nhiếp: Đúng đó, còn câu giờ làm gì nữa? Đừng lãng phí thời giờ của tôi, thời gian của người làm MC là cực kỳ quý giá đấy!

Tác Giả: Hừ, đừng hòng ta để cho các người cấu kết với nhau dễ dàng như thế!

Câu chuyện này thế là đã kết thúc, chương sau sẽ là một câu chuyện mới: "Những tròng mắt quỷ"

16. Chương 3-1: Những Tròng Mắt Quỷ

Kính giãn tròng là một loại kính áp tròng màu, đeo vào có thể giúp cho mắt người đeo trở nên to tròn, long lanh, là thứ được rất nhiều chị em mê làm đẹp ưa chuộng. Thậm chí có một số ngôi sao thần tượng không có kính giãn tròng là không dám ra đường!

Điệu đà là thiên tính của phụ nữ, có cô gái nào không muốn mình vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp? Để giúp mình đẹp hơn, phụ nữ thường không ngại hành hạ bản thân. Tuy đeo kính giãn tròng nhiều sẽ làm tổn thương giác mạc, dẫn đến viêm kết mạc, nếu đeo lâu dài còn có thể khiến cho nhãn cầu thiếu dưỡng khí, hai mắt mù dần. Nhưng vì sắc đẹp, vẫn có rất nhiều người mù quáng đâm đầu vào.

(còn nói nữa, không phải tại đàn ông thích ngắm gái đẹp sao, không thì phụ nữ việc quái gì phải khổ sở thế >____<>

Có điều, bạn còn chưa biết, đeo kính giãn tròng cũng có thể khiến bạn nhìn thấy một số thứ không thể tưởng tượng nổi…

•

Sau cái lần Nhai Xế thấy chết mà không cứu, trong lòng Diêu Nhiếp vẫn còn lấn cấn. Cho dù ban đầu cả hai chỉ là người xa lạ, nhưng đã ở chung phòng trong hai tháng, dầu sao cũng có cảm tình nhất định. Huống chi trên khế ước mình còn là chủ nhân của y! Hai người ở chung bỗng trở nên "Tương kính như băng".

(Có câu "tương kính như tân" để chỉ vợ chồng sống cùng nhau lâu ngày vẫn tôn trọng nhau như hồi mới cưới, tác giả sửa thành tương kính như băng, nghĩa là gì chắc khỏi giải thích ha:">)

Diêu Nhiếp chưa đến giờ ngủ thì chưa thèm vác xác về nhà; cũng không cần đi đâu cũng dẫn Nhai Xế kè kè theo bên cạnh làm bảo kê như hồi trước; thậm chí đến chuyện ăn uống của Nhai Xế cũng bỏ bê, sống chết mặc kệ.

Buổi ghi hình hôm nay cũng không được thuận lợi, về đến nhà đã là một giờ đêm.

Nhai Xế vẫn còn ngồi trong phòng khách, hờ hững xem chương trình buổi đêm nhàm chán, thấy Diêu Nhiếp về thì vờ như không biết.

Diêu Nhiếp cũng không chào hỏi gì, chui thẳng vào phòng tắm ngâm nước nóng, sau đó quay về phòng ngủ.

Đêm ấy Diêu Nhiếp nằm mơ thấy mình quay về quá khứ khi anh mới 5, 6 tuổi. Ba mẹ bận bịu với công việc, đẩy anh về quê cho ông bà nội nuôi.

Quê nội ở vùng núi cao, trong mơ anh thấy trên núi đang vào ngày đông giá rét nhưng cây cối lại xanh tốt lạ thường.

Diêu Nhiếp nhỏ xíu gặp một con cún bị thương dưới chân núi, cậu nhóc phấn khởi bế nó về nhà. Nhà thằng bạn sát vách nuôi một con chó bự ơi là bự, dáng vẻ oai phong, cậu vẫn thường ngưỡng mộ bấy lâu, giờ thì cậu cũng đã có một con chó nhỏ của riêng mình.

Nhưng ông nội nhìn thấy con cún lại đánh cậu, nói con vật cậu nhặt về không phải chó, mà là sói! Làm sao mà nuôi được?

Trong suy nghĩ ngây thơ của Diêu Nhiếp bé bỏng, sói còn oách hơn chó, vì sao không thể nuôi?

"Thằng ngốc này, sói không quen được người nuôi dưỡng, nuôi nó lớn lên rồi cháu sẽ bị ăn thịt!" Lời của ông nội quả thực đã khiến cậu hoảng sợ.

Diêu Nhiếp bé bỏng chỉ có thể khóc tèm lem mặt mũi, thả con sói con kia trở về dưới chân núi.

Cậu vẫn còn luyến tiếc, đi một bước ngoái đầu lại vài lần, mà con sói kia vẫn nhìn cậu bằng ánh mắt hờ hững lại pha chút trách cứ mơ hồ.

Trong cơn hốt hoảng, gương mặt kia biến thành mặt Nhai Xế…

Diêu Nhiếp giật mình tỉnh giấc, trên mặt còn vương một vệt nước mắt.

Từ sáng hôm sau, Diêu Nhiếp lấy lại thói quen làm bữa sáng cho Nhai Xế, mà sắc mặt lầm lì của Nhai Xế mấy ngày nay cuối cùng cũng tươi tỉnh dần lên. Hai người chung sống yên ổn, dường như trước đó chưa hề xảy ra chuyện gì, cứ thế trải qua bữa sáng tĩnh mịch.

•

Diêu Nhiếp suy tính, Nhai Xế bước vào xã hội hiện đại xã hội đã hơn hai tháng, xem ra thích ứng khá nhanh. Mình cũng nên tìm một công việc cho anh ta, chứ không lẽ để cho anh ta cả ngày kè kè bám theo mình chẳng để làm gì? Anh cũng không phải siêu sao đang nổi, cần gì đến vệ sĩ? Người nào không biết còn tưởng Diêu Nhiếp này là kẻ vung tay quá trán cũng không chừng.

Vừa hay người quay phim cũ tên A Hào sau chuyện xảy ra ở hoàng thành lần trước đã xin chuyển sang làm ở chuyên mục khác, Diêu Nhiếp bèn nảy ra ý định cho Nhai Xế học quay phim, như thế anh có thể đưa y theo lúc đi làm, khi ra ngoài quay ngoại cảnh cũng có thể đi cùng y.

May thay long tử điện hạ có vẻ cũng khá hứng thú với công việc quay phim, Diêu Nhiếp cảm thấy việc này không nên chậm trễ, ngay ngày hôm sau anh đã lôi Nhai Xế đến đài truyền hình tìm chủ nhiệm bộ phận nhân sự.

"Chủ nhiệm Chu, đây là em họ tôi, ế…" Diêu Nhiếp do dự, chẳng lẽ lại nói em họ mình tên Nhai Xế?

Nhai Xế lần này lại thông minh đột xuất, giải vây đúng lúc cho anh: "Tôi tên Ngao Thất." Ngao là họ của long tộc, mà Nhai Xế lại đứng thứ bảy trong các anh em nên tùy tiện chọn cho mình cái tên giả này.

Chủ nhiệm Chu liếc mắt đánh giá Nhai Xế: "Cậu ta hả? Tốt nghiệp trường nào? Bằng loại gì?" Giọng điệu biểu lộ rõ sự hoài nghi đối với năng lực của Nhai Xế.

Diêu Nhiếp từ sáng sớm đã đi liên hệ với trung đoàn thủ đô, chuẩn bị đầy đủ hồ sơ lý lịch cho Nhai Xế. Người ta quả không hổ danh là cơ quan trung ương, hiệu suất làm việc cao, hồ sơ đẹp khỏi bàn, có cả bằng quay phim chuyên nghiệp của đại học danh giá.

Chuyên nghiệp đã thừa tiêu chuẩn, bằng cấp cũng không chê vào đâu được, nhưng chủ nhiệm Chu vẫn không chịu nhượng bộ: "Tiểu Diêu à, cậu cũng biết rồi đấy, Nhân viên chỗ chúng tôi vượt biên chế nghiêm trọng, hồi trước trưởng phòng hành chính muốn đưa cháu vào làm mà tôi có chịu đâu. Giờ nếu ai cũng lăm lăm nhét người thân vào thì chỗ chúng tôi không loạn tung lên mới lạ đó, tôi cũng khó xử ghê lắm."

Nói thì nói thế, nhưng trong lòng Diêu Nhiếp cũng thừa hiểu ngoài miệng khách sáo thế thôi chứ xét quan hệ dây mơ rễ má thì nói đâu xa, chính chủ nhiệm Chu cũng là em vợ của giám đốc đài còn gì, ông ta cố tình làm khó dễ còn lý do nào khác ngoài mình chưa "Tỏ lòng thành".

Diêu Nhiếp cũng không phải kẻ mù mờ, tối qua đã nghiến răng rút lấy năm vạn đồng rồi đến siêu thị làm một tấm thẻ VIP.

"Phải phải, mọi người đều công nhận chủ nhiệm Chu làm việc phân minh. Tôi cũng biết ngài khó xử, nhưng em họ tôi có thực tài, đài chúng ta có nó đến làm cũng coi như một chuyện may mắn. Không nói đâu xa, tổ dàn dựng chuyên mục của chúng tôi vừa có một người quay phim chuyển đi, giờ đang thiếu người, lâu lắm rồi chưa đi quay ngoại cảnh." Nói đoạn anh rút tấm thẻ VIP ra: "À phải rồi, gần đây có người cho tôi một tấm thẻ VIP (*), có điều siêu thị này xa nhà tôi quá mà vừa hay lại gần nhà ngài chủ nhiệm… Tôi cũng không xài đến nó bao giờ, nếu ngài chủ nhiệm không chê thì xin hãy nhận lấy."

(*) Nguyên văn là Đại kim tạp (Gift card), dịch nôm na là thẻ VIP đó

~"Ấy ấy, làm sao tôi dám nhận chứ!" Chủ nhiệm Chu cũng ý tứ đùn đẩy mấy bận, cuối cùng cũng chịu bỏ vào túi: "Được rồi, hai cậu cứ về trước đi, tôi sẽ cân nhắc chuyện này." Còn cân nhắc cái gì thì khỏi nói cũng biết là cân nhắc xem tấm thẻ VIP kia đã đủ biểu lộ "thành ý" hay chưa.

Mà Nhai Xế từ đầu tới cuối chỉ thờ ơ đứng một bên, không hề mở miệng.

Hai ngày sau, Diêu Nhiếp nhận một cuộc điện thoại, Nhai Xế có thể chính thức đến làm ở đài truyền hình. Xem ra chủ nhiệm Chu đã cảm động trước tấm thẻ VIP thể hiện "thành ý" của mình rồi.

Đêm đó Diêu Nhiếp nghe được một tin tức: Có tòa biệt thự đột ngột bốc cháy, may thay lúc ấy cả nhà chủ đều đi vắng nên không có thương vong. Lạ một nỗi toàn bộ quá trình xảy ra hỏa hoạn, từ khi phát giác đến lúc tòa nhà đã cháy ra tro chỉ mất chưa đầy nửa giờ. Khi đội cứu hỏa tới nơi thì cả cơ nghiệp đã cháy rụi, chỉ còn một nhúm than đen. Càng lạ hơn nữa là sau đó đội cứu hỏa rà soát cả đống tàn tích mà không tìm thấy mồi lửa…

Diêu Nhiếp trừng mắt liếc Nhai Xế bên cạnh: "Muốn đốt sao không thó cái thẻ VIP kia ra rồi hẵng đốt, đồ ăn hại!"

Nhai Xế ngượng ngập quay đầu không đáp, sao cậu ta lại biết là mình làm cơ chứ?

•

Nhai Xế coi như chính thức trở thành người chuyên quay phim cho đài truyền hình thành phố G, tuy anh ta thậm chí còn không biết phân kính (1) là gì, cũng không phân biệt nổi đâu là ống kính số 1 với ống kính số 2.

Tổ dàn dựng tỏ ra hết sức hoan nghênh người quay phim mới đến, dù sao từ sau khi A Hào bị chuyển đi, tổ dàn dựng của họ cũng thiếu mất người quay phim. Diêu Nhiếp thoáng cân nhắc, trong tổ đã có thêm một người quay phim thì trong hai ngày tới anh đã có thể bắt đầu kế hoạch chụp ngoại cảnh rồi.

Do Nhai Xế vẫn còn là lính mới, Diêu Nhiếp ngẫm nghĩ một hồi rồi quyết định chọn địa điểm quay gần đài. Trong diễn đàn về chương trình của mình, anh tìm được topic về một vụ thi thể mất tích li kỳ trong viện Đông y của thành phố G. Liền búng tay đánh 'tách' một cái: "Đây rồi!"

Tòa nhà này tuy treo biển viện Đông y, nhưng thực chất lại là một khu chữa bệnh mang tính tổng hợp.

Dựa vào kinh nghiệm phỏng vấn lâu năm của Diêu Nhiếp, anh thừa biết nếu giơ thẻ phóng viên ra đòi gặp lãnh đạo xin phép thì đối phương gần như chắc chắn sẽ chối bay chối biến. Vậy nên anh kiếm cớ gần đây thân thể không khỏe, khí huyết hư tổn mà quấn riết lấy bác sĩ đòi nằm viện.

Thực ra lần trước bị quỷ hút máu, nguyên khí của anh đã tổn thương nghiêm trọng, sắc mặt cũng rất kém. Bác sĩ kê cho anh một đơn thuốc dưỡng khí bổ huyết rồi lăm le tống cổ anh đi, bệnh viện lúc nào cũng thiếu giường, mấy cái bệnh hắt hơi sổ mũi kiểu này đừng hòng chiếm chỗ của người khác.

Ai ngờ chủ nhiệm đài truyền hình lại ra sức nài nỉ, không đồng ý thì nhất định không chịu đi. Cuối cùng nể mặt người nổi tiếng, ông bác sĩ già cũng miễn cưỡng cho phép anh nằm viện vài ngày.

•

Diêu Nhiếp đã được nằm viện như ý, mấy ngày nay nay chẳng làm gì khác ngoài tìm cách "Thông đồng" với thiên thần áo trắng (y tá).

"Mỹ Mỹ, đôi mắt cô quả là long lanh như nước. Có phải cô chính là hoa khôi của bệnh viện này không?"

Y tá Mỹ Mỹ được anh nịnh nọt, trong lòng lâng lâng nhưng ngoài mặt còn muốn ra vẻ giận hờn, liền nói dỗi: "Anh chỉ giỏi nói bậy", liếc mắt đưa tình với Diêu Nhiếp một cái rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Nhai Xế ngoảnh mặt làm ngơ, mãi về sau mới "hừ" một tiếng.

Mỹ Mỹ ra khỏi phòng bệnh, cảm thấy hơi buồn tiểu, liền vào phòng hộ lý cất đồ rồi phóng vù vào nhà vệ sinh.

Trong khoảnh khắc cửa nhà vệ sinh khép lại, cô thấy rất rõ một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm qua khe cửa hẹp…

---

(1) Phân kính (Storyboard) đại loại là bản vẽ phác thảo mô tả chi tiết cách cảnh quay, góc máy, vị trí diễn viên và lời thoại của một bộ phim, một chương trình truyền hình trước khi chính thức bấm máy, đại loại nó giống bản name trong truyện tranh, chỉ khác ở chỗ được dùng trong phim ảnh (ai đọc Bakuman rồi sẽ tưởng tượng được ngay). Chi tiết mời xem ở đây

Tâm sự của tác giả: Xấu hổ quá, đêm nay tui đi xem mắt nên chậm mất nửa tiếng.

Lần này đúng là đánh trận tổng lực, cha mẹ chú bác của đối phương đều đi cả, tui cũng hết cả hồn á = =

Về chuyện đồng chí Nhai Xế có phải tra công hay không thì thực ra anh ta chưa thức tỉnh. Hơn nữa anh ta luôn luôn hoài nghi trung đoàn trưởng lừa mình, Diêu Nhiếp thực ra chính là Lưu Bá Ôn. Cho nên anh ta coi ý tốt của Diêu Nhiếp chỉ là nịnh nọt lấy lòng, không thèm đếm xỉa.

Sau này anh ta sẽ "cải tà quy chính" thôi.

17. Chương 3-2

Mỹ Mỹ giật mình đánh thót, sợ đến điếng người. Theo phản xạ tự nhiên, cô tức tốc sập cửa lại, chờ cho nhịp thở rối loạn dần dần dịu lại mới dám mở ra, từ từ he hé cửa, đảo mắt ngó ra xung quanh.

Bên ngoài chỉ là một hành lang trống không, lấy đâu ra đôi mắt chứ? Chắc là mình nhìn lầm đó thôi, Mỹ Mỹ tự dỗ dành mình, đúng là thần hồn nát thần tính! Nhưng cặp mắt kia trông rất thật, hồi nãy đã in sâu vào đầu cô, nên cô cũng mặc kệ cơn buồn, lập tức đẩy cửa ra chạy về chỗ đông người.

Bệnh viện về đêm vô cùng yên ắng, ngoài hành lang gần như không có người. Mỹ Mỹ nơm nớp lo sợ chạy một mạch đến phòng y tá, cuối cùng cũng gặp y tá trực ban tên Tiểu Tĩnh. Thấy người rồi lòng cô mới yên tâm hơn một chút, mà đến khi trấn tĩnh lại cô mới nhớ ra mình còn chưa đi giải quyết nỗi buồn, bèn năn nỉ Tiểu Tĩnh dẫn mình đi vệ sinh. Nhưng theo nội quy bệnh viện, trong phòng y tá lúc nào cũng phải có

một người trực, Tiểu Tĩnh không thể đồng ý. Cuối cùng Mỹ Mỹ phải hứa lỡ như bị y tá trưởng tóm được rồi đòi trừ tiền thưởng của Tiểu Tĩnh thì mình sẽ chịu thay, Tiểu Tĩnh chịu hết nổi màn khóc lóc ỷ ôi của cô nàng, rốt cuộc đành phải đồng ý.

Rốt cuộc cũng giải quyết xong nỗi buồn, Mỹ Mỹ từ phòng vệ sinh đi ra, lúc này Tiểu Tĩnh đang đứng trước cửa chơi điện thoại.

Cô cúi đầu rửa tay, liếc mắt qua gương thì thấy Tiểu Tĩnh phía sau đang cười với mình. Mỹ Mỹ lại giật thót mình, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào gương, chỉ thấy nụ cười của Tiểu Tĩnh quỷ dị khó tả, khóe miệng cô nhếch lên theo một đường không tưởng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt hơi lồi ra ….

Mỹ Mỹ vội quay đầu nhìn lại, Tiểu Tĩnh, vẫn đang cúi đầu chơi điện thoại như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mỹ Mỹ lại giả vờ vô sự, tiếp tục cúi xuống rửa tay. Cô căng thẳng liếc mắt nhìn qua gương, lần này cô thấy thân thể của Tiểu Tĩnh trong gương dã biến dạng như thân rắn, vặn vẹo đến mức không thể nào tin nổi.

Mỹ Mỹ lập tức quay đầu lại, thấy Tiểu Tĩnh vẫn đang nghịch điện thoại, mọi thứ đều bình thường cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Tiểu Tĩnh, vừa rồi cô có …." Mỹ Mỹ không nhịn được muốn xác nhận.

Tiểu Tĩnh bị hỏi thì ngơ ngác: "Có cái gì cơ?"

Vẻ mặt của Tiểu Tĩnh không giống như đang giả vờ, cô thực sự không biết gì về chuyện mới xảy ra. Mỹ Mỹ nuốt xuống câu nói chỉ chực nhảy ra khỏi miệng, hai người bước đi trên hành lang dài yên ắng.

Mỹ Mỹ vô thức quay đầu nhìn vào cửa sổ kính trên hành lang. Cửa sổ kính vào ban đêm cũng giống như tấm gương, có thể phản xạ rõ ràng mọi thứ qua lại trên hành lang này.

Mỹ Mỹ trợn trừng mắt, Tiểu Tĩnh in trong kính cửa sổ, da trên gương mặt đã bong từng mảng, lộ ra mạch máu và cơ thịt bên trong, hòa thành một khối máu thịt bầy nhầy. Mà Tiểu Tĩnh lại đang cười với mình bằng cái vẻ mặt quỷ dị ấy…

Mỹ Mỹ chịu hết nổi, thét lên một tiếng chói tai rồi chạy mất. Tiểu Tĩnh bị bỏ lại phía sau, ngơ ngác gọi: "Mỹ Mỹ, cô chạy đi đâu thế? Cô lại bị gì nữa vậy?"

•

"Tình hình thế nào?" Lão Hồ – đội trưởng đội hình sự hỏi Cao Đại Toàn.

"Pháp y nói cô ta chết chưa quá mười hai tiếng đồng hồ à?" Cao Đại Toàn không đáp mà hỏi ngược lại.

"Phải. Ông ta phỏng đoán thời gian tử vong khoảng một giờ đêm qua, xê xích một chút. Thân thể người chết không có vết thương bên ngoài, không rõ nguyên nhân chết cụ thể là gì."

"Đúng là kì quái. Giờ còn chưa đến chín giờ sáng, mới chết được tám giờ, hồn phách hẳn là còn quanh quẩn đâu đây. Tiểu Đào, em ngửi xem có mùi hồn phách của cô ta không?" Cao Đại Toàn quay đầu lại nghiêm túc hỏi cậu nhóc đang cắm cúi gặm bánh mì.

Tiểu Đào hăng hái gặm bánh đến nỗi mặt mũi lấm lem đầy bơ, cũng không thèm ngẩng đầu lên: "Không có, chắc là biến mất lâu rồi."

Lão Hồ cũng là tay già đời: "Ể, án này về tay các cậu hồi nào thế? Còn nữa, sao cậu lại chạy đến tận đây?" Ban đầu bọn họ vốn không biết án này có chỗ kì quặc, người của đội hình sự U làm sao biết mà tự động mò tới đây?

Cao Đại Toàn cũng không giấu giếm: "Nghe được chút tin đồn nên đến xem chuyện có đúng là thế không ý mà."

Lão Hồ cảm thấy hứng thú: "Hở? Nghe đồn cái gì?"

"Nghe nói trong nhà xác của bệnh viện này có mấy thi thể không dưng biến mất."

Lão Hồ bán tín bán nghi: "Sao tôi chưa nghe ai nói nhỉ? Nếu đúng là như thế thì người nhà bệnh nhân chắc chắn sẽ không để yên cho bệnh viện đâu, sao không ai báo cảnh sát chứ?"

Cao Đại Toàn cũng bó tay: "Nên tôi mới bảo là nghe đồn mà..." Đang nói dở thì thoáng thấy một bóng người quen quen. Anh và với lão Hồ bèn gọi to rồi bước tới.

"Chủ nhiệm Diêu, sao anh lại ở đây? Đến thăm bệnh à?"

Diêu Nhiếp gặp Cao Đại Toàn ở đây, cũng cảm thấy rất bất ngờ: "Đâu có, hồi trước tôi bị tổn thương nguyên khí trầm trọng nên mới nằm viện nghỉ ngơi theo dõi một thời gian.... Nghe nói có người chết hả, là ai thế?" Đã gặp được người quen, đương nhiên phải lợi dụng quan hệ mà hỏi han tình hình.

Cao Đại Toàn không đáp, ngược lại còn ngắm Diêu Nhiếp từ đầu xuống chân: "Tổn thương nguyên khí đến nỗi phải nằm viện cơ à? Sao thế, "bất lực" hả?

Đàn ông ghét nhất là nghe người ta nói mình "bất lực", Diêu Nhiếp lập tức độp lại: "Có anh mới bất lực!" Rồi anh ghé lại gần Cao Đại Toàn, nhỏ giọng thì thầm: "Thật ra tôi nghe nói nơi này xảy ra chuyện lạ nên mới vào đây thăm dò xem có thu hoạch được gì hay ho không."

"Hở?" Cao Đại Toàn cũng bất ngờ: "Không phải cậu nghe đồn xác chết trong bệnh viện này tự dưng biến mất đấy chứ?"

"Anh cũng biết?" Diêu Nhiếp thấy có hi vọng, không khỏi hưng phấn: "Vậy tin đồn kia là thật phải không?"

Cao Đại Toàn lắc đầu: "Còn chưa được chứng thực. Nếu có chuyện như thế xảy ra thì người nhà bệnh nhân chắc chắn đã đi báo cảnh sát, mà thực tế là trong cục chúng tôi không có biên bản tố cáo nào của người nhà bệnh nhân cả. Cậu nghe tin này từ đâu thế?"

Nghe anh nói vậy, Diêu Nhiếp có phần thất vọng: "Trên diễn đàn của chương trình chúng tôi. Còn anh thì sao?"

Cao Đại Toàn đáp: "Có người gửi thư nặc danh cho chúng tôi."

"Ớ?" Chuyện này đúng là có hơi kì quặc, nhưng nhất thời cũng không có cách nào chứng thực. Chi bằng cứ chờ người của Cao Đại Toàn đi kiểm chứng, bọn họ là cảnh sát, đứng ra hỏi sẽ tiện hơn mình. Có điều Diêu Nhiếp vẫn còn bị ám ảnh bởi vụ án mạng hôm nay: "Phải rồi, người chết là ai vậy?"

Cao Đại Toàn cũng không cần phải giấu diếm: "Là một y tá trực đêm trong bệnh viện tên Lâm Mỹ Mỹ."

"Mỹ Mỹ sao?" Diêu Nhiếp cố đè nén sự kinh ngạc.

Cao Đại Toàn nhướn mi: "Sao thế? Cậu quen à?"

"Cô ấy là y tá phụ trách phòng bệnh của tôi. Tối qua cô ấy còn tới cặp nhiệt độ cho tôi mà."

"Ô? Cậu có nhớ chính xác thời điểm cô ta tới phòng bệnh của cậu không?"

"Khoảng hơn 12h gì đấy, thời gian chính xác thì tôi không nhớ."

Hai người đang nói chuyện thì viên cảnh sát khoa giám định bằng chứng đi tới, đưa ảnh chụp di thể của Lâm Mỹ Mỹ và một vài số liệu liên quan cho Cao Đại Toàn. Án mạng này coi như chính thức chuyển giao cho đội hình sự U.

Diêu Nhiếp thừa cơ liếc tấm ảnh kia một cái.

Lâm Mỹ Mỹ lúc chết hai mắt trợn trừng, khuôn mặt vặn vẹo, thoạt nhìn thì có vẻ như đã trông thấy thứ gì khủng khiếp lắm, có thể gọi là "chết không nhắm mắt".

Diêu Nhiếp giành lấy bức ảnh trên tay Cao Đại Toàn, cẩn thận ngắm nghía: "A? Lạ ghê đó."

Cao Đại Toàn vốn không ưa cái hành động cướp giựt công khai này của Diêu Nhiếp, nhưng nghe anh nói vậy thì cũng quên luôn chuyện so đo: "Sao thế?"

"Đôi mắt Mỹ Mỹ long lanh như nước, rất đẹp, hơn nữa tròng mắt cũng lớn hơn trong ảnh khá nhiều... thoạt nhìn giống như gái xinh trong manga. Nhưng trong tấm ảnh này tròng mắt cô ta rất nhỏ, màu mắt cũng khác, không phải màu đen láy như nguyên bản."

"Vậy à?" Nếu như Diêu Nhiếp không bị ảo giác thì anh đã nghĩ ra một khả năng khác. Cao Đại Toàn gọi điện cho pháp y: "Lão Trương, nhờ ông kiểm tra giúp tôi xem thi thể nữ ở bệnh viện Đông y hôm nay có phải đã từng đeo kính sát tròng hay không. Làm sao kiểm tra được à? Nếu cô ta từng đeo kính sát tròng thì trên tròng mắt hẳn phải còn lưu lại chút dung dịch bảo vệ. Được, tôi đợi tin từ ông."

Diêu Nhiếp nghe đoạn trò chuyện của anh với pháp y, bỗng dưng nhớ ra dạo gần đây rất nhiều cô gái vì muốn có đôi mắt đẹp nên thường hay đeo một loại kính sát tròng có màu, vậy là Lâm Mỹ Mỹ cũng đeo nó ư? Nhưng vì sao khi cô ta chết đi thì cặp kính sát tròng kia cũng không biến mất luôn chứ? Chẳng lẽ sau khi giết Lâm Mỹ Mỹ, hung thủ đã lấy đi cặp kính sát tròng của cô ta? Tại sao lại phải làm như vậy? Chuyện này đúng là hết sức hoang đường!

Diêu Nhiếp lắc đầu, tự cười nhạo cái ý nghĩ viển vông của mình.

Diêu Nhiếp còn đang đắm chìm trong những suy đoán liên miên thì Cao Đại Toàn đột nhiên kêu một tiếng: "Cục cưng nhà anh kìa! Mặt trời mọc ở đằng tây rồi!"

"Sao thế anh?" Diêu Nhiếp trố mắt ra nhìn, chỉ thấy một bóng người mảnh khảnh đi về phía mình. Người nọ đứng ngược sáng khiến Diêu Nhiếp không thể nhìn rõ ngũ quan, nhưng dựa theo vóc người và dáng đi thì đoán chừng đó là Nhai Xế.

Nhai Xế xuất hiện ở đây vốn không phải chuyện gì đáng kinh ngạc. Nói gì thì Diêu Nhiếp cũng có khế ước chủ tớ với y, y đến tìm chủ nhân của mình là chuyện bình thường. Lạ ở chỗ Nhai Xế hai tay xách hai cái cặp lồng, rõ ràng là đến đưa cơm cho Diêu Nhiếp.

"Con rồng kiêu ngạo này sao lại tới đưa cơm cho cậu?!" Gã Long thất tử này Cao Đại Toàn cũng đã từng gặp. Chưa cần nói ánh mắt kia nhìn người thường lúc nào cũng mang vẻ khinh khỉnh, mà ngay cả Diêu Nhiếp là chủ nhân y cũng chả có tí kí lô nào. Không ngờ y lại có thể hạ cố đến đưa cơm cho Diêu Nhiếp, chuyện này là thế quái nào?

Diêu Nhiếp cũng ngớ người, đây không phải chuyện đương nhiên sao. "Tôi nằm viện, anh ta không đưa cơm cho tôi thì tôi biết ăn gì?"

Nói đến đây, Nhai Xế đã bước tới trước mặt Diêu Nhiếp. Y thậm chí chẳng thèm ban cho Cao Đại Toàn lấy một cái liếc mắt, lập tức dúi cái cặp lồng vào lòng Diêu Nhiếp, ra lệnh: "Ăn mau! Còn nóng đấy!"

Tuy giọng điệu và thái độ không được hòa nhã cho lắm, nhưng trong lời nói cũng lộ ra chút quan tâm săn sóc, khiến cho Diêu Nhiếp mỉm cười.

Tâm sự của tác giả: Có đồng chí hỏi tui có thể tiếp tục sáng tác không.

Sao lại nghĩ theo hướng đó chứ?

Hức…. Tối qua mới đi làm quen thôi nha, tui đâu có nói mình muốn chống lầy. Thậm chí đến cả chụp ảnh cũng không luôn.

Hơn nữa, cho dù chống lầy rồi cũng đâu có nghĩa là gác bút.

Dù sao thì xin các đồng chí cứ yên tâm, ít nhất truyện này cũng sẽ hoàn. Tui còn định viết tiếp một truyện nữa, là truyện dài nhất xưa nay của tui đó.

Về phần đồng chí chó săn bé bỏng, hắn thấy chết không cứu là vì nghi ngờ Tiểu Diêu là Lưu Bá Ôn, muốn thăm dò bản lĩnh của cậu ấy. Sau khi biết rõ cậu ấy không phải Lưu bá Ôn, thái độ sẽ dần dần thay đổi.

Dù gì có bà vợ hiền dịu như vậy, làm sao không động lòng cho được?

Bị bẻ cong chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

18. Chương 3-3

Nhai Xế không ở lại bệnh viện cùng Diêu Nhiếp. Thật ra cũng không phải y thiếu đạo đức nghề nghiệp "vệ sĩ", mà do Diêu Nhiếp cố ý sắp xếp như thế. Theo ý của Diêu Nhiếp, Nhai Xế sát khí nặng nề, nếu trong bệnh viện này quả thực có tà vật thì chỉ e nó cũng không dám thò mặt ra, vậy chẳng phải công sức lần này của bọn họ đã đổ xuống sông xuống bể hay sao? Dù gì khi anh gặp nguy hiểm, Nhai Xế vẫn có thể cảm nhận được để mà tức tốc xuất hiện, cho nên những cái đại loại như an toàn tính mệnh thì chính ra anh lại chẳng cần lo lắng.

Cho nên Nhai Xế trông chừng cho Diêu Nhiếp ăn cơm xong đã bị tống cổ về nhà.

Phòng bệnh mà Diêu Nhiếp đang nằm là phòng bốn người, giường bên trái anh là một bác gái hơn 40 tuổi mới mổ ruột thừa xong, giường đối diện là một bác trai đang chờ phẫu thuật tim, còn cái giường kê sát cửa phòng thì tạm thời chưa có ai nằm.

Bác gái chờ Nhai Xế đi khuất mới bắt chuyện cùng Diêu Nhiếp: "Ái chà, trông cậu quen lắm, có phải cậu là MC trên TV không?"

Diêu Nhiếp mỉm cười, gật gật đầu, anh cũng không biết chối đi đằng nào, bệnh án kẹp trên đầu giường còn viết rành rành tên anh mà.

Bác gái càng thêm phấn khởi: "Ô, đúng là cậu à? Cậu bị sao mà phải vào đây?"

"Chẳng có gì nghiêm trọng đâu bác ạ, cháu chỉ đến tĩnh dưỡng thân thể thôi." Diêu Nhiếp trả lời qua loa.

"Làm gì có ai đến bệnh viện để tĩnh dưỡng cơ chứ?" Bác gái tỏ ra không tin, nhưng thấy cái cậu chủ biên kia tuy vẫn cười tươi tỉnh, nhưng coi bộ có vẻ không muốn nói nhiều, bà liền đổi chủ đề: "Cậu nằm đây bao lâu rồi? Tối qua xem TV tôi còn thấy cậu mà, nói cái gì mà gạt bỏ giả dối để nhìn ra chân tướng, bài trừ mê tín ấy."

Diêu Nhiếp cười nói: "Cháu ở đây gần một tuần rồi. Chương trình bác xem đã được thu hình từ trước, bình thường chúng cháu sẽ hoàn thành phần ghi hình cho cả tuần trong vòng một ngày."

"Ra là thế à? Vậy thì cậu phải mau chóng khỏe lại, nếu không chương trình kia chẳng phải sẽ ngừng sao?"

"Không đâu bác gái, tổ chuyên mục chúng cháu còn có một MC khác, cháu vắng mặt thì cô ấy sẽ lên thay thôi." Chương trình Bước vào khoa học thực ra có hai MC, người còn lại là nữ MC. Mỗi khi Diêu Nhiếp đi quay ngoại cảnh đến một, hai tuần vẫn chưa về thì vị nữ MC này sẽ lên sóng. Tuy nhiên theo như phản hồi của khán giả thì phần lớn lại thích cái cách dẫn tỏ ra thần thần bí bí, gợi lên không khí tò mò của Diêu Nhiếp, cho nên bình thường đều do Diêu Nhiếp đảm nhiệm.

Bác gái sau khi thỏa mãn lòng hiếu kì lại bắt đầu muốn tám chuyện: "Vậy hả? Tôi chưa thấy MC kia bao giờ. Phải rồi, người vừa nãy là anh em của cậu à?"

"Là em họ cháu ạ."

Bác gái gật đầu: "Tôi thấy chẳng giống nhau lắm nhỉ."

Nhai Xế nhập vào xác X. X cao lớn uy mãnh, cơ thể rắn chắc cân đối, vóc dáng chuẩn như người mẫu. Ngũ quan trên mặt cũng góc cạnh, đường nét mạnh mẽ, mày kiếm mắt sáng, hoàn mỹ như một bức tượng điêu khắc.

Còn Diêu chủ nhiệm của chúng ta tuy cũng được coi là tuấn tú, dáng vẻ hào hoa, khí chất nho nhã. Có điều thân chỉ cao hơn mét bảy, dáng người thanh mảnh, có vẻ hơi thư sinh, so với X anh tuấn lạnh lùng đúng là hoàn toàn trái ngược.

Diêu Nhiếp nghe vậy chỉ cười chứ không đáp, vốn làm gì có quan hệ huyết thống, không giống là đương nhiên.

Bác gái lại tiếp tục lải nhải: "Tuy không phải anh em ruột, nhưng anh em ruột thịt chưa chắc đã tốt với nhau như thế. Lúc nãy tôi thấy cậu ta còn giúp cậu rót nước, thay quần áo, chăm sóc người bệnh rất cho

đáo. Chẳng bù cho thằng con tôi, mẹ nằm viện cả ngày trời cũng không thèm đến ngó lấy một cái. Cậu với em họ quả là thân thiết!"

Diêu Nhiếp không biết phải trả lời thế nào, đành cười gượng. Thân thiết à? Thân cái con khỉ mà thân! Mấy ngày nay tên kia cũng ngoan hiền hơn chút ít, chứ trước kia cứ như trẻ trâu manh động. Nói đi cũng phải nói lại, từ khi quan hệ giữa hai người "phá băng" đến giờ, tuy thái độ của Nhai Xế vẫn dửng dưng như cũ nhưng cách cư xử với mình đã trở nên tương đối thân thiện. Lẽ nào trước đây y vẫn nghĩ mình là Lưu Bá Ôn, cho nên mới coi mình như kẻ thù? Giờ đã nhận ra mình không phải kẻ thù, rốt cuộc bị mình cảm hóa?

Bác gái còn định nói thêm gì đó nữa, nhưng y tá đã vào phòng.

Diêu Nhiếp quan sát cô y tá tên Tiểu Tĩnh đo huyết áp cho bác trai ở giường đối diện, rõ ràng cô đang bồn chồn không yên, nhìn qua cũng thấy bộn bề tâm sự. Nghe nói cô ta là người cuối cùng nhìn thấy Lâm Mỹ Mỹ, Diêu Nhiếp muốn dò hỏi tin tức từ cô, liền nhân lúc cô thay dịch truyền cho bác gái mà bắt chuyện.

"Tiểu Tĩnh, hôm nay sao cô thất thần thế kia?"

Tiểu Tĩnh gượng cười, cũng không đáp lại. Diêu Nhiếp vẫn kiên trì: "Có điều, dù tinh thần không được tốt thì thiên thần áo trắng vẫn cứ là thiên thần áo trắng, Tiểu Tĩnh lúc nào cũng xinh đẹp. Đặc biệt là đôi mắt, đẹp biết bao, long lanh biết bao."

Bác gái nghe anh nói thế cũng hùa theo: "Phải rồi, rất long lanh mỹ lệ."

Tiểu Tĩnh được hai người khen nức nở, tâm tình cũng khá hơn chút ít, liền cười nói: "Anh và bác đừng chê cười, em chỉ đeo kính giãn tròng thôi mà."

Diêu Nhiếp cố ý thăm dò cô: "Kính giãn tròng? Là loại kính sát tròng có màu phải không? Tôi nghe nói Mỹ Mỹ cũng đeo."

Đối phương tự dưng nhắc tới Mỹ Mỹ làm Tiểu Tĩnh khựng lại giây lát rồi mới tiếp: "Đúng đó anh, kính giãn tròng này em thấy Mỹ Mỹ đeo lên trông rất đẹp nên mới mua. Cửa hiệu kia cũng nhờ Mỹ Mỹ dẫn em tới mua, không ngờ, không ngờ Mỹ Mỹ lại, lại ra đi như vậy…" Tiểu Tĩnh bắt đầu nức nở.

Diêu Nhiếp vội vàng khuyên nhủ: "Tiểu Tĩnh, cô đừng quá đau lòng. Mỹ Mỹ trên trời có linh cũng không muốn thấy cô buồn đâu."

Con gái một khi nước mắt vỡ đê sẽ rất khó kìm lại được, Tiểu Tĩnh khóc đến tèm lem cả mặt mày: "Đều tại em cả. Nếu đêm hôm đó em kéo Mỹ Mỹ lại, có lẽ cô ấy đã không việc gì."

Trong đầu Diêu Nhiếp chợt lóe lên một tia sáng: "Đêm hôm đó cô với Mỹ Mỹ ở cùng nhau còn gì, sao tự dưng lại chạy đi vậy."

Tiểu Tĩnh vẫn còn nức nở: "Em cũng không biết. Cô ấy đột ngột hét lên một tiếng chói tai cứ như trông thấy thứ gì kinh khủng lắm, rồi cắm đầu chạy bạt mạng. Em ở đằng sau ra sức gọi mà cô ấy không hề đáp lại."

A? Nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng? Là thứ gì đây?

Diêu Nhiếp lại hỏi Tiểu Tĩnh địa chỉ cửa tiệm bán kính giãn tròng kia rồi cùng với bác gái an ủi mấy câu, Tiểu Tĩnh cuối cùng cũng ngưng khóc, thu dọn đồ rồi sang phòng bệnh kế bên.

Diêu Nhiếp siết chặt tờ giấy ghi địa chỉ trong tay, xem ra phải tới cửa tiệm này thăm dò một phen mới được.

•

"Toàn Toàn, điện thoại của lão Trương!" Tiểu Đào vừa gặm chân gà, vừa quay đầu vào trong gọi lớn. Nhân viên phân đội G không đủ, bình thường Tiểu Đào còn kiêm luôn nhân viên trực điện thoại.

"Ờ. Tốt lắm." Cao Đại Toàn nhận điện thoại: "Lão Trương à, đã có báo cáo xét nghiệm tử thi chưa? Tốt. Tôi bảo Tiểu Đào lên lấy."

Cao Đại Toàn kéo ngăn bàn làm việc ra, lấy một túi thịt bò ném cho Tiểu Đào: "Ngoan, lên chỗ pháp y lấy bản báo cáo về Lâm Mỹ Mỹ xuống đây."

Quên chưa nói, Tiểu Đào còn kiêm luôn cả chân chạy việc. Thằng nhóc kia gió chiều nào nương chiều ấy, chỉ cần có ăn thì sai cái gì nó cũng làm tuốt.

Thao Thiết dù sao cũng là thần thú, tốc độ miễn chê, trong chốc lát đã quay trở về.

Cao Đại Toàn đọc kỹ báo cáo khám nghiệm tử thi. Không thể kết luận được thời điểm Lâm Mỹ Mỹ chết hoặc trước đó cô ta có mang kính sát tròng hay không, bởi vì sau khi chết cô ta đã bị người lấy đi màng giác mạc.

Chuyện này rất kì quái, lúc còn sống Lâm Mỹ Mỹ cũng không kí hợp đồng hiến màng giác mạc, bệnh viện không thể lấy đi màng mắt sau khi cô ta chết được. Càng không thể có chuyện khi còn sống cô ta vốn đã không có màng giác mạc, một người thiếu màng giác mạc thì thành người mù rồi! Điều khó tin nhất là có ai đó đã lấy đi màng giác mạc của Lâm Mỹ Mỹ, nhưng mắt cô ta lại không hề có dấu vết giải phẫu nào! Cô ta chết rồi, thân thể đã mất khả năng chữa lành vết thương, nếu có người tiến hành giải phẫu lấy đi một bộ phận trên người cô ta thì không thể không để lại vết tích tổn thương được.

Xem ra thực sự phải tới cửa tiệm kia một chuyến rồi.

•

Diêu Nhiếp và Cao Đại Toàn không hẹn mà cùng gặp nhau trên đường, chuyện này cũng không làm Diêu Nhiếp bất ngờ. Nếu bọn họ đều cảm thấy cái kính giãn tròng kia có vấn đề, Cao Đại Toàn đương nhiên sẽ nhờ người hiểu biết dò tìm địa chỉ của cửa tiệm kia. Trái lại, Cao Đại Toàn tỏ ra bất ngờ vì anh xuất hiện ở chỗ này.

"Chủ nhiệm Diêu? Khéo quá, lại gặp cậu rồi!"

Diêu Nhiếp bĩu môi: "Khéo nỗi gì? Anh cũng tìm đến cái tiệm bán kính giãn tròng kia chứ gì?"

Cao Đại Toàn cũng không giấu diếm: "Hả? Nói vậy là cậu cũng tìm được rồi?"

Diệp Nhiếp xua tay: "Đâu có. Chúng tôi lượn lờ quanh đây phải đến nửa giờ đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy cái cửa tiệm kia đâu cả."

Cao Đại Toàn trầm tư một hồi, nhìn sang Nhai Xế đứng sau Diêu Nhiếp: "Có lẽ nên bảo 'vệ sĩ' nhà anh tránh đi."

Diêu Nhiếp hiểu ý của anh. Nếu cửa tiệm kia thực sự có vấn đề thì Nhai Xế sát khí quá nặng, có lẽ tà vật sẽ tự động lảng tránh.

Diêu Nhiếp dặn Nhai Xế một câu: "Đồ ăn nhanh của cửa hàng ngoài cổng bệnh viện tôi ăn đến phát ngấy rồi, buổi tối tôi muốn ăn cơm vịt quay của cửa hàng Lâm Ký. Anh về trước đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi anh." Liền tống cổ Nhai Xế về nhà.

Nhai Xế hơi khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, xoay người rời đi.

Cao Đại Toàn bất ngờ: "Oa, rất biết nghe lời! Sói hoang có thể biến thành chó săn bé bỏng được sao?" Ngay cả anh muốn sai Tiểu Đào nhà mình việc gì cũng phải lấy đồ ăn ra dụ, Nhai Xế này chẳng phải quá ngoan ngoãn rồi sao? Nói một cái là làm ngay.

Diêu Nhiếp nhún vai: "Sao nghe giọng anh chua loen loét như giấm thế? Tiểu Đào nhà anh chẳng lẽ không nghe lời?"

Cao Đại Toàn đang muốn đốp lại, Tiểu Đào nhà anh tuy dạ dày không đáy nhưng xét tổng thể vẫn là sủng vật bảo vệ chủ nhân rất tốt, thì Diêu Nhiếp đã đột ngột đẩy khẽ anh một cái, nói: "Anh nhìn kìa!"

Giữa ngã tư vốn có một vòng xuyến, giờ bỗng chốc hóa thành tòa nhà một tầng nho nhỏ. Diêu Nhiếp có thể nhìn thấy rõ ràng xung quanh căn nhà kia có một màn sương đen bao phủ, khiến người ta mất tự nhiên.

Hai người đến gần, rốt cuộc cũng thấy tấm biển hiệu bên ngoài cửa tiệm: Ma pháp sư xinh đẹp.

Tâm sự của tác giả: Tập truyện này vốn dựa theo những lời đồn đại có thật về những chuyện thần bí được cải biên lại.

Nhưng riêng câu chuyện này chỉ thuần túy là kết quả nỗi oán hận của tui đối với kính giãn tròng.

Trước đây tui cũng muốn mua kính giãn tròng, kết quả phát hiện trên taobao không bán. Search thử "Kính giãn tròng" (nguyên văn là mỹ đồng –) thì toàn ra hộp kính Mỹ (Mỹ đồng nhãn kính hạp –). Té xỉu.

Còn chuyện đi vệ sinh cảm giác có con mắt đang nhìn chằm chằm qua khe cửa, buổi tối không dám soi gương trong toilet, kính cửa sổ, vân vân… đều là trải nghiệm thực tế của bản thân tui. Có lẽ tại tui đọc nhiều chuyện ma quỷ quá nên trí tưởng tượng bay cao bay xa = =

Đồng chí Nhai Xế đang bước trên con đường tiến hóa thành trung khuyển. Nhưng đường còn xa lắm, chưa thể đến đích trong ngày một ngày hai được.

19. Chương 3-4

Giữa vòng xuyến xuất hiện một gian hàng, dù sao cũng không thể coi là chuyện bình thường. Có điều những người đi đường quanh đó hình như đều không nhìn thấy cửa hàng này, quả là hết sức lạ lùng.

"Xem ra nơi này có kết giới, chỉ có người đặc biệt mới nhìn ra được, mà hình như cũng chỉ có người đặc biệt mới vào được." Cao Đại Toàn chăm chú nhìn Diêu Nhiếp: "Xem ra linh khí trên người cậu đã bị để ý rồi."

Diêu Nhiếp thoáng cái lạnh buốt cả sống lưng, nếu bên trong có một con quái vật cỡ bự thì chẳng phải mình đang tự chui đầu vào rọ hay sao? Lại nữa, ở đây có kết giới, nếu Nhai Xế không vào được thì làm thế nào? Nghĩ đến đây Diêu chủ nhiệm đã dợm bước muốn lui.

Cao Đại Toàn nhìn ra anh đang lo lắng điều gì: "Hay là để tôi gọi Tam Vô đến nhé?"

Không thể kêu Nhai Xế tới đây vì sát khí của y quá nặng, yêu ma quỷ quái gì gặp phải đều chạy mất dép. Mà Tam Vô là thần côn, dù gì lần trước đánh nhau với thi quỷ Diêu Nhiếp cũng đã được thấy bản lĩnh của hắn, nếu chỉ cần xua đuổi ma quỷ đi thôi thì hắn cũng coi như có chút thực tài. Thế là Diêu Nhiếp gật đầu đồng ý.

Đợi mọi người đến đủ, Cao Đại Toàn rốt cuộc cũng chịu đẩy cánh cửa "Ma pháp sư xinh đẹp".

Một chuỗi âm thanh "Lanh canh leng keng" của chuông gió vang lên, có người bước ra từ buồng trong, nói: "Các vị khách quý muốn mua gì đây?" Giọng người này ồm ồm, diện mạo lưỡng tính, mặt mày phấn son dày cộp, thoạt nhìn hết sức lòe loẹt. Nhất thời bọn họ cũng không biết nên gọi "hắn" là tiên sinh hay tiểu thư nữa.

Bài trí trong cửa hiệu cũng không khác nhiều so với một cửa hàng bán mỹ phẩm bình thường, trên giá đều là những sản phẩm chăm sóc, làm đẹp da gì đó. Bọn họ đương nhiên không thể mua món gì, hiển nhiên ở đây toàn bày bán những món đồ mà các cô gái trẻ yêu thích, mấy gã đàn ông luống tuổi biết mua gì đây?

Diêu Nhiếp đẩy Cao Đại Toàn, Cao Đại Toàn lại đẩy Tam Vô đi lên.

Ai bảo mình là cấp dưới của người ta chứ, Tam Vô đành cắn răng nói: "À… là thế này, tôi nghe nói ở đây có bán loại kính sát tròng đeo vào sẽ khiến đôi mắt trở nên long lanh đẹp đẽ. Cô xem, mắt tôi ti hí nên muốn cải thiện chút ít…"

Vị "tiểu thư tiên sinh" kia nghe vậy thì cười khanh khách: "Ngài nói gì kì ghê. Tôi thấy đôi mắt ngài cũng đâu đến nỗi nhỏ, bây giờ không phải đang có mốt con trai mắt một mí hay sao? Nhưng đúng là không có thần thái thật. Thế này đi, tôi giới thiệu cho ngài dùng thử sản phẩm độc nhất vô nhị ở chỗ chúng tôi – Kính giãn tròng Rực Rỡ Ánh Sao, sau khi đeo vào, đảm bảo mắt ngài sẽ sáng ngời thần thái, sáng như sao trên trời luôn á ~"

Vị "tiểu thư tiên sinh" ra sức chào mời, trên mặt nở nụ cười hình đóa hoa cúc, làm Tam Vô cứ nơm nớp lo lớp phấn dày cộp trên mặt 'hắn' sẽ bong ra mất. Hắn quay đầu lại liếc Cao Đại Toàn một cái, ý muốn hỏi tiếp theo mình nên làm gì bây giờ.

Cao Đại Toàn ra hiệu cho hắn đừng đánh rắn động cỏ, trước hết cứ mua hàng cái đã.

Tam Vô sờ túi tiền, chẳng đặng đừng đành phải hỏi: "Giá cả một đôi thế nào?"

Đối phương thấy cá đã cắn câu, nụ cười càng tươi tỉnh hơn: "Không đắt đâu! Hai trăm một đôi. Chúng tôi đang có chương trình khuyến mãi đặc biệt, chiết khấu còn 80%, chỉ mất 160 đồng thôi!"

Tam Vô lại quay đầu liếc một cái, phó đội trưởng nhà hắn hoàn toàn không có ý muốn bỏ tiền tiền túi ra. Hắn đành cắn răng, xót ruột móc trong ví ra hai trăm: "Nhớ ghi hóa đơn cho tôi đó!"

Diêu Nhiếp thừa dịp bọn họ đang quấn quít lấy người bán hàng mà đi lòng vòng trong cửa hàng để tra xét. Nhìn bề ngoài thì đây thực sự chỉ là một cửa hàng rất đỗi bình thường, chẳng những hàng hóa trong tiệm không có luồng tà khí màu đen mà ngay cả trên người cái gã bán hàng xăng pha nhớt kia cũng không thấy tà khí đâu cả. Nếu không phải đã biết trước nơi này có vấn đề thì anh tuyệt đối sẽ không thèm liếc mắt lấy nửa cái.

Cửa hàng kể ra cũng không lớn, Diêu Nhiếp dạo quanh một vòng mà không có phát hiện gì. Nhưng kế bên cánh cửa lớn lại phát hiện ra một cánh cửa con, đoán chừng là kho hàng gì đó. Trên cánh cửa con có treo rèm, bên trên vẽ một gương mặt với biểu cảm hết sức khoa trương. Rèm cửa che kín những thứ bên trong, Diêu Nhiếp nhất thời tò mò, định vén cái rèm kia lên để nhìn xem bên trong rốt cuộc có gì.

Ai ngờ, khi tay đã mém chạm vào rèm cửa, anh chợt phát hiện ra đôi mắt của cái gương mặt trên rèm cửa kia đột nhiên chuyển động, nhìn chằm chằm vào anh. Diêu Nhiếp sợ đến ná thở, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì nhanh như chớp, một cặp móng vuốt đen xì vươn ra từ sau cánh cửa, túm lấy Diêu Nhiếp kéo tuột vào trong!

Cao Đại Toàn tuy đứng cạnh Tam Vô xem y trao đổi với người bán hàng nhưng ánh mắt lại luôn luôn để ý hướng đi của Diêu Nhiếp. Anh lập tức phản ứng, nhanh chóng tháo tràng hạt trên cổ tay xuống rồi ném thẳng vào cái móng vuốt đen xì kia.

Tràng hạt đập vào móng vuốt, từ sau cánh cửa lập tức truyền ra một tiếng thét thê thiết. Diêu Nhiếp thừa cơ vùng vẫy thoát khỏi cặp móng vuốt, chạy như bay về phía Cao Đại Toàn.

Cao Đại Toàn còn muốn đuổi theo nhưng trong tích tắc, cánh cửa con kia đã hòa tan ra như miếng sô-cô-la, biến mất không dấu vết.

"Mẹ kiếp! Để nó chạy thoát rồi!"

Người bán hàng phát hiện đã có chuyện bất ngờ xảy ra, đang định thừa cơ lủi mất, không ngờ Tam Vô đã kịp ném một lá bùa, tóm gọn lấy nó.

Chuyện đã đến nước này thì cũng chẳng cần quan tâm có đánh rắn động cỏ hay không nữa. Cao Đại Toàn tóm chặt lấy người bán hàng chất vấn: "Chủ nhân của ngươi ở đâu? Nó là ai?!"

Người bán hàng kia đã được thấy tận mắt thần uy của Cao Đại Toàn, người run cầm cập: "Tôi, tôi không biết …"

"Không biết?" Cao Đại Toàn nheo mắt, cầm tràng hạt lên quơ quơ: "Có cần ta giúp mi nhớ lại không?"

Đối phương lập tức biết điều: "Ấy đừng! Tôi nói, tôi nói, thực ra nó là…"

Thừa lúc ba người đang tập trung chú ý nghe hắn khai, cái gã bán hàng xăng pha nhớt kia đột nhiên phun từ trong miệng ra một cái giác hút dài như xúc tu, bổ về phía Diêu Nhiếp.

Tam Vô phản ứng rất nhanh, phóng một lá bùa Liệt Diễm dán kín miệng tên kia lại.

"Aaaa

” Xăng pha nhớt gào rú inh ỏi, trong nháy mắt quái vật kia liền biến thành một quả cầu lửa. Chưa đầy nửa phút sau, ngọn lửa đã tắt đi, để lại trên mặt đất một con động vật nhuyễn thể lớn bằng cánh tay. Mà cả cửa hiệu “Ma pháp sư xinh đẹp” cũng đã biến mất, trở lại là vòng xuyến, có lẽ kết giới đã bị phá.

“Đây là cái gì?” Diêu Nhiếp cẩn thận né tránh, nhìn nhìn con quái trông ghê chết kia.

“Hơi giống con sên” Tam Vô đoán.

“Không, đây là đỉa.” Cao Đại Toàn lật lật cái thi thể động vật kia: “Đỉa là loài động vật lưỡng tính.”

“Đỉa? Mã hoàng?” Diêu Nhiếp kinh hãi, ai đã gặp con đỉa mã hoàng lớn bằng chừng này cơ chứ: “Nói vậy thì đây là một con đỉa tinh? Thảo nào tôi thấy nó ái nam ái nữ.”

Cao Đại Toàn gật đầu: “Nhưng nó chỉ là hạng tôm tép thôi, kẻ cầm đầu đứng đằng sau tấm màn chúng ta còn chưa tìm được.” Nói rồi anh lại quay đầu hỏi Tam Vô: “Cậu có nhìn ra thứ nấp phía sau cánh cửa kia là gì không?”

Tam Vô lắc đầu.

Cao Đại Toàn thở dài: ‘Manh mối lại đứt đoạn.”

Tam Vô lại có vẻ lạc quan: ‘Không sao đâu, may mà cặp kính giãn tròng này vẫn còn, quay về chúng ta sẽ nghiên cứu.” Nói rồi lại chép miệng tiếc rẻ: “Giá biết sớm thì đã khỏi trả tiền.”

•

Diêu Nhiếp lại trở về phòng bệnh, nghe loáng thoáng ngoài hành lang có tiếng người đang cãi lộn với bác sĩ.

Anh biết chuyện này phải hỏi bác gái giường bên, bác ấy nhất định sẽ biết, bèn bày ra vẻ mặt hóng hớt mà hỏi dò: “Có chuyện gì thế nhỉ?”

Bác gái thở dài: “Đêm qua cậu không ở đây, ông già ở giường đối diện hôm qua phẫu thuật thất bại, đã đi rồi. Hôm nay người nhà đến nhận di thể, kết quả là bệnh viện đã đánh mất di thể người ta.”

Hả? Vậy là trong bệnh viện này thực sự có chuyện thi thể biến mất?

Ban đầu ngoài hành lang chỉ có tiếng cãi vã, bỗng dưng biến thành ồn ào náo động, rồi một lát sau người đã kéo nhau đi đâu cả, hành lang lại trở về với vẻ yên tĩnh ngày thường.

“Sao lại thế này?” Diêu Nhiếp kéo đại một người trên hành lang dò hỏi.

Người kia nghĩ anh chỉ tò mò hóng hớt liền ra vẻ thần thần bí bí thì thào: “Vừa rồi anh không nghe nói thi thể biến mất sao? Anh không đoán được đâu, bây giờ nó lại quay về rồi!”

Tâm sự của tác giả: Hôm nay cực kì khó chịu, tôi bị cảm, chẳng những mắt đau mũi đau đầu đau họng đau, mũi lại còn bên sổ bên nghẹt, khốn khổ nhất là tôi còn ho đến suýt bay cả phổi ra ngoài nữa.

Hôm nay không có tâm trạng cho nên chương này hơi ngắn, xin lỗi rất nhiều.

20. Chương 3-5

“Thật sao?” Diêu Nhiếp nghe thế thì phấn khởi ra mặt, nhưng cũng không thể chạy sang nhà xác kia điều tra cho ra nhẽ. Nghĩ đoạn liền nhấc điện thoại gọi ngay cho “bạn tốt”.

“A lô. Cao đội phó đấy à? Báo cho anh một tin quan trọng nè, tối hôm qua bác trai ở giường đối diện với tôi qua đời. Hôm nay người nhà tới nhận thi thể, nhưng có biết chuyện gì xảy ra không? Bệnh viện lại báo đã làm mất di thể của người ta rồi. Đúng. Chính xác là thi thể trong nhà xác của bệnh viện này vô cớ mất

tích. Nhưng đây không phải mấu chốt, mấu chốt mà tôi vừa hóng được là nghe nói thi thể đã quay về. Thế nào? Có hứng thú không? Mau tới đây, chúng ta cùng điều tra."

Cao Đại Toàn làm việc rất năng suất, chưa đầy hai mươi phút đã tới bệnh viện gặp Diêu Nhiếp.

"Đi. Đi xem thế nào!"

Quả nhiên có cảnh sát vào mọi chuyện đều dễ dàng hơn hẳn. Cao Đại Toàn giơ cái thẻ cảnh sát bóng loáng ra, nhân viên nhà xác dù không muốn cũng phải để cho bọn họ đi vào.

Thi thể của bác trai thoạt nhìn không có gì đặc biệt, trừ miệng vết mổ, trên người không còn vết thương nào khác.

"Hèn chi người nhà không báo cảnh sát. Biến mất mấy tiếng rồi quay về, thoạt nhìn không có thương tổn gì, đương nhiên họ cũng không muốn làm ầm lên."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Phải. Nhưng tôi cảm thấy chưa hẳn là không có tổn thương gì."

Cao Đại Toàn sáng mắt lên: "Cậu nghĩ ra cái gì rồi?"

"Tôi nghĩ anh nên cho pháp y kiểm tra đôi mắt của thi thể này."

"Hả? Cậu nghi ngờ màng giác mạc của ông ta cũng bị lấy đi rồi?"

Diêu Nhiếp gật đầu.

Do cùng chụm vào ngó đăm đăm con mắt của thi thể nên đầu hai người dựa sát vào nhau. Cao Đại Toàn bỗng cảm thấy nhồn nhột, không khỏi lùi lại một bước: "Chủ nhiệm Diêu, có thể bảo chó săn bé bỏng nhà anh đừng có dí cái ống kính vào tôi nữa không?"

Anh không ngờ Diêu Nhiếp này lại tài giỏi đến thế, có thể biến một kẻ đường đường là rồng trời thành người quay phim?! Anh càng không thể ngờ vị long tử điện hạ cao ngạo kia lại cực kì ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của Diêu Nhiếp, cặm cụi hoàn thành công việc của mình, kiên trì theo gót họ mà quay phim y như quỷ bám đuôi. (1)

Nhưng vị Long thất tử này đang làm cái quái gì vậy? Quay thì cứ quay đi, ai đời lại dí cái camera sát mặt mình cứ như chuẩn bị nã pháo vào anh vậy?

Diêu Nhiếp quay lại, cũng thấy cái ống kính kia đúng là chỉ cách Cao Đại Toàn chưa đầy hai phân. Có kiểu quay phim lạ đời thế kia sao? Nhưng anh đã từng nếm qua sự thô lỗ của Nhai Xế, cũng không có gan mà trách cứ y. Ngày thường mình còn thiếu điều cung phụng y như ông nội, nên lúc này chỉ có thể nhẹ nhàng bảo ban: "Ầy, Tiểu Thất à, dí sát thế kia làm sao mà quay nổi, anh phải lùi lại vài bước mới được. Giờ cũng không còn sớm nữa, hay là anh đi ăn cơm trước đi?"

Nhai Xế nghe vậy chẳng những không thèm nhúc nhích, còn lạnh lùng lườm Cao Đại Toàn một cái. Đội phó Cao sợ run người: "Ấy, ngài không cần lùi, để tôi tự tiến lên là được rồi." Nghĩ tới cái tên tham ăn dễ dụ mình, rõ ràng là cùng cha sinh ra mà sao lại khác nhau một trời một vực như thế?

•

Ngay đêm hôm đó, Diêu Nhiếp nhận được điện thoại của Cao Đại Toàn, quả nhiên thi thể trong nhà xác cũng bị lấy đi màng giác mạc. Nhưng trên mắt thi thể cũng không có vết thương, không có dấu vết bị động vào. Vậy thì màng giác mạc của bọn họ bị lấy đi bằng cách gì?

Nói gì thì nói, đã có chứng cớ, bọn họ có thể tới tìm viện trưởng 'nói chuyện'.

Chứng cớ ở trước mặt, viện trưởng không thể không cúi đầu. Quả thật bắt đầu từ ba tháng trước, nhà xác của bệnh viện thi thoảng bị mất vài thi thể. Lạ nhất là mấy tiếng đồng hồ sau, thi thể kia lại đột ngột xuất hiện. Tuy cũng phải mất chút thời gian hòa giải với người nhà bệnh nhân, nhưng thường là họ thấy thi thể không bị tổn thất nên cũng không làm ầm lên. Chuyện này không gây ra tổn thất vật chất cho bệnh viện, cùng lắm là tổn hại thanh danh thôi, cho nên viện trưởng bàn với mấy trưởng khoa thân tín của mình, hay là cử thêm hai người đi canh nhà xác xem xem rốt cuộc là ai đùa dai.

Không ngờ theo báo cáo của người canh nhà xác, họ tận mắt nhìn thấy những thi thể đang nằm duỗi cẳng ra đó đột nhiên "sống dậy", tự động chạy ra ngoài. Mà người canh cũng không thể đuổi theo, thứ nhất vì mấy cái xác kia chạy rất nhanh, thứ hai, chính họ cũng sợ đến nhũn như con chi chi, làm sao nhấc lên nổi nữa?

Tà môn hơn, qua vài tiếng dồng hồ, mấy cái xác kia lại đột ngột xuất hiện, quay về chỗ cũ!

Viện trưởng thấy chuyện này thật quái đản, đoán chừng có tà thuật trong đó. Vừa hay một trưởng khoa nghe nói cục cảnh sát thành phố có đội hình sự U chuyên tiếp nhận mấy chuyện kiểu này, bèn đề nghị viện trưởng đi báo cảnh sát. Nhưng viện trưởng lại lo nếu đi báo cảnh sát, việc này có thể lan truyền ra ngoài, tổn hại đến thanh danh của bệnh viện. Vả lại chuyện này rốt cuộc có liên quan đến quỷ thần hay không thì bọn họ cũng không thể khẳng định, nên cuối cùng ông ta đã viết một lá thư nặc danh gửi đến đội hình sự U, hy vọng có thể dẫn dắt người của họ đến bí mật điều tra.

Cao Đại Toàn gật đầu, làm vậy cũng coi như hợp tình hợp lý: "Hóa ra lá thư này là do ông viết." Anh vốn nghi ngờ chính bệnh viện này giở trò quỷ, tự ý lấy màng giác mạc của người chết. Dù sao số người quyên tặng màng giác mạc vẫn hết sức hiếm hoi, cho nên bộ phận này rất khan hiếm, nếu bán ra chợ đen có khi còn kiếm được món hời không nhỏ. Nhưng quan sát kĩ đôi mắt thi thể quả thật không có vết thương bên ngoài, chuyện này con người không thể làm được. Anh cũng đã tin vài phần.

"Vậy topic trên diễn đàn của chúng tôi cũng là do ông gửi lên à?" Diêu Nhiếp cảm thấy kì quái, theo như lời ông ta nói thì lẽ ra chuyện này phải không có nhiều người biết mới đúng.

Viện trưởng hoang mang: "Topic? Topic nào?"

Vậy là không phải viện trưởng post lên, nhưng đó là ai? Diêu Nhiếp hỏi lại: "Ngoài ông ra, còn có bao nhiêu người biết chuyện này?"

"Chỉ có bốn người. Chủ nhiệm hành chính tổng hợp – trợ thủ đắc lực của tôi, chủ nhiệm văn phòng, còn có hai nhân viên công tác được cử đi canh nhà xác. Họ đều là tâm phúc cả, không thể có chuyện họ truyền tin ra ngoài được."

Cao Đại Toàn đoán: "Hay là người nhà bệnh nhân post lên nhỉ?"

Diêu Nhiếp gật đầu, nhưng trong lòng vẫn cảm giác có gì đó không ổn.

•

Diêu Nhiếp cảm thấy điều tra ở bệnh viện cũng không thu hoạch được gì nữa, bèn thu dọn hành lý về nhà với Nhai Xế.

Buổi tối Cao Đại Toàn lại gọi điện tới. Bọn họ đã kiểm tra cặp kính sát tròng mà đĩa tinh bán cho Tam Vô, không ngờ nó được làm từ màng giác mạc, bên trên còn yểm mấy câu thần chú phức tạp. Diêu Nhiếp không hiểu nổi một đồng "từ ngữ chuyên ngành" kia, nhưng lại hiểu rõ kính sát tròng có thể làm người ta sinh ra ảo giác khủng khiếp, sau khi kinh hãi quá độ sẽ mất đi thần trí, lúc này hồn phách người đó sẽ cực kì bất ổn, dễ dàng bị hút đi. Nói cách khác, mục đích chúng tạo ra kính sát tròng từ màng giác mạc chính là nhiếp hồn!

Xem ra Lâm Mỹ Mỹ đã chết đúng như vậy. Mà sau khi chết cô ta lại bị lấy đi màng giác mạc, trở thành vũ khí chí mạng để giết chết những con quỷ thích làm đẹp đáng thương tiếp theo. Anh bỗng nhớ ra cô y tá Tiểu Tĩnh kia cũng đeo kính giãn tròng tên là "Rực Rỡ Ánh Sao", tính mạng cô ta cũng gặp nguy rồi!

Cao Đại Toàn cười nói, anh đã sớm giải quyết rồi, e là từ rày về sau Tiểu Tĩnh không dám đeo bất cứ loại kính giãn tròng nào nữa. Trong bệnh viện anh cũng đã thiết lập một trận pháp, đoán chừng sau màn này, bàn tay tội ác kia sẽ không thể gây sóng gió thêm nữa.

Xem ra chuyện này đã chấm dứt, mà Diêu Nhiếp vẫn canh cánh trong lòng. Thủ phạm kia là ai? Vì sao hắn ta lại phải thu nhiều hồn phách đến thế? Đây đều là những câu đố chưa có lời giải.

Tuy nhiên việc này cũng không đến lượt anh quản, tự nhiên sẽ có người của đội hình sự U xử lí. Anh cũng không nghĩ ngợi thêm nữa, đã một tuần không tới đài truyền hình rồi, cũng đã đến lúc phải mang ý tưởng mới quay về. Đương nhiên không thể công khai sự thật ra được, bằng không chương trình của họ sẽ phải

đổi tên thành "Bước vào mê tín" mất. Thôi đành lấy vụ án ăn trộm bộ phận cơ thể làm kết luận cuối cùng vậy, dù sao thì lòe bịp khán giả cũng là việc quen tay hay làm của bọn họ rồi.

Nghĩ đến đây, Diêu Nhiếp mở máy tính ra sửa sang lại tài liệu, tiện thể lên diễn đàn của chương trình, ngó qua topic về vụ mất tích thi thể li lỳ trong bệnh viện Đông y nào đó ở thành phố G xem có comment mới không. Không ngờ topic kia lại biến mất một cách lạ lùng!

Có quyền xóa bải chỉ có thể là admin của diễn dàn, mà admin thì chỉ có ba người là Diêu Nhiếp, tổng biên và cậu lập trình viên Tiểu Lý. Hỏi hai người kia thì bọn họ đều nói mình không xóa topic nào cả, vậy topic kia sao lại tự dưng biến mất cơ chứ?

Còn đang nghi ngờ thì Nhai Xế đầu tóc ướp nhẹp bước ra từ trong phòng tắm. Diêu Nhiếp thấy thế liền ngoắc y lại: "Anh nhìn lại mình kìa, tôi đã bảo phải lau khô tóc mới được ra cơ mà, sàn nhà bị anh làm ướt hết rồi!"

Thái độ của Nhai Xế gần đây đã thân thiện hơn nhưng cũng không chịu để anh phê bình. Y đang định nổi giận thì lại bị động tác của Diêu Nhiếp cắt ngang.

Chỉ thấy Diêu Nhiếp cầm lấy khăn lông, nhẹ nhàng lau khô đầu tóc cho y. Nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn tú ôn hòa kia, lửa giận trong lòng Nhai Xế cũng lụi dần.

Vừa lau, Diêu Nhiếp vừa hỏi: "Đúng rồi, lấy máy quay ra đây đi, tôi xem anh quay được gì nào."

Nhai Xế lần này rất ngoan ngoãn, cầm camera đưa cho Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp lấy cuộn băng chiếu lên, phát hiện bên trong chẳng có gì cả. Đây là chuyện quái quỷ gì chứ?

"Anh quay kiểu gì vậy? Sao trống trơn thế này?"

Nhai Xế đặt camera đặt lên vai: "Cứ thế này thôi."

Diêu Nhiếp cuối cùng cũng chịu hết nổi: "Anh là heo đấy à?! Không bật máy lên thì quay thế quái nào được?"

——-

Tâm sự của tác giả: Chào mọi người, tôi là Hồng Quả Quả vết thương nhẹ không ra chiến trường đây.

Hôm nay tôi đi tiêm, truyền đến ba bình nước. Hiện giờ đầu đang rất choáng váng, vừa rồi còn làm chuyện ngớ ngẩn, đi mua vé xe ngày mai trong khi đến 21 mới được nghỉ cơ. Trời ơi, 240 đồng của tôi!

Câu chuyện tạm dừng ở đây, hung thủ thật sự còn có thể xuất hiện trong những phần sau nữa.

---

(1) Quỷ bám đuôi (Điếu ngoa quỷ hay còn gọi là điếu hài quỷ) Trong tiếng Quảng Đông, điếu hài quỷ mang nghĩa là theo đuôi, bởi vì loại quỷ này thích đi theo người ta vào ban đêm, khi người đó quay đầu lại, quỷ bám đuôi lợi dụng tốc độ mau lẹ của mình mà nấp kín, bởi vậy con người rất khó phát hiện ra chúng. Đôi khi quỷ bám đuôi thích đùa dai, thổi khí lạnh vào cổ và tai của người đi đường hoặc tạo ra tiếng bước chân "lộp cộp". Người đi đường gặp phải những chuyện lạ lùng này đều rất sợ hãi.

21. Chương 4-1: Chuyến Du Lịch Âm Phủ

Người chết rồi sẽ phải đi đến nơi đâu? Âm ty địa phủ liệu có thực hay chăng? Chúng ta còn cơ hội đầu thai vào kiếp sau chứ?

Tục ngữ có câu: đừng nói không báo ứng, thần quỷ khắc có an bài.

Nếu anh đã từng làm điều sai trái thì mau mau tìm cách cứu vãn đi thôi, bằng không…

•

Diêu Nhiếp hối hận lắm rồi, nếu có thể quay ngược thời gian, anh thề nhất định sẽ không nói ra cái câu "Anh là heo chắc" đó.

Đáng tiếc, thời gian liệu có thể quay ngược được chăng?

Dĩ nhiên là không!

Cho nên, số anh coi như thảm rồi!

Lần này Nhai Xế đã khôn ra, biết trước nếu trong nhà xảy ra tai ương thì y cũng chẳng được yên thân, cho nên anh may mắn thoát được vạ trong nhà. Đáng tiếc là công danh sự nghiệp của MC Diêu lại đang gặp phải sự đe dọa kinh khủng nhất từ trước đến nay.

Đầu tiên, chương trình đang lên sóng thì đột nhiên xuất hiện hình ảnh MC Diêu ở chợ mua tranh bán cướp, kì kèo mặc cả với các bà các cô bị chèn vào.

Tiết mục này tuy phá vỡ kỷ lục về tỷ lệ người xem đài từ xưa tới nay, đáng tiếc MC Diêu vẫn bị cấp trên ở đài truyền hình triệu đến. Hình tượng MC chuyên nghiệp của anh tụt dốc thảm hại luôn!

Anh có nghĩ bằng đầu gối cũng biết thủ phạm vụ này là đứa nào!

Tiếp theo, những hộp cơm chuẩn bị cho bữa trưa trong trường quay vô cớ biến mất sạch sành sanh. Diêu Nhiếp từ tinh mơ đến tối mờ chỉ được ăn có một tẹo cơm sáng, tới lúc xong việc đã đói đến xém xỉu! Tưởng thế là đã nếm đủ rồi ấy hả? Chuyện thê thảm hơn còn đợi phía sau kìa.

"Hoan nghênh quý vị khán giả đến với chương trình Bước vào khoa học hôm nay. Trong kỳ này, chúng tôi muốn đưa đến cho quý vị… Sao lại thế này?! Ai tắt đèn đi đấy?!"

Diêu Nhiếp còn chưa nói xong lời giới thiệu, đèn trong trường quay đã đột nhiên tắt ngóm. Tiếp theo, anh thấy sau lưng mình lạnh buốt, linh tính mách bảo anh có chuyện chẳng lành. Trong bóng đêm có người lấy điện thoại ra chiếu sáng, những luồng sáng lấp lóa nào trắng, nào lam, nào lục chiếu lên trên mặt họ, khiến nét mặt mọi người đều trở nên méo mó, thêm vài phần âm u quái đản. Diêu Nhiếp như được gợi ý, cũng móc điện thoại di động của mình ra soi đường. Chẳng ngờ cậu trợ lý vừa quay sang nhìn anh, đột nhiên mặt mày biến sắc, miệng hét váng lên: "Có maaa~"

Diêu Nhiếp bĩu môi. Tuy ánh sáng màn hình di động chiếu lên mặt đúng là có hơi ghê, nhưng làm gì đến nỗi giống ma chứ hả? Dầu gì anh cũng là MC đỉnh nhất của ban khoa giáo đấy nhá, mặt mũi cũng coi như không thẹn với đời.

Tiếc rằng Diêu Nhiếp hiểu lầm mất rồi. Chỉ thấy ngón tay cậu trợ lý kia lẩy bà lẩy bẩy chỉ vào người anh: "Diêu, anh Diêu, anh, anh…"

Diêu Viễn bỗng thấy hơi chột dạ. Cái cảnh này sao mà quen thuộc đến thế, cảm giác này quả là khiến người ta khó lòng quên được. Anh từ từ quay đầu lại… Hô, không sao, trên vai chẳng có cái gì sất.

Cậu trợ lý cuối cùng cũng hết cơn thở dốc: "Trên đầu kìa anh!"

Diêu Nhiếp vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy một cái lưỡi đang thò xuống trán mình, bên trên còn rỏ tong tỏng thứ chất nhầy xanh lét không rõ nguồn gốc. Diêu Nhiếp lợm giọng, hét đến banh họng: "Nhai Xế! Cứu với!"

Trước kia Nhai Xế chỉ cần cảm nhận được Diêu Nhiếp gặp nguy là sẽ tức tốc từ không trung giáng xuống vào đúng thời khắc nguy khốn nhất, như siêu nhân anh dũng phi thường. Nhưng từ khi Diêu Nhiếp đắc tội với y thì hay rồi, ông đây mặc xác, cóc cần biết anh có sợ đến chết khiếp không, chỉ cần chuyện chưa đến nỗi mất mạng thì y tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Diêu Nhiếp đành phải ngửa mặt lên trời gào thét: "Long đại ca, Long đại gia, tôi nhận sai rồi được không? Cứu tôi đi mà!!"

Lúc bấy giờ Nhai Xế mới ung dung vác xác đến, ra tay cứu giúp với vẻ mặt rất chi miễn cưỡng.

•

Từ sau khi hình tượng của MC Diêu đổ vỡ tanh bành, tuy có rất nhiều tiết mục tổng hợp hỏi thăm anh, thậm chí còn có người của tổ phim truyền hình tìm đến, nhưng anh coi như bị ban khoa giáo "đóng băng".

MC Diêu ức lắm rồi đấy, đờ mờ đúng là khôn ba năm dại một giờ mà! Nhưng cũng chả có cách nào bắt tội được thủ phạm, ai bảo cái mạng nhỏ của mình còn phải nhờ người ta giữ cơ chứ?

Anh từ chối hết mọi lời mời diễn, chỉ nhận quay một đoạn quảng cáo trà ướp lạnh, xem như gỡ gạc kế sinh nhai cho gia đình trong thời gian "nghỉ không lương".

Đang tươi hơn hớn nhìn khoản tiền hai mươi vạn đồng mới được thêm vào sổ tiết kiệm, chốc lát sau Diêu Nhiếp lại bắt đầu nặng trĩu ưu tư. Lo tiền tiêu xài trong vòng một năm anh làm được, nhưng cũng không thể duy trì cái kiểu miệng ăn núi lở như bây giờ đâu. Ai biết đài truyền hình bao giờ mới "phá băng" cho anh chứ? Anh đã nghĩ rồi, không được! Bố mày nhất định phải làm được một chương trình lớn ngang tầm thời đại, khiến bọn họ phải chủ động van xin ta trở về!

Nhai Xế đang xem báo, bất chợt lạnh lùng ngẩng đầu lên tuôn ra một câu: "Sợ cái gì? Chẳng phải đã có tài khoản tiền lương của ta sao?" Bên tổng hành dinh quả nhiên nói là làm, theo thỏa thuận ban đầu, mỗi tháng đều gửi tiền vào tài khoản của Nhai Xế, coi như là "tiền công cung phụng" Nhai Xế.

Diêu Nhiếp trừng mắt nguýt y một cái: "Anh thì biết cái gì?! Ai mà muốn làm thằng mặt trắng chứ!"

"Mặt trắng á?" Nhai Xế nhíu mày, nghĩa là cái gì?

Thôi không sao, tuy đồng chí Nhai Xế chưa hiểu rõ, nhưng đồng chí là một anh rồng bắt kịp thời đại, là một "long tài" công nghệ cao của thế kỷ 21 đó nha! Gần đây đồng chí cơ bản đã nắm vững cách thức lên mạng, giờ đã đến lúc đưa kiến thức vào ứng dụng, mở trang Thiên Độ ra tìm tòi.

Thằng mặt trắng: là từ miệt thị thường dùng để chỉ người đàn ông (hoặc phụ nữ) bản thân không chịu cống hiến gì, chỉ trông vào tiền do phụ nữ hoặc người tình đồng tính luyến ái cung cấp cho, dù bọn họ không phải là tình nhân ngoài giá thú thực sự.

Hở, đây không phải định nghĩa trai bao sao!

Nhai Xế ngoảnh đầu, trên dưới đong hàng Diêu Nhiếp. Dáng vóc hơi gầy, được cái thỉnh thoảng ra ngoài quay, có cơ hội rèn luyện nên trên bụng dưới và cánh tay nổi lên một tầng cơ bắp, thoạt nhìn mảnh khảnh nhưng cũng coi như cân đối; người thì không cao, được cái tỷ lệ rất chuẩn, chân dài miên man; mặt mày thì… da dẻ trắng nõn, mắt mũi miệng đều nhỏ, cũng có vẻ thanh tú, đeo cặp kính lên là lộ ra vẻ trí thức thư sinh, có khí chất nho nhã hẳn lên. Đặc biệt là hàng mi rậm dài mảnh, tựa như hai cây quạt nhỏ, mỗi lần chớp chớp đều khiến Nhai Xế ngứa ngáy trong lòng, những muốn xông lên túm lấy một phen…

Diêu Nhiếp bị y ngó chằm chằm đến mức cánh tay nổi hết da gà da vịt: "Anh, anh làm gì mà nhìn tôi ghê thế?"

Nhai Xế nghiêng đầu một cái, hừ! Tóm lại coi như khá khẩm đi! Làm trai bao kể cũng hợp phết!

Đương nhiên, anh bạn Nhai Xế nhà ta chả dại, y biết nếu nói ra những lời gan ruột này, thì chiếu theo tính cách của Diêu Nhiếp, nhất định sẽ lại giận dỗi với mình cho coi. Cũng chẳng phải là mình sợ hắn, cái chính là, không hiểu vì sao lại cảm thấy không muốn thật sự cãi lộn với người này. Y dứt khoát lảng luôn sang chuyện khác, dí tờ báo vào mặt Diêu Nhiếp: "Ngươi xem đây này."

Đó là một mục quảng cáo, chỉ lớn cỡ bìa đậu phụ, bị nhồi vào một góc cực kỳ heo hút trên tờ báo. Có điều khi nhìn đến nội dung trên đó thì hai mắt Diêu Nhiếp lập tức sáng rỡ.

Kỳ nghỉ dài bảy ngày bạn có kế hoạch gì? Ra nước ngoài du lịch thì quá đắt! Quanh quẩn trong nước lại phát ngán từ lâu! Chào mừng các bạn đến với tua du lịch của chúng tôi, lộ trình tuyệt đối mới mẻ kích thích! Cho bạn những trải nghiệm xưa nay chưa từng có!

Bạn muốn biết người thân của mình ở âm phủ sống có thoải mái hay không? Tua du lịch của chúng tôi sẽ mở cửa hai giới, bắc cây cầu nối liền âm dương cho bạn gặp gỡ người thân!

Bạn muốn thưởng thức phong cảnh dưới âm ty? Hay muốn chiêm ngưỡng phong thái của Diêm Vương một lần? Bạn muốn xem thế nào là Quỷ Môn Quan, mười tám tầng địa ngục hay dòng nước Vong Xuyên trong

truyền thuyết?

Còn chần chừ gì nữa? Hãy lập tức gọi đến số điện thoại ghi bên dưới, đăng ký tham gia tua du lịch âm phủ của chúng tôi! Số lượng có hạn, mau mau kẻo hết!

Đừng do dự nữa, nếu bỏ qua bạn nhất định sẽ phải hối hận!

"Tốt lắm!" Diêu Nhiếp vỗ một phát lên vai Nhai Xế, lần đầu tiên cảm thấy nuôi tên này không phí cơm.

Quyết định rồi, kế hoạch trở lại đài truyền hình của anh sẽ lấy đề tài là chuyến du lịch này!

MC Diêu tràn ngập lòng tin. Hãy đợi đấy, Diêu Nhiếp ta đây nhất định sẽ bắt các người chống mắt mà nhìn!

Tâm sự của tác giả: Xem ra ba mũi châm cứu hôm qua vô ích rồi, chẳng hiệu quả tí nào hết.

Giờ tui đang ho đến nỗi ngực bụng đều đau.

Được cái hôm nay bắt đầu uống thuốc Đông y, cũng thấy bớt váng đầu hoa mắt, tinh thần tốt lên nhiều lắm, cảm ơn sự quan tâm của các đồng chí nhé.

Diêu Nhiếp: Tại sao?! Rõ ràng là con chó điên kia hại tôi rơi vào cái kết cục này, vì sao lại bắt tôi không được tìm y tính sổ?! Khinh tôi là quả hồng mềm tha hồ nắn hả?!

Tác giả: Ấy… Bởi vì cậu là dạng thụ vợ hiền, hình tượng MC của cậu đổ vỡ mất rồi, không thể để hình tượng vợ hiền cũng mất luôn nha. Cậu nhẫn nại chút đi, sau này đến lượt cậu ra oai, nhé?

Nhai Xế: Hửm? Cô bảo ai ra oai?

Tác giả đầm đìa nước mắt… Vừa rồi gió lớn quá, chứ tôi có nói gì đâu.

22. Chương 4-2

MC Diêu cõi lòng tràn ngập khát khao vươn tới mùa xuân thứ hai của sự nghiệp, vác hành lý lên, dắt theo vệ sĩ kiêm thú cưng lên đường.

Cái gọi là thăm quan âm phủ thực ra chỉ là một loại pháp thuật theo tín ngưỡng dân gian, được gọi là "xuống cõi âm".

Mà nơi tổ chức tua du lịch âm phủ thực ra không phải công ty du lịch gì hết, mà chỉ là một cái điện thờ thôi. Chuyện này tuy hoàn toàn vượt khỏi những gì Diêu Nhiếp suy đoán ban đầu, nhưng lại vẫn hợp tình hợp lý. Điện thờ này gọi là Bàng Bảng Đường, tuy chẳng khí thế lắm, nhưng đem so với Vân Thiên Cung rách nát hết chịu nổi của Tam Vô thì cũng được coi là nguy nga tráng lệ rồi.

Tua du lịch này đương nhiên không có hướng dẫn viên. Có điều, trong lúc tiến hành "xuống cõi âm", sẽ có pháp sư bên cạnh dẫn đường, thực ra cũng không khác hướng dẫn viên là mấy.

Thành phần tham gia còn vượt xa dự đoán của Diêu Nhiếp hơn nữa. Ban đầu anh vẫn nghĩ tua du lịch này rõ là quái đản, quảng cáo lại đặt ở chỗ heo hút thế kia, chắc là chẳng có mấy người tham gia mới đúng. Ai ngờ tối hôm đó anh gọi điện đến đăng ký thì được báo cho biết mình hết sức may mắn, đã chiếm được hai suất cuối cùng rồi! Lúc ấy anh còn nghĩ khoác lác kiểu này trình độ cũng quá cùi, anh đây mấy năm trước đã chơi chán chê rồi.

Chẳng ngờ đến nơi mới liếc mắt một vòng đã thấy cảnh tượng đúng là như vậy. Hàng người rồng rắn đã xếp dài ngoẵng trước cửa Bàng Bảng đường tự bao giờ, phải đưa ra chính xác số hiệu nhận được lúc đăng ký mới được vào cửa. Có vài người chậm chân không đăng ký được thậm chí còn quỳ trên đất vật vã nài nỉ vị đạo sĩ gác cửa để xin vào.

Diêu Nhiếp vừa được vụ giành đồ ăn ở chợ lăng-xê, hiện tại coi như cũng là "người nổi tiếng" nửa vời. Huống chi đoạn quảng cáo trà lạnh kia của anh còn đang hot, kiểu gì người ta cũng thấy quen mắt, cho nên anh vừa thò mặt ra đã khó tránh khỏi bị thiên hạ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tại Diêu Nhiếp không biết chứ, cái trò thăm quan âm phủ này tuy chỉ là tín ngưỡng của số ít, không mấy ai biết đến, nhưng mấy năm nay internet phát triển, đã có rất nhiều người biết tới sự thần kỳ của việc xuống âm phủ qua mạng. Ví như đến Nguyên Thần Cung xem kiếp trước rồi hiểu về kiếp này của mình; hay là tra sổ sinh tử để biết khi nào mình sẽ chết chẳng hạn. Tuy nhiên phần lớn người đi "thăm quan âm phủ" là để xuống âm ty gặp lại bạn bè, họ hàng hoặc người yêu đã mất của mình.

Hơn nữa, để thu hút người ta đi tham quan âm phủ, các thông tin trên mạng chỉ tuyên truyền về những điểm thần kỳ của nó, còn đối với những điều nguy hiểm và cấm kỵ thì một chữ cũng không đề cập tới, lùa từng đám thiện nam tín nữ chạy tới bon chen như bầy vịt.

•

Lần này người "hướng dẫn du lịch" của đoàn tham quan âm phủ là một ông chú béo, được mọi người gọi là "pháp sư Chấn Nghiêm". Mặc dù ông này tương đối mập mạp, không mấy tương xứng với hình tượng một pháp sư tiên phong đạo cốt quen thuộc, nhưng Diêu Nhiếp đem so với Tam Vô thì vẫn thấy chú béo này còn chuyên nghiệp chán.

Pháp sư Chấn Nghiêm rút khăn tay ra lau mồ hôi: "Chắc hẳn các vị chờ lâu cũng nóng ruột rồi, nếu mọi người đã có mặt đầy đủ thì chúng ta hãy khởi hành thôi. Bước đầu tiên là, mời các quý vị trong đoàn trước hết hãy…"

Diêu Nhiếp đã lên mạng tra cứu, thông thường bước đầu tiên trong việc xuống âm phủ đều là rửa tay dâng hương. Anh đang định tiến đến cái bàn thiếp vàng trước mâm cúng để rửa tay, chẳng ngờ lại nghe được câu tiếp theo của ông thầy pháp.

"Nộp lệ phí đã." Chấn Nghiêm cười hết sức hiền từ, quả thật giống y chang hóa thân của phật Di Lặc.

Diêu Nhiếp liền lảo đảo. Cái đuệch! Bọn buôn thần bán thánh khắp thiên hạ quả nhiên đều là người một nhà, cả lũ đứa nào cũng như quỷ sứ đầu thai!

Chờ đám tín đồ nộp tiền xong, Chấn Nghiêm mới chính thức bắt đầu hành lễ cúng bái. Những "người cùng đoàn" lần lượt rửa tay dâng hương, sau đó ngồi xuống vị trí được chỉ định. Trợ thủ của pháp sư lấy ra một xấp tiền giấy, bịt kín hai mắt "người trong đoàn" lại.

Nhưng khi gã trợ thủ đang định bịt mắt giùm Nhai Xế, y lại thình lình xoay người, đột ngột phóng một ánh mắt sắc bén như dao về phía đối phương, khiến gã trợ thủ sợ đến nỗi tay run bần bật, tiền giấy rơi lả tả xuống đất.

Diêu Nhiếp đành phải làm trung gian điều đình: "Ha ha, anh bạn này của tôi chỉ đến xem thôi chứ không tham gia đâu. Anh cứ buộc cho tôi đi đã." Diêu Nhiếp đã dạy kỹ Nhai Xế cách dùng camera, lần này anh cố tình sắp xếp cho y quay lại toàn bộ hành trình.

Gã trợ thủ xấu hổ cười cười, vội vàng chạy sang chỗ Diêu Nhiếp, định bụng bịt mắt anh lại theo yêu cầu. Nhai Xế lại trợn mắt trừng người ta một cái. Gã trợ thủ lập tức sợ cứng cả người, Nhai Xế giật phắt lấy mớ tiền giấy kia, ra vẻ sốt ruột phất phất tay đuổi gã đi. Y kiểm tra xấp tiền giấy một lần, thấy không có vấn đề gì, mới đưa tay định buộc cho Diêu Nhiếp. Diêu Nhiếp lại nghĩ y muốn đưa tiền giấy cho mình tự buộc lên, bèn cầm luôn không khách khí, tiện đà dạy dỗ một câu: "Đừng hung tợn thế, dọa người ta sợ!"

Mặt Nhai Xế hết chuyển đỏ lại chuyển đen, rốt cuộc xoay đầu một cái, coi lời Diêu Nhiếp nói như gió thổi qua tai.

Diêu Nhiếp biết tên kia lại lên cơn dỗi hờn, cũng chả thèm nói nữa. Lại thấy y ném mớ tiền giấy xuống mặt đất, Diêu Nhiếp thắc mắc hỏi: "Sao anh không buộc lên hả?"

Nhai Xế vẫn không xoay đầu lại, chỉ hừ lạnh một tiếng với không trung: "Hứ! Bố mày muốn xuống âm phủ lại chả dễ quá, cần gì cái thứ đồ chơi kia!"

Diêu Nhiếp nghe y nói thế mới nhớ ra, cũng phải, Nhai Xế chính là thần thú chứ đâu phải người thường, y muốn đến âm phủ lại chả dễ quá. Anh bèn mặc kệ y, tự buộc tiền giấy lên đầu.

Trước lúc ra tay làm phép, lão pháp sư trịnh trọng cảnh cáo một số chuyện kỳ bí: "Tới âm phủ rồi, các vị có thể nói chuyện với người thân dưới đó. Nhưng tuyệt đối không được lấy 'vật kỷ niệm'! Dù là thứ gì cũng không được mang ra khỏi âm phủ! Hãy nhớ kỹ!"

Pháp sư gõ gậy làm phép ba lần, tuyên bố cả đoàn chính thức "lên đường". Bốn phía yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng pháp sư không ngừng ê a niệm thần chú.

Tham quan âm phủ mặc dù là chuyến du hành dẫn hồn xuống âm ty, nhưng không phải khiến hồn lìa khỏi xác thông thường. Người tham quan âm phủ tuy có thể nhìn thấy mọi cảnh tượng dưới âm ty, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, có thể nói chuyện trao đổi với người ngoài, giống như vừa xem TV vừa trò chuyện với người ngồi cạnh. Nếu người tham quan âm phủ lạc đường ở "dưới đó", hoặc thắc mắc điều gì thì cũng có thể kịp thời lên tiếng hỏi để "hướng dẫn viên" giải đáp.

Chẳng mấy chốc, đã có "người trong đoàn" kích động kêu lên mình nhìn thấy "đường" rồi!

Sau đó, Diêu Nhiếp cũng thấy trong tầm mắt vốn đen thui một mảnh dần dần sáng tỏ, xuất hiện một lối mòn đứt đoạn chốn thôn quê. Ven đường toàn là đồng không mông quạnh, chẳng có gì cả, chỉ nhìn thấy đám hoa bỉ ngạn đỏ rực như máu phía xa xa. Thỉnh thoảng cũng có một u hồn lướt qua, bọn họ dường như không nhìn thấy Diêu Nhiếp, chỉ máy móc bồng bềnh trôi qua trôi lại trên lối mòn.

Cái đuệch! Đường xuống suối vàng có thật nè trời.

Pháp sư dùng lời nói khuyên Diêu Nhiếp đừng sợ hãi, cổ vũ anh tiến lên phía trước. Trong chốc lát, Diêu Nhiếp đã thấy một cổng thành cổ lỗ sĩ, phía trên viết mấy chữ to đỏ tươi như máu: "Quỷ Môn Quan"!

Diêu Nhiếp phấn khởi, chẳng chờ được mà muốn xông ngay vào, ai dè lại bị người ta cản.

MC Diêu ngẩng đầu nhìn lên, ơ kìa hay chưa, dáng vẻ người này cũng độc đáo gớm! Ngay trên đầu là một chữ "Sơn", mặt xanh nanh vàng, hung hãn đáng sợ. Diêu Nhiếp đoán đây hẳn là quỷ sai giữ cửa chứ gì?

"Đầu chữ sơn" chả thèm liếc mắt nhìn Diêu Nhiếp lấy một cái, thái độ vừa kiêu căng vừa xấc xược: "Dã quỷ từ xó nào đến hả?! Giấy thông hành đâu?!"

Giấy thông hành á? Là cái quái gì? Diêu Nhiếp bèn nhanh chóng xin vị "hướng dẫn viên béo phị" giúp đỡ.

Ở bên kia, Chấn Nghiêm nghe tiếng Diêu Nhiếp nhờ vả, liền làm phép đốt tấm vé giấy.

Diêu Nhiếp lập tức nhận được "hàng chuyển phát nhanh của hướng dẫn viên", mở ra nhìn thử, thì ra là mấy tờ tiền âm phủ! Ngẫm nghĩ một hồi anh mới vỡ lẽ ra, liền đưa mấy tờ tiền giấy kia cho quỷ sai.

Quỷ sai kia thu được "phí cầu đường" rồi, sắc mặt mới khá hơn một chút, bĩu môi nói: "Vào đi!"

Cái đuệch! Âm phủ cũng thịnh hành trò này hả?!

Cùng lúc Diêu Nhiếp bước vào Quỷ Môn Quan, một luồng sáng vàng lấp lánh phóng tới, xô cho quỷ sai kia ngã chổng vó.

Gã quỷ sai vừa lồm cồm bò dậy, vừa loa cái miệng lên chửi bới: "Úi da! Đau chết ông bây rồi! Thằng chó má nào không có mắt…" Nhưng tới khi thấy rõ đứng trước mặt mình là ai, gã vội vàng thay một bộ mặt tươi cười xu nịnh: "Ui cha, ra là Long gia ạ? Tiểu nhân không biết là ngài…"

Nhai Xế lạnh lùng cấtlên tiếng: "Người bố mày che chở mày cũng dám bắt nạt hả?"

Quỷ sai giật mình một cái: "Tiểu nhân, tiểu nhân không biết ạ… Tiểu nhân đáng chết! Cái mồm tiểu nhân mất dạy quá ạ!" Nói xong tự vả bôm bốp vào miệng mình.

Nhai Xế căn bản lười để ý đến gã, hừ lạnh một tiếng, dẫn Diêu Nhiếp đi vào bên trong.

Diêu Nhiếp kinh ngạc: "Sao anh lại ở đây?!" Chẳng phải đã bảo y ở lại trên đó quay cho cẩn thận sao? Chạy xuống dưới này làm gì?

Hơn nữa lại còn biến về dạng nguyên thần mà xuống chứ... Diêu Nhiếp liếc một cái nhìn thần thú dũng mãnh vừa giống sói vừa giống báo bên cạnh mình. Xem ra hắn không tham gia "xuống âm ty", mà là tự xuất nguyên thần ra.

Thần thú thái độ cao ngạo, uy phong lẫm liệt bay phía trước, lạnh lùng quẳng ra một câu: "Ta không yên tâm!"

Nghe xem, cái câu này, coi mình là con nít hay thằng thiểu năng hả?!

Có điều Diêu Nhiếp vẫn thấy ấm lòng, cứ coi như đó là cách cái tên ngoài lạnh trong nóng này quan tâm đến mình đi.

Tâm sự của tác giả: Mải buôn điện thoại, quên không post bài, thật có lỗi = =

Cảm ơn các đồng chí quan tâm, hôm nay cảm giác đã khá hơn một chút.

Hôm qua uống thuốc kháng viêm Đông y, giờ đã chuyển thành cảm ho rồi, tối hôm qua lên giường một cái là ho khan, ho suốt cả đêm, chẳng ngủ được gì cả.

Đun nước gừng uống xong cảm giác đã đỡ hơn.

Ngày mai tôi sẽ về nhà, phải ngồi xe hết một ngày, tôi sẽ gõ chữ trên xe luôn.

Buổi tối không biết có thể up bài hay không, bởi vì về nhà chưa chắc đã online được, lâu lắm không về rồi.

Cầu chúa là có thể đi, Amen.

23. Chương 4-3

Đó là một trải nghiệm hết sức mới lạ, phong cảnh nhìn thấy trước mắt rõ ràng khác xa với nhân gian, bên tai lại vẫn nghe được tiếng nói chuyện của "người trong đoàn" ở "bên trên".

Có kẻ tìm lại được người thân đã mất của mình, lúc đó cảm động nước mắt tràn trề khóc lấy khóc để, sau một hồi thăm hỏi ân cần, rốt cuộc vét nhẵn ví ra mua một đống tiền vàng đèn nhang, rồi còn biệt thự, quần áo, đồ điện gia dụng hàng mã, thậm chí vợ lẽ nàng hầu cũng có luôn.

Nếu ngày trước Diêu Nhiếp nhìn thấy cảnh này, anh nhất định sẽ khịt mũi coi khinh, cho rằng đây rõ ràng là mê tín dị đoan, chẳng qua lão pháp sư kia dùng thuật thôi miên chứ có cái qué gì đâu. Nhưng giờ đây đã trải qua biết bao nhiêu chuyện ly kỳ cổ quái, cả thế giới quan lẫn nhân sinh quan của anh biến đổi đến mức đất trời lộn phộc, anh không thể không tin nữa rồi.

Bước vào Quỷ Môn Quan, cảnh tượng bên trong vượt ra ngoài dự đoán của Diêu Nhiếp. Cái Quỷ Môn Quan kia là loại cửa thành xây bằng đá đặc trưng của thời cổ đại, có ai dè bên trong lại là nhà cửa đường xá hiện đại, nhà chọc trời san sát, cây cối trồng để xanh hóa um tùm tốt tươi, hoa cỏ cũng sặc sỡ dị thường. Ngoại trừ bầu trời không có nắng ra, nơi đây chẳng khác một đô thị hiện đại bình thường chỗ nào hết.

Nhai Xế nhìn về phía tòa nhà chọc trời to cao bề thế nhất kia mà ra sức bĩu môi: "Đằng kia chính là điện Diêm La, ngang hàng với chính quyền trung ương của các ngươi."

Diêu Nhiếp bày ra vẻ mặt căm hờn GATO thèm muốn: Cái đuệch! Thối nát thế cơ á?!

Sau đó, anh lại sực nhớ ra. Không phải chứ, tòa nhà chọc trời to oành kia rõ ràng là kiến trúc hiện đại. Nhai Xế bị trấn trong hải nhãn hơn sáu trăm năm, làm sao biết được đó chính là điện Diêm La?

"Âm phủ trong mắt mỗi người có một dáng vẻ khác nhau. Trong mắt ngươi nó là nhà chọc trời, nhưng trong mắt ta lại là một tòa cung điện." Nhai Xế liếc nhìn Diêu Nhiếp một cái, Diêu Nhiếp thề rằng trong ánh mắt kia trăm phần trăm là vẻ coi thường.

Nhai Xế đang định đưa Diêu Nhiếp vào "cơ quan chính phủ" để tham quan, nào ngờ lại bị một cụ già tóc bạc cản lại giữa đường.

"Cái Hĩm à, sao con lại đến đây?" Cụ già nhìn thấy Diêu Nhiếp, mặt mũi cũng không mừng mừng tủi tủi "Như chưa từng có cuộc chia ly", mà chỉ thấy đầy vẻ bi thương: "Lẽ nào… Ối giời ơi, con trai lão người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh đã tội nghiệp chưa ~ Con thật là đáng thương, giữa lúc xuân xanh đã sớm lìa đời! Cao xanh ghen ghét người tài! Đạo trời bất công quá… "

Diêu Nhiếp lập tức ngăn lại cơn khóc lóc than trời trách đất của ông cụ: "Không phải đâu nội ơi, con xuống thăm quan âm phủ, tìm người thân hỏi thăm ông đó mà. Chứ con đã chết đâu."

"Hả? Chưa chết à? Sao không nói sớm." Nước mắt nước mũi ông cụ cứ như cái vòi nước máy, nói nín là nín được ngay.

Hồi Diêu Nhiếp lên năm lên sáu, vì cha bận rộn công tác, em trai lại mới ra đời nên mẹ chẳng có thời gian chăm sóc, anh đã về sống với ông nội chừng vài ba năm. Cho đến tận trước khi ông nội mất năm anh mười sáu tuổi, mỗi cuối tuần anh vẫn thường chạy tới nhà ông chơi. Hai ông cháu tình cảm quấn quít vô cùng.

Nhưng có một chuyện làm anh cảm thấy ngượng nghịu, chính là hồi nhỏ ông cứ bắt anh mặc váy ngắn màu đỏ, áo quần in hoa xinh xắn, lại còn đặt cho anh cái tên ở nhà là "Hĩm". Cụ bảo bát tự của anh dương khí quá mạnh, phải nuôi như bé gái mới có thể bù được khí âm. Lúc đó anh căn bản không tin, vẫn luôn đoan chắc ông nội nhà mình chắc phải có những đam mê thầm kín không dám tiết lộ với ai.

Diêu Nhiếp quay đầu liếc Nhai Xế một cái, quả nhiên thấy vẻ mặt đối phương tràn đầy ẩn ý: "Hĩm sao?"

Diêu Nhiếp dứt khoát giả điếc, quay lại tiếp tục tình thương mến thương với ông nội nhà mình: "Ông nội, sao ông còn ở lại chỗ này?" Nội anh mất hơn mười năm rồi, Diêu Nhiếp cứ tưởng ông đã đầu thai đi chỗ khác từ sớm rồi cơ.

Cụ già bĩu môi: "Đừng nói nữa! Thời buổi bùng nổ dân số, tỉ lệ tử vong tăng vọt, muốn đi đầu thai còn phải xếp hàng. Ông con không có ô dù cũng chẳng nhiều tiền, tính theo số thứ tự, đại khái bị xếp đến tận năm 2012 lận. Ông nghe người ta bỏ nhỏ, thấy bảo đến 2012 âm phủ có thể sẽ lại bị nhồi chặt, tới lúc đó chả biết sẽ lại bị xếp xuống tới năm nào nữa đây."

Diêu Nhiếp chau mày, lòng đầy phẫn nộ: "Ông nội cứ yên tâm, con về nhà sẽ đốt cho ông thêm ít tiền, để ông được ra đi sớm sủa. Nếu biết sẽ đầu thai đến nhà ai thì báo mộng một tiếng cho con, con sẽ chạy theo chăm sóc ông chu đáo."

Ông cụ lắc đầu: "Không được đâu con, chúng ta không thể vào Nguyên Thần cung, làm sao biết mình sẽ đầu thai vào nhà nào…" Nói rồi, bất thình lình cụ chăm chú quan sát Diêu Nhiếp: "Hĩm à, con sao lại…" Khuôn mặt ông cụ biến sắc: "Con rời khỏi chỗ này ngay bây giờ đi, đừng trở lại nữa!"

Diêu Nhiếp bị ông bất thình lình xua đuổi, chẳng hiểu mô tê gì cả: "Ơ? Ông làm sao thế ạ? Mới nói được vài ba câu, sao ông đã đuổi con đi?"

Ông cụ vừa phất tay vừa bỏ chạy: "Đừng nói nhiều nữa! Mau về đi con! Ông còn phải đi chơi mạt chược! Đúng rồi, về nhà nhớ phải đốt cho ông bàn mạt chược mới đấy~" Chỉ một tích tắc sau, ông cụ đã chạy mất tăm mất tích.

Diêu Nhiếp lần không ra manh mối: "Ông nói thế là nghĩa là sao?"

Nhai Xế giải tỏa thắc mắc cho anh: "Lão phát hiện linh khí trên người ngươi, sợ ngươi bị quỷ hồn ở âm phủ nuốt mất."

Nói rồi y vênh mặt nghênh ngang đi đằng trước: "Yên tâm đi, có ta ở đây, làm gì có thứ nào động được vào ngươi."

Giọng điệu tuy thúi hoắc, được cái vẫn làm cho Diêu Nhiếp yên tâm. Anh bèn theo chân y đi tới.

Chẳng cần quay đầu lại cũng biết Diêu Nhiếp đã bước theo mình, Nhai Xế hài lòng ghê gớm. Long tử điện hạ phơi phới trong lòng: "Muốn giúp ông nội nhà ngươi đầu thai sớm chút không?"

Mắt Diêu Nhiếp sáng rỡ lên: "Anh có cách à?" Của nợ này lắm mánh vô cùng, nói không chừng đúng là có cách thật. Nói thế nào thì người ta cũng là thần thú cơ mà.

Nhai Xế quay đầu lại: "Dĩ nhiên rồi Hĩm."

Diêu Nhiếp lại xin thề rằng, mới nãy cái miệng sài lang kia vừa nhếch lên một đường cong xấu xa. Anh thấy mình bị bỡn cợt rồi!

•

"Đây là đâu vậy?"

Nhai Xế không đưa Diêu Nhiếp đi thăm quan "chính quyền trung ương" nữa, mà dẫn anh tới một chỗ khác. Nhìn thế nào trước mặt cũng rõ là một tiệm net, chỉ thấy căn phòng kéo dài đến tận chân trời, không sao nhìn rõ cái máy tính cuối phòng. Còn có hai gã lính quỷ trông chừng ngoài cửa vào, chắc chỗ này bình thường không ai thèm đến nên chúng nó cả ngày chả có việc gì làm, cứ ngán ngẩm ngáp dài, không có tý sức sống nào cả, chẳng biết có phải hôm qua thức trắng đêm ngồi bàn mạt chược hay không.

Nhai Xế thổi ra một luồng khói đen, hai gã lính quỷ kia liền ngã lăn ra đất.

Diêu Nhiếp lúc này mới dám bước lên hỏi: "Đây là đâu vậy?"

"Nguyên Thần cung." Nhai Xế lời ít ý nhiều, cũng không quay đầu lại mà bắt đầu tra cứu trên máy tính. Thật ra cảnh tượng Diêu Nhiếp nhìn thấy là thế thôi, chứ trong mắt Nhai Xế thì y đang lật giở một cuốn sách cổ, đó chính là sổ ghi vận mệnh của cả đời người. Y giở sách tìm lướt một hồi, cuối cùng cầm bút sửa một chút trên sổ ghi vận mệnh, rồi quay đầu lại bảo với Diêu Nhiếp: "Xong rồi, ông nội nhà ngươi hiện đã được đưa sang kiếp khác. Đầu thai vào nhà trưởng thôn ở quê cũ của ngươi, cũng xem như cả đời phú quý."

Diêu Nhiếp bội phục trước hiệu quả làm việc quá cao của Nhai Xế: "Anh đến quê tôi ở đâu cũng biết cơ à?"

Nhai Xế khẽ hừ một tiếng: "Đương nhiên." Nói rồi, y hươ hươ cuốn sổ vận mệnh trong tay, phía trên có ghi rõ ràng rành mạch cả kiếp trước lẫn kiếp này của Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp phấn khởi: "Kia là sổ vận mệnh của tôi à?! Cho tôi xem có được không?!"

""Đương nhiên." Nhai Xế lại lật vài tờ, bất thình lình nhíu mày, đem cuốn sổ kia ném đi: "Chả có gì hay ho mà xem, đi thôi!" Nói xong bèn tha Diêu Nhiếp ra ngoài.

"Ê! Ý anh là gì?! Sao lại không cho tôi xem?!" Diêu Nhiếp tuy bị Nhai Xế ngậm cổ áo treo lơ lửng trên không, nhưng vẫn giãy dụa chống cự dữ dội.

Ai dè phía sau lại vang lên tiếng đuổi theo: "Có người xông vào Nguyên Thần cung! Chính chúng nó! Bắt lấy chúng nó! Đừng cho chúng nó thoát!"

Nhai Xế hất mạnh một cái, làm Diêu Nhiếp văng luôn lên trên lưng: "Ôm chặt lấy ta!" Hạ lệnh xong, hắn nổi gió dưới chân, bắt đầu chạy trốn.

Diêu Nhiếp thiếu chút nữa bị hất văng xuống, vội rạp người trên lưng Nhai Xế, ôm chặt cổ y. Anh nhanh như chớp gọi to: "Pháp sư! Đưa chúng tôi về mau đi!" Thế nhưng chẳng có ai trả lời anh hết. Hơn nữa, bên tại cũng không còn nghe được tiếng của "phía trên".

Ruột gan Diêu Nhiếp rơi tuột xuống. Thôi xong! Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, trong lúc không kịp nhận ra, bọn họ đã đứt liên lạc với "bên trên" rồi.

Tác giả tâm sự: Chào các đồng chí, tôi rốt cuộc đã bình an vô sự trở lại đây!

Còn may là ở ga coi như không quá đông, tôi không bị chèn thành thịt băm.

Hôm nay thân thể cũng thoải mái hơn rồi, uống nước gừng cả ngày, giờ đã không còn ho nữa.

Có điều bởi vì sáng sớm đã dậy bắt xe, trên xe lại không ngủ được, cho nên bây giờ tôi mệt muốn chết…

Về vụ thăm quan âm phủ này, đúng là một chuyện phá cách. Ý tôi muốn nói, đúng là có người hành nghề dẫn hồn xuống âm phủ, còn về phần có thể xuống âm phủ thật hay không, thì tôi không rõ. Ở Đài Loan cái trò thăm quan âm phủ này thịnh hành lắm, phép thuật dân gian lên đồng gì đó có rất nhiều người tin theo.

Nghe nói đại văn hào Tam Mao cũng từng mê mẩn trò thăm âm phủ này một thời, muốn thấy người yêu xấu số của mình là Jose, cuối cùng vì xem số mệnh của mình trong Nguyên Thần cung, bèn chọn tự sát. Có điều đó cũng chỉ là câu truyện dân gian truyền miệng mà thôi. Quý vị độc giả là fan của bà xin đừng chọi dzép.

24. Chương 4-4

Diêu Nhiếp là công dân sinh hoạt tốt, răm rắp tuân thủ pháp luật. Anh chưa từng xách xe đi "bão" (đua xe trái phép) bao giờ. Cảm giác xách xe đi "bão" là như thế nào? Đại khái chắc không khác mấy tình hình lúc này chăng? Không, thay vì nói là xách xe đi "bão", thì đua cùng cơn bão còn giống hơn! Tốc độ này nhanh đến nỗi từng luồng khí thốc đến từ phía trước cùng thổi cho mặt mũi anh biến dạng hết!

Đợi đến khi Nhai Xế ngừng lại, tóc Diêu Nhiếp đã sớm bị gió lùa dựng đứng như cái chổi rơm. Anh từ trên lưng con thú thần nhảy xuống đến nơi thì chân cẳng đã nhũn ra, thở phù một hơi rồi mới hỏi: "Chúng ta bị phát hiện rồi, vụ ông nội tôi đi đầu thai sẽ không xảy ra chuyện xui xẻo gì đấy chứ?"

Nhai Xế hất đầu một cái, vênh váo tự cao: "Yên tâm đi, bọn chúng không tra ra được đâu."

Diêu Nhiếp nghe vậy cũng hơi vững dạ, không thể giúp đỡ cái kiểu đã chẳng nên cơm cháo gì, lại còn rước họa đến cho ông nội chứ.

"Vậy còn chúng ta thì làm sao đây? Trở về thế nào bây giờ?"

Nhai Xế ấy vậy mà vẫn rất bình tĩnh: "Ta biết đường, cứ đi theo ta."

Nói cũng đúng, có sẵn hướng dẫn viên du lịch như vậy, cứ đi theo hắn nhất định sẽ về đến nơi. Dù gì người ta cũng là thần thú cơ mà? Cứ xem cái vẻ rành rẽ kia của hắn, nói không chừng hồi trước người ta lại chả thường xuyên đến chỗ này nghỉ mát ấy chứ.

Có điều, Diêu Nhiếp mới tiến được một bước, ai dè chân lại mềm nhũn ra, ngã phệt xuống đất. Cũng chả trách được anh, cái vụ "đua cùng cơn bão" kia hơi bị kích thích à nha.

Nhai Xế nhăn mày: "Đồ ăn hại!"

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng lại vẫn cúi đầu tha Diêu Nhiếp dậy, quăng phắt anh lên lưng, bước chân nhẹ nhàng, lấy tốc độ vừa phải bắt đầu chạy tiếp.

MC Diêu lần này lấy lại thần sắc được rồi. Cưỡi lên thần thú, thưởng thức phong cảnh mới lạ, phải gọi là hưởng thụ mới chuẩn. Đặc biệt là da lông con thần thú này sờ mới mượt mà làm sao, cơ bắp kia nắn mới cường tráng thế nào, động tác nọ nhìn mới phong độ biết mấy!

MC Diêu cảm thán: đúng là ngựa tốt ngàn năm có một nha!

Mà gã "ngựa tốt" đang bị anh "quấy rối" rốt cuộc chịu hết nổi trò nắn bóp này, hung tợn cảnh cáo: "Còn sờ bậy ta ném xuống bây giờ!" Hắn đường đường là con của rồng, làm thế này đã quá chi là để ông nghè đe hàng tổng. Từ thuở khai thiên lập địa tới giờ đây là lần đầu tiên hắn cho người ta cưỡi lên lưng, vậy mà tên kia còn không biết điều tí nào, giỡ trò với mình, chơi luôn "mười tám điệu sờ"(*)! Nhịn cái gì chứ "thú vật" thế này nhịn như nào được!

(* Là bài Thập Bát Mô đấy có ai ko biết heng)

Diêu Nhiếp nghe vậy bèn ngồi nghiêm chỉnh lại, bàn tay thành thành thật thật ôm chặt lấy cổ Nhai Xế không dám làm càn nữa. Anh cuối cùng cũng rời sự chú ý đến phong cảnh xung quanh. Xem ra trong lúc chạy nạn bọn họ đã bỏ xa "thành phố lớn", chỗ này thoạt nhìn cứ như một vùng đồng hoang.

"Đây là đâu?"

Nhai Xế thản nhiên đáp: "Nơi tiếp giáp giữa địa phủ và dương gian."

Diệp Nhiếp tò mò: "Chẳng lẽ trở về cõi dương không cần phải đi qua Quỷ Môn Quan?"

"Thông thường thì phải như thế, có điều Quỷ Môn Quan bây giờ chắc chắn đã đầy lính canh, chúng ta không thể tự chui đầu vào lưới. Từ chỗ này đi về cũng được, hơn nữa thông thường chỉ có một hai tên lính quỷ thi thoảng qua lại tuần tra, muốn ra vào tương đối dễ dàng!"

MC Diêu sáng ý hiểu ngay: "Á, chính là nhập cư trái phép đây mà!"

Tuy ở đây kiểm soát tương đối lỏng lẻo, có điều Nhai Xế thật ra còn giấu diếm vài điều chưa nói. Ở đây toàn mấy đứa du hồn dã quỷ chết oan, không vào được Quỷ Môn Quan nên không thể luân hồi chuyển thế, cũng không thể trở về dương gian, thế là oán khí tích lũy, đủ để biến thành ác quỷ. Thông thường hồn phách vào đây chỉ có nước bị ác quỷ thôn tính, cho nên rất ít khi có quỷ hồn lai vãng đến chỗ này.

"Ớ? Cái gì thế kia?" Diêu Nhiếp nhìn về phía xa, vừa lúc trông thấy trong rừng rậm có một người bụng to phề phệ đang sinh nở, nhưng có chuyện quái đản: "bà bầu" đó sao lại là một gã đực rựa cơ chứ? Chỉ thấy người đàn ông kia kêu gào thảm thiết, trợn mắt trừng trừng nhìn một con quái vật toàn thân nhầy nhụa máu chui ra từ thân dưới của chính mình…

Vì hình ảnh hết sức máu me nên Diêu Nhiếp vội quay đầu, để tránh chứng sợ máu lại làm mình ngất. Nhưng trong nháy mắt đó, anh đột nhiên cảm thấy người đàn ông kia có nét gì rất quen mắt, không biết đã gặp ở đâu rồi.

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng: "Gã đàn ông kia giết con mình để nuôi tiểu quỷ, bị phản phệ mà chết đó. Không vào được Quỷ Môn Quan, chỉ có thể ở đây nhận hết quả báo xứng đáng, chịu đựng đau đớn và sợ hãi khi quái vật xuyên thủng thân dưới của hắn chui ra không ngừng."

Nghe y nhắc lại, Diêu Nhiếp đột nhiên nhớ ra, đó chẳng phải là bạn trai của Diệp Trân Trân và Hồ Ly, con trai đại gia số một thành phố G, tinh hoa mới nổi vọt lên của giới kinh doanh – Trần Điển Dân sao?

Vậy là hắn chết rồi ư? Coi như thiện ác đến cùng rồi cũng có báo ứng.

Tên Trần Điển Dân kia đột nhiên phát hiện trên đường có người đi qua. Gã chới với chìa bàn tay máu chảy đầm đìa ra thều thào cầu cứu: "Cứu tôi… cứu tôi…"

Nhai Xế đến liếc cũng chẳng thèm liếc lấy một cái, cõng Diêu Nhiếp gầm gào vọt qua.

Đi thẳng một mạch, lại nhìn thấy có con quỷ đang ăn nước gạo, nét mặt tuy đau khổ, bộ dạng nuốt không trôi, nhưng miệng không dừng lại được. Diêu Nhiếp thấy hơi kinh tởm buồn nôn, nên lại hỏi: "Thằng cha kia làm gì thế?"

Thầy giáo Nhai Xế liền giải đáp thắc mắc: "Kẻ đó khi còn sống lãng phí thức ăn, luôn để thừa thứ nọ thứ kia rất nhiều, sau đó đổ bỏ. Chết đi hắn chịu báo ứng, phải ăn hết những thứ thức ăn hắn đổ đi khi còn sống rồi mới được bước vào Quỷ Môn Quan."

Diêu Nhiếp nghe thế lưng đổ mồ hôi ròng ròng. May thay từ nhỏ anh đã là bé ngoan, lúc ăn luôn xơi sạch nhẵn như chùi, đến một hột cơm cũng không bỏ sót.

Nhai Xế vẫn chẳng thèm quay đầu lại, chở Diêu Nhiếp chạy ào qua như bay, miệng còn lên giọng dạy dỗ: "Nếu sau này có đứa nào bảo ngươi, hắn ăn không hết thứ này thứ nọ, nhờ người ăn giúp thì ngươi tuyệt đối không được đồng ý, biết chưa hả?! Nếu không người cũng sẽ phải chịu báo ứng đấy!" (@_____@ cái WTF má tui sinh tui ra là để chịu báo ứng cho bả phải ko???)

Diêu Nhiếp nhớ lại, hồi bé thằng em anh không thích ăn rau, thường xuyên nhõng nhẽo đòi anh ăn hộ. May thay hồi đó anh vẫn luôn dạy dỗ em thật nghiêm khắc, bắt nó ngoan ngoãn ăn hết không được kén chọn.

Cả hai càng chạy càng đến nơi hẻo lánh, cảnh vật xung quanh đã gần như toàn rừng rậm nguyên sinh.

Lại nhìn thấy vài "người" chịu cảnh rút lưỡi, cắt gân tay gân chân, lên núi đao các loại, Diêu Nhiếp cho rằng mình đã tới mười tám tầng Địa Ngục trong truyền thuyết.

Mà Nhai Xế thì giảng giải: "Những kẻ đó tạo nghiệt quá nhiều, trước hết phải ở đây nhận báo ứng. Chờ đến khi báo ứng kết thúc, còn phải bị giải xuống Địa Phủ chờ phán quan xét xử, sau đó lại vào địa ngục."

Được lắm! Vậy là trừng phạt liên miên không dứt rồi!

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng: "Cho dù là địa ngục rút lưỡi giành cho tội nhẹ nhất, cũng phải trải qua trừng phạt trong thời gian 540 triệu năm hạ giới mới được giải thoát. Nhận được báo ứng như vậy coi như là nhẹ rồi đó!"

Diêu Nhiếp đổ mồ hôi lạnh đầy trán: "Anh chắc nói thừa một chữ 'triệu' rồi hả? 540 triệu năm mới cho người ta đầu thai, đến lúc người ta đi còn có người sống sao?"

Nhai Xế quay đầu lại liếc xéo anh một cái: "Người bình thường không làm việc đại gian đại ác gì, cũng đâu phải xuống địa ngục. Phải xuống địa ngục chỉ có số ít, đó đều là đúng người đúng tội."

Diêu Nhiếp ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng đúng, chứ không làm sao thời nay dân số hàng năm vẫn cứ tăng vọt như thế?

•

Quang cảnh rừng cây càng lúc càng mờ, Diêu Nhiếp có cảm giác cực kỳ bất ổn. Anh không khỏi bám chặt lấy Nhai Xế.

Nhai Xế nhận ra sự bất an của anh, bèn an ủi: "Chỗ này đã cách dương gian không xa…"

Còn chưa nói xong đã đột nhiên nghe thấy Diêu Nhiếp thét lên một tiếng kinh hoàng. Nhai Xế lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Diêu Nhiếp đang bị một đống xúc tu lúc nhúc lằng nhằng quấn lấy.

Cơn giận của Nhai Xế cuồn cuộn tuôn ra. Lại dám cướp người của nó cơ à?! Của nợ kia chán sống rồi chắc?! Nó phát ra một tiếng gầm gào cảnh cáo, con quái kia liền sợ hãi thụt lại vài bước, xem ra muốn cướp người rồi chạy đây!

Con quái kia có thân thể khổng lồ, cả người đen kịt, hình dạng đầy xúc tu như búi dây điện trên cọc. Mồm nó phun khí độc xanh lè, cái mồm há hốc như chậu máu lầy nhầy chất dịch xanh loang loáng, nhỏ tong tỏng không ngừng. Diêu Nhiếp đang bị nó quơ quào những xúc tu kia cuốn đi mất.

Nhai Xế nhíu mày. Thường thường quỷ hồn đều khiếp sợ sát khí của nó, nào dám tới gần, cho nên bọn họ mới suôn sẻ một mạch chạy được tới đây. Cái chính là con quái vật trước mắt này lại hoàn toàn không sợ sát khí của mình. Hơn nữa, rất rõ ràng, mục tiêu của nó đúng là Diêu Nhiếp trên lưng mình.

Nó là cái giống gì?!

Tác giả tâm sự: Về chuyện lúc sống lãng phí lương thực rồi sau phải ăn nước gạo, nghe đồn người ta thăm quan âm phủ nhìn thấy đó. Không biết là thật hay giả nữa.

Với lại, mười tám tầng địa ngục cũng không phải là có mười tám tầng thật, mà là có mười tám mức độ khác nhau. Nghe nói mức độ nhẹ nhất cũng phải 540 triệu năm mới "mãn hạn". Sau khi xem xong, tôi tuyệt vọng. Đại khái trên đời này sẽ chẳng ai không phải xuống địa ngục, hơn nữa đã vào là phải ở trong đó chừng ấy năm, nếu là thật thì những ai kiếp trước làm người giờ đều thành cầm thú sâu bọ hoa cỏ rồi còn gì… = =

Mặt khác, truyện nhân cách hóa Cuộc chơi của tiểu ngạo kiều hàng nội địa VS đại phúc hắc hàng nhập khẩu đã được đào hố, hoan nghênh các đồng chí tới nhảy hố.

25. Chương 4-5

Nhai Xế tập trung tinh thần, muốn nhìn thấu thân phận thực sự của con quái vật kia. Nhưng thật là kỳ lạ, hắn không tài nào nhìn ra nguyên thần của quái vật. Rốt cuộc đây là cái của nợ gì chứ?

Phía bên này, MC Diêu đang bị những xúc tu kia tung lên hất xuống đến đầu váng mắt hoa, bụng dạ quay cuồng một trận. Anh cũng khỏi thèm giữ hình tượng gì hết ráo, gấp gáp kêu cứu: "Nhai Xế, mau cứu tôi! Ọe… khụ khụ…"

Nghe thấy thế, Nhai Xế quên bẵng đi chuyện dò xét bản chất cái của nợ này, tập trung sát khí lên móng vuốt sắc bén của mình rồi đánh về phía quái vật nọ. Con "yêu quái xúc tu" cũng không phải không coi sát khí của Nhai Xế ra gì, thấy y đánh tới, nó vội túm Diêu Nhiếp chạy sâu vào khoảnh rừng rậm rạp.

Nhai Xế dù cao vẫn cứ là thần thú, tốc độ của y vẫn hơn quái vật một bậc. Một cú nhảy vọt, một cú cào móng, mấy cái xúc tu kia liền lả tả rụng rơi trên mặt đất.

Ấy thế mà quái vật kia hình như chẳng cảm thấy gì, cũng không quay đầu lại, cứ tiếp tục lao về phía trước.

Diêu Nhiếp giãy giụa quay đầu lại, thấy xúc tu rơi rụng trên mặt đất kia không ngờ lại biến thành một cái sọ người. Anh sợ hãi thét lên một tiếng kinh hoàng, quái vật đang chạy trốn bèn vươn một cái xúc tu ra bịt miệng Diêu Nhiếp.

Chỉ cần nghĩ thứ đang chắn trước miệng mình có thể cũng là một cái sọ người chết, cảm giác buồn nôn của MC Diêu lại mãnh liệt trào dâng.

Nhai Xế cúi đầu liếc mắt nhìn mấy cục sọ người đó một lần. Những cái sọ rơi xuống trông dữ tợn nhưng vẻ mặt lại có phần thư thái vì được giải thoát, xem ra những thứ này là quỷ hồn bị quái vật kia thôn tính. Vì sao lại chỉ có đầu lâu à? Có lẽ quái vật nọ đã "tiêu hóa" thân thể biến thành năng lượng của mình, còn đầu thì giữ lại biến thành xúc tu.

Có điều, mặc kệ thứ này là gì, nó đã dám động đến Diêu Nhiếp thì Nhai Xế tuyệt đối sẽ không buông tha cho nó đâu!

Nhai Xế đuổi rát không tha, lại điên cuồng phi một trận. Chạy lấy đà được vài trăm mét, y đột nhiên bay vọt lên trời, đến khi đáp xuống là đã chặn ngay trước mắt con quái vật.

"Grào!" Nhai Xế gầm lên một tiếng đầy uy hiếp. Đối phương còn muốn xoay người bỏ chạy thì đã bị long tử điện hạ túm được, vỗ cho một vuốt ngã quỵ trên mặt đất.

Xúc tu này bị sát khí của Nhai Xế đả thương, tức thì hóa thành hơn trăm cái sọ người, gào lên những tiếng thảm thiết chói tai. Còn MC Diêu cũng có lộc, rốt cuộc đã được "giải phóng" rồi. Anh xoa cái dạ dày bị chà đạp thảm thương của mình, không ngừng nhổ nước miếng: "Phụt phụt phụt! Nụ hôn đầu của bố lại bị chôn vùi trong cái thứ đồ chơi này!"

Nhai Xế quay lại nhìn anh với vẻ mặt kỳ quái. MC Diêu giở chiêu cười mỉa: "Tôi nói là… nụ hôn đầu tiên của năm nay…"

Nhai Xế mặc kệ anh, há miệng phun ra một thanh bảo kiếm. Kiếm vừa rơi khỏi miệng, quái vật kia liền hóa thành một luồng khói đen tan mất, chỉ lưu lại đầu người lăn lóc đầy trên đất, còn có một con búp bê rối bằng gỗ.

"Hóa ra là một con dịch quỷ." Bảo sao của nợ kia không quá sợ mình, căn bản nó có phải quỷ hồn đâu, chẳng qua chỉ là con rối gỗ. Không biết nó bị kẻ nào thao túng mà nuốt chửng ác quỷ trong phạm vi trăm dặm quanh vùng đất đai trơ trụi này, gom lại thành một con quái vật.

Chỉ e kẻ chủ mưu sau màn ở ngay gần đây, nói cách khác con rối gỗ này không có ý thức tự chủ, chắc không biết tự nghĩ ra chuyện bắt Diêu Nhiếp đâu.

Nhai Xế lại tập trung tinh thần, dồn lịnh lực vào hai mắt, dò xét bốn phía.

Diêu Nhiếp lại thử bắt liên lạc với pháp sư, đối phương vẫn không hề phản ứng.

Về cơ bản, trên mạng toàn phô ra những chỗ kỳ diệu khi xuống âm phủ, miêu tả chuyện du lịch âm phủ cứ như cưỡi xe buýt dạo một vòng quanh khu danh lam thắng cảnh, hoàn toàn vô hại, cái này cứ nhìn quảng cáo của "Đoàn du lịch âm phủ" là đủ thấy. Thật ra tham quan âm phủ cũng giống những trò gọi vong linh dân gian như bói chén, bói tiền xu, đều có nguy hiểm nhất định. Ví dụ có những trường hợp như Diêu Nhiếp, tự dưng bị đứt liên lạc với "Phía trên", hồn phách bị nuốt mất, rốt cuộc không thể trở về.

Mà thân thể ở "Phía trên", cũng đã đứt hơi bỏ mạng rồi.

"Thế nào rồi? Chúng ta mau chạy thôi chứ?" Diêu Nhiếp không khỏi có phần hoảng sợ. Mùa xuân thứ hai trong sự nghiệp của anh nào đã đến đâu, không thể "tự tử" theo Nhai Xế ở đây được!

Nhai Xế không buồn trả lời anh, tiếp tục quan sát bốn phía, ngoài miệng miễn cưỡng đáp một câu: "Đừng ồn! Mới rồi chỉ là một con rối gỗ, bọn thực sự muốn bắt ngươi còn chưa tìm ra đâu..." Đang nói dở thì Nhai Xế phát hiện được mục tiêu, y thình lình tiến đến ngoạm phắt cổ áo Diêu Nhiếp lên, hất nhẹ một cái, MC Diêu lại được thưởng thức một chầu "xe ta băng băng qua núi đồi".

Sâu trong rừng rậm, một bóng người đang rình sẵn đợi họ.

Lúc Nhai Xế thồ Diêu Nhiếp chạy như bay tới, kẻ kia liền phát ra một tràng cười "khặc khặc" quái dị. Tiếng cười dị hợm quái gở, không ra nam cũng chẳng ra nữ.

Nhai Xế không biết, chứ Diêu Nhiếp liếc một cái là nhận ra ngay, kia chẳng phải là con đỉa tinh trong cửa hàng "Ma pháp sư xinh đẹp" sao? Vậy lẽ nào yêu tinh chết đi cũng phải xuống âm phủ?

Diêu Nhiếp lập tức báo tin này cho Nhai Xế. Con đỉa tinh không biết là thủ hạ của ai, lúc trước chủ nó từng muốn bắt mình, không biết lần này có phải lại là bàn tay đen tối đứng phía sau giật dây kia phái nó tới hay không.

Ánh mắt Nhai Xế nhìn chòng chọc đỉa tinh, càng ngày càng lạnh giá: "Chủ ngươi đâu?"

Đỉa tinh trái lại không sợ sự uy hiếp của vị long tử này tí nào. Nó cười quyến rũ: "Ui ~ con cún xinh giai dữ ~ đừng hung tợn thế chứ ~"

Con cún?! Nhai Xế hết nhịn nổi, lửa giận bốc lên, nhe ra một miệng răng nanh, rống lên một tiếng rung trời, vụt cái nhào tới.

Con đỉa tinh kia yêu kiều cười một tiếng "hí hí", lắc người một cái, Nhai Xế vồ vào khoảng không.

Đây đúng là lửa cháy còn đổ thêm dầu. Lửa giận của Nhai Xế lại bốc lên phừng phừng, y phun bảo kiếm trong miệng ra, nhắm thẳng con đỉa tinh kia mà chém. Lúc này tốc độ của y hoàn toàn có thể so với chớp giật, nào ngờ vẫn chưa chạm được vào đối phương, con yêu tinh kia lại một lần nữa biến mất.

Diêu Nhiếp cảm thấy thật quái gở. Con đỉa tinh này thăng cấp từ bao giờ thế? Lần trước thằng nhỏ buôn thần bán thánh Tam Vô kia vừa dùng bùa đốt một cái, đã tiễn nó "xuống dưới" này luôn. Theo Diêu Nhiếp thấy thì năng lực của Nhai Xế ăn đứt tên buôn thần bán thánh đó, huống chi y còn có sát khí ngất trời, chẳng nhẽ lại chịu móm trong tay một con yêu quái quèn?

Nhai Xế rốt cuộc cũng phát hiện có điểm bất thường. Theo Diêu Nhiếp nói, con đỉa tinh này chẳng qua chỉ là hạng tôm tép thôi, tuy nó xuống âm phủ thì âm khí cũng tăng, còn mình mất đi thân thể, chỉ sót lại nguyên thần, linh lực quả thật phát huy chưa nổi bảy phần, nhưng y là long tử cơ mà, giải quyết hạng tép riu chả đơn giản như thái thịt à? Sao lại bị nó giỡn mặt như thế chứ? Chả nhẽ thứ này không phải chân thân?

Nhai Xế không đuổi theo nữa, quay sang Diêu Nhiếp hô lớn: "Bám chặt lấy ta, tuyệt đối không được thả tay ra đâu đấy." Y sợ lát nữa lúc mình chuyên tâm niệm chú, yêu quái kia sẽ thừa dịp mình không để ý mà bắt Diêu Nhiếp đi mất. Nói rồi y nhắm mắt, bắt đầu tụng chú ngâm nga.

Con đỉa tinh kia gặp cơ hội tốt như vậy, đời nào lại bỏ qua? Nó đột ngột thò giác hút ra từ cái miệng đỏ sẫm, vọt về phía Nhai Xế.

Diêu Nhiếp thấy Nhai Xế không hề phản ứng, xem ra còn đang bận tập trung tinh thần niệm chú làm phép, căn bản không thể phân tâm. Đúng lúc cái giác hút kia chuẩn bị đâm vào trán Nhai Xế, Diêu Nhiếp bụng dạ quýnh quáng, đưa tay qua nhổ cái giác hút kia. Ai dè tay anh vừa mới đụng vào nó đã phát ra một luồng sáng vàng ấm áp, mà cái giác hút kia vậy mà cứ như cây cỏ héo rũ, từ từ quắt queo lại. Đỉa tinh muốn rụt giác hút lại nhưng đã muộn, chỉ đành phát ra một trận rít gào thê thảm chói tai, lăn lộn trên mặt đất.

Lúc này Nhai Xế mới mở mắt, hai luồng sáng trắng vọt thẳng về phía đỉa tinh. Trong giây lát, đỉa tinh đã tan thành mây khói.

Diêu Nhiếp khó tin nhìn xuống hai tay mình. Anh mang thứ năng lực đặc biệt đó từ khi nào vậy?

Đến Nhai Xế cũng không giấu được vẻ nghi hoặc, quay đầu lại nhìn anh một cái, rốt cuộc lên tiếng: "Chỗ này quá nguy hiểm, chúng ta trở về trước rồi hẵng nói."

Diêu Nhiếp ra sức gật đầu tỏ vẻ đồng tình. Còn việc gì quan trọng hơn giữ mạng đâu? Có điều anh nằm trên lưng Nhai Xế, vô công rồi nghề, bèn tò mò hỏi: "Vừa rồi anh niệm chú gì vậy, tự nhiên lợi hại thế?"

Nhai Xế cũng không ngoái đầu lại, cất giọng bình thản: "Đây là âm phủ, địa bàn của kẻ khác, ta bèn mượn chút pháp lực của 'thần địa phương' nơi đây."

"Thần đứng đầu? Ai vậy?" Trùm địa phương anh còn được nghe, chứ thần địa phương thì đây là lần đầu tiên anh thấy có người nhắc đến, không ngờ "chó săn bé bỏng" cũng biết pha trò.

"Địa Tạng Bồ Tát."

"Địa Tạng Bồ Tát?"

"Phải, chính là cái vị Địa Tạng Bồ Tát nguyện chưa thành phật khi địa ngục còn người đấy."

Diêu Nhiếp chửi thầm trong lòng: Cái đuyệch! Thật sự có hạng người ngốc đến thế à? Dân số mỗi năm một tăng vọt, ông ta chắc phải đợi tới tận thế mới hết người đi?

Đương nhiên, những lời này anh đời nào dám nói ra. Cứ xem quả báo của mấy con dã quỷ này, nghe nói báng bổ thánh thần cũng bị trừng phạt đấy.

"À phải, anh xuống đây rồi, thì ai ở đó quay phim?" Diêu Nhiếp đột nhiên nhớ tới mục đích của chuyến "du lịch" này.

Nhai Xế tung mình vọt một cái, mở lời đúng vào nháy mắt vượt qua chỗ tiếp giáp giữa dương gian và âm giới: "Ta còn chưa bật máy."

"Aa~~" Tiếng kêu thê lương thảm thiết quẩn quanh tại vùng tiếp giáp. Nơi này lại càng ngày càng ít có quỷ hồn dám đến…

Tâm sự của tác giả: Ây dà, tinh thần của Địa Tạng Vương Bồ Tát tôi cực kỳ thán phục đó, tôi thực sự không có báng bổ đâu, A di đà phật.

Bữa nay tôi vào trong phố chơi loanh quanh cả ngày, nên đêm nay không post truyện Tiểu ngạo kiều bên kia.

Cuộc hành trình đến âm giới của chủ tớ hai người đã khép lại, chương sau lại bắt đầu một chuyện khác: "Phản hồn đăng"

26. Chương 5-1: "phản Hồn Đăng"

Bên cạnh bạn có người nào mà sự hiện hữu của người đó giống như là chuyện đương nhiên hay không, người đó đối tốt với bạn, bạn cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, người đó cứ xoay quanh bạn, bạn lại làm như không thấy. Đến lúc người đó không còn ở bên cạnh nữa, bạn đột nhiên lại cảm thấy như thiếu vắng thứ gì đấy.

Nếu thật sự có người như thế, khuyên bạn phải biết trân trọng, nếu không đến lúc mất đi bạn có hối hận cũng không kịp nữa rồi…

……

Diêu Nhiếp bởi vì xuống Âm phủ gặp rắc rối một hồi, cảm xúc cũng lắng xuống. Không may sau đó lại mất liên lạc với pháp sư, sau khi Diêu Nhiếp trở về liền truy cứu trách nhiệm của đám pháp sư đó. Chẳng những lấy lại được "Lộ phí" đã cúng đi lần trước mà còn chiếm thêm được một số tiền bồi thường nữa. Nhưng dù sao đi nữa hắn vẫn rất buồn bực.

Trải qua một buổi tối chồng chất tâm sự, Diêu MC quyết định một lần nữa đề ra kế hoạch tác chiến, tiếp tục xuất phát.

“Tôi muốn làm pháp sư!” Diêu Nhiếp lớn giọng tuyên bố.

Tầm mắt Nhai Xế từ màn hình máy tính dời đến mặt của Diêu Nhiếp liếc mắt một cái. Ánh mắt này so với ánh mắt lúc thấy bệnh nhân tâm thần phát tác không khác nhau lắm.

Diêu MC cảm thấy mình bị xem thường, vô cùng bất mãn: “Cậu đây là có ý gì hả?! Tôi không thể làm pháp sư sao?! Cậu không nhớ sao? Lúc còn ở “mặt dưới”, nếu không phải tôi ra tay cứu giúp thì cậu đã sớm bị con đỉa tinh kia hút khô máu rồi! Điều này chứng minh cho cái gì? Chứng minh cho việc năng lực của anh đã thức tỉnh rồi! Bây giờ anh đây đã là người có đạo hạnh rồi!”

Ý tưởng của Diêu Nhiếp rất đơn giản, hắn hiện giờ chỉ ở nhà, không đến làm việc ở ban khoa giáo nữa. Không giống như trước mấy việc kỳ quái đều tự động đưa đến cửa chờ hắn điều tra. Vậy bây giờ phải làm gì? Nhớ lại cuộc đại chiến với đỉa tinh, năng lực của hắn đột nhiên bùng nổ. Mà trước đây thành viên của Hình trinh U đội chẳng phải đã nói qua rồi sao, hắn thật sự đã kế thừa linh lực của Lưu Bá Ôn rồi, chẳng qua là còn chưa biết vận dụng thôi. Tối hôm qua hắn đã làm thí nghiệm, đôi khi hắn cũng có thể khống chế được linh lực, làm cho năng lực ở vùng đan điền tập trung tại bàn tay rồi chưởng, hơn thế nó còn phóng ra bên ngoài nữa.

Như vậy là hắn đã có thể vận dụng linh lực trên người mình rồi sao?

Mà so pháp sư thì còn cái nghề nghiệp nào dễ gặp những việc kỳ quái hơn nữa chứ? Chỉ cần lên làm pháp sư, còn lo không có công việc tự động tìm tới cửa sao? Nếu năng lực của hắn đã thức tỉnh thì đây chẳng phải là do ông trời đã cố ý an bài hay sao?

Vì sao Diêu MC lại chấp nhất với “Khám phá khoa học” như thế?

Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, Diêu Nhiếp từ nhỏ đã thích xem truyện khoa học viễn tưởng, cái gì mà UFO, mười bí ẩn lớn mà con người chưa giải thích được, khu lăng mộ kim tự tháp, đều có thể khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào. Lúc còn học đại học, hắn chính là khán giả thường xuyên của chương trình “Khám phá khoa học”. Cho nên sau khi hắn tốt nghiệp Học viện nghệ thuật quốc gia với thành tích loại ưu, hắn cũng không đón lấy cành ô-liu mà Đài truyền hình quốc gia tung đến*, mà lại chạy tới ban khoa giáo của một đài truyền hình địa phương làm chức MC nhỏ nhoi… Thứ hai, chương trình “Khám phá khoa học” có thể nói là hồi sinh từ trong tay Diêu Nhiếp. Từ lượng người xem ở đài truyền hình đứng thứ nhất từ dưới lên, nhảy lên ngôi vị quán quân thật sự. Tâm huyết đã ăn sâu vào trong đầu hắn, không thể đơn giản nói buông tha là có thể buông tha được. Bây giờ thì hay rồi, vì hắn bị ngừng làm việc rồi! Chuyển sang kênh của ban khoa giáo, nhìn nữ MC kia giải thích một cách cứng nhắc. Làm sao Diêu nhiếp có thể cam tâm đây?

Diêu MC có động lực, nói làm liền làm. Hắn quyết định trước tiên nên liên hệ với “Tiền bối” Tam Vô, thuyết phục hắn thử xem. Dù sao thì Vân Thiên cung cũng là đạo quán nổi danh trong phạm vi trăm dặm, nếu muốn làm sinh ý thì trước tiên nên tìm cửa hàng tốt không phải sao?

Tìm Tam Vô là một chuyện rất dễ dàng, chỉ cần hắn không ở cơ quan làm nhiệm vụ, thì bạn chỉ cần đi đến Vân Thiên cung một chuyến, sau đó tặng hắn một chút tiền lì xì, hắn cam đoan sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn*.

“Ai u, sao tôi có thể không biết xấu hổ mà nhận nó chứ?” Tam Vô nói mấy lời khách khí nhưng tốc độ tay nhận lấy tiền lì xì so với bắt trộm còn nhanh hơn.

“ Tôi đây không phải còn có việc muốn làm phiền đạo trưởng hay sao?” Diêu MC cười đến vô cùng khách khí.

“Ác, có chuyện gì vậy, anh cứ nói đi.” Tam Vô cũng không thèm ngẩng đầu lên đã ngồi vào bàn lo đếm tiền rồi.

“Là thế này, tôi thấy một mình cậu quản lý Vân Thiên cung cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa cậu còn có chức vụ chính, bình thường cũng không có nhiều thời gian ở đây, sẽ bỏ lỡ rất nhiều sinh ý…”

Một trăm, hai trăm, ba trăm…Tam Vô ngốc nghếch bây giờ chỉ biết có tiền thôi, thuận miệng trả lời một câu: “Cho nên…?”

“Cho nên tôi quyết định sẽ đến giúp cậu! Tôi muốn làm pháp sư!”

Tầm mắt Tam Vô cuối cùng cũng dời đi khỏi mấy tờ nhân dân tệ: "Hả?!" Ánh mắt kia so với hàm súc của Nhai Xế cũng không khác bao nhiêu.

Diêu MC trừng mắt: "Cậu đây là có ý gì? Xem thường tôi sao? Dù sao tôi cũng có linh lực của Lưu Bá Ôn nha, không kể đến bên người còn có Long tử trợ giúp nữa. Tại sao tôi không thể làm pháp sư chứ?!"

Tam Vô vuốt vuốt cái trán: "Tôi không có ý đó, nhưng mà muốn làm pháp sư, còn phải tham gia cuộc thi pháp thuật, sau đó nếu có đủ tư cách lấy được giấy phép pháp sư thì mới có thể hành nghề."

Cái gì? Làm thầy pháp mà cũng cần có giấy phép sao?

"Nói thế tức là cậu cũng có giấy phép đúng không?" Hắn cũng không tin việc này có gì khó, nếu ngay cả cái loại thầy pháp như Tam Vô cũng có thể thi đỗ được, thì Diêu Nhiếp hắn đây tư chất thông minh làm sao có thể rớt chứ?

Tam Vô ấp úng: "Ách… Này thôi… Tôi thật ra cũng không có…"

Quả nhiên! Diêu Nhiếp gật đầu: "Không có đúng không? Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi. Cậu cũng không cần trả lương cho tôi, nhưng mà tiền lãi thì chúng ta chia nhau 4-6."

"Chuyện này cũng quá …" Đây chẳng phải là bá vương ngạnh thượng cung* sao.

"Nếu cậu không đồng ý thì tôi chỉ còn cách tìm cục trưởng của cậu rồi tố cáo cậu kiêm chức, làm hoạt động phong kiến mê tín thôi." Diêu MC bị Long tử điện hạ ức hiếp đến mức uất ức đầy người, cái này lại liên lụy đến kẻ đáng thương bị lôi ra trút giận. Bị dồn nén quá lâu nên ý xấu bắt đầu tuôn ra.

Tam Vô vẫn muốn giãy dụa: "Vậy thì… Tôi 6 anh 4 nhé?"

"Đương nhiên là tôi 6 cậu 4 rồi!" Diêu Nhiếp làm bộ muốn đoạt lại tiền lì xì.

Tam Vô đem nó nhét vào tận trong quần lót, khẽ cắn môi: "Được rồi…"

……

Cung này giờ đã là của Diêu MC. À không, phải gọi là Diêu tiền – MC mới đúng, bây giờ Diêu pháp sư đã chính thức hành nghề.

Tuy nói Vân Thiên cung cũng có danh khí mấy trăm năm. Đáng tiếc đến thời hiện đại, người tin vào quỷ thần không còn nhiều lắm, thế hệ này lại rơi vào tay Tam Vô, Vân Thiên cung càng trở nên suy tàn triệt để.

Diêu Nhiếp ở đây chụp ruồi bọ chụp tận hai ngày, rốt cuộc vào ngày thứ ba nghênh đón vị khách nhân đầu tiên.

Người tới trang phục chỉn chu, kiểu dáng trang phục được cắt may đơn giản mộc mạc, nhưng chất liệu lại rất đẹp, đặc biệt nhãn hiệu của trang phục, Diêu Nhiếp đã thấy qua ở tạp chí nam giới, một bộ trang phục như vậy phỏng chừng phải bỏ ra khoản tiền lương một năm của hắn mới có thể mua nổi. Thật sự là xa hoa vô cùng. Người đàn ông thành đạt này tướng mạo anh tuấn, thân hình cao lớn. Đương nhiên, Diêu Nhiếp quan sát một lúc, vẫn cảm thấy cho dù là bộ dạng hay là dáng người, nếu đem so với Nhai Xế nhà mình thì vẫn còn kém hơn chút. Huống chi thần tình người đàn ông này lại tiều tụy, tuy rằng cằm hơi nhọn cho thấy tình trạng rất sa sút, nhưng Diêu Nhiếp vẫn rất thích đàn ông gọn gàng.

Người đàn ông đi thẳng vào vấn đề: "Đại sư, tôi muốn gặp người yêu của tôi."

Diêu Nhiếp cả kinh, chẳng lẽ người yêu đã chia tay của Tam Vô tìm đấy cửa sao? Khó trách hắn nói người xuất gia không gần nữ sắc, thì ra đối tượng của hắn là nam sắc…

"Anh muốn tìm ai vậy?" Nói không chừng người này chỉ là đi nhầm cửa thôi, Diêu Nhiếp quyết định trước tiên phải xác nhận lại một lần. Không thể mới có thế mà đã nghi oan cho sự trong sạch của cây hoa cúc đáng thương nhà Tam Vô được.

"Người yêu của tôi đã mất… Tôi muốn gặp lại em ấy." Người đàn ông nghẹn ngào một chút, trong mắt tàn ngập bi ai khiến người ta không đành lòng. Trai đẹp chính là trai đẹp nha, rất dễ dàng chiếm được sự đồng

tình của người khác. Cho dù cầm rất nhọn, thần tình lại tiều tụy cũng không khiến cho người ta cảm thấy chán ghét chút nào.

Nói như vậy là muốn mình giúp hắn 'Lạc âm' sao? Diêu Nhiếp đang muốn đề cử hắn đi đến Bàng Bảng đường một chuyến. Nhưng lại nghĩ đến, đúng rồi, "Chó săn" nhà mình không phải cũng biết cách xuống cõi âm sao?

Vì thế người đang ở nhà nghỉ ngơi, vị Long tử điện hạ đang muốn đi chơi kia mang theo tâm tình khó chịu bị gọi đến đây.

Nhai Xế liếc mắt nhìn người này một cái, thái độ ngạo mạn vô cùng: "Tên gọi là gì? Ngày sinh tháng đẻ?"

Người đàn ông nhận thấy khí thế của Nhai Xế, biết hắn không phải là người bình thường, liền đem hắn trở thành thuốc cứu mạng mà thành thật trả lời: "Trần Điển Trạch, ngày sinh tháng đẻ âm lịch tôi không biết chính xác, chỉ biết sinh lúc 22h ngày 12 tháng 10 năm 1986."

Nghe vậy, Nhai Xế cũng không thèm trả lời, thân thể đột nhiên ngã xuống đất. Diêu Nhiếp bước lên phía trước giúp đỡ một phen. Cái người này, muốn xuất nguyên thần đi mà cũng không nói trước một tiếng!

Đem thân thể của X nửa ôm nửa kéo đến đặt lên cái ghế, lúc này mới quay đầu lại giải thích: "Hắn đi làm chút việc, anh chờ một chút."

Quả nhiên chưa đến 15 phút, Nhai Xế đã trở lại. Trong tay còn cầm một quyển vở màu vàng.

Ngữ khí của Nhai Xế rất lạnh: "Ngươi muốn gặp hắn sao?"

Trần Điển Trạch lập tức gật đầu: "Đại sư làm ơn mau chóng giúp tôi với!"

Nhai Xế giương mắt: "Ngươi có thể được gặp hắn, nhưng mà không biết ngươi có dám làm hay không."

Trần Điển Trạch thấy có hi vọng, rất kích động: "Đại sư người cứ nói đi, chỉ cần có thể nhìn thấy Tiểu Thiên, việc gì tôi cũng đều nguyện ý làm cả!"

Nhai Xế vung tay lên không trung, hóa ra một ngọn đèn. Ngọn đèn này có chút không tầm thường, chỗ bấc đèn là một cái mũi nhọn sắc bén.

"Đây là 'Phản hồn đăng', châm nó lên sau đó ở trong lòng gọi lên người ngươi muốn gặp, hồn phách của hắn sẽ xuất hiện trước mặt ngươi."

Trần Điển Trạch một phen giật lấy ngọn đèn.

Biểu tình của Nhai Xế cũng không hờn giận gì, tiếp tục nói: "Bất quá, điều đặc biệt của 'Phản hồn đăng' là không cần dầu đốt, mà dùng máu trong tim của người gọi hồn…"

Diêu Nhiếp nghe xong, cảm thấy thật cả kinh, kéo Nhai Xế sang một bên: ' Sao lại không cần 'Lạc âm' vậy, cái 'Phản hồn đăng' này cũng quá nguy hiểm đi. Máu trong tim? Đem cái thứ đồ kia đâm vào trái tim sao? Đâm xong người nọ còn có thể sống được sao?!"

"Cái này chỉ muốn xem hắn có quyết tâm hay không thôi." Nói xong, Nhai Xế đem quyển vở kia ném qua cho Diêu Nhiếp: "Ngươi xem một chút đi."

"Đây là cái gì?" Diêu Nhiếp nhìn nhìn bìa vở, trên đó viết theo kiểu chữ triện*, hắn đọc không hiểu.

Nhai Xế trả lời: "Mệnh sách!"

"Mẹ ơi! Cậu… Cậu lại đột nhập vào Nguyên Thần cung sao?!" Hơn nữa lần này còn mượn gió bẻ măng trộm đồ nữa…

Trần Điển Trạch do dự một chút, hắn đang cân nhắc độ tin cậy trong lời nói của Nhai Xế. Cuối cùng, hắn quyết định liều một lần, dù sao giờ đây những ngày sống mà không có em ấy, cũng không khác đã chết là mấy.

Hắn giơ lên 'Phản hồn đăng', không chút do dự đem cái mũi nhọn kia đâm vào lồng ngực của mình. Thừa nhận nỗi đau thấu tim, máu dọc theo mũi nhọn chảy đến đế đèn.

Nhai Xế một tay rút đèn ra, kỳ quái chính là máu vậy mà lập tức ngừng chảy. Trần Điển Trạch đẩy vạt áo ra thì thấy trên ngực chỉ còn lại một vệt máu rất nhỏ, trên đó lại không hề thấy miệng vết thương nào.

Nhai Xế búng tay một cái, 'Phản hồn đăng' liền dấy lên ánh lửa nhỏ bằng hạt đậu. Hắn đưa đèn qua cho Trần Điển Trạch: "Ở trong lòng gọi tên hắn, nhớ lại bộ dáng của hắn."

Trần Điển Trạch trân trọng nhận lấy 'Phản hồn đăng', chỉ sợ ánh lửa kia sẽ tắt mất, hắn nhắm mắt lại, ở trong lòng gọi tên người kia: Minh Thiên, Minh Thiên! Em mau xuất hiện đi! Anh xin em hãy hiện ra gặp anh đi, Minh Thiên!"

Trong bóng đêm, một u hồn được bao quanh giữa một luồng ánh sáng màu trắng sáng chói chậm rãi bay ra từ trong ngọn đèn dầu…

Mà bên này Diêu Nhiếp cũng đang mở ra Mệnh sách của Trần Điển Trạch…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Bị cảm mạo chắc cũng không sai, chính là nói rất nhiều…

Lúc sau về đến nhà, mỗi ngày đều ở nhà, ta mông lung trải qua một kỳ nghỉ đông, trở về làm việc…

Chuyện xưa này thật ra có chút ngược, nhưng mà bản nhân tôi sẽ không viết ngược văn đâu, cho nên đây chỉ là một cái chuyện xưa cẩu huyết thôi…. Mọi người biết mà…

Về phần thịt ngựa thần, trong lễ mừng năm mới cũng đừng suy nghĩ nhiều. Tróc đắc cái kia nghiêm a, ta kia thiên thiên vương đích hài hòa chương khóa đến hiện tại cũng chưa mở ra, cấp cái liên đón đều không được a~*

……

*ý nói Diêu Nhiếp từ chối lời mời của Đài truyền hình quốc gia

~*đã biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết

*kiểu như cứng rắn, ngang ngược làm việc gì đó.

*kiểu chữ triện naz

*t cũng ko hiểu tác giả muốn lói gì nữa…

27. Chương 5-2

Chương này nói về món ăn nên có vài thứ t không rõ là gì, tìm mãi không ra nên chém đại, để hôm sau t đi hỏi cao nhân rồi sửa lại nha~…

Ps: T không thích ngược dù chỉ là một chút, nên đôi lúc t không thích edit Hồ sơ 5 tẹo nào… Cứ dính đến ngược là bức rứt cho dù là ngược nhẹ đi chăng nữa…Mà trong này lại có cái thằng tra công nữa nha~ ( )

……

Khi mở Mệnh sách của Trần Điển Trạch ra, lại thấy rất kỳ quái, bên trong cũng không phải là chữ viết, mà càng giống như một bộ phim hơn, hàng loạt hình ảnh hiện ra trước mắt Diêu Nhiếp.

Trần Điển Trạch sinh ra đã ngậm chặt thìa vàng rồi, bố của hắn-Trần Lĩnh Nam là người giàu nhất thành phố G. Hắn là cậu ba nhà họ Trần, từ nhỏ đã được cưng chìu rồi.

Về cơ bản những kẻ có tiền đều có một chút ham mê khác biệt, ví dụ như Trần Lĩnh Nam thích sưu tầm đồ cổ; cậu cả nhà họ Trần thích vui đùa với những nữ minh tinh; cậu hai thích nghiên cứu khảo cổ học; cậu ba lại thích kích thích, thường hay "đua xe" một chút; cô chủ thứ tư tuổi còn nhỏ, không biết thích cái gì.

Ham mê của đứa con lớn nhất là bệnh chung của rất nhiều kẻ có tiền, mà ngay cả Trần Lĩnh Nam cũng có thêm vài người tình phụ là ngôi sao, cho nên hắn sẽ không can thiệp quá nhiều; sở thích của đứa thứ hai tuy rằng không liên quan gì đến việc kinh doanh, nhưng dù sao cũng là nhà nghiên cứu, khiến cho nhà bọn họ vốn chỉ có mùi tiền giờ lại có thêm chút mùi trí thức, nâng cao địa vị xã hội của nhà họ Trần lên, lại càng có thể giúp mình giám định đồ cổ, Trần thủ phủ nhưng thật ra vui với tài trợ; nhưng mà ham mê của đứa con thứ ba rất yểu mệnh, hắn không thể không quản!

Cho nên, trong vòng một năm cậu ba nhà họ Trần bị tịch thu chiếc xe yêu quý, thậm chí hạn chế tiền bạc để tránh việc hắn đi mua xe mới. Trần Điển Trạch cùng phụ thân gây nhau một trận, từ nhỏ đến giờ hắn chưa từng trải qua bất kì việc khó khăn nào, muốn cái gì thì chỉ cần há mồm ra là đã có người đưa đến trước mặt hắn. từ bao giờ mà có người dám làm khó hắn? Hắn đã bao giờ bị bố trách móc nặng nề nghiêm khắc như thế đâu? Thế nên cậu ba mới mười tám tuổi huyết khí phương cương cãi nhau một trận với bố, rồi bỏ nhà ra đi.

Tính cách của cậu ba nhà họ Trần quái đản cuồng ngạo, không coi ai ra gì, bạn bè cũng không nhiều, nhưng lại quen một vài tên trư bằng cẩu hữu. Nhưng cái đám trư bằng cẩu hữu vừa nghe nói hắn bỏ nhà ra đi thì không có ai dám mang hắn về nhà.

Trần Điển Trạch nghẹn một bụng khí nóng, cầm lấy cái ví đã không còn nhiều tiền, đi đến quán bar uống rượu. Uống đến khi say khướt, ví rỗng tuếch, mới bị bảo vệ của quán bar "mời" ra ngoài.

Xiêu xiêu vẹo vẹo đi được một đoạn ngắn, còn chưa đi ra khỏi cái ngõ tối, đã bị người ta va vào khiến hắn ngã lăn.

Trần Điển Trạch quỳ rạp trên mặt đất, đem những gì còn trong dạ dày phun ra hết sạch, cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút. Hắn giương mắt, nhìn thấy hai tên hung thần ác sát đang xông đến. Tuy rằng mục tiêu của những kẻ đó không phải là hắn, nhưng cậu ba lúc này đang nổi trận lôi đình, nghĩ đến đó nắm đấm liền vung sang.

Hai tên côn đồ đang đuổi theo, nghĩ rằng hắn là đồng bọn của kẻ mà bọn chúng muốn đánh liền không chút khách khí xông đến.

Tuy Trần Điển Trạch ăn chơi trác táng, nhưng hắn cũng có chút sở trường. Ví dụ như hắn có thân hình cao lớn, cơ thể rắn chắc, thích vận động ở bên ngoài, luyện qua vài năm đánh đấm. Tuy rằng đang say rượu, động tác có hơi không vững, nhưng mà cũng bởi vì đang say rượu nên hắn đánh nhau cực kỳ ngoan độc, không lưu tình chút nào.

Đánh cho hai tên kia lăn quay xong, Trần Điển Trạch cũng gục xuống, rượu thấm rồi.

……

Sau khi hắn tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong cái lều còn nhỏ hơn cái cống của người ta nữa; trên bụng hắn có đắp một cái khăn mặt, ở giữa có một cái lỗ, giống như tua cờ vậy; cái giường hắn đang nằm là tấm ván giường thường dùng trong ký túc xá trong trường học trải ra, bởi vì chân hắn quá dài nên chỉ có thể nằm tạm trên giường.

Hắn đây là bị một tên nhặt nhôm nhựa rác rưởi nhặt về sao?!

"Anh, anh đã tỉnh rồi sao?" bên tai vang lên một giọng nói nhát gan, vô cùng rụt rè.

Trần Điển Trạch nhìn kỹ, thấy đấy là một đứa bé trai có vóc dáng thấp bé. Tóc của hắn rất dài, lại lôi thôi nên chỉ lộ ra nửa khuôn mặt. Dáng người chỉ có thể dùng 'gầy trơ xương' để hình dung. Quần áo lại cũ mèm, lại có giọng nói nhút nhát, tất cả đều khiến trong lòng Trần Điển Trạch cảm thấy hơi phản cảm.

Đây là loại người mà hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ muốn tiếp xúc.

"Mày là ai?!" Hậu quả sau khi uống quá nhiều rượu xuất hiện, chỗ huyệt thái dương đau nhức làm cho tính nhẫn nại vốn đã ít đến đáng thương của hắn bốc hơi hoàn toàn. Giọng điệu chất vấn cũng không thèm nể nan. (gặp t là mi 'lạc âm' rồi đó cậu ba.. ( ))

"Tôi, tôi tên là Minh Thiên…"

Đây là quá trình Trần Điển Trạch và Minh Thiên gặp nhau, say rượu, mơ mơ hồ hồ cứu được Minh Thiên đang bị người ta đuổi đánh. Kết quả được Minh Thiên xem thành ân nhân cứu mạng mà mang về nhà.

Xem ra, gian lều này so với cống rãnh nhà hắn cũng không đủ tư cách, nhưng bây giờ hắn còn cách nào khác đâu? Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, thế này còn đỡ hơn cảnh màn trời chiếu đất nhiều rồi…Hơn nữa, hắn cứ ở tạm đây một thời gian, đến lúc người nhà vì không tìm được hắn mà hốt hoảng, lúc đó hắn có thể nghênh ngang trở về mà ra điều kiện.

Cậu ba nhà họ Trần cứ như vậy yên tâm thoải mái ở lại đây, cứ như vậy tùy ý sai bảo Minh Thiên nấu cơm, mua rượu, mua quần áo cho hắn. Quần áo của cậu ba mỗi ngày đều phải đổi mới, hơn nữa chỉ mặc những bộ quần áo nhập khẩu của những hãng thời trang lớn.

Nhưng Minh Thiên vốn dĩ chỉ là một người công nhân vệ sinh môi trường làm sao mua nổi những thứ đó. Chỉ đem về những bộ mua ở gian hàng bên vỉa hè, lại bị Trần Điển Trạch một phen ném hết vào mặt. Đại thiếu gia hắn đây thà ở trần cũng không thèm mặc hàng vỉa hè!

Trần Điển Trạch mỗi ngày đều trải qua cuộc sống mơ mơ màng màng, chỉ có khi say hắn mới không phải đối mặt với căn lều rách và thằng nhóc luôn sợ hãi rụt rè, nhìn thôi cũng khiến cho người ta nhịn không được mà bốc hỏa này nữa!

Đương nhiên, cũng có lúc hắn tỉnh rượu. Ví dụ như hôm nay, hắn tỉnh dậy, và phát hiện hắn đang nằm trên người Minh Thiên đang trần trụi. Một màn kia hắn hoàn toàn không có ấn tượng… Ngay lập tức, hắn hoàn toàn tỉnh rượu. Quả nhiên là say rượu loạn tính, uống rượu thì sẽ hỏng việc mà! Tại sao ngay cả mặt hàng này mà hắn cũng có thể xuống tay được nhỉ?

Vốn dĩ còn lo là mình có phải say rượu rồi bá vương ngạnh thượng cung hay không, thì lại nhìn thấy sau khi cái đứa luôn sợ hãi rụt rè kia tỉnh lại, cũng chỉ đỏ mặt lên mà thôi, cũng không có bất kì phản ứng nào chỉ trích mình cả. Lo lắng nhanh chóng tan biến, hắn lại bắt đầu nghi ngờ Minh Thiên này căn bản là tên biến thái đồng tính luyến ái, tên này mơ ước mình lâu rồi, chắc chắn tối hôm qua chính hắn đã quyến rũ mình! Bằng không sao mình lại có thể ra tay với cái loại con trai quái dị như thế này chứ?!

Nghĩ đến đây, hắn vươn một tay tóm lấy Minh Thiên, vén lên phần tóc mái che khuất nửa khuôn mặt. Hắn có hơi thất vọng, cái gì thế này, quả nhiên là cái loại quái dị! Khó trách phải che mặt đi. Đôi mắt, cái mũi, bộ dạng không hề đặc sắc chút nào! Trần Điển Trạch lại càng thêm khẳng định tối hôm qua chính người này đã quyến rũ mình, bởi vì mình luôn luôn chướng mắt loại người thế này.

Thật TM ghê tởm! Trần Điển Trạch bực mình, mặc quần áo, định bỏ đi. Không ngờ Minh Thiên ngây ngốc giữ chặt hắn hỏi: “Anh đi đâu vậy? Tôi chưa làm bữa sáng đâu.”

Trần Điển Trạch ngẩn ngơ, đúng vậy nhỉ, biết đi đâu bây giờ? Bỏ nhà ra đi mới được ba ngày thôi, nếu bây giờ trở về, việc trong nhà căn bản sẽ không đến nơi đến chốn. Trước tiên nên nhẫn nại không phải tốt hơn sao? Tuy rằng đây là cái lều rách không dành cho người ở, nhưng dù sao cũng vẫn có thể chịu đựng một chút. Huống chi lại còn có người hầu miễn phí cho mình sai bảo, giờ chỉ cần giữ tỉnh táo, không nên mắc loại sai lầm này nữa, tạm thời vẫn có thể chịu đựng được.

Mà cái đứa Minh Thiên kia, Trần Điển Trạch thật sự không biết hắn là từ vùng núi nào đi ra nữa. Bây giờ sao lại còn tồn tại loại người cổ hủ thế này nhỉ? Hình như hắn nghĩ rằng hắn đã là người của Trần Điển Trạch, muốn …là người một … à … đi theo mình. Đối với mọi loại cố tình gây sự của mình đều dễ dàng tha thứ, đối với mọi yêu cầu vô lý của mình đều thỏa mãn, tuy rằng hắn không hề có năng lực để thỏa mãn!

Ví dụ như Trần Điển Trạch muốn ăn ” Phật khiêu tường* ”. Đừng nói đến chuyện bảo Minh Nhật đến khách sạn mua món đấy về, ngay cả nguyên liệu thôi, Minh Thiên cũng không thể mua nổi loại tốt. Nhưng mà Minh Thiên cũng được xem là thông minh, biết biến đổi đa dạng, dùng mực thay thế cá muối, dùng thịt cá thay thế vi cá, dùng da lợn thay cho hoa giao, nấu một nồi không rõ là gì. Tuy rằng không khiến cậu ba vừa lòng lắm, nhưng làm rất khá nên cuối cùng rất hợp khẩu vị, không có trở ngại gì.

Lại nói đến ví dụ như Trần Điển Trạch muốn đi xem phim, Minh Thiên không mua nổi vé vào cửa, dẫn hắn đến hàng rào xem ké.

Dân nghèo cũng có cuộc sống rất khôn ngoan nha.

Cuộc sống như thế đối với một đại thiếu gia mà nói thì tuy rằng quá mức buồn chán, nhưng cũng xem như là có thêm một tư vị khác.

Nhưng mà đôi khi trải nghiệm một chút cuộc sống của người nghèo thì đó đúng là có một tư vị khác thật, nhưng nếu lâu dài thì hắn không thể chịu nổi nữa. Sau khi bỏ nhà đi được 2 tuần, Trần Điển Trạch quyết định sẽ về nhà. Hắn cầm lấy tiền tiết kiệm mà Minh Thiên giấu ở ván giường, đem đi mua một bộ quần áo mới.

Lúc hắn trở về, lại phát hiện gian lều kia đã bị đốt thành tro. Mà Minh Thiên thì đang quỳ trên mặt đất, khóc đến đỏ bừng cả mặt.

Trần Điển Trạch đột nhiên nhớ lại, hình như lúc ra khỏi cửa có tùy tay vứt đi một mẩu thuốc lá, nơi đầu mẩu thuốc lá rơi xuống hình như là nơi mà Minh Thiên thường dùng để cất báo cũ và đồ phế thải.

Cũng không biết xuất phát từ tự trách hay nguyên nhân nào khác, mà hắn lại đi đến nâng Minh Thiên đứng dậy: "Khóc cái gì? Không chỗ ở thì đi theo tôi đi!" Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận. Nhưng lại khiến Minh Thiên nín khóc mỉm cười, vẻ mặt thật lòng tin cậy hắn, làm cho hắn không thể thu hồi lại lời nói kia được nữa.

May mà sau khi trở về, Trần lão gia lại thỏa hiệp, khôi phục lại tiền bạc lẫn quyền lợi của hắn, mua cho hắn một căn biệt thự riêng, còn cho hắn sống riêng bên ngoài. Cứ như vậy, Trần Điển Trạch mang theo Minh Thiên, công khai ở chung.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Chuyện xưa này là một chuyện điển hình của tra công x J thụ, hoặc nói câu chuyện về thánh mẫu thụ cũng được…

Được rồi, tôi thừa nhận, thật ra chính là vì muốn thỏa mãn nguyện vọng ngược tra công từ trước đến nay của tôi thôi.

Không thể ngược con ruột của mình được, vậy thì ngược ngược người qua đường Giáp Ất Bính Đinh gì đó đi…

Trần Điển Trạch: Này! Tôi không phải là người qua đường Giáp Ất Bính Đinh gì đâu đấy!

Nhưng mà không thể không phân rõ vai chính và vai phụ được, tránh việc đoạt chủ, câu chuyện cẩu huyết này sẽ không quá dài, chương tiếp theo có thể kết thúc luôn, chương sau chính là phần nhóm diễn viên lên sân khấu giải quyết cục diện rối rắm này.

Tiện thể nhắc luôn, a trạch bên kia đổi mới, mời các đồng chí quá bộ vào xem…

……

"Phật khiêu tường":

28. Chương 5-3

Trần Điển Trạch cũng không rõ quan hệ giữa hắn và Minh Thiên là như thế nào.

Nếu nói và khách ở trọ bình thường thì cũng không phải. Minh Thiên vốn không cần phải trả tiền thuê nhà, nhưng lại phụ trách công việc vệ sinh trong căn biệt thự, cũng phụ trách luôn phần nấu cơm. Tuy rằng Trần Điển Trạch phần lớn thời gian đều ăn ở bên ngoài, nhưng Minh Thiên vẫn như cũ kiên trì nấu cơm cho hắn mỗi ngày. Có thể gọi là quản gia cũng được.

Cũng không phải Trần Điển Trạch không có bạn gái cố định, nhưng sau lần cùng Minh Thiên làm cái kia, hắn phát hiện hắn đối với nam giới cũng không bài xích. Nếu không quen bạn gái, hắn cũng sẽ không ủy

khuất chính mình chịu đựng. Buổi tối lại xuất hiện trên giường của Minh Thiên, mà cậu cũng sẽ không từ chối hắn. Nhưng mà một khi đã quen bạn gái thì hắn cũng liền không cần Minh Thiên nữa.

Đôi khi Trần Điển Trạch cũng sẽ mang phụ nữ về nhà, những lúc đấy, Minh Thiên đều rất yên phận, luôn chuẩn bị tốt cho bọn hắn, sau khi ăn xong liền trốn về phòng của mình. Trần Điển Trạch rất vừa lòng chuyện cậu biết tiến biết lui như vậy, thái độ cũng nhẹ nhàng hơn. Cũng chính vì chút lí do này mà Trần Điển Trạch cùng cậu sống chung những năm năm nhưng chưa bao giờ có ý định đuổi cậu đi.

Con người Minh Thiên rất kỳ quái, Trần Điển Trạch luôn không hiểu nổi cậu. Cậu giống như không đặc biệt hứng thú với cái gì cả, về đến nhà cũng chỉ làm làm việc nhà, nấu cơm mà thôi. Sau đó lại cố gắng làm cho mình "ẩn thân", giống như không muốn Trần Điển Trạch phát hiện ra sự hiện hữu của mình nên cậu luôn trốn vào trong phòng. Sáng hôm sau lại xuất hiện để làm bữa sáng rồi đi làm. Năm năm như một, không có gì đổi khác. Sống như thế không buồn tẻ sao?

Nhưng mà cậu ba cũng không muốn tìm hiểu làm gì, dù sao người này có thể ở bên hắn nhưng cũng không có chút giá trị gì.

Tuy nói tính tình Minh Thiên phần lớn thời điểm đều mềm mỏng, nhưng mà cũng có lúc rất quật cường. Ví dụ như về công việc của cậu.

Cho dù buổi tối Minh Thiên có bị Trần Điển Trạch gây sức ép như thế nào, thì đến 5h30 sáng cậu vẫn nhất định rời giường, chuẩn bị để đi làm. Trần Điển Trạch bị động tác rời giường của cậu quấy rầy mộng đẹp, bực mình không cho cậu đi làm.

Minh Thiên rất cẩn thận dỗ dành đại thiếu gia thật tốt, rồi kiên trì bước ra cửa.

Trần Điển Trạch không hiểu, không phải chỉ là làm một công nhân quét rác đường phố thôi sao? Đáng để cậu phải cố gắng như vậy sao? Ông đây cũng đâu phải là nuôi không nổi mày chứ!

Minh Thiên luôn cười cười: "Mọi người đều nói bọn tôi là thợ trang điểm của thành phố đấy nhé."

Trần Điển Trạch cười lạnh, chẳng qua là để cho dễ nghe mà thôi. Cái gì mà thợ trang điểm chứ? Nói trắng ra là bọn quét rác cho rồi! Hắn đây là cậu ba nhà họ Trần vậy mà lại nuôi một tên quét rác, nghĩ đến đây thôi mà chính hắn còn phải giật mình!

Đương nhiên, cậu ba lại chưa từng nghĩ đến, Minh Thiên chỉ là một đứa trẻ đến từ nông thôn, không có bằng cấp, cũng không có năng khiếu gì. Đâu dễ gì tìm được một công việc cố định như nhân viên vệ sinh môi trường thế này chứ? Cậu đương nhiên rất trân trọng nó.

Huống chi nói là nuôi, nhưng thật ra ngoài việc Minh Thiên không phải trả tiền thuê nhà thì thức ăn mỗi ngày đều do cậu phụ trách. Cậu ba là "giới thượng lưu", không thèm ăn thứ thức ăn tầm thường. Toàn bộ tiền lương mỗi tháng của Minh Thiên cơ bản đều chi vào khoản này.

Mà Trần Điển Trạch cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc giới thiệu cho cậu một công việc tốt hơn, ở bên ngoài, hắn thậm chí không hề nhắc đến người nào tên là Minh Thiên. Nếu là hai người vô tình gặp nhau bên ngoài, hắn sẽ làm bộ như không quen biết Minh Thiên.

……

Thời gian cứ như vậy trôi đi, sau khi Trần Điển Trạch tốt nghiệp đại học cũng không làm việc ở công ty nhà mình, mà bắt đầu từ con số không mở một công ty đầu tư của riêng mình. Đương nhiên, khai công ty đích tiền vốn là hắn lão tử đánh cho hắn đích.

Nhưng để đạt được việc này cũng không phải là không có điều kiện, Trần Điển Trạch phải kết hôn với thiên kim con nhà lãnh đạo cấp tỉnh. Chỉ khi "tiền" kết hợp chặt chẽ với "quyền" thì thế lực của nhà họ Trần mới không ngừng được củng cố. Đứa con cả thanh danh không tốt, phỏng chừng ông Trần cũng thấy rất chướng mắt. Mà đứa con thứ hai thì hàng năm đều không ở nhà mà chỉ lo nghiên cứu, còn cô chủ nhỏ thì chưa làm được gì. Chỉ có đứa con thứ ba này thuộc dạng nhân tài vượt trội, tốt nghiệp đại học trọng điểm, lại có sự nghiệp của riêng mình. Thấy được việc kết hôn này đã chọn được một người rồi.

Thật ra Trần Điển Trạch cũng không cảm thấy có vấn đề gì lớn. Không phải chỉ là cưới vợ thôi sao? Hắn cũng không thấy có bất cứ trói buộc nào. Phần lớn việc kết hôn Chính trị thì vợ chồng đều là bằng mặt mà

không bằng lòng, cho dù hắn có thêm cái thân phận đã kết hôn, thì cũng không có gì trở ngại hắn tiếp tục phong lưu ở bên ngoài.

Chưa nói đến bây giờ sự nghiệp của hắn vừa mới khởi bước, cần rất nhiều mối quan hệ. Có một vị bố vợ như vậy thì con đường sự nghiệp của hắn cần gì phải lo đến việc có suôn sẻ hay không nữa chứ? Kết hôn như vậy đối với hắn thì chỉ có lợi chứ không có hại.

Về phần Minh Thiên, hắn lại càng không có gì phải băn khoăn, cái con người luôn sợ hãi rụt rè đấy, Trần Điển Trạch tin rằng cậu sẽ cư xử biết điều thôi. Ngày ngày vẫn trôi qua như vậy, chẳng qua trong nhà có thêm một bà chủ mà thôi.

Tin rằng vợ mới của hắn sẽ không để ý việc có một người hầu là nam trong nhà đâu, dù sao so với nữ người hầu thì nam người hầu vẫn an toàn hơn rất nhiều.

Nhìn ảnh của vợ tương lai thấy bộ dạng cũng không tệ lắm. Trần Điển Trạch gật đầu, hôn sự này đã được quyết định rồi.

……..

Về đến nhà, quả nhiên người kia đang ở nhà bếp chuẩn bị cơm chiều.

Trần Điển Trạch thả cặp công sở rồi đi thẳng vào nhà bếp, nhẹ nhàng bâng quơ mà nói: "Tôi sẽ kết hôn."

Hắn có thể thấy được rõ ràng, bàn tay đang cầm dao của tên kia không khống chế được mà run lên. Trong lòng Trần Điển Trạch rất đắc ý, khóe miệng gợi lên một nụ cười. Tuy rằng tên này thường biểu hiện ra ngoài rằng bản thân rất hào phóng, không thèm để ý, nhưng thật ra trong lòng vẫn rất để ý đến mình. Tên này nhất định không biết rằng, cậu tuy luôn sợ hãi rụt rè, nhưng đôi mắt ướt át không dám nhìn thẳng vào hắn đã sớm bán đứng thật tâm của cậu.

Minh Thiên "À" một tiếng, nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy.

Trần Điển Trạch đối với phản ứng của cậu rất vừa lòng, quả nhiên là việc nhỏ, không có cãi lộn; nhưng mặt khác thì hắn lại có chút thất vọng, rõ ràng thích mình đến như vậy, mà phản ứng lại lạnh nhạt như thế là sao? Muốn cậy mạnh sao?

Hai người không nói thêm gì mà bắt đầu ăn cơm chiều, như mọi khi Trần Điển Trạch sẽ đi tắm rửa, còn công việc thu dọn đương nhiên là để Minh Thiên làm.

Khi Trần Điển Trạch tắm rửa xong đi ra, tóc ướt sũng, nhức đầu: " Minh Thiên, máy sấy tóc!"

Thường thì tên kia đã sớm chuẩn bị tốt máy sấy rồi đứng chờ ở cửa phòng tắm rồi, nhưng hôm nay lại làm bộ làm tịch giở bài giân dỗi ra với mình sao? Hừ! Nghĩ Trần Điển Trạch hắn là ai chứ!

"Minh Thiên!" Giọng của Trần Điển Trạch rất lớn, chính là lại gào to vài tiếng, vẫn không có ai trả lời.

Hắn một cước đá văng cửa phòng của Minh Thiên. Nhưng ngoài dự đoán, bên trong căn bản không có ai cả. Trần Điển Trạch đang tràn ngập lửa giận nhất thời lặng xuống. Hắn cầm lấy tờ giấy trên tủ đầu giường.

Anh Trần:

Cảm ơn sự chăm sóc của anh mấy năm qua. Tôi đi đây. Chúc anh hạnh phúc. Còn nữa, thời tiết đang chuyển lạnh, chăn tôi để ở ngăn cao nhất trong tủ quần áo. Tầng dưới tủ lạnh tôi để một vài món ăn mà anh thích, để lúc nào anh muốn ăn thì còn biết chỗ mà tìm.

Hẹn gặp lại.

……

Trần Điển Trạch mở tủ quần áo của Minh Thiên ra, quả nhiên, bên trong vốn có một vài bộ quần áo ít ỏi bây giờ toàn bộ đều không còn. Trên tủ đầu giường vốn đặt một tấm ảnh gia đình cũng đã biến mất không thấy.

Tên này có ý gì đây?! Muốn bỏ rơi mình sao?

Trần Điển Trạch ngồi trên giường của Minh Thiên, nhìn căn phòng trống rỗng. Cũng tốt, cũng tốt. Như vậy đỡ phải cùng hắn dây dưa thêm nữa, chặt đứt rồi càng tốt.

Đột nhiên, Trần Điển Trạch liền xông ra ngoài. Đùa sao?! Từ trước đến nay chỉ có Trần Điển Trạch hắn bỏ rơi người ta, từ khi nào lại bị người ta bỏ rơi chứ?! Ai cho phép cậu đi hả?!

Trong lòng Trần Điển Trạch như có lửa đốt, Minh Thiên hẳn là còn chưa đi xa được đâu, hắn bắt cái tên không biết tốt xấu kia về mới được!

Không ngờ vừa mới chạy đến đường cái, liền thấy có một đám người đang vây quanh ở đằng kia.

"Ôi, thật đáng thương, còn trẻ như vậy mà."

"Xe cứu thương chưa đến sao?"

"Gọi đi, không thấy xe cứu thương đâu cả?"

"Người trẻ tuổi bây giờ thật là nóng vội mà, không thèm quan sát có xe hay không liền xông loạn ra đường."

"Tôi… Tôi thấy đứa nhỏ này hình như biết rõ có xe mà vẫn muốn xông ra đấy…"

"Không thể nào?! Sao lại dại dột như vậy?! Tuổi còn trẻ vậy mà… Nghiệp chướng!"

Đột nhiên Trần Điển Trạch có một dự cảm không lành, hắn đẩy mọi người ra. Quả nhiên, nằm ở giữa vũng máu lại đúng là Minh Thiên!

Trần Điển Trạch chạy về phía trước: "Minh Thiên, Minh Thiên cậu sao rồi? Minh Thiên mau tỉnh lại đi!" Nhưng Minh Thiên lại không có một chút dấu hiệu tỉnh lại, Trần Điển Trạch liền rống giận với nhân viên cấp cứu: "Mau cứu em ấy! Mau cứu em ấy đi!"

"Cậu này, hãy bình tỉnh lại đi, cậu ấy đã tắt thở rồi."

Trần Điển Trạch ngây dại.

……

Trần Điển Trạch thả cặp công sở xuống: "Minh Thiên, tối nay ăn món gì vậy?"

Đáp lại hắn chỉ là sự yên lặng. Trần Điển Trạch bỗng nhiên tỉnh ngộ, đúng rồi nhỉ, người kia đã đi mất rồi…

Trần Điển Trạch gọi thức ăn bên ngoài, mở ti vi ra xem.

Trong ti vi đang chiếu một chương trình nhàm chán, MC cùng khách mời cười trông vô cùng giả tạo, càng khiến cho căn phòng trở nên yên lặng hơn.

Rõ ràng lúc người kia vẫn còn, hắn cũng không hề nói chuyện cùng, nhưng vì sao lúc đó lại không có cảm giác tịch liêu như thế này?

Xới, đảo loạn thức ăn lên, không hợp khẩu vị chút nào, đây không phải hương vị Minh Thiên nấu. Tiếng cười trong ti vi càng phát ra vang dội, Trần Điển Trạch không thể chịu nổi nữa tắt ti vi.

Nằm trên giường nhưng lại không thể nào ngủ được. Trong đầu luôn hiện lên từng mẫu kí ức về người kia. Vì sao lại nhớ người kia đến thế? Rõ ràng chỉ là một kẻ rất chán nản, buồn tẻ. Nói về bộ dạng lại vô cùng bình thường, nếu đi lẫn trong một đám người thì khó có thể nhận ra được; muốn về dáng người, tên kia vừa gầy vừa đen, lưng lại hơi cong; nói về khí chất thì một tên quét rác sẽ có khí chất gì đây? Toàn thân cũng chỉ có mỗi cái tên là có thể gọi là đẹp. Thế nhưng sao mình lại không thể quên được hắn?

Chết rồi cũng tốt, chết rồi càng tốt. Qua đi phần khác lạ này của mình coi như là cùng nhau tiêu hủy nó…

Chính là sáng hôm sau thức dậy, mắt của hắn lại chảy nước mắt. Vì sao cậu không trở về trong mơ để gặp tôi? Cậu rất hận tôi đúng không? Vì sao lại dùng cái chết để trả thù tôi?!

Một tuần sau, hắn ở phòng của Minh Thiên. Chỉ có mùi hương còn sót lại trên cái gối kia mới có thể làm hắn ngủ được.

Một tháng sau, hắn cảm thấy mình sắp không thở được nữa. Thì ra thật sự có người như vậy, giống như không khí, lúc người đó còn ở bên cạnh mình, mình vẫn không biết là sự tồn tại của đối phương quý giá đến nhường nào, đến khi mất đi rồi, lại khiến cho mình không thể sống nổi nữa.

"Nhìn xem bộ dáng của mày bây giờ đi?! Chỉ biết uống rượu! Mày cứ sa sút như vậy, thiên kim nhà họ Lý chắc chắn sẽ hủy hôn cho xem!" Trần Lĩnh Nam chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trần Điển Trạch rõ ràng là đang say rượu vậy mà lại mở mắt ra, đôi mắt hoàn toàn không có sinh khí: "Vậy hủy bỏ đi."

Trần Lĩnh Nam khống chế không được, hành hung hắn một trận.

Minh Thiên mất đã được 49 ngày rồi, mùi hương trên gối của cậu đã không còn nữa, Trần Điển Trạch không thể chịu đựng thêm nữa, hắn nhất định phải nhìn thấy Minh Thiên!

Hắn tìm đến vài nhà ngoại cảm, tìm vài lần, hắn rốt cuộc tìm được Vân Thiên cung.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Về ân oán của tra công và J thụ, chương sau nói về chuyện chó săn và Diêu Nhiếp trổ tài thần thông.

Nói thế này đã là ngược công rồi sao, vậy mọi người đều sai rồi, tôi còn chưa bắt đầu ngược đâu đó.

Tôi cứ để như vậy như vậy rồi như vậy, hắc hắc hắc…

Nhưng mà tôi lại không theo phái ngược thân, cho nên thôi, liền ngược tâm công đi.

Tác dụng khác của câu chuyện này chính là làm cho tiểu chó săn có thể ngộ ra…

29. Chương 5-4

Sau vô số lần gọi tên, Trần Điển Trạch cuối cùng cũng gặp được người tên Minh Thiên mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm.

Hồn phách của Minh Thiên chậm rãi bay ra từ "Phản hồn đăng".

"Minh Thiên!" Trần Điển Trạch rất kích động, hắn xông về phía trước, muốn ôm lấy người kia, không ngờ lại đi xuyên qua bóng dáng nửa trong suốt màu bạc kia, suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

"Ai~." Thân ảnh màu trắng sâu kín thở dài: "Chuyện đã đến mức này rồi còn gọi tôi lên đây làm gì nữa?"

Rốt cuộc cũng gặp được Minh Thiên mà hắn ngày nhớ đêm mong, Trần Điển Trạch kích động đến mức hốc mắt đầy nước mắt, muốn ôm cậu vào trong lòng nhưng lại bất lực, chỉ có thể quỳ trên mặt đất ngửa đầu nhìn cậu: "Minh Thiên, anh sai rồi. Anh biết em hận anh, nhưng tại sao em lại ngốc như vậy?! Vì sao lại chọn cái chết để trả thù anh?!"

Không ngờ Minh Thiên nghe hắn nói xong thì ngẩn ngơ, rồi lại bật ra một tiếng cười "khúc khích".

Đây là lần đầu tiên Trần Điển Trạch nhìn thấy Minh Thiên cười to thoải mái như vậy, từ trước đến nay cậu luôn sợ hãi rụt rè, dù là lúc cười cũng là nhợt nhạt thản nhiên, giống như sợ sẽ làm phiền người khác, không dám cười rộ lên. Trần Điển Trạch vô cùng hổ thẹn, vì sao lúc người này còn ở bên cạnh mình, mình lại không thể khiến cậu lộ ra nụ cười thoải mái như vậy?

Minh Thiên cười một lúc lâu mới ngừng được: "Anh vẫn luôn như vậy, vẫn luôn tự phụ như vậy, tự cảm thấy mình thật tốt đẹp. Tôi không tự sát, đó thật sự là chuyện ngoài ý muốn thôi. Lúc ấy tôi rất đau khổ, tinh thần không tỉnh táo, không có chú ý tình hình giao thông, cho nên mới bị xe đụng phải. Tôi đâu có ngốc như vậy, người tự sát thì không thể luân hồi nha~."

Trần Điển Trạch si ngốc nhìn Minh Thiên, vẫn là khuôn mặt và hình dáng đó, nhưng khí chất trên người hắn đã hoàn toàn khác trước, có hương vị phiêu nhiên xuất trần hơn. Ngay cả thần thái, giọng điệu đều giống như là một người khác. Không còn là bộ dáng rụt rè trước đây nữa. Nếu trước đây cậu cũng thế này thì biết đâu mình đã có thể hiểu được cảm giác của cậu ấy sớm hơn?

Chính là làm gì có "nếu", cậu ấy vẫn rời xa mình.

Diêu Nhiếp cũng cảm thấy kỳ quái, lén hỏi Nhai Xế: "Không phải cậu ta bị chết do tai nạn xe cộ sao? Tại sao trên người một chút vết thương cũng không có vậy?" Nghe nói Minh Thiên chết trong vũng máu mà, Diêu Nhiếp đã từng chứng kiến trường hợp máu chảy đầm đìa rồi nên đã chuẩn bị tâm lý. Đến bây giờ hắn vẫn còn sợ hãi bộ dáng lúc hóa thành quỷ hồn của Diệp Trân Trân nha. Không ngờ lúc Minh Thiên xuất hiện lại là một thân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, đừng nói là vết máu, ngay cả quần áo cũng không có vết rách nào. Chuyện này là sao vậy?

Nhai Xế biết được hắn đang nghĩ gì, liền giải thích thắc mắc: "Cậu ta khác Diệp Trân Trân, Minh Thiên đối với cuộc sống này đã hoàn toàn không còn chấp niệm nữa, đối với cái chết của mình cũng hoàn toàn chấp nhận, không tiếp tục vướng bận về cái chết của mình nữa. Cho nên cậu ta là một hồn phách thuần khiết, sẽ không hiện ra trong bộ dáng lúc chết."

Ác, là vậy sao, thì ra vấn đề này còn rất nhiều thứ để học. Nhưng mà cũng không đúng nha!

"Dù sao Minh Thiên cũng là ôm hận mà chết, làm sao lại không chấp niệm được? Hắn không oán hận tên Trần Điển Trạch – 'Trần Thế Mỹ*' này sao?"

Vấn đề này, không lâu sau Minh Thiên liền cho hắn câu trả lời.

Tuy rằng Minh Thiên nói cái chết của cậu chẳng qua chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng Trần Điển Trạch lại nhận định cậu chỉ là mạnh miệng không chịu thừa nhận mà thôi.

"Minh Thiên, anh đã hủy bỏ hôn sự với cô gái kia rồi! Em tha thứ cho anh đi! Sau khi em đi rồi, anh mới nhận ra, thật ra người anh yêu là em! Anh sẽ cầu xin pháp sư làm phép, em theo anh trở về đi! Được không?" Không thể chạm vào Minh Thiên, Trần Điển Trạch đành phải dùng ánh mắt tham lam "vuốt ve" thân thể bán trong suốt của cậu.

Này này! Bọn tôi là tổ chức tà giáo từ bao giờ thế hả?! Muốn bọn tôi giúp anh nuôi "đại" quỷ nữa chứ?! Diêu Nhiếp oán thầm.

Không ngờ đến Minh Thiên lại tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt như chuyện không liên quan đến mình, từ trên cao nhìn xuống nói: "Trần Điển Trạch, sau khi tôi chết, tôi liền nhớ ra một số chuyện cũ. Kiếp trước tôi nợ tình anh, thế nên kiếp này tôi thật lòng thật dạ trả nợ anh. Anh không cần tự trách, tất cả đã thay đổi, vận mệnh đã an bài rồi. Bây giờ, tôi đã trả hết nợ cho anh, tình cảm của tôi đối với anh đã tan thành mây khói rồi. Anh cũng đừng quá chấp nhất nữa, cố gắng sống cho thật tốt đi. Anh không nợ tôi gì cả."

"Nợ tình?" Diêu Nhiếp tò mò dựa vào Nhai Xế bên cạnh, trong hai mắt viết hai chữ "nhiều chuyện".

"Kiếp trước Trần Điển Trạch là một thiên kim đại tiểu thư, nàng vốn được gả cho Minh Thiên kiếp trước. Nhưng sau đó Minh Thiên kiếp trước lại cùng một hạ nhân bỏ trốn. Tiểu thư uất ức mà chết. Kiếp này, Minh Thiên phải trả lại nợ tình mà cậu ta còn thiếu nàng. Tất cả yêu hận đều là do ông trời an bài cả thôi. Sau khi Minh Thiên chết, nợ tình đã trả, hắn liền tỉnh táo lại, không còn chấp niệm nữa."

"Em, em nói bậy cái gì vậy? Nợ duyên là cái quái gì chứ?! Anh mặc kệ, em phải trở về với anh!" Tuy rằng ngoài miệng Trần Điển Trạch không muốn thừa nhận, nổi cơn vô lại, nhưng thật ra trong lòng hắn bắt đầu sợ hãi, sợ người này là thật sự đối với mình không còn tình cảm gì nữa?

Hồn phách Minh Thiên lại thở dài lần nữa: "Chuyện đến lúc này mà anh vẫn không hiểu sao? Tôi đối với anh đã không còn yêu hận gì nữa, tất cả đã là quá khứ rồi. Duyên phận của chúng ta đã hết, anh không nên chấp nhất nữa, cố sống tốt, tôi cũng phải luân hồi chuyển thế."

Mắt thấy hồn phách của Minh Thiên càng lúc càng mờ nhạt, Trần Điển Trạch nóng nảy, nước mắt tích trong hốc mắt rốt cuộc chảy xuống, hắn gào to: "Không! Minh Thiên! Không! Anh không tin! Em đừng

đi! Anh xin em! Xin em đừng đi! Em muốn đi đâu? Em muốn đầu thai sao?! Em đầu thai đến nơi nào?! Anh sẽ đi tìm em! Anh nhất định sẽ bù đắp cho em! Anh sẽ không bao giờ phụ bạc em nữa!"

"Đời này tôi sống thật sự quá mệt mỏi. Tôi hy vọng đời đời kiếp kiếp không gặp lại anh nữa." Để lại một câu như vậy, ngọn đèn dầu vụt tắt, bên trong liền khôi phục một mảnh tối đen, hồn phách của Minh Thiên đã rời đi rồi.

"Không!!!!" Trần Điển Trạch gào lên một tiếng tê tâm liệt phế, nhưng không cách nào níu giữ u hồn kia được nữa. Chỉ còn lại hắn ngã ngồi dưới đất khóc rống.

"Hừ!" Nhai Xế hừ lạnh một tiếng: "Nếu hối hận như vậy, sao lúc trước lại không biết quý trọng?"

Trần Điển Trạch cũng không trách câu châm chọc khiêu khích của hắn, nhưng lại thấy một tia hy vọng, hắn lập tức vọt qua: "Đại sư, làm cho tôi gặp lại em ấy lần nữa đi! Tôi còn có lời chưa nói ra! Xin ngài cho tôi gặp em ấy lần nữa đi mà!"

Nhai Xế lãnh khốc ngạo nghễ liếc mắt hắn một cái: " "Phản hồn đăng" chỉ có thể dùng một lần, huống hồ hắn cũng không muốn gặp lại ngươi nữa."

Những lời này đâm thẳng vào lòng Trần Điển Trạch khiến lòng hắn như chảy máu. Hắn ôm ngực đau đơn, vẫn không từ bỏ ý định mà cầu xin: "Đại sư, tôi van cầu ngài, ngài giúp ta. Ít nhất hãy cho tôi biết em ấy sẽ đầu thai đến chỗ nào."

Biểu tình của Nhai Xế rõ ràng mang theo chút chán ghét: "Cậu ta đã nói, hy vọng đời đời kiếp kiếp không gặp lại ngươi."

Trần Điển Trạch khẽ cắn môi: "Tôi sẽ không xuất hiện trước mặt em ấy, tôi, tôi chỉ là muốn lúc em ấy cần giúp đỡ, có thể giúp được em ấy phần nào. Xem như, xem như là hắn vẫn còn bên cạnh tôi vậy."

Nhai Xế liếc mắt đánh giá hắn một lượt, giống như đang xem xét mức độ thành thật trong lời nói của đối phương. Cuối cùng hắn gật đầu: "Được rồi, tiền công là năm mươi vạn nguyên."

……..

Trần Điển Trạch thề, nếu cậu ấy đã không muốn gặp lại hắn thì hắn tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của cậu. Hắn mua lại gian phòng bên cạnh, đôi khi sẽ đến đó ở lại, lặng lẽ như vậy lén nhìn một chút, nhìn đứa bé tên là Thiên Thiên do Minh Thiên đầu thai kia lớn lên.

Đứa bé này này không vào được nhà trẻ, Trần Điển Trạch lợi dụng quan hệ làm cho đứa bé được đặc biệt trúng tuyển, đương nhiên, việc này hắn làm rất cẩn thận, phía nhà trẻ nói với bố mẹ của đứa bé rằng đột nhiên có trường hợp chuyển đến nhà trẻ khác, nên thừa ra một chỗ trống.

Chính phủ mở rộng quy mô, dự định phá bỏ và di dời khu phố cũ này đến nơi khác. Trần Điển Trạch lo lót ít tiền, thay đổi kế hoạch từ xây dựng một khu phố mới thành một khu chung cư, diện tích rộng hơn nhiều so với nhà của bọn họ ở trước kia, giá cả so với căn nhà cũ trước kia cũng hợp lí hơn vài lần. Nhưng người nhà bọn họ đều tưởng là do chính phủ bồi thường.

Đảo mắt đã mười lăm năm trôi qua. Trần Điển Trạch đứng ở ban công, nhìn thiếu niên ở dưới lầu đang ôm theo quả bóng rổ chạy đi, nổi bật lên sức sống thanh xuân, trên mặt là nụ cười tỏa nắng. Từ đó đến giờ hắn chưa từng xuất hiện trước mặt Minh Thiên. Hắn tiếc nuối, rồi lại quý trọng. Cả đời này tuy rằng không thể gặp lại, nhưng hắn nhất định sẽ luôn luôn bảo vệ khuôn mặt tươi cười kia.

Mười năm nữa lại qua. Tại hôn lễ, có một đôi cười tươi như hoa. Trần Điển Trạch đứng một mình ở ban công, mắt nhìn về phía những ánh đèn trong những ngôi nhà ở chân núi, đốt một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ bay lên, che khuất khuôn mặt chảy đầy nước mắt.

Hai năm sau, gia đình người kia chào đón thành viên mới, là một đứa bé trai rất hoạt bát.

Lại trôi qua mười lăm năm nữa, lúc này Trần Điển Trạch đã lâu rồi không quay lại khu phố này, biết hiện giờ người kia tất thảy đều khỏe mạnh, hắn cũng an tâm rồi. Mỗi ngày đều chờ đợi trong căn nhà sát bên nhà người kia, đối mặt với hạnh phúc mỹ mãn của gia đình họ, đối với hắn mà nói, là một loại tra tấn.

Lúc đi ra cửa, hắn lại bị một bé trai nghịch ngợm ở cửa đối diện liều lĩnh va phải.

“Ai u, ông ơi, ông có làm sao không?” Bé trai vội chạy đến đỡ hắn .

Trần Điển Trạch ngẩng đầu. Đứa bé này mới vừa lên trung học, nhưng không biết có phải do tác động của tâm lý hay không, mà lại có chút giống bộ dáng của Minh Thiên lúc mới gặp. Trần Điển Trạch đứng lên khoát tay: “Ông không sao. Cháu… Bố của cháu có khỏe không?”

Bé trai hơi giật mình: “Ông biết bố của cháu ạ?”

“Trước kia biết.”

“Ác, bố của cháu thật sự rất khỏa, chính là gần đây muốn kinh doanh.” Bé trai này cũng không có cảnh giác, vừa nghe nói là bạn cũ của bố xong, cái gì cũng tuôn ra hết.

“Ác, kinh doanh sao? Kinh doanh gì vậy?”

“Bố cháu còn chưa nghĩ ra, bố cháu là kiểu người nói gió thành mưa. Ông không biết sao?” Đứa bé này thật sư đã xem hắn là bạn cũ của bố nó rồi.

“Ác, vậy à.” Trần Điển Trạch suy nghĩ một chút, từ trên cổ tháo xuống một miếng ngọc cổ: “Lúc cháu được sinh ra, ông lại xuất ngoại, không ngờ cháu đã lớn đến thế này rồi. Vật này coi như là ông nội tặng quà cho cháu đi.” Nói xong, đem miếng ngọc kia đưa cho bé trai.

“Ông nội như vậy sao được ạ? Cháu không thể nhận đâu, ông nội!” Đứa bé được dạy dỗ rất tốn, không dám tùy tiện nhận vật gì quý giá từ người khác. Tuy rằng nói là bạn cũ của bố, nhưng nó căn bản không biết đây là ai nha.

Không cho nó từ chối thêm nữa, Trần Điển Trạch khoát tay rồi đóng cửa lại.

Trần Điển Trạch năm nay đã gần 70 rồi, vài năm gần đây thân thể của hắn không được khỏe, hắn biết những ngày còn lại của hắn không còn nhiều nữa, liền viết ra một bản di chúc, 90% di sản quyên góp cho quỹ từ thiện, 10% còn lại tặng cho đứa bé kia. Cuối cùng dặn dò thân tín của hắn đem di thể của hắn đi hỏa tán, thừa lúc đêm khuya chôn dưới gốc cây sau nhà người kia. Làm như vậy, hắn lại có thể tiếp tục chờ đợi người kia …

……

……

Trần Điển Trạch vừa đi khỏi, Diêu Nhiếp chậc chậc thở dài: “50 vạn?! Cậu cũng ngoan độc thật đấy!” Từ bao giờ mà tên này lại tham tiền như vậy? “Nhưng mà làm tốt lắm!” Bọn họ lần này xem như phát tài rồi!

Nhai Xế lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Ta không muốn dễ dàng tha cho hắn như vậy.”

Diêu Nhiếp hiếu kỳ nói: “Duyên phận của bọn họ thật sự chấm hết sao? Đời đời kiếp kiếp không hề gặp lại?”

Nhai Xế không nói gì.

Diêu Nhiếp có thể khẳng định tên này nhất định đã sửa lại Sổ vận mệnh của Minh Thiên, nói cách khác, nếu chỉ dựa vào hiệu suất làm việc của Âm phủ, Minh Thiên làm sao có thể đầu thai nhanh như vậy?

“Cậu đã sửa lại Sổ vận mệnh của Minh Thiên đúng không?”

Long tử điện hạ rốt cục mở miệng: “Nếu hắn thật sự có thể thực hiện tốt lời thề của mình, cả đời này không hề gặp lại Minh Thiên. Thì đến kiếp sau, bọn họ sẽ lại có cơ hội gặp mặt.”

“Cậu nếu đã có thể sửa lại vận mệnh, vì sao không cho bọn họ tái tục tiền duyên ở kiếp này luôn đi?”

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng: “Không dạy cho hắn một bài học thì làm sao hắn biết quý trọng chứ? Con người chính là như vậy, chỉ đến lúc mất đi rồi mới nhận ra trân quý.”

“U, nói cứ như thần tình yêu nha. Kinh nghiệm phong phú thật đấy.” Diêu Nhiếp bĩu môi cười nhạo.

Nhai Xế ngạo nghễ liếc hắn một cái: “Chỉ phong phú đối với ngươi thôi.”

Hắn vừa nói như thế xong, Diêu Nhiếp lại có hứng: "Nhớ năm đó anh đây chính là hoa thơm của học viện nha, đám con gái theo đuổi anh đây nhiều như cá trích vậy đó!" Năm đó số bạn gái của hắn đúng là thay như thay áo. Đáng tiếc, mấy năm nay bận rộn công việc.. Việc kia, hắn thân mật với tay phải cũng đã lâu rồi.

Nhai Xế nghe vậy, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn chằm chằm. Nhìn đến mức toàn thân Diêu Nhiếp chảy đầy mồ hôi lạnh. Hắn mới đột nhiên nói: "Ta muốn cùng ngươi giao xứng*!"

……..

*Trần Thế Mỹ

*là giao ph*i đó, xxx đó ~~ t sẽ dùng xxx để thay từ này nha~~ người ta thấy ngại mà ^^

<>

Suy nghĩ của tác giả:

Chúc mọi người hạnh phúc trong đêm cuối của năm cũ! Tôi mới từ nhà bà ngoại ăn cơm xong mới trở về. Hôm nay ăn tết, liền viết thêm chút. Cuối cùng viết ra cái kết ngụy HE đi.

Về chuyện người ta sau khi trả hết ân oán tình cừu thì đi về đâu thì tôi cũng không biết. Nghe nói tình yêu, tình bạn, tình thân..bla..bla… đều là nợ từ kiếp trước, kiếp sau sẽ trả, nếu đã trả xong rồi thì sẽ không còn tình cảm đối với người kia nữa. Chân tướng mọi chuyện đều rõ ràng, một đoạn tình duyên chẳng qua cũng chỉ là một đoạn nợ mà thôi. Không biết có thật vậy hay không nữa.

Kết thúc phần ngược ra công, vẫn luôn cảm thấy mình ngược chưa mạnh tay, vẫn là xem ngược của người khác thích hơn nha. Nhưng đây là tra công x tiện thụ, cuối cùng J thụ cũng đã tha thứ tra công rồi, tôi giận nó không có tí cao trào nha!!!

Cuối cùng, cảm ơn các đồng chí đã ném bom tôi, tuy rằng bị tạc, nhưng tôi bị tạc rất vui vẻ.

Nhìn tác giả chuyên mục lý đích tiểu manh vật nhóm, ta như thế nào cảm giác như vậy manh.

30. Chương 6-1: Sự Kiện Ở Thôn Giáng Thần

"Giao bội? Giao bội là cái gì?" Ngọc bội thì hắn còn biết.

Cũng không phải Diêu Nhiếp giả ngu, mà thật ra nếu có người mang vẻ mặt chính nghĩa nói ra những điều này như lẽ đương nhiên, thì làm sao Diêu Nhiếp không tưởng là nghe lầm cho được?

Nhai Xế nhíu mày, tên này dám giả ngu sao? Hắn giải thích rõ ràng: "Theo cách nói của nhân gian các ngươi thì chính là ta muốn thượng ngươi!"

"Thượng… Thượng tôi á?!" Hai chữ phía sau cao lên đến quãng 8. Biểu tình khiếp sợ của Diêu Nhiếp trông thật buồn cười, hắn cuối cùng cũng ngộ ra được ý trong lời nói của Long tử điện hạ là gì. Nhưng mà tên kia lấy ý tưởng này ở đâu ra vậy?

Diêu Nhiếp bị hắn làm cho hồ đồ, ngơ ngác hỏi: "Vì sao?"

Bọn họ không phải đang thảo luận về chủ đề phải biết trân trọng tình cảm sao? Sao tự dưng lại nhảy đến chủ đề XXX này vậy? Hơn nữa, tên này dựa vào cái gì mà đòi thượng mình? Dựa vào cái gì mà mình phải lăn xuống dưới chứ?! À mà không! Quan trọng là tại sao tên này lại muốn thượng mình? Cho dù là hắn bỗng nhiên nổi hứng thì phải đi tìm rồng cái mới đúng chứ~. Cho dù không thể tìm thấy rồng cái ngay được thì đổi hướng mà tìm phụ nữ chứ. Hắn muốn thượng mình? Vậy thôi?!

"Ta xem trọng ngươi!" Câu trả lời của Long tử điện hạ rất đơn giản, vẫn giữ cái thái độ không coi ai ra gì kia. Vẻ mặt ngạo mạn như đang nói: bổn đại tiên coi trọng ngươi là phúc mấy đời mới tu luyện được, còn không mau rửa sạch mông chờ bổn đại tiên lâm hạnh đi?

Diêu Nhiếp phục hồi tinh thần, việc đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Cao Đại Toàn: "Anh Đại Toàn à, tôi Tiểu Diêu đây. Tôi muốn hỏi anh một chút, loài rồng cũng có thời kỳ động dục đúng không?"

Cao Đại Toàn bên kia không hiểu chuyện gì: "Chưa nghe bao giờ. Rồng là thần thú, không phải động vật bình thường. So với con người thì thất tình lục dục của bọn họ càng hiếm hoi hơn. Con người không có thời kỳ động dục thì rồng làm sao mà có được? Mà cậu hỏi cái này làm gì?"

Diêu Nhiếp thất vọng, nói cho có lệ: "Ác, không có gì đâu. Hỏi thử ấy mà." Nhưng ngay sau đó hắn lại nhớ ra cái gì, không từ bỏ hy vọng tiếp tục hỏi: "Thế Tiểu Đào nhà anh có nói với anh cái gì mà giao phối hay không?"

Bên kia Cao Đại Toàn rất khả nghi mà đỏ mặt, đương nhiên, đây là đang gọi điện thoại nên Diêu Nhiếp không thể nào thấy được.

"Cậu nói bậy bạ cái gì vậy hả?! Tiểu Đào vẫn là trẻ con đó." Nói xong, không muốn Diêu Nhiếp hỏi thêm nữa liền cúp điện thoại.

Trẻ con? Có đứa bé nào mà mấy nghìn tuổi rồi không? Đó phải là anh lớn mới đúng?! Diêu Nhiếp nhìn cái điện thoại đang phát ra tiếng "tút tút" mà oán thầm.

Nói như vậy thì rồng không có thời kỳ động dục là đúng rồi. Nhưng tên này đang bình thường tự dưng lại nổi điên là sao?! Mà lời nói của Cao Đại Toàn cũng có phần đúng. Tuy rằng tên Long tử này đã mấy nghìn tuổi rồi, nhưng tính tình lại chẳng khác gì con nít ranh. Hắn quyết định sẽ làm một người anh tốt, hảo hảo dạy dỗ, khuyên nhủ "đứa bé" này.

Hắn hướng về phía Nhai Xế vẫy tay, ý bảo Nhai Xế đi đến bên cạnh.

Nhai Xế không vừa lòng lắm đối với cái tư thế như gọi chó con kia của hắn, mắt lạnh hung hăng lườm qua nhưng đối phương lại hoàn toàn không có phản ứng gì. Nhai Xế-người có địa vị cao đành phải đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp mà ngồi xuống.

"Nhai Xế này…"

Nhai Xế bực bội trừng hắn một cái: "Là Tiểu Thất!"

Diêu Nhiếp nhượng bộ: "Được rồi, Tiểu Thất này, cậu có biết giao phối là ý gì không? Không nên nói lung tung nha. Tôi không biết ở thời cổ xưa các cậu nói câu đấy là có ý gì. Nhưng ở thời đại này, nói như vậy sẽ làm người ta tưởng cậu là lưu manh đó. Cậu có biết lưu manh là gì không? Chính là cái loại vô cùng hạ lưu đó." Giọng điệu cứ như đang dỗ trẻ con.

Sắc mặt của Nhai Xế càng ngày càng lạnh: "Ta đã nói, ta xem trọng ngươi!"

Diêu Nhiếp cảm thấy thật sự không thể nói lí lẽ với tên này được: "Xem trọng tôi? Xem trọng tôi lúc nào? Xem trọng tôi thế nào vậy?" Sao đột nhiên lại coi trọng hắn? Hắn nhớ rõ ngay từ đầu tên này đã thấy hắn rất "Chướng mắt" mà? Lúc trước còn thấy chết không cứu, làm cho cõi lòng hắn tan vỡ như thủy tinh. Sao đột nhiên lại nói coi trọng hắn vậy kìa?!

"Chúng ta là Long tộc nên sẽ không giống như loài người các ngươi, thích cái gì, yêu cái gì, hay xem trọng cái gì liền giao phối!" Cách biểu đạt tình cảm của tộc bọn họ vừa đơn giản vừa rõ ràng.

Diêu Nhiếp nghe hắn nói rất chân thật, chẳng lẽ hắn nói thật: "Nói cách khác là cậu muốn theo đuổi tôi?"

Biểu tình của Nhai Xế tuy vẫn là lạnh lùng ngạo mạn như vậy, nhưng giọng điệu lại dịu dàng đi rất nhiều: "Hai cái đứa ngu ngốc kia, một đứa rõ ràng là thích đối phương nhưng lại không phát hiện ra; một đứa lại âm thầm thích, không dám thổ lộ. Cuối cùng dẫn đến kết cục như vậy!" Hắn sẽ không giống như hai cái đứa ngốc loài người kia cuối cùng rơi vào kết cục gà bay trứng vỡ.

Long tộc bọn họ theo chủ nghĩa tiên hạ thủ vi cường, coi trọng nhanh tay! Tuy rằng hắn không biết từ bao giờ mình lại chú ý đến người kia. Nhưng dù sao bây giờ hắn đối với người kia càng nhìn càng thấy thuận mắt. Nếu đã thấy vừa mắt thì nhận định thôi, cho dù thế nào cũng phải nắm được trong tay!

Hai mắt Nhai Xế nhìn Diêu Nhiếp chằm chằm giống như sói rình mồi, phát ra ánh sáng màu lục thăm thẳm, rất có khí thế muốn nuốt trọn Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp mắng một câu: "Nổi da gà!" Vừa che mông vừa xông ra ngoài, đón taxi, phóng nhanh về nhà!

Nhai Xế cũng không đuổi theo, nhìn chằm chằm vào cái xe taxi đang lao vun vút kia, hừ lạnh một tiếng. Nghĩ Long tử ta là ai chứ? Phản ứng mạnh thế để làm gì? Chờ xem, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ tự mình trèo lên giường của ta thôi!

……

Mấy ngày sau đó, Diêu Nhiếp canh phòng nghiêm ngặt, Nhai Xế cũng không nhắc lại chuyện đó nữa. Lại quan sát thêm vài ngày, xem ra Nhai Xế cũng không có ý định "Phá hủy đóa hoa cúc", hắn lúc này mới yên tâm trở lại.

Hắn tự an ủi, có lẽ con rồng kia bị nhốt lại lâu quá nên còn chưa thích ứng được với cuộc sống hiện đại, chưa thể hiểu hết được. Lời nói ngày đó chẳng qua chỉ là di chứng sau khi xem quá nhiều chương trình ti vi, chỉ là hiểu lầm thôi.

Đương nhiên, đấy chẳng qua chỉ là suy nghĩ của riêng hắn mà thôi. Bên phía "chó săn nhỏ" đã bắt đầu thực hiện kế hoạch áp đảo "chủ nhân" rồi.

Nói thế nào nhỉ? Bên ngoài bình lặng luôn ẩn dấu phía trong sóng ngầm mãnh liệt…

……

Từ sau món hời Trần Điển Trạch, Vân Thiên cung lại yên tĩnh thêm vài ngày, đám ruồi bọ bị hắn chụp được tăng thêm mấy chục con. Khó chịu nhất vẫn là hôm đó xem như vậy, nhưng lại quên chụp lại cả quá trình! Lẫn lộn hết cả rồi!

Hôm nay cuối cùng cũng xuất hiện một vị khách hàng.

Người khách này hơi kỳ quái. Mặc dù đã vào mùa đông, nhưng nhiệt độ thấp nhất ở thành phố G vẫn là 18 độ. Vậy mà người khách này lại mặc một cái áo bông vừa to vừa nặng, đeo bao tay da, trên đầu đội mũ, trên mặt lại đeo thêm một cái kính râm, quàng khăn quàng cổ, che kín toàn bộ cái mũi. Nói tóm lại, toàn thân cho dù là một chút thịt cũng không lộ ra ngoài.

"Xin hỏi, cung chủ có ở đây không?" Giọng nói của người này cũng rất kỳ lạ, chẳng những có chút thô, mà còn có chút trung tính.

"Chính là tôi, anh có việc gì sao?" Diêu Nhiếp tự động thế thân Tam Vô • cung chủ đích thực. Dù sao bây giờ hắn cũng toàn quyền làm chủ nơi này.

Tuy rằng cách một cái kính râm, nhưng Diêu Nhiếp vẫn có thể cảm giác được đối phương nghe xong liền liếc mắt đánh giá mình một lượt. Vài giây sau mới nói: "Ác, thật có lỗi quá. Tôi không biết nơi này đã đổi chủ. Ngài là cung chủ mới vừa nhậm chức đúng không? Chủ nhân của chúng tôi phái tôi đến mời cung chủ tham gia lễ hội lớn ở thôn Giáng Thần. Rất mong ngài sẽ đến dự." Nói xong, hắn lấy từ trong áo bông ra một cái thiệp mời màu trắng.

Diêu Nhiếp nhận lấy, thấy được thiệp mời rất bình thường, chẳng qua chữ vàng trên nền trắng nên hơi ít thấy. Đại ý chính là mời cung chủ Vân Thiên cung đến thôn Giáng Thần để tham dự lễ hội, và các hoạt động khác nữa.

Lễ hội Giáng Thần? Diêu Nhiếp hưng trí bừng bừng, nghe rất giống mít-tinh của tổ chức tà giáo phi pháp nha! Đây là đề tài rất tốt đó! Vẻ mặt hắn tươi cười trả lời: "Nhất định, nhất định."

Đối phương rất vừa lòng: "Tốt rồi, ngày mai tám giờ, gặp tại nhà ga."

"Ngày mai!?" Sao vội vàng quá vậy?

Đối phương giải thích: Đúng vậy, hàng thần đại điển sẽ cử hành vào 3 ngày sau,đi từ đây đến thôn Hàng Thần lại mất một ngày. Ngày mai mà không xuất phát thì sẽ không kịp."

"Ác. Tốt." Tuy có hơi vội, nhưng mà cũng không cần chuẩn bị nhiều, hơn nữa hắn đã quen xuất ngoại quay phim rồi, nên rất sẵn sàng đồng ý.

Nhai Xế nhìn chằm chằm thiệp mời mà Diêu Nhiếp đang cầm trong tay một lúc, không nói gì…

Sáng sớm hôm sau "Chủ tớ" hai người phong trần mệt mỏi đi đến nhà ga để tập hợp với quái nhân kia.

Vé xe mua buổi sáng rất vừa lòng, phục vụ khá là chu đáo.

Trên xe lửa rất nhàm chán, Diêu Nhiếp đang ngủ say, lại bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, mới phát hiện ra đầu của mình đang dựa vào vai Nhai Xế, nước bọt chảy cả ra bả vai người ta. Diêu Nhiếp xấu hổ cười, lấy khăn tay ra lau lau giúp hắn. May mắn thay người ưa sạch sẽ như Long tử điện hạ vậy mà lại không truy cứu thêm. Hắn liền nghe điện thoại: "Alo?"

"Này. Diêu MC à? Tôi là Tam Vô đây. Sao hôm nay anh không làm việc vậy?"

"Ác, quên nói cho cậu biết, có người ở thôn Giáng Thần đến, nói muốn mời cậu tham gia Lễ hội Giáng Thần. Tôi nghĩ công việc của cậu rất bận rộn chắc chắn sẽ không rảnh tham gia đâu, cho nên tôi tự ý đi thay cậu đó."

"Cái gì?! Thôn Giáng Thần á?! Anh đang ở đâu?! Anh ngàn vạn lần không thể đến đấy được… Alo? Diêu Nhiếp! Diêu MC? Alo?"

"Kỳ lạ thật, sao tự dưng lại mất tín hiệu vậy kìa?" Diêu Nhiếp thấy kỳ quái mà nhìn điện thoại di động của mình, hắn còn chưa nói xong mà.

Nhai Xế vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nói một câu.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Không có đồng chí nào nghĩ chương này có thịt đó chứ? Chán ghét, là hiểu lầm thôi ~ chun mũi.

Đây là chuyện không có khả năng, chưa kể đến tình cảm của hai người chưa có từng bước tiến triển, cho dù tiểu chó săn muốn cứng rắn, Thần thú đại nhân còn ở phía sau nhìn chằm chằm như hổ rình mồi kia kìa.

Nhai Xế dám lên, nhưng tôi không dám viết đâu = =

Cái gọi là giao, xứng chẳng qua chỉ là cách thổ lộ khác người của Long tử mà thôi.

Nhưng mà giai đoạn này hắn mới chỉ là vừa mất Tiểu Diêu đồng chí mà thôi, chưa đến giai đoạn vô cùng thích đâu.

Mà đồng chí Tiểu Điêu căn bản không nghĩ tới việc tham gia nhóm tình yêu khác chủng tộc.

Cho nên con đường tình yêu của hai người còn chưa đến đâu…

Thuận tiện vừa nói, a trạch bên kia đổi mới, đống chí nào muốn lưu trữ thì chạy qua đi.

31. Chương 6-2

Lúc đêm khuya không người, nếu chỉ có một mình bạn ở nhà mà lại có người gõ cửa, thì ngàn vạn lần bạn không nên mở cửa, cũng không nên nhìn qua mắt mèo làm gì, nếu không…

……

Thôn Giáng Thần ở tận vùng núi hẻo lánh. Bọn họ xuống tàu hỏa, rồi lại chuyển sang đường bộ, ngồi hai mấy giờ liền. Rồi chuyển sang đi xe ta-xi khoảng một giờ thì mới đến được chân núi. Mà đường vào thôn trên núi lại không có xe nào đi qua, cho nên bọn họ phải đi bộ.

Sau khi đi được nửa giờ, trước khi trời tối hẳn, bọn họ cuối cùng cũng đến được cổng vào thôn Hàng thần.

Diêu Nhiếp xem xét cái thôn này một chút, thật sự giống như một bộ lạc nguyên thủy. Khác với các thôn khác, cổng không có mái vòm, mà thay vào đó là hai tảng đá lớn một trái một phải làm thành một cái cổng, trên tảng đá đầy những hình vẽ của dân tộc thiểu số. Nhà trong thôn đa số đều là nhà gỗ, kích thước rất

nhỏ, nhưng được xây rất cao, mái nhà hình nón, khác một trời một vực với phong cách kiến trúc của dân tộc Hán, nhưng lại mang đến một phong vị khác.

Người trong thôn vốn dĩ đã ít, khi nhìn thấy quái nhân kia dẫn đám Diêu Nhiếp vào thôn, lại càng trốn cả vào trong phòng, vội vàng đóng chặt các cửa.

Diêu Nhiếp tự hỏi, bọn họ là bệnh dịch hạch sao, sao lại phản ứng như thế?

Quái nhân kia dùng giọng nói nửa âm nửa dương cười cười giải thích: "Ha hả, thật ngại quá, rất ít khi có người ngoài vào thôn nên bọn họ khá sợ hãi người lạ."

Diêu Nhiếp gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rồi. Nhưng trong lòng lại không ngừng dâng lên dự cảm không lành, cái thôn này có điểm đáng ngờ.

Quái nhân đưa bọn họ đi gặp thôn trưởng.

Phòng ở của thôn trưởng cũng không khác gì nhiều với phòng của thôn dân bình thường, nhưng có lớn hơn một chút. Mà cách ăn mặc của thôn trưởng cũng rất "đặc sắc", Diêu Nhiếp không ngờ nơi thôn xóm hương dã này cũng có "nghệ thuật tân tiến" như vậy, lại có thể đem nhánh cây, vỏ cây mà gắn hết vào người. Thật làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Thôn trưởng nhìn Diêu Nhiếp, cười đến mắt cũng cong thành hình trăng non: "Ôi chao, ngài đã đến rồi sao. Ủa? Sao lại không phải là vị cung chủ trước đây vậy?"

"Chuyện là thế này, ngài ấy đã về hưu rồi, tôi mới lên nhậm chức." Diêu Nhiếp cười giả lảng. Nói thật chứ, ngồi xe một ngày trời, lại đi thêm một giờ đường núi nữa, cái bụng của Diêu Nhiếp đã sớm đói đến kêu ầm cả lên rồi, cả người bủn rủn, thầm mong nhanh chóng đi ăn cơm chiều, tắm nước ấm, sau đó an ổn ngủ một giấc. Nếu không phải vì lễ phép, hắn đã không ở đây ứng phó với ông già này.

"À, thì ra là vậy." Thôn trường nhìn Diêu Nhiếp từ trên xuống dưới một lượt, giống như đang đánh giá gì đấy, cuối cùng mới nói: "Khách quý đi đường xa đến đây, thật sự vất vả rồi. Để ta sai người đưa hai vị đi nghỉ ngơi trước." Nói xong, ông ta vỗ tay "ba ba" một tiếng, liền có người từ phòng phía trong đi ra.

Diêu Nhiếp vừa nhìn thấy, hay thật! Là anh em song sinh gì đó của tên quái nhân kia sao? Áo bông to rộng, kính râm, khăn quàng cổ, bao tay da, giống nhau y hệt, đều gói cả người lại như cái bánh chưng.

"Ngươi mau đưa khách quý đến nhà khách đi, phải hầu hạ cho cẩn thận đấy." Thôn trưởng dặn dò một câu. Cái "bánh chưng thứ 2" kia cũng không lên tiếng, gật đầu xem như đồng ý, liền dẫn đám Diêu Nhiếp rời đi.

Nhà khách lại nằm ngoài dự đoán của Diêu Nhiếp, là một tòa nhà hiện đại làm từ xi măng, Diêu Nhiếp nhìn thoáng qua bảng tên của nhà khách: Thưởng Vị quán. Tên nghe cũng phong nhã đấy chứ.

Đi vào trong đại sảnh, quái nhân liền giao bọn họ cho một cô gái trẻ rồi xoay người rời đi.

Cô gái kia thoạt nhìn chưa đến hai mươi tuổi, lộ ra khuôn mặt như quả táo, khi cười rộ lên rất ngọt ngào: "Xin chào, hoan nghênh hai vị đã đến tôn Giáng Thần. Hai vị muốn ở hai người một phòng sao?"

Diêu Nhiếp khẽ liếc mắt nhìn Nhai Xế bên cạnh một cái, đột nhiên nhớ đến chuyện kinh thiên động địa lần trước, lời tuyên bố vô cùng kinh thế hãi tục kia. Vội khẩn trương nói: "Cho tôi hai phòng đơn!"

Cô gái cũng không biết nguyên nhân sâu xa trong đó, cũng chỉ cười cười: "Vâng, vậy tôi sắp xếp phòng hai vị ở cạnh nhau nhé. Lúc bảy giờ xin mời đến nhà ăn ở tầng một để dùng cơm."

Diêu Nhiếp ở trong phòng nhìn một vòng, dịch vụ ở nhà khách khiến hắn rất vừa lòng. Phòng tắm, nóng lạnh đầy đủ mọi thứ. Vốn còn tưởng đêm nay phải ở trong căn nhà gỗ đơn sơ nguyên thủy kia chứ, không ngờ lại có thể được ở trong căn phòng hiện đại chẳng thua gì phòng khách sạn như vậy.

Dọn dẹp vật dụng một chút, nhìn đồng hồ cũng sắp đến bảy giờ rồi. Hắn gõ cửa phòng Nhai Xế, dẫn theo "chó săn nhỏ" nhà mình xuống tầng ăn cơm.

……

Lúc đi vào nhà ăn thì bên trong đã có vài nhóm người ngồi trước rồi. Nhìn thế nào cũng thấy những người này đều không phải là người dân ở thôn này. Không ngờ thôn này lại "hiếu khách" như vậy, mời rất nhiều người đến tham dự lễ hội.

Chỗ ngồi trong nhà ăn đều đã bị người ta chiếm mất, Diêu Nhiếp nghĩ nên tìm một đám người nào thoạt nhìn dễ đối phó để ngồi cùng. Dù sao thì đám người trong này đều có chút kỳ lạ, nhìn thoáng qua cũng không thấy quỷ dị gì lắm, nhưng mà trong ánh mắt lại lộ ra tia sáng hung ác.

Ví dụ như cái bàn đối diện cửa lớn kia, trên cái bàn ấy thật ra chỉ có một người ngồi, đó là một người phụ nữ xinh đẹp, quần áo cũng được xem là sang trọng, trên mặt lại trang điểm rất đậm, Diêu Nhiếp nghi ngờ chỉ cần cử động một chút thì lớp da sẽ bị nẻ ra hết. Nhưng ngồi xung quanh cô ta lại là một đám đàn ông mặc đồ vest màu đen, bọn họ đứng ngay bên cạnh cô ta, hoặc ca hát, hoặc khiêu vũ, còn có cả lấy thức ăn, lau mồ hôi, quạt mát, thử độc..v..v.. Phô trương quá mức! Diêu Nhiếp không dám chạy qua đấy.

Đám người ở bàn bên cạnh kia, người nào cũng quấn mình lại như xác ướp, so với cái đám "anh em nhà bánh chưng" của thôn trưởng thì càng kín hơn.

Còn cái bàn bên cạnh kia thì đều là phụ nữ, chỉ là mỗi người đều có cái mặt như bà già, nhưng khi nhìn đến dáng người, cánh tay lộ ra ngoài, hay đến cả cái cổ, thì nhìn thế nào cũng thấy giống như là một cô gái trẻ.

Một cái bàn khác, ngồi một nam một nữ, trên mặt người đàn ông mang mặt nạ. Mà người phụ nữ thì thoạt nhìn khoảng ba, bốn mươi tuổi gì đấy, lưng hơi còng, trông như ngọn núi nhỏ. Người phụ nữ kia phát hiện ra Diêu Nhiếp đang nhìn bà ta, liền ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười với hắn. Diêu Nhiếp rõ ràng nhìn thấy trong miệng người phụ nữ kia là một con rắn nhỏ.

Cái bàn trong cùng kia thoạt nhìn bình thường nhất, tuy cả đám người đó mặc áo đạo sĩ, nhưng chí ít khi so với đám người kia mà nói thì cũng không quái dị lắm. Nhưng mà bọn họ người đông thế mạnh, đã chiếm đầy một bàn rồi, Diêu Nhiếp không thể ngồi được.

Tuần tra một vòng xong, thì chỉ còn một cái bàn cạnh cửa là còn chỗ trống, ở đấy chỉ ngồi một gã nước ngoài cao lớn, rắn chắc. Tóc đỏ mắt xanh, ngũ quan đậm nét, trông khá đẹp trai. Tuy bây giờ đang là mùa đông, nhưng gã nước ngoài này lại cởi trần thân trên, chỉ có một cái dây lưng rộng thùng thình đeo chéo từ bả vai xuống đến eo, trên lưng đeo một thanh đao lớn. Gã hướng về phía Diêu Nhiếp cười rất thân mật, dùng tiếng Anh nói: "Không có chỗ ngồi sao, nếu không ngại thì ngồi chỗ này đi." Lại sợ Diêu Nhiếp không hiểu tiếng Anh, khoa tay múa chân thêm một trận.

Người nước ngoài thật thú vị, Diêu Nhiếp cung kính không bằng tuân mệnh ngồi xuống.

Nhai Xế luôn luôn đi phía sau hắn trầm mặc không nói lời nào, lạnh lùng trừng gã nước ngoài một cái, nhưng cũng ngồi xuống theo.

Gã nước ngoài này rất ồn ào, biết Diêu Nhiếp biết tiếng Anh, liền lôi kéo hắn líu ríu nói không ngừng. Thẳng đến khi ăn xong cơm chiều, Diêu Nhiếp nói phải về phòng nghỉ ngơi, gã mới lưu luyến không rời mà thả hắn đi. Cuối cùng còn thần bí ghé vào lỗ tai Diêu Nhiếp dặn dò: "Buổi tối cậu ngàn vạn lần không nên rời khỏi phòng của mình. Nhưng mà, nếu quá sợ hãi thì hoan nghênh cậu đến tìm tôi bất cứ lúc nào."

Nhai Xế một tay lôi Diêu Nhiếp ra ngoài, quay đầu lại tặng cho gã nước ngoài kia một ánh mắt cảnh cáo sắc bén.

Gã nước ngoài nhún vai cười nói: "Chó sói thật là hung dữ quá!"

Diêu Nhiếp không muốn bọn họ cãi nhau trong này, vội nói hẹn gặp lại, rồi lôi Nhai Xế đi.

Gã nước ngoài kia lại vô cùng phong lưu mà tặng cho hắn một cái hôn gió.

……

Tuy nhà khách này có đầy đủ tất cả vật dụng, nhưng lại không có ti vi. Nhưng Diêu Nhiếp có thể thong cả được, nơi đây ở sâu trong rừng già trong núi, cho dù là có ti vi, sợ rằng cũng không có tín hiệu?

Đêm khuya yên tĩnh, Diêu Nhiếp xem sách điện tử, nghe đồng hồ ở nhà khách gõ 12 tiếng. Đã là mười hai giờ khuya rồi. Hắn rửa mặt xong, tắt điện, chuẩn bị đi ngủ.

Lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa "Cốc cốc cốc".

Ai ở ngoài đó vậy kìa?

Diêu Nhiếp vẫn bò lên giường, hỏi một câu: "Ai vậy?"

Bên ngoài không có ai trả lời.

Hắn liền ghé vào cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo để xem tình huống bên ngoài. Nhìn thấy một mảnh màu đỏ, nhưng lại có khối thủy tinh thể gì đó, thỉnh thoảng nó lại run run lên.

Diêu Nhiếp nghĩ ngợi một chút, rốt cục hiểu ra được, nhất thời ngã ngồi xuống đất.

Ngoài đấy là một con mắt đỏ ngầu màu máu.

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay có khách đến, chút nữa là không vượt qua được.

Linh cảm của chuyện này khởi nguồn từ một bộ phim tôi đã xem trước đây.

Cá nhân tôi rất thích xem thể loại phim huyền bí.

Về chuyện tại sao nơi này lại xuất hiện người nước ngoài, thì sau này còn có vai diễn nặng kí khác, phỏng chừng sẽ có CP, về phần là ai, tôi sẽ không nói trước đâu.

Tuy rằng, gã kích thích bình dấm chua của chó săn nhỏ, nhưng gã không phải kẻ thứ ba là vật hi sinh vai nam thứ đâu.

Cuối cùng, ngày hôm qua tôi quên cảm ơn những đồng chí đã ném bom tôi, bởi vì là bá vương phiếu, chắc là sau khi ném xong có vài đồng chí sẽ không nhấn lại nữa đâu, cho nên tôi không thể cảm ơn từng người một được, đành cảm ơn mn ở đây vậy. Đến hợp thể đi, ân phách đi ~

32. Chương 6-3

Biết rõ bên ngoài có thứ không thể xác định được, nhưng cứ nhất quyết muốn thỏa mãn tò mò mà mở cửa ra nhìn, thì đó chính là nữ diễn viên ngu ngốc trong phim kinh dị!

Diêu Nhiếp tự nhận mình là một người thông minh. Trước kia hắn không tin có ma quỷ, đầm rồng hang hổ gì cũng đều có thể lớn gan xông thẳng đến. Sau này, hắn đã biết được trên thế giới này thật sự có quỷ, nhưng lại luôn luôn có "vệ sĩ" Nhai Xế bên cạnh, nên cũng không có gì phải sợ hãi.

Nhưng bây giờ Nhai Xế không ở bên cạnh hắn, cái thứ ngoài cửa kia cũng không biết là gì? Hắn cũng không phải là đồ não teo, ngu gì mà ra mở cửa chứ?!

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa lại vang lên.

Diêu Nhiếp cũng không dám đứng lên, cứ như vậy bò lên trên giường, chỉ sợ phát ra một chút tiếng động.

Hắn chui vào trong chăn, trùm kín người, trong lòng niệm Phật: nam mô A di đà phật, nam mô A di đà phật, nam mô A di đà phật…

Khoảng ba phút sau, bên ngoài không còn tiếng gõ cửa nữa. Đang lúc Diêu Nhiếp tưởng hắn đã được an toàn rồi, hắn lại nghe được âm thanh cửa gỗ bị gió thổi mở ra: "Chi nha nha…". Trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh này vô cùng rõ ràng, vô cùng dọa người.

Diêu Nhiếp nằm ở trong chăn run rẩy không khác gì lá bay trong gió. Hắn nhớ rõ là mình đã khóa chặt cửa rồi mà, còn đóng chốt kỹ càng nữa. Đây đúng là "gặp quỷ " thật rồi!

Độ ấm trong phòng bỗng giảm xuống. Lực chú ý của Diêu Nhiếp chưa từng tập trung như vậy bao giờ, hắn nghiêng tai lắng nghe. Trên mặt đất truyền đến tiếng bước chân "Cùm cụp ", "Cùm cụp".

Thanh âm kia chậm rãi tiến gần đến chỗ Diêu Nhiếp. Cuối cùng đứng ở trước giường…

Đột nhiên, Diêu Nhiếp cảm thấy tóc của mình như bị cái gì đó nắm lấy. Cái thứ kia dùng sức không mạnh lắm, như có như không, Diêu Nhiếp hoài nghi đó có phải là do mình quá mức sợ hãi mà sinh ra ảo giác hay không.

Nhưng cảm giác khí lạnh rót thẳng vào da đầu lại chân thật như vậy, làm cho hắn không nhịn nổi nữa hô to: "Nhai Xế cứu tôi!!!"

Đáng tiếc, "anh hùng" không xuất hiện để đối phó với yêu ma, mà trả lời hắn lại là sự tức giận của cái thứ đang nắm chặt lấy tóc hắn, nó dùng sức giật lấy mái tóc của hắn.

Diêu Nhiếp đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, lại kêu cứu: "Tiểu Thất! Ngài Thất! Cứu người đi mà…"

Vừa dứt lời, lực đạo đang giật lấy tóc hắn đột nhiên biến mất. Ngọn đèn trong phòng sáng lên. Lúc này Diêu Nhiếp mới thật cẩn thận ló ra từ chăn bông để xem xét tình hình. Chỉ thấy Nhai Xế từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống mình.

Tuy rằng tên kia vẫn mang vẻ mặt rất đáng đánh. Nhưng lại làm cho Diêu Nhiếp yên tâm trở lại, không còn run rẩy nữa.

Diêu Nhiếp mới vừa bị kích thích quá lớn, bây giờ đang suy yếu mà nằm úp sấp trên giường, không quên phàn nàn oán giận: "Sao giờ cậu mới đến hả?"

Nhai Xế từ trong mũi phun ra một cái hừ lạnh: "Không phải ngươi đề phòng ta như đề phòng cướp sao?"

Diêu Nhiếp nhìn lại, cái cửa gỗ kia vốn không hề được mở ra. Trên đó vẫn bị khóa kín, ổ khóa, chốt cửa một cái cũng không thiếu.

Hắn cười cười giải thích: "Tôi thật sự chỉ đề phòng cướp thôi! Muốn đề phòng cậu mà dùng cái cửa này sao?"

Nhai Xế lại quan sát hắn một lúc, nhìn đến mức Diêu Nhiếp bắt đầu chột dạ đổ mồ hôi, lúc này mới "Hừ!" một tiếng, muốn rời đi.

Diêu Nhiếp vội từ trên giường nhảy xuống, xông đến phía trước ôm lấy đùi của "vị cứu tinh": "Anh Thất, Ngài Thất! Ngài đừng đi mà! Ngài mà đi, tên kia lại tới tìm tôi ' ôn chuyện ' thì làm sao bây giờ?"

"Sách! Ngươi sao lại phiền toái như vậy?" Giọng điệu của Nhai Xế có chút không kiên nhẫn, sau đó nghĩ lại, nhịn không được lại trêu chọc một phen: "Ngươi không sợ ta thượng ngươi sao?"

Quả thật, cô gia nam quả nam ở chung một phòng, kiền sài liệt hỏa*, không chừng thật sự sẽ phát sinh ra chuyện gì đó. Nhưng mà trinh tiết của cây hoa cúc và sinh mạng thì cái nào quan trọng hơn? Đây đúng là một vấn đề nan giải. Diêu Nhiếp lo lắng mất ba giây: "Cậu nếu thật sự muốn đối xử với tôi như thế, thì đã sớm làm rồi. Dựa vào năng lực của cậu, tôi có thể trốn được sao?"

Lời này nói ra rất khôn khéo. Vừa biểu lộ sự tín nhiệm của mình với Nhai Xế, vừa khen ngợi phẩm cách của hắn. Diêu Nhiếp đã nói như vậy rồi, cho dù Nhai Xế muốn thế nào, cũng thật ngượng ngùng.

Nhai Xế cao thấp đánh giá Diêu Nhiếp một lượt, không nói câu nào mà chui vào ổ chăn của Diêu Nhiếp.

"Cậu, cậu muốn làm gì?!" Diêu tiền • MC hoảng sợ, chẳng lẽ câu nói kia của mình không cẩn thận khiêu khích tên này sao?!

"Ngủ." Giọng điệu của Nhai Xế vân đạm phong khinh.

"Ác." Thật sự là tự mình dọa mình, xem ra là do mình quá mức mẫn cảm. Với lại trong phòng cũng chỉ có một cái giường, hắn không ngủ cùng mình, chẳng lẽ lại bảo người ta ngủ trên sàn nhà vào mùa đông hay sao. Cho dù Nhai Xế căn bản không phải là con người, phỏng chừng cũng không sợ lạnh. Nhưng bây giờ là do mình đang có việc cầu người ta giúp đỡ, nói như thế nào cũng không thể làm mặt lạnh mà đuổi người ta xuống giường được?

Diêu Nhiếp đành phải tận lực lui về hướng góc tường, lại tìm chủ đề nói chuyện để điều tiết không khí xấu hổ này: "Vừa nãy là thứ gì vậy?"

"Không biết, lúc ta tiến vào thì nó đã bỏ chạy." Nhai Xế bắt đầu nói chuyện, cố ý cọ cọ vào người Diêu Nhiếp. Không phải muốn trốn ta sao? Cho ngươi trốn! Thử xem ngươi trốn đi đâu được!

Diêu Nhiếp vốn không muốn đối mặt với Nhai Xế, nên vẫn đưa lưng hướng về phía hắn, mà quay mặt vào tường. Lại đột nhiên ý thức được, tư thế này thật ra càng nguy hiểm hơn, hắn vội trở mình, vừa lúc đối diện với ánh mắt sáng quắc của Nhai Xế.

Mọi đàn ông đều hiểu ánh mắt kia là có ý gì. Diêu Nhiếp biết, nhưng không muốn trải nghiệm, cho nên hắn nhắm mắt giả chết.

Diêu Nhiếp mệt mỏi ứng phó với "tay chân lộn xộn" của Nhai Xế, cả đêm ngủ không ngon. Thẳng đến lúc trời gần sáng, mới chìm vào mộng đẹp. Khi ý thức dần dần mất đi, cơ thể hắn kìm lòng không đậu mà nhích gần về phía nguồn nhiệt, cuối cùng cả người cả tay cả chân, chặt chẽ ôm lấy đối phương. Mà cái"nguồn nhiệt" kia lại âm thầm hối hận, giờ thì hay rồi, trêu chọc người này cũng không đến nơi đến chốn, lại phải tự mình chịu đựng. Nhìn người trong lòng "thịt dâng đến miệng", mà vẫn ăn không được là sao?

……..

Sáng sớm hôm sau, nữ phục vụ phòng đến gõ cửa, mời bọn họ đi ăn điểm tâm. Khí sắc của hai người đều không tốt, Diêu Nhiếp thì ngáp liền mấy cái, còn Nhai Xế thì âm trầm ra mặt.

Nữ phục vụ hỏi: "Ủa? Hai vị ở hai phòng khác nhau mà?"

Diêu Nhiếp xấu hổ đến quên luôn cả ngáp, cười cười: "Bạn của tôi sợ tối, không dám ngủ một mình." Cô gái này cũng quá không biết cách cư xử rồi.

"À." Nữ phục vụ còn muốn nói thêm vài câu với hai chàng đẹp trai đến từ thành phố này, lại bị "bạn" của Diêu Nhiếp lạnh lùng trừng mắt, sợ tới mức lui ra ngoài: "Điểm tâm đã chuẩn bị xong, mời hai vị nhanh chóng đến nhà ăn, nếu không điểm tâm sẽ nguội mất."

"Vâng, tốt lắm, cảm ơn cô nhé." Nhìn đến bộ dáng sợ hãi của nữ phục vụ, Diêu Nhiếp không cần quay đầu lại cũng biết nhất định là "Tiểu chó săn" kia lại phát uy rồi. Nhanh chóng tiễn chân nữ phục vụ, lúc này mới quay đầu lại nói: "Nhanh rửa mặt đi, chúng ta đi ăn điểm tâm."

Nhìn chằm chằm bóng dáng đi vào phòng tắm của Diêu Nhiếp, Nhai Xế thề, tối hôm qua chịu đựng bao nhiêu, một ngày nào đó nhất định phải đòi lại gấp bội!

……..

Hôm nay trong phòng ăn vẫn là náo nhiệt như vậy. Diêu Nhiếp tuần tra nhà ăn một vòng, may là đến sớm, vẫn còn một chỗ trống. Vội lôi kéo Nhai Xế chiếm lấy vị trí kia.

Vừa mới ngồi xuống, gã nước ngoài tóc đỏ tối hôm qua vừa gặp liền tự động ngồi xuống cạnh hắn: "Hey, buổi sáng tốt lành. Tối hôm qua ngủ có ngon không?"

"Ác, buổi sáng tốt lành. Cũng bình thường." Nói xong, hắn lập tức ngáp một cái, làm lộ ra lời nói cho có lệ của hắn.

Gã tóc đỏ cũng không vạch trần hắn, tiếp tục giả ngu: "Tối hôm qua cậu không gặp được thứ gì kỳ lạ sao?"

Diêu Nhiếp nghe vậy, lúc này mới liếc mắt nhìn hắn một cái: "Nói vậy là tối hôm qua anh gặp được việc gì lạ sao?" Chẳng lẽ gã nước ngoài này biết được đều gì đó?

Gã nước ngoài sang sảng cười: "Ha ha, xem ra cậu vẫn chưa biết lễ hội Giáng Thần là như thế nào."

Diêu Nhiếp bắt đầu hứng thú: "Là sao?" Chẳng lẽ lễ hội Giáng Thần này có cổ quái sao?

Gã nước ngoài ghé vào tai Diêu Nhiếp nhỏ giọng nói: "Thật ra cái gọi là lễ hội Giáng Thần chính là…" Còn chưa nói xong, Nhai Xế đã vươn một tay lôi Diêu Nhiếp ra. Cùng lúc đó, nữ phục vụ chạy vào, thần sắc kích động: "Có ai nhìn thấy vợ chồng ngài Đằng Thái hay không?"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cô giải thích: “Chính là nhà trừ tà mang mặt nạ tối hôm qua đó, lưng của vợ ông ta hơi gù đó!”

Nhất thời không có ai trả lời, xem ra là không có ai từng gặp qua hắn. Nhưng sau đó người phụ nữ xinh đẹp mang theo đám “người hầu” lo lắng một lúc, đột nhiên mở miệng nói: “Tối hôm qua sau bữa cơm chiều, lúc tôi đi tản bộ, hình như thấy bọn họ đi vào khu rừng phía sau nhà khách.” Đám “người hầu” của cô ta lập tức gật đầu phụ họa.

“Cái gì?! Nơi đó là cấm địa của thôn chúng tôi! Sao họ lại dám xông vào?!” Nữ phục vụ nghe vậy càng thêm bối rối.

Lúc này từ ngoài cửa truyền đến một tiếng quát rất uy nghiêm làm gián đoạn: “A Anh, đừng làm phiền khách!”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, thì ra là thôn trưởng dẫn theo cấp dưới “bánh chưng” của ông ta giá lâm. Ông ta gọi nữ phục vụ kia qua, tựa hồ trách cứ vài câu, sau đó cười cười hướng mấy vị khách trong nhà ăn mà giải thích: “Ngài Đằng Thái đã đến nhà của tôi làm khách rồi. Thật ngại quá, A Anh tuổi còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện, đã làm phiền các vị rồi. Mong các vị bỏ qua cho, mọi người tiếp tục dùng cơm. Tối nay đã là lễ hội rồi, chúng tôi phải đi chuẩn bị chuẩn bị.”

Lúc thôn trưởng nhắc đến lễ hội Giáng Thần, Diêu Nhiếp để ý vẻ mặt của mọi người một chút, tựa hồ tất cả mọi người đối với từ này đều rất mẫn cảm, biểu tình rõ ràng khác hẳn với bình thường. Về mặt này tuyệt đối kỳ quái.

Diêu Nhiếp còn muốn hỏi lại gã nước ngoài kia về chuyện lễ hội, nhưng hắn lại đuổi theo thôn trưởng, tựa hồ có việc cần thương lượng.

Diêu Nhiếp cũng đang do dự, có nên đuổi theo hay không.

Nhai Xế nhìn thấu tâm tư của hắn, nắm lấy cánh tay của hắn, ra lệnh: “Ăn cơm!”

Diêu Nhiếp muốn giãy ra mà không được, đành phải cố gắng thuyết phục hắn: “Không được, tôi cần phải đến hỏi gã nước ngoài kia vài vấn đề, gã nhất định biết điều gì đó.”

Nhai Xế vẫn không buông tay, thản nhiên nói một câu: “Không phải ngươi có thể sử dụng linh lực sao? Sợ gì chứ?”

Diêu Nhiếp giờ mới nhớ ra, đúng rồi, mình đã có thể vận dụng một phần linh lực của Lưu Bá Ôn rồi mà. Vậy tối hôm qua mình sợ cái cái gì?!

Không đúng, quan trọng hơn là, tối hôm qua giữ Nhai Xế ở lại, ngủ cùng giường với mình, căn bản là dẫn sói vào nhà rồi!

X thật sự là mệt mỏi của hắn nha!

……

*củi khô lửa bốc

Suy nghĩ của tác giả:

Đặc biệt cảm ơn những bình luận rất dài trước đây! Lâu rồi mới nhận được bình luận dài, tôi có nhiệt huyết! Ta có động lực!

Cho nên, để cảm ơn, tô quyết định ra

Diêu Nhiếp: vì sao lại ra chương bên kia?! Rõ ràng cái bình luận dài kia là của bên này mà!

Tác giả chun mũi: bởi vì bên kia tôi viết được một nửa rồi.

Mời các đồng chí otaku mau sưu tầm đi, 9h lui về phía sau bên kia đê

33. Chương 6-4

Ăn điểm tâm xong, Diêu Nhiếp rảnh rỗi không có việc gì làm. Muốn đi tìm gã nước ngoài kia hỏi chút chuyện, "chó săn" ở phía sau đang giám sát hắn rất chặt chẽ. Muốn tìm những người khác để hỏi một chút, nhưng toàn là đám quái nhân, xem ra cũng không dễ đối phó. Mà hỏi người dân trong thôn thì lại càng không có khả năng. Một cái thôn lớn như vậy, mà lại tìm không được một người để hỏi! Rõ ràng khi vào thôn ngày hôm đó, còn có thể nhìn thấy vài người dân, chẳng lẽ tất cả đều trốn hết trong nhà rồi sao?

Một lúc sau, di động vẫn không có tín hiệu, muốn gọi hỏi Tam Vô cũng không có cách nào.

Cuối cùng Diêu Nhiếp quyết định tìm cô gái tên A Anh ở nhà khách để dò la tin tức thử xem. Cô gái kia thoạt nhìn cũng không có mưu tính gì, có thể từ cô sẽ lấy được một vài tin tức có ích. Hắn tìm một vòng xung quanh nhà khách, nhưng lại không thấy A Anh. Lại nhớ đến sáng nay cô ấy có nói ông già tên Đằng Thái kia mất tích, chẳng lẽ cô ấy đến sau núi tìm người rồi? Nhưng không phải chính cô ấy đã nói phía sau núi là cấm địa trong thôn sao.

Cấm địa là cái gì? Đương nhiên đó là một nơi vô cùng bí mật!

Có nơi bí mật mới có chuyện để nói, chuyến đi này thật sự không uổng công, ngay lúc này hắn có một dự cảm nhất định sẽ chụp được thứ gì đó hay ho!

"Tiểu Thất, đi thôi! Chúng ta đến sau núi tham quan một chút đi! Nhớ là phải bật camera đấy!"

Nhai Xế không trả lời, nhưng vẫn vác camera đuổi theo.

Từ hôm vào thôn cho đến nay, hắn luôn cảm thấy nơi đây có một luồng tà khí vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa luồng tà khí này rất bài xích hắn. Nhưng mà Nhai Xế vốn là một thần thú hiếu chiến, thứ kia càng khiêu khích, hắn lại càng muốn cùng nó phân cao thấp!

……

Đi bộ dọc theo con đường nhỏ trong rừng phía sau nhà khách, khoảng chừng 20 phút, thì đến được phía sau núi. Trên đường lên núi có lắp đặt chướng ngại vật, có đặt một cái biển báo rất bắt mắt, trên đó viết: cấm địa của thôn, có chó dữ, vui lòng không xâm phạm!

Chó dữ? Có loại chó dữ nào có thể so được với chó dữ phía sau mình không? Diêu Nhiếp không thèm để ý đến, vượt qua chướng ngại vật trên đường tiếp tục đi về phía trước.

Đi thẳng một đường, cả ngọn núi đừng nói đến cái gì mà chó dữ, ngay cả một con vật nhỏ cũng không thấy! Diêu Nhiếp càng chạy càng cảm thấy không đúng, không thể có chuyện lạ như vậy được, rừng cây bình thường nào chả có chim chóc, sâu bọ..bla..bla.. chứ. Cho dù đang là mùa đông, nhưng nơi này ở phía nam, làm gì có chuyện ngay cả một con vật cũng không có.

Cho dù ngọn núi này khiến người ta cảm thấy không ổn chút nào, chẳng những không có một chút sức sống, mà chỉ là một mảnh hiu quạnh, thậm chí trên đỉnh núi còn thổi xuống một luồng khí áp lạnh như băng. Nhưng Diêu Nhiếp không hề sợ hãi, bởi vì Nhai Xế vẫn không có phản ứng gì mà theo sát phía sau hắn, Diêu Nhiếp tin rằng cho dù có nguy hiểm cỡ nào, Nhai Xế vẫn có thể giải quyết cho hắn.

Diêu Nhiếp có chút thất thần, không ngờ mới chỉ sống cùng nhau nửa năm, mà mình đã tin tưởng hắn, ỷ lại hắn như vậy. Đến lúc bên Hình trinh U đội tìm được biện pháp giải trừ khế ước, Nhai Xế sẽ rời khỏi mình…

Diêu Nhiếp lắc đầu, suy nghĩ nhiều quá rồi. Nhai Xế vốn là thần thú, cứ giữ hắn ở bên cạnh mình, đó là làm nhục hắn. Nhai Xế bị nhốt trong Hải Nhãn hơn sáu trăm năm, Diêu Nhiếp không dám tưởng tượng hắn vượt qua khoảng thời gian ấy như thế nào. Nếu là mình, có thể đã phát điên rồi? Nếu hắn có thể được tự do, là bạn của hắn, mình cũng nên cảm thấy vui sướng. Đúng không?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao luôn luôn có cảm giác mất mác không nói nên lời, trong lòng hoảng hốt.

Leo lên đến đỉnh núi, khí áp lạnh như băng, quả thật ép đến mức Diêu Nhiếp không ngẩng đầu lên được, gió lạnh thấu xương.

Trên đỉnh núi dần dần hiện ra một hang động đen ngòm.

Diêu Nhiếp biến sắc, phát hiện ra cách cửa động khoảng 500 m, có người đang nằm trên mặt đất. Hai người đi đến gần thì thấy rõ. Đây chẳng phải là cụ bà lưng còng đi cùng với ông thầy trừ tà kia sao?

Cụ bà này rõ ràng đã chết từ lâu, hai con mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt. Trang phục của bà ta bị xé nát hoàn toàn, thoạt nhìn không giống như bị con người xé rách, mà lại giống như bị cái gì đó cắn xé.

Mà cái lưng còng nhô lên của bà ta lúc này đã lộ ra hoàn toàn. Đó căn bản là không phải là lưng, mà là eo của bà ta! Bạn có thể tưởng tượng thắt lưng của một người mà lại giống như một cái bình giữ nhiệt uốn éo, dài ít nhất 3 met sao? Cái cơ thể kia quanh co khúc khuỷu xếp thành vài vòng, tất cả đều được giấu sau lưng, được trang phục phủ lên, thì nhìn cũng không khác lưng còng là mấy.

Trong đầu Diêu Nhiếp nhất thời vang lên câu hát "phải mất nghìn vạn năm chờ đợi"*, đây là Hứa Tiên và Bạch nương tử thời hiện đại sao? Thế này thì có chút không được đẹp mắt cho lắm.

"Sao rồi?"

Hai mắt của X vốn là màu đen như mực, giờ phút này lại chuyển sang màu vàng sáng rực. Diêu Nhiếp biết, Nhai Xế đang dùng linh thức của hắn để tìm kiếm gì đấy. Hắn phát hiện cái gì rồi sao?

Nhai Xế không trả lời, sát khí trên người hắn đột nhiên bạo phát, ngay cả miệng cũng đã lộ ra răng nanh sắc bén.

Diêu Nhiếp bắt đầu lo lắng: "Rốt cuộc là thế nào rồi? Tiểu Thất?"

Nhai Xế hướng về phía hang động phát ra một tiếng thú rống đầy uy hiếp. Diêu Nhiếp rõ ràng cảm giác được hang động lung lay một chút.

Nhai Xế đột nhiên quay đầu lại: "Ai?!"

"Các người đang làm gì ở đây?" Có một ông cụ đang từ trong rừng cây đi ra, còn có mấy người ăn mặc giống như bánh chưng.

Diêu Nhiếp tập trung nhìn kỹ, thì ra là trường thôn. Không xong rồi, bị bọn họ bắt gặp rồi!

"Không biết nơi này là cấm địa của thôn chúng tôi sao? Hai vị nhanh rời khỏi đây đi!" Giọng điệu của trưởng thôn rất thô lỗ, biểu tình rõ ràng là không hài lòng.

Diêu Nhiếp vội chỉ vào cái xác của cụ bà trên mặt đất: "Tìm được vợ của ông thầy trừ tà rồi!"

Trưởng thôn nhìn theo hướng hắn chỉ thì thấy: "Nói bậy bạ cái gì đó?! Chỉ là một con rắn trắng mà thôi, chẳng qua là con rắn này rất lớn!"

Diêu Nhiếp nhìn lại. Làm gì có cái xác của cụ bà nào trên đất? Chỉ có một con rắn to như cái bình giữ nhiệt thôi. Thật sự là truyền thuyết bạch xà sao…

"Mau về đi! Nơi này không cho phép người đến! Đi mau đi!" Trường thôn dùng sức đẩy sau lưng Diêu Nhiếp, đuổi hắn đi.

"Nhưng mà, không chừng ông thầy trừ tà kia còn ở trong hang động đó!" Diêu Nhiếp vừa giãy dụa, vừa quay đầu lại gào lớn.

"Bên trong là bàn thờ tổ của thôn, ta vừa mới nhìn qua, Đằng Thái không có ở trong đó!" Trường thôn lại dùng lực đẩy một chút, khiến chân Diêu Nhiếp lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Nhai Xế lập tức "hộ chủ", đem ông cụ kia quăng ngã xuống đất. Đám "bánh chưng" thấy có người làm hại đến chủ nhân nhà mình, lập tức bao vây quanh Nhai Xế.

"Quên đi, quên đi." Diêu Nhiếp dìu trường thôn đứng lên. Dù sao người ta cũng là trưởng bối, nhỡ đâu ngã gãy xương thì làm sao bây giờ? Hơn nữa tự tiện xông vào cấm địa, vốn là hai người không đúng trước, chi bằng dàn xếp ổn thoả rồi tranh thủ rời đi thì hơn.

……

Sau khi hai người xuống núi, cuối cùng cũng gặp lại A Anh ở cửa nhà khách. Nhưng mà thoạt nhìn tinh thần của cô có vẻ hoảng hốt, lo lắng lo lắng, đại khái là có chuyện gì đó phiền lòng. Diêu Nhiếp cũng không muốn quấy rầy cô.

Lễ hội Giáng Thần vào buổi tối thật sự không chút thú vị, khiến Diêu Nhiếp vô cùng thất vọng. Cái gọi là lễ tế chính là lễ hội thu hoạch mùa màng nhưng không có biểu diễn múa hát, cũng không có tiệc rượu. Chỉ đơn thuần là tế thần, cầu nguyện năm sau mưa thuận gió hòa, thế là xong! Hơn nữa nhìn vào trình tự hiến tế của trưởng thôn, ngay cả thường dân như Diêu Nhiếp mà cũng có thể nhìn thấy sai sót chồng chất bên trong, chỉ sợ cái này còn không bằng cả thường dân như Tam Vô.

Diêu Nhiếp ngửa mặt lên trời thở dài, hắn vượt ngàn dặm xa xôi đi từ tỉnh này đến tỉnh khác chạy đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?!

Đến lượt ngáp thứ 12. Gã nước ngoài tóc đỏ kia không sợ ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập địch ý của Nhai Xế, vẫn bu lại chỗ Diêu Nhiếp.

"Ha ha, đây chỉ là sân khấu bên lề mà thôi. Đêm nay mới thật sự phấn khích."

"Ác?" Diêu Nhiếp lại lên tinh thần: "Rốt cuộc lễ hội Giáng Thần này là như thế nào?"

Gã nước ngoài cười thần bí: "Đêm nay đừng ngủ, đến 12 giờ thì cậu sẽ biết." Nói xong, ôm vai Diêu Nhiếp, thừa dịp hắn không chú ý, ăn chút đậu hủ.

Đương nhiên, "chó săn nhỏ" đâu thể ngồi yên nổi. Hắn vươn tay kéo Diêu Nhiếp về phía mình, hướng về phía đối phương phát ra sát khí cảnh cáo.

Gã nước ngoài lập tức thức thời mà buông tay ra: "Ồ, bảo vệ con mồi ghê nhỉ."

Diêu Nhiếp cãi lại: "Nói cái gì vậy hả?! Đây người ta gọi là hộ chủ!"

……

*Đây là một câu trong bài hát " Ước hẹn " – nhạc phim " Thanh Xà Bạch Xà " đó.

Suy nghĩ của tác giả:

Chậm vài phút, hôm nay khá vội vã, năm nhập bát, muốn tắm một cái.

Cho nên hôm nay phải vội vàng đi làm vệ sinh.

Bởi vì ngày mốt chính là đại đêm 30

Lễ mừng năm mới thôi, hoặc là viết một cái gì đó hay hơn.

Cho nên, ngày mai câu chuyện này sẽ lộ ra chân tướng rõ ràng.

Lễ mừng năm mới sẽ không có chuyện gì bất ngờ, từng ngày trôi qua như bình thường.

Nhân tiện cảm ơn một vài đồng chí, tôi rốt cuộc cũng biết được thì ra có thể sao chép lại danh sách.

Bởi vì phần lớn ID các đồng chí dùng đều không bình thường, không thể dò số chỗ ngồi, bất quá tôi vẫn muốn cảm tạ nhóm:

Mộ phụ

yellowdoublestop

xunzhaoxiaxian63

xxxhaics

Thích như kha

lei4024lei

feedyou2

Con rắn nhỏ khê khê

silveryseal

Lăng vũ theo gió

Lại thiên sứ đích nước mắt

Hai tháng đích tịch mịch

yuezyll

unierlangen

13402099747. sdo

lingxi5752

zhangluya352

lejiutian69

zhangluya352

Duyệt mình giả

cyzc110110

Mặc đêm

Kỳ thật vô luận bình luận ngắn, dài bình, ném lôi, tôi vẫn biết là các đồng chí vẫn luôn sát cánh bên tôi, tôi thật sự cảm ơn. Tôi sẽ cố gắng hết sức rep tất cả các bình luận.

34. Chương 6-5

Diêu Nhiếp nhớ ra bây giờ hắn đã là Diêu pháp sư rồi, buổi tối không cần phải "đồng giường cộng chẩm" với Nhai Xế nữa. Nhìn mặt "chó săn nhỏ" tuy có vẻ lạnh lùng cương quyết, nhưng ánh mắt sáng quắc lại tràn ngập mong đợi. Diêu Nhiếp vẫn không mềm lòng, quay mặt sang hướng khác, không hề mở miệng giữ Nhai Xế ở lại.

"Hừ!" Nhai Xế phẩy tay áo bỏ đi, hình như vì quá tức giận nên tiếng hừ lạnh đặc biệt lớn.

Tối hôm qua ngủ không được ngon, nhưng bởi vì lời nói của gã nước ngoài tóc đỏ nên Diêu Nhiếp vẫn cố gắng giữ vững tinh thần chống đỡ đến mười hai giờ.

"Đương đương đương đương..." Đồng hồ ở đại sảnh đã gõ mười hai tiếng chuông. Diêu Nhiếp tập trung tinh thần, nghiêng tai lắng nghe thử xem rốt cuộc qua 12 giờ thì sẽ có chuyện gì xảy ra? Nhưng đợi hơn mười phút mà vẫn không có động tĩnh gì. Nhà khách vẫn hoàn toàn yên tĩnh như trước.

Đang lúc Diêu Nhiếp cảm thấy mình bị gã nước ngoài kia trêu chọc, muốn phi lên giường ngủ một giấc, thì đột nhiên bên ngoài hành lang lại truyền đến âm thanh xôn xao náo động. Có cả giọng nữ lẫn giọng nam, có người già có trẻ nhỏ, giống như có một đại gia đình đang đi dã ngoại vậy, hi hi ha ha cười đùa không ngừng.

Tuy rằng đồng chí Diêu Nhiếp có một chút ám ảnh đối với mắt mèo trên cửa, nhưng lòng hiếu kỳ đã chiến thắng nỗi sợ hãi. Hắn ghé vào cánh cửa mà nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy trên hành lang dài liên tục có người đi qua, nhìn vào cách ăn mặc thì cũng không giống như là người dân của thôn này, mà là người ở bên ngoài. Những người này cũng cùng một loại với cái đám khách quý mà trưởng thôn đã mời đến, bọn họ đều có chút cổ quái, đạo sĩ, hòa thượng, nữ tu sĩ, ni cô, còn có một vài nhân vật chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra bọn họ có hình dáng yêu quái tương tự với ông thầy trừ tà và bà vợ "Bạch nương tử" kia. Vẻ mặt bọn họ trông vô cùng hạnh phúc, trên mặt đều là nụ cười

rạng rỡ. Vừa đi vừa cười nói đùa giỡn, rất vui vẻ. Mỗi khi đi qua một căn phòng, bọn họ đều sẽ gõ cửa, cao giọng rủ rê bạn bè, giống như đang mời mọi người cùng nhau tham gia hội họp.

Đương nhiên, Diêu Nhiếp sẽ không ngu ngốc mà thật sự đi "hội họp" cùng với bọn họ. Còn chưa biết đám người này là cái gì nữa!

Đợi đến lúc đám người này đi qua hết, Diêu Nhiếp liền nhìn thấy đi theo phía sau bọn họ là một đám "người quen". Dẫn đầu chính là gã ngoại quốc tóc đỏ, đi phía sau gã là người phụ nữ xinh đẹp cùng với "đội cận vệ" của bà ta, còn có cả đám đạo sĩ kia nữa, chuyện gì đang xảy ra vậy?! Chẳng lẽ bây giờ lễ hội mới chính thức bắt đầu sao?

Chưa hết, Diêu Nhiếp thậm chí còn nhìn thấy Nhai Xế mang vẻ mặt lạnh lùng đi đầu trong đám người ở cuối cùng. Trong lòng hắn giật mình, vội vàng mở khóa cửa rườm rà, rút chốt, mở cửa ra mà đuổi theo. Đám người kia đã đi được một quãng rất xa rồi, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Nhai Xế.

Diêu Nhiếp đang muốn đuổi theo, thì phía sau lại truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của một cô gái: "Anh Diêu! Chờ tôi một chút ~ "

Diêu Nhiếp nghe thấy tiếng gọi, quay đầu lại, thì ra là nữ phục vụ ở nhà khách – A Anh.

"Bọn họ làm sao vậy? Sao mọi người lại chạy hết ra bên ngoài vậy?" Vừa may lại tìm được người có thể giải đáp thắc mắc.

"Bây giờ mới chính thức là Lễ hội Giáng Thần, trưởng thôn sai tôi đến gọi mọi người cùng đi luôn. Đi nhanh đi, bọn họ đều đi cả rồi." Nói xong, A Anh kéo lấy Diêu Nhiếp đuổi theo đám người phía trước, đi về hướng sau núi.

Nhưng cứ đi mãi đi mãi, Diêu Nhiếp bắt đầu cảm thấy không bình thường. Những người đi phía trước đã dừng lại, nụ cười hân hoan trên gương mặt của đám người xa lạ có cả trai lẫn gái đi ở phía trước đều đã biến mất, thay vào đó là gương mặt đờ đẫn. Mà một đám "người quen" đi ở phía sau cũng giống như bị người ta yểm bùa, gương mặt không chút cảm xúc mà đứng nguyên tại chỗ.

Đột nhiên, đám người xa lạ ở phía trước lại quay về phía đám người gã nước ngoài tóc đỏ, há ra cái mồm to như bồn máu, lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn bên trong, xông vào cắn xé. Mà đám người đang bị cắn xé lại hoàn toàn không có phản ứng, giống như con rối gỗ không có sinh mệnh mà để mặc kẻ khác hành hạ!

Diêu Nhiếp bị cảnh tượng khủng khiếp này dọa sợ đến mức chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. Khung cảnh đẫm máu làm cho chứng sợ máu của hắn lại phát tác.

Mà A Anh vẫn như cũ đứng ở phía trước, thúc giục kéo hắn đứng lên: "Nhanh lên đi, bọn họ đang chờ đấy!"

Diêu Nhiếp cảm thấy cái tay đang lôi kéo tay mình cứng như sắt thép, lại lạnh như băng, hắn nơm nớp lo sợ mà ngẩng đầu lên.

Đối phương vẫn luôn tươi cười, nhưng trên khuôn mặt đáng yêu như quả táo đã không còn mí mắt, hai tròng mắt quỷ dị đỏ ngầu màu máu, lồi ra bên ngoài…

Trước khi ngất đi, Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng hô to một tiếng: "Ngài Thất cứu tôi!"

……

Nhưng lần này, "chó săn" "trung thành" của mình lại không hề xông đến "cứu chủ". Cậu ta vẫn đang mang vẻ mặt đờ đẫn, chờ đám quái vật kia đến cắn xé. Không xong rồi! Nhai Xế gặp nguy hiểm! Diêu Nhiếp không biết lấy dũng khí từ đâu, ngưng kết ra một cỗ linh khí, vùng khỏi A Anh, muốn xông lên trước cứu lấy Nhai Xế.

Nhưng mới chạy được vài bước, thắt lưng liền bị một cái gì đó màu đỏ tươi dính nhớp cuốn chặt lấy. Diêu Nhiếp cúi đầu, không ngờ lại là một cái lưỡi! Hắn vội vàng vươn tay muốn gỡ nó ra, nhưng làm cách nào cũng không gỡ được. Cô gái nhỏ có gương mặt đáng yêu như quả táo đã biến thành một con cóc to bằng một cái xe ô tô, cái lưỡi chính là được phun ra từ miệng của con cóc khổng lồ này.

Nhìn thấy mình sắp bị cuốn vào miệng của con quái vật. Diêu Nhiếp càng giãy dụa mạnh mẽ hơn, nhưng vẫn không chút tác dụng. Diêu Nhiếp mất kiên nhẫn, mình chết chắc rồi!! Cuối cùng lại hướng về phía xa

xa liếc mắt nhìn Nhai Xế một cái xem thử cậu ta đã bị cắn xé hay chưa, chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở đây cùng cậu ta hay sao?

Đột nhiên, một quả cầu lửa bay về hướng này lao thẳng vào miệng của con cóc. Con quái vật bị đau, lưỡi cũng buông lỏng. Cùng lúc đó, có người cướp lấy Diêu Nhiếp ôm vào trong ngực, nhanh chóng chạy thoát. Diêu Nhiếp căn bản không cần quay đầu lại nhìn vẫn biết được mình đang được ai ôm vào lòng. Dù sao cũng đã quá quen thuộc với mùi hương hoang dã trên người đối phương rồi, tối hôm qua người ta còn ngủ cùng với hắn.

Quay đầu nhìn lại thì cảnh tượng giống như địa ngục trần gian "người ăn thịt người" lúc nãy đã sớm biến mất. Chỉ còn lại mấy người ăn mặc giống như bánh chưng đang bị đám người bao vây.

Đến khi ra khỏi phạm vi nguy hiểm, Diêu Nhiếp mới giương mắt nhìn lên. Có một người đang đứng trên tảng đá lớn, dáng người cao lớn tôn quý, phiêu nhiên xuất trần, giống như tiên hạ phàm.

Người nọ cầm lá bùa trên tay, hét lớn một tiếng: "Yêu nghiệt to gan! Hôm nay bần đạo sẽ thu phục ngươi!" Quả thật như được bao phủ bởi hào quang chính nghĩa! Nhưng mà, vốn dĩ áo choàng đạo sĩ đang tung bay trong gió, nhìn kỹ lại toàn là mảnh vá.

Diêu Nhiếp trừng lớn hai mắt, hóa ra là pháp sư vô dụng Tam Vô?!

"Ngươi là trư à?! Biết rõ là có nguy hiểm mà còn chạy đến?!" Cơn giận của Nhai Xế ập xuống, vẻ mặt giống như địa ngục Tu La, nghiến răng nói hận không thể gõ đầu Diêu Nhiếp một cái.

Diêu Nhiếp lại hoàn toàn không tức giận, cũng không cãi lại, chỉ thở phào một hơi, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của đối phương. May mắn, cậu ta không sao cả…

Tam Vô không hổ là thành viên của Hình trinh U đội, đừng nhìn cậu ta lúc bình thường hay lừa đảo, thật ra cũng có chút trình độ diệt quỷ, thu phục yêu ma. Con cóc khổng lồ ngoan cố chống đỡ được vài hiệp, liền bị đánh bại. Còn đám "bánh chưng" cũng dần dần bị bao vây.

Nhai Xế buông Diêu Nhiếp ra, từ trong miệng phun ra một thanh bảo kiếm, nhảy dựng lên, vung kiếm chém về phía đám "bánh chưng".

Đám quái vật đều e ngại sát khí mạnh mẽ trên thân kiếm, đồng loạt lui về phía sau.

Trong đó có một tên thấy Diêu Nhiếp đứng một mình, muốn đánh lén.

Nhai Xế lập tức cảm ứng được "chủ nhân" đang gặp nguy hiểm, đang muốn quay lại cứu hắn. Không ngờ Diêu Nhiếp lại không hề nao núng, ngưng khí xuất chưởng, một chưởng đem quái vật kia hất văng. "Tư" một tiếng, trên ngực con quái vật kia lưu lại vết cháy đen nhánh.

Nhai Xế tương đối vừa lòng, cuối cùng cũng không còn quá kém cỏi nữa, ít nhất đã có thể tự bảo vệ mình, xem ra cũng không cần mình hỗ trợ. Hắn liền hợp lực với Tam Vô, phân công nhau đối phó với quái vật. Tam Vô công kích con cóc khổng lồ, còn Nhai Xế thì giải quyết đám người "bánh chưng".

Thực lực của hai bên cách nhau quá xa, chỉ chốc lát sau chiến trường liền được thu dọn sạch sẽ.

"Ba ba ba" tiếng vỗ tay vang lên.

Diêu Nhiếp nhìn lại, thì ra là gã nước ngoài tóc đỏ kia.

Xem ra gã đánh giá rất cao biểu hiện của bọn họ vừa rồi: "Thật tuyệt vời! Các vị đều có công lực thật cao thâm, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể đem đám quái vật giải quyết sạch sẽ."

Thì ra thằng nhãi này ngồi xem lâu như vậy, vậy mà cũng không thấy ra tay giúp đỡ? Diêu Nhiếp mặc kệ gã, hỏi Tam Vô rõ ràng mọi chuyện: "Sao cậu lại đến đây?"

Tam Vô hổn hển: "Anh đúng là muốn chết mà! Anh có biết Lễ hội Giáng Thần là thế nào không hả? Anh có biết là không nên đến cái thôn này hay không?!"

Lần đầu tiên Diêu Nhiếp thấy Tam Vô tức giận, vội trốn sau lưng Nhai Xế: "Điều này, tại sao vậy?"

"Cái thôn này có một bí mật lớn." Hắn thấy vẻ mặt tò mò của Diêu Nhiếp, biết anh muốn hỏi cái gì, liền nói tiếp: "Đừng hỏi tôi đó là cái gì. Tôi cũng không biết đâu, dù sao cấp trên đã có lệnh, không được nhúc nhích lên trên núi. Thật ra cái thôn này có một truyền thuyết. Trên núi có một khối linh thạch, chỉ cần có được khối linh thạch thì liền có thể nâng cao tu vi, đắc đạo thành tiên. Nhưng khối linh thạch này mười năm mới hiện thế một lần, cho nên có rất nhiều người tu đạo hoặc là những người muốn đạt được linh lực cao thâm đều đã đến đây ngày hôm nay. Nhưng mà, bọn họ không biết rằng, cái gọi là lễ hội Giáng Thần lại là ngày chết của bọn họ."

"Về điều này, để cho hắn giải thích đi." Nhai Xế một tay tóm lấy trưởng thôn đang nấp sau cái cây để rình xem, ấn ngã trên đất.

Trưởng thôn sợ tới mức liều mạng cầu xin tha thứ, Nhai Xế lại hoàn toàn không có ý muốn buông tay ra, thậm chí lại còn để lộ ra răng nanh trắng tinh, hướng hắn gầm nhẹ một tiếng uy hiếp: "Nói!"

"Tiên nhân tha mạng, tiên nhân tha mạng, ta nói ta nói…"

Thì ra không biết từ bao giờ ở trên núi thôn Giáng Thần xuất hiện một vật vô cùng thần kỳ. Không ai biết nó là cái gì, bởi vì không ai có thể tiến vào hang động kỳ bí trong núi kia để tìm hiểu rõ ràng. Nhưng kỳ vật này tà khí ngút trời, thời gian qua đi, nơi này sinh ra rất nhiều yêu vật. Yêu vật kia mỗi mười năm sẽ ra khỏi hang động trong núi một lần, xuống núi săn bắn người sống trong thôn. Người dân trong thôn đều chết thảm. Lúc ấy có một pháp sư trong thôn đã nghĩ ra một biện pháp, mời những vị cao nhân ở bên ngoài không biết chuyện đến tham quan, nói là có bảo vật hiện thế, cùng với những hoạt động lớn. Đem bọn họ trở thành tế phẩm, thay thế cho thôn dân bị ăn. Dù sao bọn họ sớm hay muộn cũng phải chết, sẽ không ai có thể biết được bí mật này. Cái gọi là Lễ hội Giáng Thần, chẳng qua chỉ là hiến tế cho yêu ma trên ngọn núi mà thôi!

Tam Vô nói: "Mười năm trước, sư phụ của tôi cũng bị mời đến nơi này. May mắn người có công lực thâm hậu, mới có thể chạy thoát. Tôi vừa nghe nói anh nhận được thiệp mời của thôn Giáng Thần, liền lập tức đuổi theo cứu anh!"

Diêu Nhiếp giật mình nhận ra: "Chẳng trách cái nhà khách kia lại gọi là Thưởng Vị quán! Thì ra Thường Vị quán là để cho bọn yêu quái nếm thử mùi vị của chúng ta!"

Tam Vô gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa thôn này thật ra từ lâu trước kia đã không còn người sống." Nói xong, hắn lấy ra lá bùa dán lên trán của trưởng thôn. Trên mặt đất đâu còn trưởng thôn nào nữa, chỉ còn lại một bộ xương trắng xóa mà thôi…

……

Suy nghĩ của tác giả: lại chậm vài…..

Ngày hôm qua nhận được cmt dài của đồng chí enen, vốn định hôm nay viết thêm chương mới cho A Trạch bên kia

Sau lại bận quá, ngày mai thì ăn tết, lại càng không rảnh.

Không có biện pháp, tôi quyết định vì báo đáp đồng chí enen, ngày mai thêm một bát canh thịt đi, ăn chay cũng không tốt lắm.

Bởi vì cua đồng hoành hành, gửi thư, gửi link đều đã bị khóa văn.

Cho nên tôi mới nghĩ ra một cách, ngày mai nếu có thịt sẽ nói cho mọi người biết phải đón như thế nào.

Nhưng mà tình cảm của hai người còn chưa đến mức nồng nàn lắm đâu, cho nên chỉ là canh thịt mà thôi…

35. Chương 6-6

Diêu Nhiếp chấn động: "Sao lại thế này?!"

Tam Vô thổi một hơi, đốt một lá bùa, bộ xương khô liền hóa thành tro bụi, bị gió đêm thổi đi mất.

"Chứ anh nghĩ sao, bây giờ phương tiện giao thông thuận tiện như vậy, nếu trong thôn này còn người sống, thì còn ai chịu ngồi ngốc ở cái nơi nguy hiểm như thế này chứ? Thôn này đã không còn người sống từ lâu rồi, chẳng qua trên núi tích tụ quá nhiều khí âm tà, cộng với việc trưởng thôn chấp niệm quá sâu, đã là quỷ nhiều năm rồi mà vẫn còn nhớ đến việc cử hành Lễ hội Giáng Thần."

"Nói như vậy thì lúc chúng ta vào thôn nhìn thấy những người đó đều là..." Diêu Nhiếp ngộ ra, nhưng anh đột nhiên lại nhớ ra một vấn đề khác: "Nếu cái thôn này đã sớm không còn ai sống, vậy hàng ngày chúng ta ăn cái gì vậy?!" Diêu Nhiếp bỗng có dự cảm không tốt.

"Chắc là rắn rết, sâu bọ hay mấy con chuột trên núi mà thôi, không sao đâu, ăn không chết được đâu." Tam Vô nói cứ như đơn giản lắm.

Diêu Nhiếp lập tức cảm thấy buồn nôn.

"Wow wow wow, thật là tuyệt nha~ đây là pháp sư ở đất nước các cậu sao? Quá tuyệt vời!" Hai mắt của gã nước ngoài tóc đỏ hóa thành hình trái tim, bám lấy Tam Vô không buông.

Tam Vô quả thật đã học qua, nhưng đáng tiếc chỉ ở trình độ sơ trung mà thôi. Hơn nữa lại chỉ có ngữ văn là đạt tiêu chuẩn, còn tiếng Anh căn bản là một chữ cũng không hiểu. Gã nước ngoài này làm sao vậy? Cứ bám lấy mình không tha, biểu tình lại vô cùng ghê tởm nữa chứ, giống như tên biến thái vậy. Tam Vô thử gạt ra vài lần, vẫn không thể gạt tay của gã ra được. Vội quay đầu lại xin giúp đỡ: "Gã nói luyên thuyên cái gì vậy? Mau nói gã buông tay tôi ra đi!"

Cơn buồn nôn của Diêu Nhiếp vẫn chưa dứt, nên hắn cũng chẳng có tâm trạng mà để ý đến bọn họ, liền nói lung tung một câu: "Gã muốn vay tiền của cậu đấy."

"Cái gì cơ?!" Trên đời này Tam Vô không có ham mê gì lớn, chỉ có tình yêu chân thành nhất chính là tiền. Muốn vay tiền của cậu ta thì khác gì muốn mạng của cậu ta chứ? Lúc này cậu không chút khách khí dùng sức gạt tay gã ra khỏi người, nhảy ra xa hai bước: "Không có cửa đâu!"

Đáng tiếc gã tóc đỏ kia rất vô liêm sỉ, căn bản không cho người khác có cơ hội từ chối, lại tiếp tục sáp lại gần: "Little Sweetheart, anh tên là Daniel. Còn em? Tên em là gì?"

Tam Vô đẩy, đánh, đấm, đá, đạp nhưng gã Daniel kia chẳng những da mặt dày, ngay cả da toàn thân cũng đều dày như nhau, bị vậy mà chẳng hề hấn gì, vẫn kiên trì sáp vào cậu, thiếu chút nữa thì dán toàn thân lên người cậu. Tam Vô đẩy mạnh cái mặt đang sáp đến gần của gã, quay đầu lại hỏi Diêu Nhiếp: "Gã nói cái quái gì vậy?"

Uống một chút nước, Diêu Nhiếp cuối cùng cũng cảm thấy tốt hơn một chút, ý xấu bắt đầu nổi lên: "Gã nói nếu cậu không cho gã vay tiền, gã sẽ không buông tay."

Tam Vô nghe vậy không khỏi mắng một tiếng: "Mẹ kiếp!" Sao lại có loại người vô lại như thế chứ?

Daniel lại nghĩ câu này là câu trả lời của Tam Vô, trưng ra vẻ mặt say mê: "cow (bò)? Thật là hay nha~!"

Diêu Nhiếp oán thầm: chó với bò thì có khác gì nhau đâu, toàn là mấy cái tên xấu muốn chết, hay chỗ nào chứ? Cái gã nước ngoài này đúng là nói dối không chớp mắt! Xem ra gã rất thích Tam Vô? Hừ, ông đây cứ khoanh tay đứng nhìn cho mi biết, cái loại thấy chết mà không cứu! Tôi cứ không nói cho Tam Vô đấy, các người cứ tha hồ ông nói gà bà nói vịt, đàn gảy tai trâu đi!

"Đi!" Nhai Xế căn bản cũng lười can thiệp vào ân oán tình cừu của hai kẻ kia, cái con khỉ lông đỏ kia thích người khác càng tốt, mình lại ít đi một tình địch!

"Đi? Đi đâu?" Diêu Nhiếp không kịp phản ứng.

"Đi ngủ tiếp." Tối hôm qua hắn ngủ ít hơn Diêu Nhiếp, cả đêm ăn không ít dày vò. Tuy rằng hắn là Long tử, nhưng dù sao thân thể này cũng là một con người khỏe mạnh, không phải là sắt đá.

"Hả?! Về cái chỗ quỷ quái đấy ư?!" Đã biết cái thôn này là cái thôn bị ma ám, nhà khách và "Nhà ăn" đều quỷ quái, bọn họ vẫn ở lại đấy sao?

"Có ta ở đây, sợ cái gì chứ?! Hay là ngươi muốn đi xuống núi suốt đêm?" Nhai Xế không cho là đúng, có loại quỷ quái nào thấy hắn mà không đi đường vòng chứ?

Với lại đêm đã khuya. Cũng chỉ còn vài giờ nữa là bình minh rồi, trên núi đều một mảnh tối đen, đi xuống núi trong đêm vô cùng nguy hiểm. Tuy bộ dáng của Nhai Xế vẫn đáng đánh như vậy, giọng điệu vẫn ngoan cố như vậy, nhưng Diêu Nhiếp thật sự cảm thấy nếu có hắn ở bên thì cho dù gặp phải quái vật nào cũng sẽ không có gì phải sợ hãi.

Bên kia Tam Vô và gã nước ngoài vẫn tiếp tục ông nói gà bà nói vịt.

Cả người Daniel dán trên người Tam Vô giống như chim nhỏ nép vào người, đáng tiếc thân hình gã quá cao lớn, cái tư thế kia nhìn thế nào cũng khiến người ta không thoải mái. Cái đùi cường tráng còn thường thường cọ cọ vào hông Tam Vô, thấp dần xuống dưới. (=]]])

"Little Sweetheart, gọi Daniel, gọi Daniel đi."

Tam Vô lại nghĩ rằng gã nước ngoài đang châm chọc "anh em" của mình quá nhỏ, thẹn quá hóa giận, không thể nhịn thêm nữa, đang cân nhắc xem có nên dùng hỏa phù giải quyết gã hay không: "Ch*m to? Ch*m to thì sao? Năng lực mới là cốt lõi! Anh có biết không?" (t bó tay với Daniel luôn, có ai ko nhận ra chữ ch*m ko (chắc ko đâu nhỉ =D), viết thẳng ra lại ngại ngại nên thôi, úp úp mở mở cho nó hot, người ta ngại mà =D)

……

Mấy giờ trước còn là một cái nhà khách sang trọng, bây giờ khi đã không còn lớp vỏ ngụy trang, thoạt nhìn rách nát không chịu nổi. Bên trong không có lấy một ngọn đèn dầu, tối đen như mực, càng thêm âm trầm đáng sợ. Diêu Nhiếp đốt nhánh cây soi sáng, đi sát Nhai Xế cùng đi vào.

Nhà khách này trước sau như một, đều là khung cảnh đổ nát. Cái giường mà tối hôm qua hắn còn nằm ngủ trên đấy đã bị nghiêng lệch, chăn bông đã sớm rách nát, lộ ra sợi bông bị thối rữa đã biến thành màu đen ra bên ngoài.

Không ngờ tối hôm qua lại có thể ngủ ở chỗ này, may mắn mình không mắc bệnh ưa sạch sẽ, nếu không đã buồn nôn muốn chết rồi: "Này… Hay là chúng ta ngủ một đêm bên ngoài đi."

Cuối cùng hai người đành ngồi xuống đất dựa vào gốc cây đại thụ ở bên ngoài nhà khách ngủ một đêm.

Đêm ở trên núi sương rất dày, lại có thêm cả gió núi. Diêu Nhiếp chỉ mặc một lớp áo lông, lạnh đến mức lăn qua lộn lại trên đất mãi mà không ngủ được. Nhai Xế ôm hắn vào trong lòng, để cho anh gối đầu lên cánh tay mình: "Mau ngủ đi!"

Diêu Nhiếp có chút ngượng ngùng, tránh một chút nhưng không có giãy ra. Nhiệt độ cơ thể trên người đối phương nhẹ nhàng truyền đến, khiến cho cơn buồn ngủ của Diêu Nhiếp nhanh chóng kéo đến, anh cũng không từ chối nữa, cứ như vậy an tâm hưởng thụ.

Trong lúc ý thức mông lung, nửa mê nửa tỉnh. Diêu Nhiếp cảm thấy hình như có thứ gì đó đang xoa nắn lồng ngực của mình, sau đó phần thân trên truyền đến một cảm giác mát lạnh. Anh nỉ non một câu: "Lạnh quá."

Đối phương ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng dịu dàng nói: "Chờ một lát sẽ không lạnh nữa…" Giọng nói kia mang theo chút khàn khàn gợi cảm, Diêu Nhiếp cảm thấy thân thể mình hơi hơi run rẩy. Sau đó, trên ngực có cảm giác ẩm ướt, rồi một trận liếm mút kéo đến. Đối phương mút rất mạnh, nụ hoa bị mút có chút đau đớn, lại ẩn ẩn mang theo khoái cảm không tả được. Anh không khỏi tràn ra một tiếng hừ nhẹ: "Ah ~"

Đầu vú phía bên kia cũng bị đột kích, đối phương đột nhiên nhón lấy cái điểm nổi lên kia, dùng hai ngón tay xoay tròn, chà xát rồi lại nhào nắn thưởng thức, cho đến khi cái điểm nhỏ kia hoàn toàn đứng lên rồi lại chuyển sang màu đỏ vừa sưng vừa cứng, thì bỗng dùng sức kéo ra.

Diêu Nhiếp từ sâu trong yết hầu ngâm lên một tiếng nặng nề: "Ah~" sau đó anh vì bị đau mà tỉnh dậy.

Anh mở mắt ra, ý thức vẫn còn chút mơ hồ, hai mắt mông lung đúng lúc nhìn thẳng vào cặp mắt dã thú tràn ngập dục vọng, đó là ánh mắt của dã thú khi nhìn thấy con mồi, đó là ánh mắt trần trụi nhục dục

thuần túy nam tính. Đối phương đang vùi đầu vào ngực Diêu Nhiếp, phát hiện ra anh đã tỉnh lại, khóe miệng khẽ cong lên thành một nụ cười quyến rũ đầy ác ý, răng nanh sắc bén ngậm cắn một bên nụ hoa của Diêu Nhiếp, cố ý cắn thật mạnh.

"Ah ~" Diêu Nhiếp không ngăn được một tiếng ngâm tràn ra. Anh rõ ràng cảm nhận được bên dưới của mình đã cương lên.

Nhai Xế vẫn đang đè trên người Diêu Nhiếp, hoàn toàn dán chặt vào người anh, đương nhiên cũng đã cảm giác được biến hóa ở phần dưới của anh. Hắn cười xấu xa, khẽ thì thầm vào tai Diêu Nhiếp: "Ngươi cương rồi kìa …" Con ngươi bình thường đen như mực, lúc này đã phiếm màu vàng yêu dị.

Diêu Nhiếp đang bị đặt ở phía dưới, bỗng nhiên có loại cảm giác áp bức của dã thú. Anh biết rõ trạng thái xấu hổ của mình lúc này, không khỏi đỏ bừng cả mặt, muốn đẩy đối phương ra. Nhưng khi hai tay đặt trên cơ ngực rắn chắc của đối phương, lại giống như bị dính chặt vào đấy, không những không đẩy ra, mà còn có chút mê muội vuốt ve lưu luyến. Thân hình của tên này sao lại đẹp như vậy?! Chẳng những thân hình cao lớn, tứ chi thon dài, mà cơ thể lại còn rắn chắc tràn ngập sức mạnh, toàn thân đều tỏa ra mùi vị nam tính hoang dã. Bờ vai rộng, eo thon gọn, còn có cơ ngực, cơ bụng kia nữa… Ông trời thật không công bằng mà, đều là đàn ông như nhau, sao mình lại kém người ta xa như vậy chứ?

Đối phương cho rằng phản ứng của Diêu Nhiếp là đang quyến rũ mình, từ ngực một đường uốn lượn đi xuống, không ngừng liếm cắn, để lại dấu răng.

Tuy Diêu Nhiếp cảm thấy đau đớn, nhưng rồi lại có chút khoái cảm khác thường, miệng "Ô ô" không rõ, phần bên dưới đã nhô lên cao cao, khiến cái quần nhô lên thành một cái lều nhỏ.

Nhai Xế vuốt ve bên ngoài quần, động tác không chút ôn nhu, mà có chút thô lỗ dã man, động tác mạnh mẽ dứt khoát, nói lên ham muốn nóng bỏng của Nhai Xế, cũng đem lại cho Diêu Nhiếp khoái cảm mãnh liệt. Anh rõ ràng cảm giác được quần đã bị thấm ướt.

Nhai Xế vươn một tay cởi quần Diêu Nhiếp, cởi sạch sẽ. Bàn tay to lớn đặt trên người Diêu Nhiếp! Vuốt ve từ nơi cứng rắn đang không ngừng tiết ra dâm thủy, rồi lại hướng về phía hậu huyệt của anh mà tàn phá, xoa nắn dày vò những nếp gấp, sau đó mới bắt đầu đem ngón tay dò xét đi vào.

"Hah ah ~" Diêu Nhiếp bị đau, kêu lên một tiếng đau đớn.

Nhai Xế lại không quan tâm, số lượng ngón tay dần dần tăng lên, đâm đến mức tiểu huyệt phát ra tiếng nước "xì xì".

Diêu nhiếp bị đâm, bên trong tiểu huyệt lại vừa ngứa vừa nóng, đầu óc mơ mơ màng màng, miệng rên rỉ "Ah~ ah~".

Nhai Xế thấy thời cơ đã chín muồi, liền rút ngón tay ra. Hậu huyệt kia giống như tự có ý thức, muốn giữ lại không cho rút ra, hút thật sâu ngón tay vào bên trong. Nhai Xế vỗ một phát vào mông anh. Diêu Nhiếp "Ah!" lên một tiếng vì đau. Lúc này, hắn nhân cơ hội rút hết mấy ngón tay ra. Kéo quần lót xuống, lôi ra "vũ khí hạng nặng" của mình.

Diêu Nhiếp hai mắt mờ sương đẫm lệ, liếc mắt nhìn cái thứ kia một chút, nhất thời hồn phi phách tán. Nếu cái kia đâm vào bên trong mình, đây chắn chắn sẽ là một sự kiện đổ máu!

"Mẹ ơi!" Diêu Nhiếp kinh hô một tiếng, bật dậy.

Anh sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, nhìn khắp mọi nơi. Trời đã sáng, bọn họ vẫn đang ở dưới gốc cây kia. Nhai Xế vẫn nằm bên cạnh, bộ dáng như vừa mới tỉnh ngủ mơ mơ màng màng, bất mãn than thở một câu: "Còn sớm mà, ngươi làm sao vậy?"

Diêu Nhiếp lập tức khẩn trương cúi đầu nhìn lại mình, quần áo vẫn còn mặc chỉnh tề trên người. Anh thở phào một hơi, may mắn thay, chỉ là mơ mà thôi.

Đột nhiên, anh cảm thấy có chút không đúng lắm, kéo quần ra thì thấy.

X! Anh vậy mà, anh vậy mà lại… Anh làm sao dám gặp người ta nữa đây?!

Che mặt lại, phải nhanh nhanh lủi đi thôi! Anh đã cố hết sức dùng những từ ngữ hài hòa (1) trước cảnh xxx, nếu vẫn bị tóm thì, a

…

……·

(1) Sau một hồi lê lết đi tìm hiểu hai chữ "cua đồng/ " nó đã ra một số giải thích như sau:

1. Văn thiếu H sẽ rơi vào tình trạng cua đồng.

2. Chỉ sự mập mờ, không rõ ràng

3. Dùng thay cho từ hài hòa.

Mình phát hiện xưng hô ở mấy chương trước rất là linh tinh nha~~ Lười quá @……@

Suy nghĩ của tác giả:

Các đồng chí, năm mới vui vẻ nha! Chúc năm thỏ có thỏ phù hộ, cơ tình tràn đầy! ngày nào cũng có thịt ăn.

Ngày hôm qua đã nói với các đồng chí rồi, hôm nay cho một chút thịt, có một chút thịt vụn như vậy thôi…

Về phần phương pháp, trước đây có nói qua rồi, vào đây dẫn link, hòm thư và vân vân đều không được phép. Cho nên tôi đặt địa chỉ của thịt ở ngay cmt đầu tiên trong chương này. Mời xem chỗ "Những bài viết liên quan", ở đó có địa chỉ đó.

36. Chương 7-1: Tiên Nữ Trong Tranh

Có một câu chuyện xưa như thế này, không biết bạn có nghe kể qua chưa. Trước đây có một người thợ săn, lúc ông ta lên núi đi săn thú gặp được một con hồ ly bị thương, ông nhất thời nảy sinh lòng thương hại, nên không đem con hồ ly giết chết lột da, mà lại giúp nó xử lý miệng vết thương, rồi thả nó đi. Sau này, con hồ ly ấy biến thành một cô gái xinh đẹp trở về báo ân người thợ săn, trở thành vợ của người thợ săn, cứ thế hai người sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi…

..

…

Cái gì cơ? Σ(° °|||) Bạn nói đó là Tiên Hạc* á? Tôi là tác giả, tôi nói nó là hồ ly thì chính là hồ ly!!! ( )

……

Lần đó sau khi từ thôn Hàng Thần trở về, Diêu Nhiếp có một khoảng thời gian không dám đối diện với Nhai Xế. Thật sự là… Thật sự rất hoang đường, mình sao lại có thể mộng xuân được chứ?! Hơn nữa đối tượng lại là Nhai Xế nữa chứ… Mà không, càng mất mặt hơn chính là, vì sao mình lại mơ thấy bị tên kia đè chứ?!

Anh chính là thẳng đến không thể thẳng hơn được nữa, cho đến bây giờ anh vẫn không hề nghĩ đến việc tiến vào con đường đồng tính luyến ái nha~! (con đường chính đạo đó anh (³))

"Này, ngươi phát sốt à?" Nhai Xế vươn một tay sờ trán Diêu Nhiếp, sao mặt người này lại đỏ vậy nhỉ?

Diêu Nhiếp giống như bị tay của đối phương làm giật mình, lập tức lui về phía sau mấy bước, muốn né tránh tay hắn, mặt càng đỏ hơn. Nhai Xế không hiểu gì mà nhìn anh, không khí nhất thời có chút xấu hổ. May mắn, chuông điện thoại di động vang lên, đúng lúc giải vây cho anh.

"Alo? Ai đấy?"

"Ai đấy?! Mày còn không biết bố của mình sao?!" Giọng nói của người kia rất to, uy lực mười phần.

Diêu Nhiếp không thể không đưa điện thoại ra xa một chút. Không phải anh không biết đấy là bố của anh, mà là anh không biết số điện thoại này. Nói ra thì có vẻ khó tin, ở thời đại này mà vẫn có nhà không dùng điện thoại sao? Ví dụ như nhà của Diêu Nhiếp. Đồng chí Tiểu Diêu sinh ra tại một vùng nông thôn thuộc tỉnh G ở miền Bắc. Nơi đó giao thông không thuận tiện, có thể nói là tách biệt với bên ngoài, toàn bộ thôn chỉ có nhà của trưởng thôn là có điện thoại và ti vi. Diêu Nhiếp có thể xem như là phượng hoàng từ trong núi bay ra.

"Bố? Sao tự dưng lại gọi điện thoại cho con? Sức khỏe của bố dạo này thế nào ạ?"

"Sức khỏe của tao tốt thì mày không cần về thăm sao?! Mày là cái loại con bất hiếu, đã sắp đến Tết rồi, mà mày vẫn chưa chịu về nhà là sao? Mày chê chúng tao nghèo không đủ khả năng tiếp đón Đại Minh tinh như mày đúng không?!" Nhà họ Diêu không có ti vi, mà cho dù có ti vi như nhà trưởng thôn thì cũng không phát sóng đến chương trình của Diêu Nhiếp, cho nên các hương thân cũng không biết Diêu MC đã trở thành Diêu tiền • MC.

Diêu Nhiếp quay đầu lại nhìn thoáng qua tờ lịch, quả thật, đã là ngày hai mươi mốt rồi. Sau khi anh bị đài truyền hình đóng băng, anh vẫn luôn "tự bế" ở Vân Thiên cung, cũng không nhận ra đảo mắt một cái đã đến Tết rồi.

"Bố sao lại nói như vậy? Gần đây công việc của con quá bận, con cũng không biết nhanh như vậy đã đến Tết rồi. Con sẽ về trước hai ngày, ngày Tết thì đương nhiên phải về nhà rồi."

Ông Diêu ở đầu dây bên kia cuối cùng cũng nguôi giận chút chút: "Bận rộn quá cũng không tốt đâu, dù bận thế nào cũng phải về nhà đón Tết chứ."

"Con biết rồi,.. vâng ạ" Diêu Nhiếp khúm núm trả lời, dư quang trong khóe mắt liếc nhanh về phía Nhai Xế đang ngồi trên sa lon xem ti vi: "À bố, bố ơi, năm nay con muốn dẫn thêm một người về nhà mình đón Tết…"

Ông Diêu vừa nghe, vui sướng tột độ nha~~. Con cả năm nay cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, cái tuổi này ở nông thôn đã kết hôn từ đời nào rồi, con của mình giỏi giang như thế mà vẫn chưa có tín hiệu gì: "Hả?! Được, được, được, để tao báo tin cho mẹ mày chuẩn bị thêm vài món ăn nữa. Làm thịt con lợn nhà mình nuôi, lại thịt thêm vài con gà, vài con vịt nữa… Đúng rồi, người ta là người như thế nào đấy?"

"Dạ?" Diêu Nhiếp không ngờ bố mình lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này, nhìn thoáng qua Nhai Xế, trả lời: "Ngoại hình rất đẹp, tính cách vừa khó ưa vừa xấu tính, nhưng cũng không tệ lắm."

Ông Diêu nghe thế liền nhíu mày, con dâu tương lai xem ra rất khó chiều đây: "Thôi kệ, cứ mang người về trước rồi nói sau. Về trước hai ngày đi, nhà mình chuẩn bị đón Tết rất bận rộn, mày về giúp một tay!"

Diêu Nhiếp vội vàng đồng ý: "Tuân mệnh!"

……

Thế là Diêu tiền • MC mang theo "thú cưng" của anh về nhà đón Tết, tuy chưa đến mức đến mức tay trái một con gà, tay phải một con vịt. Nhưng cũng mang về một đống lớn thực phẩm chăm sóc sức khoẻ, vật dụng, đặc sản của thành phố G, vác đầy trên lưng, thiếu chút nữa thì đè gãy thắt lưng của anh. Cuối cùng vẫn là Nhai Xế thấy ngứa mắt, đoạt lấy, nhẹ nhàng linh hoạt vác trên vai, thoạt nhìn hoàn toàn không mất chút sức nào. Diêu Nhiếp lại cảm thán, sự chênh lệch giữa người và "động vật" là đây sao.

Trước đây đã từng nói qua, nhà của Diêu Nhiếp ở trong một thôn nhỏ ở vùng núi xa xôi hiểm trở, giao thông lại không thuận tiện. Cho nên hai người ngồi 5 giờ trên xe buýt đường dài để đi vào nội thành, lại chuyển sang xe nhỏ hơn đi đến thị trấn, rồi lại gọi xe ôm để đi vào trấn. Diêu Nhiếp lại dẫn Nhai Xế đi bộ hơn nửa tiếng trên đường nhỏ thôn quê, cuối cùng thì cũng đến được cổng thôn.

Xa xa liền nhìn thấy bà Diêu đang đứng trước cổng thôn, ngóng trông đứa con đã một năm không về nhà và con dâu tương lai.

"Mẹ! Sao mẹ lại đến đây? Con cũng không phải là không nhớ đường về nhà." Mùa đông ở phương Nam tuy không lạnh như phương Bắc, nhưng vì phương Nam rất ẩm ướt, gió lạnh thổi vào người lạnh đến thấu

xương. Diêu Nhiếp đau lòng khi thấy mẹ mình đứng ở ven đường lúc trời lạnh như vậy, ngộ nhỡ trúng gió thì sao, liền mở miệng oán trách.

"Mẹ chỉ là muốn nhìn thấy con sớm một chút thôi, năm nay trong thôn đã đổi mới thành đường xi măng, đi thẳng đến nhà chúng ta. Mẹ sợ con không nhận ra đường đi thật đấy chứ." Bà Diêu muốn cầm giúp đồ đạc trong tay con trai, nhưng Diêu Nhiếp không cho. Bà Diêu lại tò mò nhìn xung quanh phía sau, chỉ nhìn thấy một người con trai cao lớn đẹp trai, nhưng lại không thấy con dâu tương lại trong truyền thuyết đâu cả. Trong lòng không khỏi kỳ quái, nhưng lại không muốn hỏi thẳng trước mặt người ngoài, đành âm thầm đánh giá cậu trai trẻ tuổi lạnh lùng kia.

Diêu Nhiếp để ý thấy anh mắt đánh giá của mẹ mình, vội giới thiệu: "À, con quên chưa giới thiệu. Đây là Ngao Thất, là bạn của con. Nhà cậu ấy ở quá xa, năm nay không về được. Con thấy cậu ấy phải đón Tết một mình rất cô đơn, nên con dẫn cậu ấy về cùng đón Tết với nhà mình."

Bà Diêu lên tiếng: "À." Là con trai sao? Haiz~, hại cả nhà bọn họ đều mong mỏi chờ đợi. Nhưng ngoài miệng vẫn phải khách khí vài câu: "Tiểu Ngao cũng xem như là người nhà mình, đều là người một nhà cả, cháu đừng ngại."

Nhai Xế khó có khi nể mặt một lần, cười nói: "Vâng, đúng vậy, người một nhà."

……

Ông Diêu và em trai của Diêu Nhiếp – Diêu Vọng đã chờ ở nhà từ sáng sớm. Nhìn thấy người mà Diêu Nhiếp mang về, phản ứng đều giống như bà Diêu, thất vọng tràn trề nhưng lại không thể không nhiệt tình tiếp đón vị "Khách không mời mà đến" này: "Tiểu Ngao, cháu đừng ngại gì cả. Cứ coi như là đang ở nhà mình, đều là…"

Nhai Xế tiếp lời: "Người một nhà."

"À..Ừ, đúng vậy." Ông Diêu sửng sốt, người này cũng thật tự giác.

Nhai Xế đem đồ đạc đang vác trên vai đặt xuống dưới: "Đây là một chút lòng thành."

Bà Diêu nhất thời cười nói: "Cháu thật là, đến chơi là được rồi, còn mang theo quà cáp làm gì?"

Diêu Nhiếp đứng sau lưng hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, mấy thứ kia rõ ràng là do anh mua mà, dựa vào cái gì liền trở thành "lòng thành" của tên đó chứ?!

Một nhà bốn người chiêu đãi Nhai Xế một bữa thật thịnh soạn. Ông Diêu chuẩn bị cho con dâu tương lai nào lợn, nào gà, nào vịt, cuối cùng toàn bộ đều chạy vào bụng Nhai Xế.

Sau khi ăn xong Diêu Nhiếp giúp thu dọn bát đũa. Tính cách Nhai Xế cao ngạo cuồng vọng, bình thường chỉ có ra lệnh cho người khác, làm sao có thể ngồi nói chuyện phiếm với mọi người được chứ? Cùng ông Diêu mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, thật sự không đào ra được lời nào để nói, liền lấy cớ đi giúp Diêu Nhiếp, chạy thẳng vào phòng bếp.

Nhai Xế khoanh tay đứng phía sau Diêu Nhiếp, một chút ý định giúp đỡ cũng không có. Diêu Nhiếp lấy quả táo từ giỏ hoa quả đem nhét vào miệng hắn, đuổi hắn đi: "Đừng đứng đây cản trở tôi làm việc. Đi đi đi."

Nhai Xế "Tạp tư" cắn một miếng, nhưng không rời đi. Ngược lại ghé sát vào lưng Diêu Nhiếp, hạ thấp giọng, khẽ nói bên tai Diêu Nhiêu: "Ngươi nghe thấy chưa? Phụ mẫu của ngươi đã thừa nhận ta rồi."

Diêu Nhiếp "Phi" một tiếng: "Thừa nhận cậu cái gì?"

Nhai Xế trừng mắt: "Thừa nhận chúng ta là người một nhà …"

Diêu Nhiếp liếc mắt xem thường: "Đó là do bố mẹ tôi khách khí với cậu thôi. Đi đi đi, không giúp thì đi chỗ khác, đừng khiến tôi phiền thêm nữa!"

"A? Nếu vậy thì sao tai ngươi lại đỏ như vậy?" Nhai Xế lại càng không nhúc nhích, ngược lại bắt đầu trêu chọc Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp thẹn quá hóa giận, vung khuỷu tay thụi một phát vào ngực Nhai Xế: "Tránh sang một bên!"

Bên ngoài phòng bếp, Diêu Vọng nhìn trọn một màn "liếc mắt đưa tình" của hai người ở bên trong, đáy mắt nổi lên vẻ sâu xa khó hiểu.

……

*Tiên Hạc:

truyện về tiên Hạc mà t biết là của Nhật Bản, ko biết TQ có chuyện nào khác không~~ mn vào đây đọc nha

~Suy nghĩ của tác giả:

Các đồng chí

hôm nay là ngày đầu năm, năm mới vui vẻ nhé!

Bởi vì là ngày Tết, cho nên chuyện này là một câu chuyện rất vui vẻ, không có gì đáng sợ cả.

Cái câu chuyện này cũng không có gì ghê rợn, chẳng qua là giả thần giả quỷ, sướt mướt mà thôi….. Các đồng chí chờ đi

~Nhai Xế: ân, không ngờ nhanh như vậy đã về ra mắt bố mẹ vợ rồi, ta còn chưa chuẩn bị tâm lý…

Diêu Nhiếp: Cút!

37. Chương 7-2

Nhai Xế rõ ràng cảm nhận được em trai Diêu Vọng của Diêu Nhiếp có ý thù địch với hắn.

Chẳng những thường xuyên dùng loại ánh mắt như đang nhìn một thứ bẩn thỉu để nhìn hắn, mà chỉ cần hắn đến gần Diêu Nhiếp, Diêu Vọng nhất định sẽ chen vào giữa, tìm đủ mọi lí do tách anh trai của y ra. Tiểu tử này có ý gì đây? Nếu không nể tình y là em trai của Diêu Nhiếp, lấy cá tính của Long Thất tử hắn đã sớm trừng phạt y một phen rồi! Làm gì có chuyện để cho thằng nhãi ranh này kiêu ngạo như thế?!

Nhai Xế chịu đựng không xuống tay. Nhưng em trai nhỏ này lại tự mình đưa đến tận cửa.

Ở nông thôn vào ban đêm không có gì để giải trí, đến chín giờ là mọi người thẳng tiến về phòng ngủ rồi. Nhai Xế rất tự nhiên theo sát phía sau Diêu Nhiếp đi vào phòng, bỗng dưng cánh tay bị bắt lấy. Nhai Xế theo phản xạ, vung một đấm, khiến tên kia ngã lăn ra đất.

"Owh!" Phía sau nhất thời vang lên một tiếng hô đau đớn.

Nhai Xế cúi đầu thì thấy, lại là thằng nhãi Diêu Vọng kia. Giọng nói không khỏi có chút mất kiên nhẫn hỏi han: "Ngươi làm gì đấy?"

Diêu Vọng đứng lên, xoa xoa vùng bụng bị đấm đau nhức, giọng điệu kích động chất vấn: "Tôi mới là người phải hỏi anh câu này đấy?! Có người nào lại tùy tiện vung tay đánh người như anh sao?!"

Nhai Xế lạnh lùng trả y một câu: "Muốn không bị đánh, thì về sau không nên đến gần ta!"

"Anh!" Cậu em này vẫn luôn sống ở nông thôn, tính tình rất thuần phác. Lớn như vậy mà vẫn chưa từng thấy người nào kiêu ngạo vô lễ như thế, vô cùng buồn bực, nhưng vẫn biết mình đánh không lại người đàn ông cao to này, nên cũng không thể làm gì khác: "Anh đi theo anh tôi để làm chi? Phòng của anh ở bên kia cơ mà."

Nhà họ Diêu dựa vào sự phụ giúp mấy năm nay của con cả, cũng xây được một căn "biệt thự nông thôn xa hoa". Đất đai ở vùng nông thôn rất rộng lớn, ngay cả phòng cũng rất rộng. "Biệt thự" này cũng không có gì khác biệt, chỉ là có rất nhiều phòng. Nhai Xế đương nhiên không thể ở cùng phòng với Diêu Nhiếp.

Nhai Xế lười trả lời y, nhấc chân muốn đi.

Diêu Vọng không thể nhịn thêm nữa: "Cái tên biến thái này! Đừng có đeo bám anh của tôi!"

Nhai Xế nghe xong nhất thời dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Diêu Vọng: "Biến thái?" Có nghĩa là gì?

Tính cách Diêu Vọng rất thẳng thắn, trong cơn giận dữ đem toàn bộ những suy nghĩ trong lòng nói ra hết: "Một người đàn ông mà cả ngày chỉ bám lấy anh trai tôi, không biến thái thì là gì?!"

Thành thật mà nói thì Diêu Vọng hơi có chút yêu quý anh trai mình quá mức. Từ nhỏ Diêu Nhiếp đã học tập rất tốt, vừa tài giỏi lại vừa đẹp trai. Tuy anh không phải sinh viên đầu tiên thi đỗ vào trường đại học bên ngoài, nhưng thành tích của anh lại cao nhất, trở thành MC nổi tiếng. Có thể nói là tấm gương sáng của toàn thôn! Diêu Vọng từ nhỏ đã tôn sùng anh trai của mình. Vào trung học Diêu Nhiếp đã bắt đầu vào thị trấn, học tập cũng ở thị trấn, mười mấy năm qua cơ hội về nhà cũng không nhiều lắm, thời gian ở chung của hai anh em cũng ít. Điều này càng làm cho hình tượng của anh trai trong lòng y được tô vẽ thật đẹp đẽ.

Làm sao y có thể nhìn anh trai hoàn hảo của mình bị kẻ xấu dụ dỗ trở nên sa đọa được chứ?! Tuy y là người nhà quê, nhưng y cũng biết nếu hai người đàn ông ở bên nhau, nhất định sẽ bị gièm pha, sẽ khiến cho anh trai mình thân bại danh liệt!

Nhai Xế ngộ ra, thằng nhãi này đang chửi hắn. Đồng tử của hắn đích dần dần chuyển thành màu vàng như thú dữ, răng nanh cũng sắp dài ra, bộ dáng như giông bão sắp kéo đến.

May mắn thay lúc này Diêu Nhiếp đứng trước cửa phòng hô lên một câu: "Hai người đang làm gì đấy?"

Diêu Vọng lập tức kéo anh trai vào phòng: "Anh, em có chuyện muốn nói với anh."

"Hừ!" Nhai Xế giận dữ thu lại răng nanh, lạnh lùng nhìn hai anh em kia đi vào phòng, xoay người đi về phòng của mình.

……

"Anh, rốt cuộc thì quan hệ giữa anh và Ngao Thất là như thế nào?" Vốn Diêu Vọng chỉ đoán mò mà thôi, nhưng vừa nãy Nhai Xế cũng không hề bác bỏ, trong lòng y nhất thời lạnh lẽo. Ít nhất, cái tên hung ác kia nhất định có ý đồ với anh trai y.

Trong lòng Diêu Nhiếp giật mình một phát: "Chỉ là bạn bè bình thường thôi. Sao tự dưng em lại hỏi thế?" Vốn dĩ những lời này của anh có thể nói là đúng lý hợp tình, nhưng sau đêm hôm đó, bây giờ anh lại thấy hơi chột dạ.

"Anh, sao anh lại có thể kết bạn với những người như thế chứ?" Nhìn thật là hung ác, không phải xã hội đen thì cũng là tên lưu manh ngoài đường thôi.

"Quen biết trong công việc… Ngồi xe cả một ngày trời, nên anh hơi mệt, có gì thì mai nói sau nhé." Diêu Nhiếp sợ bại lộ, vội vàng đuổi y đi.

"Anh, anh nên cẩn thận với tên kia, hắn đối với anh có ý đồ xấu đấy…" Diêu Vọng còn muốn nói tiếp, nhưng lại bị anh của y đẩy ra cửa: "Úi, anh, anh ơi! Mở cửa cho em đi!"

……

Sau khi Diêu Nhiếp về nhà, giúp đỡ dọn dẹp lau chùi nhà cửa mất một ngày, lại lái máy kéo đem nông sản đến thị trấn để bán, đặt mua chút đồ dùng cho ngày Tết. Đương nhiên, Nhai Xế vẫn bám theo như hình với bóng, chẳng qua hắn là khách, nên chỉ cần trơ mắt nhìn, không cần phải giúp đỡ. Cậu em tuy cũng muốn đi theo phá đám, nhưng ông bà Diêu lại không cho, muốn y ở nhà giúp vài việc, nên không thể đi theo được.

Nhai Xế cảm thấy vô cùng thỏa mãn ngồi trên máy kéo, cùng Diêu Nhiếp đi vào thị trấn "hẹn hò". Tuy rằng trên máy kéo còn có thêm hai con lợn, một cái lồng gà, một cái lồng vịt và Long tử điện hạ đều "bình đẳng như nhau", nhưng tâm trạng của hắn đang rất tốt nên cũng không thèm chấp nhặt.

Cứ như vậy hai ngày trôi qua, cuối cùng cũng đến đêm 30 Tết.

Cả nhà gia đình nhà họ Diêu quây quần ăn bữa cơm đoàn viên. Nếu ông bà Diêu đã nói Nhai Xế cũng là "người một nhà", thì Nhai Xế cũng rất tự giác coi mình là người nhà họ Diêu.

Ăn bữa cơm tất niên cũng cần phải chú ý, ví dụ như, thứ mà thôn này chú ý nhất chính là thứ tự chỗ ngồi. Tổ tiên ở trên, những người trẻ tuổi ngồi giữa, người lớn tuổi phía dưới. Bởi vì tổ tiên nhà họ Diêu đều đã qua đời, cho nên để ghế trống. Nhai Xế vừa thấy ghế chủ vị không ai ngồi, mà Diêu Nhiếp lại ngồi ở ghế bên cạnh, liền không chút do dự, không chút khách khí ngồi luôn lên ghế chủ vị. Nhà họ Diêu ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng ông Diêu nói: "Tiểu Ngao này, vị trí này không tốt lắm, cháu đổi chỗ khác đi." Đây là ghế dành cho tổ tiên đã mất mà.

Nhai Xế lại mạnh mẽ khoát tay ngăn lại: "Không sao, tốt lắm."

Hay như, trong bữa cơm tất niên nhất định phải có cá. Nhưng con cá này chỉ được nhìn, mà không được ăn, ý rằng cả năm đều dư dả. Nhưng Nhai Xế lại chẳng hề khách sáo, ngay từ đầu đã gắp cá lên ăn. Lúc bắt gặp ánh mắt Diêu Nhiếp đang nhìn, hắn còn gắp thêm một đũa thịt bò cho vào bát anh: "Nhìn cái gì? Ăn đi."

Chú ý thứ 3 đó là, bữa cơm tất niên không nên ăn sạch, nhất định phải để thừa lại một ít. Ý rằng cả năm đều cơm áo dư dả, của cải dồi dào. Nhưng Nhai Xế từ trước đến nay đều ăn uống rất tốt, tuy không thể so với Ngũ Ca Thao Thiết của hắn, nhưng tám món ăn một món canh, cũng chỉ vừa đủ cho hắn lấp bụng mà thôi.

Nếu không phải Diêu Vọng nhanh tay giấu bớt một đĩa gà luộc, thì bàn ăn đã bị Nhai Xế càn quét sạch sẽ rồi.

…… =….=!!!!!!!!…….

Đến 12 giờ đón giao thừa, đốt pháo, rồi ăn bánh chẻo. Người dân ở nông thôn ngủ rất sớm, ông bà Diêu đã sớm không thể thức thêm được nữa, liền bảo cả nhà đi ngủ.

Diêu Nhiếp đang đánh răng, Nhai Xế đi vào phòng tắm cho anh một ánh mắt ám chỉ. Diêu Nhiếp không hiểu, miệng đầy bọt hỏi một câu: "Sao đấy?"

"Đi theo ta." Nhai Xế không hề giải thích mà dẫn Diêu Nhiếp đi ra ngoài.

Diêu Nhiếp vội vội vàng vàng lau mặt, đi theo hắn.

Quang cảnh vào ban đêm ở nông thôn tối đen như mực, gió đêm lạnh lẽo, tuy đôi lúc có thể nghe được tiếng pháo nổ lẻ tẻ, nhưng vẫn tĩnh lặng đến mức khiến người ta sợ hãi.

Nhai Xế lôi kéo Diêu Nhiếp ngồi chồm hổm nấp sau tảng đá lớn trong sân.

Diêu Nhiếp không hiểu gì cả mà nhìn hắn, sao lại phải lén lút như vậy?

Ngồi đợi chưa đến hai phút, Cổng lớn nhà họ Diêu bỗng "két" một tiếng bị đẩy ra. Có ai đó đang thò đầu ra ngoài quan sát, quan sát bốn phía xung quanh hết một lượt, thấy không có ai, liền bê theo một mâm gì đấy chạy ra khỏi cổng.

"Tiểu Vọng? Hơn nửa đêm rồi mà nó còn làm cái quỷ gì vậy?!" Diêu Nhiếp nghi hoặc, đang định chạy đến hỏi em mình.

Nhai Xế cho anh một ánh mắt ý bảo đừng lên tiếng, sau đó liền kéo theo Diêu Nhiếp lặng lẽ đi theo phía sau Diêu Vọng.

Đi hơn mười phút, Diêu Vọng liền đi vào một ngôi nhà ngói.

Diêu Nhiếp nhìn thấy, đây chẳng phải là từ đường của nhà họ Diêu sao? Em mình lén lút chạy đến đây làm cái quỷ gì vậy?!

……

Thực hiện lời hứa 100 câu hỏi trong Tiểu Ngoại truyện:

Ông Diêu: Mẹ nó ơi? Thuốc bổ mà Tiểu Ngao cho chúng ta đâu mất rồi? Bà để ở đâu vậy?

Bà Diêu: Ủa? Tôi để trên bệ cửa sổ mà … Quái lạ, sao lại không thấy đâu nhỉ?!

Nhai Xế một mồm vừa uống canh gà vừa gặm đầu gà, đôi lúc còn nhai thêm hai miếng tổ yến. Mẹ kiếp! Thuốc bổ của con người thật là khó ăn mà. Nhưng mà mình đã thiên tân vạn khổ mang đến đây, dù sao cũng không thể để người khác hưởng được. Hơn nữa hắn đường đường là Long tử, là người có địa vị cao lại cúi đầu nhân nhượng trước người có địa vị thấp khiến người ta nhìn vào cười muốn nát mặt, hắn sẽ nhớ kỹ món nợ này, để sau này đòi lại toàn bộ trên người Diêu Nhiếp, hắn sẽ đòi lại gấp đôi! Hắn sẽ làm như vậy như vậy, rồi còn muốn làm như vậy như vậy…

Diêu Nhiếp: Đang nghĩ cái gì vậy? Cười đến thật là ghê tởm… Ủa?! Cậu đang ăn cái gì vậy? Đây chẳng phải là thuốc bổ để biếu cho bố mẹ tôi sao? Cậu đang làm gì vậy hả?! Làm gì có ai như vậy chứ?!

Nhai Xế "Thiết" một tiếng, không cho là đúng. Thuận tiện còn đưa cho Diêu Nhiếp một hộp gì đó: "Yên tâm, tôi có để phần lại cho anh mà."

Diêu Nhiếp lấy hộp đó ra nhìn, mẹ kiếp thuốc bổ thận (tráng dương ^^)?!

…… =…=+…

Suy nghĩ của tác giả:

Trong câu chuyện lần này, diễn viên chính là em trai Diêu Nhiếp

Cậu em này giống như em gái nhỏ vậy, không vừa mắt "vợ" của anh trai chút nào.

Nhưng mà y cũng không phải là hư hỏng, chỉ hơi yêu quý anh trai quá mức mà thôi. Tính cách cũng rất thẳng thắn.

Hôm nay có đến hai nhóm khách hàng, nên hơi vội một chút, số lượng từ cũng không nhiều lắm…

Nhưng mà tôi sẽ cố gắng, a trạch bên kia cũng sẽ cố gắng, dự tính đến 9h30 thì làm xong. Nhưng mà cũng có thể vượt mức, 9h đã hoàn thành rồi. mời các đồng chí qua xem bộ sưu tập đi.

38. Chương 7-3

Nhai Xế đột nhiên ôm lấy Diêu Nhiếp, chân vừa giẫm một phát, liền nhảy lên tận nóc nhà.

Diêu Nhiếp bị một màn này làm cho giật mình, thầm cảm thán, công phu cỡ này mà tham gia thế vận hội Ô-lym-pic môn nhảy cao thì phá kỷ lục là cái chắc. Sau đó anh lại bắt đầu ngượng ngùng, lập tức muốn giãy ra từ trong lòng Nhai Xế. May mắn thay lúc này đã hơn nửa đêm, ánh sáng không đủ, nên tên kia không thấy gương mặt đang đỏ lên của anh.

Đáng tiếc anh lại không biết rằng đôi mắt của Nhai Xế vẫn có thể nhìn rõ trong đêm tối. Chẳng qua tâm trạng của Long tử điện hạ đang rất tốt, nhìn chằm chằm hai gò má đỏ bừng của Diêu Nhiếp mà phấn khởi ra mặt, thông minh quyết định không trêu chọc anh.

Từ đường có kết cấu giống như kiểu tứ hợp viện*, từ trên nóc nhà có thể nhìn xuyên qua mái hiên thấy rõ mọi việc trong đại sảnh.

Chỉ thấy ở đại sảnh có hai người đang thân thân mật mật mà dựa sát vào nhau, hình như bọn họ đang ăn gì đó. Đại sảnh không bật đèn, chẳng qua ánh sáng phát ra từ hai cái đèn lồng lớn màu đỏ đủ để cho Diêu Nhiếp thấy rõ hình dáng của hai người. Trong đó có một người không cần nói cũng biết, đương nhiên là em trai Diêu Vọng của anh, mà người còn lại là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Thì ra em trai mình đã đến tuổi yêu đương rồi nha? Diêu Nhiếp cười thầm, không phải chỉ là hẹn hò yêu đương thôi sao, làm gì mà lén lút thấy ghê vậy?

Mà Nhai Xế ở bên cạnh anh lại đang nghiến răng "Răng rắc răng rắc". Diêu Nhiếp không khỏi quay đầu lại khẽ hỏi: "Cậu sao thế?"

"Gà của ta!" Những lời này là hắn nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Diêu Nhiếp nhìn kỹ hơn, em trai anh và cô gái kia đang rất tình cảm mà anh một miếng em một miếng, đó chẳng phải là đĩa gà luộc trong bữa cơm tất niên đã may mắn thoát khỏi cái bụng của Nhai Xế sao? Anh thầm nghĩ không xong rồi. Với tính cách vừa thù vặt vừa không muốn chia sẻ thức ăn của Nhai Xế, dám cướp lấy thức ăn đã sắp dâng đến miệng hắn, sợ rằng những ngày sau này của em trai mình sẽ không dễ chịu chút nào. Anh vội vàng vỗ lưng giúp Nhai Xế bớt giận: "Đừng tức giận đừng tức giận mà, ngày mai tôi đãi cậu ăn mười đĩa gà luôn!"

Nhai Xế quay đầu lại nhìn anh một cái, thái độ vẫn ngạo mạn như thế: "Gà ta có thể không cần. Tiểu tử kia vô lễ với ta cũng có thể bỏ qua."

Diêu Nhiếp mừng rỡ, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, sao tự dưng ngoan vậy?!

"Nhưng ngươi phải dùng cái khác để báo đáp ta!" Nói xong Nhai Xế tóm lấy Diêu Nhiếp kéo vào lòng mình, con ngươi đen như mực dần dần ánh lên sắc vàng như thú dữ, giống hệt giấc mơ hôm ấy, giống như một con thú dữ đang xông đến vồ lấy con mồi.

Diêu Nhiếp thầm cảm thấy không ổn, nhưng cơ thể lại giống như bị niệm chú ngữ mà đứng yên tại chỗ, chỉ có thể bất động nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoang dã kia, bị cuốn vào cơn lốc dục vọng trong sắc vàng sâu thẳm ấy…

Cho đến khi Diêu Nhiếp kịp phản ứng, thì gương mặt đẹp trai của Nhai Xế đã phóng đại trước mắt, trong mũi hít vào đều là mùi hương hoang dã quen thuộc trên người hắn, hai đôi môi dính chặt vào nhau. Tim Diêu Nhiếp đập thình thịch thình thịch. Đây, đây là hôn sao?!

Tuy nụ hôn này đến ngoài ý muốn, nhưng Diêu Nhiếp lại không cảm thấy bất ngờ, đó là một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời, giống như là anh đã chờ đợi nó từ rất lâu, cuối cùng cũng đã có được…

Nhưng đợi một lúc lâu sau, anh bắt đầu có cảm giác không ổn. Ba phút đã trôi qua, Nhưng Nhai Xế vẫn cứ môi chạm môi mà thôi, sau đó lại không hề có hành động gì thêm nữa.

Thật ra Nhai Xế vốn không hề biết hôn môi là như thế nào, giao phối chỉ là bản năng duy trì nòi giống mà thôi. Mà hôn lại là phương thức giao tiếp của tình yêu, loài rồng vốn không biết giao tiếp trong tình yêu là cái gì. Hôn môi là hắn học được khi xem ti vi. Trên ti vi đều như thế này mà, nếu môi của hai người đã dính sát vào nhau thì chính là tình cảm đã được xác định, nhưng hắn lại không biết rằng thật ra còn có thể khám phá sâu hơn.

Diêu Nhiếp thử vươn đầu lưỡi liếm một chút lên môi hắn. Không ngờ phản ứng của Nhai Xế lại vô cùng dữ dội, hắn theo bản năng, mạnh mẽ mút lấy môi của anh, thậm chí kích động đến mức dùng răng nanh để cắn.

Diêu Nhiếp không nể tình mà bật cười "khúc khích".

Nhai Xế thẹn quá thành giận, đang định nổi máu. Thì cô gái kia lại phát hiện ra trên nóc nhà có tiếng động, đột nhiên nói: "Anh nhìn thử xem, hình như em nghe được tiếng gì đấy?"

Diêu Vọng nghe vậy, nhìn quanh bốn phía: "Đâu có gì đâu, em đừng tưởng tượng linh tinh nữa." Nói xong, y liền ôm cô gái kia vào lòng, dịu dàng nói: "Haiz~, lại phải đợi nửa tháng nữa mới có thể gặp lại em."

Cô gái nghe xong biểu tình u buồn, cuối cùng cắn chặt răng: "Chờ thêm một thời gian nữa, không lâu sau em sẽ không cần trở về nữa."

Diêu Vọng mừng rỡ: "Thật à?"

Cô gái xấu hổ gật gật đầu.

Đang ngồi xổm ở góc tường để nghe lén xem em trai mình đang nói về chuyện gì? Diêu Nhiếp vừa định chạy trốn, Nhai Xế đã tóm anh lại, không cho anh rời đi. Diêu Nhiếp nhìn hắn đầy nghi ngờ, không biết trong hồ lô của hắn chứa những gì nữa.

Hai người tiếp tục âu yếm ôm ấp nhau một trận, Diêu Vọng mới không tình nguyện đi về nhà. Cô gái kia lại đứng yên tại chỗ, nhìn y rời đi.

Mọi người đều đi cả rồi, cũng nên tan cuộc để về nhà đi chứ? Nhai Xế vẫn chưa có ý định trở về, ngược lại phóng cho Diêu Nhiếp một ánh mắt, bảo anh nhìn kỹ cô gái kia.

Chỉ thấy cô gái kia vung tay lên, đèn lồng đỏ vốn đang phát ra ánh sáng rực rỡ liền vụt tắt. Vừa nãy ánh sáng vừa đủ nên không phát hiện, bây giờ ở đại sảnh tối đen nên có thể mơ hồ nhìn thấy, trên người cô gái kia đang tản ra một luồng ánh sáng màu bạc lấp lánh.

Diêu Nhiếp đột nhiên nhớ đến, lần trước Trần Điển Trạch dùng Phản Hồn Đăng để gọi hồn ma của Minh Thiên trở về, trên người cậu ta cũng phát ra hào quang như thế này. Anh bỗng giật mình, cô gái này chỉ sợ không phải con người bình thường!

Quả nhiên, cô ta đợi Diêu Vọng đi xa rồi, liền vỗ tay một cái, cổng lớn của Từ Đường tự động đóng lại. Cô ta liếc nhìn về phía mái nhà một lần, cuối cùng hóa thành một làn khói nhẹ bay vào bức tranh còn trống treo ở đại sảnh. Nhất thời, trên tường xuất hiện thêm một bức tranh vẽ mỹ nhân.

Không được! Vốn tưởng rằng em trai đang hẹn hò với một cô gái nào đó trong thôn, người làm anh như Diêu Nhiếp đương nhiên thấy rất vui vẻ. Nhưng bây giờ đã rõ ràng, cô gái kia không phải là con người, sợ rằng cô ta còn là yêu quái nữa! Anh không thể đứng nhìn em mình bị yêu quái mê hoặc được!

Nhai Xế nhìn chằm chằm vào bức tranh kia, khóe miệng nhếch lên một cái rất khó nhận ra.

……

Sáng sớm hôm sau, Diêu Nhiếp liền lôi kéo em trai mình "thăm hỏi thân mật".

"Tiểu Vọng, tối hôm qua em hơn nửa đêm không chịu ngủ lại chạy đi đâu vậy?"

Diêu Vọng chột dạ, không dám nhìn vào anh trai: "Em, em không ngủ được, nên đi ra ngoài dạo một vòng thôi…"

"Tiểu Vọng, em từ trước đến giờ chưa bao giờ nói dối anh!" Diêu Nhiếp trưng ra vẻ mặt thất vọng.

Cậu em cúi đầu: "Anh… Anh biết rồi sao?"

Diêu Nhiếp nghiêm mặt nói: "Mau chấm dứt với cô ta đi!"

Diêu Vọng lập tức ngẩng đầu nói ra những lời thật lòng: "Anh! Em và Ngọc nữ yêu nhau thật lòng!"

Ngọc nữ gì chứ? Có mà Dục nữ thì có?! Vừa nhìn đã biết đấy là cái loại hồ ly tinh chuyên đi hút tinh khí của đàn ông rồi! Diêu Nhiếp giận dữ không cho cãi lại: "Thế em muốn anh nói như thế nào đây? Trong thôn không còn cô gái nào khác sao?! Cô gái lần trước tặng đồ gì đấy cho em không tốt hơn sao?"

Tuy Diêu Vọng học không tốt lắm, nhưng tốt xấu gì cũng đã tốt nghiệp sơ trung rồi, biết đọc biết viết nên cũng không thể nói là thất học được. Bộ dạng cao lớn rắn chắc, tướng mạo đàng hoàng. Tính cách thành thật, hiếu thảo với bố mẹ. Trong nhà lại có vài mẫu đất, cha mẹ đều là cán bộ ở thị trấn. Với điều kiện như vậy, đừng nói là trong thôn, mà ngay cả muốn tìm vợ ở thị trấn cũng không có gì khó.

Lúc anh mới vừa về nhà, có thấy một cô gái trong thôn ân cần mang vài thứ hoa quả hái trên núi đến cho em trai mình. Tuy dáng người có chút "lập thể", nhưng cưới vợ thì chỉ nên cưới vợ hiền thôi, bộ dạng tráng kiện rắn chắc một chút, thì mới giúp làm việc của nhà nông được, sinh con cũng dễ dàng nữa! Hơn nữa, cô gái kia nhìn chằm chằm em mình mà mặt đỏ bừng, chứng minh cô ấy vẫn là có tính cách rất đáng yêu đấy thôi.

"Anh đang nói Hoa Cô đấy hả?" (nấm hương là Hương Cô)

Diêu Nhiếp gật đầu: "Ủa, cô ấy tên Hoa Cô à? Thôi, mặc kệ đi, hoa cũng được, mà nấm hương cũng được. Đều tốt hơn cô gái kia!"

Diêu Vọng lần đầu tiên không nghe lời anh trai mình: "Anh thích thì anh tự đi mà lấy! Em chỉ yêu mỗi Ngọc nữ thôi!"

Diêu Nhiếp thấy em trai mình cứ khăng khăng một mực như thế, liền rõ ràng trực tiếp thức y: "Em có nghĩ đến không hả? Mấy đứa con gái bình thường, ai lại hẹn hò lúc đêm hôm khuya khoắt như thế?! Lại còn hẹn ở Từ đường nữa chứ?!"

Diêu Vọng cúi đầu im lặng.

Diêu Nhiếp biết em trai đang dao động, liền muốn rèn sắt khi còn nóng: " Nói thật với em, tối hôm qua anh đi theo em ra đến cửa Từ đường, anh vẫn luôn lén quan sát hai đứa. Nói ra có thể em sẽ không tin, nhưng anh thề, anh thật sự nhìn thấy. Sau khi em đi, cô gái kia liền hóa thành một làn khói, bay vào bức tranh trên tường!"

Diêu Vọng nghe xong lại vô cùng bình tĩnh, không chút kinh ngạc, cũng không có dấu hiệu nghi ngờ anh trai y bị bệnh tâm thần. Y chỉ cúi đầu thở dài: "Em đã sớm đoán ra…"

Lúc này đổi lại là Diêu Nhiếp kinh ngạc: "Nếu em đã biết, sao còn…"

Diêu Vọng cắt ngang câu hỏi của anh: "Anh, Ngọc nữ yêu em thật lòng đấy, em biết cô ấy sẽ không hại em đâu…"

Diêu Nhiếp rất muốn tung một đấm đánh cho em trai mình tỉnh ngộ: "Em nói thử xem, cô ta là một con yêu quái muốn tiếp cận em nếu không phải muốn hại em thì còn muốn làm gì nữa?!"

Diêu Vọng liếc mắt nhìn anh trai một cái, lại cúi đầu nói: "Em nghĩ… Cô ấy đến để trả ơn."

"Trả ơn?!"

Diêu Vọng gật đầu, tiếp tục nói: "Hai năm trước, em lên núi muốn đặt bẫy bắt lợn rừng. Không ngờ ngày hôm sau lên núi thì thấy, trong đấy lại là một con hồ ly lông dài màu đỏ. Toàn thân hồ ly được bao phủ một lớp lông xù rất đẹp. Nó nhìn em bằng cặp mắt ngập nước, em thấy nó quá đáng thương, liền băng bó vết thương cho nó, cuối cùng thả nó đi. Hồ ly kia dường như rất giống con người, lúc rời đi còn hướng về phía em gật gật đầu. Qua một tháng sau, một hôm em đến Từ đường bày biện đồ cúng mới, em đã gặp được Ngọc nữ…"

Diêu Nhiếp ngơ ngác. Chuyện gì xảy ra vậy? Sao đột nhiên lại biến thành liêu trai chí dị rồi?

……

*tứ hợp viện:

image0056

Suy nghĩ của tác giả:

Nghe nói bây giờ cảnh hôn cũng không thể đưa ra, cho nên chương này có nguy cơ sẽ bị khóa bất cứ lúc nào… Mấy ngày nữa có thể ta sẽ đem cái kia bộ phận cua đồng = =

Câu chuyện báo ân lần này thật ta không đơn giản như vậy, đưa BL ra toàn dân mới là việc tôi yêu thích nhất…

Thật sự không hay chút nào! Tôi không phải viết hồ thiên long bên a trạch kia không hay sao? Sao báo ứng lại trực tiếp giáng xuống người tôi vậy?!

Mới năm mới, tối hôm qua bố tôi chặt xương kết quả lại chặt tới tay của mình, tôi vội đưa bố đến bệnh viện. May mắn không chặt đến xương, nhưng vẫn phải khâu lại.

Ngày hôm qua xem bảng xếp hạng, lại thấy "Tớ nhìn không thấy cậu trong bảng xếp hạng", tôi rất buồn nha.

Hôm nay lại thấy, sao chương hôm qua lại có ít bình luận như vậy? Chẳng lẽ chương hôm qua không được chào đón hay sao? Sau lại mới biết, hôm nay JJ rút, bình luận ngày hôm nay đều rút đi hết rồi!

Trời ơi! Năm mới đủ loại hù dọa nha!

Tường nứt ra cầu hủ sờ, cầu an ủi, cầu hợp thể!

39. Chương 7-4

Anh đã nói mà, quả nhiên là một con hồ ly tinh!

"Trả ơn? Có cô gái nào trả ơn như vậy không hả? Hơn nửa đêm gọi em ra ngoài, lén lén lút lút hẹn hò. Cô ta là yêu quái là ma quỷ đó? Cho dù cô ta có trả ơn thì cô ta vẫn hại em thôi biết không hả?" Ai nhìn vào mà không thấy trong việc này có vấn đề chứ. Trước đây anh chỉ thấy tính cách em trai mình thành thật đơn giản, bây giờ mới nhận ra nó rất ngốc nha!

Diêu Vọng cật lực bảo vệ người yêu, lập tức cãi lại: "Ban ngày bọn em cũng đã gặp nhau rồi, lần đầu tiên em gặp cô ấy là vào buổi sáng ngày mồng 1 đó!"

"Cho dù cô ta không phải ma quỷ, thì cô ta chắn chắn là yêu quái! Con người và yêu quái ở hai thế giới khác nhau, nếu hai người ở bên nhau thì sớm hay muộn cũng sẽ hại chết em!" Nghe em trai nhắc đến lần đầu gặp mặt, anh lại nhớ ra một vấn đề: "Em nói hai người gặp nhau vào ngày mồng 1 đúng không? Anh nhớ tối hôm qua em có nói với cô ta là phải chờ nửa tháng nữa mới có thể gặp lại. Chuyện này là sao?"

Diêu Vọng có chút không muốn trả lời, nhưng dưới sức ép và sự truy hỏi quyết liệt của anh trai, y không thể không trả lời: "Bọn em chỉ có thể gặp nhau và ngày mồng 1 và ngày rằm mỗi tháng mà thôi…"

Với kinh nghiệm nhiều năm làm biên đạo của Diêu Nhiếp, anh nhạy bén cảm nhận được ở đây có điều kỳ quái: "Hả? Vì sao vậy?"

"Gia đình cô ấy không cho phép…" Giọng nói của y càng ngày càng nhỏ, có chút thiếu tự tin.

"Yêu quái mà cũng bị gia đình ngăn cấm sao?! Đúng là tiểu thư khuê các nhỉ! Nói vậy mà em cũng tin hả?!" Diêu Nhiếp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, anh nhìn ra được em trai mình cũng nghi ngờ con hồ ly tinh kia, chẳng qua là bị nó mê hoặc, biết rõ sẽ bị nó hại, nhưng vẫn cắm đầu cắm cổ xông đến.

"Tóm lại, anh không cho phép em lại gặp gỡ cô ta! Anh sẽ đuổi cô ta đi giúp em!" Diêu Nhiếp không để ý đến bất kì lời giải thích nào nữa, đã nghĩ đến chuyện lôi Nhai Xế đến Từ đường tìm con hồ ly tinh kia tính sổ.

Diêu Vọng vô cùng lo sợ: "Anh, em yêu cô ấy thật lòng, cho dù cô ấy là người, hay là yêu, hay là cả hai loại đấy cũng được, em sẽ không bao giờ rời xa cô ấy! Nếu như anh nhất quyết muốn ngăn cấm bọn em, em, em sẽ…" Y cắn chặt môi dưới, rốt cuộc quyết định: "Em sẽ nói chuyện của anh và Ngao Thất cho bố mẹ biết!" Y bất chấp tất cả.

"Em!" Diêu Nhiếp vừa ngạc nhiên vừa giận dữ. Ngạc nhiên khi thấy em trai anh lại phát hiện ra "Gian tình" giữa anh và Nhai Xế, giận dữ vì em trai lại dám uy hiếp anh.

Tuy nói như vậy, nhưng chuyện giữa anh và Nhai Xế vốn cũng không như Diêu Vọng nghĩ… Được rồi, bây giờ mọi chuyện không phải như vậy, nhưng anh lại không thể phản bác được, dù sao quan hệ của hai người cũng không rõ ràng. Nếu bố mẹ anh mà biết việc này, họ không tức đến ngất xỉu mới lạ đó?

Diêu Nhiếp cũng lười cãi cọ với đứa em không nên thân này, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi. Đi vào sân, đúng lúc nhìn thấy Nhai Xế đã ăn bữa sáng no nê ngồi phơi nắng. Nào gà, nào vịt, nào chó với tất cả đám gia cầm gia súc linh tinh gì đấy đã sớm sợ đến mức chạy trốn mất dạng. Ngoài ra còn có cái cô Hoa béo ú đang nấp sau cái cây to cách xa mười met nữa, cả người run lẩy bẩy, không dám tới gần.

Tuy Diêu Nhiếp cận rất nặng, nhưng cô ta lại run rẩy "mạnh mẽ" như vậy, nên anh rất khó để không phát hiện ra cô. Diêu Nhiếp quay phắt thành khuôn mặt tươi cười xông đến tiếp đón: "Cô Hoa đúng không? Tới tìm Tiểu Vọng à? Vào nhà ngồi chơi đi."

"Không, không cần đâu, cả, anh cả…" Cô Hoa để lộ ra khuôn mặt "gợi cảm tròn vo" đang run rẩy giống như động đất, có thể thấy được cô ta sợ đến mức nào.

"Cô làm sao vậy? Không khỏe à? Vào nhà trước đã, uống chút nước đi." Diêu Nhiếp thật sự lo lắng có phải cô ta bị động kinh đến điên luôn rồi không.

Vừa nói đến đây, thì cô Hoa liền sợ đến mức ngất xỉu luôn rồi.

"Ối? Cô Hoa? Cô Hoa à!" Diêu Nhiếp thấy cô ta đột nhiên ngất đi nên có chút trở tay không kịp, sao tự dưng lại thế này? Anh lập tức quay đầu lại gào to: "Tiểu Thất! Lại đây giúp tôi một tay!"

Nhai Xế đang phơi nắng phơi nắng đến thật thoải mái, miễn cưỡng mở một mắt, liếc nhìn sang bên kia một chút, sau đó lại nhắm lại, miệng hanh hanh hai câu: "Không cần để ý đến nó, chờ một lát là ổn thôi."

Diêu Nhiếp đang muốn "Giáo dục" hắn vài câu thấy chết mà không cứu…bla..bla…, không ngờ vừa cúi đầu xuống thì lại thấy, cô gái béo ú vừa ngã xuống đất ngất xỉu lại hóa thành một con hồ ly lông xù béo ú!

……

Cuối cùng Diêu Nhiếp vẫn khiêng con hồ ly béo ú kia vào nhà. Nếu cứ để nó nằm ở bên ngoài như vậy, không chừng sẽ bị người dân nào đi ngang qua nhặt về nhà lột da mất.

"Sao lại thế này?" Trong đầu Diêu Nhiếp toàn dấu hỏi chấm, chỉ có thể tìm Nhai Xế để hỏi.

Nhai Xế "Sách" một tiếng: "Ngươi không nhìn thấy sao?" Ánh mắt rõ ràng đang nói: ngươi là kẻ ngốc à?

"Nhìn thấy rồi, đây là một con hồ ly." Diêu Nhiếp tức giận.

"Sai. Phải là hồ ly tinh."

"Được rồi, cho dù nó là hồ ly tinh, thì rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?" Tại sao lại có thêm một con hồ ly tinh nữa vậy? Anh lớn lên ở thôn này, nhưng sao trước đây lại không hề gặp nhiều yêu tinh, ma quỷ như vậy nhỉ?

"Vấn đề này, hẳn là nên hỏi đệ đệ của ngươi." Con hồ ly tinh này có phải là đến tìm hắn đâu, hắn làm sao mà biết được.

Đúng rồi! Nhắc đến em trai mình, Diêu Nhiếp liền đem chuyện vừa nãy nói cùng Diêu Vọng ra kể lại cho Nhai Xế. Loại chuyện này, đem hỏi "người từng trải" có kinh nghiệm như Nhai Xế thì hay hơn.

Nhai Xế nghe xong cười nhạo một tiếng: "Nếu nói cho hắn biết các ngươi nói hắn là hồ ly tinh, hắn nhất định sẽ tức chết."

Diêu Nhiếp nghe hắn nói xong, cảm thấy càng khó hiểu hơn: "Nói vậy, Ngọc nữ không phải hồ ly tinh sao?"

"Cái thứ trước mặt ngươi kia mới là hồ ly tinh thật sự. Không tin thì gọi đệ đệ của ngươi đến đây."

Diêu Nhiếp nửa tin nửa ngờ, vội vàng gọi em trai mình đến.

Diêu Vọng vừa nhìn thấy con hồ ly béo ú nằm trên đất, liền lo lắng xông đến: "Ngọc nữ? Ngọc nữ em sao rồi?!" Thấy con hồ ly kia vẫn không nhúc nhích, y đau khổ ngẩng đầu lên trách móc anh trai: "Anh, tại sao anh lại làm như vậy?! Ngọc nữ thật sự chưa từng làm hại em, anh tại sao anh có thể, tại sao lại có thể…" Nói xong liền nghẹn ngào.

Diêu Nhiếp còn chưa mở miệng, Nhai Xế đã chịu không nổi nữa, người của bản Long tử không phải ai muốn chửi là chửi đâu nha? Cho dù là em trai của Diêu Nhiếp cũng không được! Hắn bắn ra một ánh mắt sắc lạnh.

"Là nó tự mình ngất đi! Hơn nữa nó cũng không phải là Ngọc nữ của ngươi!"

Diêu Vọng rõ ràng là không tin: "Đừng có mà lừa tôi! Đây rõ ràng chính là con hồ ly mà tôi đã cứu lần trước! Trên mông nó có một nhúm lông trắng, tôi nhớ rõ mà!"

"Nó đúng là con hồ ly mà ngươi đã cứu, chẳng qua nó không phải là Ngọc nữ của ngươi mà thôi." Nếu thằng nhãi này không phải là em trai của Diêu Nhiếp, Nhai Xế đã không thèm nhiều lời vô nghĩa với y rồi.

Diêu Nhiếp và Diêu Vọng đồng thanh hô lên: "Cái gì?!" Quả nhiên là anh em ruột, phối hợp thật là ăn ý.

"Muốn biết Ngọc nữ của ngươi rốt cuộc là ai thì đi theo ta." Nhai Xế không kiên nhẫn để giải thích lại cho bọn họ, để lại một câu liền đi ra ngoài.

……

Nhà họ Diêu là thế gia vọng tộc ở trong thôn, ít nhất một nửa người dân trong thôn đều mang họ Diêu. Cho nên Từ đường nhà họ Diêu xây dựng rộng lớn hoàng tráng, hương khói, đồ cúng tế bên trong Từ đường vẫn luôn được duy trì.

Từ đường chỉ có một ông lão không có vợ trong thôn trông coi. Trong trí nhớ của Diêu Nhiếp, ông lão này rất hay lầm bầm, nói vài lời kỳ lạ không rõ nghĩa. Trong thôn có người nói ông là thánh sống; có người lại khinh thường ông, nói ông là cái lão thầy bói dởm. Theo tính cách trước đây của Diêu Nhiếp, đương nhiên là xếp trong đám người thứ 2 rồi.

"Mấy đứa đến đây là muốn... tế Tổ sao?" Ông lão thấy ba người trẻ tuổi mang vẻ mặt kỳ lạ, trên tay cũng không mang theo đồ cúng tế, mà chỉ có một bó hương mà thôi. Đặc biệt là người đi đầu có thân hình rất cao lớn, diện mạo đẹp trai bừng bừng khí thế, nếu nói là đến bái tế Tổ tiên, thì không bằng nói là đến đây gây sự còn đúng hơn.

Mỗi tháng Diêu Vọng đều phải đến Từ đường vài lần, nên rất quen thuộc với ông lão này, vội giải thích: "Chú Bỉnh, đây là anh của cháu thừ thành phố về nhà đón Tết, đã lâu lắm rồi không bái lạy tổ tiên rồi. Cháu đưa anh ấy đến đây thăm viếng. Đây là anh trai Diêu Nhiếp của cháu, chú còn nhớ anh ấy không?"

"À, nhớ rõ nhớ rõ, bé gái đây mà. Đã lớn như vậy rồi?" Chú Bỉnh liếc mắt đánh giá Diêu Nhiếp từ trên xuống dưới, biểu tình dần dần trở nên bất thường. Bộ dáng do dự muốn nói lại thôi.

Hai anh em Diêu Nhiếp một lòng muốn tìm ra manh mối, cũng không để tâm lắm đến ông lão. Nhưng Nhai Xế lại phát hiện, tặng cho ông một cái ánh mắt cảnh cáo.

Vào đại sảnh, ở giữa bàn thờ là bài vị của ông cố, bên cạnh còn có gia phả. Trên tường có treo một bức trang vẽ Bồ Tát đang ngồi thiền đứng dưới người là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Nhai Xế đốt hương, miệng niệm những chú ngữ không rõ nghĩa.

Chỉ trong chốc lát, một làn khói nhẹ lượn lờ bay lên. Sương khói tràn ngập, phía bên trái bức tranh vẽ Quan âm Bồ tát liền trở nên trống rỗng.

Trong làn khói nhẹ dần dần hóa thành một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

……

images (7)

(cái ảnh bé tí, nhưng thôi kệ đi, ảnh chỉ có Quan thế âm Bồ tát thôi thì nhiều lắm, mà ảnh có Kim đồng Ngọc nữ thì tìm mãi chẳng ra)

Suy nghĩ của tác giả:

Trên thực tế, đây cũng không phải là hồ ly trả ơn gì gì đó, mà là cậu em tự mình hiểu lầm mà thôi.

Về phần cô gái này là ai, thì có thể đã có đồng chí đoán ra rồi. Chẳng qua đây không phải là cô, mà là cậu.

Cảm ơn sự quan tâm và những lời chúc của các đồng chí.

Bố của tôi hiện giờ đang hưởng thụ sự sung sướng, chuyện gì cũng không động tay vào, tất cả đều do tôi và mẹ tôi làm cả.

Chúc mọi người năm mới đều gặp may mắn, chúc mỗi người đều phát tài.

Mặt khác lại có một việc không được tốt lắm, nhưng cũng không tính là chuyện xấu, có thể bài này sẽ phải hào nhập V vào thứ 4 chính là 9. Nhưng tạm thời còn chưa quyết định, cuối tuần sẽ cùng tôi biên soạn trao đổi ý kiến một chút. Nhưng tôi vẫn nên tung ra một cái thông báo trước đi.

Nếu V thì là cùng ngày hội canh ba. Nếu không V, thì thiên văn này liền vĩnh viễn không V. Cho dù là V hay không V thì tôi vẫn luôn tiếp tục tích cực hướng về phía trước với tâm trạng sảng khoái.

Cảm ơn các đồng chí đã luôn ủng hộ. Cầu hợp thân thể bái

40. Chương 7-5

Lần trước chỉ ngồi xổm trên nóc nhà nghe lén những "góc khuất" của em trai, nên Diêu Nhiếp cũng chưa hề biết bộ dạng của Ngọc Nữ tròn méo ra sao. Lần này vừa thấy, quả nhiên xinh đẹp như tiên trên trời, khó trách Diêu Vọng mê muội đến thần hồn điên đảo như vậy. Vốn dĩ cảm thấy cô ả Ngọc Nữ này nhất định là yêu tinh hại người, nhưng khi thấy được bộ dạng thật sự của cô ta, Diêu Nhiếp lại thay đổi quan điểm hoàn toàn. Cô gái này vốn đã xinh đẹp không giống người bình thường, trên người lại không có chút tà khí nào, ngược lại có thêm quý khí trang nghiêm, trên người tràn đầy linh khí vờn quanh. Nếu nói cô ta là yêu tinh quỷ quái, không bằng nói cô ta là Bồ Tát còn đúng hơn.

Ngọc Nữ nhẹ nhàng hạ xuống đất, quan sát tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh, đặc biệt lúc nhìn thấy Diêu Vọng, vẻ mặt có chút biến sắc. Nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi: "Kẻ nào vừa gọi bản thần?"

Giọng điệu thần thái từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, khác hoàn toàn với bộ dáng nũng nịu trong lòng Diêu Vọng khi chỉ có hai người đêm hôm đó.

"Ta!" Thái độ cao ngạo của Nhai Xế so với cô chỉ có hơn chứ không có kém. Theo lý mà nói thì hắn là thần thú, mà vị trước mắt này dù sao cũng là Bồ Tát hiện thân. Đừng nói là Long tử như hắn, ngay cả phụ thân hắn là Thanh Long cũng phải cung kính nhân nhượng cô ta ba phần. Nhưng Nhai Xế có thèm để ai vào mắt bao giờ đâu? Cho dù Ngọc Hoàng Thượng Đế có ở ngay trước mặt, hắn cũng không nhất định sẽ nể mặt.

"Ngươi?" Ngọc Nữ nhìn thái độ kiêu căng của kẻ này với mình. Nếu hắn đã có thể mời mình hiện thân, vậy thì hắn nhất định đã biết thân phận của mình rồi. Đối với mình lại không có chút kính trọng nào, có thể thấy hắn cũng không phải người bình thường. Cô đánh giá Nhai Xế từ trên xuống dưới: "Sát khí bao trùm khắp người như thế này… Ngươi là Lão Thất nhà Thanh Long đúng không?" Nói xong, cô mỉm cười nói: "Đúng là lâu rồi không gặp. Ngươi vẫn xấu tính như xưa ha."

Trước đây Nhai Xế và người này cũng có chút quen biết, chẳng qua đã gần một ngàn năm rồi chưa từng gặp lại.

"Quả thật là lâu rồi không gặp." Nhai Xế cũng trả lại cho đối phương một ánh mắt đầy ám chỉ: "Nhưng người mà ta mời đến là Thiện Tài đồng tử* cơ mà, sao tự dưng Long Nữ lại xuất hiện vậy kìa?"

Ngọc Nữ nghe xong biểu tình liền biến đổi, sắc mặt nhất thời tái nhợt.

Diêu Vọng vẫn luôn đi theo phía sau Diêu Nhiếp đã bị hình ảnh người kia bay ra từ trong bức tranh dọa sợ ngây người. Tuy anh của y đã từng nói nhìn thấy Ngọc Nữ bay vào trong tranh, nhưng đây là lần đầu tiên y tận mắt chứng kiến, khó tránh khỏi có chút sốc, nhất thời còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Cho đến khi tinh thần đã bình tĩnh trở lại, nghe thấy cô ấy và Ngao Thất nói chuyện, y lại cảm thấy không đúng lắm, rõ ràng Ngọc Nữ đã nhìn thấy mình rồi mà, vì sao còn vờ như không quen biết?

Tuy anh trai luôn kéo kéo cánh tay của y, nói y không nên quá kích động. Nhưng lúc này y cũng không thèm để ý đến nhiều chuyện như vậy. Y xông lên phía trước chất vấn: "Ngọc Nữ, rốt cuộc thì em là ai?"

Ngọc Nữ cuối cùng cũng nhìn về phía Diêu Vọng, trong ánh mắt chứa đầy u sầu và bi ai: "Vọng, nếu… Em không phải là người như anh vẫn nghĩ, anh có còn yêu em không?"

Diêu Vọng mới chỉ biết Ngọc Nữ chắc chắn không phải người thường, nên không chút do dự trả lời: "Đương nhiên là có rồi!"

Ngọc Nữ gật đầu, dường như cô rất vừa lòng với đáp án này của y. Nhưng biểu tình đau thương vẫn không hề biến mất, cô lại hỏi lại lần nữa: "Nếu em không phải là Ngọc Nữ, mà là người khác thì sao?"

Đến lúc này tế bào não vốn đã không nhiều của Diêu Vọng đã bị teo lại hoàn toàn, chỉ ngơ ngác hỏi: "Ý em là sao?"

Ngọc Nữ xoay người một cái, trang phục trên người đã hoàn toàn thay đổi. Vẫn là loại áo lụa nhẹ nhàng thoát tục, nhưng đây rõ ràng là loại trang phục của nam giới; mà dáng người cũng từ nhỏ nhắn xinh xắn

biến thành cao lớn thon dài; ngũ quan lại không thay đổi nhiều, vẫn như trước xinh đẹp như tiên trên trời, chẳng qua hình dáng không còn mềm mại tinh tế, mà trở nên mạnh mẽ góc cạnh hơn mà thôi. Ngọc Nữ đã từ "Cô" biến thành "Cậu" mất rồi!

Nhai Xế cười nhạo một tiếng: "Bây giờ nhìn mới giống, đóng giả nữ nhân làm gì vậy? Đã lâu không gặp nha, Thiện Tài."

Lúc này Diêu Vọng sốc nặng. Ngọc Nữ luôn luôn dịu dàng duyên dáng, nũng nịu trong lòng mình lại là đàn ông sao?!

"Hừm." Nhai Xế có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa, dám nói ta thích ca ca ngươi là biến thái! Để ta xem ngươi lúc này biến thái hay không biến thái!

Diêu Nhiếp không biết Nhai Xế đang tính toán cái gì, là anh trai nên anh càng quan tâm đến vị "Thiện Tài" trước mặt này rốt cuộc có ý gì với em trai mình hơn.

"Tôi mặc kệ cậu là thần là quỷ, là nam hay nữ, vì sao cậu lại tiếp cận em trai tôi. Mục đích của cậu là gì?!"

Thiện Tài đồng tử lúc này mới liếc mắt nhìn Diêu Nhiếp: "Ngươi là ca ca của Vọng Vọng?"

Thấy vẻ mặt đề phòng của Diêu Nhiếp, cậu lại thản nhiên cười: "Yên tâm đi, ta sẽ không hại anh ấy đâu. Ta là Thiện Tài đồng tử hầu cận của Quan âm bồ tát, còn gọi là Kim đồng, không phải là yêu ma quỷ quái gì đâu."

Tuy đã biết cậu là thần chứ không phải quỷ, nhưng Diêu Nhiếp vẫn không yên tâm: "Vậy thì tại sao một thần tiên như Người lại muốn lừa gạt tình cảm của em trai tôi?"

Thiện Tài nghe vậy, nhìn về phía Diêu Vọng. Nhưng Diêu Vọng lại giống như bị con gì đó cắn một phát, lập tức dời mắt sang hướng khác.

Ánh mắt Thiện Tài dần ảm đạm, thở dài, nhẹ nhàng kể lại.

……

Theo sự tiến bộ của khoa học, những người có đức tin trong xã hội hiện đại càng ngày càng ít, vì thế nên hương khói thờ phụng đương nhiên cũng càng ngày càng ít. Bồ Tát vài năm gần đây tĩnh tâm tu luyện, không hề đi ra ngoài, nên cũng không thể nghe thấy nguyện vọng khẩn cầu của chúng sinh được. Bồ Tát liền phái hầu cận của mình là Kim Đồng và Ngọc Nữ xuống nhân gian lắng nghe trước, rồi trở về báo lại tâm nguyện của người dân cho Người. Theo thông lệ, vào mồng 1 Ngọc Nữ sẽ hạ phàm trước, đến mười lăm sẽ là Kim Đồng xuống nhân gian tuần tra.

Một năm kia, Ngọc Nữ đi đến thôn Đại Thạch này, người dân ở thôn này đều rất thành kính, hết lòng thờ Phật. Cô vừa mới đến nhân gian, không ngờ lại bị một tên nhóc đần độn trong thôn phát hiện ra. Nên nhớ rằng người bình thường đều không thể nhìn thấy các vị Thần Phật. Trừ phi bọn họ tự muốn hiện thân. Nếu không phải trên người tên nhóc này dư thừa linh khí, thì chính là tâm địa của y rất đơn thuần lương thiện như một đứa trẻ. Nếu không phải thế thì y tuyệt đối sẽ không thể nhìn thấy cô được.

Thằng nhóc ngốc ngốc kia tưởng nhầm Ngọc Nữ là cô gái trong thôn, tùy tiện tán gẫu quên cả trời đất với cô. Ngọc Nữ bỗng cảm thấy chơi đùa thế này thật vui, liền cùng y nói vài câu chuyện tào lao, cũng cảm thấy có chút thú vị. Sau khi cô quay trở về, liền đem việc này kể lại cho Kim Đồng nghe. Kim Đồng cũng thấy chuyện này rất thú vị, đến ngày mười lăm liền biến thành một người con gái đến thôn Đại Thạch tìm hiểu một phen.

Khí chất của Kim Đồng và Ngọc Nữ tương tự nhau, ngay cả bộ dạng cũng thế, nếu cậu biến thân, thật sự sẽ có đến tám phần giống với Ngọc Nữ. Quả nhiên, tên nhóc ngốc nghếch thật sự xem cậu là cô gái trong thôn mà y đã gặp nửa tháng trước, say sưa tán gẫu cùng cậu. Kim Đồng thật sự cảm thấy tên nhóc này rất vui vẻ, liền thương lượng với Ngọc Nữ, từ nay về sau cho dù là ngày mồng 1 hay ngày 15, ở thôn Đại Thạch này đều là Kim Đồng hạ phàm tuần tra.

Kim Đồng vốn là đại ma vương trong núi, còn được gọi là Hồng Hài Nhi, phụ thân cậu là Ngưu Ma Vương, mẫu thân là Thiết Phiến công chúa. Từ nhỏ đã ngang ngược kiêu ngạo, tùy hứng làm bậy. Sau đó bị Quan Âm Bồ tát cảm hóa, nhận làm đồ đệ, đến lúc này cậu mới biết kiềm chế tính tình, một lòng theo Phật.

Bây giờ hạ phàm, không có Bồ Tát ở bên cạnh quản thúc, tính cách tùy hứng của cậu lại bùng cháy trở lại, nảy lên hứng thú muốn đùa dai Diêu Vọng một chút. Nhưng không ngờ tên nhóc kia thật sự rất thành thật, hoàn toàn không tức giận, mà ngược lại còn bao dung với tất cả các hành vi bốc đồng của cậu. Thường xuyên qua lại khiến hai người đã nhen nhóm một thứ tình cảm không nên có.

Diêu Nhiếp nghe kể về "câu chuyện tình yêu đẹp như mơ" xong, vẻ mặt liền hoang mang, chuyện này là sao đây? Bây giờ lại thành sánh đôi với thần tiên sao? Hơn nữa còn là couple nam x nam nữa chứ? Nhưng em của mình thật sự rất ngốc, trước lúc hai người gặp nhau không lâu, y có cứu một con hồ ly, liền nghĩ ngay đến chuyện Kim Đồng đến đây lấy thân báo đáp. Ôm một cục tưởng bở thật to nha~…

Biểu tình của Diêu Vọng so với anh của y càng thú vị hơn, hai mắt đều trợn tròn, thật sự không thể tin được. Ngọc Nữ mà y luôn tâm tâm niệm niệm là thần tiên, lại còn là nam thần tiên nữa chứ… Y vẫn im lặng không nói câu gì, thần kinh sắp suy nhược luôn rồi.

Diêu Nhiếp không biết nên làm thế nào để an ủi em mình, đành vỗ vỗ vai của y. Rồi lại nói với Kim Đồng: "Khó trách hai người chỉ có thể gặp mặt vào ngày mồng 1 và mười lăm."

Kim Đồng cười khổ: "Vốn dĩ ta đã tạ tội với Bồ Tát rồi, nguyện ý bỏ đi tiên tịch, biếm xuống nhân gian, cùng Diêu Vọng chung sống. May thay Bồ Tát từ bi, đã tha thứ mọi tội lỗi của ta, còn cho phép ta hạ phàm." Nói xong, cậu thất vọng liếc mắt nhìn Diêu Vọng một cái: "Nhưng bây giờ chắc cũng không cần thiết nữa rồi, ta sẽ trở về cầu Bồ Tát giáng tội, cho dù là núi đao hay là biển lửa ta cũng đều chấp nhận …"

Nhai Xế đứng ở một bên lạnh lùng nói một câu: "Người và quỷ ở hai thế giới khác nhau, chẳng lẽ người và tiên lại không phải sao? Ngưu Lang và Chức Nữ đến bây giờ cũng chỉ có thể gặp nhau mỗi năm một lần mà thôi. Nếu bây giờ ngươi trở về nhận tội, quỳ ở núi đao cũng mất ít nhất ba ngàn năm, xuống biển lửa cũng phải hơn một ngàn năm…"

Kim Đồng xoay người: "Tình yêu đã mất, thì ngàn năm hay vạn năm cũng có ý nghĩa gì nữa đâu? Núi đao, biển lửa thì có là gì?" Dứt lời, bóng dáng liền dần dần trở nên trong suốt, hóa thành làn khói nhẹ bay vào trong bức tranh.

Diêu Vọng quá mức lo sợ, không thèm để ý đến gì nữa, liền xông đến: "Đừng đi! Mặc kệ em là nam hay là nữ, là Kim Đồng hay Ngọc Nữ, anh đều yêu em…"

Vừa dứt lời, bóng dáng đã biến mất ngay lập tức xuất hiện trở lại, trên gương mặt Kim Đồng tràn đầy kinh ngạc: "Anh nói thật chứ?"

Diêu Vọng ôm cậu vào trong lòng: "Anh nói thật, hai chúng ta sau này sẽ mãi mãi ở bên nhau."

"Vọng Vọng ~ "

"Thiện Tài ~ "

Kết thúc có hậu, đại sảnh biến thành lễ đường, một đôi yêu nhau quấn quýt không rời, kẻ làm anh lại sát phong cảnh mà khụ một tiếng: "Khụ khụ, trước tiên hai đứa không nên quá vội vàng. Nói vậy thì em chính là em dâu của anh rồi? Nhưng làm sao có thể nói chuyện này với bố mẹ đây?"

Vẻ mặt của Thiện Tài vốn dĩ còn thẹn thùng, ngay lập tức quay đầu lại trừng mắt nhìn ông "Anh cả" một cái: "Chỉ cần có Thiện Tài ta ở đây, đảm bảo nhà các ngươi tiền vào như nước, cả đời cơm áo không lo. Nếu các ngươi không đồng ý, Thiện Tài ta sẽ trở thành Tán Tài, khiến tiền bạc nhà các ngươi đều mất sạch!"

Diêu Nhiếp tức đến giậm chân, mẹ kiếp! Còn chưa bước vào cửa đã kiêu ngạo như vậy rồi, sau này còn như thế nào nữa?!

……

Phụ chú:

Kỳ hiện: từ của đạo Phật, Đức Phật hiện ra.

Long nữ: Ngọc Nữ vốn là con gái thứ hai mươi của Sa Kiệt La Long vương, còn gọi là Tiểu Long Nữ.

Hồng Hài Nhi: Hồng Hài Nhi bị Quan Âm thu phục, trở thành hầu cận Thiện Tài đồng tử, thật ra là do tiểu thuyết gia Ngô thừa Ân viết ra. Chẳng qua sau này bởi vì sức ảnh hưởng của "Tây du kí", dân gian cũng dần dần tiếp nhận câu chuyện này.

*Thiện Tài đồng tử

……

Suy nghĩ của tác giả:

Câu chuyện tiên nữ trong tranh đến đây là kết thúc, đây là một câu chuyện cẩu huyết có nguồn gốc từ liêu trai ngôn tình pha lẫn yếu tố hài hước… Ver nam x nam

Lễ mừng năm mới thôi, vẫn là có chút vui vẻ.

Câu chuyện tiếp theo lại trở lại phong cách ngụy thần quái ngụy quỷ dị, pha lẫn cẩu huyết.

Cảm ơn các đồng chí đã ném bom tháng này cho tôi nha:

631769

Thích như kha

blgrdgss

Sữa cây nho cẩu cẩu

Con rắn nhỏ khê khê

w15926857551

fullteal

Bất chính.

guanmengya13

chonbailv

kaiyizhong8

Bởi vì không biết ID bình thường của người nào, nên chỉ ở trong này cùng nhau cảm ơn thôi.

41. Chương 8-1: Kẻ Bất Tử

Nhai Xế thấy chủ nhân của mình, à không, "bà xã" tức giận đến xì khói, hắn quyết định ra mặt vì vợ yêu: "Để ta đi giáo huấn hắn!"

Diêu Nhiếp vội kéo hắn lại: "Quên đi, quên đi." Tuy người ta bây giờ đã bị đày xuống trần gian, nhưng dù sao vẫn là thần tiên nha. Từ nhỏ anh đã xem "Tây du kí" rồi, Hồng Hài Nhi là ai chứ? Là một tên hỗn thế đại ma vương đó! Đắc tội với cậu ta, không chừng nhà họ Diêu thật sự tán gia bại sản mất.

Nhai Xế "Sách" một tiếng, biểu tình rõ ràng là không hài lòng. Nhai Xế thật sự là một thần thú rất hiếu chiến, sau khi thoát khỏi Hải Nhãn, hắn chưa từng gặp một đối thủ xứng tầm nào. Hồng Hài Nhi năm đó là Đại vương trên núi, khả năng chiến đấu đương nhiên không hề kém cạnh. Cuối cùng cũng có cơ hội quậy phá một hồi, không ngờ Diêu Nhiếp lại không cho mình động thủ. Nhưng lệnh của "bà xã" lại không thể không nghe, hắn chỉ có thể căm giận trừng mắt nhìn về phía đôi tình nhân sướt mướt buồn nôn kia.

Hừ! Lúc trước còn nói ta thích ca ca ngươi là biến thái này biến thái nọ, bây giờ thì hay rồi chính mình cũng thành "biến thái", khả năng thích ứng của ngươi nhanh thật đấy!

Em trai có người yêu, người làm anh như Diêu Nhiếp đương nhiên rất vui vẻ. Chẳng qua là phải nói sao với bố mẹ đây? Nếu Thiện Tài đồng tử đã quen với việc "Biến tính" rồi, thì biến thành một cô gái gả vào nhà cũng sẽ che giấu được một thời gian. Hơn nữa nơi này là vùng núi xa xôi nên chắc sẽ không chú ý nhiều như vậy đâu, hộ khẩu, chứng minh nhân dân,.bla..bla..cũng dễ lo liệu thôi, cái chính là sớm chiều ở chung trong một nhà, chắn chắn sẽ không giấu được lâu.

Diêu Nhiếp đắn đo hay là đưa em trai đến thành phố cùng anh luôn nhỉ. Trời cao hoàng đế xa, bố mẹ làm sao mà biết được chứ.

Diêu Nhiếp về nhà nói lại với bố mẹ, hai vị phụ huynh cũng không có ý phản đối. Năm nay Diêu Vọng cũng đã 22 tuổi rồi, cứ ngốc tại vùng nông thôn này trồng lúa cũng không phải là cách. Chẳng lẽ định làm nông dân cả đời sao? Như thế thì làm gì có tương lai? Bây giờ những người trẻ tuổi tài năng một chút đều đã xông đến thành phố làm việc cả rồi. Ra ngoài xã hội một chút cũng tốt thêm nhiều kinh nghiệm sống, vả lại hai anh em cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, không sợ bị người ta bắt nạt.

Nhưng Diêu Vọng lại không chút vui vẻ, anh trai cả năm đều không ở nhà rồi, nếu như mình cũng rời thôn, thì lấy ai chăm sóc bố mẹ đây?

Nhưng ông bà Diêu lại khuyên hắn, bọn họ cũng mới hơn 40 tuổi mà thôi, vẫn còn trẻ trung khoẻ mạnh chán, đâu cần ai chăm sóc chứ? Chưa kể đến người trong thôn cũng không nhiều, hàng xóm láng giềng cũng giống như người thân trong nhà, có thể chăm sóc lẫn nhau được mà.

Thiện Tài cũng đã sớm nhờ Ngọc Nữ, cứ đến ngày mồng một hay ngày mười lăm hạ phàm thì cô sẽ đến giúp đỡ một phen. Đã có thần tiên phù hộ thì còn gì phải lo lắng nữa chứ?

Ngay cả hồ ly béo ú tên Hoa kia cũng nói sẽ đến chăm sóc thường xuyên, để cho Diêu Vọng có thể an tâm thoải mái đến thành phố phát triển sự nghiệp. Tuy Diêu Nhiếp cảm thấy con hồ ly tinh này lương thiện hiếm có, đáng tiếc là có chút ngốc nghếch. Cái bẫy thú vốn là do Diêu Vọng đặt, cho dù sau đó Diêu Vọng có thả cô ta đi thì cũng đâu gọi là có ơn gì đâu? Vậy mà cô ta còn lon ton đến cửa trả ơn nữa chứ, thiếu điều không lấy thân báo đáp mà thôi. Hơn nữa, việc Diêu Vọng đi vào thành phố vốn cũng chẳng phải là phát triển sự nghiệp gì, mà chính là cùng nam thần tiên bỏ trốn! Nếu cô ta biết được sự thật phũ phàng này, chắc khóc đến chết mất.

Diêu Vọng ngượng ngùng nói làm phiền cô, Diêu Nhiếp lại không dám đồng ý, chỉ sợ đến lúc mọi chuyện bị bại lộ, con hồ ly béo ú này lại từ yêu thành hận mà trả thù lên bố mẹ mình thì tiêu. Cho nên cuối cùng anh chỉ từ chối rất dịu dàng.

Biết chuyện đứa con trai thứ hai nhà họ Diêu cũng đến thành phố làm việc, các hương thân đều đến tạm biệt, tặng rất nhiều thổ sản vùng núi khiến cho hành lý của Diêu Vọng càng nhiều hơn. Nhưng khiến Diêu Nhiếp bất ngờ nhất chính là chú Bỉnh không vợ trông coi Từ đường nhà họ Diêu cũng đến tiễn, ông rất ít khi rời khỏi Từ đường nha.

Trước khi đi, chú Bỉnh kéo Diêu Nhiếp sang một bên, đưa cho anh một cái túi gấm, rồi lại thần thần bí bí nói với Diêu Nhiếp: "Cháu cất cái túi này đi, về đến nhà rồi mở ra, nó có thể giúp cháu bình an."

Diêu Nhiếp nói cảm ơn rồi nhận lấy, bây giờ anh cũng không còn dám coi thường quỷ thần như trước nữa, nhưng anh cũng không để tâm lắm đến ông chú không vợ này. Có thể gặp chuyện gì chứ, không phải có Nhai Xế ở đây sao? Cho nên, vừa quay đầu lại, anh liền quên luôn chuyện này.

……

Từ ngày Diêu Vọng và Thiện Tài đồng tử bước vào nhà Diêu Nhiếp, thì cuộc sống chỉ có thể dùng câu gà bay chó sủa, gà chó cũng không yên để hình dung. Thiện Tài từ khi hạ phàm, liền trở lại thời kì đại vương ngang ngược lúc trước, Diêu Vọng cưng chiều cậu ta vô cùng lúc nào cũng bênh chằm chặp, cưng đến mức không thèm để ý đến trời đất đạo lý gì luôn; mà Nhai Xế lại là chúa cao ngạo không ai bằng, dám ở địa bàn của hắn ra oai, hắn nhất định sẽ không cho kẻ đó được yên!

Diêu Nhiếp đứng ở giữa hòa giải, âm thầm chịu đựng như mấy bà thím, tan nát cõi lòng.

Cuối cùng, hai tuần sau đó, sự tình có chuyển biến. Nếu không thì nào là 3 phòng ở một phòng khách, nào là quang cảnh cạnh dòng sông xa hoa, trang trí bày biện tinh tế tỉ mỉ… Cộng thêm căn phòng tích cóp 20

năm, đều sẽ bị phá nát.

Diêu Nhiếp nghĩ Thiện Tài giờ đã hạ phàm, sống ở nhân gian mà không có hộ khẩu hay chứng minh nhân dân thì cũng không ổn lắm. Anh liền gọi điện thoại đến Hình trinh U đội, kính nhờ bọn họ giúp làm ra một thân phận khác. Về mặt làm giả giấy tờ thì Hình trinh U đội đều là nhân tài cả, vài năm gần đây, giúp cho yêu tinh rời núi, thần tiên hạ phàm làm ra vô số căn cứ xác minh, từ trên trời xuống dưới đất thì một chút chuyện thế này còn dễ dàng hơn! Qua một ngày, đã đem mọi chuyện xử lý gọn gang hợp lí rồi. Hơn nữa bọn họ còn tỏ ra vô cùng hứng thú với Thiện Tài đồng tử. Thiên Cơ xông ra thuyết phục, đúng là lưỡi không xương, nói ra toàn lời ngon tiếng ngọt, cứ như vậy dụ dỗ Kim Đồng vừa ngạo mạn vừa háo danh vào Trung đoàn Thủ đô.

Ngày hôm sau, tiền • đại vương trên núi kiêm tiền • thần tiên liền mang cả người lẫn đồ, lôi Diêu Vọng đến thủ đô!

Diêu Nhiếp nhìn căn phòng trống rỗng, thở phào một hơi, thế giới rốt cuộc đã yên tĩnh trở lại rồi…

……

Đáng tiếc, những ngày yên tĩnh đều trôi qua rất nhanh. Từ khi Diêu Vọng và vợ yêu Thiện Tài của y chạy đến thủ đô phát triển sự nghiệp, trong nhà chỉ còn lại Diêu Nhiếp và Nhai Xế tồn tại trong "thế giới của hai người". Mộng xuân đã lâu rồi không quấy nhiễu Diêu Nhiếp bây giờ lại xuất hiện hàng đêm. Vẫn là đôi mắt màu vàng của thú dữ, vẫn là thân hình cao lớn mạnh mẽ, vẫn là tứ chi quấn quýt cuồng nhiệt như vậy, cuối cùng anh đều đúng lúc nhìn thấy "vũ khí thần kỳ" của người ta mà giật mình tỉnh lại.

……

"Đông! Đông! Đông!" Diêu Nhiếp hung hăng chặt đám dưa chuột trên thớt. Trong lòng mắng, dám dọa ông này! Dám dọa ông này!

Tuy rằng cánh tay mạnh mẽ tàn nhẫn chặt dưa chuột, nhưng nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện trên mặt anh có vết đỏ ửng rất khả nghi nha.

"Leng keng" tiếng chuông cửa vang lên. Diêu Nhiếp đang nấu cơm, nhất thời không ra kịp, liền nói với Nhai Xế đang nằm trên ghế sa lon xem ti vi: "Tiểu Thất đi ra mở cửa đi!"

Nhai Xế quay đầu lại tà ta liếc mắt nhìn Diêu Nhiếp một cái, tiểu tử này càng ngày càng quen sai bảo mình rồi nha. Nếu là trước đây, hắn sẽ không thèm phản ứng lại. Nhưng bây giờ khác rồi, dù sao bọn họ cũng đã hôn môi rồi, người kia cũng đã là người của mình rồi. Thế là hắn ngoan ngoãn nghe lời đi ra mở cửa.

Nhà Diêu Nhiếp bình thường cũng không ai đến thăm, khó được như hôm nay có người tìm đến cửa. Nhai Xế mở cửa thì thấy, thì ra là tên thầy bói tép riu Tam Vô. Hắn đứng chắn cả người ở cửa, không hề có ý muốn cho khách vào nhà chút nào.

"Ách… Chào Long tử, tôi đến tìm Tiểu Diêu có chút việc…" Tam Vô vẫn còn chút sợ hãi đối với vị Long tử điện hạ xấu tính này.

Nhai Xế vẫn không muốn cho cậu vào nhà, tiếp tục chắn ở cửa lớn, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

Trán Tam Vô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Diêu Nhiếp lúc này ngoái đầu ra bên ngoài hô một câu: " Là ai vậy?"

Tam Vô giống như được đại xá, lập tức gào lớn: "Tiểu Diêu, là tôi, Tam Vô đây! Tôi tìm anh có chút việc!"

Diêu Nhiếp lau tay, bước đến cửa đuổi Nhai Xế đang chắn ở cửa sang một bên: "Ác, là đạo trưởng à, mời vào nhà."

Tam Vô đến đây lần này thật sự là không có việc sẽ không bước lên ba tầng lầu, cậu thấy Diêu Nhiếp vội vàng đi ra đi vào, nào là pha trà nào là rửa hoa quả,..bla..bla.. vội vàng ngăn lại nói: "Tiểu Diêu, anh ngồi xuống đi. Tôi chỉ ngồi một chút rồi đi thôi, lần này đến đây là có việc cần anh giúp."

Diêu Nhiếp rót cho cậu một ly trà: "Ác? Khó có khi cậu đến tìm tôi nha, có chuyện gì vậy?"

Tam Vô nhận lấy ly trà, cảm ơn, rồi mới bắt đầu nói ra mục đích của chuyến thăm nhà lần này: "Là thế này, lúc Tết anh không ở Vân Thiên cung đúng không? Gần đây tôi có nhận một vài vụ làm ăn, khách hàng hình như muốn gửi cho tôi cái gì đó, nhưng mà mai tôi phải đi công tác ở nước ngoài với đội phó mất rồi. Cho nên tôi bảo anh ta gửi thứ đó đến chỗ anh, ngày mai sẽ mau chóng chuyển đến cho anh."

"Ác? Đó là cái gì?" Diêu Nhiếp có chút tò mò.

Ánh mắt Tam Vô hơi né tránh: "Đến lúc đó anh sẽ biết, tôi còn có chút việc, đi trước nhé. Thứ đó phải bảo quản thật tốt, phải nhớ rõ trước khi tôi trở về ngàn vạn lần không được mở ra đó."

Nói xong, Tam Vô giống như bị lửa đốt mông chạy biến.

……..

Đến tối, bưu kiện đã được chuyển đến cửa.

Bưu kiện rất lớn, là một cái hộp hình chữ nhật, kích thước đủ để chứa cả một người đàn ông trưởng thành. Tam Vô bảo mình bảo quản gì đó, trong lòng Diêu Nhiếp nổi lên nghi ngờ phải chăng thứ này rất kỳ quái, nhìn cái hình dạng này, không phải là quan tài đấy chứ? Anh thử nâng lên một chút, cũng không nặng lắm, xem ra bên trong không phải là chứa thi thể rồi. Cuối cùng cũng yên tâm, nhưng vẫn rất tò mò bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Nhưng mà Tam Vô đã dặn trước khi cậu ta về không được mở ra rồi, nên Diêu Nhiếp cũng không mở bưu kiện ra, đem thứ này tạm thời đặt ở phòng chứa đồ linh tinh vậy.

Ban đêm Diêu Nhiếp ngủ không ngon giấc, luôn có cảm giác có người ở phía sau theo dõi anh. Ở trên giường trằn trọc lăn qua trở lại, anh quyết định đứng dậy đi vệ sinh. Lúc đi qua phòng chứa đồ, đột nhiên nghe được một loạt tiếng "Hắt xì hắt xì", rồi lại giống như có một con vật nào đó đang dùng móng vuốt cào cào trên vách tường. Diêu Nhiếp sợ tới mức giật mình một cái, vội vàng gọi Nhai Xế dậy.

Hai người cùng nhau bước vào phòng chứa đồ, âm thanh đó rõ ràng phát ra từ bưu kiện của Tam vô.

Nhai Xế đang trong mộng đẹp thì bị quấy rầy, mang một bụng nổi giận đùng đùng, cái thứ quỷ này dám ở địa bàn của bản Long tử ra oai sao?! Miệng hắn nhả ra thanh bảo kiếm, chém một nhát vào cái hộp. Vung tay chém xuống, "Loảng xoảng đương" một tiếng, cái hộp liền được mở ra.

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Cậu em Diêu và Hồng Hài Nhi không phải là diễn viên, nên diễn không được tốt lắm, thôi thì phái bọn họ đến thủ đô luôn đi.

Nếu không với cá tính của Nhai Xế, hắn và Hồng Hài Nhi nhất định không hợp nhau, cả hai đều là loại người xem mình là cái rốn của vũ trụ.

Sau này, bọn họ đôi khi cũng có thể đi ra làm khách mời khách mời đó.

Chương này bắt đầu cho một câu chuyện khác.

Thiện Tài: Chờ xem, ta tới kinh thành khẳng định sẽ rất vui vẻ náo nhiệt, Long tử kia là cái gì chứ? Chỉ là loại tiểu bạch kiểm được người ta nuôi mà thôi!

Diêu Vọng chỉ ngón tay vào mình: … Vậy anh cũng là tiểu bạch kiểm sao…

Thiện Tài: Nói bậy vừa thôi! Mặt của anh đen như vậy, không biết xấu hổ hay sao mà nói mình là tiểu bạch kiểm hả?!

Mặt khác, ở đây tôi trịnh trọng nói rõ, lấy khám phá khoa học để làm đề tài cũng không phải độc quyền của một mình tôi, tất cả mọi người đều có thể dùng, cũng không phải do tôi sáng tạo độc đáo ra, cũng không tồn tại vấn đề nào dồn bất trí kính, dù sao TY đến gần ngụy khoa học đang nổi như vậy.

Cảm ơn các đồng chí đã ủng hộ, đêm nay đến ân phách đi

42. Chương 8-2

Vì sao tôi đã chết rồi nhưng vẫn có thể sống lại? Không ngừng chết đi sống lại mấy lần, chẳng lẽ tôi đã không còn là con người nữa sao? Hay là đã có những thay đổi kỳ lạ xảy ra trên người tôi rồi?

Người luôn gọi tên tôi mỗi ngày là ai vậy? Trong lòng luôn không yên ổn, rốt cuộc thì tôi đã quên mất cái gì? Đừng gọi nữa! Tim sẽ rất đau. Là ai vậy? Rốt cuộc là ai vậy?!

……

Ngày 7 tháng 12

Hôm nay mình đã cãi nhau với hắn một trận, do hắn dám lén lút sau lưng mình đi quán bar với kẻ khác. Mình biết ở ngoài hắn luôn luôn lăng nhăng hết lần này đến lần khác, đêm nay rốt cuộc không nhịn được nữa mà đuổi hắn ra ngoài. Nhưng mình lại hối hận ngay lập tức, muốn đuổi theo tìm hắn về, không ngờ lúc qua đường, mình bị xe đâm trúng.

Ngày 8 tháng 12

Lúc mình tỉnh dậy không ngờ lại đang ở trong nhà xác của bệnh viện. Bảo vệ nhà xác thấy mình bật dậy, sợ đến suýt ngất đi luôn. Ông ta nói mình bị xe đâm cho đầu rơi máu chảy, lúc đưa vào bệnh viện đã tắt thở rồi. Làm sao mà có chuyện vô lí như thế được? Không phải bây giờ mình vẫn sống nhăn răng đây sao?

Thôi nói sau đi, mình vươn tay lên đầu sờ soạng một chút, quả thật trên tay đầy máu, nhưng trên đầu lại không hề có một vết thương nhỏ nào cả.

Ngày 9 tháng 12

Hắn vẫn chưa về, mình không biết hắn là vì quá tức giận hay là hắn thật sự vô tình như thế, sống chung với nhau đã hai năm, nhưng hắn lại không hề có chút vương vấn nào.

Ngày 10 tháng 12

Hắn cuối cùng đã quay lại, trong lòng mình tràn đầy vui sướng, chỉ đổi lấy là sự vô tình của hắn. Thì ra là hắn quay về để thu dọn đồ đạc. Mình muốn cầu xin hắn ở lại, nhưng lại không thể hạ mình được, mình cũng có lòng tự tôn của bản thân.

Ngay lúc hắn đi ra đến cửa, mình cuối cùng cũng không ngăn được kéo hắn lại. Hắn kiên quyết muốn đi, một phen đẩy mình ra, hắn dùng sức rất mạnh, khiến mình va thẳng vào cạnh tủ giầy. Mình chỉ cảm thấy bên thái dương đau nhức dữ dội, trời đất quay cuồng, mắt chỉ còn nhìn thấy máu đang chảy ra, mình cứ thế ngất đi.

Ngày 11 tháng 12

Mình cảm thấy trên ngực rất nặng, giống như có gì đó đang đè lên người vậy. Khi mình vừa mở mắt ra, liền bị một nhúm đất đáp trúng mặt. Mình "Phi phi" hai tiếng phun hết đất ra.

"Á!" Bên tai vang lên tiếng thét chói tai, cái giọng này nghe rất quen, mình biết đấy chắc chắn là hắn.

Khi mình nhìn thẳng về phía hắn, hắn sợ đến mức vứt luôn cái xẻng đang cầm trên tay, hồn bay phách lạc vừa thét chói tai vừa chạy trối chết.

Bây giờ mình mới chú ý đến, thì ra mình đang nằm trong một cái hố đất, bị một lớp đất đè trên người nặng muốn chết. May mắn là hắn "Khởi công" chưa được bao lâu, tính toán cũng không kỹ càng, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ làm việc gì nặng nhọc, nên đương nhiên đào cái hố này cũng không sâu lắm. Chứ không thì mình cũng không biết leo ra ngoài bằng cách nào nữa.

Mình sờ sờ thái dương, trơn mịn bóng loáng, đến một vết xước bé tí cũng không có. Nói vậy thì mình lại chết một lần nữa rồi sao?

Ngày 12 tháng 12

Chỉ sợ là hắn nghĩ rằng mình đã chết, muốn lặng lẽ đem mình đi chôn, cứ như vậy chuyện này sẽ bị che giấu đến thần không biết quỷ không hay đúng không?

Tình cảm hai năm qua đều là giả dối sao? Mình có chỗ nào không tốt với hắn sao? Vì sao lại vô tình như vậy?

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng mình cũng đã nhận ra. Hắn thật ra không hề yêu mình, chỉ sợ ngay từ đầu đã không hề yêu. Mình quyết định sẽ đi giải tỏa tâm trạng, đi đến một thành phố khác, rời xa nơi tràn ngập tưởng niệm này.

Ngày 20 tháng 1

Mấy ngày trước mình đã đến thành phố G rồi. Gần đây mới phát hiện ra cơ thể của tôi có một số vấn đề khác lạ, cho dù mình có bị thương đến mức nào, thì chỉ sau một ngày nhất định sẽ tự chữa lành. Mình cũng không biết chuyện này là như thế nào nữa.

Hơn nữa, vào mỗi đêm mình luôn nghe thấy có ai đó đang gọi mình, cũng không trực tiếp gọi tên, nhưng mình biết người đó thật sự đang gọi mình. Giọng nói đó vừa giống như kề sát bên tai, vừa giống như truyền đến từ nơi xa xôi nào đấy. Rốt cuộc là ai vậy?

Đừng gọi nữa, vì sao trái tim lại đau đến như vậy?

Ngày 16 tháng 2

Mình không thể chịu thêm được nữa, cứ thế này mãi thì sớm muộn gì mình cũng bị tâm thần mất. Dù là lúc ngủ hay lúc tỉnh táo, mình đều có thể nghe thấy tiếng gọi kia. Mình vào bệnh viện kiểm tra rất nhiều lần, đầu cũng không có dấu hiệu bị tổn thương, bọn họ cho rằng mình có chứng hoang tưởng. Mình không tin, mọi chuyện nhất định không phải như vậy. Hôm nay mình muốn tìm một pháp sư để xem xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

……

"Lạch cạch!" Bưu kiện đã bị chém thành hai nửa.

Hai người nhìn vào thì thấy bên trong hình như không có gì cả. Cho đến khi cúi người xuống gần hơn để nhìn vào, thì từ trong cái hộp gỗ bay ra một làn khói nhẹ, lao thẳng về phía Diêu Nhiếp. Diêu Nhiếp theo bản năng phẩy tay một cái, quạt làn khói bay mất.

Làn khói màu trắng kia giống như có ý thức, rẽ sang hướng khác, nhẹ nhàng bay ra ngoài cửa sổ.

Diêu Nhiếp hoảng sợ, chẳng lẽ cái đám khói trắng này chính là thứ Tam Vô nhờ mình trông giúp sao? Cần gì phải dùng một cái rương lớn như vậy chứ? Không đúng, nếu đây chỉ là một làn khói nhẹ, vậy ai là người cào cái rương kia?

Diêu Nhiếp nhìn kỹ lần nữa, trong cái rương có dán bùa, xem ra bên trong vốn dĩ có chứa một thứ tà môn nào đó.

"Vừa nãy là Quỷ Hồn sao?" Diêu Nhiếp thắc mắc.

Nhai Xế lắc đầu: "Không. Nếu là hồn phách thì ngươi cũng có thể nhìn thấy hình dáng hoàn chỉnh của nó. Đây không phải là Quỷ Hồn, ta cũng không rõ nó là thứ gì."

Diêu Nhiếp vô cùng bất ngờ, Nhai Xế là thần thú đã hơn ba nghìn năm tuổi, vậy mà cũng không biết đấy là gì?

Nhai Xế cảm thấy mình bị coi thường, mất hứng nói: "Nhìn cái gì? Ta đâu phải Bạch Trạch, làm sao biết cả mọi thứ được chứ?"

Diêu Nhiếp nhìn cái rương trống rỗng, bất lực nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Cái thứ bên trong chạy đi đâu mất rồi." Phải nói thế nào với Tam Vô đây?

Nhai Xế không thèm để ý đến anh, xoay người đi ra ngoài ngủ lại.

Tuy rằng gọi điện thoại quốc tế khiến lòng anh đau như cắt, Diêu Nhiếp do dự một chút, vẫn quyết định gọi điện thoại cho Tam Vô, báo cáo khái quát tình hình cho cậu ta biết. "Tút tút tút" đợi một phút, vẫn không có ai nhấc máy. Ngay lúc Diêu Nhiếp định cúp điện thoại, Tam Vô cuối cùng cũng nghe máy. Nhưng không biết có phải vì cậu ta đang ở nước ngoài là nguyên nhân khiến tín hiệu không tốt hay không, âm thanh đứt quãng, âm thanh không rõ ràng, lại còn rất ồn ào.

"Alo? Tam Vô? Đạo trưởng?" Sao tín hiệu lại yếu thế nhỉ?

"Tôi nghe đây, có chuyện gì thế?"

Tuy lời nói của đối phương đứt quãng, nhưng Diêu Nhiếp cơ bản vẫn có thể đoán được ý của cậu, vội tranh thủ thời gian nói: "Đạo trưởng, cái bưu kiện cậu gửi tôi đã nhận được rồi. Bên trong nó chứa cái gì vậy? Đêm nay tôi nghe thấy từ trong rương truyền ra tiếng móng tay cào vào rương, nên Nhai Xế đã vung một kiếm bổ đôi nó ra rồi. Còn có đám khói nhẹ bay ra ngoài nữa."

"Không xong rồi, anh ngàn vạn lần đừng trở về "

"Gì cơ?! Cậu nói cái gì? Alo? Tam Vô? Alo?" Diêu Nhiếp không nghe rõ cậu muốn nói cái gì, điện thoại đã bị cúp mất tiêu rồi.

"Rốt cuộc cậu ta muốn nói cái gì vậy kìa?" Diêu Nhiếp không hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Diêu Nhiếp đi qua phòng của Nhai Xế, đúng lúc nhìn thấy hắn đang cởi quần áo để ngủ, tên này quen ngủ nude rồi. Tuy trong nhà không còn người khác, nhưng hắn không sợ bị cảm mạo sao, thật ra ở trong nhà thì làm gì có chuyện lạnh đến mức bị cảm chứ, chẳng qua Diêu Nhiếp nhìn thấy thân hình cường tráng kia, lại nhớ đến mấy đêm mộng xuân mà chột dạ đỏ mặt thôi.

Anh vội vàng chạy về phòng mình, ngồi ở mép giường ngơ ngẩn. Bờ vai rộng này, cơ ngực này, vòng eo thon gọn săn chắc này, rồi cả khuôn mặt đẹp trai nam tính cùng với đôi mắt màu vàng này, những hình ảnh đấy đang không ngừng tua đi tua lại trong đầu Diêu Nhiếp.

Đột nhiên, anh ngửi được một mùi kỳ lạ, mùi hương này cũng giống với mùi của hương khói thắp ở các miếu thờ, nhưng mùi này lại ngọt ngào hơn một chút.

Không đúng! Nửa đêm rồi ai lại đi thắp hương chứ?! Thật là kỳ quái mà. Vừa mới trải qua một chuyện kỳ lạ như vậy, nên Diêu Nhiếp bỗng cảm thấy chuyện này rất quỷ dị, vội chạy đến phòng của Nhai Xế: "Tiểu Thất à, cậu mau vào phòng tôi thử xem, tự dưng lại có một …" hai chữ "mùi hương" còn chưa kịp nói ra, Diêu Nhiếp đã ngây ngẩn cả người.

Cuối cùng cũng đã phát hiện ra tên đầu sỏ gây nên. Cái tên Nhai Xế này hơn nửa đêm không chịu ngủ, mà trần truồng chạy đi đốt hương gì thế?

"Nửa đêm rồi mà cậu còn làm cái gì vậy?!"

Nhai Xế không ngờ Diêu Nhiếp lại đột nhiên xuất hiện, vội vung tay làm tắt cây hương, biểu tình có chút bực bội: "Đốt hương muỗi."

Còn có loại hương muỗi này nữa sao? Nhìn thế nào cũng giống với loại hương đốt trong miếu thờ nha.

"Đây là hương muỗi thật sao? Không đúng nha, nhà của chúng ta ở tận tầng 13 cơ mà, lấy đâu ra muỗi chứ?"

Nhai Xế không thèm giải thích, một phát đóng luôn cửa lại.

Diêu Nhiếp nhìn chằm chằm cửa phòng đang đóng chặt, không hiểu gì cả, tên này rốt cuộc lén lút làm gì vậy kìa?

……

Phụ chú:

Bạch Trạch:

Là thần thú nổi tiếng trên núi Côn Lôn, toàn thân trắng như tuyết, có thể nói được tiếng người, thông suốt mọi chuyện trên thế gian, rất ít khi hiện thân, trừ phi có bậc thánh nhân thống trị thiên hạ xuất hiện, thì lúc ấy mới đến trợ giúp. Là Cát tường thú có thể khiến cho người ta gặp dữ hóa lành.

43. Chương 8-3

Cả một đêm này Diêu Nhiếp không hề mộng xuân, có thể thỏa sức đánh một giấc ngon lành.

Nhưng những chuyện kỳ quái vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Diêu Nhiếp luôn luôn cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, nhưng đến khi nhìn lại, thì chẳng thấy gì cả.

Lúc tắm rửa, dư quang trong khóe mắt nhìn thấy, hình ảnh một đôi mắt được phản chiếu qua cửa sổ thủy tinh! Da đầu bỗng tê rần, nước ấm phả vào người cũng trở nên lạnh buốt. Đến khi anh nơm nớp lo sợ đề phòng nhìn lên, thì trên cửa sổ căn bản không hề có đôi mắt nào cả, chỉ có hình ảnh phản chiếu của cái đèn trắng trong phòng tắm mà thôi.

Lúc đi ngủ, anh đột nhiên lại cảm thấy bản thân như đang chìm trong dòng nước lạnh như băng. Diêu Nhiếp bị cảm giác kỳ quái này làm giật mình tỉnh giấc, anh muốn xoay người để thoát khỏi loại cảm giác vô cùng quỷ dị này, nhưng lại giống như bị quỷ áp giường*, không thể động đậy; muốn há mồm kêu cứu, lại không thể mở miệng ra được. Diêu Nhiếp sợ đến mức lập tức thầm niệm nam mô A di đà phật trong lòng, chỉ chốc lát sau, ý thức của anh lại bắt đầu mông lung, đến khi anh tỉnh dậy thì cảm giác bị chìm trong nước đã hoàn toàn biến mất.

Anh lập tức nhảy xuống giường muốn kiểm tra chăn đệm thử xem sao, nhưng kiểm tra đi kiểm tra lại hơn mười phút, cũng không thấy có gì bất thường. Anh vẫn chưa an tâm mà quỳ rạp trên đất nhìn dưới gầm giường, nhưng trừ bụi bặm ra, anh cũng không thu hoạch được gì khác.

Bây giờ anh đã thông suốt linh cảm, nếu thật sự có gì đó theo ám, thì anh phải nhìn thấy rồi chứ. Hơn nữa Nhai Xế vẫn ở ngay bên cạnh, làm gì có loại tà vật nào không sợ hắn? Chẳng lẽ do thần kinh của mình nhạy cảm quá mức sao?

……

Đêm nay, Diêu Nhiếp lại ngửi thấy mùi hương ngọt ngào thoang thoảng. Sau đó lại giống như mấy đêm trước, mơ thấy thân hình tràn ngập hương vị hoang dã của Nhai Xế đang đè lên người mình.

Tục ngữ nói rất đúng, trước lạ sau quen, mấy lần mộng xuân trước đây, anh chỉ cảm thấy vừa xấu hổ vừa quẫn bách. Tuy anh cũng chẳng phải là gà tơ, nhưng bị đàn ông đè là chuyện anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Nhưng bây giờ anh đã không còn ngại ngùng hay kháng cự như trước nữa, mà đã có thể nhiệt tình đáp lại đối phương. Thậm chí khi bị tình dục kích thích, anh còn có thể đổi từ thế bị động sang chủ động, bắt đầu trêu chọc ngược lại Nhai Xế.

Dựa theo diễn biến của những lần trước thì tiếp theo là lúc "quả dưa chuột lớn" của Nhai Xế sẽ gặt hái. Nhưng đêm nay nó lại không có cơ hội được lên sân khấu, ngay khi đang mơ đến thời điểm mấu chốt, Diêu Nhiếp bỗng cảm thấy có người đang sờ mó mình, cái tay đang ve vuốt trên da vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương. Anh giật mình bật dậy.

Diêu Nhiếp ngồi trên giường, trên trán còn vương mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch trong lồng ngực, miệng thở hổn hển. Anh vội vàng ấn công tắc bật đèn trên đầu giường, mờ mịt nhìn mọi thứ xung quanh, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, không nhìn thấy bất kỳ ai, anh thở phào một hơi.

Nhưng đột nhiên anh lại phát hiện ra một chỗ bất thường, dưới ánh sáng của ngọn đèn ngủ có một cái bóng đổ dài phía trước giường. Đèn ngủ đặt ở đầu giường phía bên trái, nếu là bóng của mình, thì nó phải ở bên phải cái giường mới đúng, không thể nào ở phía trước được.

Diêu Nhiếp vừa mới yên tâm được một chút, giờ lại phát hiện ra cái này, mồ hôi mẹ mồ hôi con đua nhau chảy đầy trên trán. Anh theo bản năng muốn cầu cứu Nhai Xế đầu tiên, không ngờ ngay lúc này cửa phòng lại bị đá văng ra. Nhai Xế xông vào.

Diêu Nhiếp vui như trẩy hội, đúng là thần giao cách cảm nha! Có việc cần là đến ngay tức khắc.

"Kẻ hỗn đản nào dám phá hỏng chuyện tốt của ta hả?!" Cả người Nhai Xế tỏa ra mùi vị chết chóc, sát khí ngút trời.

Vì sao mỗi ngày Diêu Nhiếp đều mộng xuân? Không phải vì anh động xuân tâm, cũng không phải vì anh đã thông suốt tình cảm của mình với Nhai Xế. Mà thật ra là do Nhai Xế âm thầm lén lút động tay động chân. Mùi hương mà Nhai Xế gọi là "Hương muỗi" trong đêm hôm đó thật ra có gốc gác rất lớn. Loại hương này gọi là Nhập Mộng hương, sau khi đốt một lúc, là có thể vào được giấc mơ của người ngửi phải mùi của nó.

Chẳng phải Nhai Xế đã sớm lên lịch cho kế hoạch đè Diêu tiền • MC rồi sao? Thế thì vì sao đến bây giờ hắn vẫn không xuống tay? Cũng không phải do hắn có phong độ, thật ra trên tay giấu đầy "công cụ phạm tội" nha. Hắn rất coi thường chuyện bá vương ngạnh thượng cung, cái hắn muốn là Diêu Nhiếp giống như rùa rút đầu kia phải chủ động trèo lên giường của hắn, nhưng chuyện này còn khó hơn lên trời. Long tử điện hạ vẫn rất tự tin, nhìn kiểu gì cũng thấy tên kia có ý với mình nhưng không muốn thừa nhận mà thôi. Chỉ cần dùng một ít thủ đoạn làm xúc tác, khiến tên kia có thói quen thân mật với mình. Hắn không tin tên này sẽ không thành thịt dâng đến miệng mình!

Chẳng qua Nhập Mộng hương cũng không phải là phàm vật, muốn lấy được phải tốn sức một chút. Hắn thừa lúc những ngày Diêu Nhiếp vội vàng đi chụp quảng cáo, chạy một chuyến đến Tây Hải Long Cung. Tây Hải Long Vương này đã là đời thứ 10 rồi. Là hậu duệ của anh trai hắn, xét theo vai vế mà nói, Long Vương còn phải gọi Nhai Xế một tiếng cụ Tổ đó.

Nhai Xế nghênh ngang vào Long Cung như về nhà mình. Long Vương cũng không dám đắc tội với vị "Tổ tông" này, chẳng những nhiệt tình chiêu đãi, mà ngay cả khi hơn một nửa bảo vật được cất giấu trong cung bị Nhai Xế ngang nhiên cướp bóc, cũng chỉ âm thầm chảy máu trong lòng, mắt nhắm mắt mở để hắn cướp đi.

Tốt rồi, "công cụ phạm tội" đã lấy được rồi, này không, Nhai Xế phải tìm thời cơ thích hợp, vào cái đêm ở thôn Hàng Thân trước Tết, hắn đã thử sử dụng Nhập Mộng hương một lần, đi vào giấc mơ của Diêu Nhiếp. Vốn chỉ muốn nhân cơ hội này kiếm chút mỡ, nhưng không ngờ tên kia trong giấc mơ lại trở nên vô cùng to gan, tên đó vậy mà dám vuốt ve ngực hắn, không ngừng sờ mó linh tinh. Ham muốn của hắn rất nhanh chóng được gợi lên, thầm nghĩ sẽ ăn luôn tiểu tử không sợ chết này ngay tại đây!

Đáng tiếc, mỗi lần Diêu Nhiếp nhìn thấy "thằng nhóc" nhà mình, đều sẽ giật mình tỉnh dậy, chỉ thiếu một bước nữa là qua cửa rồi, mỗi lần hắn trở về đều như gãy cánh, tức muốn hộc máu. Nhập Mông hương, tổng cộng chỉ có 20 cây mà thôi, đêm nay chính là cây cuối cùng. Hắn hạ quyết tâm, cho dù phải hóa phép làm thằng nhóc nhà mình nhỏ lại, hắn nhất định cũng phải "Làm"! Bản lĩnh chiến đấu của đàn ông muốn giảm thì cứ giảm đi, cứ đem thịt ăn vào bụng trước rồi nói sau!

Nhưng lúc này đây ngay cả cơ hội để vũ khí của hắn xuất hiện cũng không có, Diêu Nhiếp đã bị cái thứ quái quỷ nào đó làm tỉnh dậy mất rồi.

Bà nội nó chứ! Tên khốn nào?! Tên khốn nào dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử?! Để xem ta có tiêu diệt mi hay không!

Diêu Nhiếp thấy bóng người màu đen bị sát khí ngút trời của Nhai Xế dọa sợ đến mức chui luôn vào gầm giường, anh vội nhảy xuống giường, trốn sau lưng Nhai Xế, to gan hướng về phía gầm giường gào lên: "Mày là ai?! Mau ra đây! Nếu không tao sẽ nói cậu ta đánh mày đến hồn phi phách tán luôn đó!"

Qua một phút, một chút động tĩnh cũng không có. Diêu Nhiếp lại gào lên lần nữa, đối phương vẫn không hề đáp lại.

Nhai Xế làm gì có chuyện muốn dài dòng thêm nữa? Một tay nâng cả cái giường lên, lật một vòng. Ánh đèn chiếu vào trên sàn, cũng không thấy cái bóng đen lúc nãy.

"Sách! Để nó thoát mất rồi!" Cái thứ kia thật sự rất khôn ngoan, có thể biến mất ngay trước mắt bọn họ.

Chắc rằng cái bóng đen quỷ dị kia đã bị dọa chạy mất, nhưng cái giường đã bị phá hỏng mất rồi, đêm nay anh ngủ ở đâu đây? Diêu Nhiếp liếc mắt nhìn Nhai Xế một cái, trong lòng Nhai Xế đầy chờ mong. Diêu Nhiếp lắc đầu: "Xem ra đêm nay tôi phải ngủ ở phòng chứa đồ rồi." Trước đây lúc Diêu Vọng và Thiện Tài còn ở, anh đã dọn dẹp lại phòng chứa đồ một chút, đặt một cái giường đôi ở đó. Đêm nay chắc phải qua đêm ở đó rồi.

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng, ý đồ xấu xa nói: " Cái "quan tài" còn để trong đấy đó."

Không nhắc thì anh cũng quên mất. Nhất thời Diêu Nhiếp sởn gai ốc, rùng mình một cái: "Tiểu Thất à, đêm nay tôi ngủ chung với cậu nhé?"

Lần này Nhai Xế cười đến thật tà ác.

……..

Tam Vô cảm thấy mình thật sự là mốc meo tám đời. Năm trước Trung đoàn bên kia đến thông báo, nói là Cục điều tra hiện tượng siêu nhiên thế giới sẽ điều một UBI đến, muốn hợp tác với Hình trinh U đội. Tạm thời sẽ phân về phân cục thành phố G.

Tam Vô vốn rất vui vẻ, dù sao phân đội thành phố G của bọn họ thế lực mỏng, tính cả Tiểu Đào cũng chỉ có 4 thành viên, trong đó lại còn có một người năm nào cũng là thần long kiến thủ bất kiến vĩ*. Có thêm người giúp một tay hứa hẹn sẽ làm được thêm nhiều việc hơn.

Tam Vô tràn ngập nhiệt tình chào đón đồng nghiệp mới, không ngờ lại chào đón phải cái gã quỷ nước ngoài tóc đỏ động kinh gặp ở thôn Hàng Thần kia!

Đen đủi! Gã quỷ nước ngoài này nhìn thấy cậu như ong nhìn thấy mật, ruồi bọ gặp được shit, nắm tay Tam Vô không chịu buông ra. Nụ cười kia trong trong mắt Tam Vô chỉ có thể gọi là vô cùng bỉ ổi.

Cao đội phó lại còn cố tình phái mình đi hợp tác với gã để cùng nhau phá án nữa chứ. Chẳng những phải hợp tác với gã, mà còn phải nuôi gã, để cho cái gã quỷ này ở tạm nhà cậu nữa. Tam Vô nhận mệnh lệnh này xong, mặt liền xanh như tàu lá.

May mắn lần này "Chim to" đã thông minh hơn rồi, lúc nào cũng mang theo từ điển điện tử, giao tiếp đã không còn là vấn đề nữa. Nhưng gã quỷ này lại nhiệt tình quá mức, bám rất chặt, cả cái Tết âm lịch cậu thật sự rất đau tim nha.

Mấy hôm trước nghe nói ở nước ngoài có một án tử cần Hình trinh U đội phái người qua trợ giúp. Tam Vô không nói hai lời lập tức xin đi, lúc này mới trốn được gã nước ngoài để hưởng thanh tĩnh vài ngày. Nhưng Diêu Nhiếp đột nhiên lại gọi điện thoại đến, khiến cậu có chút lo lắng, án tử bên kia vừa xong, cậu liền gấp gáp trở về.

……..

*rồng thấy móng không thấy đuôi: ý bảo hiếm gặp, ít xuất hiện.

44. Chương 8-4

"Này, cục cưng thân yêu ơi, hôm nay em vẫn quyến rũ như vậy~ cơ thể của em tỏa ra mùi thơm của thịt, oh, còn quyến rũ hơn cả mùi gà nướng nữa~ "

Xem đi xem đi, đúng là ban ngày không nên gọi người, ban đêm không nên gọi quỷ mà. Vừa mới nhắc đến là cái gã dính tinh trùng kia đã xuất hiện rồi. Mỗi lần gặp mặt, gã đều nói toàn mấy câu luyên thuyên dông dài. Tuy không biết những lời này, đó, kia là có nghĩa gì, nhưng cứ nhìn vẻ mặt cuồng nhiệt si mê của gã xem, sẽ biết ngay đó tuyệt đối không phải là những lời lẽ hay ho gì.

"Cục cưng bé nhỏ thân yêu ơi ~ em định đi đâu vậy? Ác, anh rất đau lòng nha, em đã bỏ nhà ra đi một tuần lễ, giờ đã trở lại, vậy mà cũng không chịu đến tìm anh, trái tim anh tan nát, oh ~" Daniel đang rất nhập tâm chân thành biểu diễn một màn. Đáng tiếc "khán giả" lại không hề hưởng ứng, vẻ mặt thì ngơ ngác.

Tam Vô sống cùng với gã nước ngoài tóc đỏ quái gở này được một thời gian, đã học được một ít điểu ngữ, trong đó thường dùng nhất chính là: "what?"

Daniel dùng thứ tiếng Trung mơ hồ không rõ ràng trả lời: "Về nhà à?"

Tam Vô lắc đầu: "Còn có việc phải làm."

Daniel nghe không hiểu, nhưng vì kế hoạch "tiếp cận" gã cũng không ngại, khoác vai Tam Vô: "Together, together!"

Tam Vô lại hiểu được từ này, bởi vì trong khoảng thời gian này, cho dù cậu đi đâu, thì gã nước ngoài quái gở này cũng đều nói từ này.

……

Một tuần sau đó, Tam Vô lại đến thăm nhà lần nữa. Lúc này xem ra tâm trạng của Nhai Xế rất tốt, chẳng những không đứng chắn ngay cửa, mà ngược lại còn cho bọn họ vào, rồi còn pha trà nữa. Uống trà do Long tử đại nhân pha, cái loại tiếp đón cao cấp này thật làm cho Tam Vô thụ sủng nhược kinh mà. Hôm nay gió ở chốn nào thổi đến vậy kìa?

"Long tử gần đây thế nào rồi? Trông tràn đầy sức sống ha."Tam Vô khẽ hỏi Diêu Nhiếp.

Mặt Diêu Nhiếp ửng đỏ, biểu tình có chút không tự nhiên: "Ai biết được, hắn đôi khi lên cơn động kinh á." Cậu nhắc đến làm Diêu Nhiếp lại nhớ đến màn thân mật nóng bỏng đêm qua. Lúc nửa mê nửa tỉnh anh cảm thấy hình như Nhai Xế đang rất nhiệt tình vuốt ve cơ thể mình, trêu chọc dục vọng của mình. Cảm giác rất quen thuộc, rất giống với cảm giác mỗi đêm. Diêu Nhiếp tưởng rằng đây cũng chỉ là một hồi mộng xuân mà thôi, cho nên anh rất nhiệt tình đáp lại, cho đến khi "quả dưa chuột lớn" xuất hiện, anh mới bắt đầu thấy kỳ quái, vì sao đêm nay không bị giật mình tỉnh dậy vậy kìa? Đáng tiếc, đến lúc anh nhận ra thì đã quá muộn, chuyện tiếp theo chỉ có thể nói là nước chảy thuyền trôi, gạo nấu thành cơm mà thôi.

Nói xong vội quay đầu lại trừng mắt nhìn Nhai Xế một cái, tâm trạng của người ta rất tốt, không hề ghi hận việc mình nói hắn bị "động kinh". Lúc này Diêu Nhiếp mới quay đầu lại nói lảng sang chuyện khác: "Gã tóc đỏ quái gở này sao lại đi cùng cậu thế này?"

"Ai biết được, đúng là mặt dày mày dạn mà." Tam Vô đẩy mạnh cái gã đang bám trên người cậu ra. Cậu cố tình ngồi vào một cái ghế sô pha đơn, nhưng "Chim to" lại không hề muốn buông tha, ngồi ngay trên tay vịn sô pha, áp sát vào Tam Vô.

Diêu Nhiếp nghi ngờ nhìn chằm chằm hai người, nhưng bây giờ đến thân anh còn khó giữ nữa là, hơi sức đâu mà đi lo chuyện người khác. Anh biết hôm nay Tam Vô đến đây vì cái gì, trong lòng có chút áy náy, người ta gửi nhờ đồ đạc vậy mà mình lại không bảo quản cẩn thận.

Quả nhiên, Tam Vô vừa nhấp xong một ngụm trà, đã vội hỏi: "Cái hộp đó hai người để ở đâu rồi?"

Diêu Nhiếp dẫn Tam Vô vào phòng chứa đồ, cái hộp vẫn còn giữ nguyên trạng thái bị chém thành hai nửa. Tam Vô nhìn lá bùa Định Phách bị chém đứt, xoa xoa huyệt thái dương, việc này khó xơi đây.

"Chuyện này cũng không trách anh được. Tại tôi đi quá vội vàng, rất nhiều thứ quên không giải thích cho anh. Lúc anh gọi điện thoại cho tôi, thì tôi đang ở Đông Nam Á, lúc ấy tình hình rất nguy cấp, tôi bị vây trong một cái kết giới. Chỗ đó có thể bắt được sóng đã là ngoài dự đoán của tôi rồi, nếu vậy thì anh phải không gọi được mới đúng. Thôi, nói tiếp, điều này chứng tỏ cái kết giới kia không được cao minh lắm."

Khó trách trong điện thoại lại ồn ào như vậy, nói chuyện cứ bị ngắt quãng.

Diêu Nhiếp tò mò: "Bên trong rốt cuộc chứa cái gì vậy?"

Tam Vô nhặt lá bùa bị chém đứt đôi lên giải thích: "Đây là bùa Định Phách. Ý trên mặt chữ, tức là dùng để cố định hồn phách của con người."

Diêu Nhiếp nghe xong quay đầu lại truy hỏi Nhai Xế: "Không phải cậu nói thứ kia không phải là Quỷ Hồn sao?!"

Nhai Xế lười giải thích, dù sao cũng sẽ có người giải thích thay. Ấy không đâu, Tam Vô cười nói: "Tuy chúng ta hay gọi là hồn phách, nhưng thật ra hồn và phách là hai thứ khác nhau. Hồn là dương khí, dùng quan điểm khoa học mà nói thì chính là suy nghĩ ý thức của con người; phách là âm khí, là thứ tạo thành hình thể con người. Sau khi người ta chết đi, hồn sẽ thoát ly khỏi cơ thể, hoặc xuống Âm phủ địa ngục hoặc đắc đạo thăng thiên; còn phách và cơ thể sẽ cùng nhau tiêu vong, trở về với đất mẹ.Cho nên nói, có một loại quỷ chúng ta nhìn thấy chính là hồn, tức là Quỷ Hồn đó. Anh đã từng nghe nói người có ba hồn bảy vía chưa?"

Cậu thấy Diêu Nhiếp gật đầu, liền tiếp tục nói: "Tác dụng của ba hồn bảy vía không giống nhau, nhưng đều là những thứ cốt lõi tạo thành con người. Nếu một người bị tách khỏi phách của người đó, sẽ rất dễ nhiễm bệnh. Người có bát tự yếu thì cả phách lẫn năng lực của phách đều dễ bị phân tán, nên những người đấy rất dễ nhìn thấy quỷ hoặc bị quỷ nhập vào người."

Diêu Nhiếp nghe giải thích xong vẫn không hiểu mô tê gì cả, tuy rằng có mở mang kiến thức, nhưng điều này với cái thứ trong rương đó có quan hệ gì vơi nhau không?

Tam Vô biết anh không hiểu, rốt cuộc đưa ra đáp án luôn: "Trong rương vốn phong ấn 7 phách (7 vía) của một người. Nhưng chuyện này lại có chút kỳ quái, nói chung là, 7 phách không hề thoát ly – độc lập tồn tại. Nhưng tình huống lúc vị khách này đến tìm tôi lại vô cùng kỳ quái, chuyện này xảy ra khoảng một tuần trước."

……

Tuần trước, bởi vì có một vị đồng nghiệp mới đến, mà ở trụ sở cũng không vụ án nào lớn. Nên Cao Đại Toàn cho phép nghỉ một ngày, để Tam Vô đưa Daniel đi tham quan thành phố G, mà Tam Vô lại quan tâm đến việc làm ăn của Vân Thiên cung của hắn, dù sao đại • cung chủ Diêu Nhiếp đã về quê ăn Tết rồi, nên cũng không ai trông lo. Cho nên, cậu liền mang theo gã tóc đỏ đến Vân Thiên cung để "làm quen với tình hình thành phố G" đi.

Mà cũng thật khéo, hôm nay lại có khách đến cửa.

Vị khách này trông có vẻ rất căng thẳng, thậm chí có chút rối loạn thần kinh. Anh ta có vẻ sốt ruột, nói năng lộn xộn. Tam Vô đốt bùa Định Thần pha vào nước cho anh ta uống ngay, lúc này anh ta mới bình tĩnh lại một chút.

Anh ta thở hổn hển một hơi, sắp xếp suy nghĩ lại một lần nữa rồi mới nói: "Pháp sư, anh có tin không? Tôi đã chết hai lần rồi! Có phải anh nghĩ tôi bị tâm thần không?" Vị khách này rất trẻ, đại khái khoảng 25 tuổi. Diện mạo không hẳn là vô cùng đẹp trai, nhưng khí chất sạch sẽ nhã nhặn, cho thấy anh ta được tu dưỡng rất tốt. Nhưng lúc này anh ta lại giống như một con thú bị giam trong lồng, lo lắng khác thường.

Tam Vô bình tĩnh trả lời: "Đương nhiên, nếu không phải là có chuyện kỳ lạ xảy ra trên người ngài, thì tôi tin rằng ngài sẽ không đến đây tìm tôi."

Cuối cùng vị khách cũng chính thức đánh giá vị pháp sư trẻ tuổi trước mắt này, nhìn ánh mắt của pháp sư có thể thấy được lúc nói những lời này cậu rất chân thành. Vị khách nhất thời rưng rưng nước mắt, cuối cùng cũng có người chịu tin mình.

Tam Vô vỗ vỗ vai của anh nói: "Ngài đừng quá kích động, cứ từ từ mà nói."

Người đàn ông bị người khác thấy được bộ dáng khóc lóc mất mặt của mình, dường như có chút xấu hổ, mặt anh ta ửng đỏ, dùng ống tay áo lau nước mắt ở khóe mắt: "Xin lỗi nhé. Là thế này, hơn hai tháng trước, tôi bị tai nạn giao thông, bác sĩ xác định tôi đã tử vong. Nhưng vào ngày hôm sau, tôi lại sống lại bình thường; hai ngày sau đó, tôi lại bị đập đầu vào góc tủ, ta không biết lúc đấy tôi đã chết hay chưa. Nhưng quả thật lúc đấy trên trán tôi chảy rất nhiều máu, nhưng lạ là ngày hôm sau tôi tỉnh lại, trên trán lại không hề có một vết thương nhỏ nào."

Tam Vô nghe xong "A?"một tiếng, không bao giờ chết, miệng vết thương lành lại nhanh chóng, đây chính là chuyện mà rất nhiều người tha thiết mơ ước nha, cậu không hiểu vị khách này có việc gì phải sợ?

"Hơn nữa bắt đầu từ lúc đó, tôi có thể nghe được có người đang gọi tôi. Có đôi khi tôi cảm thấy hắn đang ở rất gần tôi, có đôi khi nghe thấy rất xa xôi. Hắn gọi rất bi thương, trái tim tôi giống như bị ai bóp chặt, rất khổ sở. Sau đó tiếng gọi này vang lên càng thường xuyên hơn, gần như ở khắp mọi nơi, tôi cảm thấy tôi sắp không chịu đựng nổi nữa rồi." Nói đến đây, vẻ mặt của anh ta bắt đầu trở nên có chút rối loạn thần kinh: "Bác sĩ nói tôi bị ảo giác thính giác, bọn họ nói tôi bị chứng hoang tưởng. Tôi biết tôi không phải như vậy, tôi nhất định không bị bệnh!"

Tam Vô vội nhẹ nhàng trấn an anh ta: Đúng vậy đúng vậy, tôi tin ngài. Tôi biết ngài không bị bệnh. Nếu ngài tin lời tôi nói, tôi tin tôi có thể giúp được."

Lúc này Daniel bu lại, gã lôi từ điển điện tử ra cho Tam Vô xem, trên đó viết: anh không – cảm nhận được linh hồn của người này.

Tam Vô đọc xong lại lôi ra một lá bùa, miệng thổi ra một hơi, lá bùa liền tự bốc cháy. Cậu cầm lá bùa đang đốt vung một vòng quanh người đàn ông, ngọn lửa trên lá bùa nhất thời biến thành màu xanh lam đậm.

Tam Vô nhíu mày, lửa dương màu đỏ, lửa âm màu xanh lam, ngọn lửa của người bình thường phải là màu tím mới đúng, nhưng người đàn ông này lại chỉ có màu xanh lam, chẳng lẽ anh ta thật sự không có hồn sao?! Điều này không thể xảy ra được!

45. Chương 8-5

Quỳ Dũng ( )

……..

Hồn phách của một người bị phân tán thường có nguyên do, theo góc độ tâm linh mà nói thì lúc con người mắc bệnh chính là lúc phách (vía) bị phân tán; thậm chí có lúc có một hoặc hai vía rời khỏi cơ thể, chẳng qua trường hợp này rất hiếm gặp. Nhưng toàn bộ bảy vía của một người cùng rời khỏi cơ thể rồi tồn tại độc lập là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra. Nhưng nếu thật sự không thể xảy ra, thì người đàn ông trước mắt này phải giải thích thế nào đây? Rốt cuộc trên người anh ta đã xảy ra chuyện gì?

Tình trạng của người đàn ông này đang rất nguy hiểm, anh ta chẳng những không có hồn, hơn nữa nhìn vào tâm trạng hỗn loạn của anh ta bây giờ xem, có thể thấy phách của anh ta cũng sắp tán luôn rồi. Việc cần làm lúc này, chỉ là nghĩ ra biện pháp để cố định bảy phách của anh ta mà thôi. Rồi sau đó tìm hiểu lại nguyên nhân mọi chuyện, từ đó tìm ra biện pháp giải quyết.

Cậu đổi thành vẻ mặt nghiêm túc nói với người đàn ông kia: "Thưa ngài, thành thật mà nói thì tôi chưa từng gặp trường hợp này bao giờ."

Thần kinh của anh ta vốn đang rất căng thẳng, lúc này lại khẩn trương cao độ, nghi ngờ mình là người mắc phải bệnh nan y đang chờ nghe bác sĩ phán quyết. Nghe giọng điệu này của pháp sư, tình trạng của mình hình như rất nghiêm trọng? Anh ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thẳng vào Tam Vô: "Tôi rốt cuộc là bị làm sao? Pháp sư có thể nói rõ được không. Chuyện đã đến nước này rồi, còn có tình huống nào tồi tệ hơn so với cái dạng này của tôi nữa chứ?"

Tam Vô trầm ngâm một hồi, lựa lời nói: "Ngài biết con người có ba hồn bảy vía chứ? Người bình thường sau khi linh hồn rời khỏi cơ thể… " cậu giải thích cho anh ta một lượt về nguyên lí của hồn phách, anh ta nghe xong đầu óc phủ mây mù dày đặc, không hiểu thêm được bao nhiêu. Nhưng nhìn Tam Vô tuy đang mặc một cái áo choàng ngắn rách nát, nhưng khí độ lại thong dong, cũng có tí tiên phong đạo cốt. Trong lòng liền tin tưởng thêm vài phần, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng hỏi rõ "Nguyên nhân bệnh" của mình: "Thưa đại sư, rốt cuộc là tôi bị làm sao vậy ạ?"

Tam Vô trả lời: "Bảy vía của ngài đã rời khỏi cơ thể rồi, thật ra ngài bây giờ đã không thể xem là người sống, thậm chí còn không thể xem là người." Còn chưa nói xong, người đàn ông đã bị tin này làm cho sốc luôn rồi, anh ta ngây ra như phỗng, hồn lìa khỏi xác, à quên, anh ta vốn đã không có hồn rồi.

"Ấy chết!" Cậu đã đánh giá năng lực thừa nhận của anh ta quá cao rồi, chỉ mới nói một câu như vậy thôi, mà vía của anh ta đã bắt đầu không ổn định, muốn phân tán khắp nơi luôn rồi. Tam Vô vội lấy bùa Định Phách ra dán trên người anh ta. Lại sợ không đủ đảm bảo, liền vào nhà kho lôi ra một cái rương lớn, đem người này nhét vào, đóng thêm vài cái đinh, rồi dán kèm thêm một lá bùa ở bên ngoài, lúc này mới tạm yên tâm.

Nhưng vì muốn thoát khỏi đeo bám của gã dính tinh trùng suốt 24 giờ một ngày kia, cậu nhận lệnh ra nước ngoài trợ giúp phá án. Thời gian cấp bách nên cậu cũng không biết nên xử lí cái rương này như thế nào. Để ở chổ đội phó đi, không được! Việc này sẽ làm lộ ra mình lén kiếm tiền bên ngoài trong thời gian công tác mất? Hơn nữa dạ dày của Tiểu Đào cứ như cái lỗ đen vũ trụ í, đói lên thì cái gì cũng ăn được tuốt, chỉ sợ cậu ta nhân lúc Cao Đại Toàn không chú ý, đem cả bẩy vía của người ta lẫn cái rương nuốt trọn thì sao.

Sau khi đắn đo suy nghĩ một lúc, cậu lại nhớ đến Diêu Nhiếp. Tuy bẩy vía rời khỏi cơ thể có hơi tà môn một chút, nhưng không sao đã có Nhai Xế trấn rồi, chắc cũng không xảy ra chuyện gì đâu ha. Chẳng qua cứ như vậy mà đem một cái tà vật thả vào nhà người ta, cũng có chút chột dạ, hôm đó sau khi đem vật kia nhờ vả xong xuôi, lòng bàn chân của cậu giống như được bôi dầu _____ trượt biến.

……..

"Thì ra là vậy." Diêu Nhiếp gật đầu, rồi lại khinh bỉ liếc Tam Vô: "Tôi còn nghĩ hôm đó sao cậu lại lủi nhanh như vậy!"

"A ha ha" Tam Vô xấu hổ cười ha ha hai tiếng, vội nói lảng sang chuyện khác: "Sau đó anh lại gọi đến nói trong rương có thứ gì đó chạy ra, làm tôi cũng lo lắng theo, vậy nên chuyện bên kia vừa xong là tôi liền bay về gấp không phải sao?"

Người luôn luôn khinh thường việc cùng người khác tán gẫu như Nhai Xế, khó có khi ngắt lời nói một câu: "Ta nghĩ hắn không hề chạy đi, mà vẫn còn ở đây."

"Thật á?!"

"Ác?"

Hắn nói ra lời này xong, tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều kinh ngạc. Nhưng Diêu Nhiếp lại hiểu ra ngay lập tức, tên đầu sỏ hại mình "Thất thân" tối hôm qua chắc chắn là tên kia!

Tam Vô có chút kích động, đây là một tin tốt nha: "Vậy bây giờ anh ta ở đâu?!"

"Ai biết được." Cái thứ không có hình dáng linh hồn, hắn không thể nhìn thấy được.

Tam Vô thất vọng thở dài một hơi, rơi vào ngõ cụt rồi, ngựa chết cũng phải chữa thành ngựa sống, lôi một cái công cụ dùng để tìm kho báu ra để dò xét, để thử xem có chút cảm ứng nào hay không.

Ngay lúc tất cả mọi người không chú ý, bầu trời bên ngoài cửa sổ vốn dĩ không hề có một gợn mây, giờ đã mây đen dầy đặc. Sau luồng ánh sáng trắng chói lòa, "Ầm" một tiếng sấm vang lên. Diêu Nhiếp rõ ràng nhìn thấy trụ đèn đường dưới lầu bị sét đánh gãy.

"Tí tách" từng hạt mưa lớn như hạt đậu va vào cửa sổ thủy tinh, có một vài hạt nhẹ nhàng rơi vào nhà theo cửa sổ đang mở ra một nửa. Diêu Nhiếp vội chạy đến muốn đóng lại cánh cửa sổ, ngay lúc anh đặt tay lên cánh cửa, có một tia chớp đang đánh thẳng về phía anh. "Ôi mẹ ơi!" Diêu Nhiếp hoảng sợ hô lên một tiếng, theo bản năng ngồi xổm xuống tránh thoát được một kiếp.

Tia chớp kia đánh thẳng vào trong phòng, lượn lờ trên không trung như đang tuần tra một vòng xung quanh, cuối cùng hóa thành một bóng người đứng trên mặt đất.

Nhai Xế phản ứng ngay lập tức, nhanh chóng xông đến bảo vệ Diêu Nhiếp ở phía sau mình; trong tay Tam Vô đã nắm chặt ba lá bùa, chuẩn bị đánh nhau bất cứ lúc nào; ngay cả gã tóc đỏ quái gở kia cũng đã dàn trận sẵn sàng đón quân địch, Diêu Nhiếp mơ hồ nhìn thấy lỗ tay của gã đang dài ra, răng nanh sắc bén cũng lộ ra, móng tay cũng đã biến thành vuốt sắt.

Nhưng người vừa tới lại hoàn toàn xem bọn họ như không tồn tại, rất tự nhiên tuần tra khắp mọi nơi trong phòng, sốt ruột gọi không ngừng: "Tiểu Bạch, ta biết em đang ở đây mà, mau ra đây đi, Tiểu Bạch "

Diêu Nhiếp từ sau lưng Nhai Xế ló ra quan sát cái kẻ đột ngột xông đến này. Wow wow, đúng là không nhìn không biết, vừa nhìn một phát đã giật mình rồi. Người này mới vừa đi trình diễn về hả trời? Cả người hóa trang nhìn kiểu gì cũng giống như đang COSPLAY nha!

Nhưng hắn ta COS ai vậy? Nếu bạn đã xem qua Tây du kí hay là Na Tra đại náo thủy cung , vậy thì bạn nhất định sẽ nhận ra hắn chính là Long Vương khốn khổ đó đó!

Long Vương lo lắng đến độ quay mòng mòng quanh phòng. Diêu Nhiếp thông minh nhanh trí, đột nhiên hiểu được hắn đang làm gì. Nhất định cũng giống như bọn họ, tìm cái người chỉ có phách mà không có hồn kia! Hơn nữa cứ nhìn cái bộ dạng lo lắng của Long Vương xem, có thể thấy được người kia vô cùng quan trọng với hắn ta.

Diêu Nhiếp lại có vài phần cảm thông, đột nhiên nghĩ đến một biện pháp. Anh kéo rèm lại, bên trong lập tức tối đen như mực. Sau đó, anh bật đèn chùm ở phòng khách lên. Ở mấy gian phòng khác cũng làm y như thế.

Cuối cùng, bọn họ cũng tìm được bóng đen bí ẩn kia ở trong phòng Diêu Nhiếp.

Long Vương là người đầu tiên xông lên phía trước, kéo lấy không khí, nhưng lại giống như đem cái gì đó ôm vào trong lòng, hắn kích động hô lên: "Tiểu Bạch! Cuối cùng cũng tìm được em rồi!"

"Tiểu Long" một giọng nam trẻ tuổi vang lên, thứ được ôm trong lòng Long Vương dần dần hiện ra hình người.

"A! Chính là anh ta!" Đây chính là vị khách mà Tam Vô muốn tìm.

"Đi, theo ta về nhà." Long Vương ôm lấy người đàn ông kia muốn bay ra ngoài cửa sổ.

Nhai Xế mang sắc mặt không tốt chút nào đứng chắn ở trước cửa sổ. Dám ra oai ở địa bàn của lão tử lâu như vậy, chốn này của lão tử là nơi ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?! Nếu không nể tình kẻ được ôm trong lòng ngươi tối hôm qua đã giúp ta một tay, thì bây giờ ta đã sớm đem hai ngươi đánh cho mặt mũi bầm dập rồi!

Lúc này Long Vương mới chú ý đến người đang chắn ở trước cửa sổ, hắn nhìn Nhai Xế một lượt từ trên xuống dưới, có chút do dự không chắc chắn, dò xét một hồi cuối cùng mới nói: "Ngài là lão tổ tông đúng không ạ?"

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng, xem ra ngươi cũng có mắt nhìn đấy.

Tam Vô vội xen mồm vào nói: "Xin hỏi ngài là vị Long Vương nào vậy ạ? Ngài đây là khách của tôi, lúc trước có đến nhờ tôi giúp đỡ, tình trạng của anh ta có chút khác thường. Mong Long Vương bệ hạ có thể vì tại hạ mà giải đáp thắc mắc được không."

Tuy đều là Long Vương, nhưng thật ra cũng chia thành ba bảy loại khác nữa. Cấp thấp nhất là rồng chỉ có ba vuốt, số vuốt càng nhiều thì cấp bậc càng cao, trong đó tôn quý nhất đáng thuộc về Tứ Hải Long Vương. Ngay cả sông lớn song bé hồ nước, thậm chí giếng nước, hay những con suối trong núi đều có Long Vương cai quản, đương nhiên cấp bậc của những Long Vương này rất là thấp.

Sắc mặt Long Vương có chút xấu hổ: "Thật có lỗi quá, tại ta quá vội tìm người, nên đã mạo phạm rồi. Ách, ta là Long Vương Quỳ Dũng."

"Quỳ Dũng?" Nhai Xế đối với những địa danh ở thành phố G không quen thuộc lắm, mà Daniel lại vừa mới đến nên lại càng không biết. Nhưng Diêu Nhiếp và Tam Vô liếc nhau, không phải là cái chỗ Quỳ Dũng kia đấy chứ?

Mặt Long Vương dần dần ửng đỏ: "Chính là con mương chỗ đang xây đường lớn đấy đấy"

Quả nhiên! Quỳ Dũng nói cho cùng cũng chỉ là một cái mương mà thôi, còn là một cái mương bị ô nhiễm nữa chứ. Khó trách hắn ta ngượng ngùng như vậy, Long Vương mà đến nước này, cũng thật là nghèo túng quá đi!

Diêu Nhiếp đã làm MC kiêm phóng viên trong vài năm, nên vội xoa dịu không khí: "Ngài đã đã tìm được người rồi, không bằng ngồi xuống trước, nói chúng tôi biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra đi."

46. Chương 8-6

Nếu suy xét kỹ lưỡng thì Ngao Nhiên và Đông Hải Long Vương hiện nay cũng có chút quan hệ họ hàng, chẳng qua người ta là Kim Long ngũ trảo (5 vuốt) quý hiếm bậc nhất, là một trong Tứ Hải Long Vương cao quý, mà hắn chỉ là một con rồng 3 vuốt cấp thấp nhất mà thôi.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là rồng, cũng có được năng lực hô mưa gọi gió như bất cứ ai. Trước khi đủ tư cách để trở thành Long Vương, bọn họ cũng phải ở nơi tu luyện chuyên tâm cùng sư phụ học tập cưỡi mây gọi mưa, phép tắc, và một số phép thuật mà long tộc phải biết. Rồi còn phải trải qua đợt khảo hạch đáng giá từ Thiên Đình cho đến Tinh Quân, dựa theo thành tích để phân đến các vùng sông núi ao hồ khác nhau.

Tuy Ngao Nhiên chỉ là Tam trảo long (rồng 3 vuốt), linh lực tiên pháp không đủ, nhưng hắn lại rất thông minh hiếu học, thành tích lúc khảo hạch cũng không tệ lắm. Ban đầu hắn được phân đến hồ Hoa Đông, nơi đó là nổi tiếng là đất lành chim đậu, phì nhiêu màu mỡ, dân cư giàu có, đối với rồng 3 vuốt như hắn mà nói thì nơi này đã tốt lắm rồi. Nếu không phải đúng lúc Long Vương ở hồ này về hưu, Thiên Đình đang thiếu nhân sự trầm trọng, thì công việc béo bở này cũng không đến lượt đám rồng ba vuốt bọn hắn đâu.

Ngao Nhiên được phong cho một nơi như vậy đương nhiên đám rồng kia rất hâm mộ, xum xoe như sao vây quanh mặt trăng. Nhưng sau khi về đến nhà thì lại thấy bào đệ (em trai ruột) đang cau mày khổ sở, hỏi ra mới biết y bị phân đến Nam Việt, nghe nói chỗ kia là nơi ở của bọn man di ở phương Nam, dân cư thưa thớt, chướng khí dày đặc, chỉ sợ đệ đệ đã được nuông chiều từ bé này đi đến đấy phải chịu khổ. Y nói xong liền buồn bã rơi nước mắt. Ngao Nhiên đau lòng tiểu đệ tuổi còn quá nhỏ, cuối cùng đành cắn răng, đổi đất phong với y. Cứ thế hắn đến thành phố G làm Long Vương Quỳ Dũng đến giờ đã gần ba trăm năm rồi.

Tuy hắn chỉ là Long Vương ở một con lạch bé tí xíu, nhưng muốn xuất hiện thì cũng phải cưỡi mây gọi mưa chứ. Trong ba trăm năm, hắn đã chứng kiến thành phố G từ một trấn nhỏ ở phía nam, dần dần phát triển thành một đô thị lớn hiện đại, trở thành một trong những thành phố phồn hoa nhất của đất nước; đồng thời, hắn cũng chứng kiến con lạch nhỏ trong lành này dần dần bị ô nhiễm bởi hóa chất của những nhà máy sát bên, trở thành "Hắc Long Giang".

Nhưng tức giận nhất chính là, từ khi Quỳ Dũng bị ô nhiễm, người dân ở xung quanh cũng đem luôn rác rưởi nhà mình vứt xuống, cứ như vậy nơi này đã nhanh chóng biến thành một cái cống thối.

Nhớ lại những ngày xưa, khi Quỳ Dũng vẫn là nơi cung cấp nguồn nước sinh hoạt cho dân cư xung quanh, lúc đó bọn họ vô cùng quý trọng nguồn nước này, nên đối với Long vương của nơi này cực kì kính trọng, ngày lễ ngày Tết, mồng một ngày rằm đều có người đến cúng tế đủ cả.

Nhưng bây giờ Ngao Nhiên nhìn trên mặt nước chỉ thấy trôi đầy giày hỏng tất thối, thức ăn thừa mà thở dài. Bây giờ mọi người đều không còn tin vào thần thánh, đối với con lạch này cũng không còn quý trọng nữa. Số phận của Quỳ Dũng e rằng sắp đi đến hồi kết rồi.

Hôm đó Ngao Nhiên vẫn như cũ cố gắng dùng phép thuật dọn vệ sinh quét sạch rác rưởi ra khỏi cái cống thối này, tuy rằng không hiệu quả lắm, nhưng có ít còn hơn không. Đột nhiên, có cái gì đó nhảy vào trong nước. Thứ này ở trong nước quẫy đạp một lúc, cuối cùng ngừng cử động.

Ngao Nhiên tò mò đi qua thì thấy, thì ra là một người! Không, chính xác mà nói thì phải là một cái xác vừa chết mới đúng. Xem ra người này nhảy sông tự tử rồi.

Trong ba trăm năm qua, Ngao nhiên lần đầu tiên nhìn thấy có người nhảy xuống Quỳ Dũng tự tử đó. Chưa kể đến nơi này là một cái cống thối, năm nay nước vẫn chưa được làm sạch, nhưng có người ngu vậy sao trời, đi tự tử ở một cái lạch sâu chưa đến 2m?

Bởi vì người nọ vừa mới tắt thở, cho nên hồn phách vẫn còn, chưa tán đi. Đang định làm như bình thường, xem nó như rác mà xử lý gọn. Nhưng bỗng sưng lại nhớ ra, rất lâu trước đây, có một cụ tổ trong tộc được phong đến giếng nước sau hoa viên ở Hoàng cung. Một hôm ông ta ở giếng nước nhặt được một cái xác, không ngờ đó lại là một vật báu! Ngao Nhiên nghĩ, biết đâu đó cũng là vật báu thì sao, nghĩ xong liền nhặt cái xác kia về.

Long tộc đều rất thích cất giữ những thứ quý giá, tuy Ngao Nhiên chỉ là một tên Long Vương nghèo rớt mồng tơi, nhưng thuyền nát còn có 3 cân đinh, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa cơ mà, dù sao thì hắn vẫn phải có một ít bảo bối chứ. Như ngọc Định Hồn này chẳng hạn, đây là bảo vật gia truyền của Long tộc, nói vậy có nghĩa là mẹ chồng truyền cho con dâu. Ngao Nhiên vẫn luôn độc thân nên mẹ của hắn liền đem bảo bối gia truyền này cho hắn mang theo trên người, nếu gặp được cô gái nào vừa ý thì lấy ra làm vật đính ước.

Không ngờ, ngọc Định Hồn lại có một ngày phát huy được tác dụng của mình, chẳng qua không phải vì đính ước mà thôi.

Ngao Nhiên nhét viên ngọc Định Hồn vào miệng của kẻ tự tử này, nếu cố định được linh hồn, mà phách lại rời khỏi cơ thể hết, thì cho dù sau này có cứu sống được người ta, không có phách thì tức là không có thân thể, vậy cũng không ổn. Cuối cùng hắn lại lấy ra một viên ngọc Định Phách nữa, nhét luôn vào miệng cậu ta. Ngọc Định Phách so với ngọc Định Hồn hiếm thấy hơn nhiều, năm đó hắn thay đệ đệ đến nơi man di phương Nam này, đệ đệ cảm động biết ơn huynh trưởng, liền tặng hắn một viên ngọc Định Phách. Cũng không biết đệ đệ lấy nó từ chốn nào, nhưng Ngao Nhiên thấy nó quả thật rất quý hiếm, đừng nói là chưa thấy qua bao giờ, ngay cả nghe cũng chưa từng được nghe qua. Hắn liền vui vẻ nhận lấy.

Nhưng hắn không biết rằng, chỉ cần dùng ngọc Định Hồn, là đã có thể bảo đảm cơ thể sẽ không có bất kì hư tổn gì rồi, hồn phách cũng đầy đủ hết. Bây giờ lại dùng thêm một viên ngọc Định Phách nữa, tác dụng phụ cũng ùa đến theo.

Chưa cần đến một phút, một bóng dáng trong suốt mơ hồ từ thân thể kia nhẹ nhàng bay ra. Ngao Nhiên giật mình, không phải đã đem linh hồn của cậu ta cố định lại rồi sao, sao lại thấy Quỷ Hồn ở đây?!

"Ngươi từ đâu đến? Vì sao phải tự tử?"

Biểu tình của cậu ta dại ra, ý thức rời rạc, qua hơn nữa ngày mới lắc đầu nói: "Tôi không biết tôi là ai?"

Ngao Nhiên cuối cùng cũng nhận ra được vấn đề, đó không phải Quỷ Hồn, mà là một cơ thể không có linh hồn, chỉ sợ cậu ta bây giờ không còn chút ký ức nào nữa.

Hắn thở dài một hơi: "Thôi vậy, ngươi cứ ở tạm chỗ của ta đi. Ta gọi ngươi là Tiểu Bạch được không?"

Cậu trai kia ngây ngốc hỏi một câu: "Tiểu Bạch? Tôi tên là Tiểu Bạch à?" Sau đó vui vẻ trở lại mà gật gật đầu: "Tôi tên là Tiểu Bạch!"

Ba trăm năm qua, Ngao Nhiên lẻ loi một mình ngốc ở con lạch này, không phải là không cô đơn, chỉ là đã lâu lắm rồi, hắn đã quen sống cô đơn. Bây giờ có thêm một người sống cùng mình, nói chuyện với mình, như hình với bóng. Lâu ngày, Ngao Nhiên càng ngày càng nhận ra hắn không thể rời xa Tiểu Bạch được nữa, dần dần, một cách tự nhiên, hắn và Tiểu Bạch đã nảy sinh tình cảm. Bởi vì Tiểu Bạch không thể rời khỏi Quỳ Dũng, Ngao Nhiên thậm chí đã kháng chỉ nhiều lần, không chịu ra ngoài hô mây gọi mưa. May mắn hắn chỉ là một Long Vương nhỏ bé ở cái cống thối này mà thôi, cấp trên cũng không thèm để ý đến, nhất thời không bị phát hiện.

Nhưng rồi đến một hôm, Ngao Nhiên rốt cuộc không thể không ra ngoài ban mưa được, lúc về nhà, lại phát hiện ra Tiểu Bạch đã biến mất. …….

Ngao Nhiên nhìn người con trai mình đang ôm chặt trong lòng, biểu tình đau khổ: "Ngày đó, tại sao em không từ mà biệt. Em có biết ta tìm em khổ sở thế nào không?"

Tiểu Bạch đưa tay ôm lấy khuôn mặt của Ngao Nhiên: "Xin lỗi, em không cố ý đâu."

Ngao Nhiên nắm lấy tay anh, vuốt ve hai má: "Ta không trách em. Ta biết hoàn cảnh của ta rất khốn khổ."

Anh vội ngắt lời hắn: "Không, không phải vì nguyên nhân đấy. Thật ra ngày hôm đó sau khi anh đi rồi, em không hiểu tại sao lại đột nhiên nhớ ra những chuyện trước kia. Em chỉ muốn nhanh nhanh trở về, trở về gặp người kia mà thôi." Nói đến đây, cánh tay đang ôm lấy anh của Ngao Nhiên đột nhiên siết chặt. Anh liền trấn an hắn ngay lập tức: "Anh yên tâm đi mà, tình cảm giữa em và người kia đã sớm một đao chặt đứt rồi. Lúc ấy em thật là đần độn, cũng không biết mò về nhà bằng cách nào nữa. Hơn nữa em lại quên luôn chuyện mình từng tự tử, cũng không hề nhớ ra những chuyện đã xảy ra ở Quỳ Dũng. Em vẫn cho là

mình còn sống, cứ như vậy 'chết đi' tận hai lần. Bắt đầu từ khi đó em thường xuyên nghe được có người luôn kêu gọi bên tai, tuy gọi ' Tiểu Bạch ', nhưng em vẫn biết người đó đang gọi em."

Hốc mắt Ngao Nhiên đã hơi ướt át: "Ta muốn gọi linh hồn em quay về."

Tam Vô đứng ngoài nhìn đôi vợ chồng son đang anh anh em em tình cảm ngọt ngào, rất sát phong cảnh mà xen mồm vào: "Thật không may cho ngài, anh ta căn bản không phải là quỷ hồn, mà là phách, nên không thể gọi về."

Diêu Nhiếp mơ hồ không rõ: "Nếu anh ta chỉ là phách mà không có hồn, thì tại sao lại có thân thể, còn có thể chảy máu nữa? Hơn nữa, không phải nói chỉ có hồn mới có suy nghĩ ý thức sao? Tôi thấy anh ta không có hồn thì suy nghĩ cũng rất tỉnh táo đấy thôi."

Tam Vô giải thích: "Anh ta quên rằng mình đã từng tự tử, vẫn luôn cho là mình còn sống, cho nên từ ý niệm tạo ra thân thể, đương nhiên cũng cảm thấy được đụng vào đầu sẽ chảy máu. Về phần vì sao anh ta không có hồn mà vẫn có có ý thức, có lẽ là do nhờ ngọc Định Phách đó. Viên ngọc kia rất đáng giá nghiên cứu nha~." Nói xong, hai mắt cậu sáng lên nhìn chằm chằm vào người anh ta.

Ngao Nhiên lập tức bọc lấy anh ta vào trong ngực: "Không được! Không có ngọc Định Phách, Tiểu Bạch sẽ phải tan biến!"

Tam Vô ngượng ngùng sờ sờ mũi: "Tôi chỉ nói vậy mà thôi, nhưng cứ để anh ta như bây giờ cũng không phải là biện pháp hay, phách đã tách rời khỏi cơ thể rồi, tình trạng của anh ta rất không ổn định."

Trái lại Ngao Nhiên so với đương sự còn khẩn trương hơn: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Tam Vô nghĩ: "Tôi xem Tây du kí, có nhớ hình như linh hồn của quốc vương nước Ô Kê đã quay về nhờ Hoàn Hồn Đan đó, có lẽ chúng ta nên thử xem."

Ngao Nhiên nghe thấy có hi vọng, vui sướng hỏi: "Nhưng phải tìm nó ở đâu?!"

"Ách, có lẽ nên hỏi Thái Thượng Lão Quân?" Tam Vô không rõ lắm.

Ngao Nhiên nhất thời như bong bóng xì hơi: "Lão Quân đã về hưu từ đâu rồi."

Diêu Nhiếp có chút thương cảm với vị long vương này, chẳng những mệnh khổ bị phân đến một cái cống thối. Mấy trăm năm vẫn cô đơn lẻ bóng, vất vả lắm mới tìm được một người trong lòng, nhưng lại là kẻ không bằng cả quỷ hồn, bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói. Anh sâu lắng thở dài một hơi.

Tuy anh chỉ thở dài rất khẽ, nhưng Nhai Xế vẫn phát hiện, giọng nói có chút bất mãn: "Sao? Ngươi thấy hắn đáng thương hả?"

Diêu Nhiếp gật đầu: Đúng vậy, tôi nghĩ đến cậu cũng rất cô đơn khi bị trấn tại Hải Nhãn."

Nghe vậy, tâm trạng của Nhai Xế tốt lên rất nhiều: "Hừ! Không phải chỉ là Hoàn Hồn Đan thôi sao? Lão tử cho hắn là được chứ gì!"

Diêu Nhiếp lắp bắp kinh hãi: "Cậu có hả?"

Nhai Xế cao ngạo hừ một tiếng: "Có cái gì mà gia gia đây không có chứ?" Nếu là người khác nói ra câu này, Diêu Nhiếp nhất định sẽ cho rằng kẻ đó đang khoe khoang khoác lác. Nhưng câu này được nói ra từ miệng Nhai Xế, lại khiến cho anh cảm thấy mọi chuyện đúng là như vậy. Mọi người đều nói long tộc thích cất giữ vật quý, nghèo rớt mồng tơi như vị này mà còn có ngọc Định Hồn, ngọc Định Phách, thì cụ tổ như Nhai Xế, có lẽ trong "Kho vàng nho nhỏ" đó thật sự có cất dấu chút bảo bối gì đó rồi! Lần trước không phải còn lôi ra cả " phản hồn đăng " hay sao?

Nhai Xế quả nhiên không làm anh thất vọng, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, đến khi Diêu Nhiếp nhìn kỹ, thì trong tay đã xuất hiện một viên thuốc màu màu vàng.

Diêu Nhiếp tò mò cầm lấy để nghiên cứu: "Đây là Hoàn Hồn Đan đó hả? Lấy ở đâu vậy?"

Nhai Xế đương nhiên không muốn bị mất mặt trước người yêu, làm sao có thể nói là do mình cướp được chứ? Liền lầm bầm một câu: "Vật gia truyền đó." Theo quan điểm của hắn, thứ gì ở long cung thì cũng chính là của hắn, đồ của nhà mình không phải là vật gia truyền chứ là gì?

Ngao Nhiên rất kích động, cảm xúc hưng phấn lộ rõ trong lời nói: "Tốt quá rồi, Tiểu Bạch! Mau, mau tới cảm ơn cụ tổ đi." Nhưng Tiểu Bạch ở trong lòng Ngao Nhiên vẫn không chịu ngẩng đầu.

Ngao Nhiên lúc này mới thấy kỳ quái đẩy anh ra một chút: "Tiểu Bạch, em sao thế?"

Tiểu Bạch vẫn như cũ rúc vào trong lòng Ngao Nhiên, ồm ồm nói: "Không, em không muốn hoàn hồn đâu."

Ngao Nhiên không hiểu nổi: "Tại sao?"

Tiểu Bạch không muốn trả lời, vẫn lặng im không nói. Nhưng thật ra Diêu Nhiếp đã nhận ra được, liền xen mồm nói: "Nếu hoàn hồn, anh ta liền trở lại thành người bình thường. Làm sao có thể tiếp tục cùng ngài sống dưới cái cống thối kia chứ?"

Ngao Nhiên nâng mặt Tiểu Bạch lên, hỏi: " Có đúng như vậy không?"

Tiểu Bạch cuối cùng cũng chịu giương mắt nhìn thẳng vào Ngao Nhiên, thái độ vô cùng kiên định: "Em không muốn rời xa anh!"

Ngao Nhiên nửa cảm động, nửa chua xót: "Sao em khờ quá vậy?! Nếu không hoàn hồn, thì em chỉ là phách mà thôi, rất dễ dàng tan biến! Em nhẫn tâm khiến ta lại lên trời xuống đất đau khổ tìm em sao? Hơn nữa, chỉ cần em có thể sống lại, cùng lắm thì ta rời khỏi Quỳ Dũng, cùng em sống trên mặt đất."

Tam Vô lại sát phong cảnh xen mồm vào tập hai: "Đừng nói bậy chứ. Ngài là Long Vương do thiên đình phân đến Quỳ Dũng, nếu tự tiện rời khỏi mà bị thiên đình phát hiện, thì đây chính là tội tày đình đó. Ngài cũng đừng vì sợ chia ly mà làm liều ngớ ngẩn, việc này chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách."

Diêu Nhiếp cũng muốn giúp một tay, liền quay đầu lại hỏi Nhai Xế: "Tiểu Thất, cậu còn bảo bối nào khác có thể dùng lúc này không?"

Nhai Xế sửa lưng: "Gọi phu quân đi!" Nhất thời, Diêu Nhiếp liền giống như đèn giao thông, lúc đỏ lúc xanh, nhìn rất hay. Anh đang định nổi điên lên, lại nghe thấy một giọng nam như vọng xuống từ trên trời bên ngoài cửa sổ.

"Ha hả, việc này là do các cậu nghĩ quá phức tạp, thật ra nó rất đơn giản."

Mọi người nhìn về nơi phát ra tiếng, thì chỉ thấy có một người đang nhảy vào từ ngoài cửa sổ, tiếp theo sau hắn lại có thêm một người nữa nhảy vào. Tư thế, động tác vô cùng nhuần nhuyễn, người không biết còn tưởng rằng công phu thiếu lâm đột kích đấy.

"Đội trưởng?! Anh sao lại vào bằng cách đấy? À mà không, sao anh lại đến đây?!" So với biểu tình kinh ngạc của những người khác, Tam Vô còn có thêm một phần nơm nớp lo sợ. Sếp lớn của trung đoàn thủ đô, cấp trên của cậu, từ khi nhậm chức đến giờ cũng mới chỉ gặp được một lần thôi.

Hai gã "Không tặc" này chính là đội trưởng và Thiên Cơ ở Hình trinh U đội trung đoàn thủ đô. Đội trưởng vừa vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi loạn khi nhảy xuống vừa cười nói: "Chúng tôi ngồi đĩa bay đến đây đó." Mọi người đương nhiên không tin hắn, cũng đâu phải là người ngoài hành tinh, UFO cái gì chứ?

Diêu Nhiếp cũng khẩn trương lên, em trai và "em dâu" đến thủ đô công tác chưa được bao lâu, mà thủ trưởng của bọn họ đã chạy đến nhà mình rồi, chẳng lẽ thằng nhóc Hồng Hai Nhi bốc đồng kia được nuông chìu quá nên gây họa gì rồi?

"Đội trưởng, có phải em trai tôi đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Diêu MC đừng lo lắng quá thế, bọn họ tốt lắm."Đội trưởng làm bình ổn cảm xúc của Diêu Nhiếp trước rồi mới nói: "Thiện Tài đồng tử làm việc rất tích cực, hơn nữa cậu ấy cũng rất được hoan nghênh."

Diêu Nhiếp vẫn không thấy tin tưởng lắm, cái thằng nhóc thối tùy hứng làm bậy kia mà được hoan nghênh sao?

Thiên Cơ vừa cười vừa giải thích thêm: "Ở phương Bắc thời tiết rất lạnh, trụ sở chính cậu cũng thấy rồi đấy, làm gì có máy điều hòa nhiệt độ chứ."

Diêu Nhiếp nhớ lại một chút, gật gật đầu. Đúng thật, ai mà lắp hệ thống sưởi ấm ở công viên chứ?

Thiên Cơ nói tiếp: "Từ khi có Thiện Tài đồng tử đến, chúng tôi đã tiết kiệm được một khoản kha khá tiền than đốt rồi đó. Tam Muội Chân Hỏa vừa ấm áp lại không cần phải có lò, đúng là lựa chọn tốt nhất để sưởi ấm mà!"

Diêu Nhiếp đâu có biết Tam Muội Chân Hỏa là cái gì đâu, nên cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ vui mừng một cái là "em dâu" mình không nghịch dại ra chuyện phiền phức nào, công việc cũng rất suôn sẻ. Ngao Nhiên líu lưỡi, lấy Tam Muội Chân Hỏa để sưởi ấm sao, đúng là đại tài tiểu dụng* mà, lãng phí quá đi! Mặt khác, hai gã xa lạ này nhất định không đơn giản, có lẽ họ thật sự có cách giải quyết. Ưu tiên hàng đầu vẫn là hỏi cho rõ ràng việc này nên làm sao bây giờ.

"Ta muốn hỏi ý kiến của vị huynh đài này một chút, việc này đơn giản ở chỗ nào?"

Đội trưởng nhàn nhạt cười: "Ngọc Định Phách vốn có tác dụng giữ chặt hồn và phách lại với nhau, chỉ cần ăn nó vào, thì cả hồn lẫn phách đều có thể rời khỏi thể xác, hơn nữa thể xác sẽ không bị thối rữa. Nhưng ngài lại cho anh ta ăn luôn cả ngọc Định Hồn, khiến cho linh hồn của anh ta đã bị khóa lại trong thể xác, không thể tách ra được nữa, bây giờ anh ta đã trở thành 7 phách tách khỏi thể xác rồi. Cách giải quyết rất đơn giản, chỉ cần lấy ngọc Định Hồn ra là được thôi, anh ta vừa có thể lấy lại cả hồn lẫn phách, vừa không có hình dạng cơ thể, thế là có thể tiếp cục cùng ngài sống ở đáy sông rồi."

Diêu Nhiếp tò mò: "Vậy sẽ không thành quỷ chứ?"

Đội trưởng lắc đầu: "Không. Sinh mệnh cơ thể của anh ta chưa chết, hồn sẽ không bị quỷ sai bắt đi đâu. Đợi đến khi cơ thể anh ta tiêu vong, anh ta mới trở thành quỷ hồn."

"Thật sao?! Tốt quá rồi!" Ngao Nhiên nghe xong vô cùng kích động, ôm lấy Tiểu Bạch muốn quay về lấy ngọc Định Hồn ra ngay lập tức.

Vẫn là Diêu Nhiếp cẩn thận nhất, hỏi thêm một câu: "Không có tác dụng phụ gì chứ?"

Thiên Cơ thay mặt đội trưởng giải đáp: "Yên tâm đi, không có tác dụng phụ gì đâu, cái chính là phải bảo vệ thể xác cẩn thận. Mặc dù đã có ngọc Định Phách trấn, nhưng nếu lại để cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, cơ thể mà tiêu vong thì anh ta cũng thành quỷ thật luôn đó."

Ngao Nhiên vội vàng cảm ơn mọi người, cũng chấp nhận luôn mấy ngày sau sẽ mang bảo bối đến để báo đáp bọn họ, xong liền hóa thành một con rồng màu đen cõng người yêu cưỡi mây bay đi trong đám sương mù.

……

Tam Vô vội vàng gọi điện thoại báo tin cho Cao Đại Toàn, sếp lớn đang đi tuần, mau phóng đến đây hộ giá đi.

Diêu Nhiếp mời hai người ngồi xuống, hỏi: "Lần này hai người đến đây làm gì vậy?"

Đội trưởng cười cười: "Không có gì đâu, chỉ muốn đến xem X dạo này thế nào thôi."

Đội trưởng không nhắc đến thì Diêu Nhiếp suýt quên mất tiêu, Cơ thể hiện tại của Nhai Xế không phải là hình dạng thật sự của hắn, mà là tâm huyết kết tinh của đội trưởng. Nghĩ đến việc Nhai Xế có một nửa thuộc về người khác, đáy lòng Diêu Nhiếp khó tránh có chút rầu rĩ không vui.

Nhai Xế lại hoàn toàn không nể tình, thái độ cuồng ngạo: "Cơ thể này đã là của lão tử rồi, không có một chút quan hệ nào với ngươi cả! Cho dù ngươi có là lão Ngọc Đế thì cũng đừng mơ lấy lại!"

Đội trưởng lắc đầu thở dài: "Chó săn nhỏ sao vẫn hung dữ như vậy nhỉ? Tiểu Diêu à, làm chủ nhân như cậu thật không tốt chút nào."

Nhai Xế hận nhất người khác gọi hắn là chó, mắt đã lộ tia hung ác, sát khí ngút trời, răng nanh nhe ra, mắt thấy tình hình bắt đầu không ổn, Diêu Nhiếp vội đè hắn lại, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng trấn an: "Đừng chấp nhặt, không nên tức giận không nên tức giận."

Thiên Cơ cũng tiến lên trước giải vây: "Đội trưởng hay nói đùa đó mà. Thật ra chúng tôi đi chuyến này là có việc chính phải làm, mà việc này lại cần đến sự giúp đỡ của Diêu MC."

“Ớ? Chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi muốn ở nhà anh quấy rầy vài ngày. Không biết có tiện không?”

Diêu Nhiếp còn chưa trả lời, Nhai Xế đã mở miệng từ chối thẳng: “Không được!” Tối hôm qua bọn họ mới vừa giao ph*i, bây giờ đang trong tuần trăng mật ngọt ngào, sao có thể để cho kẻ khác quấy rầy thế giới của hai người chứ?

Diêu Nhiếp vội cười gượng kéo hắn ra phía sau: “Đừng nghe hắn nói bậy, đương nhiên là không thành vấn đề rồi. Muốn ở bao lâu cũng được.” Đùa sao, cấp trên của em mình cơ mà, bây giờ không lo nịnh bợ lấy lòng, thì làm sao tương lai sau này của em mình khởi sắc chứ.

Quay đầu lại trấn an người nhà mình: “Sau này tôi sẽ bồi thường cho cậu mà.” Cơn giận của Nhai Xế vẫn chưa tiêu hết, ánh mắt khó đoán nổi là vui hay giận, cuối cùng hung hăng nói: “Ngươi nhớ đấy nhé!”

Diêu Nhiếp thuận miệng nói cho qua chuyện: “Được rồi được rồi, tôi sẽ nhớ kỹ mà. À đúng rồi, cậu có thấy được hình dáng đội trưởng tròn méo thế nào không?” Nghi vấn này đã nghẹn trong lòng anh lâu lắm rồi, không hiểu vì sao, mỗi lần gặp vị đội trưởng này, thần trí của anh lại có chút không minh mẫn, dù thế nào đi nữa cũng không thấy rõ được hình dáng của đội trưởng.

Nhai Xế lắc đầu.

Diêu Nhiếp kinh ngạc, ngay cả Nhai Xế cũng nhìn không rõ sao?! Đội trưởng rốt cuộc có lai lịch như thế nào?!

……

Đội trưởng và Thiên Cơ ở nhà Diêu Nhiếp đã được một tuần rồi, trong lúc ở đây, ngay cả cái cửa bọn họ cũng không bước ra nửa bước, mỗi ngày hoặc là cùng Nhai Xế xem ti vi, hoặc là ngồi lì trước cửa sổ ở phòng khách, nhìn chằm chằm cửa sổ nhà đối diện. Hành động rất lạ lùng.

Một ngày, Ngao Nhiên mang theo Tiểu Bạch đã đầy đủ hồn phách đến cửa, nói là mang tạ lễ đến. Hắn tặng cho đội trưởng một cái hồ lô bằng ngọc, nói là bên trong chứa rượu tiên uống mãi không hết. Bởi vì Tiểu Bạch “ sống ở” nhà Diêu Nhiếp khá lâu, sợ đã quấy rầy bọn họ, nửa là tạ lễ, nửa là trả lệ phí. Cho nên Diêu Nhiếp nhận được phần lễ vật quý hơn đội trưởng rất nhiều, nghe nói là một rương to chứa đầy bảo bối. Trước mặt khách, Diêu Nhiếp ngượng ngùng nên chưa lập tức mở ra, mà vui tươi hớn hở đem rương bảo bối cất vào trong phòng.

Nhận lấy lễ vật lớn như vậy xong, Diêu Nhiếp vụng về bắt tay người ta, ngượng ngùng quá, đôi yêu nhau này thật ra cũng có chút đáng thương mà. Anh bỗng nảy ra một ý tưởng, ngay lập tức gọi điện thoại cho đồng nghiệp ở Đài truyền hình. Đài truyền hình có một chương trình truyền hình, gọi là ” Làm ngay hôm nay “, hiện đang là chương trình thời sự ăn khách nhất nhận được rất nhiều sự quan tâm của người xem. Anh báo lại tình trạng ô nhiễm nghiêm trọng ở Quỳ Dũng hiện nay, lại nhờ vào một chút quan hệ, vào buổi tối mấy hôm sau, chương trình ” Làm ngay hôm nay ” lấy chủ đề bảo vệ môi trường, đưa tin về một loạt chuyên mục điều tra khảo sát về vấn đề ô nhiễm ở Quỳ Dũng. Chương trình kỳ này đã nhanh chóng được các cơ quan chức năng chú ý đến.

Nửa năm sau, kế hoạch cải tạo nguồn nước ô nhiễm ở Quỳ Dũng đã bắt đầu được thực thi.

Một năm sau đó, Quỳ Dũng về cơ bản đã được cải tạo trở thành một nhánh sông nhỏ trong sạch. Sau đó không lâu, lại xây dựng cơ sở hạ tầng hỗ trợ cho môi trường của một khu nhà ở thương mại, lấy Quỳ Dũng làm trung tâm, xây dựng một công viên nhỏ.

Lần này, Ngao Nhiên xem như có thu hoạch lớn cả về tình yêu lẫn sự nghiệp, chẳng những có người yêu bầu bạn, mà còn được ở tại “biệt thự ” xa hoa “phía sau công viên”, cuộc sống gia đình yên ổn, không cần nói cũng biết có bao nhiêu hạnh phúc.

Chỉ là ngày ấy sau khi Ngao Nhiên vừa đi khỏi, Diêu Nhiếp liền mở ngay rương bảo bối ra, dưới ngọn đèn sáng chói lấp lánh, sáng đến mức Diêu Nhiếp hoa cả mắt. Đến khi nhìn kỹ lại, thì ra là một đống sắt vụn sáng bóng, còn có cả một ít thủy tinh nhựa phế liệu nữa chứ. Suýt chút nữa thì Diêu Nhiếp ngất lăn ra đấy: “Đây là bảo bối đó hả?!”

Nhai Xế lại có chút thích thích: “Long tộc chúng ta đều thích mấy thứ tỏa sáng lấp lánh, đối với chúng ta mà nói thì thứ gì đẹp cũng đều được coi là bảo bối.”

……

Suy nghĩ của tác giả: Tốt rồi, về phần Long Vương khổ sở mang hơi hướng tình cảm lãng mạn HE của Quỳnh ma ma đến đây là kết thúc.

Ngày mai lại bắt đầu một câu chuyện khác.

Sinh nhật của đồng chí Flora, đăng lên tiểu Ngoại truyện làm quà mừng, sinh nhật vui vẻ!

Bởi vì là quà sinh nhật, đương nhiên không thể để cho mọi người hao phí tiền bạc, cho nên cứ để lại đây đi.

……..

Tiểu Ngoại truyện Chúc mừng sinh nhật!

“Anh ơi, sinh nhật vui vẻ nhé!”

“Ha ha, may mà em vẫn nhớ đó.”

Có em trai tri kỷ như vậy, trong lòng Diêu Nhiếp rất vui vẻ. Nhai Xế lại không muốn thấy anh vì lời nói của kẻ khác mà cười rạng rỡ như vậy, một tay chộp lấy điện thoại. Diêu Nhiếp đang muốn nổi điên, Nhai Xế đã có chút khó chịu than thở một câu: “Ta không thích ngươi cười với kẻ khác.”

Sắc mặt Diêu Nhiếp trở thành trời quang mây tạnh ngay tức khắc, trong lòng ngọt ngào không tả được, cách biểu đạt tình yêu của tên này cũng thật là không tự nhiên nha. Nhưng ngay giây tiếp theo anh đã vui quá hóa buồn rồi.

“Để ăn mừng sinh nhật của ngươi, chúng ta làm chút chuyện nhé <3?” nhai=“” xế=“” ôm=“” lấy=“” tiểu=“”>

“Làm cái gì cơ?” Đồng chí Tiểu Diêu không hề biết rằng chính mình đã trở thành bữa ăn trong thực đơn của Nhai Xế.

“Ta nhớ rõ lần trước lúc có hai kẻ đáng chết đến xin ở nhờ đấy, ngươi đã nói sẽ bồi thường cho ta mà.”

Đồng chí Tiểu Diêu rốt cuộc cũng đã ngộ ra, đáng tiếc đã quá trễ, “Dưa chuột lớn” lại đến mùa thu hoạch rồi. Nói dễ nghe một chút chính là bị đè xuống nhanh như một cơn sóng ập đến, vân vũ vu sơn*, nói trắng ra chính là lật qua lật lại đè lên áp xuống, quay sang bên này lật sang bên kia, đâm vào, rút ra, đồng chí Tiểu Diêu đang trong tình trạng kiệt sức trầm trọng, nằm bẹp dí trên giường không nhúc nhích nổi.

Tiểu Thất ghé vào lỗ tai anh khẽ nói: “Chúc mừng sinh nhật, bé gái .”

*mây mưa đó đóˆˆ

……. ngút hơi với cái chương này ˆˆ

47. Chương 9-1: Ngọc Bội Song Ngư

Nếu như trên đời này có một người giống bạn như đúc, ngay cả suy nghĩ cũng giống y hệt, bạn chính là anh ta / cô ta, hay anh ta / cô ta chính là bạn. Nói kiểu này nghe có vẻ thật lãng mạn, nhưng đến khi bạn thật sự gặp được một người như vậy, thì không biết đây có thật là chuyện tốt đẹp hay không?

……..

Tô Mã Lệ là một nhà văn tự do. Đây chẳng qua là nói cho dễ nghe mà thôi, nói trắng ra chính là viết bài trên mạng kiếm tiền sống qua ngày. Những câu chuyện cô viết không có yếu tố tình cảm sướt mướt, không hồi hộp gay cấn, cách hành văn cũng không trau chuốt mới mẻ, may mà hơn nhau ở chỗ ra mắt sớm hơn

người khác, nên cũng có một vài độc giả trung thành. Chỉ cần không ngừng viết bài, thì tiền nhuận bút vẫn đủ để trang trải cuộc sống.

Thật ra tên thật của Tô Mã Lệ cũng không phải là Tô Mã Lệ, đây chỉ là bút danh của cô mà thôi, ai mà để ý chứ? Sau khi thoát khỏi thân phận nhà văn trên mạng, cô sẽ làm tổ trong nhà cả ngày không buồn nhích ra khỏi cửa, cuộc sống gần như tách biệt với xã hội bên ngoài; tóc tai bù xù, mặt mũi lôi thôi lếch thếch, là một trạch nữ có diện mạo vô cùng bình thường.

Tô Mã Lệ quê ở phương Bắc, thi đỗ vào một trường đại học ở thành phố G. Sau khi tốt nghiệp, cô không trở về quê, mà vẫn tiếp tục ở lại thành phố G thuê một phòng trọ nhỏ, làm một nhà văn tự do. Tô Mã Lệ không thích đi ra ngoài, nhưng cô có thể thông qua phim truyền hình hay tin tức..v..v.. để hiểu biết thêm về trăm loại sắc thái của thế giới bên ngoài, tất cả những điều này là nguồn cảm hứng sáng tác của cô. Gần đây cô còn có thêm một loại đam mê mới, chính là quan sát một người trong căn nhà phía đối diện.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy những người mới chuyển đến qua cửa sổ phòng sách, cô chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra, đó chính là MC của "Khám phá khoa học"! Vì sao cô lại có ấn tượng mạnh với người này đến thế? Câu trả lời là vì cô là khán giả trung thành của chương trình này. Nhưng cũng giống như đại đa số khán giả khác, lúc kết thúc chương trình khó tránh khỏi gào lên một câu "Hại não!", cô chính là thể loại thích tự ngược như vậy, vừa xem vừa mắng luôn mồm, mắng xong lại tiếp tục xem.

Cô thậm chí đã viết luôn cả một bài post để chửi rủa chương trình trên một trang web nổi tiếng, không ngờ bài post lại châm ngòi lửa, kéo theo một trận xôn xao hùa vào. Không lâu sau, lại xuất hiện tieba (1) khám phá mê tín, rất nhiều nhóm đã được lập ra. Tô Mã Lệ nhất thời tò mò, cũng đăng kí vào một nhóm trong đấy.

Từ khi phát hiện người sống ở nhà đối diện là MC Diêu Nhiếp của "Khám phá khoa học", Tô Mã Lệ quan sát đối tượng, từ phim truyền hình, tin tức chuyển hết sang tìm hiểu về Diêu Nhiếp. Đương nhiên, cô không thể công khai quan sát, hơn nữa từ phòng sách nhà cô cũng chỉ có thể nhìn thấy được phòng chứa đồ với ban công nhà anh mà thôi, làm gì có ai tự dưng không có việc gì lại chạy vào phòng chứa đồ hay ra ban công đứng chứ? Cho nên, cơ hội quan sát của Tô Mã Lệ cũng không nhiều lắm.

Chẳng qua ngẫu nhiên có thể nhìn thấy Diêu Nhiếp ra ban công phơi quần áo, hay tập thể dục theo đài, thậm chí biếng nhác đấm đấm thắt lưng, hay ngáp một cái, tất cả đều có thể khiến cho trái tim của nàng fan nhỏ bé này nhảy nhót liên hồi, trở thành những bí mật nhỏ bé quý giá nhất trong sâu thẳm tâm hồn.

Nhưng cái kiểu quan sát thú vị này cũng không kéo dài được bao lâu, vào một ngày kia, ngôi nhà đối diện lại xuất hiện thêm một người đàn ông nữa. Bộ dạng của hắn ta rất đẹp trai, có thể nói đây là người đẹp trai nhất mà Tô Mã Lệ đã từng gặp trong đời. Nhưng Tô Mã Lệ lại không ưa nổi hắn, bởi vì trên người hắn luôn tỏa ra mùi vị nguy hiểm cấm lại gần, toàn thân tràn đầy địch ý, thoạt nhìn không phải côn đồ thì cũng là sát thủ. Ngay hôm đầu tiên, hắn đã phát hiện ra ánh mắt nhìn trộm của Tô Mã Lệ, lúc ấy hắn bắn ra một ánh mắt lạnh như băng, làm cho cả người cô lạnh đến thấu xương. Chưa kể đến, hắn và Diêu Nhiếp còn rất thân mật nữa.

Lúc đầu, Tô Mã Lệ cũng không nghĩ nhiều, nhưng lâu dần, thấy qua vài lần đụng chạm nhau của bọn họ, bằng trực giác nhạy cảm sắc bén trời sinh của phụ nữ, cô có thể cảm thấy được, hai người họ yêu nhau.

Tô Mã Lệ tan nát cõi lòng, cô không biết phải nói là đây là thất vọng của fan đối với thần tượng, hay là nói mình bị thất tình nữa. Tóm lại, ngày hôm đó tâm trạng của cô vô cùng tồi tệ, kỷ lục kiên trì kéo dài liên tục hai năm rốt cuộc đã bị phá vỡ.

Trong cơn đau khổ, cô đăng nhập vào nhóm khám phá mê tín. Trong nhóm đang bàn luận thừa dịp nghỉ đông, tổ chức một chuyến thám hiểm du lịch đến vùng Tây Bắc.

Không biết là xuất phát từ cú sốc tâm lí, hay là nhất thời xúc động, hay còn nguyên nhân nào khác nữa. Mà Tô Mã Lệ – vị trạch nữ đã ẩn cư gần một năm nay chưa hề ló mặt ra ngoài, lại phá lệ đăng kí tham gia, quyết định ra ngoài du lịch giải sầu một chuyến.

……

Đảo mắt một cái, đội trưởng và Thiên Cơ đã ở nhà Diêu Nhiếp được một tuần, Thiên Cơ thật đúng là không

hề khách sáo, hoàn toàn xem đây là nhà của hắn, cùng tranh giành ti vi với Nhai Xế tranh đến là vui vẻ; khuôn mặt của đội trưởng vẫn như vậy-" đẹp mông lung".

Trong lúc đó, Cao Đại Toàn đã mang theo Tiểu Đào, Tam Vô, Daniel đến để "chiêm ngưỡng" sếp lớn tận hai lần liền. Mỗi lần bọn họ rời đi, Nhai Xế đều phải xịt nước xịt phòng. Diêu Nhiếp nhìn không ra hắn lại ưa sạch sẽ như vậy. Nhai Xế chỉ lạnh lùng nói: "Đầy mùi chó thối."

Diêu Nhiếp ngạc nhiên: "Chó ở đâu ra?"

Ngày cứ trôi qua dần, trình độ táo bạo của Nhai Xế lại bay lên một tầm cao mới, "nợ" gánh trên lưng Diêu Nhiếp cũng ngày càng nhiều thêm. Diêu tiền • MC ngộ ra cứ cái đà này thì không ổn chút nào.

Ngày hôm nay lại thấy đội trưởng và Thiên Cơ ôm bát cơm ngồi xổm trước cửa sổ phòng chứa đồ nhìn chằm chằm nhà đối diện, Diêu Nhiếp tuy biết bọn họ đang làm nhiệm vụ, mình không nên hỏi nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn không được hỏi: "Người ở nhà đối diện đã đi ra ngoài được vài tuần rồi, chắc là về nhà đón tết. Rốt cuộc thì các anh đang nhìn cái gì vậy?" Thật ra trong lòng lại âm thầm gào lên: các người định bao giờ thì lượn đây?

Thiên Cơ chậm rãi nhai nuốt, sau khi nuốt hết thức ăn trong miệng xong, mới mở miệng nói: "Chúng tôi đang đợi người."

Diêu Nhiếp ngầm hiểu, lập tức ngồi xổm xuống, thần thần bí bí dò hỏi: "Kẻ bị tình nghi hả?"

Thiên Cơ lại chậm rì rì nuốt xuống một ngụm thức ăn: "Cũng không hẳn." Đang nói thì máy tính ở phòng sách nhà đối diện đột nhiên tự bật lên.

"Đi!" Đội trưởng đặt cái bát trong tay xuống, vung tay lên, không ngờ ngoài cửa sổ lại xuất hiện một cái đĩa tròn rất lớn, nhìn kỹ lại, thì ra là cái đáy màu trắng có hoa xanh lam của đĩa sứ Thanh Hoa. Đội trưởng, Thiên Cơ không chút do dự nhảy ra khỏi cửa sổ, nhảy lên trên cái đĩa, phiêu phiêu đãng đãng bay đến nhà đối diện.

Ôi mẹ ơi! TM, đúng là đĩa bay thật rồi!

Diêu Nhiếp cầm bát vừa ăn cơm, vừa nhìn hai người kia phá cửa sổ xông vào, màn hình vốn đang sáng đột nhiên tối đen, hiển nhiên là máy tính đã đột ngột tắt nguồn.

Hai người ở trong phòng tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng cưỡi "đĩa bay" quay về tay không.

Thiên Cơ có chút tức giận mắng một câu: "Đúng là xui xẻo, để nó thoát mất rồi!"

Hai người cũng không muốn chậm trễ công việc thêm nữa, đội trưởng bảo Thiên Cơ đi thu thập hành lý, bọn họ phải rời khỏi đây ngay lập tức, đội trưởng nói tạm biệt Diêu Nhiếp: "Tiểu Diêu à, chúng tôi còn có việc gấp phải làm, không làm phiền cậu thêm nữa."

Trong lòng Diêu Nhiếp thở phào một hơi, cuối cùng cũng tiễn được hai vị đức phật này đi rồi. Chứ không thì cứ cái đà này, nhà mình sớm sẽ loạn cào cào mất thôi. Nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ khách sáo níu kéo vài câu: "Vội vậy à? Sao lại không ở thêm vài ngày nữa?"

"Không được, lần này chúng tôi đã đả thảo kinh xà (đánh cỏ động rắn), cứ ngồi chờ ở đây như vậy cũng không thu hoạch được gì. Cậu có thời gian rảnh thì nhớ đến thủ đô chơi nhé, à nhớ là phải mang X nhà chúng tôi theo nữa đấy."

Diêu Nhiếp có chút không vui, vặn lại: "Hắn bây giờ đã là Nhai Xế, là Ngao Thất rồi!"

Đội trưởng nở nụ cười: "Ừ, nhớ mang theo Ngao Thất được chưa. Tôi lúc nào cũng đều chào đón hai người gia nhập đại gia đình Hình trinh U đội." Bọn họ ở lại đây một tuần, cũng là một tuần bọn họ làm thuyết khách (2), muốn lôi kéo dụ dỗ Diêu Nhiếp và Nhai Xế nhập đội.

Thiên Cơ chân tay nhanh nhẹn, chỉ chốc lát đã thu thập hành lý xong xuôi. Diêu Nhiếp còn chưa kịp trả lời, hai người đã nhanh chóng nhảy lên "Đĩa bay", lặng lẽ bay đi, cũng giống như lúc bọn họ đến; mới phất tay áo một cái đã chạy té khói rồi.

……

Hai người kia đi rồi, người sung sướng nhất đương nhiên là Nhai Xế. Bởi vì có người ngoài ở lại, Diêu Nhiếp luôn từ chối những lúc hắn "Đòi nợ", cũng không cho hắn làm bất cứ hành động thân mật nào. Buồn cười thật! Làm gì có nương tử nào lại không cho phu quân mình thân mật một chút chứ?! Nhưng bây giờ thời cơ đã đến, hai tên ôn thần kia cuối cùng cũng biến rồi, đêm nay cũng là ngày anh nên "Trả nợ" thôi, hắn phải lấy lại cả vốn lẫn lời, đến ngày mai anh cũng đừng mong rời giường!

Diêu Nhiếp đang rửa dưa chuột trong phòng bếp, đột nhiên cảm thấy da đầu run lên, rùng mình một cái. Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên. Diêu Nhiếp gần đây sai bảo Nhai Xế càng ngày càng trôi chảy, huống chi quan hệ của hai người bây giờ đã không còn giống như trước đây, sai bảo người nhà mình thì khách sáo làm gì?

"Tiểu Thất, đi mở cửa đi!"

Nhai Xế từ trong phòng đi ra, lúc đi qua nhà bếp có thoáng nhìn vào bên trong. May mắn thay Diêu Nhiếp không quay đầu lại, chứ không thì đã bị hắn dọa sợ rồi. Trong đôi mắt màu vàng nhạt kia rõ ràng đang lộ ra ánh mắt muốn nuốt chửng con mồi của dã thú.

Nhai Xế vừa đi đến trước cửa, đã ngay lập tức cảm nhận được một luồng tà khí âm u lạnh lẽo. Ngoài cửa nhất định là thứ tà vật nào đó, Nhai Xế nhả bảo kiếm ra, đạp tung cửa. Ngoài cửa bỗng lóe lên một luồng ánh sáng màu lục, hắn theo trực giác chém một kiếm về phía đấy, nhưng lại không chém trúng bất cứ thứ gì.

Đột nhiên, từ trong nhà truyền đến tiếng quát của Diêu Nhiếp: "Mày là ai? Mày muốn làm gì?!"

Đến khi Nhai Xế nhận ra là mình đã trúng kế điệu hổ ly sơn mà vọt vào phòng bếp, thì bên trong đã không có lấy một bóng người, trong không khí vẫn còn quanh quẩn âm thanh cầu cứu của Diêu Nhiếp: "Tiểu Thất, cứu tôi!"

Nhai Xế thiếu chút nữa đã nghiến gãy răng nanh của mình, hắn hung hăng vung kiếm chém đứt thớt gỗ.

Chờ ta, ta nhất định sẽ đến cứu ngươi!

……

(1) Tieba: là diễn đàn trực tuyến do công ty Bách Độ (Baidu) của Trung Quốc lập ra vào ngày 25 tháng 11 năm 2003. Do Bách Độ Thiếp Ba (Baidu tieba) có thao tác đơn giản, số người tham gia đông, có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc đại lục nên đã thu hút được đông đảo cư dân mạng Trung Quốc tham gia. (theo wiki)

(2)thuyết khách: dùng tài ăn nói để thuyết phục người khác nghe theo (thường nói về một loại hoạt động ngoại giao thời phong kiến)

48. Chương 9-2

28/1/2015: Đính chính: Sửa "tháp Kara trên sa mạc" thành "sa mạc Taklamakan" nhé mn.

……

Diêu Nhiếp mệt mỏi kiệt sức ngã lăn trên mặt đất thở hổn hển, cả người anh ướt như chuột lột.

Vừa nãy Diêu Nhiếp còn đang ở trong phòng bếp rửa dưa chuột, thì đột nhiên có người xuất hiện ở sau lưng bóp chặt lấy cổ của anh, muốn bắt anh từ phía sau. Anh biết đây nhất định không phải là Nhai Xế, thứ nhất Nhai Xế rất khinh thường mấy loại vui đùa kiểu này; thứ hai trên người kẻ này không có mùi vị nam tính nồng đậm như ở Nhai Xế.

Diêu Nhiếp cũng chỉ kịp hô to một tiếng: "Tiểu Thất, cứu tôi!" Người phía sau đột nhiên ra sức, mạnh mẽ tóm chặt lấy anh, đúng lúc anh nghĩ rằng mình sẽ bị đâm vào tường, thì đột nhiên lại ngã xuống dưới, Diêu Nhiếp lại được trải nghiệm cảm giác rơi tự do.

“A

” Diêu tiền • MC không hề cho rằng mình là một con tôm chân mềm, nhưng anh vẫn không ngăn được bản thân phát ra tiếng thét chói tai thê lương như vậy. Sau đó “tõm” một tiếng, anh ngã xuống hồ nước. May mắn anh cũng không phải là vịt cạn, rơi xuống đúng nơi cách bờ hồ không xa lắm. Chưa kịp tự hỏi đây là đang xảy ra chuyện gì, xuất phát từ bản năng sinh tồn, anh cố hết sức bơi vào bờ.

Lúc ngoi lên hít thở, Diêu Nhiếp nhìn hết một vòng xung quanh. Nơi anh vừa đáp xuống là một cái hồ nhỏ trong vắt, xung quanh bốn phía có một vài loại cây cối sinh trưởng. Diêu Nhiếp thầm cảm thấy may mắn vì anh đã rớt vào hồ nước, chứ nếu mà đáp hẳn xuống đất thì đảm bảo bây giờ anh đã thành một đống thịt nhão rồi.

Nhưng kẻ vừa mới tấn công anh là ai? Sao đột nhiên anh lại bị lôi đến nơi này? Đây là đâu vậy? Chẳng lẽ mình xuyên không rồi sao?!

Bởi vì dạo gần đây gặp quá nhiều chuyện kì quái quỷ dị, nên đầu óc anh cũng bắt đầu trở nên bất thường rồi.

Đột nhiên, từ rừng cây phía sau truyền ra tiếng “tất tất tác tác”, chẳng lẽ thú dữ xuất hiện sao? Diêu Nhiếp ngay lập tức cảnh giác đứng lên, quay đầu nhìn lại.

……·

“Tôi biết cậu nha, cậu là MC của “Khám phá khoa học” đúng không?”

“Ha hả, bây giờ đã không phải nữa rồi.” Diêu Nhiếp cười mỉa.

Nơi đây là sa mạc Taklamakan, mới rồi xuất hiện trong rừng cây cũng không phải là thú dữ gì mà chỉ là hai đội viên trong đội khảo cổ ở gần đây mà thôi. Hai gã đội viên phát hiện ra Diêu Nhiếp ướt sũng bên hồ, thì thấy vô cùng kinh ngạc, theo lý mà nói, nơi này đúng ra thì một cái dấu chân người còn hiếm, chứ đừng nói đến ở đâu lại nhô ra một kẻ, lại còn ướt sũng thế này nữa chứ?

Nếu mà nói anh từ trong phòng bếp ở nhà rơi rụng đến đây, người khác không nghĩ anh bị điên mới lạ. Anh đành phải bịa ra một cái lý do, nói máy bay của mình gặp sự cố nên rơi xuống đây, trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, anh vô cùng anh dũng nhảy khỏi máy bay, may mắn rớt vào trong hồ mới sống sót được.

Tuy rằng lý do này hết sức vô lí, đầy lỗ hổng. Nhưng dường như đối phương không hề nghi ngờ gì, còn đưa anh về căn lều của đoàn khảo cổ, rồi dẫn anh đi gặp đội trưởng của đội khảo cổ là giáo sư Trần nữa.

Giáo sư Trần trông rất trẻ, thoạt nhìn chưa đến 30 tuổi, mới tầm tuổi này mà đã thành giáo sư rồi, không khỏi khiến Diêu Nhiếp kính nể, đây chính là thiên tài trong truyền thuyết nha!

Giáo sư Trần liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của Diêu Nhiếp, y đối với “tai nạn máy bay” của Diêu Nhiếp vừa khiếp sợ vừa cảm thông, đồng thời rất hoan nghênh Diêu Nhiếp tạm thời gia nhập vào đại gia đình đội khảo cổ, chờ đến một tuần sau, khi xe tải tiếp tế vật dụng đến đây, thì đã có thể đưa anh đến thành phố gần nhất.

Diêu Nhiếp ngồi trước căn lều, nhìn cát vàng bay đầy trời, nhìn đội viên đội khảo cổ ra ra vào vào, còn có ô tô hiện đại ở bên kia, rồi lều trại, anh có hơi thất vọng mà xác nhận lại lần nữa: “Thì ra không phải là xuyên không à?”

……·

Sa mạc Taklamakan nằm ở phía Tây bắc của đất nước, khí hậu ác liệt, vị trí địa lý hẻo lánh, muốn đến thành phố gần nhất cũng phải lái xe mất hai ngày. Diêu Nhiếp không biết đội khảo cổ đang nghiên cứu về đề tài gì, anh là người ngoài nên không tiện hỏi nhiều, dù sao anh cũng không giúp được gì, còn hỏi này hỏi nọ vớ vẩn nữa, không chừng người ta sẽ tưởng anh là “gián điệp thương mại” mất. Nhưng mà nhìn một đám người bận rộn như vậy, mà mình chẳng những ăn của người ta, ở của người ta, còn ngồi đây chơi bời lêu lổng, cái gì cũng không làm, khó tránh khỏi có chút băn khoăn.

Sau khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống. Diêu Nhiếp vội lấy bộ quần áo đang được phơi bên ngoài lều để mặc vào, nhưng vẫn lạnh run như trước. Vẫn là anh Từ đội phó đội khảo cổ cẩn thận,

đem cho Diêu Nhiếp vài bộ quần áo chống rét.

Diêu Nhiếp nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu muốn giúp một tay.

Anh Từ là một nam tử hán người Đông Bắc, nói chuyện ngay thẳng, ha ha cười: "Biết nấu cơm sao? Vậy cậu giúp chúng tôi nấu cơm đi. Đội của chúng tôi ít người, có cậu giúp một tay thật sự là quá tốt!"

Cái khác thì không dám nói, chứ nấu cơm thì anh rất là tự tin. Diêu Nhiếp vốn là một người đàn ông độc thân, làm vài món ăn linh tinh để giải quyết vấn đề ấm bụng của bản thân là không thành vấn đề. Nhưng sau này trong nhà lại nhô ra thêm một ông chủ lớn, yêu cầu thức ăn vô cùng cầu kỳ, đến mức bức Diêu Nhiếp phải trở thành đầu bếp siêu sao!

Diêu đầu bếp bắt đầu đi nhậm chức, nhiệm vụ đầu tiên chính là đi đến hồ xách nước.

Rừng cây nhỏ không tên, nhưng cũng là ốc đảo duy nhất trong phạm vi mấy chục dặm quanh đây. Mặc dù nơi này cách khu vực khảo sát của đội khảo cổ khá xa, nhưng để thuận tiện hơn trong cuộc sống thường ngày, cuối cùng bọn họ vẫn quyết định dựng lều ở đây.

Diêu Nhiếp ở bờ hồ múc đầy hai thùng nước, đang định mang trọng trách quay về, thì bỗng nhiên lại nghe thấy trong rừng cây mơ hồ truyền ra một chuỗi tiếng rên rỉ bị đè nén. Có khi nghe như tiếng khóc của trẻ sơ sinh, có khi lại nghe như tiếng mèo gọi xuân. Bởi vì gần đây chịu sự tàn phá quá nhiều của những chuyện thần quái kì bí, Diêu Nhiếp đã có chút hoảng loạn, tim đập liên hồi, rón ra rón rén đi qua, vạch bụi rậm ra một chút, nhòm vào bên trong.

Chỉ thấy dưới ánh trăng bàng bạc, bên trong bụi rậm có một con thú dữ đang đè lên một người. Diêu Nhiếp nhìn kỹ thì thấy đó là một con hổ vằn trắng, dưới thân nó đang đè lên một người đàn ông có dáng người mảnh khảnh. Vốn tưởng là hổ dữ ăn thịt người, nhưng ngay giây tiếp theo anh đã phát hiện ra điều bất thường. Bởi vì thân thể của con hổ lớn kia đang chuyển động trước sau rất có quy luật, miệng phát ra một loạt tiếng rống như tiếng giống đực thị uy. Mà hình dáng của người dưới thân nó cũng không nhìn rõ lắm, miệng phát ra từng chuỗi rên rỉ nhưng không phải do đau đớn, mà ngược lại có pha lẫn chút ngâm nga ngọt ngào gợi cảm. Diêu Nhiếp nghe đoạn này xong, nếu nói là đau đớn, không bằng nói là hưởng thụ thì đúng hơn.

Diêu Nhiếp suýt chút nữa thì thét lên thành tiếng, may mắn lấy tay lên che miệng ngăn tiếng thét đúng lúc. Nhưng hoàn cảnh bây giờ của anh rất rất xấu hổ, muốn đi về thì phải đi qua bụi cỏ trước mặt kia. Mà anh làm gì có cánh để mà bay qua, cũng không có tự tin đi trên đám cỏ kia mà không phát ra một chút tiếng động nào.

Cách duy nhất lúc này chỉ là lui về bờ hồ trước, chờ bọn họ đi rồi thì mình mới đi được. Đáng thương cho Diêu Nhiếp phải ngồi hứng gió rét, nghe gần hết một vở đông cung sống động.

Trong lòng Diêu đầu bếp ngạc nhiên vô cùng, người đàn ông này cũng thật là mạnh mẽ quá đi, có thể cùng hổ dữ làm chuyện yêu, mặc dù mình cũng đã cùng Nhai Xế abc.. xyz, trải qua đêm đó, anh đã sâu sắc cảm nhận được, thật ra hai người đàn ông cùng nhau cũng có thể vô cùng thoải mái, kích tình như vậy. Nhưng mà cho đến bây giờ anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện cùng nguyên hình của Nhai Xế làm chuyện đó, mới chỉ là hình dáng con người thôi mà quả dưa chuột kia đã lớn phát khiếp như vậy rồi, nếu mà để chân thân của hắn ra trận nữa, thì mông anh nở hoa là cái chắc!

Nhớ đến đêm hôm ấy, mặt Diêu Nhiếp không khỏi nóng lên, anh tự nhận mình không phải đồng tính luyến ái, vốn dĩ anh đối với đàn ông cũng chưa bao giờ có loại ý nghĩ này, vậy mà sao vừa gặp Tiểu Thất đã trở nên ham muốn như vậy nhỉ? Chẳng những liên tục mộng xuân, mà đêm kia chính mình còn chủ động nữa chứ.

…… …….

Đêm hôm đó, Diêu Nhiếp nhảy lên giường của Nhai Xế, vốn chỉ muốn ngủ nhờ một đêm thôi, động cơ của anh vô cùng trong sáng. Tuy trước đây Nhai Xế đã có lần tuyên bố một câu kinh thiên động địa, kinh tâm động phách. Nhưng sau đó hắn lại không có hành động gì khác, nên Diêu Nhiếp cũng không để bụng chuyện này. Hơn nửa đêm rồi mà vẫn bị đánh thức, nên anh cực kỳ buồn ngủ, hơn nữa bên cạnh còn có một cái "lò sưởi siêu lớn" đang sưởi ấm cho anh, mới vừa nằm vật xuống giường, anh đã lăn quay ra ngủ rồi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh cảm thấy nơi nụ hoa truyền đến một loại cảm giác đau đớn xen lẫn tê dại, cảm giác này sao lại quen thuộc đến thế, giống với rất nhiều đêm trước, khiến cho Diêu Nhiếp vừa đau vừa thích. Dù sao cũng chỉ là một giấc mộng xuân thôi mà, nghĩ thế anh để mặc cho bản thân xuôi theo khoái cảm theo bản năng. "Ah ~" làm nũng mà hừ lên một tiếng, nụ hoa bên kia vì bị vắng vẻ mà dựng đứng cả lên, như muốn cầu xin đối phương âu yếm.

Bên tai truyền đến tiếng cười khàn khàn xấu xa, ngay lập tức không khiến cho anh phải thất vọng, nụ hoa bên kia cuối cùng cũng bị nhón lấy, động tác của hắn rất thô lỗ, ác ý xoa nắn.

"Ah ư~…" Diêu Nhiếp rên rỉ một tiếng, cuối cùng cũng mở mắt ra. Hai mắt anh mờ sương, đầu óc hỗn độn, căn bản không thể phân biệt được đây là mơ hay là thật. Chỉ có dục vọng nơi hạ thân đang bừng bừng phấn chấn kia là rõ ràng nhất.

Nhai Xế thấy anh tỉnh dậy, ham muốn phát ra trong đôi mắt dã thú màu vàng nhạt càng đậm hơn, hắn mạnh mẽ cúi đầu xuống, cắn vào môi dưới của anh. Bây giờ hắn đã học được cách để kiểm soát tình hình, biết cách dùng cả răng nanh lẫn môi lưỡi, khiến cho Diêu Nhiếp không hề cảm thấy đau đớn, mà chỉ cảm thấy có một loại kích thích mãnh liệt.

Thừa lúc Diêu Nhiếp há mồm rên rỉ, đầu lưỡi của Nhai Xế nhân cơ hội trườn vào, mạnh mẽ ma xát trong miệng anh, bắt chước động tác lúc giao hợp, khiến cho anh đột nhiên cảm thấy khó thở, đầu óc nóng lên, cả cơ thể như tan chảy thành một vũng bùn nhão.

Đầu lưỡi Nhai Xế cuối cùng cũng chịu rời khỏi miệng anh, rồi lại trìu mến cắn nhẹ lên môi anh. Tay từ từ vuốt ve xuống dưới, nắm lấy cậu em đang nhếch lên cao cao của Diêu Nhiếp, vuốt ve một cách thô lỗ.

Sau đó mới đem ngón tay dính đầy dâm thủy giơ lên cho Diêu Nhiếp xem: "Ngươi rất muốn đúng không? Ngươi xem, đều đã ướt đến mức này rồi…" Giọng nói khàn khàn đầy ham muốn, nghe vào tai Diêu Nhiếp vừa khiến anh cảm thấy thẹn, vừa mang lại một loại kích thích vô cùng mãnh liệt.

Nói trắng ra, hắn đang bóp nhẹ vài cái lên hai t*nh hoàn của Diêu Nhiếp, nơi đó đã sớm nặng nề trĩu xuống, bắt đầu cứng đến phát đau, chỉ cần hắn vuốt ve cọ xát trên phân thân của Diêu Nhiếp thêm vài cái nữa, chắc chắn Diêu Nhiếp sẽ đạt đến cao trào.

Diêu Nhiếp có chút bất mãn cọ cọ vào thân hình cao lớn của Nhai Xế, thậm chí hai chân đã nâng lên, chủ động quấn lấy thắt lưng cường tráng của Nhai Xế, dùng chính hạ thân của mình chuyển động ma sát với cự vật to lớn của đối phương.

Theo tình huống thông thường, cứ sau khi "vũ khí" của Nhai Xế xuất hiện, thì anh chắc chắn sẽ giật mình tỉnh giấc, nhưng lúc này không biết có phải là do đã quen rồi hay không mà anh lại bình tĩnh hơn trước rất nhiều, thật ra nguyên nhân chính nằm ở chỗ, anh bây giờ đã khó nhịn nổi mà chỉ muốn thỏa mãn ham muốn của bản thân, nên cũng không thèm để ý đến bất kỳ chuyện gì khác nữa.

Mắt thấy dục vọng sắp lên đến cao trào, lại đột nhiên đứng yên bất động, Nhai Xế vốn đang hưởng thụ sự nhiệt tình chủ động của Diêu Nhiếp, bỗng dưng giữ chặt lấy thắt lưng của Diêu Nhiếp không cho anh nhúc nhích.

Diêu Nhiếp ngước đôi mắt mờ sương đã bị ham muốn che phủ lên, bất mãn lườm Nhai Xế một cái.

Nhai Xế cười vô cùng xấu xa, ngón tay ra sức búng một phát lên đỉnh phân thân của Nhai Xế.

"A ~ ah ~" tiếng thét chót tai cao vút phát ra, t*nh dịch phun trào như vỡ đê, từng cơn từng cơn, bắn tung tóe lên cơ bụng rắn chắc của Nhai Xế.

Nhai Xế lau một ít chất dịch trắng đục, đưa lên miệng mình. Diêu Nhiếp nhìn mà xấu hổ đỏ cả mặt, Nhai Xế đầy gợi cảm mà liếm liếm môi: "Mùi vị không tệ."

Cao trào qua đi, Diêu Nhiếp sảng khoái nằm bất động trên giường mặc cho Nhai Xế sắp xếp. Nhai Xế lật cơ thể của anh sang một bên, đặt thêm dưới bụng của anh hai cái gối đầu, vuốt ve cái mông cong vểnh của anh. Rồi ngón tay mới xoa nhẹ lên cúc huyệt của Nhai Xế, nhẹ nhàng xoay tròn lên những nếp gấp non mềm. Sau đó không biết lôi ra từ đâu một cái bình sứ màu trắng, hắn đổ ra một ít chất lỏng trong suốt,

bắt đầu đâm một ngón tay thăm dò vào trong cúc huyệt của Diêu Nhiếp, ngay cả chất lỏng trắng đục lúc nãy cũng được đẩy luôn vào, động tác nóng vội trừu sáp khuấy động mọi ngóc ngách bên trong.

"A~!" Diêu Nhiếp bị đau, từ sâu trong yết hầu phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Lúc này anh đã hoàn toàn tỉnh táo, cảm giác đau này sao mà chân thật quá vậy, nhất định đây không phải là mơ rồi.

Đáng tiếc bây giờ mới ngộ ra là quá muộn, cơ ngực cường tráng của Nhai Xế đã dán lên phía sau lưng của anh, đem sức nặng của cả cơ thể áp lên người anh rồi, lại còn ghé vào lỗ tai anh thấp giọng trấn an: "Yên tâm, ta có bôi thuốc cho ngươi rồi, ngươi sẽ không cảm thấy đau dù chỉ một chút." Không để cho Diêu Nhiếp có cơ hội từ chối, hắn lại tuyên bố lần nữa: "Ta muốn giao phối với ngươi!"

Khớp xương của Nhai Xế rất rõ ràng, những ngón tay dài mảnh không ngừng tới lui thăm dò trong cơ thể, khuấy động không theo bất kỳ quy luật nào, không biết có phải là do tác dụng của thuốc kia hay không, mà có vật lạ vừa ấn vừa xoa bên trong nội vách, nhưng anh vẫn không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, thậm chí còn khiến cho bên trong anh vừa thoải mái vừa ngứa ngáy nóng bỏng, anh không khỏi vặn vẹo vòng eo, chủ động nương theo những chuyển động vuốt ve của ngón tay.

Khi Nhai Xế cảm thấy nội vách đã đủ mềm mại, hắn rút ngón tay ra, tiểu huyệt kia lại giống như một cái miệng tham lam, chặt chẽ ngậm lấy ngón tay không cho rút ra. Ngón tay của Nhai Xế lại búng một phát nữa lên thân thân đã cứng rắn đỏ hồng của Diêu Nhiếp, anh "A~!" lên một tiếng sợ hãi, suýt nữa thì không kiềm lại được, may mắn Nhai Xế rất đúng lúc nắm lấy phần gốc, mới giữ cho anh không phóng ra ngay lập tức. Nhưng mà tiểu huyệt lại bị kinh động, khẽ thả lỏng một chút, Nhai Xế nhân cơ hội này rút ngón tay ra, "Ba" một tiếng mang theo cả tiếng nước ướt sũng. Cúc huyệt màu hồng không lập tức khép lại, nên từ bên trong bắt đầu tràn ra một chất lỏng trong suốt.

Mất đi an ủi của ngón tay, Diêu Nhiếp bỗng nhiên cảm thấy bên trong ngứa ngáy khác thường, anh ngước đôi mắt đã mông lung vì chìm sâu tình dục lên, nhíu mày, hai má phiếm hồng. Bày ra một bộ dáng vô cùng dâm mỹ, Nhai Xế nhìn thấy mà thú tính sôi trào.

Hắn rốt cuộc nhịn không nổi nữa, "vũ khí hạng nặng" bắt đầu len lỏi vào trong nhụy hoa, muốn tiến quân thần tốc.

Tuy vũ khí của Nhai Xế chất lượng mười phần, nhưng Diêu Nhiếp lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào, thậm chí bởi vì hắn rút ngón tay ra mà cảm thấy nội vách trống trải ngứa ngáy, được vỗ về, được lấp đầy, vô cùng thỏa mãn phát ra một tiếng rên rỉ: "Ah~…"

Nhai Xế chuyển động vốn không hề chú ý đến kỹ xảo hay tiết tấu, mà chỉ làm theo bản năng của dã thú, động tác trừu sáp vừa nhanh vừa sâu vừa mạnh mẽ, va chạm đến mức khiến Diêu Nhiếp kêu "A~ a~" không ngừng. Nhiều lần Diêu Nhiếp bị đâm suýt chút nữa thì rơi hẳn xuống dưới giường, rồi lại bị Nhai Xế giữ lại, so với lúc đầu càng đâm sâu hơn, hận không thể đem cả hai t*nh hoàn cùng cắm vào tiểu huyệt của Diêu Nhiếp.

Tư thế giao phối giống như động vật, cộng thêm hơi thở hoang dã mãnh liệt của người phía sau, tất cả đều khiến cho Diêu Nhiếp vừa xấu hổ lại vừa thỏa mãn, thoải mái đến mức làm cho anh bắt đầu chủ động đong đưa thắt lưng hùa vào chuyển động của Nhai Xế. Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng "Ba ba" khi hai t*nh hoàn va vào mông, ngoài ra còn có thêm tiếng nước vô cùng dâm mỹ.

Phân thân thì đang ma sát với gối đầu bên dưới, mà cúc huyệt lại đang bị Nhai Xế trừu sáp mãnh liệt, trước sau đều bị tấn công, miệng Diêu Nhiếp tràn ra những tiếng rên rỉ khàn khàn gợi cảm, cúc huyệt bắt đầu kẹp chặt lấy dương vật của Nhai Xế, phân thân nương theo tiết tấu vào ra của Nhai Xế mà ma xát với gối đầu, mắt thấy sẽ đạt đến cao trào, Nhai Xế bỗng vươn tay đoạt lấy cái gối lót dưới người anh, hắn cắn liền một hơi trên cái cổ trắng nõn. Bởi đã cảm nhận được kích thích vô cùng mãnh liệt, Diêu Nhiếp "A ~~" lên một tiếng thét chói tai, lần thứ hai bắn tinh.

Sắc mặt Diêu Nhiếp ửng hồng, thở hổn hển, Nhai Xế cũng không để cho anh cơ hội để cảm thụ lại dư vị lúc nãy, bàn tay lại vươn đến trước ngực của anh, thô lỗ vuốt ve xoa nắn hai nụ hoa đã sớm sưng lên. Diêu Nhiếp không hề biết rằng, thì ra nơi này của mình cũng có thể nhạy cảm như vậy, chỉ mới kéo một phát, đã mơ hồ cảm nhận được khoái cảm kéo đến, khiến cho phân thân của anh lại hơi hơi cương lên…

Diêu Nhiếp cúi đầu, tư thế này đúng lúc có thể nhìn rõ được hai nụ hoa sưng đỏ của mình, mông và cả âm nang màu đỏ sậm, ngay cả dương vật to lớn của Nhai Xế đang ra ra vào vào trong cơ thể mình cũng nhìn thấy rõ mồn một, nó mang theo rất nhiều dâm dịch, một ít vẩy ra trên đùi Nhai Xế, một ít đang nhỏ xuống từng giọt từ cúc huyệt, cả hai đùi của mình cũng đều dính dính nhớp nhớp. Mà phân thân của mình bởi vì nương theo những cú đẩy hết sức cuồng mãnh của hắn, mà không ngừng đâm vào bụng mình… Hình ảnh này thật sự quá mức dâm mỹ, Diêu Nhiếp quá mức xấu hổ mà nhắm hai mắt lại.

Động tác ra vào của Nhai Xế càng ngày càng dữ dội hơn, hắn giữ nguyên tư thế cắm trong cơ thể Diêu Nhiếp, một tay lật Diêu Nhiếp lại, đối mặt với hắn. Diêu Nhiếp kinh ngạc mở to hai mắt, tầm mắt sớm đã nhuốm màu tình dục, mơ hồ thấy người đàn ông đang chuyển động trên người mình kia biến thành một con sói đói. Diêu Nhiếp hô lên một tiếng: "Tiểu Thất… A ~ Tiểu Thất!"

Diêu Nhiếp không biết đây không phải là ảo giác do khoái cảm của mình gây ra, Nhai Xế dường như rất vui vẻ, hắn vừa cười vừa ồ ồ nói: "Ngươi là ta! Ngươi là của ta!"

Lại thêm một trận va chạm mãnh liệt nữa, cứ xuôi theo bản năng mà giữ lấy, người phía sau như dã thú mà khàn khàn gầm rú, một luồng dịch nóng bỏng bắn thẳng vào sâu trong cơ thể Diêu Nhiếp.

Bị luồng t*nh dịch nóng bỏng kia đánh úp vào chỗ yếu ớt nhất trong nội vách, "A ~~" Diêu Nhiếp cao giọng thét chói tai, ngón chân co lại, nội vách co rút liên tục. Đệm giường đã bị t*nh dịch của anh thấm ướt…

Nhai Xế vẫn giữ nguyên tư thế nằm đè trên người Diêu Nhiếp, hai người im lặng hưởng thụ chút dư vị còn sót lại. Dường như dương vật chôn trong cúc huyệt ấm áp đã bắt đầu lấy lại tinh thần, Diêu Nhiếp quá mức sợ hãi, anh đã bắn ba lượt rồi, sức cùng lực kiệt rồi, vừa muốn mở miệng ngăn cản.

Nhai Xế đã không để cho anh có cơ hội, "vận động đóng cọc siêu tốc" lại bắt đầu…

…… phù……. toát cả mồ hôi……

49. Chương 9-3: Ngọc Bội Song Ngư

Taklamakan_desert

……

Sáng hôm sau tỉnh lại, anh xấu hổ đến mức muốn chui luôn xuống gầm giường. Sao bọn họ lại có thể nổ súng khai hỏa như thế chứ? Không đúng, cho dù tên kia đã sớm có âm mưu từ trước, nhưng sau đó mình cũng đã tỉnh táo lại rồi mà, vì sao lại không phản kháng? Thậm chí còn lún sâu vào, để rồi đến phút cuối, mình còn chủ động hơn người ta nữa chứ.

Chẳng lẽ mình là một cái phích cắm hai đầu, nam nữ gì cũng ăn tuốt?!

Không đâu, nếu đổi người ở trên mình thành người khác, như Tam Vô chẳng hạn, Diêu Nhiếp tưởng tượng một chút, không khỏi ghê tởm muốn chết, nếu tên thầy bói kia mà dám đè mình, thì mình nhất định sẽ tung cho một cước lăn xuống giường luôn!

Nếu nói vậy thì anh chỉ có thể chấp nhận Tiểu Thất thôi sao? Mình đúng là bị va đầu vào đá mà, sao lại có thể thích một kẻ như thế chứ? Tính tình thì xấu xa, nóng nảy, lòng dạ thì hẹp hòi, lại còn độc đoán muốn chết!

Tuy rằng cứ mở mồm ra là oán giận, nhưng Diêu Nhiếp không biết rằng, khóe miệng anh vẫn luôn mỉm cười.

Nhắc đến mới nhớ, Tiểu Thất, cậu bây giờ đang ở phương trời nào thế hả?! Sao vẫn chưa đến cứu tôi?!

Phía bên này, Diêu Nhiếp vì "tưởng niệm" "chó săn lớn" nhà mình, mà vô tình ngủ thiếp đi. Còn phía bên một người một thú "Vất vả cần cù cày cấy" nãy giờ kia đã bắt đầu hành quân lặng lẽ, nhanh chóng lui binh.

Diêu Nhiếp ngủ say sưa, không hề biết con hổ trắng đã lướt qua đám cỏ dại rậm rạp mà thong thả bước đến bên cạnh anh. Cặp mắt xanh biếc của dã thú sâu xa nhìn chằm chằm Diêu Nhiếp một lúc lâu, cho đến khi từ trong bụi rậm truyền đến tiếng gọi ầm ĩ: "Sao thế? Đi thôi nào!"

Lúc này nó mới xoay người rời đi, gầm một tiếng chạy theo người đàn ông.

……

Vốn Diêu Nhiếp cũng cảm thấy lạ vì anh Từ sao lại tin tưởng mình đến thế, dám để cho một người lạ phụ trách phần thức ăn. Chẳng lẽ anh ấy không sợ mình là trộm mộ, hay là cướp gì gì đó, lén bỏ thuốc mê vào thức ăn vì tiền mà hại người sao?

Nhưng qua ngày hôm sau, anh liền phát hiện ra mình đã suy nghĩ quá nhiều. Người trong đội khảo cổ vốn không hề có ý muốn giấu diếm anh về việc họ đang làm, bởi vì lần này bọn họ đến cũng không phải để khai quật cổ mộ hay.. bla..bla.. gì, mà chỉ đơn giản là đến khảo sát di tích thành lũy cổ đại ở sa mạc Taklamakan mà thôi.

Di tích này đã được phát hiện từ những năm 50, nếu nơi này thật sự có di sản văn hóa hay kho báu gì đó, thì chắc cũng đã bị cuỗm sạch từ sớm rồi. Lần này bọn họ đến là muốn khảo sát những di tích còn sót lại quần thể kiến trúc, tìm hiểu thêm về những dấu vết vẫn còn được lưu giữ về nền văn minh đã biến mất này.

Không có di sản văn hóa, không có kho báu, thì có gì phải lo chứ? Huống chi Diêu Nhiếp còn phải dựa vào bọn họ mới có thể ra khỏi sa mạc này. Cho nên đội khảo cố vẫn rất yên tâm.

Nói là nấu cơm, chứ thật ra cũng chỉ là lấy thức ăn đóng hộp ra hâm nóng lên, nấu chín hay đun nước gì đó mà thôi, dễ như ăn cháo. Chẳng qua ở nơi này nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, khi màn đêm buông xuống mà có thể được ăn thức ăn nóng hổi, thì đúng là tuyệt cú mèo.

Diêu đầu bếp đợi ba ngày ở đội khảo cổ, làm mấy việc này phải nói là thuận buồm xuôi gió.

Đêm nay, đã qua giờ cơm chiều, nhưng đội viên ở đội khảo cổ Bvẫn chưa trở về. Lúc đầu, mọi người cũng không để ý lắm, dù sao đội B hôm nay đi thám hiểm ở khu di tích xa hơn nơi bọn họ thường lui tới đến mười mấy km.

Cho đến hơn mười giờ đêm, xe việt dã của đội B cuối cùng đã trở lại. Mọi người vội tiến quan tâm hỏi han, muốn hỏi xem bọn họ sao lại về muộn như vậy.

Không ngờ người đầu tiên đến gần chiếc xe lại hoảng sợ hét lên: "Không, Không thể nào!"

Mọi người bỗng hoảng hốt, vội vàng chạy nhanh đến.

"Không có ai?! Sao lại có thể như thế!" Một tiếng hét khác cất lên.

Diêu Nhiếp đi đến gần thì thấy, trên chiếc xe việt dã kia quả thật không có người lái.

Có người mặt trắng bệt gào toáng lên: "M, xe ma.."

Nghe thế, khuôn mặt tất cả mọi người xung quanh cũng trắng không còn chút máu.

Người nhát gan thì run rẩy lẫn đi thật xa, người to gan lớn mật thì đi vòng quanh trước sau để kiểm tra xe, muốn tìm thử xem có thiết bị điều khiển nào không.

Giáo sư Trần nhíu mày: "Việc này rất kỳ lạ, sợ rằng nhóm anh Từ gặp phải nguy hiểm gì rồi. Ngày mai chúng ta phải đi thử xem sao."

Hôm qua, bọn họ đã giải mã được một văn tự còn sót lại trên bức tường của thành cổ, theo như trên đấy viết, cách thành cổ 30 km về phía Tây có một ngôi đền, theo như suy đoán có thể bên cạnh tòa thành cổ được nối liền với một khu lăng mộ tập trung.

Nếu việc này chính xác, thì chính là một phát hiện lớn trong giới khảo cổ. Sáng sớm hôm nay, anh Từ đôi phó đã mang theo đội B lái xe hướng về phía Tây của tòa thành cổ. Vốn phát hiện lớn như vậy thì người lãnh đạo phải tự đi khảo sát trước. Nhưng sáng sớm hôm nay, tinh thần của giáo sư Trần rất uể oải, đi đứng loạng choạng run rẩy, đội viên cũng biết thân thể của y không khỏe lắm, nên anh Từ liền xung phong mang đội B đi khảo sát trước. Chính là không ngờ đến, chuyến đi này… lại không thể trở về.

Người khác có lẽ sẽ không thấy, nhưng bây giờ Diêu Nhiếp đã có chút linh lực, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy, trên xe tuy không có người nào, nhưng lại có một linh hồn. Đáng tiếc quỷ hồn kia trống rỗng chỉ có chấp niệm, lái xe quay trở về, nhưng chỉ là một quỷ hồn vừa mới chết, một chút năng lực cũng không có. Còn chưa kịp nhắn nhủ gì, đã tan thành mây khói.

Những người khác đều biết đội B nhất định đã gặp chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại không hề nghĩ đến trường hợp xấu nhất. Chỉ có Diêu Nhiếp biết, sợ rằng nhóm anh Từ lành ít dữ nhiều, ít nhất là đã có một đội viên đã chết. Nơi đó nhất định vô cùng nguy hiểm. Quỷ hồn kia dựa vào chấp niệm duy nhất lái xe trở về, sợ rằng cũng chỉ vì muốn báo cho bọn họ biết, cảnh báo bọn họ không nên đi đến nơi đấy đúng không?

Anh muốn ngăn cản không cho nhóm giáo sư Trần mạo hiểm đi vào chỗ chết, nhưng lại không biết nên dùng lý do gì để thuyết phục bọn họ. Có thể đi chuyến khảo cổ này, thì chắc bọn họ cũng chẳng tin vào quỷ thần đâu? Huống chi, còn một khả năng khác, đó là anh Từ vẫn chưa chết, biết đâu quỷ hồn kia quay về để cầu cứu thay cho anh ấy thì sao?

Cả một đêm, anh âm thầm luyện tập cách sử dụng linh lực, hy vọng lúc gặp phải nguy hiểm, có thể sẽ phát huy tác dụng.

Tiểu Thất, sao cậu vẫn chưa đến?

……

Sáng sớm ngày thứ hai, giáo sư Trần mang theo bốn gã đội viên lái ô-tô đến khu lăng mộ cổ trước, chỉ để Diêu Nhiếp và một vị chuyên gia đã lớn tuổi ở lại trông coi lều trại. Vốn Diêu Nhiếp cũng muốn đi cùng để giúp một tay, nhưng nghĩ lại thể chất "Đường Tăng" bây giờ của mình, thì đây chính là đi tìm chết, "mấy thứ kia" chắn chắn không ít, mình đi chỉ chuốc thêm phiền toái, làm khổ người ta thêm thôi, nghĩ trước nghĩ sau vẫn là thôi dẹp không đi đâu hết.

Ăn xong cơm trưa, Diêu Nhiếp với ông chú chuyên gia ngồi ở trước lều nói chuyện phiếm. Chỉ chốc lát sau, bầu trời vốn trong xanh đã bị một đám bụi màu vàng che phủ, phía đường chân trời tràn ngập bụi mù. Chú chuyên gia hét lớn một tiếng: "Không xong rồi! Có bão cát! Mau! Trốn vào lều mau!" Hét xong, tóm lấy cánh tay Diêu Nhiếp, kéo anh chạy vào trong lều.

Diêu Nhiếp bị cận, lúc rơi vào trong hồ, kính đã rơi đi đâu mất rồi. May mắn cũng chỉ cận ở mức thấp khoảng hơn 200 độ (t ko rõ lắm nhưng nghĩ chắc là 2 độ chứ nhỉ, nhưng mà qt …*cắn khăn*), đeo kính cũng chỉ vì muốn xây dựng hình tượng nhã nhặn mà thôi, không có kính, cũng không ảnh hưởng cuộc sống nhiều lắm. Anh nheo mắt nhìn bề phương xa, thấy không đúng lắm: "Chú Viên à, chú xem kìa?!"

Mắt của người già so với mắt bị cận thị của anh càng kém hơn, mắt mờ nhìn một lúc lâu, đến lúc thấy rõ đó là gì, hai mắt kinh ngạc mở trừng trừng: "Đó là âm binh!" (khéo quá, cho hai ông mắt mờ ở với nhau..=..=!)

Đó là một kỵ binh mặc áo giáp màu đen, bây giờ là thời đại vũ khí nhiệt, làm gì có thể nhìn thấy quân đội ăn mặc kiểu này chứ. Trong nháy mắt Diêu Nhiếp hoài nghi, chẳng lẽ mình xuyên không thật sao?

Mặc kệ đi, chỉ sợ đó cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, một đội kỵ binh giữa đám cát vàng bay mù mịt đang lao thẳng về phía bọn họ.

Diêu Nhiếp vội vươn tay kéo chú chuyên gia, chạy về phía ốc đảo.

Ông già đến tuổi này rồi, sao chịu nổi sức ép thế này chứ? Vừa chạy vừa gào: "Đừng sợ đừng sợ! Tuy gọi là âm binh, nhưng cũng không phải quỷ hồn gì đâu, thật ra chỉ là một loại ảo giác mà thôi. Đừng chạy nhanh như vậy."

Chạy được khoảng năm, sáu phút, rốt cuộc đã đến được bờ hồ.

Xương cốt của ông chú cũng sắp rệu rạo, đặt mông ngồi trên cỏ nói, miệng thở hồng hộc: "Cháu, phù phùù..chạy cái gì mà khiếp vậy? Tránh ở lều một lúc là xong thôi mà, chạy vào trong này.. phùù.. còn nguy hiểm hơn."

Diêu Nhiếp ngồi ở cạnh ông, đợi lấy lại nhịp thở, mới hỏi tiếp: " Chú Viên, âm binh là sao vậy ạ?"

Ông chú nghỉ lấy lại sức một lúc, rốt cuộc mới có sức nói chuyện: " Nó thật ra cũng giống như nguyên lý băng video thôi, chúng ta vừa đúng ở nơi có vị trí thích hợp, dưới lòng đất có rất nhiều nguyên tố từ (nam châm). Rất lâu trước đây, tại nơi này đã xảy ra một trận chiến, có một đội kỵ binh đi ngang qua. Đúng lúc đó cũng gặp thời tiết như thế này, những nguyên tố từ trong lòng đất bị kích hoạt, giống như bật máy ảnh lên bắt đầu chụp ảnh, lưu trữ trong băng video. Cho đến sau này, cứ gặp được cơ hội thích hợp, "băng video" được lưu trữ trong lòng đất sẽ được chiếu ra. Người ta nhìn thấy tưởng rằng đó quỷ hồn của binh lính, nên gọi là âm binh."

"Ah~." Diêu Nhiếp gật đầu, anh nhớ đến bức tường trong Hoàng thành kia cũng xuất hiện người trong cung chạy ra. Lúc ấy nhóm chuyên gia cũng giải thích hiện tượng này như vậy, chẳng qua bản thân anh được trải nghiệm qua một lần, thì lại là chuyện khác.

Ông chú vừa nói dứt lời, cát bụi ngập trời đã ập đến. Hai người vội trốn vào trong rừng cây nhỏ. Đợi cát vàng bay đi hết, bầu trời lại sáng tỏ, hai người mới đi ra.

"Phi phi!" Diêu Nhiếp phun cát đất trong miệng ra, giương mắt lên thì thấy, hồ nước trong xanh đã biến thành một nồi thuốc màu vàng. Nghĩ thầm trong lòng: không biết đến tối nay hạt cát đã lắng xuống chưa nhỉ, nếu không buổi tối mà dùng cái loại nước bùn vàng vàng này nấu cơm thì ghê muốn chết.

Tuy trên người đầy đất cát, nhưng hồ nước cũng không còn trong nữa, nên hai người dẹp luôn ý định rửa mặt chải đầu bên hồ, xoay người quay về doanh trại.

Khi bọn họ trở về lều trại, lại bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ. Cả lều trại lẫn ô tô đều bị giẫm đạp nghiêm trọng, không có thứ nào được "toàn thây", chiếc xe bị lật, vỏ sắt bị vật nặng đè ép đến mức biến dạng hoàn toàn.

Nhưng làm bọn họ kinh ngạc nhất chính là, cho dù là trên lều hay trên là ô tô, thì đều để lại một đám dấu vó ngựa màu trắng...

Diêu Nhiếp quay đầu lại hỏi chú chuyên gia: "Chú Viên, chú có chắc đó chỉ là quay video thôi không?"

……

Suy nghĩ của tác giả:

Về câu chuyện lần này, thật ra là lấy cảm hứng từ hàng xóm của tôi đó.

Đối diện nhà tôi mà một cô gái người Tân Cương, bởi vì cô lẻ loi một mình làm việc tại Quảng Đông, cho nên đôi lúc sẽ nhà tôi ăn cơm, cũng khá thân với nhà tôi. Ban công phía sau nhà tôi nhìn sang là có thể thấy phòng ngủ và phòng làm việc của cô ấy.

Cô ấy đã về Tân Cương đón Tết, nhưng vào tối Thứ bảy, tôi phát hiện máy tính của cô ấy đột nhiên bật lên, màn hình vẫn là hệ điều hành DOS, dữ liệu trên màn hình có chuyển động, nhưng mà qua mấy giờ liền mà vẫn không vào được hệ thống.

Tôi tưởng cô ấy đã quay lại, liền gọi điện thoại sang, kết quả cô ấy nói cô ấy vẫn đang ở Tân Cương, hơn nữa lúc đi cô thật sự đã tắt máy tính rồi.

Trước thứ bảy, tôi với mẹ tôi đều nhớ rõ màn hình máy tính trong phòng làm việc của cô ấy không hề sáng.

Sau đó tôi gọi chủ nhà lên tắt máy tính cho cô ấy. Việc này đúng là vô cùng kỳ quái.

Mặt khác, câu chuyện này nhắc tới ngọc bội Song Ngư hình như có tin đồn siêu nhiên liên quan đến nước ta, nghe nói là chuyện có thật đó.

Không biết mọi người có nghe nhắc đến Bành Gia Mộc bao giờ chưa, ông ta là phó viện trưởng viện khoa học Tân Cương, từng 3 lần tiến hành thám hiểm vào La Bố Bạc* ở Ba Âm Quách Lăng**, trưa 17/6/1980 ông một mình một người đi tìm nước, mất tích một cách bí ẩn. Về nơi mà Bành Gia Mộc mất tích bí ẩn ở Tân Cương, đã xuất hiện rất nhiều truyền thuyết quỷ dị.

Nếu có hứng thú với vấn đề này, xin cứ lấy từ khóa ngọc bội Song Ngư, hỏi anh Baidu một chút nhé.

*Hồ Lop Nur (La Bố Bạc) là một khu vực đầm lầy lõm xuống chứa nước mặn ở phần rìa phía đông của lòng chảo Tarim, cũng là khu vực thử nghiệm hạt nhân của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Sông Tarim chảy vào khu vực Lop Nur. (nguồn wikipedia)

50. Chương 9-4

Giữa Nhai Xế và Diêu Nhiếp có một khế ước (hợp đồng) chủ tớ, Nhai Xế luôn có thể cảm nhận được Diêu Nhiếp đang ở đâu mọi lúc mọi nơi. Nhưng lúc này loại cảm ứng đấy lại biến mất một cách kỳ lạ, giống như đang bị cái gì đó ngăn chặn che giấu.

"Không thể như thế được!" Trong lòng Nhai Xế nóng như lửa đốt, nhưng lại hết đường xoay xở. Trừ phi Diêu Nhiếp đã không còn ở nhân gian nữa.

Nhai Xế không muốn tin Diêu Nhiếp đã chết, cho dù anh đã chết, thì lên trời hay xuống địa ngục hắn cũng sẽ mang anh trở về!

Cho nên, Nhai Xế liền tìm đến Ngũ Ca nhà hắn.

"Này! Cậu nghĩ Tiểu Đào nhà chúng tôi là chó chắc?!" Cao Đại Toàn bất mãn, Nhai Xế nói muốn Tiểu Đào giúp đỡ nghĩ cách cứu Diêu Nhiếp. Mạng người quan trọng, đương nhiên không thể bỏ mặc. Thế nhưng con chó săn vô liêm sỉ này lại lấy một cái quần lót để cho Tiểu Đào ngửi mùi đánh hơi, nên Cao Đại Toàn mới không thể nhịn thêm được nữa.

Nhai Xế không thèm để ý đến anh, mà chỉ quăng cái bao tải to đang vác trên vai xuống đất, ném đến chỗ Thao Thiết.

Thao Thiết mở bao tải ra, thấy bên trong là cả một con cừu nướng, hai mắt bỗng lóe sáng. Cầm lấy quần lót của Diêu Nhiếp ngửi qua loa một chút, sau đó liền cắn một miếng lớn vào đùi cừu: "Mùi vị rất nhạt, chắc chắn đang ở nước ngoài cách xa chúng ta ngàn dặm, về phía Tây."

Nhai Xế thở phào một hơi, may mắn là tên kia vẫn còn sống. Hắn bắt lấy Thao Thiết túm cả người lẫn cừu lên: "Đi nhanh!"

Mới đảo mắt một cái mà Thao Thiết đã gặm đến cổ cừu rồi, ngay cả xương cũng không chịu nhả ra, hai má phình lên như cái trống so với mặt còn to hơn, miệng ú ớ mấy câu không rõ: "Chờ a ăn ong ã. (Chờ ta ăn xong đã.)"

Nhai Xế không nói hai lời, vẫn lôi người đi như thường.

Vẫn là Cao Đại Toàn vội vàng đuổi theo ở phía sau: "Này! Đừng vội! Là ở nước ngoài xa ngàn dặm đó! Các cậu định đi bộ đến đấy chắc?! Để tôi mua vé máy bay đã

"

……

Chú chuyên gia làm công việc khảo cổ đã lâu rồi, kinh nghiệm rất phong phú, mấy chuyện kỳ lạ đáng kinh ngạc đã gặp qua không ít lần. Nhưng mà hiện tượng siêu nhiên tầm cỡ như lúc nãy, chú vẫn là lần đầu tiên gặp phải, nhất thời sợ đến mức chân muốn nhuyễn ra. May mắn chú tuy đã lớn tuổi, nhưng xương cốt thân thể vẫn còn khỏe mạnh, trái tim cũng đủ mạnh mẽ.

Nhưng thật ra Diêu Nhiếp đã "Thân kinh bách chiến" hơn nửa năm qua, cho nên biểu hiện cũng khá bình tĩnh. Chỉ là nên làm gì bây giờ? Lều trại đã hỏng cả rồi, xe cũng hỏng nốt. Mặt trời đã lên đến đỉnh, dưới ánh nắng chói chang ở sa mạc, mà hai người mà cứ đứng ngây ngốc như vậy, thì sớm hay muộn cũng bị nướng thành than.

Diêu Nhiếp quay đầu lại nhìn thoáng qua chú chuyên gia vẫn còn đang bị sốc đến đứng hình, anh nảy ra ý tưởng đến chỗ lều trại với chiếc xe xem còn thứ gì có thể dùng được không, chọn lấy vài món nhu yếu phẩm,

rồi đến ốc đảo bên kia tị nạn trước đã. May mắn thay chú chuyên gia có mang theo điện thoại di động, đến khi hai người "di dời" đến bên hồ nước xong, liền ngay lập tức liên lạc với viện khoa học của tỉnh X.

Bên kia trình bày, tối hôm qua giáo sư Trần cũng đã liên lạc với bọn họ, sáng sớm hôm nay đã đưa xe đến tiếp viện cho bọn họ rồi, bọn họ chỉ cần ngồi ngốc tại chỗ chờ cứu viện là được.

Hai người đợi khoảng tầm hai giờ, quả thật là có một chiếc xe tải đang tiến về phía họ.

Đến cứu viện chỉ có một người lái xe, vóc dáng của gã không cao lắm, trên người mặc một bộ quần áo rất dày, đội mũ lưỡi trai, vành mũ được kéo xuống rất thấp, che mất cả nửa khuôn mặt, còn lại chỉ có thể nhìn thấy râu ria xồm xoàm hai bên má.

Người lái xe này không thích nói chuyện, Diêu Nhiếp mấy lần bắt chuyện, gã cũng chỉ gật đầu, lắc đầu hay cùng lắm là ra hiệu để trả lời.

Xe khởi hành được hơn mười phút, chú Viên muốn lấy điện thoại ra gọi cho giáo sư Trần, nhưng lại có giọng nói vang lên, giáo sư đang ở ngoài vùng phủ sóng. Thử gọi cho những đội viên khác trong đội khảo cổ, cũng đều nghe được giọng nói y chang vang lên. Dần dần, trong lòng của ông dâng lên một dự cảm không lành. Bởi vì biết trên sa mạc Taklamakan không có sóng, cho nên cả đội đều dùng tính hiệu vệ tinh, bọn họ sẽ không bao giờ có chuyện ngoài vùng phủ sóng cả!

Lại chạy thêm mười mấy phút nữa, chú chuyên gia bắt đầu trở nên căng thẳng, sắc mặt càng ngày càng xấu đi. Lúc đầu chiếc xe vẫn là chạy theo hướng đến thành phố gần đây nhất, nhưng hơn mười phút trước chiếc xe lại lặng lẽ chuyển hướng. Sa mạc mênh mông không có phong cảnh gì đặc biệt, khắp mọi nơi đều là cát vàng, muốn xác định phương hướng là vô cùng khó khăn. Nhưng chú Viên lại nhớ rất rõ nếu đi ngang qua khối đá có hình thù quái dị kia, thì phải là đường hướng đến khu di tích.

"Chủ xe ơi, có đi nhầm đường không vậy?" Chú Viên không khỏi hỏi, có lẽ lái xe bị lạc đường rồi.

Nhưng gã tài xế kia lại giống như không hề nghe thấy, một chút phản ứng cũng không có, chiếc xe lại càng chạy nhanh hơn. Chú Viên đang định hỏi lại lần nữa, nhưng Diêu Nhiếp lại đột nhiên giữ ông lại. Chú Viên ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, phát hiện thấy vẻ mặt anh cũng tái nhợt, nhưng lại so với mình lại có thêm phần sợ hãi.

Bởi vì trong nháy mắt Diêu Nhiếp nhìn vào kính chiếu hậu của xe đã nhìn thấy khuôn mặt bị che giấu dưới vành mũ của gã tài xế kia, trên mặt gã không hề có cái mũi, ngay cả một cái lỗ mũi cũng không có! Càng kinh khủng hơn chính là, anh nhìn thấy vô cùng rõ ràng cái cổ của gã lái xe bắt đầu tan chảy như chocolate, có một chất lỏng sền sệt màu xanh biếc đang chậm rãi chảy dọc xuống quần áo trên người.

Mẹ ơi! Ban ngày ban mặt cũng gặp quỷ được sao trời?!

Diêu Nhiếp liếc mắt nhìn đồng hồ tốc độ một chút, 200 km/h, với tốc độ mà nhảy xuống, thì ngay cả người trẻ tuổi như anh cũng không chắc có thể an toàn lành lặn, chứ đừng nói đến việc còn có một người già bên cạnh nữa.

Sau lưng Diêu Nhiếp đã ứa mồ hôi, chật vật tìm cách trốn thoát, không ngờ đúng lúc này xe lại ngừng lại.

Gã tài xế không xuống xe, nhưng Diêu Nhiếp cũng không muốn ngồi ngốc ở trong xe thêm nữa, nên vội vàng lôi kéo chú Viên vẫn còn đang choáng váng xuống xe. Bởi vì trên ghế lái bây giờ chỉ còn lại một bộ quần áo, cái mũ, và một bãi chất lỏng màu xanh biếc không rõ là gì…

"Sao lại như thế?" Chú Viên còn muốn quay đầu lại xem, nhưng Diêu Nhiếp lại ngăn lại, thật sự là vì nghĩ cho trái tim của chú thôi. Ông chú dường như đã mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra, liền không tiếp tục quay đầu lại nữa, cũng không hỏi nhiều, chỉ đi theo Diêu Nhiếp hướng về phía trước.

"Đây chính là khu thành cổ mà các chú đang khảo sát đó hả?" Diêu Nhiếp nhìn đống đổ nát trước mặt, hỏi.

Nhưng mà đối với nhà khảo cổ học mà nói, thì chắc nên gọi là di tích mới đúng. Từ tường thành đã đổ nát từ lâu, có thể mơ hồ nhìn thấy tàn tích của tòa kiến trúc bên trong.

"Không phải." Chú Viên lắc đầu, ông cũng rất nghi hoặc: "Nơi bọn chú khảo sát chính là di tích thị trấn biên giới của đất nước Lâu Lan cổ đại, nơi đó hầu như chỉ còn lại vài bức tường đổ nát, không giống như

nơi này vẫn được lưu giữ hoàn chỉnh."

"Nếu gã kia đã đưa chúng ta đến đây, thì chắc chắn có ý đồ. Chú thử liên lạc với viện khoa học lần nữa xem?" Diêu Nhiếp đưa ra ý kiến.

Chú Viên ấn số điện thoại, lại cau mày: "Không có tín hiệu."

Diêu Nhiếp cố gắng trấn tĩnh đề nghị: "Cứ đứng mãi trong này cũng không phải là cách, không vào hang cọp sao bắt được cọp con, đi, chúng ta đi xem một chút!"

Hai người đi vái bước xung quanh tường thành, chú Viên vừa đi, vừa nghiên cứu vật liệu, phong cách và kiến trúc của tường thành, đi một chút ngừng một chút, cuối cùng cũng đến được cổng thành. Cổng thành được lưu giữ khá hoàn chỉnh, trên cửa có khắc hình một con quái vật, thoạt nhìn giống như con hổ, nhưng lại có cánh rồng, chân giẫm lên tường vân (mây lành).

Diêu Nhiếp tò mò: "Cái gì thế ạ?"

Chú Viên cẩn thận nghiên cứu một chút rồi suy đoán: "Có thể đây chính là Bệ Ngạn."

Diêu Nhiếp chưa từng nghe qua loài động vật này bao giờ, nghĩ là nghe nhầm, nên lại hỏi lại lần nữa: "Gì cơ ạ?"

Chú Viên vô cùng kiên nhẫn nói lại: "Bệ Ngạn chính là một trong chín đứa con của rồng trong truyền thuyết, là một loại thần thú."

Diêu Nhiếp nghe xong liền kích động, nói vậy thì đây chính là anh em của Nhai Xế rồi?! Không biết vị long tử này còn ở đây không nữa, không chừng còn có thể được "người thân" giải cứu, rồi nhờ nó đưa bọn họ quay về luôn.

Nói đến Bệ Ngạn, Diêu Nhiếp lại nghĩ đến Nhai Xế chậm chạp vẫn chưa xuất hiện, sao lại thế nhỉ? Trước đây mỗi lần mình gặp chuyện không may, hắn đều có thể tìm thấy mình sớm nhất, nhưng sao lần này lại lâu như vậy? Chẳng lẽ hắn cũng gặp chuyện ngoài ý muốn gì rồi? Diêu Nhiếp không khỏi bắt đầu lo lắng.

"Tiểu, Tiểu Diêu! Chú không phải bị hoa mắt đúng không?!" Giọng nói của chú Viên bởi vì quá mức hoảng sợ và phấn khích nên không kiềm được run rẩy.

Diêu Nhiếp nghe tiếng ngẩng đầu, cũng bị cảnh tượng trước mắt khiến cho sợ hãi. Vốn ban đầu chỉ là một khu di tích thành cổ đổ nát đến không chịu nổi, vậy mà chỉ trong giây lát đã đổi mới hoàn toàn, nghiễm nhiên trở thành một thị trấn vô cùng phồn hoa. Thậm chí ngay cả bốn phía tường thành đều mọc lên cây cối xanh mướt rậm rạp.

"Ầm ầm" Cổng thành nặng nề đang được người ở bên trong mở ra, phía sau cánh cổng có hai hàng kỵ binh mặc áo giáp màu đen đứng chia ra hai bên trái phải, giống y hệt đám âm binh đã nhìn thấy trong trận bão cát lúc trước. Sau đó, lại có thêm một đám các cô gái mặc áo váy mỏng manh sặc sỡ đi giữa hai hàng kỵ binh, tiến đến chào hỏi hai người, thế trận hoành tráng như vậy dường như là để nghênh đón bọn họ.

Diêu Nhiếp và chú Viên nhìn thoáng qua nhau, ông nói: "Không phải cháu bảo không vào hang cọp sao bắt được cọp con sao, đi! Đi xem một chút!" Dù sao chạy vào sa mạc thì cũng la nằm chờ chết mà thôi, không bằng nhìn xem thử trong hồ lô này rốt cuộc chứa món gì.

……

Ngay lúc này, Nhai Xế, Ngũ ca, còn có cả Cao Đại Toàn đều không ở trên máy bay. Đương nhiên, Nhai Xế không hề có đĩa bay như đội trưởng, nhưng hắn lại có một chiếc thuyền bay, cướp được từ Tây Hải Long Cung. Nó thật ra cũng chỉ là một chiếc thuyền buồm, chẳng qua nó không bơi trong nước, mà lại bay trên trời mà thôi.

Lòng Nhai Xế như có lửa đốt, hắn cảm thấy được Diêu Nhiếp đang bất an. Bé gái, chờ một chút, ta lập tức sẽ đến ngay! Ngươi nhất định phải bình an vô sự đấy!

51. Chương 9-5

Hai người đi theo sau đám mỹ nữ hướng vào trong thành, sau khi vào cổng thành không lâu, lại có thêm mấy người đàn ông cao to lực lưỡng đang khiêng kiệu chờ sẵn.

Đây là lần đầu tiên Diêu Nhiếp nhìn thấy một cỗ kiệu, nên khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên, đánh giá kỹ lưỡng vài lần, nhưng cũng không chịu bước lên. Anh là một người trẻ tuổi khỏe mạnh, đâu cần ai khiêng đi chứ? Nhưng chú Viên một đường bôn ba lao lực, xương cốt già nua đã sử dụng quá độ, nên không chút khách khí ngồi lên ngay lập tức.

Diêu Nhiếp đi phía trước, kiệu của chú Viên theo sát phía sau. Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đứng trước một tòa nhà vô cùng xa hoa lộng lẫy, so với những tòa nhà khác ở đây, thì nó cực kì rộng lớn sang trọng, thoạt nhìn giống như là một tòa cung điện vậy.

Từ xa hoa cho đến hùng vĩ, tòa nhà được xây dựng nguy nga tráng lệ, có thể nhận ra chủ nhân của tòa nhà này không phải là quốc vương thì cũng là thành chủ. Hơn nữa những người ở nơi này lại có chút cung kính với bọn họ, chẳng lẽ bên trong thật sự là anh em của Nhai Xế sao, hắn nhận ra mình, nên mới chào đón "thân thích" hoành tráng đến vậy?

Anh lại nhớ đến bãi chất lỏng xanh biếc nhầy nhụa không biết là thứ gì trong xe tải lúc nãy, cũng không cần phải dùng cái cách chào đón đáng ghê tởm như vậy chứ?

Tòa cung điện này tuy không rộng lớn bằng Hoàng Thành, nhưng quy mô cũng không hề nhỏ, Diêu Nhiếp đi theo đám mỹ nữ áo váy mỏng manh kia ở trong thành hết quẹo trái rồi lại rẽ phải, vòng vèo một hồi, mới đến được một nơi trông như chính điện (sảnh chính). Ngay khi anh quay đầu lại lần nữa, thì cỗ kiệu của chú Viên không biết đã biến mất từ lúc nào rồi.

Diêu Nhiếp giật mình, xem ra những người này cố ý muốn tách anh với chú ấy ra, không biết bọn họ rốt cuộc có ý đồ gì.

Có những cô gái đeo mạng che mặt, mặc áo váy bằng lụa mỏng lẳng lặng đứng ở hai bên đại điện, theo như thái độ của bọn họ, Diêu Nhiếp có thể đoán được họ chính là cung nữ. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nếu không biết trong hồ lô của bọn họ có bán thuốc gì, thì mình cứ ngồi yên chờ đối phương ra chiêu thôi, sau đó tùy cơ ứng biến cũng được.

Diêu Nhiếp bước đến gần các cung nữ, nhưng khuôn mặt của bọn họ vẫn lạnh như tiền, không một ai đáp lại anh. Anh đành phải chán nản nhìn quanh đánh giá đại điện tráng lệ này, bỗng nhiên, tiếng nhạc tràn ngập phong cách đặc trưng của Tây Vực vang lên.

Cung nữ đốt hương trầm trong đại điện lên, nhất thời sương khói lượn lờ, thật có chút phong vị giống như cõi tiên tại chốn nhân gian.

Chủ nhân bí ẩn của tòa cung điện này cuối cùng cũng lên sàn diễn, lại cách Diêu Nhiếp một tầng lụa che mỏng, khiến cho anh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của đối phương. Thoạt nhìn hình như là một cô gái thì phải? Mình không nghe nhầm đấy chứ? Bệ Ngạn là anh em của Nhai Xế, chứ đâu phải là chị em đâu ta?

"Ngài Diêu, hoan nghênh ngài đến thành phố của ta."

Giọng nói ngọt ngào của đối phương càng khẳng định thêm phán đoán của Diêu Nhiếp là đúng, vị chủ nhân bí ẩn này đúng là phụ nữ thật.

"Cô là ai? Tìm tôi đến có việc gì?" Diêu Nhiếp đoán, việc anh "xuyên không" đến nơi đây, tám chín phần mười là có quan hệ mật thiết với cô ta.

Đối phương nghe xong cười "Ha hả": "Diêu MC đừng giận, thật ra ta là fans của ngài, chỉ muốn gặp ngài mà thôi."

Diêu Nhiếp có chút sửng sốt, đáp án này hoàn toàn ngoài dự đoán của anh, cái nơi cổ lỗ sĩ này mà cũng có ti vi sao? Còn có thể xem được chương trình "Khám phá khoa học" nữa chứ? Nhưng mà cho dù cô ta thật

sự là fan của mình, thì có phải là đã quá cuồng rồi không? Thậm chí còn không ngại xa xôi ngàn dặm bắt cóc anh đến đây. Rốt cuộc cô ta là thần thánh phương nào?

"Xin hỏi tôi nên xưng hô như thế nào?"

Đối phương nở nụ cười, mang theo sự kiêu ngạo của bề trên cao cao tại thượng: "Gọi ta là nữ vương."

Nhất thời, Diêu Nhiếp nhớ đến một truyện cười nào đấy, liền tiện mồm hô lên: "Nữ vương… bát." Đương nhiên, cái chữ "Bát" kia, anh vẫn còn ngậm trong miệng không dám phun ra.

"Nữ vương bát" dường như rất vừa lòng với tiếng gọi này của anh, cô ta lại "Hi hi" cười duyên vài tiếng, sau đó lại vỗ tay "Ba ba" hai tiếng, một cung nữ bên cạnh trông giống như tổng quản liền cao giọng hô lên: "Thiết yến!" (chuẩn bị tiệc.)

Chỉ chốc lát sau, trong cung điện liền nhanh chóng chuẩn bị cho bữa tiệc, thức ăn vẫn là lấy món thịt phổ biến ở Tây Vực để làm chủ đạo, nhưng lại có thêm một ít rau dưa và hoa quả. Đối với người đã ăn đồ hộp mấy ngày liền như Diêu Nhiếp mà nói thì đây đúng là hấp dẫn chí mạng. Nhưng sau đó anh lại nhớ đến lần trước ở thôn Hàng Thần ăn vào mấy thứ không biết là cái quỷ gì, liền mất sạch dũng khí dùng cơm.

Anh nuốt một ngụm nước bọt nói: "Cảm ơn nữ vương đã thịnh tình khoản đãi, tôi vẫn chưa đói…"

Nữ vương cũng không bắt ép anh, chỉ gọi thêm mấy vũ cơ ra nhảy múa, dũng sĩ đấu kiếm, đấu vật để trợ hứng. Diêu Nhiếp cũng không hứng thú lắm, so với việc này anh càng quan tâm đến an nguy của chú Viên và đội khảo cổ hơn. Trong suốt bữa tiệc hồn anh đều lơ lửng trên chín tầng mây.

Nữ vương nhìn thấu được nỗi bất an của anh, phất tay cho đám vũ cơ dũng sĩ kia lui xuống, hỏi: " Ngài Diêu không thích sao?"

Diêu Nhiếp bị gọi tên, đột nhiên phục hồi tinh thần, vội hỏi: "Không phải đâu, chẳng qua tôi có chút lo lắng cho bạn đồng hành của tôi thôi. Không biết nữ vương bệ hạ xử trí ông chú đến đây cùng tôi như thế nào?"

"À, là chuyện này à?" Đối phương cười nói rất thản nhiên: "Ngài yên tâm, ta đã an trí cho ông ta ở nơi khác rồi, đã lệnh cho hạ nhân chăm sóc kỹ lưỡng."

Diêu Nhiếp không biết lời nói của cô là thật hay là giả, chỉ có thể gật đầu cảm ơn trước, thầm nghĩ đến ban đêm, chính mình sẽ lén đi tìm người.

Đảo mắt màn đêm đã buông xuống, các cung nữ bắt đầu thắp sáng đèn lồng. Diêu Nhiếp càng nhận ra những điểm kì quái, một cái cung điện to như vậy, mà lại không có một thiết bị điện nào; cũng không có bất kì dấu hiệu nào của nền văn minh hiện đại, vậy làm sao nữ vương kia có thể xem chương rình của mình được, làm sao có thể thành fan của mình đây?

Vốn dĩ bỗng dưng xuất hiện một thành trấn phồn hoa thật sự là một chuyện vô cùng kỳ quái, xem ra nơi này không nên ở lâu.

……..

Dạ tiệc kết thúc, nữ vương liền lệnh cho các cung nữ đưa anh đi tắm.

Ở nơi sa mạc rét lạnh về đêm mà được tắm trong nước ấm, thì quả thật khiến cho cả thể xác và tinh thần đều thoải mái thư giãn. Nhưng khi bạn chỉ mặc độc một cái quần lót đi ra từ phòng tắm, lại phát hiện thấy trong phòng có một cô gái lạ mặt đang đứng, thì đây chính là chuyện vô cùng vô cùng xấu hổ.

Quần áo của cô ta không giống người hiện đại, đương nhiên cũng không giống cách ăn mặc thời xưa của dân tộc Hán, mà lại mang đậm phong cách Tây Vực. Dựa vào mớ họa tiết phức tạp, chất liệu cao cấp bậc nhất, còn có đám trang sức vàng bạc đeo nặng người là có thể nhìn ra, cô gái này có địa vị rất cao.

Trên mặt cô ta đeo mạng che rất mỏng, che mất nửa khuôn mặt. Diêu Nhiếp nhìn vào đôi mắt của cô ta, bỗng nhiên có cảm giác như đã từng quen biết, nhưng lại không thể nói rõ đã gặp ở đâu.

Đối phương thấy Diêu Nhiếp chỉ mặc độc một cái quần lót, cơ thể trần trụi cũng được xem là rắn chắc bước ra từ phòng tắm, mặt không khỏi đỏ lên, rồi lại tò mò, mạnh dạn liếc nhìn rồi lại nhìn xuống đất mấy lần.

Ngược lại khiến cho một người đàn ông như Diêu Nhiếp xấu hổ, ngượng ngùng vô cùng. Vội trốn ra phía sau rèm cửa, kích động nói: "Cô, cô có thể ra ngoài trước được không?"

Đối phương nở nụ cười nói: "Được, chốc nữa ta lại đến."

Nghe qua giọng nói, Diêu Nhiếp có thể xác định cô gái này chính là "Nữ vương bát" trong đại diện lúc nãy.

Quả nhiên, mười phút sau, cô ta lại đến tìm anh. Nhưng lần này lại biết điều mà gõ cửa trước, Diêu Nhiếp cũng đã sớm mặc xong quần áo, cũng coi như thong dong. Cái cô này nửa đêm nửa hôm một thân một mình đến tìm một người đàn ông như anh để làm gì vậy nhỉ?

"Diêu MC không nghỉ ngơi sớm thế này chứ? Chúng ta tán gẫu chút đi?" cái giọng điệu này chắc cũng chẳng để cho Diêu Nhiếp từ chối đâu.

Hai người cầm đuốc trò chuyện đêm khuya, chủ yếu vẫn là nữ vương phấn khích biểu đạt sự yêu thích đối với chương trình của anh, đôi lúc lại oán giận chương trình rất là mất hứng. Diêu Nhiếp vừa cười vừa đánh Thái Cực (dùng nhu thắng cương đó đó), lại âm thầm sắp xếp một chút ngôn từ, đưa ra một ít tin tức.

Vốn Diêu Nhiếp thấy cách ăn mặc của cô gái này, nên cho rằng cô được sinh ra với thân phận rất cao quý. Nhưng trong lúc nói chuyện lại phát hiện ra không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, cô ta là một đứa trẻ ngây thơ không hề có tí kinh nghiệm sống nào, còn lộ ra một luồng trạch khí (làm tổ ở nhà không chịu đi đâu), thật sự rất không hợp với tòa cung điện và thân phận của cô ta.

Cho dù là ánh mắt ngưỡng mộ, hay là trong lời nói biểu lộ tình cảm yêu thích, đều chỉ vì muốn truyền đạt cho Diêu Nhiếp biết tình cảm yêu mến của cô đối với anh mà thôi. Diêu Nhiếp đột nhiên cảm giác, mình chính là Đường Tăng bị nữ vương của Nữ Nhi Quốc theo đuổi cầu thân, diễm phúc này đúng là làm cho người ta nuốt không trôi nha.

Hơn nữa người này cũng không thể so được với nữ vương của Nữ Nhi Quốc, ít ra người ta còn có chút ngượng ngùng e thẹn nữ tính, nhưng cô gái này ngược lại, hoàn toàn là thẳng thắn nhiệt tình không e dè, vẫn dính sát vào người Diêu Nhiếp, rất có khí thế không bức được anh thành Phò mã thì nhất định sẽ không bỏ qua.

Diêu Nhiếp không ngừng nhích mông ra xa, cho đến khi muốn tránh cũng tránh không được, liền nhanh trí nói: "Không khí đang tốt như vậy, nếu có rượu trợ hứng nữa thì càng tuyệt."

Hai mắt nữ vương sáng ngời: "Việc này quá dễ." Nói xong liền vỗ tay hai tiếng, liền có cung nữ mang một bầu rượu đi lên.

Diêu Nhiếp làm MC và phóng viên nhiều năm, đương nhiên phải xã giao không ít lần, là một vị chiến sĩ đo độ cồn, rất thành thạo trong việc uống rượu, không cần tốn chút công phu nào, nữ vương kia đã say mèm thành một bãi mềm nhũn.

Diêu chiến sĩ cười hắc hắc: "Gặp được tôi coi như cô không may, ông đây được xưng là ngàn ly không say đấy nhé!"

……

Diêu nhiếp cầm lấy một cái đèn dầu, quyết định tham quan cung điện lúc ban đêm.

Vốn lúc nãy nữ vương vừa vỗ tay một cái, cung nữ đã lập tức đem rượu vào, làm anh còn tưởng bên ngoài cửa nhất định đang đứng một đám cung nữ thị vệ, anh cũng đã chuẩn bị tốt lý do để xông ra. Không ngờ, đi trên hàng lang dài tối đen, lại chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của chính mình, ngay cả một bóng người cũng không thấy. Diêu Nhiếp không khỏi rùng mình một cái, tất cả đều vô cùng quỷ dị.

Diêu Nhiếp không xác định được phương hướng, đi lòng vòng quanh cái hành lang giống như mê cung này một lúc lâu, cuối cùng cũng đến được một cánh cửa lớn. Khá giống với cổng thành, mặt trên khắc hình Bệ Ngạn. Diêu Nhiếp nghi hoặc, rốt cuộc thì anh em của Nhai Xế có quan hệ gì với nữ vương bát kia nhỉ? Là những người ở nơi này đem nó trở thành Thần bảo hộ, hay là nói nó căn bản ở tại nơi này?

Diêu Nhiếp ra sức đẩy cửa, nhưng cửa đá đồ sộ vẫn bất động.

Ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn phả vào người Diêu Nhiếp, ngay tại phía sau anh bỗng xuất hiện một cái bóng đen hẹp dài. Anh không biết rằng, ngay tại sau lưng mình, có kẻ đang lặng lẽ tiếp cận…

52. Chương 9-6

Diêu Nhiếp dùng hết sức bình sinh cũng không thể mở hai cánh cửa ra được, anh nghĩ có lẽ là nó đã bị khóa lại, đang định bỏ cuộc. Thì đột nhiên, có người vỗ vỗ vai anh. Anh giật mình một cái, suýt nữa thì phun ra tiếng thét chói tai. May mắn người kia đúng lúc bịt mồm anh lại.

Diêu Nhiếp không dám quay đầu lại, tròng mắt chậm rãi liếc sang bên cạnh, tuy ánh sáng từ ngọn đèn phát ra rất mờ ảo, nhưng vẫn đủ để thấy rõ hình dáng đối phương, trái tim đã vọt đến tận cổ họng của Diêu Nhiếp, rốt cuộc cũng được hạ xuống, người đến không phải là yêu ma quỷ quái gì, cũng không phải cô nàng "Nữ vương bát" kia, mà là giáo sư Trần của đội khảo cổ.

Giáo sư Trần bỏ cái tay đang che miệng anh ra, ra hiệu bảo đừng lên tiếng, rồi nhỏ giọng hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Đó cũng chính là vấn đề mà Diêu Nhiếp muốn hỏi, bây giờ anh ta đáng lẽ phải đang ở cái cổ mộ gì đó tìm cách cứu viện nhóm của anh Từ chứ? Sao lại xuất hiện ở chốn này?

Diêu Nhiếp vắn tắt kể lại sau khi bọn họ đi rồi, anh và chú Viên gặp phải những gì, đương nhiên, bỏ qua phần anh bị cô nàng "Nữ vương bát" kia tán tỉnh, cũng phải giữ một chút hình tượng cho mình chứ.

Giáo sư Trần nghe xong vẻ mặt không mấy tin tưởng: "Ý cậu là lúc hai người đến, ban đầu bên ngoài chỉ là một khu thành cổ hoang tàn, nhưng sau đó nó lại biến thành một thành phố phồn hoa sao?"

Diêu Nhiếp gật gật đầu, anh cũng biết việc này quá mức quỷ dị, giáo sư Trần không tin cũng đúng thôi. Nhưng ngoài dự đoán, giáo sư Trần lại nói: "Nhưng mà, nơi này chính là khu cổ mộ của thành cổ Lâu Lan mà."

Diêu Nhiếp nghe thế, trợn tròn mắt, cho dù gần đây chuyện quỷ dị cứ kéo đến ầm ầm, nhưng tin tức này vẫn khiến anh lắp bắp kinh hãi. Cho dù bây giờ là một tòa cung điện tráng lệ, hay là khu phế tích ban đầu, thì nhìn kiểu gì cũng thấy không có chút quan hệ nào với cổ mộ đúng không? Nhưng biểu hiện của giáo sư Trần rất nghiêm túc, không giống như đang hù dọa anh chút nào. Nếu như nói nơi này thật sự là khu lăng mộ, thì những thứ trước mắt này đều là do thuật che mắt sao?

Giáo sư Trần lại lắc đầu: "Không, có lẽ chỉ lúc cậu nhìn thấy ở phía trên mới là thuật che mắt thôi."

"Phía trên?" Là sao?

"Tuy rằng nơi đây là khu lăng mộ tập trung nối liền với thành phố biên giới của nước Lâu Lan, nhưng nó cũng là một thành phố cổ dưới lòng đất, chỗ chúng ta đang đứng bây giờ chính là cung điện dưới lòng đất của khu thành cổ. Nước Lâu Lan cổ đại chính là một bộ tộc cường hãn ở Tây Vực, là cổ họng của con đường tơ lụa, từng nhiều lần thần phục (đầu hàng) Thiên Triều đương thời, cũng từng nhiều lần phản loạn, trở thành mối họa lớn của Thiên Triều. Nhưng bộ tộc này vào thế kỷ thứ 5 sau công nguyên đã biến mất một cách bí ẩn. Giới khảo cổ đã suy đoán rất nhiều về nguyên nhân biến mất của nó, lần này đội khảo cổ của chúng tôi đến đây cũng chỉ vì muốn sưu tầm chứng cứ, trở thành người tiên phong vạch trần những bí ẩn từ thời thiên cổ. Nhưng mà, cá nhân tôi vẫn cho rằng bộ tộc này không hề biến mất, mà chỉ là dời đi. Đến đây nhìn thấy cung điện khổng lồ dưới lòng đất, tôi càng thêm tin tưởng suy nghĩ của mình là đúng. Ít nhất là nước Lâu Lan cổ đại đã có một thành phố chuyển dời xuống lòng đất."

Trên sách lịch sử cũng không giới thiệu hay kể về nước Lâu Lan cổ đại, nên đây là lần đầu tiên Diêu Nhiếp nghe nói đến, nhưng cuối cùng lại thở dài: "Nói như vậy, thì nơi này đều là người chứ không phải ma đúng không?"

Giáo sư Trần lắc lắc đầu: "Không, cậu là người đầu tiên tôi gặp sau khi đến đây."

Lông tơ Diêu Nhiếp dựng hết cả lên, vẫn là gặp ma sao!

"Vậy những đội viên khác đâu? Anh tìm được nhóm của anh Từ chưa?"

Giáo sư Trần lắc đầu: "Nơi này không phải ai cũng vào được, khi chúng tôi lạc nhau ở phía trên, dường như chỉ có tôi là vào được, điện thoại di động không có tín hiệu, tôi cũng không liên lạc được với bọn họ. Nhưng tôi nghĩ, bọn anh Từ chắc chỉ ở quanh đây thôi."

Diêu Nhiếp đề nghị: "Nếu không, để tôi tìm nữ vương bát kia thử xem, hỏi thăm xem mấy đội viên kia đi đâu mất rồi? Lúc nãy cô ta nói với tôi là đã đưa chú Viên đến phòng dành riêng rồi, cũng không biết cái phòng đấy ở đâu nữa, có lẽ các đội viên đều bị bọn họ giam lỏng cả rồi."

Giáo sư Trần gật đầu: "Cũng được. Nhưng mà..." Anh có chút lo lắng cho sự an toàn của Diêu Nhiếp, nữ vương kia rõ ràng không phải là người bình thường.

Diêu Nhiếp hiểu được lo lắng của anh: "Yên tâm đi, con bé ngốc đó rất dễ lừa." Rồi lại chuyển chủ đề sang chuyện khác: "Tôi cảm thấy bên trong cánh cửa này chắc chắn có gì đó cổ quái, đến đến đến, hai người chúng ta hợp lực xem có thể đẩy ra được không nào."

Giáo sư Trần cười nói: "Không cần đâu, cậu bước sang một bên trước đi." Nói xong, miệng y lẩm bẩm, cực kỳ giống chú ngữ mà Tam Vô hay niệm.

Đến khi y niệm xong, cánh cửa đá kia vậy mà lại "Ầm" một tiếng, tự động mở ra.

Diêu Nhiếp kinh ngạc nhìn y, chẳng những biết niệm chú ngữ, lại còn biết chú ngữ để mở của, giáo sư Trần này không đơn giản chút nào.

……..

Phía sau cánh của đá là một căn phòng giống như phòng kho, to xấp xỉ một cái sân bóng rổ, bên trong chất đầy những thứ khác lạ gì đó, trong đó không thiếu những thứ quý giá, thoạt nhìn giống như một căn phòng giấu kho báu.

Nhưng vàng bạc châu báu lại không nhiều lắm, mà mấy cái dụng cụ không biết tên giống như trong phim khoa học viễn tưởng còn nhiều hơn. Trong đó có một vật khiến cho Diêu Nhiếp đặc biệt chú ý, hình dạng vật đó trông giống như ngọc bội, cao khoảng 2 m, rộng 1 m, ở chính giữa là một lỗ hổng hình bầu dục, thoạt nhìn giống như một tấm gương to chưa được lắp kính.

Diêu Nhiếp bước đến gần nghiên cứu kỹ lưỡng, phát hiện loại vật liệu này rất kỳ quái, vừa có chút trong suốt giống như ngọc, nhưng nhìn kỹ lại có chút sáng bóng của kim loại, khi sờ lên cảm thấy lạnh như băng, rồi lại giống như có dòng điện rất nhỏ đang truyền qua, làm cho ngón tay của anh cảm thấy tê tê. Rốt cuộc đây là cái gì vậy?

Lúc Diêu Nhiếp ở bên cạnh đang nghiên cứu cái ngọc bội khổng lồ, thì giáo sư Trần ở bên kia lại tiện tay nhặt lấy một món đồ bằng bạc ném thẳng vào mặt trên của cái kính Lưu Ly. "Loảng xoảng" một tiếng vang thật lớn, cái gương đã nát như tương rơi xuống đất. Diêu Nhiếp bị dọa sợ, tiếng động lớn như vậy nếu bên ngoài có người, thì nhất định sẽ nghe được, nói không chừng còn có thể khiến cho cô nàng nữ vương bát đang say túy lúy kia tỉnh lại cũng nên.

Giáo sư Trần lại cười đến vô cùng thoải mái, hướng về phía Diêu Nhiếp vẫy tay: "Đừng lo, tôi vừa mới phá vỡ kết giới, sẽ có người đến cứu chúng ta ngay thôi. Nơi này tạm thời được an toàn, chúng ta tán gẫu một chút đi."

……

Con thuyền bay thẳng đến sa mạc Taklamakan thì luôn luôn bay vòng quanh trên không, bởi vì sau khi Thao Thiết đến nơi này thì khứu giác đã không còn nhạy bén nữa. Vốn tính tình của Nhai Xế đã dễ nổi cáu rồi, giờ lại càng thêm sốt ruột như bị lửa đốt: "Đã một canh giờ rồi, mà ngươi vẫn không ngửi được gì sao?!"

Thao Thiết đau khổ ra mặt: "Không được, đến đây thì hương vị của hắn đã mất hết rồi."

Cái mũi của Thao Thiết xưa nay linh mẫn, thậm chí có thể ngửi được cả mùi vị của linh hồn, trừ phi hồn của người nọ đã không còn ở dương gian, Nhai Xế sốt ruột đến đỏ cả mắt, răng cắn chặt, lợi cũng sắp chảy máu.

Đột nhiên, lá chắn ngăn cản hắn và Diêu Nhiếp bị phá vỡ, hắn có thể mãnh mẽ cảm nhận được sự hiện hữu của Diêu Nhiếp. Nhai Xế mừng như điên, lập tức bay nhanh về hướng đó.

……..

"Tuy mục đích đến đây lần này của đội khảo cổ chúng tôi là khảo sát di tích thành cổ, tìm kiếm nền văn minh đã mất, nhưng thật ra cá nhân tôi lại ôm mục đích riêng. 10 năm trước, người thầy mà tôi kính trọng nhất cũng đã đến nơi này, trong một lần khảo sát khoa học, thầy đã bị mất tích giữa sa mạc rộng lớn này, tôi luôn hy vọng có thể tìm được thầy. Tuy không ai cho rằng thầy còn sống, thậm chí ngay cả người nhà của thầy cũng đã cho xây cả phần mộ rồi, nhưng nhưng tôi vẫn còn ôm ấp một tia hy vọng. Ngay khi tôi nhìn thấy thành phố cổ dưới lòng đất này, tôi vô cùng vui sướng, nếu thầy còn sống ở một nơi nào đó, thì nơi này phải chăng là nơi có khả năng cao nhất?" Biểu cảm của giáo sư Trần dần tở nên buồn bã: "Đáng tiếc, đây lại là một thành phố chết."

Diêu Nhiếp muốn an ủi hắn, nhưng không biết phải nói như thế nào, đành phải đổi chủ đề muốn lấy lại không khí: "Anh có chắc chỗ này là thành cổ chứ không phải là cổ mộ không? Nếu con người muốn sống trên dưới mặt đất, nước thì còn có nước ngầm, chứ còn không có mặt trời thì phải sống thế nào đây?"

Giáo sư Trần trầm ngâm một lúc nói: "Lâu Lan cổ đại thờ phụng mặt trời, có người từng đoán bọn họ chính là đời sau của Hậu Nghệ, có lẽ bọn họ có thể chế tạo ra mặt trời, hoặc là có thể chế tạo ra nguồn sáng thay thế mặt trời."

"Ý nghĩ này cũng thật quá kỳ lạ?" Sao giáo sư Trần lại khác xa mấy nhà khoa học mà anh đã từng tiếp xúc trước đây quá vậy, mấy câu không có căn cứ khoa học như vậy mà cũng nói ra được.

Giáo sư Trần lắc đầu: "Không đâu, trên thực tế tôi cảm thấy chuyện này rất có khả năng xảy ra, ít nhất bọn họ đã có thể chế tạo ra một không gian tách biệt, ví dụ như tòa thành cổ dưới lòng đất này cũng tồn tại bên trong kết giới nè, nếu lúc nãy tôi không đập nát cái mặt gương kia, thì chỉ sợ là cả đời này chúng ta cũng không thoát ra được. Hơn nữa về một số khía cạnh, khoa học kỹ thuật của bọn họ có lẽ càng tiên tiến hơn so với chúng ta bây giờ. Trong phòng này thoạt nhìn có rất nhiều thứ rất giống trong phim khoa học viễn tưởng đúng không? Nếu đem về nghiên cứu xem xét, tôi tin rằng đây sẽ là khám phá lớn của giới khoa học!"

Diêu Nhiếp nghe mà đầu đầy sương mù, cái gì mà kết giới, cái gì mà không gian, còn khoa học kỹ thuật tiên tiến nữa, đây rốt cuộc là khoa học hay là mê tín? Anh vẫn còn muốn hỏi lại, nhưng ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân nặng nề đều đặn, hai người đồng thời quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một đám binh sĩ tứ chi cứng ngắc biểu cảm trơ như gỗ đá, màu da màu môi xanh biếc cầm vũ khí trong tay đang xông vào. Cho dù là nhìn kiểu gì, thì đây cũng không giống như con người.

Trong tay Diêu Nhiếp bắt đầu ngưng tụ linh khí, gần đây anh đã có chút thành công nho nhỏ, có thể đem linh khí chuyển hóa thành một lưỡi dao sắc bén, anh bước lên bảo vệ giáo sư Trần ở phía sau, đề phòng nhìn đám binh sĩ cương thi, miệng nói: "Đừng có nói với tôi, đây là người mà anh bảo sẽ đến cứu chúng ta nha."

Tay giáo sư Trần đang khoác trên vai Diêu Nhiếp hơi hơi run rẩy: "Đương…, đương nhiên không phải rồi, nghe đồn trên sa mạc Taklamakan vùng này có xuất hiện cương thi, không ngờ là thật nha."

Cơn sóng cương thi đầu tiên ập đến, Diêu Nhiếp cầm đao múa may linh hoạt, chém ngã một mảnh, máu me xanh biếc văng tung tóe, Diêu Nhiếp ghê tởm muốn chết, đột nhiên lại sinh ra cảm giác giống như xem "khủng hoảng sinh học*" một mình.

Tuy Diêu Nhiếp đã trổ hết tài năng, nhưng đáng tiếc số lượng của quân đoàn cương thi chiếm ưu thế, dần dần Diêu Nhiếp đã sắp hết chống đỡ nổi rồi, song quyền nan địch tứ thủ*, huống chi anh còn phải bảo vệ giáo sư Trần nữa. Mắt thấy đám cương thi mạo hiểm vươn bàn tay xanh biếc lên muốn nắm lấy thanh đao linh khí của anh, trong tình huống chỉ mành treo chuông hết sức nguy cấp, một luồng bạch quang bắn thẳng vào bên trong. Đám cương thi nhất thời hóa thành một bãi chất lỏng xanh biếc nhầy nhụa…

* Từ mà các nước nhỏ ở Trung Quốc xưa dùng để gọi triều đình của hoàng đế Trung Quốc.

*bổ sung sau, sợ search một phát lại ra ảnh kinh dị thì thôi xong…

*kiểu như kẻ mạnh người lực lượng ít cũng khó địch lại đối thủ đông.

53. Chương 9-7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Về cách xưng hô thì Diêu Nhiếp sẽ xưng theo kiểu hiện đại là anh-tôi với Bệ Ngạn còn Bệ Ngạn sẽ xưng theo kiểu cổ xưa là ta- ngươi

Sao mà t cưng cái đôi lão Tứ quá đi >///

……..

Cái tên Tiểu Thất này cuối cùng cũng chịu lăn đến đây rồi! Diêu Nhiếp vui sướng nhìn về phía cửa, lại phát hiện ra "Anh hùng cứu mỹ nhân" căn bản không phải là Nhai Xế. Mà là một con hổ vằn trắng to lớn, hơn nữa con hổ này nhìn hơi quen quen, đây chẳng phải là con hổ trong màn đại chiến đông cung nhân thú dưới trăng đêm đó sao?! (có ai tưởng là Tiểu Thất đến như Tiểu Diêu ko?)

Nhưng mà bây giờ nhìn gần mới thấy rõ, trên lưng Bạch Hổ có long dực (cánh rồng) trông như vây cá, giống y đúc bức đồ đằng trên cửa lớn. Chẳng lẽ, con hổ này chính là anh trai Bệ Ngạn của Nhai Xế là đứa con thứ 4 của rồng trong truyền thuyết sao?!

Bệ Ngạn trông có vẻ tốt hơn chút so với đứa em Nhai Xế lộn xộn kia của hắn, chân đạp lên tường vân (mây lành), từ không trung hạ xuống, vững vững vàng vàng đáp xuống cạnh giáo sư Trần. Mở miệng nói: "Lên đây, đừng để chân của em bị bẩn!" (cặp này t cưng lắm<>

Diêu Nhiếp đương nhiên sẽ không tự suy diễn cho rằng câu đấy là nói với mình, cho nên vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Giáo sư Trần lại hơi do dự: "Em chỉ sợ bẩn lông của anh thôi."

Ngay lúc này đầy đất đều là chất nhầy xanh biếc ghê tởm kia, cũng không biết trong đó chứa những gì, chẳng những có mùi tanh tưởi, mùi ẩm mốc, mà còn có thêm chút nhầy nhầy dính dính nữa. Diêu Nhiếp chỉ cần nhấc chân lên một cái, là đế giầy sẽ kéo theo vài sợi tơ nhầy nhầy xanh biếc, chỉ sợ giáo sư Trần cũng không may mắn thoát khỏi. Toàn thân Bệ Ngạn được bao phủ bằng một bộ lông trắng như tuyết mượt mà mềm mại, thật sự khiến người ta không nỡ làm nó bị vấy bẩn bởi chất lỏng màu xanh ghê tởm kia.

"Đi lên!" Giọng điệu ra lệnh không cho phép cãi lại, quả nhiên là anh em, độc đoán y như nhau.

Giáo sư Trần giật mình, vội xoay người trèo lên lưng Nhai Xế. Bệ Ngạn muốn xoay người rời đi, giáo sư Trần vội vàng gọi hắn ngừng lại: "Ah, không thể bỏ mặc Tiểu Diêu một thân một mình tại đây được, cậu ấy biết xoay sở thế nào đây?"

Lúc này Bệ Ngạn mới quay đầu lại liếc mắt đánh giá Diêu Nhiếp một cái, giọng điệu không thân thiện lắm: "Ngươi có quan hệ như thế nào với Lão Thất?"

Diêu Nhiếp đương nhiên biết Lão Thất mà hắn nói chính là chỉ Nhai Xế, mình và tên kia có quan hệ như thế nào ư, điều này thật sự có chút phức tạp nha, anh lưỡng lự một lúc mới nói: "Giữa tôi với cậu ta có khế ước."

Bệ Ngạn đối với câu nói của anh đương nhiên có chút nghi ngờ: "Lão Thất thoát ra khỏi Hải Nhãn rồi sao?"

Diêu Nhiếp gật đầu.

"Ta nhớ rõ người có khế ước với hắn chính là Lưu Cơ, ngươi là Lưu Cơ chuyển thế sao?" Diêu Nhiếp có thể cảm nhận được một cách rõ ràng Bệ Ngạn bởi vì câu trả lời của anh mà bộc lộ ra ý định tấn công, sợ rằng chỉ cần mình nói đúng vậy, hắn sẽ xé xác mình mất.

"Không phải, do tôi không cẩn thận ăn phải xá lị của Lưu Bá Ôn, nên mới…" Diêu Nhiếp vội vàng giải thích, Bệ Ngạn ngắt lời: "Được rồi, Lưu Cơ mưu mô xảo quyệt, ta thấy ngươi không giống vậy."

Diêu Nhiếp dở khóc dở cười, bây giờ anh nên cảm thấy may mắn vì mình đã tránh được một kiếp hay là nên tức giận vì mình bị chế giễu là ngu ngốc đây?

Bệ Ngạn lại nói tiếp: "Lão Thất đâu? Sao lại để mặc lão bà của mình một thân một mình ở đây vậy?"

Diêu Nhiếp nghe vậy vừa phân vân vừa lúng túng: "Lão bà cái gì chứ? Tôi là đàn ông đó!"

Bệ Ngạn không đồng ý: "Có gì khác nhau đâu? Hắn đã lưu lại hương vị của hắn trên khắp cơ thể ngươi rồi, đây chẳng phải là muốn tuyên bố cho những kẻ khác biết rằng ngươi là người của hắn sao?" Trong mắt bọn họ đực hay cái cũng không khác nhau là mấy, dù sao cùng giống đực giao phối cũng có thể sinh sản mà, chẳng qua là có chút phiền phức, cần phải có báu vật của thần tiên trợ giúp.

Mặt mũi Diêu Nhiếp lúc này đỏ tưng bừng, tên khốn kia thế mà dám lén lút gian lận trên người mình?!

Tình cảm của Bệ Ngạn và Thất đệ của hắn cũng không thân thiết lắm, dù sao thì tính cách của Nhai Xế cũng rất quái gở, cứ hứng lên là trốn khỏi nhà, thời gian bọn họ sống cùng nhau cũng không nhiều lắm. Nhưng dù sao cũng là đệ đệ ruột thịt của mình, một nửa của hắn gặp nạn mình cũng không thể mặc kệ được, liền ra lệnh: "Mau gọi hắn tới đón ngươi đi, nơi đây không nên ở lâu!"

Diêu Nhiếp lắc đầu: "Tôi không biết cậu ta đang ở đâu nữa, tôi không thể liên lạc được." Không nhắc đến thì không sao, cứ nhắc đến lại khiến đồng chí Tiểu Diêu đau lòng, đợi tên kia đã vài ngày rồi, nhưng vẫn không thấy đâu, hay là mình không ở nhà, tên kia càng cao hứng, dù sao chỉ cần mình thăng thiên, thì cậu ta liền được tự do mà.

Bệ Ngạn nghe xong nhíu mày: "Ngươi cũng lên đây đi."

Diêu Nhiếp lần đầu tiên nhìn thấy một con hổ có biểu cảm, không khỏi cảm thấy thú vị, mắt nhìn chằm chằm. Bệ Ngạn mất kiên nhẫn, gầm một tiếng: "Nhanh lên!"

Nếu không xem anh là em dâu của mình, thì đường đường là long tử như hắn sẽ để cho người ta cưỡi lên sao?

Diêu Nhiếp bị tiếng "Hổ gầm" kia dọa sợ đến mức giật mình một cái, vội ba chân bốn cẳng trèo lên, ngồi sau lưng giáo sư Trần. Bệ Ngạn giẫm lên tường vân, đang muốn phá cửa sổ bay ra, lại bị giáo sư Trần ngăn lại: "Chưa thể đi được, chúng ta phải đi tìm những đội viên khác nữa!"

Bệ Ngạn lầu bầu một câu: "Phiền phức quá!" Liền quay đầu lại chạy về phía cửa.

Xem ra Bệ Ngạn so với người anh em Nhai Xế của hắn dễ thuyết phục hơn chút ít.

……

Không ngoài dự đoán trên hành lang là một đám cương thi, thậm chí theo sau còn có một đám âm binh có hình dáng tương tự với quân đoàn kỵ binh. Diêu Nhiếp dàn trận sẵn sàng đón quân địch, lấy linh kiếm ra. Đáng tiếc không có cơ hội cho anh thể hiện, Bệ Ngạn chỉ cần gầm lớn một tiếng, miệng liền phát ra một luồng bạch quang điềm lành, cương thi bị bạch quang bắn trúng ngay lập tức như chocolate bị đun nóng đến tan chảy, hóa thành một bãi nhầy nhụa màu xanh biếc; mà âm binh lại hóa thành một đám tro bụi.

Diêu Nhiếp có cảm giác như đang chơi game nhập vai trên internet, hơn nữa còn là một người chơi cấp cao, cưỡi thần thú, còn có thể thẳng một đường tiêu diệt quái vật. Điều duy nhất đáng sợ lúc này chính là không biết đại BOSS khi nào thì xuất hiện.

"Cứ đi xuống như vậy cũng không phải là cách, các đội viên đang ở đâu hai người có biết không?" Mắt thấy Bệ Ngạn cứ xông loạn trong cung, Diêu Nhiếp không khỏi có chút lo lắng.

"Tiểu An biết nơi nào thích hợp nhất để giấu người mà." Giáo sư Trần trả lời.

Tiểu An? Chắc là chỉ Bệ Ngạn đây mà, xem ra quan hệ giữa giáo sư Trần và Bệ Ngạn nhất định không hề đơn giản, ngẫm nghĩ một chút, anh lại nhớ đến một đêm kia trong bụi cỏ có một người một thú, chẳng lẽ, đêm đó bị Bệ Ngạn đặt dưới thân chính là giáo sư Trần sao?!

Giáo sư Trần luôn mang bộ dạng như một học giả có vẻ mặt nghiêm túc biết kiềm chế lại đứng đắn, làm thế nào cũng không thể khiến người ta đem cái người dâm loạn phóng đãng đêm hôm đó liên hệ với anh ta được.

Diêu Nhiếp vội lắc đầu xua đi màn hồi tưởng đầy tình sắc trong đầu. Đúng rồi, giáo sư Trần nói Bệ Ngạn biết nơi nào giấu người thích hợp nhất, chứng tỏ Bệ Ngạn vô cùng quen thuộc với thành cổ dưới lòng đất này, hơn nữa trên cổng thành hay trên cửa lớn phòng giấu kho báu lúc nãy đều khắc đồ đằng hình nó, chắc chắn nó và nơi này có mối liên hệ rất sâu sắc. Nghĩ đến đây, Diêu Nhiếp không khỏi nói bóng nói gió: "Sao lại biết được?"

Không ngờ Bệ Ngạn lại xen vào giải thích: "Đây là nhà ta!"

Cái gì cơ?! Đây lại là địa bàn của Bệ Ngạn sao? Nhưng dù nhìn thế nào đi nữa, thì nữ vương bát lại càng giống chủ nhân nơi này hơn? Làm gì có ai về nhà mình mà còn bị "Bảo vệ" vây lại tấn công chứ?

Diêu Nhiếp lại nói ra nghi vấn: "Đây không phải thành cổ dưới lòng đất của nước Lâu Lan sao?"

"Hừ! Khi ta đến đây, trong thành sớm đã không còn ai sống sót. Con cháu của Hậu Nghệ quả nhiên cũng có chút năng lực, biết làm thế nào để tự mình chế tạo ra ánh sáng mặt trời. Đáng tiếc cúng tế người sống để tạo ra ánh sáng mặt trời nhưng chỉ tạo ra âm nhật*, lâu ngày nơi này liền bị tà khí bao phủ, tất tần tật mọi người trong thành đều biến thành cương thi. Xử lí bọn rác rưởi này chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi, ta muốn sống ở nơi này, liền xử lí sạch sẽ bọn chúng, biến nơi đây thành động phủ của mình."

Diêu Nhiếp ngộ ra. Ah, nói đến nói đi, chẳng qua cưu chiếm thước sào mà thôi. (Chim cưu ở tổ chim thước. Không phải khó nhọc mà được hưởng sẵn chỗ tốt.)

"Vậy sao bây giờ anh lại thê thảm như vậy…" Cũng quá nghèo túng đi?

Bệ Ngạn có chút thẹn quá hóa giận, rít gào một tiếng: "Nếu không phải vì tên kia, ta cũng sẽ không bị người ta đoạt mất động phủ!"

Giáo sư Trần ôm cổ Bệ Ngạn, giọng nói mang theo áy náy: "Thật sự xin lỗi, đều là lỗi của em."

Bệ Ngạn ngay lập tức dừng bước, quay đầu lại liếm liếm mặt giáo sư Trần, giọng nói mềm nhẹ xuống rất nhiều: "Không phải ta nói em đâu, ta là nói thầy của em kìa."

Thầy của giáo sư Trần ư? Chẳng phải nói bị mất tích trên sa mạc này sao? Diêu Nhiếp ngứa ngáy tò mò, nhưng lại ngại quấy rầy vợ chồng son nhà người ta đang nùng tình mật ý, đành phải giấu trong lòng.

Nhưng không để cho anh phải nghẹn quá lâu, bọn họ đi đến một nơi giống như hầm mộ. Dưới này khắp nơi đều là đầu lâu, xác ướp, cơ thể bị phân thành nhiều mảnh, còn có một cái quan tài có hình dáng giống như chiếc thuyền.

Ngay khi Bệ Ngạn cõng Diêu Nhiếp và giáo sư Trần bay qua một cỗ quan tài, nắp quan tài đột nhiên bật ra bất thình lình, từ bên trong vươn ra một cánh tay xương khô, động tác cực kì nhanh nhẹn muốn túm Diêu Nhiếp đang ngồi phía sau kéo xuống dưới, kéo vào trong quan tài.

Diêu Nhiếp "Ah!" Hét lên một tiếng thét chói tai, Bệ Ngạn mới phát hiện tình huống bất thường, vội xoay người chạy lại. Chỉ là nó đã chạy được hơn 500 m, mắt thấy nắp quan tài kia sắp đóng lại.

Một bóng dáng từ trên trời giáng xuống nhanh như tia chớp, ánh đao lóe lên, bảo kiếm đã bổ đôi cái quan tài kia ra. Thêm một nhát nữa, chém bộ xương khô tan thành khói bụi. Người đến vươn một tay túm lấy Diêu Nhiếp kéo lên, ôm vào lòng. Dùng sức quá mạnh, khiến cho xương sườn Diêu Nhiếp sắp bị đè nát. Anh cũng không đẩy đối phương ra, mùi vị quen thuộc trên người đối phương khiến cho anh vô cùng an tâm. Suýt chút nữa không ngăn được mà chảy xuống nam nhi lệ. (nước mắt nam nhi,… để vậy cho lãng mạn)

Từ trong lòng Nhai Xế truyền ra tiếng thở dài rầu rĩ: "Anh cuối cùng đã đến rồi." (làm nũng-ing~~)

……

Suy nghĩ của tác giả:

Nhai Xế: ta quyết định lên sân khấu, nếu không lên ta chắc sẽ nhanh chóng quên mất mình là diễn viên!

Tiểu Diêu: cậu nếu không lên sân khấu, thì tôi sẽ nhanh chống quên mất mình còn có tiểu công.

Đêm nay có chương mới của a trạch, mời các đồng chí xem sau 10h.

Về chính đứa con của rồng thì có rất nhiều cách nói, có cách nói Nhai Xế là lão Nhị, có cái thậm chí còn không có Nhai Xế, trong truyện này tôi chọn dùng tài liệu này:

Con cả Bị Hí: hình dáng rất giống rùa, thích cõng vật nặng trên lưng, có thể làm bệ đỡ cho bia đá, Xích Khám Lâu ở Đài Nam còn có Bị Hí cõng bia đá.

Con thứ Ly Vẫn: thích ở trên cao quan sát, cho nên hắn luôn ở trên nóc nhà, đồng thời cũng có khả năng cầu mưa và phòng hỏa hoạn.

Con thứ 3 Bồ Lao: thích rống to kêu to, nên thường được đặt trên tháp chuông, truyền thuyết kể rằng hắn sợ nhất là cá voi, vừa nhìn thấy cá voi thì liền kêu to rồi chạy trối chết, bởi vậy trên tháp chuông lớn bảo vệ cung đình, người ta thường khắc hai chữ "cá voi" đặt cạnh Bồ Lao, với hy vọng Bồ Lao sẽ phát ra tiếng vang thật lớn giống như khi đụng phải cá voi, ý chỉ tiếng chuông có thể vang vọng tận trời xanh.

Con thứ 4 Bệ Ngạn: dung mạo uy vũ, hơn nữa lớn lên lại giống như mãnh hổ, rất thích nghe phán xét, nên phần lớn đều được đặt trên cửa ngục giam.

Con thứ 5 Thao Thiết: thích nhất là nhấm nháp đủ loại mỹ thực trên đời, bởi vậy hắn thường được khắc trên nắp vạc dùng để nấu ăn.

Cn thứ 6 Công Phúc: rất thành thạo bơi lội, bởi vậy để cho hắn đứng quan sát tại đầu cầu.

Con thứ 7 Nhai Xế: Nhai Xế nổi giận đằng đằng sát khí, được khắc trên đao kiếm.

Con thứ 8 Toan Nghê: hình dáng rất giống sư tử, hơn nữa lại thích hương khói, bởi vậy nên trong miếu thường thường đặt hắn ở chân lư hương, khiến cho hắn "Văn hương".

Con thứ 9 Tiêu Đồ: thích yên tĩnh, trấn thủ ngoài cửa, chiếu cố gia đình bình an, thường được khảm trên cửa lớn hình thú ngậm vòng hoặc tượng đá trước cửa.

Thật ra, Long Tử và Long là một dạng, cũng là không ngừng phát triển, dần dần hình thành. Mặc dù có rất nhiều cách nói về Long Tử khác nhau, nhưng có một chút, số lượng anh em long tử là giống như nhau, tức là rồng có chín con trai, Long thừa cửu tử, tử tử bất đồng. (rồng có 9 đứa con, không đứa nào giống đứa nào.)

*Âm Nhật: t nghĩ là mặt trời bị nhiễm tà khí, hay cái bóng của mặt trời.

54. Chương 10-1: Tà Thuật Hàng Đầu

Diêu Nhiếp hoàn toàn tê liệt nằm bẹp trên lưng Nhai Xế, động cũng không muốn động, huống chi tên yêu tăng này nếu thật sự có cách trị bọn họ, thì lão đã trực tiếp ra tay rồi, cần gì phải uy hiếp bọn họ nữa. Còn bảo là có tóc của anh, tất cả chỉ là ** trò lừa đảo mà thôi.

Phản ứng của Nhai Xế càng trực tiếp hơn, hướng về phía đối phương gầm lên một tiếng rung trời, sau đó từ miệng phun ra bảo kiếm, sẵn sàng xông lên chém cho lão một nhát bất cứ lúc nào.

Nhà sư thấy bọn họ không bị lừa, liền lấy tràng hạt ra bắt đầu niệm chú, trong chớp mắt trong tay lão xuất hiện một miếng da trâu màu nâu, lão vung tay lên, ném miếng da trâu lên trời. Miếng da trâu trên không trung không ngừng xoay tròn mở rộng, khi nó đến đỉnh đầu của bọn Diêu Nhiếp thì đã có kích thước bằng nửa căn nhà rồi.

Nạp Tạp vẫn luôn im lặng đứng ở bên cạnh, đột nhiên đẩy ngã A Tán, hô to một tiếng: "Chạy mau! Đó là Da trâu Hàng!"

A Tán rốt cuộc ngộ ra, thì ra đứa học trò mà mình tâm đắc nhất lại là tên phản đồ, vẻ mặt lão dữ tợn, hai mắt âm trầm độc ác: "Nạp Tạp, là con thả chúng ra sao?!"

Nạp Tạp ôm chặt lấy cánh tay A Tán, ngăn cản lão làm phép: "Thầy, con xin thầy buông tha cho họ đi."

A Tán nhìn thoáng qua Nạp Tạp, rốt cuộc phát hiện ra má lúm đồng tiền ở dưới mí mắt của y đã biến mất: "Con dùng Tình hàng với nó sao?!"

Nạp Tạp gật đầu, cầu xin: "Vâng, trái tim con đã thuộc về anh ấy rồi. Thầy, xin người hãy bỏ qua cho anh ấy đi."

A Tán lại dời tầm mắt đến trên người Diêu Nhiếp: "Nó không trúng Hàng. Trái tim nó không thuộc về con." Câu nói này cũng không phải để lừa y, Nạp Tạp hiểu được, tuy y đã xuất Tình hàng ra, nhưng người kia cũng không trúng Hàng đầu, cũng không hề yêu mình. Nhưng đây là lần đầu tiên, cũng là tình yêu duy nhất cả đời này của y, y không thể để cho anh ta chết được.

"Đúng là không tiền đồ! Mau buông ta ra! Con kế thừa y bát* của ta, rồi sẽ trở thành một Hàng đầu sư pháp lực cao cường, muốn loại nam nữ nào mà chẳng có? Vì một thằng đàn ông, mà con phản bội ta sao?" Nói xong, miệng lão lại bắt đầu niệm chú. Nạp Tạp đột nhiên lăn lộn bên cạnh, miệng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Bụng giống như quả bóng, rất nhanh đã phình to lên.

* Đời đời truyền đạo cho nhau gọi là y bát

Diêu Nhiếp và Nhai Xế đều đã nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, vốn Nhai Xế muốn để cho bọn họ đấu tranh nội bộ, rồi nhân cơ hội chạy trốn. Nhưng Diêu Nhiếp lại xin hắn trợ giúp, Nhai Xế rất rất không nguyện ý, tại sao hắn phải giúp kẻ đang tơ tưởng đến bạn đời của hắn chứ?!

Diêu Nhiếp thấy Nhai Xế không muốn giúp đỡ, liền ra sức khởi động thân thể, định tự mình xuất trận.

Nhai Xế không còn cách nào khác, đành giận dữ quát một tiếng: "Nằm xuống!" Tâm không cam lòng không nguyện ngậm bảo kiếm xông lên. Đúng lúc này lại có một chiếc xe mô tô lao vút qua, ngay lập tức lao thẳng về phía nhà sư kia. Nhanh như chớp, tai nạn giao thông xảy ra quá đột ngột.

"Á! Đâm vào người ta rồi! Tôi đã bảo là đừng chạy nhanh quá rồi mà." Tam Vô trách cứ.

"Không chết được đâu." Daniel nhìn phía trước, thấy có một nhà sư mặc áo cà sa bị gã đâm trúng văng ra tận ba mét, thế nhưng chỉ ôm bụng rên rỉ, thoạt nhìn cũng không bị thương tích gì.

Chú ngữ bị bỏ dở, bụng của Nạp Tạp dần dần xẹp xuống. Tuy không rõ Tam Vô với gã tóc đỏ ngoại quốc tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Nhưng mà bọn họ xuất hiện thật sự quá đúng lúc, Diêu Nhiếp chớp lấy thời cơ hô to: "Tên nhà sư kia là kẻ xấu, đạo trưởng mau xử lão đi!"

Daniel không lập tức ra tay, dù sao gã cũng là cảnh sát, nếu trước tiên không có bằng chứng chính xác chứng minh nhà sư kia phạm tội, thì gã không thể tùy tiện ra tay được. Tam Vô lại không để ý nhiều đến vậy, lấy Kiếm đồng tiền (thanh kiếm kết bằng tiền xu) đốt một lá bùa: "Tà khí thật dữ dội! Nhận của bổn đạo trưởng một kiếm đi!" Nói xong, vung kiếm chém đến. Nhà sư kia có tà khí mạnh mẽ như vậy, chắc chắn không phải là thứ tốt đẹp gì.

Daniel thấy người yêu xuất chiêu, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, dù sao thì đây cũng là cơ hội vô cùng tốt để trực tiếp phô bày thực lực của mình. Gã bước xuống xe, hướng lên trời tru dài một tiếng, nửa người trên trần trụi của gã bắt đầu mọc lông rậm rạp, mặt của gã cũng biến thành mặt sói. Đợi biến thân xong, gã rút thanh đao lớn trên lưng ra, phối hợp với Tam Vô tạo thành gọng kiềm, đánh úp vào mục tiêu.

Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng hiểu được tại sao gã ngoại quốc này luôn luôn để trần nửa thân trên, nếu mặc y phục, có bao nhiêu cũng không đủ để gã xé rách; anh cũng đã hiểu được tại sao lần trước Daniel và Tam Vô đến nhà bọn họ, Nhai Xế lại nói trong nhà có mùi chó thối, thì ra gã ngoại quốc này là người sói… Tuy sói với chó rất khác nhau.

A Tán dù sao cũng đã tu luyện tà thuật nhiều năm, cũng không phải là đèn tiết kiệm dầu, trốn đông trốn tây, trốn trái trốn phải, còn có thể nhân cơ hội niệm chú, gọi đến một đám Ti la bình.

Ti la bình, có hai loại, một loại luyện Phi đầu hàng không thành công, là những Hàng đầu sư chỉ có đầu với ruột và dạ dày mà thôi; còn một loại khác chính là những Tiểu quỷ được Hàng đầu sư nuôi, chúng cũng chỉ có đầu với dạ dày và ruột, nhưng lại được gọi là "Nhân đầu phụ đỗ đồng thần**".

**Đứa trẻ thần thánh có đầu dính (gắn liền) với bụng

A Tán gọi ra "Nhân đầu phụ đỗ đồng thần" do chính lão nuôi, lũ quỷ trẻ con này không giống với Cổ mạn đồng (hồ sơ 2), lực sát thương và tà khí của chúng lớn hơn Cổ mạn đồng rất nhiều. Nó có răng nanh sắc bén, chuyên hút máu và tủy não của người sống hay động vật.

Tam Vô chưa từng thấy thứ này lần nào, đề phòng lui về sau. Daniel chém một nhát, đám Ti la bình lại há mồm cắn vào lưỡi đao, hai bên nhất thời giằng co. A Tán nhân cơ hội chạy trốn, Tam Vô đuổi theo.

Nhai Xế cũng không đem đám quỷ con kia để vào mắt, đừng nói là quỷ con, cho dù là Vua Quỷ nhào ra hắn cũng xử đẹp hết. Hắn dặn Diêu Nhiếp ôm chặt mình, miệng ngậm bảo kiếm nhảy lên. Lưỡi kiếm lóe lên, Ti la bình đã bị chém thành hai nửa, phát ra một tiếng kêu vô cùng thê lương, sau đó hóa thành một đám bụi đen, tan thành mây khói.

Nhai Xế và Daniel liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi lại đuổi theo hướng Tam Vô vừa chạy đi.

…….

A Tán bị thương khắp người, hành động bất tiện, thật ra cũng không chạy được xa lắm, lúc sau bọn họ đã đuổi kịp.

"Này! Để tôi xông lên trước!"

"Bé yêu, em nghỉ ngơi chút đi, cứ để đó cho anh!"

Nhai Xế căn bản là lười cùng bọn họ cãi cọ, trực tiếp xông đến.

Ba người cùng xông lên, nhưng vẫn chưa kịp ra tay, thì nhà sư đã giống như nổi điên mà ôm đầu gào thét, nhìn kỹ lại, thì thấy máu tươi đỏ sẫm chảy ra từ bảy lỗ trên người lão. Ba người đều ngừng tay hai mặt nhìn nhau, đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Không đến một giây sau, nhà sư tê liệt ngã xuống đất co giật vài cái, rồi hoàn toàn bất động. Tam Vô bước lên xem xét, lại bị dọa sợ, một đám nhện đang bò ra từ mắt, mũi, miệng của nhà sư.

"Đây là cái quỷ gì?" Diêu Nhiếp tò mò muốn bước lên hóng, lại bị Nhai xế ngăn lại.

"Đó là Cổ. Là Cổ của nước các anh đó." Nạp Tạp ôm bụng bước lên trước.

"Cổ? Miêu Cương, cái loại ở Tương Tây á?" Diêu Nhiếp nhớ rõ có một kỳ Khám phá khoa học, bọn họ có làm một chuyên đề về Cổ. Lúc ấy "chuyên gia" của bọn họ đã giải thích đó là một loại vi khuẩn gây bệnh độc hại.

Nạp Tạp gật đầu: "Thầy có một người yêu, là ngươi nước các anh. Nghe nói bà ta luyện Cổ."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Cậu không sao chứ?" Dù sao người ta cũng cứu mình, cần phải quan tâm một chút mới đúng.

Nạp Tạp lắc lắc đầu: "Thầy đã chết, Da trâu hàng đã tự hóa giải rồi."

Thứ vừa nãy khiến cho bụng người ta trương phình lên, chính là Da trâu hàng sao?

Tam Vô giờ nhớ đến việc chính: "Đúng rồi, mọi người có thấy một kẻ nhìn rất tởm, béo như con lợn đi qua đây không?"

Nạp Tạp hỏi: "Anh nói tên người Malaysia kia á?"

Hai mắt Tam Vô sáng lên: "Đúng rồi, cậu thấy hắn à?!"

"Ông ta là sư ở chùa, các người đi theo tôi." Nạp Tạp dẫn đường, đưa bọn họ quay lại ngôi chùa.

…….

Tam Vô, Daniel hợp tác với cảnh sát Thái Lan, triệt phá bắt giữ tổ chức chuyên sử dụng Thuật Hàng đầu để mê hoặc dụ dỗ phụ nữ, buôn bán phụ nữ qua biên giới, ép buộc mại dâm. Thủ lĩnh của tổ chức là một nhà sư, đã tử vong một cách bí ẩn. Cảnh sát giải quyết hơn một trăm cô gái bị lừa bán từ Trung Quốc, đưa các cô về nước.

"Thật kỳ lạ, sao lại không thấy người phụ nữ tên A Hà kia nhỉ?" Tam Vô kiểm tra danh sách các cô gái được giải cứu, phát hiện ra thiếu một người.

"Chả biết nữa, có lẽ tự trốn thoát rồi cũng nên." Daniel chẳng hề để tâm, lập tức thay thành vẻ mặt tươi cười đề nghị: "À này. Ngày mai mới về nước, chẳng phải em bảo chưa được đi tham quan Thái Lan sao? Chúng ta đêm nay ra ngoài hẹn hò đi…"

Câu trả lời của Tam Vô chính là tiếng đóng sầm cửa, để lại Daniel vẻ mặt ảo não đứng ngoài.

……..

Ngồi trên máy bay, Diêu Nhiếp có chút u sầu: "Anh nói cậu Nạp Tạp kia sau này phải làm sao bây giờ?" Y đã dùng Tình hàng, sau này không thể thích người khác nữa. Mà mình lại không thể ào đáp trả lại tình cảm của y, ai bảo trong lòng mình đã sớm có tên "chó săn nhỏ" bên cạnh này rồi.

Nhai Xế hừ lạnh: "Y gieo gió gặt bảo." Nếu y không dùng Hàng đầu, thì đã không rơi vào kết cục này?

Diêu Nhiếp lại thở dài: "Haizzzz, tiếc quá đi, lúc ấy không mang camera theo." Đạo sĩ Trung Quốc đại chiến Hàng đầu sư Thái Lan, chiêu câu khách quá tuyệt mà.

Nhai Xế bất ngờ nói: "Ta lấy điện thoại di động quay lại rồi." Nói xong cố ý liếc mắt nhìn Diêu Nhiếp một cái, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: thấy ta lợi hại không? Còn không mau khích lệ ta đi?

Diêu Nhiếp mừng rỡ, ôm cổ Nhai Xế hô to: "Tiểu Thất, em yêu anh chết mất!"

……..

Suy nghĩ của tác giả:

** rút, đêm nay vậy mà lại lôi ra đây trước==

Bị các đồng chí đánh nguyên một ngày, đánh đến mức, tôi sinh ra khoái cảm ~ đến đây đi, đánh tôi mãnh liệt hơn chút nữa đi

~Nhã Miệt Điệp ~ Nhất Khố u

~Được rồi… Sau này ở Ngoại truyện lấy hình thức hồi ức mà thêm vào chút xôi thịt đi, dù sao cũng có đồng chí không thích nhân thú mà, hơn nữa dù sao Ngoại truyện cũng bị khóa, không nên bất ngờ.

Chương tiếp theo sẽ là một câu chuyện mới, lão Tứ và giáo sư Trần giáo thụ đến cướp hết hào quang đi.

55. Chương 10-2

Không biết nên nói Diêu Nhiếp là có tính tự giác hay là có dây thần kinh thô nữa, tuy ngoài miệng không chịu thừa nhận mối quan hệ với Nhai Xế, nhưng lại tự động đưa Bệ Ngạn vào hàng "người thân". Nếu đã là "người thân", thì đi giúp đỡ một chút cũng đúng thôi. Nghĩ thế Diêu Nhiếp liền lôi kéo Nhai Xế rất không tình nguyện chủ động đến cửa thăm hỏi, muốn phụ một tay giúp giáo sư Trần chuyển nhà.

Dường như cả Giáo sư Trần lẫn Bệ Ngạn khi nhìn thấy bọn họ đều không có chút ngạc nhiên nào, khiến cho Diêu Nhiếp hết sức kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ chuyển đến đây không phải là trùng hợp ngẫu nhiên?

Câu hỏi này rất nhanh đã có câu trả lời, giáo sư Trần đặt thùng đựng sách xuống, nói: "Hả? À, bởi vì bây giờ tôi với Tiểu An sống chung.." Biểu cảm hơi hơi không tự nhiên: "Cho nên tôi không thể ở lại ký túc xá

của trường được nữa. Đúng hôm đi tìm phòng, thì tôi lại thấy cậu và Lão Thất..a~, Nhai Xế ở trong tòa nhà này. Tôi nghĩ đều là người một nhà cả, ở gần nhau vẫn tốt hơn."

Người một nhà? Chậc, đây đúng là quá mức tự giác. Diêu Nhiếp có chút ngượng ngùng, xem ra quan hệ giữa mình và Nhai Xế đã được đưa ra ánh sáng rồi.

"Tiểu Diêu không cần gấp, đống sách này chờ lúc tôi rảnh rỗi thì tự sắp xếp lại cũng được." Giáo sư Trần rót trà cho Nhai Xế và Diêu Nhiếp.

"Woa, đều là sách khảo cổ cả, không phải là do anh viết đấy chứ?" Diêu Nhiếp mở thùng ra, nhìn hết một lượt đống sách bên trong.

"Ừhm, chỉ là viết chơi thôi." Giáo sư Trần căn bản có chút khiêm tốn của học giả, hơi đỏ mặt ngượng ngùng.

"Quả nhiên là giáo sư, quá đỉnh luôn.." Diêu Nhiếp vừa mở miệng vuốt mông ngựa (nịnh hót), vừa tiện tay lật một quyển ra: "Tên anh là Trần Điển Hâm à?"

Giáo sư Trần vỗ ót: "Cậu xem tôi đi, chúng ta biết nhau cũng lâu rồi, vậy mà lại chưa từng giới thiệu lần nào. Đúng vậy, tên đầy đủ của tôi là Trần Điển Hâm."

"Đừng nói bố anh tên là Trần Lĩnh Nam nha~." Không trùng hợp đến mức này chứ? Nếu đây thật sự là cậu hai của Trần gia, thì mình với Trần gia cũng thật TM (con mẹ nó) có duyên quá đi!

Giáo sư Trần hiểu lầm Diêu Nhiếp cho rằng y là dựa vào bối cảnh gia đình mới có được địa vị học vấn ngày hôm nay, y nhíu nhíu mày: "Bố tôi là bố tôi, tôi là tôi, tôi với gia thế của tôi không có liên quan gì cả."

Nhưng đúng là thế giới thật nhỏ nha.

"À đúng rồi, cậu xem này." Giáo sư Trần lấy một quyển sách từ trong rương ra đưa cho Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp nhận lấy thì thấy, đó là một quyển tiểu thuyết giả tưởng, tên là: "Sự biến mất của Lâu Lan cổ đại dưới lòng đất". Anh lật sơ qua một chút, tình tiết của tiểu thuyết rất quen thuộc, căn bản chính là tả lại thành cổ dưới lòng đất kia.

Xuyên suốt quyển tiểu thuyết đều lấy ngôi thứ nhất để tự thuật, nói về một cô gái bình thường, một lần đi chơi mạo hiểm mà bước vào thành cổ Lâu Lan phủ bụi dưới lòng đất hàng ngàn năm nay. Cô nhớ lại câu chuyện mà bà nội đã kể cho mình nghe lúc còn bé, thành phố xinh đẹp trong câu chuyện xưa không ngờ lại giống y hệt thành khổ dưới lòng đất này. Cô dựa vào những miêu tả trong câu chuyện của bà, khai mở tòa thành cổ này một lần nữa, cuối cùng dẫn dắt nước Lâu Lan phục hưng thống trị thế giới.

Diêu Nhiếp vội lật ra bìa sách để xem tên tác giả, Tô Mã Lệ, tác giả tiểu thuyết giả tưởng mới nổi gần đây. Nhìn xuống ảnh chụp của tác giả, đây chẳng phải là cô gái đã từng sống ở đây sao?

Đúng rồi! Anh rốt cuộc đã biết tại sao nữ vương che mặt kia lại quen như vậy.

Nói vậy thì, lúc trước quay về bật máy tính ở phòng sách đối diện lên, phải chăng chính là quỷ hồn của cô nàng Tô Mã Lệ này? Tại sao linh hồn của cô ta lại vượt ngàn dặm xa xôi để trở về? Đây sẽ là một câu đố vĩnh viễn không có lời giải đáp.

Diêu Nhiếp đang cẩn thận nhìn ảnh chụp chỉ cỡ bằng con tem của tác giả thêm một lần nữa, thì chuông điện thoại vang lên.

"Alo?"

"Anh à, dạo này thế nào rồi?" Giọng nói của Diêu Vọng qua điện thoại truyền đến.

Diêu Nhiếp dùng cằm với bả vai kẹp lấy điện thoại di động, để tiện tay lật sách: "Rất tốt, em đã quen với thủ đô chưa?"

"Rồi ạ, chỉ là thời tiết rất lạnh, lúc mới đến thì bị cảm, bây giờ thì tốt hơn rồi. Khi nào anh đến thủ đô chơi?" Nghe qua điện thoại, thì dường như y đang rất phấn chấn, Diêu Nhiếp cũng yên tâm được phần nào.

"Gần đây anh rất bận, đài truyền hình bảo anh quay về tiếp dục dẫn chương trình." Suýt nữa thì nhỡ mồm, anh quên mất mình không nói cho người nhà chuyện mình bị đài truyền hình đông lạnh. May mắn Diêu Vọng là đứa có thần kinh thô, không để ý nhiều.

"Ah~, vậy anh nhớ quan tâm sức khỏe của mình nhiều hơn nhé. À đúng rồi, tên Ngao Thất đó không bắt nạt anh đấy chứ?" Cái tên Ngao Thất kia vừa nhìn đã biết là không phải người tốt rồi, vẻ mặt lúc nào hung thần ác sát, quả thật chính là quỷ kiến sầu mà! Y luôn luôn sợ anh trai mình theo hắn sẽ bị bắt nạt.

Diêu Nhiếp chột dạ nhìn thoáng qua Nhai Xế, vội che loa điện thoại lại: "Sao cậu ấy lại bắt nạt anh chứ? Cậu ấy đối xử với anh tốt lắm, em đừng có mà đoán mò. Thật ra cậu ấy chỉ là có vẻ ngoài hung dữ chút xíu thôi, chứ trong lòng dịu dàng lắm đó. (=D)" Hình như em trai có thành kiến với Nhai Xế thì phải, quan hệ của hai người không tốt lắm, nhưng mà chuyện này không phải cứ nói vài ba câu là có thể hóa giải được, xem ra nên để cho bọn họ gặp gỡ nhau nhiều hơn, giao tiếp nhiều hơn. Anh chuyển chủ đề: "Hồng Hài Nhi đã gây ra chuyện gì chưa?"

"Sao có thể chứ..." Nói còn chưa xong, đã truyền đến một tiếng quát bảo dừng lại: "Thiện Tài! Đội trưởng đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo đừng chạm vào Ngọc bội Song Ngư nữa mà!"

Ngọc bội Song Ngư?! Diêu Nhiếp bỗng ngộ ra, xâu chuỗi mọi việc lại với nhau, chả trách lúc trước bọn họ ở nhà mình giám sát nhà đối diện lâu như vậy, thì ra là đã sớm tơ tưởng đến Ngọc bôi Song Ngư rồi. Mình còn thắc mắc sao cái đĩa bay hôm đấy lại quen như vậy?!

Diêu Nhiếp quay đầu lại hỏi: "Giáo sư Trần này, tôi bạo dạn hỏi một câu, lá thư mà thầy anh để lại í, cuối cùng xử lý như thế nào vậy?"

Giáo sư Trần dừng cánh tay đang xếp sách lại, cười cười: "Đều là người một nhà cả, không cần phải khách sáo vậy đâu. Tôi đã giao lá thư lại cho viện khoa học rồi, hình như nộp lên cấp trên hay sao á?"

Này thì đúng rồi, chắc chắn là nộp lên đến Hình trinh U đội!

Giỏi thật đấy, đúng là cáo già, là hoàng tước tại hậu* mà!

……

"Tam Vô này, nhiệm vụ của Daniel đang cần tiếp viện, tổ chức đã quyết định phái cậu đi rồi đấy." Cao Đại Toàn khó có dịp ra vẻ kiểu cách nhà quan một lần.

Tam Vô không thèm kiêng nể: "Không đi đâu!"

Cao Đại Toàn cũng biết tên nhóc này với gã nước ngoài kia không hợp nhau, muốn cậu ta đi là điều vô cùng khó khăn: "Không đi thật à?!"

Tam Vô ngoảnh mặt đi: "Đã nói không là không!"

Cao Đại Toàn kiên quyết nói: "Giỏi, nhớ đừng có quay lại cầu xin tôi đấy."

Cái gì mà cấp trên chứ? Vốn chỉ có mỗi mình Cao Đại Toàn quyết định chứ mấy? Tam Vô bị gã nước ngoài tóc đỏ kia đeo bám đến mức sắp biến thành bệnh trầm cảm luôn rồi, vất vả lắm gã kia mới đi công tác, cậu mới yên tĩnh được vài ngày thôi. Vậy mà dám bảo cậu tự chui đầu vào lưới á? Có điên mới đi!

Tan tầm, Tam Vô lượn lờ qua quán đậu phụ thối đầu phố mà nước miếng chảy ròng ròng. Sờ sờ túi tiền, còn có 10 đồng thôi à, mất thấy sắp đến cuối tháng rồi, tháng này dự tính gửi ngân hàng hai nghìn đồng, còn thiếu 100 đồng nữa mới đạt tiêu chuẩn. Tam Vô hạ quyết tâm, xoay người rời muốn đi, lại bị người gọi lại.

"Chú em này!"

Tam Vô quay đầu lại, gọi cậu là một người đàn ông trẻ, hắn mặc một cái áo dài, trước mặt có đặt một cái bàn nhỏ, trên khăn trải bàn còn viết mấy cái chữ to: thiết khẩu thẳng đoạn**! Bố y thần toán (thầy tướng số áo vải)!

Ôi cha ơi! Gặp đồng nghiệp rồi.

“Chú em này, tôi thấy hai gò má của cậu ửng hồng, chắc chắn là mệnh phạm (vướng phải) đào hoa rồi.” Hắn còn chưa nói xong, Tam Vô đã xoay người bước đi. Xùy! Mấy câu này anh đây nói chán rồi, lúc anh đây đi lừa người ta thì không biết chú em còn ở chốn nào đâu?!

“Hơn nữa còn là lạn (thối, nát, rối ren) đào hoa nữa chứ.” Người nọ lại mồi thêm một câu. Tam Vô nghe vậy dừng bước.

“Mà còn là lạn đào hoa ngoại quốc nữa kìa.”

Tam Vô rốt cuộc cũng quay đầu lại, hai ba bước đã phi đến, ngồi trước sạp: “Thưa thầy, vậy phải làm sao để hóa giải ạ?!”

“Thầy” không nói gì, ngẩng đầu nhìn trời, duỗi tay ra. Tam Vô đương nhiên biết đây là có ý gì, công phu duỗi tay này cậu làm suốt nên quen tay luôn rồi, chẳng qua không ngờ đến có một ngày cả mình cũng bị trúng chiêu. Cậu lấy 10 đồng còn sót lại đặt vào tay người nọ.

“Thầy” thu tay lại, thì thầm một tiếng: “Thành ý không đủ.”

Vẻ mặt Tam Vô vô cùng đau khổ: “Thưa thầy, hôm nay con chỉ đem theo 10 đồng thôi, con còn muốn xin người cho con xin lại 5 đồng đấy.”

Thầy tướng số vội vàng cất tiền vào túi, cũng không nói dông dài, nhỡ đâu nói thêm nữa tên quỷ keo kiệt này đòi lại tiền thì sao.

“Muốn hóa giải rất đơn giản, gần đây đào hoa đi xa, cậu phải sang đấy, địa hình phong thuỷ ở nơi đó có thể hóa giải được nghiệt duyên giữa hai người.”

Tam Vô kích động: “Thầy à ngài đúng là thần mà!”

Thầy tướng số phe phẩy cây quạt: “Đâu có đâu có.”

Tam Vô mới đi được một nửa đã quay lại: “Thưa thầy, ngài thật sự không thể trả lại 5 đồng cho con được sao, nếu không thì trả con 1 đồng cũng được.”

Thầy tướng số không dám nói hai lời, dọn quán chạy lấy người.

……

“Đội phó, sáng nay tôi làm vậy là sai, tôi thật là vô tổ chức vô kỷ luật vô đạo đức! Làm bảo vệ của nhân dân, tôi nên tuân theo mệnh lệnh của tổ chức mới đúng. Tôi quyết định chủ động xin trợ giúp bạn bè quốc tế!” Tam Vô nói phải gọi là vô cùng chính nghĩa oai nghiêm.

Cao Đại Toàn mí mắt cũng không thèm nâng: “Ha, bây giờ mới biết đến xin tôi hả? Chứ sáng nay cậu đi đâu vậy?”

“Tôi đã nhìn nhận một cách sâu sắc sai lầm của bản thân, xin đội phó hãy cho tôi một cơ hội!”

Cao Đại Toàn ra vẻ do dự, dây dưa mười mấy phút mới ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Được rồi, xét trên sự chân thành của cậu.”

Đợi đến lúc Tam Vô vui sướng phấn chấn đi ra cửa, Cao Đại Toàn lập tức nhấn số điện thoại: “Cậu ta quả nhiên đến để xin tôi, tự động xin đi giúp đỡ. Vẫn là chiêu của cậu cao nha!”

……

*hoàng tước tại hậu: trong câu “Đường lang bổ thiền, hoàng tước tại hậu”: bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau.

56. Chương 10-3

Hết lòng hết dạ yêu người ấy, nhưng thì ra tất cả chỉ là một trò lừa, như thiêu thân lao đầu vào lửa, vẫn cam tâm tình nguyện chịu đựng, cho đến khi bị đốt thành tro tàn mới giật mình nhận ra, thì ra mình bị thiêu cháy trong chính ngọn lửa này.

……

Không biết có phải là do ngày Tết đến chùa xin đổi vận, hay là do ngày mồng một đầu tháng đốt hương trầm, mà dạo này vận may kéo đến ầm ầm, nói tóm lại là thời của Diêu Nhiếp đã đến rồi.

Ngày đó Diêu Nhiếp bỗng nổi hứng tò mò, lên mạng tìm hiểu về tiểu thuyết của Tô Mã Lệ, phát hiện ra lần đăng bài mới nhất của cô ta lại là cuối tuần trước! Nhớ kỹ lại, thì đó đúng là cái hôm mà máy tính trong phòng sách của cô ta đột nhiên tự bật lên.

Lưng Diêu Nhiếp bỗng dưng phát lạnh, nữ quỷ này cũng có đạo đức nghề nghiệp quá đi, chết rồi còn sợ không kịp đăng bài?!

Trong đêm khuya vắng vẻ, lại nhìn thấy chuyện kì quái như vậy, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, làm Diêu Nhiếp giật cả mình.

Phim ma đều như thế cả mà, giờ này mà còn gọi điện thoại đến thì nhất định có vấn đề, Diêu Nhiếp khẽ rụt lại một chút, nhưng khi nhìn về phía Nhai Xế đang ngồi trên ghế sa lon xem phim ngoài kia, cảm giác sợ hãi liền tan biến. Anh cầm điện thoại lên nghe, thì ra là sếp lớn của đài truyền hình gọi đến, báo cho anh biết một tin vô cùng tốt, anh rốt cuộc đã được đài truyền hình rã đông rồi.

Vài ngày sau khi anh quay lại đài truyền hình mới biết được, thì ra là sau khi anh đi, nữ MC thay thế anh dẫn chương trình quá mức rập khuôn máy móc, tuy rằng bộ dạng cảnh đẹp ý vui, nhưng đáng tiếc lại thiếu mất cái loại thần thần bí bí, phong cách cố ra vẻ mờ ám bí ẩn của Diêu Nhiếp, nên không thể hấp dẫn người xem, khuấy động không khí được. Huống chi Diêu Nhiếp còn là một trong những biên tập của chương trình, gần sáu mươi phần trăm chủ đề đều do anh bày ra cả. Từ khi anh rời khỏi tổ chuyên mục, lãnh đạo đã cải cách lại nhóm, "Khám phá khoa học" tiến hành thay đổi rất lớn, chuyên đề thảo luận cũng cải biến sang hướng khác, mang tính nghiên cứu nhiều hơn, càng ngày càng nghiêm túc.

Tuy trước kia khán giả thường xuyên vừa xem chương trình vừa mắng hố hàng rồi*, nhưng đến khi chương trình thật sự đi theo con đường nghiên cứu học tập, thì bọn họ lại hô to gọi nhỏ bảo là chịu không nổi, nhàm chán quá đi! Giống như một tách cà phê bị mất đi hương vị, nhạt nhẽo vô vị. Mới có một, hai tháng thôi, mà xếp hạng của "Khám phá khoa học" đã liên tục giảm xuống, nháy mắt toàn bộ chương trình từ hạng nhất của ban khoa giáo, đã rớt xuống hạng 3 từ dưới tính lên.

Nhà sản xuất chương trình xét thấy cứ để mọi việc ngày càng đi xuống thế này cũng không phải là cách, tiền ông ta đầu tư vào rất có thể sẽ tan thành bọt nước. Cho nên liền vội vội vàng vàng thảo luận với tổng biên tập và đạo diễn, hay là rã đông cho Diêu Nhiếp, rồi mời anh xuống núi đi.

Kết quả là, Diêu pháp sư làm chưa được bao lâu, liền hạ top, hồi phục thân phận MC.

Biết được nguyên nhân mình được mời về, Diêu Nhiếp đắc ý, kiêu ngạo, làm bộ làm tịch. Không phải muốn đóng băng anh đây sao? Bây giờ lại vội vàng cầu anh rời núi cứu thế, nghĩ Diêu Nhiếp anh là ai chứ, gọi liền đến, đuổi liền đi sao?

"Ô, anh Diêu đã trở lại đấy à, uống trà uống trà đi." Nhân viên sân khấu nhìn xa trông rộng, thấy Diêu Nhiếp đã quay về làm MC, xem ra lại được săn đón lại rồi, nơi này của đài truyền hình cũng được xem như là một nửa giới nghệ sĩ, theo hồng thải bạch** là chuyện đương nhiên.

Ngay cả đạo diễn mấy tháng trước còn nhe răng trợn mắt với anh, thẳng thừng, quyết liệt đuổi anh ra khỏi studio cũng mặt dày bước lên nịnh bợ lấy lòng: "Tiểu Diêu à, cậu trở về thật sự là quá tốt rồi. Chúng tôi mong chờ hết tuần này sang tuần khác hết tháng này sang tháng khác mới mong chờ được cậu quay lại đó. Thế nào, bây giờ có thể bắt tay vào làm việc luôn được chứ? Tôi thấy sau khi cậu được nghỉ ngơi một thời gian, trạng thái cũng tốt hẳn lên, chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

Diêu Nhiếp cầm lấy tách trà lên nhấp một ngụm, không có ý kiến gì. Đến khi đạo diễn bắt đầu nóng nảy, trên mũi cũng đã ứa mồ hôi, anh mới nói: "Có thể thì có thể đấy, nhưng mà tôi muốn quay ngoại cảnh."

"Chuyện này thì…" Đạo diễn hơi do dự, ông mời Diêu Nhiếp quay lại là để cứu cánh. Nếu Diêu Nhiếp quay ngoại cảnh, thì ít nhất cũng phải mất một tuần, vậy thì ngày anh dẫn chương trình lại phải lùi lại thêm một tuần nữa.

Diêu Nhiếp biết đạo diễn đang băn khoăn điều gì, nói luôn: "Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ ghi hình trước chương trình trong một tuần để các ngài lưu lại mà."

Đạo diễn nghe xong, hỉ thượng mi sao*** gật đầu như giã tỏi: "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, tổ chuyên mục phê duyệt, lần này chuẩn bị đi đến đâu đấy?"

"Tôi muốn ra nước ngoài." Diêu Nhiếp tiếp tục nhấp một ngụm trà như ông già.

"Ra nước ngoài!" Sắc mặt đạo diễn lại thay đổi. Diêu Nhiếp quay ngoại cảnh là chuyện bình thường, dù sao anh cũng là một trong những biên kịch của tổ chuyên mục, thích tự thân vận động tìm đề tài mới lạ. Trước đây đều chỉ ở phạm vi trong nước tìm đề tài, vậy mà lần này lại muốn ra nước ngoài? Đây thật sự là vô cùng phiền phức, chẳng những phải làm thị thực..bla..bla.., đau đầu nhất vẫn là vấn đề tài chính…

Diêu Nhiếp thấy đạo diễn lộ ra vẻ mặt khó khăn, liền đặt tách trà lên bàn: "Nếu không thì, tôi đành phải chờ thêm một thời gian nữa mới bắt đầu lại vậy?"

Đạo diễn cắn răng, bất đắc dĩ hệt như một đứa trẻ non nớt trước sói già: "Thôi được rồi! Muốn ra nước ngoài thì ra nước ngoài! Cậu muốn đi đâu?"

Diêu Nhiếp cười đắc ý: "Thái Lan chứ đâu!"

……

Bãi biển đầy nắng vàng rực rỡ, những hàng dừa bóng mát, biển xanh cát trắng, trời xanh như ngọc, vốn khi nghe nói đến nơi cần tiếp viện là Thái Lan, Tam Vô đã từng ảo tưởng như vậy. Đáng tiếc, khi cậu vừa bước xuống máy bay, liền hiểu được, có rất nhiều rất nhiều chuyện không giống như mình tưởng, cái gọi là giấc mơ chính là để bị phá vỡ.

Những người khác đều kể rằng đi cùng đoàn đến Thái Lan du lịch, vừa xuống máy bay một phát đã có một em chuyển giới xinh đẹp bước đến tiếp khách rồi, nào là chụp ảnh, rồi ôm, rồi sờ sờ… v.. v.. cũng chẳng phải Tam Vô có ý đồ gì với họ, đơn giản chỉ là tò mò mà thôi, cậu lớn như vậy rồi mà vẫn chưa được thấy người chuyển giới bao giờ, dù gì đó cũng là đặc sản Thái lan mà, đã đến tận đây rồi mà không tìm hiểu thì chẳng phải là quá lãng phí sao?

Đáng tiếc mọi chuyện lại không như mong đợi, cậu quên mất mình đến đây để làm nhiệm vụ, chứ không phải là khách du lịch. Hơn nữa bây giờ đã là 10 đêm rồi, làm gì còn em chuyển giới xinh đẹp nào nữa? Ngay cả đồng nghiệp mà cảnh sát địa phương cử đến đón cũng chẳng thấy đâu. Cậu chỉ có thể ủ rũ theo sát những du khách khác ra khỏi sân bay.

Đợi khoảng một giờ, vẫn không có ai đến đón. Tam Vô không biết người bản địa, cũng sẽ không biết tiếng Thái, đành bất đắc dĩ gọi cho Daniel cầu cứu. Chỉ là cái gã ngoại quốc chết tiệt kia, bình thường không muốn thấy gã, gã lại chết sống quấn quít lấy mình, vậy mà bây giờ có việc cần gã giúp, lại chẳng thèm nghe điện thoại của mình?! Tam Vô nổi trận lôi đình, gập điện thoại lại. Nhưng dù sao cậu cũng là người có học, không dám tạo khẩu nghiệp (theo Phật giáo, tội lỗi do miệng lưỡi gây nên), đành phải đem mấy lời mắng chửi đã vọt lên tận miệng nuốt vào trong bụng.

Lại đợi thêm một giờ nữa, đồng nghiệp mới chậm rãi đến đón, rồi không ngừng giải thích, nói là đột nhiên gặp phải nhiệm vụ khẩn cấp nên đến muộn. Còn có thể làm gì bây giờ? Tuy rằng không có em chuyển giới xinh đẹp tiếp đón, còn phải đứng hứng gió rét ở sân bay hơn hai giờ liền. Nhưng người ta là bởi vì công việc mà đến chậm, cũng không thể trách được. Tam Vô chỉ có thể đem oán khí tích tụ được đều tính cả trên người Daniel. Đều tại gã hết á, muốn trợ giúp cái quái gì chứ?! Cậu đến trợ giúp, lại không tự mình đến đón! Gọi điện thoại cho gã bảo đến đón mình, vậy mà dám không nhận điện thoại?! Chim to ơi chim to (lâu rồi mới nghe em í gọi anh Daniel bằng cái tên này), đừng để tôi gặp anh!

Tục ngữ nói: ban ngày không nên gọi người, ban đêm không nên rủa quỷ. Tuy Daniel không phải quỷ, cùng lắm thì chỉ có thể là quỷ dương (quỷ ngoại quốc), nhưng khi xe chạy qua trung tâm thành phố, Tam Vô lại nhìn thấy cái mặt dâm đãng đáng ghét của gã Daniel kia dưới ánh đèn mờ nhạt.

"Dừng xe!" Tam Vô vội gọi bảo lái xe dừng xe lại.

Đồng nhiệp cảnh sát Thái Lan đến đón cậu nhìn cậu khó hiểu: "Sao thế?"

Tam Vô không trả lời, cậu mở cửa xe lao ra. Cậu vừa mới nhìn thấy một gã bộ dạng rất giống gã ngoại quốc chết tiệt kia, bên cạnh là một cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm lòe loẹt, vừa nhìn đã biết là loại phụ nữ làm việc buôn bán thể xác ở lầu xanh. (trong qt là kỵ lâu)

Tam Vô chạy đến dưới lầu, lại bị một gã trẻ tuổi ngăn lại, nói tiếng Thái bô bô cũng chẳng biết là nói cái gì. Tam Vô sốt ruột, không thèm đếm xỉa đến, một tay lấy đẩy gã ra: "Ông đây không thèm đếm xỉa đến mày!"

Đối phương lập tức thay bằng một tràng tiếng Trung rất nặng: "Quý khách đừng nóng vội, bây giờ đang đầy ngập khách, không có cô gái nào rảnh rỗi cả, quý khách cố đợi một chút đi." Thì ra gã nghĩ Tam Vô là khách đang vội tìm gái.

Tam Vô vừa vội vừa thẹn, mạt mũi đỏ bừng, không thèm quan tâm mà chạy lên. Cậu tung một cước đá văng cửa lớn, xông vào tìm kiếm ở tất cả các phòng, sau khi đánh tan mấy đôi "Dã uyên ương" xong, cuối cùng đành vô công mà phản.

Bị người phá đám, chủ của nơi này dẫn theo vài tên vệ sĩ hung thần ác sát xông đến, muốn tìm Tam Vô tính sổ. Cuối cùng vẫn là nhờ vị đồng nghiệp kia đưa thẻ cảnh viên ra, mọi chuyện mới được giải quyết êm xuôi.

"Ngài Ngô, ngài đang làm cái gì vậy hả?!" Đối phương chút bực mình, hôm nay nước các người đưa cái tên động kinh này đến làm gì, mới đến đã gây chuyện rồi.

"Rất xin lỗi, đã gây rắc rối cho anh rồi. Chỉ là tôi vừa nhìn thấy một người bạn đi lên đấy mà thôi." Tam Vô cũng biết mình quá kích động, cúi đầu giải thích.

Đối phương có chút kinh ngạc: "Ngài là nói cái kẻ mới mang theo một cô gái lên đấy sao?"

"Đúng vậy." Tam Vô không ngờ hắn cũng nhìn thấy.

"Tên kia là ma cô đó."

Tam Vô nghi ngờ: "Ma cô là cái gì?"

……

*Trong qt là " hãm hại phụ thân "

**Theo hồng thải bạch: nổi tiếng, đang lên thì được săn đón. Tàn lụi thì bị đào thải.

***Hỉ thượng mi sao: vui sướng đến tận đuôi chân mày…

"Ma cô* chính là mấy kẻ hay dẫn (móc nối) gái đến cho khách làng chơi đó, nhưng đồng thời chúng nó cũng là cái loại tiểu bạch kiểm được đàn bà bao dưỡng."

* Là những kẻ chuyên kiếm sống bằng nghề đi dẫn gái cho khách làng chơi.

Trên mặt viên cảnh sát có chút khinh miệt: "Cái tên lúc nãy là người nước láng giềng, không phải tôi kỳ thị quốc gia gì đâu, nhưng mà đàn ông ở nước đó thật là vô dụng mà, hết ăn lại nằm, không chịu tự thân vận động dốc sức ra làm ăn gì cả, chỉ muốn đi vào con đường sai trái thôi."

Y còn chưa nói xong, đã bị Tam Vô ngắt lời: "Đợi chút!" Cậu chỉ vừa mới nắm được trọng điểm của câu nói kia: "Anh nói người lúc nãy là người nước láng giềng sao?" Nhưng bề ngoài của chim to rõ ràng là người Châu Âu da trắng mà, sao có thể nhìn thành người Đông Nam Á được chứ?

Đối phương không biết Tam Vô đang nghĩ gì, nên tiếp tục giải thích: Ừ, hắn là tên ma cô nổi tiếng ở khu này đó, gái trong tay hắn cứ gọi là thay đổi xoành xoạch hết cô này đến cô khác. Nhìn bộ dạng của hắn

kìa, có khác gì con lợn đâu chứ, cũng chả biết mấy bà mấy cô coi trọng điểm gì ở hắn nữa, người nào cũng một lòng một dạ với hắn cả." Y ngẫm nghĩ một chút, có chút thần bí nói thầm vào tai Tam Vô: "Nghe nói là bọn chúng biết tà thuật, hạ bùa ngãi lên người mấy cô gái, nên bọn họ mới có thể cam tâm tình nguyện bán thân xác để nuôi mấy kẻ vô dụng này!"

Tam Vô còn đang cân nhắc xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, căn bản không để tâm đến mấy câu nói của y. Viên cảnh sát này còn có thể nhận ra được tên kia là ma cô nổi tiếng ở đây, chắc không phải là nhìn lầm người đâu, chẳng lẽ hai người bọn họ thấy không phải cùng một người?

"Tên ma cô mà anh thấy, có phải là tên vừa mới lên lầu xanh không?" Tam Vô xác định lại.

Đúng vậy, sao đấy?" Đối phương chả hiểu mô tê gì.

"Chính là tôi nhìn thấy lại là đồng nghiệp của tôi, hơn nữa gã là người châu Âu, không phải là người nước láng giềng của nước anh đâu. Hơn nữa bộ dạng của gã cũng không tệ lắm, không giống lợn chút nào cả…" Tuy là không muốn thừa nhận, nhưng đúng là bộ dạng gã ngoại quốc chết tiệt kia rất nổi bật.

Đối phương trợn trừng mắt: "Đây là chuyện quái quỷ gì vậy?!"

……

"Mình đã sớm muốn đến Thái Lan du lịch rồi, Yà hú~ bãi biển đầy nắng anh đến đây ~" Diêu Nhiếp đem hành lý ném vào ngăn tủ, nằm trên chiếc giường lớn mềm mại hoan hô luôn mồm. Đây là du lịch bằng công quỹ nha, sướng quá đi!

Đáng tiếc tâm trạng sung sướng của anh không duy trì được bao lâu, ngay khi nhìn thấy Nhai Xế dùng ánh mắt kén chọn để đánh giá căn phòng, rồi mới vừa lòng ngồi xuống giường: "Ừm, chỉ mỗi cái giường là được thôi. Đủ lớn, rất thuận tiện!"

Diêu Nhiếp biết thừa cái câu "Rất thuận tiện!" của Nhai Xế là có ý gì, anh thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên: "Cái gì mà thuận với chả tiện?! Mắc mớ gì đến cậu?! Phòng của cậu ở bên cạnh kìa!"

Bởi vì Diêu Nhiếp bị đóng băng ở nhà, nên Nhai Xế cũng chả muốn đến đài truyền hình làm gì, hắn đâu có kiên nhẫn mà hạ mình đi làm nhiếp ảnh gia cái gì chứ? Nên liền dứt khoát bỏ việc ngồi ngốc ở nhà làm trạch long cho khỏe. Diêu Nhiếp quay về làm MC, Nhai Xế đã phản đối ngay từ đầu, ai biết được tên trêu hoa ghẹo nguyệt này có câu thêm đứa fan nào nữa không chứ?

Nhưng mà thái độ của Diêu Nhiếp rất kiên quyết, quay về tổ chuyên mục "Khám phá khoa học" vẫn luôn là nguyện vọng của anh, bây giờ có cơ hội, nên dù có nói gì đi chăng nữa anh cũng sẽ quay về!

Hai người chiến tranh lạnh mấy ngày, cuối cùng Nhai Xế bị chiến thuật thờ ơ phớt lờ, không thèm để ý, không cơm không nước chờ sẵn của đối phương đánh bại. Thôi quên đi, đàn ông mà, đối xử với bà xã của mình cũng nên khoan dung một chút, cứ nhượng bộ anh trước đi đã. Nhưng mà, hắn lại yêu cầu phải đi theo Diêu Nhiếp mọi lúc mọi nơi.

Diêu Nhiếp đương nhiên cũng không dám một thân một mình đi ra ngoài, phải biết cái thể chất của anh bây giờ, đi đến đâu cũng đụng quỷ hết á. Nói không chừng mới tách khỏi Nhai Xế có một phút thôi, đã bị yêu ma quỷ quái ăn mất tiêu rồi! Cho nên, anh lợi dụng đặc quyền, dựa vào quan hệ, một lần nữa đem Nhai Xế nhét vào tổ chuyên mục.

Nhai Xế vươn một tay đè anh lại: "Chúng ta đã là vợ chồng rồi, làm gì có chuyện chia phòng ngủ chứ?" Nói xong, không để cho Diêu Nhiếp cãi lại, đã cúi người chặn cái miệng của Diêu Nhiếp lại.

Ai với cậu là vợ chồng hả?! Ai là vợ hả?! Ông đây là đàn ông đó! Diêu Nhiếp kháng nghị đẩy mình chưa kịp trút ra ngoài, đã bị môi lưỡi của đối phương chặn lại. Nhai Xế bây giờ đã khác xưa, cùng Diêu nhiếp "trao đổi" lâu dài cộng thêm tự mình mò mẫm, đã khiến cho công lực môi lưỡi càng ngày càng tăng, hắn tự học thành tài, hôn cho đến khi cả người Diêu Nhiếp như nhũn ra, ý định kháng nghị trong đầu bị vứt lên chín tầng mây.

Vốn hai người đang hôn nồng nhiệt khó tách rời, Diêu Nhiếp say mê chìm đắm trong nụ hôn, hai mắt mờ sương… Đột nhiên, hai mắt Diêu Nhiếp mở trừng trừng nhìn ngoài cửa sổ, miệng run lên, cắn phải đầu lưỡi của Nhai Xế.

Nhai Xế nghĩ anh đã **, miệng càng thêm dùng sức, không ngờ lại bị Diêu Nhiếp đẩy ra, cái gì **, cái gì ý loạn tình mê, cái gì thần hồn điên đảo đều tỉnh táo lại toàn bộ. Nhai Xế bất mãn lườm nhìn người yêu một cái, lại phát hiện hai mắt đối phương cứ nhìn đăm đăm về một hướng, răng va vào nhau lập cập, trên trán cũng đổ mồ hôi. Hắn nháy mắt từ tức giận biến thành lo lắng.

"Em bị làm sao vậy?"

"Có, có quỷ!" Diêu Nhiếp nép vào người Nhai Xế, chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Vừa nãy trong lúc đang hôn nồng nhiệt, tuy rằng anh cũng chìm đắm trong đó, hơn nữa mặt của Nhai Xế lại che mất một bên mắt của anh. Nhưng trong thoáng chốc, khóe mắt lướt qua, anh lại nhìn thấy một cái mặt xanh lè, anh nhất thời như bị dội nước lạnh vào người, bừng tỉnh. Nhìn kỹ lại lần nữa, đó là một cái đầu người đang phiêu đãng trên không trung, trên gương mặt xanh tím, một đôi mắt đang nhìn trừng trừng như sắp vọt ra khỏi hốc mắt, ánh mắt ngoan độc nhìn hai người chằm chằm…

Long tử điện hạ tức giận rồi nha, quỷ?! Còn có thứ quỷ không sợ lão tử sao? Ta thật muốn nhìn thử xem, là cái thứ quỷ gì dám quấy rầy chuyện tốt của lão tử! Hắn sải bước, hai ba bước đã chạy đến trước cửa sổ, "Bùm" một tiếng mở cửa sổ thủy tinh ra, một phen túm lấy đầu người kia, ra sức giật lấy. Trên lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng ngăn lại: "Ôi chao! Đừng đừng đừng! Đạo cụ này đắt tiền lắm đó!"

Giọng nói đó rất quen, Diêu Nhiếp đã hợp tác với người này nhiều năm như vậy, sao có thể không nhận ra đó là giọng nói của quản lí bộ phận đạo cụ chứ? Anh sải bước dài chạy nhanh đến, giật lấy cái đầu người vừa thấy trong tay Nhai Xế, quỷ cái gì chứ? Đơn giản chỉ là một cái mô hình nhựa được tô màu đội tóc giả lên mà thôi, chẳng qua trên cổ có buộc một vòng dây câu, từ phòng trên lầu thả xuống.

"Khám phá khoa học" tuy rằng được đưa ra dưới vỏ bọc chương trình khoa học, nhưng mà mỗi lần mở màn đều sẽ làm giống như phim ma vậy, dọa người ta sợ chết khiếp, đến cuối chương trình, lại dùng một vài lập luận rõ vớ vẩn để giải thích, làm bạn hố hàng sợ chết khiếp. Cho nên, trong quá trình quay chương trình, việc chế tạo một ít đạo cụ để thêm chút không khí là không thể thiếu.

Thậm chí, đội ngũ nhân viên quay ngoại cảnh còn có thêm một khoản kinh phí đặc biệt, dùng vào việc gì à? Dùng để thuê diễn viên quần chúng! Chương trình khoa học mà lại cần diễn viên quần chúng để làm gì vậy? Diêu MC sẽ nói cho bạn biết, có tác dụng thần kì.

Ví dụ như giả thần giả quỷ nè, rồi còn giả vờ là nhân chứng, thậm chí đôi lúc còn từ sơn trại xuống thành chuyên gia của một trường đại học abc xyz nào đó nữa. Bạn xem có đúng là tác dụng thần kì không?

Tim gan của Diêu Nhiếp bị dọa sợ cuối cùng bình ổn lại một chút, anh ló đầu ra ngoài cửa sổ, hướng lên trên lầu tức giận mắng quản lý bộ phận đạo cụ vài câu: "XXX, muốn hù chết ông hả?!"

Đối phương ngượng ngùng sờ sờ mũi: "Không ngờ cái này cũng có thể dọa được cậu, tôi nhớ rõ trước đây cậu can đảm lắm mà."

Diêu Nhiếp âm thầm chảy nước mắt, bây giờ khác xưa rồi, lúc trước anh có tin ma quỷ có thật đâu chứ?

……

Tổ chuyên mục chỉ chấp nhận cho Diêu Nhiếp một tuần để quay ngoại cảnh, cho nên ngay buổi tối hôm vừa đến nơi, bọn họ đã bắt đầu quay chương trình cho kịp tiến độ. Hết thảy mọi việc tiến hành coi như thuận lợi, dù sao thì giả thần giả quỷ bọn họ cũng làm quen tay lành nghề rồi.

Nhưng vừa quay được một nửa, thì nhân hữu tam cấp (con người có ba việc gấp), Diêu Nhiếp chạy vội đi tìm WC. May mà địa điểm quay phim không xa khách sạn lắm, anh liền chạy về phòng mình để giải quyết. Nhai Xế cầm PSP chơi đến đất trời u ám, đang đến đoạn gay cấn. Dù sao nơi này cũng không xa khách sạn lắm, có thể nhìn thấy phòng bọn họ rất rõ, hơn nữa nếu Diêu Nhiếp xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể cảm nhận được. Không cần phải đi theo.

Diêu MC không ngờ đến, mình "Mãi tiểu khai đại" (mua nhỏ chi (tiêu) nhiều), ngồi trên bồn cầu mới vừa sảng khoái xong, vừa xả nước, đang định đứng lên. Thì đột nhiên, anh cảm thấy trong nhà vệ sinh thổi tới một cơn gió lạnh, giống như có một bàn tay đang lén lút vuốt ve mông của anh…

Anh vội đứng lên nhìn xuống bồn cầu, làm gì có bàn tay nào đâu? Xem ra là do mình tự tưởng tượng rồi, Diêu Nhiếp tự cười mình trông gà hoá cuốc.

Lúc rửa tay, anh ngẩng đầu soi gương muốn sửa sang lại dáng vẻ một chút, không ngờ lại nhìn thấy trong gương hình ảnh phản chiếu của một cái đầu người đang lơ lửng giữa không trung ngoài cửa sổ…

"Được thôi! Lại đây dọa tôi nữa đi!" Diêu Nhiếp lúc này đây hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, xông thẳng đến cửa sổ bên cạnh giường, một phen túm lấy đầu tóc của người nọ. Nhưng lập tức liền phát hiện đôi mắt trên khuôn mặt của người nọ lại có thể chuyển động, hướng về phía anh u ám nhìn chằm chằm, miệng nhe ra răng nanh sắc bén như thú dữ. Mà trên cổ, dù nhìn thế nào đi nữa, Diêu Nhiếp cũng không thể tìm thấy được dây câu…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Mọi người khỏe chứ, tôi là hòm lưu trữ số 112 của Hồng Quả Quả, bởi vì hôm nay Hồng Quả Quả phải đi họp, buổi tối còn có bữa tiệc, cho nên hôm nay cử tôi đến đón khách. Nhưng lúc cô ấy trở về sẽ trả lời bình luận của mọi người, tôi sẽ thông báo lại cho cô ấy, yên tâm đi.

Có một cựu ngôi sao đã vắng bóng, đêm nay chúng ta bắt đầu cúi chào đi

~~Nhai Xế: Ừm, ta rất hài lòng với phân đoạn diễn hôm nay hôm nay, đương nhiên, nếu có cảnh giường chiếu thì càng tốt.

Diêu Nhiếp: Vì sao… Chẳng lẽ tác dụng của tôi chính là không ngừng bị quỷ dọa sao? Còn có diễn viên này xui xẻo hơn tôi không chứ?!

57. Chương 10-4

"Hàng" trong "Hàng đầu" có nghĩa là tuân phục, chế phục, cá nhân t thấy nó rất giống khi người ta luyện bùa ngải sẽ điều khiển được người khác. Thế nên cứ tạm hiểu nó là bùa ngải đi ha.<3>

……

Chẳng lẽ đây không phải là đạo cụ sao? Da đầu Diêu Nhiếp run lên, tầm mắt anh va phải tầm mắt u ám âm trầm của cái đầu, rồi cái đầu lại giống như quỷ ăn thịt người bất thình lình mở cái mồm to như bồn máu ra, lao thẳng đến định cắn vào cổ anh. Diêu Nhiếp vội dùng sức vung lên, đánh văng cái đầu sang chỗ khác, rồi ngay lập tức đóng cửa sổ lại.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng "Bang bang phanh" của vật nặng đập vào thủy tinh, mắt thấy cửa sổ sắp bị phá hỏng, trong nháy mắt khi cái đầu người kia phá cửa sổ xông vào, Diêu Nhiếp đã được kéo vào một cái ôm vô cùng vững chãi. Diêu Nhiếp thở phào một hơi, lần này Nhai Xế đến thật đúng lúc.

"Yêu nghiệt phương nào?!" Miệng Nhai Xế phun ra bảo kiếm. Chỉ thấy ánh đao chợt lóe, máu văng tung tóe, miệng kẻ kia phát ra tiếng gào thét thảm thiết, thấy tình thế không ổn, bị thương chạy trối chết.

"Đó là thứ gì vậy?" Diêu Nhiếp nhìn vết máu trên nền đất, quỷ hồn thì làm sao có máu được?

"Là người." Nói xong Nhai Nhiếp còn muốn đuổi theo tiêu diệt gọn, lại bị Diêu Nhiếp kéo lại.

"Người á?!" Người gì mà chỉ có mỗi đầu mà không có cơ thể chứ? Cũng đâu phải là người anh em Thao Thiết bụng không đáy của Nhai Xế đâu… Mà không, quả thật là có một loại tà thuật có thể khiến cho cơ thể của người ta tách ra được, mục đích chủ yếu của nhóm anh khi đến Thái Lan quay chương trình lần này chính là bí quyết luyện loại tà thuật này đó.

"Chẳng lẽ, chúng ta gặp Hàng đầu sư* chính hiệu sao?!" Diêu Nhiếp kinh ngạc nhưng cũng có chút phấn khích.

*Chắc là Thầy luyện bùa ngải đó.

Rõ ràng vừa nãy mới bị dọa cho chết khiếp, mà bây giờ lại hưng phấn thế này là sao? Nhai Xế thật không hiểu nổi người này, cho dù Diêu Nhiếp chính là người bạn đời mà hắn đã nhận định.

"Vậy là thật sự có Phi đầu hàng hả (ngải đầu bay?!)?! Tiếc quá đi!" Diêu Nhiếp bóp bóp cổ tay, nếu vừa nãy có đem theo camera để quay lại thì tốt rồi, cái này so với dùng đạo cụ lừa người có hiệu quả cao hơn nhiều, Phi đầu hàng hàng thật giá thật!

Phi đầu hàng chính là loại tà thuật rất phổ biến ở Đông Nam Á — là một trong những Thuật Hàng đầu, hơn nữa còn là loại lợi hại nhất âm độc nhất.

Hàng đầu sư nếu luyện Phi đầu hàng thì vào ban đêm cái đầu sẽ tách rời khỏi thân thể, bay ra ngoài hút máu của người hay động vật để tăng thêm công lực của mình. Tu luyện phải qua bảy giai đoạn, mỗi giai đoạn phải trải qua 7 tuần 49 ngày, không được gián đoạn bất cứ ngày nào. Nhưng cái đầu bay kia, phải quay lại trên cổ trước khi hừng đông, nếu không thì Hàng đầu sư sẽ phải chết. Loại Thuật Hàng đầu này tuy rằng âm độc, nhưng lại vô cùng mạo hiểm, rất khó để luyện thành, nếu không phải có thâm cừu đại hận (mối thù sâu nặng) với người nào đó, muốn cùng người ta đồng quy vu tận (cùng chết) thì chắc sẽ không luyện cái này đâu.

Trong giai đoạn đầu tiên luyện Phi đầu hàng, đầu của Hàng đầu sư sẽ kéo theo cả dạ dày lẫn ruột cùng nhau bay ra, gặp được con gì liền hút máu con đó, cho đến khi hút no bụng mới chịu quay về. Nhưng vừa nãy Hàng đầu sư kia lại chỉ có mỗi cái đầu, có thể thấy được hắn đã luyện đến giai đoạn cuối rồi, rất nhanh sẽ thành công.

……..

Lúc ở trên xe, hướng dẫn viên du lịch đã đem Thuật hàng đầu trở thành tin đồn thú vị để kể cho bọn họ, còn chỉ vào mấy túp lều trong làng ở bên đường hỏi: "Mọi người nói xem, trên mái nhà kết bằng cỏ của người dân chẳng phải đều gắn đầy mấy cái gai sắt sắc nhọn sao? Mọi người đoán xem nó dùng để làm gì?"

Có người đoán là để chống trộm, có người đoán là để cho đẹp, hướng dẫn viên du lịch cười giải đáp: "Cũng không đúng, cái này là để chống Phi đầu hàng. Thế này nhé cái đầu kia chỉ có thể bay khoảng 3 met thôi, cho nên những căn nhà hơi thấp nếu không có mấy cái gai sắt này, thì cũng phải đặt thêm mấy loại cây có gai lên trên nóc nhà."

Có người trong đoàn du lịch kinh ngạc hô lên: "Có Hàng đầu thật hả?"

Hướng dẫn viên du lịch còn cố lộng huyền hư mà nhắc nhở: "Lúc mọi người ở khách sạn cũng phải cẩn thận một chút, trước hết nên kiểm tra phòng của mình một lượt, đặc biệt dưới gối và dưới gầm giường, nhìn xem có cái gì … kỳ quái gì đó không, ví dụ như tóc tai linh tinh gì đó. Còn nữa, lúc rời đi cố gắng không nên để lại bất cứ thứ gì trên người mình, ví dụ như tóc, móng tay, quần áo trên người, còn nữa mỗi buổi chiều tốt nhất không nên mặc đồ màu trắng…"

Mọi người ồ lên, nhưng cũng không thật sự sợ hãi, dù sao thì cũng không ai thật sự tin vào loại chuyện hoang đường này, đều coi là chuyện lạ thú vị mà thôi. Ngược lại mang theo chút hưng phấn và hiếu kì: "Vì sao thế? Hướng dẫn viên du lịch này, đừng dọa chúng tôi nha, có thật không vậy?"

Hướng dẫn viên du lịch chỉ cười thần bí mà không nói.

……..

Diêu Nhiếp đã dùng chính trải nghiệm của bản thân để chứng minh Phi đầu hàng là chuyện lạ có thật, rồi lại chỉ có thể cảm thán, chẳng lẽ mình đã thật sự trở thành con gà quay di động rồi sao, sao đi đến đâu cũng hút yêu ma quỷ quái thế nhỉ?

Đêm hôm đó, cho dù tâm không cam lòng không nguyện, nhưng Diêu Nhiếp cũng chỉ có thể đồng ý cho Nhai Xế ngủ trong phòng mình, còn cách nào nữa đâu, ai bảo mình là "gà quay" làm gì? Mình nào dám ngủ một mình? Nhỡ đâu nửa đêm bị cái gì tha đi làm mồi nhắm rượu thì biết làm sao?

So với nỗi lo về tính mạng, thì việc bị Nhai Xế nổi máu "thú tính" chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi, dù sao thì trước lạ sau quen, huống chi mình cũng không phải là không có cảm giác, coi như là lái máy

bay vậy thôi … Diêu Nhiếp cam chịu chấp nhận số phận.

Tuy đã phủ lên một lớp ngụy trang ra nước ngoài để quay chương trình, nhưng thật ra mục đích chủ yếu của Diêu Nhiếp chính là đi du lịch bằng công quỹ, đương nhiên nếu có thể tiện tay quay được cái gì đó hay ho thì càng tuyệt. Mà cũng không ổn, chẳng phải còn có diễn viên tạm thời với cả đạo cụ nữa sao?

Cho nên, ngay ngày hôm sau, Diêu Nhiếp vẫn phải tiếp tục chuyến đi theo đoàn lữ hành, dù sao cũng còn buổi tối nữa mà, có không khí hơn nhiều.

Hôm nay công ty du lịch có đưa đến một người bản địa để đi cùng, hướng dẫn viên du lịch này tên là Nạp Tạp, chưa đến 20 tuổi. Nghe nói y là người Thái chính gốc, nhưng lại có thể nói tiếng Trung vô cùng trơn tru lưu loát. Bộ dạng cũng coi như đẹp trai, làn da ngăm đen, trên gương mặt có một đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện, tăng thêm một chút nét trẻ con cho y. Chẳng qua thoạt nhìn rất cool, không hề cười lấy một cái, ngay cả khi kể chuyện cười để giải khuây cho những người trong đoàn cũng rất lạnh lùng. Tuy thái độ phục vụ không thể chê vào đâu được, nhưng vẫn khiến cho người khác cảm thấy rất khó tiếp xúc.

Xe chạy được hơn một giờ, khi bọn họ đi vào địa điểm du lịch, lúc từng người bước xuống xe, hai mắt Nạp Tạp bỗng sáng ngời, y phát hiện ra Diêu Nhiếp. Lẫn trong đoàn du khách, chỉ có anh ta và người đàn ông cao to đẹp trai kia là nổi bật nhất. Cũng chẳng phải bởi vì bộ dạng hai người đấy quá mức xuất sắc, mà là vì trên người họ có phát ra một loại hào quang rất đặc biệt. Lúc nãy bởi vì hai người họ ngồi ở vị trí khá xa, nên bị các du khách khác che lấp mất, bây giờ cả hai bước xuống xe, nên đã có thể nhìn thấy rất rõ ràng, người đeo kính có diện mạo nhã nhặn tinh tế, trên người được bao phủ bởi một quầng sáng màu vàng êm dịu; còn người đàn ông kia tuy bộ dạng vô cùng xuất sắc, nhưng vẻ mặt lại không được tốt lắm, trên người còn tản mát ra một luồng sát khí rất mãnh liệt.

Người đàn ông kia sát khí quá nặng, Nạp Tạp không dám dây vào, nhưng mà anh chàng nhã nhặn bên cạnh hắn lại rất có sức hút, quầng sáng kia, nhất định là do linh khí dồi dào. Y trầm tư một hồi, cuối cùng mới ra quyết định, trước cứ quan sát rồi tính sau.

Từ lúc đó, biểu hiện của Nạp Tạp trở nên thân thiết hơn, rất quan tâm đến những người trong đoàn, đặc biệt là đối với Diêu Nhiếp, biểu hiện có thể nói ân cần săn sóc. Nhai Xế rất "giữ (con) mồi" (giữ của ghê quá), đương nhiên không vừa mắt Nạp Tạp, luôn dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống để trừng y. Nếu không phải Diêu Nhiếp ngăn cản, hắn chắc đã sớm thu thập cái tên đầu than đen này rồi!

……

Tam Vô đến Thái Lan đã được hai ngày, nhưng vẫn không hề nhìn thấy cái tên chim to chết tiệt ấy đâu cả. Tiếp viện? Tiếp cái khỉ mốc?! Người không biết đã lêu lổng đến tận đâu rồi, tiếp viện ai nữa bây giờ? Mà ngay cả cảnh sát Thái Lan cũng không rõ gã đang ở nơi nào, Tam Vô đã thử liên lạc, nhưng vẫn không có hồi âm, gã không bao giờ nghe điện thoại.

Rốt cuộc vào buổi tối ngày hôm sau, Tam Vô nhận được cuộc gọi do Daniel chủ động gọi đến, Tam Vô bực bội, đang muốn trách móc gã vài câu, đã bị gã lập tức ngắt lời, nói bằng thứ tiếng Trung chưa sõi: "Nghe này, em ngay lập tức đến số 13 đường XX đi!" Giọng nói của đối phương được ép đến mức thấp nhất, chắc là sợ người khác nghe được, nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, nghe như có chuyện gì lớn lắm.

Tam Vô lập tức đem ý định trách móc trong đầu vứt bỏ, còn thật sự nghe chỉ thị của gã. Không ngờ câu tiếp theo của đối phương lại là: "Đội tóc giả, mặc quần áo nữ nhé!" Cậu sửng sốt một hồi mới kịp phản ứng, tốt, giỏi cho tên chim to chết tiệt, dám giỡn mặt bổn đạo trưởng hả?! Đang định chửi ầm lên, đối phương đã ngắt điện thoại. Tam Vô tức giận không chỗ trút, chỉ có thể thầm mắng trong lòng tên ngoại quốc chết tiệt, nghĩ thầm sau khi trở về nhất định phải dùng ngày sinh tháng đẻ của gã để lén phá đám mới được.

Tuy Tam Vô cảm thấy rất có thể gã đang đùa giỡn mình, nhưng nhớ lại giọng điệu thận trọng nghiêm túc của gã, cậu lại thấy có thể là có chuyện quan trọng thật. Cậu cứ do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định đi xem thử tình hình thế nào. Tuy lần này xuất ngoại vì không muốn ảnh hưởng đến hình tượng của người nước mình, nên cậu không mặc cái áo choàng rách kia, nhưng bắt cậu mặc đồ nữ, thì thôi miễn đi. Thế nên cậu chỉ đội tóc giả thật dài, mặc một cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình, với một cái quần jean, tạm xem như là đồ nữ. Vóc dáng Tam Vô vốn hơi thấp bé, dáng người nhỏ gầy tinh tế, trái khế* cũng không rõ lắm,

gương mặt thanh tú, mặc như vậy lại có chút giống với các cô gái trung tính, miễn cưỡng có thể xem là đủ để lừa gạt qua cửa.

Đi đến số 13 đường XX, cách một con đường đã có thể nhìn thấy Daniel đứng dưới lầu xanh hút thuốc. Dáng người cao ngất kia, bởi vì cúi đầu nên tóc đã che khuất đôi mắt, trong không gian tràn ngập khói thuốc biểu cảm có chút u buồn thoáng qua, tất cả đều tạo cho gã một loại cảm giác sa sút.

Tam Vô không thể khẳng định, đây thật sự là tên chim to da mặt dày như tường thành kia? Hay lại giống như hôm mình vừa đến Thái Lan, là một loại ảo giác, mình lại gặp quỷ nữa sao?

Tam Vô đi đến, đứng đối diện Daniel, không nói gì.

Daniel nhìn thấy trước mắt mình đột nhiên xuất hiện một cặp chân dài, liền ngẩng đầu lên, biểu tình vui sướng: "Ôi cưng ơi, cuối cùng thì em cũng đến, anh chờ muốn đau tim luôn!" Tất cả những biểu cảm giả dối đều tan biến, cái gì mà u buồn, cái gì mà cảm giác sa sút?! Tất cả đều là ảo giác! Tên này nhất định là chim to cải trang thành, cái biểu tình ghê tởm muốn chết kia, tiếng Trung đã có tiến bộ chút chút, lại còn nói mấy câu tán tỉnh buồn nôn không biết xấu hổ, đây thật sự không phải là thứ người thường có thể bắt chước được.

Daniel lượn một vòng xung quanh Tam Vô, đánh giá từ đầu đến chân một lượt: "Chậc chậc chậc, quả nhiên mình đã đúng, rất hợp … Nhưng ngực lại hơi phẳng."

Câu này dùng tiếng Anh để nói, nên Tam Vô nghe không hiểu lắm, nhưng cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình, giống như mình đang trần trụi trước mặt gã vậy, khiến cậu vô cùng mất tự nhiên: "Anh nhìn cái giề? Rốt cuộc bảo tôi biến thành cái bộ dạng quái quỷ này đi đến đây để làm gì vậy?!"

"Mình sớm biết sẽ thế này mà, chuẩn bị trước đúng là quá chuẩn." Daniel hoàn toàn không để ý đến chất vấn của Tam Vô, tự tìm trong túi lấy ra một cái áo ngực màu đen, rồi không để ý đến giãy dụa phản kháng của Tam Vô, kiên quyết áp đảo cậu ở góc tối của cầu thang rồi lột sạch… Giúp cậu mặc vào. Lại rút ra thêm một tập giấy vệ sinh, vo thành viên tròn sau đó nhét vào trong, cuối cùng còn giúp cậu mặc nội y vào, cài hết cúc áo. Thưởng thức vẻ mặt thiếu nữ thẹn thùng của Tam Vô, vừa lòng gật đầu: "Hoàn mỹ, thật hoàn mỹ!"

"Mỹ em gái anh í?! Tên cầm thú này rốt cuộc anh muốn làm gì đây?!" Tam Vô rốt cuộc cũng gào lên.

Daniel đặt ngón trỏ trên môi Tam Vô: "Suỵt, bé cưng, việc này em nhất định phải giúp anh. Vụ án này có thể được phá hay không, đều dựa vào em cả đấy." Đại khái là những lời này gã đã chuẩn bị sẵn từ trước, nên nói rất chuẩn xác.

……

Lần quay ngoại cảnh này của Diêu Nhiếp phải nói là rất thư thái, chẳng những có thể dùng công quỹ để du lịch, đi thăm danh lam thắng cảnh ở Thái Lan, xem chuyển giới, ăn thức ăn ngon miệng, buổi tối còn có thể quay chương trình, vừa làm việc vừa đi du lịch cả hai việc đều không chậm trễ. Càng làm người ta hài lòng hơn, đó là lần này phục vụ đoàn lữ hành rất chu đáo, tuy hướng dẫn viên du lịch của đoàn cứ thích cố lộng huyền hư giả thần giả quỷ, nhưng cậu nhóc đi cùng lại rất săn sóc, quan tâm đến người trong đoàn, không giống như bọn đi cùng khác cứ bán quà lưu niệm rồi gạ gẫm người ta mua, muốn bán được nhiều kiếm thêm tiền boa. Tuy rằng biểu tình có chút lạnh, ít khi cười, nhưng tiêu chuẩn phục vụ thì không cần phải bàn.

Nháy mắt, chuyến đi năm ngày đã kết thúc, hôm nay bọn họ sẽ về nước. Sáng nay, anh nhận được một cuộc điện thoại nội tuyến, nói trước quầy lễ tân có người tìm. Nhai Xế đang tắm, Diêu Nhiếp nghĩ bây giờ là ban ngày, chắc không có gì nguy hiểm đâu, thế nên cũng không nói cho "vệ sĩ" biết, tự mình đi xuống.

Đi đến trước lễ tân thì thấy, thì ra là cậu nhóc Thái Lan kia, Diêu Nhiếp rất có thiện cảm với y, liền bước đến hỏi: "Cậu Nạp Tạp, cậu tìm tôi sao?"

Đối phương quay đầu lại nhìn Diêu Nhiếp, bỗng nhiên nhếch khóe miệng, khẽ nở nụ cười, đôi má lúm đồng tiền trên gương mặt vô cùng rõ ràng.

Diêu Nhiếp bỗng cảm thấy bản thân bị nụ cười kia câu mất hồn, ý loạn tình mê, tim đập thình thịch trong lồng ngực…

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Cảm ơn cmt rất dài của Quả Bôn Quân (chém đó), khiến cho tôi lại kê huyết, kê động, kê cần, đêm nay tôi sẽ bù lại 1000 chữ.

Về chuyện mà hướng dẫn viên du lịch nói khi ở khách sạn phải chú ý, là do lúc mẹ tôi đi du lịch Thái Lan, hướng dẫn viên du lịch đã nói với bà. Nhưng hầu hết hướng dẫn viên du lịch sẽ không nói điều này. Hướng dẫn viên du lịch lần đó đúng lúc là bạn cấp 3 của tôi, hai nhà chúng tôi rất thân nhau, nên cô ấy mới lén nói cho mẹ tôi biết.

Loại tà thuật này hình như rất phổ biến ở Thái Lan, người dân bản xứ rất tin tưởng. Đây có phải là chuyện lạ có thật hay không lại chuyện khác, thà rằng cứ tin là có đi, chú ý thêm một chút sẽ tốt hơn. Nếu có đồng chí nào đi du lịch Thái Lan, cũng phải chú ý nhé.

** gần đây rút ra rất nghiêm trọng, ban đầu nghĩ có vấn đề bộ phận cài vào, sau đó mới phát hiện, căn bản là máy chủ bị đơ… Nếu cài hệ thống chống trộm thì còn có thể xem được văn bản V, nhưng hôm nay lại đột nhiên không được, chắc là ** rút ra, lau chùi vài lần, hoặc chờ một lúc rồi quay lại xem đi. Các đồng chí vất vả, tôi cũng phát điên.

……..

*Trái khế: Táo Adam, lồi thanh quản hay là trái cổ, cục hầu hoặc trái khế

……..

T cũng điên đây.. tác giả nè, cái gì mà trừu với sáp suốt vậy. Bắt người ta phải hiểu theo nghĩa nào đây. Ò___ó

58. Chương 10-5

Trái tim Diêu Nhiếp đập thình thịch liên hồi, hơi thở dồn dập, cảm giác rung động là thế này sao? Vì sao người trước mặt đột nhiên lại có sức hút như vậy? Vì sao trước đây anh lại không hề có cảm giác như thế này? Anh bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng. Không đúng, chuyện này rất không bình thường. Diêu Nhiếp lắc đầu, cố khiến cho mình tỉnh táo hơn một chút, lôi kéo lý trí quay về.

Nạp Tạp vừa cười vừa hướng về phía anh vẫy tay: "Đến đây, cục cưng, đến đây nào…"

Diêu Nhiếp nghe thấy liền ngẩng đầu theo bản năng, ngay khi nhìn thấy đôi má lúm đồng tiền trên mặt đối phương, anh lại rung động, trong mắt không còn thấy gì khác nữa, trong đầu cũng không thể suy nghĩ được gì, chỉ còn có một đôi má lúm đồng tiền khắc sâu vào trong đầu mình. Ánh mắt anh dần dần mất tiêu cự, cơ thể không thể kiểm soát mà nghe theo chỉ thị của Nạp Tạp bước dần về phía y.

Nạp Tạp chờ đợi vươn tay, Diêu Nhiếp đang định đặt tay mình lên, thì trong thoáng chốc lại nghe được tiếng gọi lo lắng của Nhai Xế vang lên trong đầu, quầng sáng màu vàng bao quanh Diêu Nhiếp bỗng nhiên bừng sáng, anh cảm thấy ý thức vốn đang bị thứ gì đó mê hoặc đã tỉnh táo hơn rất nhiều, lý trí đã trở lại. Anh chẳng hiểu mô tê gì nhìn động tác vươn tay của bản thân, rồi nhìn thoáng qua Nạp Tạp. Dù sao kinh nghiệm bị "trúng chiêu" cũng có rất nhiều, Diêu Nhiếp nhanh chóng đề phòng lui về phía sau. Ngưng tụ linh khí trong tay, chỉ chốc lát sau trong tay anh đã xuất hiện một thanh linh kiếm.

Nạp Tạp nhíu mày, không thể nào, nếu đối phương đã trúng Tình hàng (bùa yêu) thì phải không thể phản kháng lại mình mới đúng chứ. Chẳng lẽ bởi vì tu vi của mình chưa đủ? Từ trước đến nay y chưa bao giờ dùng Tình hàng, nên đương nhiên không biết hiệu quả của nó thế nào.

Nạp Tạp mang trong mình một nửa dòng máu Indonesia, mẹ của y là người Indonesia, bà đã dùng chính Tình hàng để chiếm được tình yêu của cha y. Thật ra Thuật Hàng đầu không phải là đặc sản của Thái Lan,

mà nó phổ biến trên khắp Đông Nam Á. Nhưng Hàng đầu của Indonesia lại có chút khác với Hàng đầu của Thái Lan, ví dụ như cùng là Tình hàng, phương pháp luyện Hàng của Thái Lan là bôi mỡ của người chết lên trên da của đối phương; còn của Indonesia bọn họ thì lại gắn một đôi má lúm đồng tiền được làm từ chì (duyên thạch, duyên là chì) lên trên mặt. Chỉ cần cười với người ta một cái, khoe ra má lúm đồng tiền, thì người kia sẽ rơi vào lưới tình do chính mình giăng ra. Nhưng mà loại Tình hàng này có hạn chế rất lớn, đó là nếu người luyện hàng thay lòng đổi dạ, thì sẽ bị Tình hàng phản phệ, chảy máu bảy lỗ* mà chết.

* thất khiếu: bảy lỗ trên thân thể người, gồm hai tai, hai mắt, miệng và hai lỗ mũi.

Cho nên khi Nạp Tạp 16 tuổi mẹ của y đã truyền lại cho y loại Tình hàng này, kể từ ngày Nạp Tạp được gắn đôi má lúm đồng tiền này, y đã không còn cười nữa. Y rất thận trọng, không dám dễ dàng rơi vào lưới tình, nhỡ đâu sau này thay lòng đổi dạ, y cũng không chắc có thể trả giá nổi không.

Thành thật mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy Diêu Nhiếp, Nạp Tạp cũng chẳng phải là nhất kiến chung tình. Ngược lại, chính là do linh khí dồi dào trên người anh đã khiến cho y động tâm, từ đó mới nảy sinh hứng thú. Qua bốn ngày cố ý tiếp cận, cảm tình của y đối với Diêu Nhiếp càng thêm sâu sắc, có luồng linh khí mạnh mẽ, lại còn có thể khiến mình động tâm, có lẽ từ nay trở về sau sẽ không còn cơ hội gặp được người nào như vậy nữa.

Nhưng hình như đối phương đã sớm "có chủ" rồi, cái người đàn ông cao lớn lúc nào cũng như hình với bóng ở bên cạnh anh ta ấy, biểu hiện chiếm hữu với Diêu Nhiếp quá mức rõ ràng. Mà Diêu Nhiếp mặc dù có chút ngại ngùng, nhưng trong mỗi lời nói mỗi hành động đều chứa đựng ỷ lại và thân mật đã bán đứng anh. Tất cả đều nói lên rằng, hai người bọn họ là một đôi.

Nạp Tạp biết mình không có cửa thắng, hơn nữa hôm nay bọn họ sẽ rời khỏi Thái Lan. Sau này muốn gặp lại, chỉ sợ là không có cách nào. Cho nên y mới quyết định, đem Tình hàng cả đời chỉ có thể sử dụng một lần dùng trên người Diêu Nhiếp. Không ngờ mọi việc lại ngoài dự đoán của y, rõ ràng ngay từ đầu anh ta đã trúng Hàng đầu, nhưng sao bỗng dưng lại có thể tự động giải trừ được chứ?!

Mà lúc này, trạng thái nguyên thần của Nhai Xế đã xông đến, thân thể vừa giống sói vừa giống báo phát ra sát khí mãnh liệt. Trực giác của dã thú nói cho hắn biết, tên nhãi Thái Lan này có ý đồ xấu xa quấy rối Diêu Nhiếp.

Bất chấp tất cả, hắn nhanh chóng phun ra bảo kiếm rồi lao đến. cặp mắt dã thú hoang dã nhìn chằm chằm Nạp Tạp tràn ngập sát ý khát máu.

Lúc Nhai Xế đang tắm thì đột nhiên nghe thấy tiếng đóng cửa, hắn biết Diêu Nhiếp đi ra ngoài. Nhưng mấy hôm nay anh đôi khi cũng sẽ đến phòng của các nhân viên trong tổ chuyên mục để thảo luận về chương rình, cho nên Nhai Xế cũng không để ý nhiều.

Nhưng 10 phút sau, cảm ứng giữa hắn và Diêu Nhiếp đã báo cho hắn biết, Diêu Nhiếp đang gặp rắc rối. Bởi vì có khế ước chủ tớ, nên giữa hắn và Diêu Nhiếp luôn tồn tại một loại cảm ứng đặc biệt, nếu đối phương gặp nguy hiểm, hắn sẽ cảm nhận được đầu tiên. Hơn nữa, trời sinh hắn đã có năng lực cảm ứng rất mạnh, trong nháy mắt, hắn đã có thể cảm thấy được mối liên hệ giữa mình và Diêu Nhiếp đột nhiên trở nên vô cùng mong manh… Lòng Nhai Xế nóng như lửa đốt, không thèm để ý đến việc lau người hay chưa mặc quần áo, nhưng đương nhiên hắn cũng không thể cứ *** như vậy mà chạy ra, nhỡ dọa người khác thì sao. Hắn trực tiếp để nguyên thần rời khỏi cơ thể, trực tiếp vận dụng năng lực của khế ước xuất hiện ngay cạnh Diêu Nhiếp.

Nạp Tạp cũng không phải là hướng dẫn viên du lịch bình thường, tuy chưa chính thức giao thủ (đấu tay đôi), nhưng cứ nhìn vào sát khí không hề tầm thường trên người đối phương thì y đã có thể hiểu được, mình không phải là đối thủ của mãnh thú trước mắt này. Y khó khăn lắm mới tránh thoát được đòn tấn công của Nhai Xế, rồi chạy trối chết ra ngoài, chỉ chốc lát liền lẫn vào trong dòng người. Đòn tấn công của Nhai Xế bị hạn chế, vài phút sau hắn giận dữ quay về: "Xì! Nó chạy rồi!"

Diêu Nhiếp an ủi hắn: "Thôi quên đi." Đối phương hình như cũng không có ác ý với mình, mà lát nữa thôi bọn họ đã rời khỏi đất nước này rồi, đối phương có lợi hại đến mấy chắc cũng không thể đuổi theo mình về nước đâu nhỉ? Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hai người đang định trở về phòng thu dọn hành lý, vừa mới bước đến thang máy, chuông điện thoại của Diêu Nhiếp liền vang lên. Anh lấy điện thoại ra thì nhìn thấy, trên màn hình hiện lên một dãy số xa lạ. Anh hơi nghi ngờ nhận cuộc gọi. Đối phương cũng không nói ra thân phận của mình, nhưng cứ dựa vào việc đối phương nói tiếng Trung nhưng lại mang theo giọng điệu của nước khác, và nội dung cuộc gọi, thì ngay lập tức Diêu Nhiếp đã đoán được người gọi đến chính là cái tên Nạp Tạp vừa nãy.

"Các người không quay về được đâu. Nếu anh thay đổi ý định, thì đến núi XX tìm tôi…" Đối phương nói còn chưa nói xong. Nhai Xế đã bộc lộ ra tính chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ của hắn, miệng rồng bất ngờ há ra, tuy hắn đang ở trạng thái nguyên thần, nhưng vẫn thừa sức cướp được cái điện thoại Diêu Nhiếp đang cầm trên tay, "Răng rắc" một tiếng, toàn bộ điện thoại đã bị cắn xé cho hả giận. Đầu than đen, to gan lớn mật nhỉ, còn chưa chịu chết tâm đi à, dám tranh người của ta à? Lão tử nhất định phải bầm thây vạn đoạn ngươi ra!

"Này, làm gì thế hả?!" Diêu Nhiếp muốn cứu lại chiếc điện thoại đáng thương của mình, nhưng không kịp nữa rồi, lòng đau như cắt. Lúc này, thang máy vốn đang đi lên, đột ngột ngừng lại, đèn trong thang máy nhấp nháy không ngừng. Trong nháy mắt, trong đầu Diêu Nhiếp vụt qua hàng loạt cảnh trong mấy phim ma kinh điển, anh chỉ kịp nhích gần về phía nguyên thần hư ảo của Nhai Xế.

"A ~~" trong tiếng thét cao vút chói tai của anh, thang máy rơi tự do.

……

Tam Vô không tự nhiên đẩy đẩy ngực, đi theo Daniel lên lầu. Theo như dặn dò của Daniel, lát nữa cậu phải giả bộ thành bộ dáng đầu óc mơ mơ màng màng. Đối với người bẩm sinh đã không phải là diễn viên như cậu mà nói, thì đúng là khó xơi.

Tam Vô liếc một cái liền hiểu được bản chất của nơi này là gì, trong căn phòng thắp lên ngọn đèn màu đỏ lờ mờ, không khí vẩn đục, tạo ra một bầu không khí tối tăm mờ ảo. Một cô gái được hai ba người đàn ông ôm lấy, ánh mắt mơ màng, giống như một con rối bước vào trong phòng nhỏ.

Sâu trong hành lang hẹp dài có một người đàn ông đang chậm rãi đi đến, trong khoảnh khắc, Tam Vô cảm thấy bóng dáng kẻ kia quả thật giống y hệt Daniel. Nhưng mà, khi đối phương đến gần, lại phát hiện ra vẻ ngoài hai người căn bản là khác nhau một trời một vực. Tam Vô lại nhớ đến một lần vị cảnh viên kia đã hình dung — bộ dạng y như con lợn.

Đối phương lướt mắt đánh giá Tam Vô một lượt từ trên xuống dưới, cười vô cùng đáng khinh, quay đầu lại nói với Daniel: "Cậu được đấy, quả nhiên đẹp trai rất được yêu thích nha, nhanh vậy đã tìm được một người rồi? Điều kiện cũng không tệ lắm, nhìn thế nhất định có thể bán được cả đống tiền."

Biểu hiện của Daniel có chút ngại ngùng: "Lần đầu tiên làm, không biết có được không."

Kẻ giống lợn kia lại lướt mắt đánh giá Tam Vô thêm lần nữa, cuối cùng vừa lòng cười nói: "Tôi thấy không vấn đề gì đâu, dầu Hàng đầu mà sư phụ cho tôi dùng bao nhiêu lần thì bấy nhiêu lần hiệu nghiệm. Tôi thấy thằng nhóc cậu trời sinh để làm ma cô đó, chờ cậu đủ tư cách, tôi sẽ đưa cậu đến gặp sư phụ. Trước cứ đưa cô ta đến đại sảnh đi, tiếp khách ngay đêm nay luôn… Cậu đã nếm qua hương vị chưa? Thế nào? Đủ hứng không? Sách, làn da trắng nõn này…" Kẻ kia nhìn chằm chằm phía sau cổ Tam Vô lộ ra ánh mắt đáng kinh tởm.

Daniel đen tối cười cười: "Vâng, đủ hứng thú…"

Hai người nhìn nhau cười, chẳng qua ẩn ý trong nụ cười mỗi người lại không giống nhau.

Tam Vô cắn răng cố nhịn để không chửi ầm lên, hứng thú em gái anh í! Nếu không phải vì nhiệm vụ, thì bây giờ bổn đạo trưởng đã thu thập hai tên háo sắc chúng bây rồi!

Đúng vậy, sở dĩ lần này Tam Vô ngoan ngoãn phối hợp với Daniel, thuần túy là vì hành động này. Vừa nãy Daniel đã nói cho cậu biết mục đích của việc này là để triệt phá một đường dây buôn bán phụ nữ qua biên giới, dùng tà thuật mê hoặc tinh thần người ta, một tập đoàn chuyên bắt ép phụ nữ bán d*m.

Daniel giả vờ thành một tên lang thang muốn nhanh chóng kiếm tiền, xâm nhập vào căn cứ của tập đoàn này, nhận vai trò nằm vùng. Đầu óc Daniel rất thông minh, lại mồm mép dẻo mỏ, chưa được bao lâu đã

nhận được sự tin tưởng của tên đầu lĩnh lợn rừng này. Dạy cho gã "Tình hàng" để mê hoặc những cô gái thiếu hiểu biết, để cho gã đi dụ dỗ một cô gái mang về, xem như là cuộc thi để gia nhập vào nhóm bọn họ, cũng đã đồng ý chỉ cần gã làm tốt, sẽ dẫn đi gặp sư phụ của hắn, cũng chính là lão Đại thật sự của tập đoàn này.

Nói là "Tình hàng ", thật ra lại khác với loại Tình hàng của Nạp Tạp, thành phần tình yêu không hề có chút nào trong đấy, chẳng qua là lúc đang ở trên giường với người kia, lặng lẽ bôi vào trên người đối phương một thứ gọi là dầu Tình hàng, cũng chính là mỡ người chết, đối phương sẽ đánh mất tâm trí mặc cho người ta sai khiến.

Daniel là cảnh sát, đương nhiên không thể làm loại chuyện thương thiên hại lí này, nên chỉ có thể tìm Tam Vô xin giúp đỡ.

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay là thứ bảy, tất cả giáo viên đáng thương đều phải đến sân vận động để nghe chuyên gia giảng dạy nguyên cả một ngày.

Giữa trưa chỉ có một giờ để nghỉ ngơi, cũng không kịp ngủ, cho nên lúc viết chương này, đầu óc của tôi cũng không được tỉnh táo lắm, tróc trùng thần mã (t không hiểu T.T) mọi người hiểu chứ…

Tối hôm qua rất đau lòng nha, chẳng lẽ tôi đã chăm chỉ viết nhiều từ như vậy rồi, mà mọi người vẫn không hề nói lời nào sao, tôi còn tưởng rằng ** lại bị đơ, chẳng lẽ vì là cuối tuần, nên mọi người đều đi happy cả rồi sao, cho nên không ai xem? Tôi chấp nhận.

59. Chương 10-6

Tam Vô được đưa vào đại sảnh, nơi này sớm đã có vài "cô gái" ngồi trước, chờ bị khách mang đi. Cậu liếc mắt nhìn sang, có mấy cô gái trẻ, ánh mắt người nào cũng như hồ nước tĩnh lặng, không một chút gợn sóng. Chỉ có một bà cô đang dựa vào tường hút thuốc ở tận sâu bên trong, thoạt nhìn thì tuổi của bà ta cũng không còn nhỏ nữa, nhưng hình như ý thức rất tỉnh táo. Bà ta lướt mắt nhìn Tam Vô một chút, nhưng hình như không cảm thấy hứng thú với người mới đến này lắm, nên lại quay đầu đi, tiếp tục nhả khói. Dưới ánh đèn màu đỏ, sương khói tràn ngập khắp căn phòng, càng tăng thêm một chút ham muốn sa đọa và tăm tối.

"A Hà, đây là người mới, gọi là…". "Anh Lợn" nhìn thoáng qua Daniel.

Daniel nói: "Tiểu Ngô."

"Cô bé rất ưa nhìn đó, hàng mới không thể bán giá thấp được, đêm nay không trả giá cao thì không bán."

"Bà cô" tên A Hà kia khẽ đảo mắt, liếc mắt nhìn cậu một chút, rồi lại đờ đẫn nhìn chằm chằm trần nhà mà hút thuốc.

Đợi sau khi Daniel và "anh lợn" rời khỏi đây, bà ta mới đột nhiên nói: "Cô bé không bị trúng Hàng đầu đúng không, tự nguyện đến à?" Thật ra mấy "cô nàng" ở đây ai mà không tự nguyện chứ? Chẳng qua những người khác là bị trúng Tình hàng, đối với tên kia si mê không thôi, cam tâm tình nguyện bị đối phương giẫm nát, chịu đựng đối phương đánh chửi, bán ** chính mình để nuôi dưỡng hắn. Nhưng mà con nhóc mới đến này tuy giả bộ vẻ mặt ngơ ngơ ngác ngác, nhưng thật ra A Hà vừa nhìn một cái đã có thể nhận ra, con nhóc không hề trúng Hàng đầu.

Tam Vô không biết đối phương là đang thử cậu hay là thật sự nhận ra cậu đang đóng giả, chỉ có thể dùng bất biến ứng vạn biến (), không trả lời.

A Hà cũng không nhìn cậu, từ miệng phun ra một vòng khói: "Đừng giả vờ, có trúng Hàng đầu hay không tôi liếc mắt một cái là có thể nhìn ra."

Tam Vô hoàn toàn không đóng giả được nữa, đề phòng nhìn bà ta: "Bà thoạt nhìn cũng không giống trúng Hàng đầu, bà cũng tự nguyện à?"

Khóe miệng A Hà nhếch lên, nở một nụ cười đầy châm chọc: "Tự nguyện? Cũng có thể nói là như thế, đều tại tôi năm đó rất ngốc. Bị bán đến đây, là tôi gieo gió gặt bão."

Tam Vô nghe nàng nói chuyện thấy có chút giọng tỉnh H, liền hỏi: "Bà là người ở tỉnh H à?"

Đối phương không trả lời, hỏi ngược lại: "Cô thích tên ngoại quốc lúc nãy à?"

Tam Vô thầm mắng trong lòng, có quỷ mới thèm thích gã! Nhưng ngoài miệng cũng không dám trả lời thật, đành phải không tình nguyện gật gật đầu.

A Hà đột nhiên bật cười "Ha hả", cười như điên. Tam Vô không hiểu gì nhìn bà, bà ta cười đến chảy nước mắt, cuối cùng lau lau nước mắt nơi khóe mắt mới nói: "Nếu hắn ta thật sự yêu cô, sao có thể để cô đi bán thân xác nuôi hắn chứ? Nếu không phải bị trúng Hàng đầu, thì tôi thấy đầu óc cô có vấn đề rồi?"

Tam Vô nhìn bà cô như mắc tâm thần này: "Vậy còn bà, bà cũng không trúng Hàng đầu, thế sao lại ở đây?"

A Hà trầm mặc không nói.

Lúc này có khách đến cửa, nhìn thấy Tam Vô, cười đến vô cùng d*m dê: "Ồ, có hàng mới à?"

Tam Vô lui về phía sau, không phải cậu sợ không giữ được trinh tiết, chẳng qua nếu bị tên ăn không ngồi rồi này đưa đi thuê phòng, thì khó tránh khỏi đau đớn cho đối phương một chút. Nhiệm vụ nằm vùng lần này của bọn họ cũng theo đó mà bại lộ mất.

A Hà cười khẩy: "Ngay cả cóc ghẻ như mày mà cũng muốn ăn thịt thiên nga sao? Nôn ra 5000 rồi nói sau." Tên béo ú này là khách quen, bình thường không học vấn không nghề nghiệp, chuyên làm chút trộm cắp lặt vặt.

Tên kia bị A Hà dội cho một gáo nước lạnh, liền thật sự lấy ra 5000 đồng trong ví ném xuống đất, đúng lúc hôm nay làm một bữa "tiệc lớn" luôn: "Con đàn bà thối tha này, khinh thường tao à? Bây giờ tao mang nó đi được chưa?" Nói xong, định tóm lấy cánh tay của Tam Vô.

Đạo trưởng Tam Vô đang định tung một cước vào bụng hắn ta, thì đã có người thay cậu làm. Thấy tên béo bị đạp ngã lăn quay xuống đất, Tam Vô còn chưa kịp quay đầu lại, đã được kéo chạy ra ngoài.

Daniel vừa chạy vừa hỏi: "Hắn không làm gì em chứ?"

Tam Vô lắc đầu: "Chưa kịp."

"Vậy là tốt rồi." Daniel gật đầu.

"Chúng ta đi đâu đây? Không nằm vùng nữa à?" Chạy theo Daniel xuống cầu thang, Tam Vô nhịn không được hỏi.

Daniel nhảy lên một chiếc xe mô tô: "Tên đầu lĩnh đang đi gặp thầy hắn, chúng ta phải đuổi theo! Xe chạy rất nhanh!"

A Hà cúi đầu nhìn xuống dưới xuyên qua cửa sổ thấy một đôi đang phóng xe mô tô chạy xa dần, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Nếu hắn cũng có thể đối xử với mình như vậy, thì cho dù biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, mình cũng cam lòng. Nhưng mà…

……

Diêu Nhiếp đã được trải nghiệm một cảm giác gần như là nhảy lầu, tim thiếu chút nữa thì ngừng đập, nghĩ rằng lúc này cái mạng nhỏ của anh sắp tiêu rồi. Không ngờ, lúc thang máy vừa rơi đến tầng 2, lại đột nhiên ngừng lại. Anh ngay lập tức ấn mở thang máy, phóng ra bên ngoài.

Nhưng sau khi ra ngoài, Diêu Nhiếp lại trợn tròn mắt. Đây tuyệt đối không thể là khách sạn được, nhìn kiểu gì thì nơi này cũng là vùng núi hoang vu. Thang máy vừa mới rơi một phát thôi, mà bọn họ đã rơi đến không gian khác rồi sao? Hay là xuyên không rồi?

Nghĩ đến xuyên không, anh lại hưng phấn, ông đây cuối cùng cũng bắt kịp xu hướng rồi, xuyên không rồi!

Thật đáng tiếc, lại làm anh thất vọng lần hai rồi, bởi vì anh nhìn thấy không xa phía trước là một ngôi chùa, mà đang đứng trước cổng lại chính là tên đầu than đen Nạp Tạp.

Không đợi Diêu Nhiếp có phản ứng, Nhai Xế đã lao đến như tên bắn.

Lần này Nạp Tạp không chạy nữa, bình tĩnh ném ra một chuỗi tràng hạt. Chuỗi tràng hạt xoay tròn trên không trung phát ra ánh sáng ngũ sắc, hình thành một tấm lá chắn. Dù sao đây cũng là địa bàn nhà người ta, hơn nữa Nhai Xế giờ phút này chỉ có nguyên thần tách ra, mà không có chân thân, nên công lực giảm sút đáng kể, cũng không thể làm gì người ta. Chỉ có thể gầm lên một tiếng giận dữ.

Diêu Nhiếp vội bước lên vỗ về "chó săn" nhà mình: "Nơi này là địa bàn của bọn họ, không nên lấy cứng rắn đấu với cứng rắn, chúng ta nên nghĩ cách để thoát khỏi đây thì hơn."

Làm cho kiêu ngạo long tử của Nhai Xế, làm cho lòng tự tôn của giống đực bị tổn thương trầm trọng, hắn nhe nanh, phát ra tiếng gầm đầy uy hiếp.

Nạp Tạp hoàn toàn không thèm để ý tiếng "sủa" của Nhai Xế, trong mắt có chút bất đắc dĩ, chỉ lắc đầu nói với Diêu Nhiếp: "Tôi nói rồi, các người không thể quay về được."

"Là cậu đưa chúng tôi đến đây à?" Diêu Nhiếp giữ chặt "chó điên" nhà mình, đề phòng hỏi.

"Không, là thầy tôi. Lúc đầu, tôi cũng không biết mục tiêu của thầy ấy là anh. Nếu anh nhận lời tôi, thì đã không..." Y còn chưa nói xong, trong phòng đã truyền ra giọng đàn ông trầm thấp: "Nạp Tạp, mời khách vào đi."

Nạp Tạp nhìn Diêu Nhiếp thật sâu, cất tràng hạt vào, để cho bọn họ đi vào.

…….

Nạp Tạp dẫn bọn họ tiến vào một căn phòng trong ngôi chùa, Nhai Xế vẫn luôn chen vào giữa hai người, từng giờ từng phút đều đề phòng tên đầu than đen này.

Trong phòng từ sớm đã có một nhà sư ngồi chờ bọn họ. Diêu Nhiếp nhìn vẻ ngoài người nọ, chắc khoảng bốn mươi tuổi, trên đầu bị băng bó, bộ dạng nhìn hơi quen mắt...

Nhà sư nhìn lên, nói: "Hoan nghênh khách quý lâm môn." Một tràng tiếng Trung tuy mang giọng rất nặng, nhưng ít ra cũng có thể nghe hiểu được. Nói xong, lão ta gọi tới một nhà sư trẻ: "Dâng trà."

Diêu Nhiếp nâng ly trà lên, thật kỳ quái, rõ ràng trên ly trà có tỏa ra hơi nóng, nhưng khi cầm trong tay lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Anh cảm thấy được có hai tầm mắt đang nhìn mình chằm chằm, một là của nhà sư kia, trong đôi mắt không hề nhìn thấy một chút cảm xúc, cũng như chút gợn sóng nào. Mà người còn lại là Nạp Tạp, trong mắt của y mang theo khẩn trương bất an, dường như không muốn Diêu Nhiếp uống ly trà kia.

Diêu Nhiếp để sát vào, nhìn kỹ lần nữa, nhìn vào nước trà có thể thấy rõ ảnh phản chiếu của hoa văn trên trần nhà, nhưng nó lại không hề phản chiếu lại gương mặt của Diêu Nhiếp. Diêu Nhiếp cũng không phải đồ ngốc, thứ này nhìn kiểu gì cũng thấy có vấn đề, có ngốc mới có thể ngoan ngoãn uống vào! Hơn nữa từ khi Nhai Xế bước vào nơi này, liền biến thành "chó ngoan" phờ phạc, thần sắc uể oải.

"Sao lại không uống? Không hợp ý ngài sao?" Nhà sư thúc giục.

Diêu Nhiếp đang tính toán làm thế nào để rời khỏi nơi này, thì ngoài cửa liền có tiếng thông báo: "Thưa thầy, cái một người Malaysia đưa tiền đến ạ."

Nhà sư dặn dò một câu: "Nạp Tạp, chào hỏi khách khứa chu đáo." Liền rời đi, hình như cũng không sợ bọn họ chạy trốn.

Đợi nhà sư đi rồi, Nạp Tạp liền mở cửa, nhìn xung quanh một vòng, xác định không ai canh chừng, lúc này mới chỉ vào con đường nhỏ phía sau chùa: "Các người đi nhanh đi." Không đợi Diêu Nhiếp hỏi rõ, đã đẩy anh ra ngoài, rồi còn đưa cho anh một miếng ngói nhà: "Nếu bị lạc trên núi, thì đặt nó trên đầu."

Diêu Nhiếp khó hiểu, vì sao y lại muốn thả bọn họ, nhưng lúc này anh cũng không kịp hỏi nhiều, liền mang theo Nhai Xế chạy như điên.

Nhưng cứ ở trong núi chạy hơn nửa giờ, mà vẫn cứ loanh quanh tại đường cũ, xem ra là gặp phải bức tường quỷ ám rồi.

Nhai Xế sau khi ra khỏi ngôi chùa thì tinh thần lại đã sáng láng trở lại, chẳng qua nguyên thần hành động vẫn có chút bất tiện, miệng hắn há ra, từ bên trong nhả ra một lọ nước.

Mấy món quý giá của Nhai Xế đến bây giờ đều là từ hư không biến ra, Diêu Nhiếp vẫn nghĩ rằng trong quần áo của hắn có tận trăm cái túi chứa kho báu, bây giờ mới biết được, thì ra trăm cái túi kho báu chính là ở miệng…

"Lấy nước đổ lên người ta đi." Nhai Xế ra lệnh.

Diêu Nhiếp bị "áp bức" quen rồi, liền nghe lệnh làm việc, mở nắp lọ rồi đổ nước lên nguyên thần nửa trong suốt của Nhai Xế.

Nước đổ lên người Nhai Xế, khiến cho thân thể nửa trong suốt của hắn, dần dần thực thể hóa.

"Đây là thứ gì vậy?"

"Nước suối ở suối Tụ Thần. Có thể khiến cho linh hồn hình thành thân thể trong một ngày." Nói xong, hắn như một con sói đói vồ mồi, vồ Diêu Nhiếp ngã xuống đất: "Đã có thân thể thì đừng lãng phí, ta đã sớm muốn thử một lần."

Diêu Nhiếp đột nhiên có dự cảm không lành: "Cậu muốn muốn làm gì?"

Nhai Xế đương nhiên nói: "Giao phối."

……….

…(Hình như chương sau có màn nhân thú đó nha)……

……….

Suy nghĩ của tác giả:

Chương tiếp theo sẽ kết thúc câu chuyện lần này, về Hàng đầu thì có rất nhiều, trong này chỉ viết về vài loại trong đó thôi.

Câu chuyện tiếp theo định cho giáo sư Trần với lão Tứ lên sàn, gặp gỡ phụ huynh.

Diêu Nhiếp: tại sao tôi là diễn viên còn chưa được gặp phụ huynh, mà bọn họ đã gặp trước rồi?!

Tác giả chun mũi: Chẳng phải Tiểu Thất gặp người nhà của anh rồi sao?

Nhai Xế: Cái chính là, chương tiếp theo ta giải quyết mọi việc phải không?

Tác giả lủi mất.

Vốn định đêm nay làm nhiều hơn 1 chương A Trạch, nhưng buổi chiều xem một chương trình tiếp cận cách chôn cất mai tán trên XX, lãng phí thời gian, thôi để ngày mai làm đi, tại Tiểu Thất đuổi theo tiền, lưu

60. Chương 10-7

Diêu Nhiếp há hốc mồm, vừa xấu hổ vừa tức giận vừa sốt ruột, mặt đỏ tưng bừng, liền đạp một cước lên bụng rồng: "Đây là lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ đến cái này?! Thoát khỏi đây quan trọng hơn!"

Nhai Xế bị đạp cho một cước, giống như được gãi ngứa, nằm im không nhúc nhích. Đừng nói một đạp lúc nãy của Diêu Nhiếp không dùng sức, cho dù đối phương có dốc hết toàn lực, cũng chả ăn thua gì với hắn: "Ta mặc kệ, ta phát tình rồi!" (lạy ông luôn đó _"___!!) Những lời này không phải là bàn bạc, mà là tuyên bố. Nói xong, hai móng vuốt của hắn liền giống như hai tay người bình thường, linh hoạt dị thường. Hai ba phát liền lột sạch áo của Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp trốn đông trốn tây : "Này này này! Cái đồ cầm thú này mau dừng tay… Này, đừng kéo quần mà! … Tiểu Thất ngoan, chúng ta đi về trước, về rồi anh muốn thế nào, em chiều thế đó được chưa!" Câu cuối chỉ đơn giản là rống lên, đây đúng là một sự sỉ nhục mà.

Đôi mắt màu vàng của Nhai Xế ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt, từ trên cao nhìn xuống Diêu Nhiếp chăm chú đến tận một phút, nhìn đến lúc đỉnh đầu Diêu Nhiếp đổ đầy mồ hôi, hắn mới gật đầu. Diêu Nhiếp thở phào một hơi, không ngờ đến móng vuốt của Nhai Xế lại bắt đầu giở trò xấu xa, bắt đầu già mồm át lẽ phải: "Dù sao bây giờ cũng ra không được." Cũng không biết khi nào thì mới có thể trở về, nếu sau khi trở về tác dụng của nước suối hết hiệu lực, thì chẳng phải hắn có hối cũng không kịp sao?

Diêu Nhiếp dùng hết sức bình sinh bảo vệ quần của mình: "Anh là động vật à?! Anh không kiểm soát được nửa người dưới của mình à, không thể chờ một chút à?"

Nhai Xế gắt gỏng: "Ta là động vật chứ còn gì nữa!" Rồng vốn là thần thú mà, nói là động vật thì cũng đúng: "Ta chính là quản không được nửa người dưới của mình đấy, dù sao em cũng không muốn thừa nhận ta là phu quân của em, đã chiếm không được tâm thì chiếm thân thể cũng được!" (quan điểm sai lầm nha =.=)

Lời này thật sự rất cẩu huyết (sướt mướt, sến súa), Diêu Nhiếp nghe mà rợn sống lưng, cả người nổi da gà: "Đã bảo anh ít xem phim truyền hình nhảm nhí đi mà!"

Đôi mắt màu vàng của Nhai Xế trở nên u ám, ánh mắt trở nên nguy hiểm, nhìn chằm chằm khiến Diêu Nhiếp như đứng trên đống lửa. Cuối cùng Diêu Nhiếp cũng bất chấp: "Ai nói anh không chiếm được tâm chứ?"

Nhai Xế lạnh lùng nói: "Em không thích ta."

"Em đương nhiên là thích anh rồi!" Diêu Nhiếp vội biện minh.

Nhai Xế lại cắn chặt không tha: "Em không yêu ta." Đừng tưởng lừa được hắn, hắn biết thích và yêu của con người không giống nhau, muốn bên nhau trọn đời gọi là yêu, tình cảm hơn thích nhiều.

"Em đương nhiên yêu anh!" Diêu Nhiếp bất chấp, gần như thốt lên. Vừa dứt lời, ánh mắt Nhai Xế nhìn anh liền thay đổi, so với lúc nãy càng nguy hiểm hơn, bởi vì hưng phấn và mà hai mắt sáng lên sẵn sàng xông đến.

Diêu Nhiếp rụt lui, đây gần như là trả lời theo bản năng. Tuy rằng tình tình có chút không thích hợp, nhưng anh cũng không muốn rút lại câu nói vừa nãy. Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám nhận, có gì mà không thể nhận chứ? Tự hỏi lòng mình, nếu thật sự không ấp ủ loại tình cảm này với hắn, là một người đàn ông, một người từ trước đến giờ chỉ thích phụ nữ như anh, làm sao có thể tự nguyện bị hắn đặt dưới thân chứ? Trước kia anh chẳng qua là muốn lờ đi vấn đề này, không dám thừa nhận mà thôi.

Bầu không khí mập mờ bế tắc, Diêu Nhiếp thử đẩy thần thú hung mãnh đang đè trên người mình ra: "Bây giờ chúng ta về được chưa?"

Diêu Nhiếp chỉ cần dời tầm mắt xuống một chút là đã đủ để nhìn thấy "thần khí sắc bén" của thần thú đang dựng thẳng lên cao cao, anh vội nhìn đi hướng khác. Bản năng tình dục của động vật đã tăng vọt, chỉ sợ một kiếp này khó lòng tránh khỏi.

Không ngờ Nhai Xế lại nhảy ra khỏi người anh, chỉ để lại một câu khiến người ta nghe mà mặt đỏ tim đập: "Em đã nói là sau khi trở về sẽ chiều theo ta đấy nhé, đêm nay em đừng mong được ngủ!"

Diêu Nhiếp nghĩ đến kích thước của cái "thần khí" kia, nhất thời đầu đầy mồ hôi, lúc Nhai Xế ở trong hình người mình đã ăn không tiêu rồi, giờ còn kích thước của thần thú nữa thì ai mà chịu nổi chứ!

Nhai Xế háo hức muốn về nhà, thầm nghĩ về nhanh lên còn quay cuồng trên giường, liền thúc giục: "Trèo lên lưng ta đi, vừa nãy chẳng phải tên đầu than đen có cho em một viên ngói để đội lên đầu sao. Làm thử xem."

Diêu Nhiếp lên ngựa, à không, lên rồng, đầu đội viên ngói, ôm cổ Nhai Xế, một người một thú lên đường băng qua rừng núi hoang vu. Viên ngói này quả nhiên linh nghiệm, chưa đến 10 phút sau, bọn họ đã xuống khỏi núi, đi vào một trấn nhỏ dưới chân núi.

Lần trước xuống âm phủ, lúc Diêu Nhiếp cưỡi trên lưng Nhai Xế, hắn vẫn còn là hồn thể, nên không có cảm giác gì cả. Bây giờ nằm trên người Nhai Xế, mới cảm nhận được bộ lông mềm mại ấm áp lại còn bóng mượt, Diêu Nhiếp yêu thích vuốt ve âu yếm không rời tay.

Nhai Xế không thể nhịn thêm được nữa, chuyển hướng chui vào vào rừng rậm ven đường.

Diêu Nhiếp phát hiện điều bất thường: "Ô? Chạy đằng này làm gì? Đường tắt à?"

Nhai Xế nghiến răng: "Vốn định tạm thời tha cho em, là do em tự trêu chọc ta đấy!"

Chốc lát sau, trong rừng rậm liền truyền đến tiếng thét chói tai hoảng sợ; rồi chốc lát sau nữa lại biến thành tiếng "ba ba" của da thịt va chạm vào nhau; đôi khi còn nghe thấy cả tiếng nước; thỉnh thoảng lại phát ra chút tiếng rên rỉ; cuối cùng là tiếng gầm thỏa mãn của dã thú hòa lẫn với tiếng thở dốc của con người, sau đó tất cả lại trở về với tĩnh lặng…

(Và thế là hết màn nhân thú =)))… xin chúc mừng những bạn không xem được H nhân thú, và xin chia buồn với những bạn muốn xem. Hehe)

……

Trong tay nhà sư đang xoay một cái cối xay làm bằng vàng, đặt trên cối xay là một mảnh vụn quần áo. Mà mảnh vụn này nhìn có chút quen mắt, nếu bạn nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện ra màu sắc và hoa văn của nó với cái áo khoác mà Diêu Nhiếp đã mặc hôm nay giống nhau như đúc.

Đây là phương pháp từ xưa mà các Hàng đầu sư dùng để tìm kiếm vị trí của những nô bộc bỏ trốn. Lấy một miếng vải trên quần áo của đối phương, đặt lên cối xay bằng đá, cứ thế thì tên nô bộc có trốn cách nào cũng không thoát.

Nhà sư này chính là Hàng đầu sư nổi tiếng trong vòng tram dặm, mọi người kính trọng gọi lão một tiếng A Tán. Trước mắt thì Phi đầu hàng là loại Hàng lợi hại nhất, cũng là loại khó luyện nhất, độ nguy hiểm cao nhất. Vì muốn đạt được năng lực mạnh mẽ hơn, A Tán đã luyện Phi đầu hàng được một thời gian, ba giai đoạn trước đã trải qua nhiều lần gian nguy, cuối cùng cũng vượt qua. Chính là còn 4 giai đoạn với hơn 200 ngày nữa, thật sự khó có thể chịu đựng được, mạo hiểm quá lớn.

Từ khi Diêu Nhiếp bắt đầu bước chân vào thành phố này, lão đã cảm nhận được trong thành phố đột nhiên xuất hiện một luồng linh khí vừa mạnh mẽ vừa thuần khiết. Lão biết, có thể đây là cơ hội một bước lên mây để luyện thành Hàng đầu, chỉ cần hút máu tên kia, lão sẽ không cần phải chịu đựng thêm 200 ngày nữa.

Vì thế lão ta thả Sinh hàng (ngải sống?!) vào khách sạn của đối phương. Cái gọi là Sinh hàng khá giống với Cổ của Miêu Cương, chính là dùng những con vật có độc tố còn sống để làm Hàng đầu, lần này hắn thả ra chính là một con nhện. Chỉ cần lão niệm chú, con nhện kia sẽ tự động tìm kiếm mục tiêu để xuống tay. Một khi mục tiêu bị nó cắn, sẽ phải nghe theo mệnh lệnh của lão.

Cho nên hôm đó Diêu Nhiếp ngồi chồm hổm trên bồn cầu cảm thấy có bàn tay đang sờ mông của anh, thật ra là do con nhện kia đi qua đi lại trên mông anh mà thôi. Nhưng A Tán không ngờ rằng, trên người Diêu Nhiếp nhiễm sát khí của Nhai Xế, khiến con nhện không dám cắn, Hàng đầu tự nhiên lại không hoàn thành. A Tán đành phải tự thân xuất mã, trực tiếp dùng Phi đầu hàng bay qua định hút máu của anh.

Ngoài dự đoán của lão, chính là "vệ sĩ" mà Diêu Nhiếp mang theo không ngờ lại vô cùng lợi hại, A Tán chẳng những không xuống tay được, mà còn bị chém cho đầu rơi máu chảy chạy về, suýt nữa thì xong đời. Cuối cùng lão ta đành phải mạo hiểm dùng bùa phép để bắt anh, nhưng lại để cho anh chạy thoát mất.

Nhưng lão chả sợ, chúng có muốn trốn cũng không thoát. A Tán xoay cối xay vàng trong tay, cười đắc ý. Ngay giây tiếp theo, mảnh vụn đặt trên cối xay đột nhiên biến mất.

Nụ cười trên mặt lão ta dần tắt: "Không thể nào! Sao chúng có thể phá giải được phép thuật của ta?!" Lão gào to gọi học trò của mình: "Nạp Tạp! Nạp Tạp! Tên kia chạy thoát rồi, chúng ta mau đuổi theo!"

Nạp tạp không lên tiếng, yên lặng đi theo.

……

Diêu Nhiếp nằm lên bộ long vừa mềm mại vừa ấm áp trên lưng Nhai Xế, bây giờ có cho tiền anh cũng không dám sờ mó lung tung nữa, thật sự là hậu quả quá mức nghiêm trọng… Ngoài ra còn vì anh bây giờ cũng không còn sức để mà sờ nữa. Này cầm thú, quả thật không xem mình là người mà, mệt mỏi muốn chết. Cho đến giờ, bụng của anh vẫn còn phình lên như cái trống giống hệt phụ nữ mang thai 4, 5 tháng vậy đó, bên trong đều là "rắc rối" của Nhai Xế, anh không dám thả lỏng một giây nào, chỉ sợ nó chảy ra… Anh tức giận cắn cắn long của Nhai Xế, cầm thú này cầm thú này!

Cơ thể Nhai Xế phút chốc co lại, nghiến răng cảnh cáo: "Em mà còn khiêu khích ta nữa, thì ta sẽ không khách khí đâu đấy!"

Diêu Nhiếp ngay lập tức nhả ra, yên phận thủ thường.

Bên này bởi vì hai người "chiến đấu ngoài trời" nên để lãng phí quá nhiều thời gian, phía bên A Tán đã đuổi kịp: "Để xem chúng mày còn trốn được đến đâu nữa?!"

Nhai Xế căn bản không thèm để ý đến lão, xùy một tiếng: "Lần trước bị ta chém cho một nhát vào đầu, còn chưa tháo băng bó kia kìa, lại muốn đi tìm chết à?"

A Tán cũng cười lạnh một tiếng, giống như rất chắc chắn, lão lấy ra một hình nhân làm bằng cỏ: "Lúc nãy khi chúng mày ở trong chùa của tao, tao đã lấy được tóc của nó, chỉ cần tao niệm chú đâm kim, nó sẽ phải nhận lấy hàng vạn mũi kim đâm vào người. Cho chúng mày một cơ hội nữa, nếu không muốn chịu tội, thì mau tự mình ngoan ngoãn bước đến đi."

……

Suy nghĩ của tác giả:

Không được rồi, không ngờ màn chiến đấu ngoài trời lại viết nhiều chữ như vậy, không kết thúc chương này được rồi, ngày mai viết tiếp vậy, để câu chuyện đi đến hồi kết luôn, để cho Tam Vô, chim to với Tiểu Thất, bé gái hội tụ hết một lượt luôn, tôi không gợi ý, tôi chỉ dùng một kỹ thuật dựng phim trong mưa trứng thối thôi, tảng đá lớn sẽ bùng nổ trong cơn bão đầu tiên, tôi chạy trước, quay lại chỉ để nói một câu, đêm nay sẽ cập nhật A Trạch, có thu thập thì 9h30 qua nhìn thử đi. Lời khuyên, không nên vội vã qua xem, mà quên nhấn lại ở bên này cho tôi nha…

61. Chương 10-8

Diêu Nhiếp hoàn toàn tê liệt nằm bẹp trên lưng Nhai Xế, động cũng không muốn động, huống chi tên yêu tăng này nếu thật sự có cách trị bọn họ, thì lão đã trực tiếp ra tay rồi, cần gì phải uy hiếp bọn họ nữa. Còn bảo là có tóc của anh, tất cả chỉ là ** trò lừa đảo mà thôi.

Phản ứng của Nhai Xế càng trực tiếp hơn, hướng về phía đối phương gầm lên một tiếng rung trời, sau đó từ miệng phun ra bảo kiếm, sẵn sàng xông lên chém cho lão một nhát bất cứ lúc nào.

Nhà sư thấy bọn họ không bị lừa, liền lấy tràng hạt ra bắt đầu niệm chú, trong chớp mắt trong tay lão xuất hiện một miếng da trâu màu nâu, lão vung tay lên, ném miếng da trâu lên trời. Miếng da trâu trên không trung không ngừng xoay tròn mở rộng, khi nó đến đỉnh đầu của bọn Diêu Nhiếp thì đã có kích thước bằng nửa căn nhà rồi.

Nạp Tạp vẫn luôn im lặng đứng ở bên cạnh, đột nhiên đẩy ngã A Tán, hô to một tiếng: "Chạy mau! Đó là Da trâu Hàng!"

A Tán rốt cuộc ngộ ra, thì ra đứa học trò mà mình tâm đắc nhất lại là tên phản đồ, vẻ mặt lão dữ tợn, hai mắt âm trầm độc ác: "Nạp Tạp, là con thả chúng ra sao?!"

Nạp Tạp ôm chặt lấy cánh tay A Tán, ngăn cản lão làm phép: "Thầy, con xin thầy buông tha cho họ đi."

A Tán nhìn thoáng qua Nạp Tạp, rốt cuộc phát hiện ra má lúm đồng tiền ở dưới mí mắt của y đã biến mất: "Con dùng Tình hàng với nó sao?!"

Nạp Tạp gật đầu, cầu xin: "Vâng, trái tim con đã thuộc về anh ấy rồi. Thầy, xin người hãy bỏ qua cho anh ấy đi."

A Tán lại dời tầm mắt đến trên người Diêu Nhiếp: "Nó không trúng Hàng. Trái tim nó không thuộc về con." Câu nói này cũng không phải để lừa y, Nạp Tạp hiểu được, tuy y đã xuất Tình hàng ra, nhưng người kia cũng không trúng Hàng đầu, cũng không hề yêu mình. Nhưng đây là lần đầu tiên, cũng là tình yêu duy nhất cả đời này của y, y không thể để cho anh ta chết được.

"Đúng là không tiền đồ! Mau buông ta ra! Con kế thừa y bát* của ta, rồi sẽ trở thành một Hàng đầu sư pháp lực cao cường, muốn loại nam nữ nào mà chẳng có? Vì một thằng đàn ông, mà con phản bội ta sao?" Nói xong, miệng lão lại bắt đầu niệm chú. Nạp Tạp đột nhiên lăn lộn bên cạnh, miệng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Bụng giống như quả bóng, rất nhanh đã phình to lên.

* Đời đời truyền đạo cho nhau gọi là y bát

Diêu Nhiếp và Nhai Xế đều đã nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, vốn Nhai Xế muốn để cho bọn họ đấu tranh nội bộ, rồi nhân cơ hội chạy trốn. Nhưng Diêu Nhiếp lại xin hắn trợ giúp, Nhai Xế rất rất không nguyện ý, tại sao hắn phải giúp kẻ đang tơ tưởng đến bạn đời của hắn chứ?!

Diêu Nhiếp thấy Nhai Xế không muốn giúp đỡ, liền ra sức khởi động thân thể, định tự mình xuất trận.

Nhai Xế không còn cách nào khác, đành giận dữ quát một tiếng: "Nằm xuống!" Tâm không cam lòng không nguyện ngậm bảo kiếm xông lên. Đúng lúc này lại có một chiếc xe mô tô lao vút qua, ngay lập tức lao thẳng về phía nhà sư kia. Nhanh như chớp, tai nạn giao thông xảy ra quá đột ngột.

"Á! Đâm vào người ta rồi! Tôi đã bảo là đừng chạy nhanh quá rồi mà." Tam Vô trách cứ.

"Không chết được đâu." Daniel nhìn phía trước, thấy có một nhà sư mặc áo cà sa bị gã đâm trúng văng ra tận ba mét, thế nhưng chỉ ôm bụng rên rỉ, thoạt nhìn cũng không bị thương tích gì.

Chú ngữ bị bỏ dở, bụng của Nạp Tạp dần dần xẹp xuống. Tuy không rõ Tam Vô với gã tóc đỏ ngoại quốc tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Nhưng mà bọn họ xuất hiện thật sự quá đúng lúc, Diêu Nhiếp chớp lấy thời cơ hô to: "Tên nhà sư kia là kẻ xấu, đạo trưởng mau xử lão đi!"

Daniel không lập tức ra tay, dù sao gã cũng là cảnh sát, nếu trước tiên không có bằng chứng chính xác chứng minh nhà sư kia phạm tội, thì gã không thể tùy tiện ra tay được. Tam Vô lại không để ý nhiều đến vậy, lấy Kiếm đồng tiền (thanh kiếm kết bằng tiền xu) đốt một lá bùa: "Tà khí thật dữ dội! Nhận của bổn đạo trưởng một kiếm đi!" Nói xong, vung kiếm chém đến. Nhà sư kia có tà khí mạnh mẽ như vậy, chắc chắn không phải là thứ tốt đẹp gì.

Daniel thấy người yêu xuất chiêu, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, dù sao thì đây cũng là cơ hội vô cùng tốt để trực tiếp phô bày thực lực của mình. Gã bước xuống xe, hướng lên trời tru dài một tiếng, nửa người trên trần trụi của gã bắt đầu mọc lông rậm rạp, mặt của gã cũng biến thành mặt sói. Đợi biến thân xong, gã rút thanh đao lớn trên lưng ra, phối hợp với Tam Vô tạo thành gọng kiềm, đánh úp vào mục tiêu.

Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng hiểu được tại sao gã ngoại quốc này luôn luôn để trần nửa thân trên, nếu mặc y phục, có bao nhiêu cũng không đủ để gã xé rách; anh cũng đã hiểu được tại sao lần trước Daniel và Tam Vô đến nhà bọn họ, Nhai Xế lại nói trong nhà có mùi chó thối, thì ra gã ngoại quốc này là người sói… Tuy sói với chó rất khác nhau.

A Tán dù sao cũng đã tu luyện tà thuật nhiều năm, cũng không phải là đèn tiết kiệm dầu, trốn đông trốn tây, trốn trái trốn phải, còn có thể nhân cơ hội niệm chú, gọi đến một đám Ti la bình.

Ti la bình, có hai loại, một loại luyện Phi đầu hàng không thành công, là những Hàng đầu sư chỉ có đầu với ruột và dạ dày mà thôi; còn một loại khác chính là những Tiểu quỷ được Hàng đầu sư nuôi, chúng cũng chỉ có đầu với dạ dày và ruột, nhưng lại được gọi là "Nhân đầu phụ đỗ đồng thần**".

**Đứa trẻ thần thánh có đầu dính (gắn liền) với bụng

A Tán gọi ra "Nhân đầu phụ đỗ đồng thần" do chính lão nuôi, lũ quỷ trẻ con này không giống với Cổ mạn đồng (hồ sơ 2), lực sát thương và tà khí của chúng lớn hơn Cổ mạn đồng rất nhiều. Nó có răng nanh sắc bén, chuyên hút máu và tủy não của người sống hay động vật.

Tam Vô chưa từng thấy thứ này lần nào, đề phòng lui về sau. Daniel chém một nhát, đám Ti la bình lại há mồm cắn vào lưỡi đao, hai bên nhất thời giằng co. A Tán nhân cơ hội chạy trốn, Tam Vô đuổi theo.

Nhai Xế cũng không đem đám quỷ con kia để vào mắt, đừng nói là quỷ con, cho dù là Vua Quỷ nhào ra hắn cũng xử đẹp hết. Hắn dặn Diêu Nhiếp ôm chặt mình, miệng ngậm bảo kiếm nhảy lên. Lưỡi kiếm lóe lên, Ti la bình đã bị chém thành hai nửa, phát ra một tiếng kêu vô cùng thê lương, sau đó hóa thành một đám bụi đen, tan thành mây khói.

Nhai Xế và Daniel liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi lại đuổi theo hướng Tam Vô vừa chạy đi.

…….

A Tán bị thương khắp người, hành động bất tiện, thật ra cũng không chạy được xa lắm, lúc sau bọn họ đã đuổi kịp.

"Này! Để tôi xông lên trước!"

"Bé yêu, em nghỉ ngơi chút đi, cứ để đó cho anh!"

Nhai Xế căn bản là lười cùng bọn họ cãi cọ, trực tiếp xông đến.

Ba người cùng xông lên, nhưng vẫn chưa kịp ra tay, thì nhà sư đã giống như nổi điên mà ôm đầu gào thét, nhìn kỹ lại, thì thấy máu tươi đỏ sẫm chảy ra từ bảy lỗ trên người lão. Ba người đều ngừng tay hai mặt nhìn nhau, đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Không đến một giây sau, nhà sư tê liệt ngã xuống đất co giật vài cái, rồi hoàn toàn bất động. Tam Vô bước lên xem xét, lại bị dọa sợ, một đám nhện đang bò ra từ mắt, mũi, miệng của nhà sư.

"Đây là cái quỷ gì?" Diêu Nhiếp tò mò muốn bước lên hóng, lại bị Nhai xế ngăn lại.

"Đó là Cổ. Là Cổ của nước các anh đó." Nạp Tạp ôm bụng bước lên trước.

"Cổ? Miêu Cương, cái loại ở Tương Tây á?" Diêu Nhiếp nhớ rõ có một kỳ Khám phá khoa học, bọn họ có làm một chuyên đề về Cổ. Lúc ấy "chuyên gia" của bọn họ đã giải thích đó là một loại vi khuẩn gây bệnh độc hại.

Nạp Tạp gật đầu: "Thầy có một người yêu, là người nước các anh. Nghe nói bà ta luyện Cổ."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Cậu không sao chứ?" Dù sao người ta cũng cứu mình, cần phải quan tâm một chút mới đúng.

Nạp Tạp lắc lắc đầu: "Thầy đã chết, Da trâu hàng đã tự hóa giải rồi."

Thứ vừa nãy khiến cho bụng người ta trương phình lên, chính là Da trâu hàng sao?

Tam Vô giờ nhớ đến việc chính: "Đúng rồi, mọi người có thấy một kẻ nhìn rất tởm, béo như con lợn đi qua đây không?"

Nạp Tạp hỏi: "Anh nói tên người Malaysia kia á?"

Hai mắt Tam Vô sáng lên: "Đúng rồi, cậu thấy hắn à?!"

"Ông ta là sư ở chùa, các người đi theo tôi." Nạp Tạp dẫn đường, đưa bọn họ quay lại ngôi chùa.

…….

Tam Vô, Daniel hợp tác với cảnh sát Thái Lan, triệt phá bắt giữ tổ chức chuyên sử dụng Thuật Hàng đầu để mê hoặc dụ dỗ phụ nữ, buôn bán phụ nữ qua biên giới, ép buộc mại dâm. Thủ lĩnh của tổ chức là một nhà sư, đã tử vong một cách bí ẩn. Cảnh sát giải quyết hơn một trăm cô gái bị lừa bán từ Trung Quốc, đưa các cô về nước.

"Thật kỳ lạ, sao lại không thấy người phụ nữ tên A Hà kia nhỉ?" Tam Vô kiểm tra danh sách các cô gái được giải cứu, phát hiện ra thiếu một người.

"Chả biết nữa, có lẽ tự trốn thoát rồi cũng nên." Daniel chẳng hề để tâm, lập tức thay thành vẻ mặt tươi cười đề nghị: "À này. Ngày mai mới về nước, chẳng phải em bảo chưa được đi tham quan Thái Lan sao? Chúng ta đêm nay ra ngoài hẹn hò đi…"

Câu trả lời của Tam Vô chính là tiếng đóng sầm cửa, để lại Daniel vẻ mặt ảo não đứng ngoài.

……..

Ngồi trên máy bay, Diêu Nhiếp có chút u sầu: "Anh nói cậu Nạp Tạp kia sau này phải làm sao bây giờ?" Y đã dùng Tình hàng, sau này không thể thích người khác nữa. Mà mình lại không thể ào đáp trả lại tình cảm của y, ai bảo trong lòng mình đã sớm có tên "chó săn nhỏ" bên cạnh này rồi.

Nhai Xế hừ lạnh: "Y gieo gió gặt bảo." Nếu y không dùng Hàng đầu, thì đã không rơi vào kết cục này?

Diêu Nhiếp lại thở dài: "Haizzzz, tiếc quá đi, lúc ấy không mang camera theo." Đạo sĩ Trung Quốc đại chiến Hàng đầu sư Thái Lan, chiêu câu khách quá tuyệt mà.

Nhai Xế bất ngờ nói: "Ta lấy điện thoại di động quay lại rồi." Nói xong cố ý liếc mắt nhìn Diêu Nhiếp một cái, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: thấy ta lợi hại không? Còn không mau khích lệ ta đi?

Diêu Nhiếp mừng rỡ, ôm cổ Nhai Xế hô to: "Tiểu Thất, em yêu anh chết mất!"

……..

Suy nghĩ của tác giả:

** rút, đêm nay vậy mà lại lôi ra đây trước==

Bị các đồng chí đánh nguyên một ngày, đánh đến mức, tôi sinh ra khoái cảm ~ đến đây đi, đánh tôi mãnh liệt hơn chút nữa đi

~Nhã Miệt Điệp ~ Nhất Khố u

~Được rồi… Sau này ở Ngoại truyện lấy hình thức hồi ức mà thêm vào chút xôi thịt đi, dù sao cũng có đồng chí không thích nhân thú mà, hơn nữa dù sao Ngoại truyện cũng bị khóa, không nên bất ngờ.

Chương tiếp theo sẽ là một câu chuyện mới, lão Tứ và giáo sư Trần giáo thụ đến cướp hết hào quang đi.

62. Chương 11-1: Tạng Bí Cốt Khí

Đồ cổ là hình ảnh thu nhỏ của lịch sử và nền văn minh nhân loại, nó là sự kết hợp của nhiều phương diện ý nghĩa, hơn thế nữa giá trị kèm theo của nó luôn khiến cho người ta điên cuồng theo đuổi, có một sự cuốn hút rất độc đáo. Nói đến sưu tầm đồ cổ, mọi người thường cho rằng đây là sở thích của những người giàu có, thật ra vài năm gần đây chương trình giám định kho báu trở nên rất hot, thế nên có rất nhiều người dân bình thường cũng tham gia vào trào lưu tìm kiếm kho báu, gia nhập vào đội ngũ sưu tầm đồ cổ. Có thể tìm được đồ cổ chính hiệu hay không, thì còn phải dựa vào ánh mắt tinh tường và vận may của bản thân nữa.

Chẳng qua, bạn phải rất cẩn thận, nếu bạn mua được đồ cổ chính hiệu, thì chưa chắc đó đã là chuyện may mắn…

……..

Quản gia gõ cửa phòng ông chủ: "Thưa ngài, đã 10 giờ sáng rồi ạ, hôm nay ngài có hẹn gặp mặt với thầy Lý, ông ta đang chờ dưới lầu rồi… Thưa ngài?" Bên trong vẫn không có tiếng trả lời, quản gia lại tăng thêm âm lượng hô lên: "Thưa ngài?! Ông chủ ngài có đấy không?! Ông chủ, tôi xin phép đi vào." Quản gia mở cửa phòng, thấy ông chủ Trần ngồi trên ghế, đưa lưng về phía cửa.

Quản gia đang định bước lên gọi, thì phát hiện ra có một cái bóng đen đang cưỡi trên vai ông chủ Trần, thoạt nhìn giống như là con khỉ màu đen. Y hoảng sợ, hét lên.

Lúc này cái bóng giống khỉ kia đột nhiên quay đầu lại kêu lên một tiếng. Quản gia chỉ nhìn thấy hai hốc mắt trống rỗng của con quái vật kia, đang nhìn thẳng về phía mình…

Quản gia giống như bị bắt mất hồn, không thể động đậy. Cho đến khi bên cạnh truyền đến một câu chú ngữ trầm thấp, một lá bùa đang cháy bắn thẳng về phía bóng đen kia, bị lá bùa bắn trúng, quái vật kia ngay lập tức tan biến.

Sau đó, ông chủ Trần giống như bị mất đi ý thức, từ trên ghế ngã xuống.

Quản gia tuy cũng sợ đến mức mềm nhũn cả chân tay, nhưng vẫn trung thành bảo vệ chủ, bước lên phía trước xem xét tình trạng của ông chủ: "Ông chủ, ông chủ ngài sao rồi?!" Sắc mặt ông chủ Trần tái nhợt, ấn đường biến thành màu đen, hai mắt nhắm nghiền. Quản gia thấy ông bất tỉnh nhân sự, vội quay đầu lại hỏi: "Thầy Lý, ông chủ nhà tôi thế nào rồi ạ?"

Thầy Lý cười vô cùng thản nhiên: "Ông chủ Trần bị đụng chạm với ác linh, nhưng bây giờ đã không sao rồi, tôi đã cưỡng chế di dời thứ đồ ô uế kia đi rồi. Chỉ cần nghỉ ngơi một lúc, ông ta sẽ tự tỉnh lại thôi."

Quản gia vội vàng cảm ơn: "Không hổ là bậc thầy phong thủy cấp quốc gia, lần này toàn là nhờ vào ngài cả. Đợi ông chủ tỉnh lại, ông ấy nhất định sẽ hậu tạ ngài một số tiền lớn."

Nghe xong, thầy Lý vẫn giữ nguyên nụ cười thản nhiên bình tĩnh như cũ, không hề lên tiếng…

…….

"Đầu bay ra, hút máu người; ngàn mũi kim đâm vào cơ thể, mắt thường không thể thấy; da trâu chui vào bụng, khiến cho bụng người ta trương phình lên; rốt cuộc đó là truyền thuyết hay là chuyện lạ có thật? Tà thuật thần bí ở Đông Nam Á — Tà thuật Hàng đầu có thật sự tồn tại hay không? Muốn biết xin hãy đón xem "Khám phá khoa học chủ đề mối nghi ngờ về Thuật Hàng đầu."

Lời dạo đầu giả thần giả quỷ như thường lệ, ánh sáng, camera, đạo cụ… Diêu Nhiếp rốt cuộc đã có lại cảm giác làm MC, kỳ này được quay tại Thái Lan về chuyên đề "Thuật Hàng đầu" với những nhận định cá nhân của bọn họ.

Tuy video clip Nhai Xế dùng điện thoại quay được không nhiều lắm, nhưng vẫn có những hình ảnh rất phấn khích. Ví dụ như khi bụng Nạp Tạp đột nhiên trương phình lên; hay ví dụ như Tam Vô, Daniel kết hợp đánh úp A Tán; hay còn lúc cuối khi Cổ độc của A Tán phát tác, hình ảnh những con nhện chui ra từ bảy lỗ trên cơ thể lão. Thậm chí trong đó còn có những cảnh nóng bỏng mắt khi bọn họ "chiến đấu ngoài trời" nữa cơ…

Đương nhiên, những cảnh này không thể truyền bá ra ngoài được, Diêu MC tiến hành tiêu hủy ngay lập tức! Nhai Xế tuy rằng tiếc hận, nhưng nghĩ đến sau này vẫn còn cơ hội, nên cũng không ngăn cản.

Có vài đoạn video clip bởi vì nghi ngờ có truyền bá mê tín dị đoan, nên đó được coi như là hiệu quả diễn xuất mô phỏng của diễn viên.

Cuối chương trình đưa ra kết luận rằng Thuật Hàng đầu là một loại vi khuẩn sinh học độc hại, gây gián đoạn sóng điện não. Đưa nó lên cao trào, rồi phủ định sạch trơn.

…….

Gần đây Nhai Xế có một sở thích đó là lấy điện thoại chụp ảnh, đương nhiên đối tượng chụp ảnh chủ yếu chính là người yêu thân mật Diêu MC của hắn. Bắt đầu từ buổi sáng, Diêu MC rửa mặt, đánh răng, đi vệ sinh cho đến khi anh đi dẫn chương trình; giữa trưa đến chợ mặc cả với một đám các bà các thím; chạng vạng nấu cơm; buổi tối tắm rửa, còn có cả cuộc sống trên giường nữa…

Tóm lại, không buông tha bất cứ một chi tiết nhỏ nào, bất kỳ một hành động nào của anh.

Diêu MC rất rất phiền, nấu cơm, đi làm..bla..bla.. còn chưa tính, đi vệ sinh, tắm rửa, thậm chí "Sống về đêm" thì có cái quái gì hay mà chụp? Ngao Tiểu Thất bái Edison Chen*làm thầy lúc nào sao anh không biết nhỉ?

*Trần Quán Hy.., ý của Diêu Nhiếp là Nhai Xế chụp cả hình ảnh "sống về đêm", giống như anh Trần chụp tất tần tật để rồi lộ ảnh 3 trấm đó.

Diêu Nhiếp đem thức ăn đã nấu nướng thơm ngon đặt lên bàn: "Ăn cơm, còn chụp cái gì nữa?"

Nhai Xế nhìn xuyên qua ống kính bình luận: "Em mặc tạp dề nhìn thật là chuẩn quá đi, đêm nay lúc giao phối, em nhớ mặc tạp dề nhé!"

Diêu Nhiếp nổi điên không thèm tranh luận thêm nữa, nhớ năm đó vị long tử điện hạ này cỡ nào ngạo mạn, cỡ nào khí phách, cỡ nào cool? Bây giờ thì ngon rồi, y như một tên otaku đáng khinh! Đang định giáo dục lại con rồng không nên thân nhà mình. Thì tiếng chuông cửa lại vang lên, anh đột nhiên liếc mắt nhìn Nhai Xế một cái: "Đi mở cửa!"

Từ khi hai người "xác lập quan hệ" đến giờ, Diêu MC càng ngày càng to gan lớn mật, sai bảo long tử điện hạ làm việc không chút nương tay, rất có tư thế cưỡi trên đầu đối phương.

Nhai Xế xuất phát từ "lòng bao dung của giống đực đối với bạn đời" cũng không cùng anh so đo, ngoan ngoãn đi mở cửa.

"Các ngươi đến đây làm chi?" Giọng điệu của Nhai Xế rất không tốt, hoàn toàn không có một chút ý tứ nhiệt tình chào hỏi khách khứa nào.

Diêu Nhiếp ló đầu ra thăm dò thì thấy, thì ra là "thân thích" ở nhà đối diện đến thăm. Liền hô lên: Thì ra là Tứ ca và giáo sư Trần à? Hai người đã ăn cơm chưa? Đúng lúc, cùng nhau ăn luôn."

Giáo sư Trần cười nói: "Không cần đâu, Tiểu Diêu. Chúng tôi đợi về nhà của tôi, rồi ăn ở đấy luôn."

Diêu Nhiếp cười đến vẻ mặt đen tối: "Nhanh như vậy đã ra mắt bố mẹ rồi à?"

Giáo sư Trần ngượng ngùng, đẩy mắt kính muốn che dấu sự xấu hổ của bản thân: "Không, không phải. Thân thể bố của tôi không khỏe lắm, tôi phải về nhà xem thử. Tiểu An lo lắng tôi đi về một mình, nên nói thế nào cũng phải cùng đi." Những lời này mặc dù là oán giận, nhưng lại mang theo chút ý tứ làm nũng, trách yêu. Bệ Ngạn rất là hưởng thụ, coi như là đùa giỡn giữa vợ chồng với nhau vậy thôi.

"Nhà em ở xa như vậy, mà còn ở trên núi nữa, muộn thế này sao ta có thể yên tâm để em đi một mình được?" Thật không hiểu nổi, mấy kẻ có tiền bây giơ bị làm sao thế nhỉ? Sao cứ thích lên núi ở nhỉ?

"Trước kia em vẫn tự mình về đấy thôi, có làm sao đâu, tại anh quá yêu quá quan tâm…"

Bầu không khí bên kia nhất thời ngọt ngào vô tận, Diêu Nhiếp và Nhai Xế rõ ràng vừa ăn cơm vừa xem phim Hàn.

"Ai nha, suýt nữa thì quên nói chính sự. Tiểu Diêu này, tôi chắc sẽ về nhà vài ngày, mấy con cá vàng nhà tôi, cậu giúp tôi cho chúng ăn nhé." Giáo sư Trần rốt cuộc đã tỉnh hồn lại, đây là đang ở trong nhà người ta.

Diêu Nhiếp gật đầu: "Không thành vấn đề. Ôi chao, hai người thật không cùng ăn cơm sao?"

Giáo sư Trần khách sáo lắc đầu: "Không cần đâu, hai người cứ ăn đi."

Bệ Ngạn hừ lạnh một tiếng: "Ăn cái gì? Ăn chén đĩa không sao?"

Diêu Nhiếp nghe vậy giật mình, Nhai Xế đã sớm đem tất cả thức ăn gắp hết vào bát của hắn với của mình. Trên bàn đâu còn món gì nữa đâu? Anh xấu hổ cười gượng, lườm Nhai Xế một phát, cái tên ham ăn mất mặt đáng xấu hổ này!

……

Biệt thự của nhà họ Trần ở khu dân cư trên lưng chừng núi, sống ở nơi này đều là chính trị gia giàu có, được xem như là khu dân cư "cao cấp".

"Chú Triệu, bố của cháu không sao chứ ạ?" Trần Điển Hâm vừa vào cửa liền hỏi quản gia về bệnh tình của bố mình.

Quản gia nhìn cậu hai lớn lên, là đứa con có tương lai nhất trong nhà họ Trần, cũng là đứa con làm người ta bớt lo nhất. Chú đánh giá Trần Điển Hâm từ trên xuống dưới: "Ông chủ bây giờ đã ổn rồi, đang ở trên lầu tiếp khách đấy. Cậu hai gần đây sắc mặt rất tốt."

Trần Điển Hâm trước kia là thiếu gia, có quản gia chăm lo cho cuộc sống hàng ngày. Nhưng sau đó đi làm học giả, ở kí túc xá trong trường, sống tự lập, căn bản không biết cách tự chăm sóc cho bản thân. Mỗi lần trở về đều xanh xao vàng vọt, khiến cho quản gia đau lòng không thôi. Lúc này trở về, y chẳng những tinh thần phấn chấn, mà sắc mặt còn hồng hào nữa. Lão quản gia vừa lòng gật gật đầu.

Trần Điển Hâm đỏ mặt, lặng lẽ liếc nhìn Bệ Ngạn phía sau một cái, cũng nhờ anh ấy chăm sóc cho mình…

"Vị này là?" Lão quản gia cũng đã chú ý đến cái vị cao to đứng phía sau cậu hai.

"Cháu, bạn của cháu tên là Ngao Tất An." Trần Điển Hâm vội giới thiệu hai người với nhau: "Tiểu An, đây là chú Triệu mà tớ vẫn hay nhắc đến."

Hai người gật gật đầu xem như chào hỏi. Lúc này trên cầu thang truyền đến tiếng nói chuyện: "Thầy Lý này, gần đây tôi mới sưu tầm được một món đồ quý giá, mấy ngày nữa sẽ về đến tay. Đến lúc đó ngài nhất định phải đến giúp tôi nhìn xem."

"Ha hả, nhất định nhất định."

Giọng nói này trung hậu dễ nghe, nghe giống như đang cười. Trần Điển Hâm tò mò nhìn lên cầu thang, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc áo dài tơ lụa màu trắng đang đi cùng bố mình xuống dưới. Đối phương đưa lưng về phía y, khiến y nhất thời không thể thấy rõ bộ dạng của đối phương…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay suýt nữa là không thể update rồi, buổi chiều mở ra cái hội nghị sinh viên, giằng co cho đến trưa, trẻ con bây giờ khó sống quá đi…

Đồng chí Nhai Xế đã bị thuần hóa, từ sói hoang biến thành chó săn nhỏ nuôi trong nhà.

Mà không ngờ nữa chính là tứ ca của hắn lại là một ông nội trợ… À không, Tứ điện hạ, tôi nói nhầm, phải là một người đàn ông tốt của gia đình mới đúng!

Về vị thầy Lý này, thật ra cũng là người quen cả

63. Chương 11-2

Hai người đó đi xuống lầu, Trần Điển Hâm mới có thể thấy được Lư sơn chân diện mục *(bộ mặt thật của Lư Sơn) của người kia.

*Ý của Trần Điển Hâm là cuối cùng cũng thấy được gương mặt thật của thầy Lý.

Người đàn ông kia có mái tóc đen dài, dáng người mảnh mai, làn da trắng nõn, cặp mắt dài nhỏ, vẻ mặt lúc nào cũng như đang cười. Lúc anh ta phát hiện Trần Điển Hâm đang nhìn mình, thì vừa cười vừa gật gật đầu với y.

"Ô? A Hâm đã về đấy à? Đến đến đến, để bố giới thiệu cho con biết, đây là ngài Lý Huyền Cơ, là bậc thầy phong thuỷ cấp quốc gia. Thầy Lý, đây là con trai thứ hai của tôi, tên là Trần Điển Hâm, là một nhà khảo cổ đấy." Xem chừng, ông chủ Trần rất tự hào về đứa con thứ hai này.

"Ha hả, đúng là tuổi trẻ tài cao…" Nói thì nói như vậy, nhưng đôi mắt biết cười của thầy Lý rõ ràng là đang nhìn Bệ Ngạn ở phía sau y.

Bị người khác đánh giá, Bệ Ngạn cũng đồng thời đánh giá đối phương. Trực giác của thần thú nói cho hắn biết, người đàn ông này cũng chẳng phải con người bình thường.

Hai người nhìn nhau vài giây, thầy Lý dời tầm mắt trước tiên, vừa cười vừa nói tạm biệt với ông chủ Trần: "Ông chủ Trần, tôi còn có chút việc, xin phép đi trước. Cậu hai, tạm biệt."

Hai người cùng nhau tiễn khách xong, Trần Lĩnh Nam mới phát hiện ra trong nhà còn có một người lạ nữa. Ông ta bắn về phía đứa con một ánh mắt đầy nghi vấn. Trần Điển Hâm vội giới thiệu: "À, thưa bố, đây là bạn của con, Ngao Tất An."

Bệ Ngạn hướng về phía Trần Lĩnh Nam gật đầu gọi một tiếng: "Ông chủ Trần." Bởi đối phương là bố của người yêu, nên một tiếng gọi này cũng khá là tôn kính.

Trần Lĩnh Nam bất động thanh sắc đánh giá người bạn hiếm hoi mà con trai đưa về, vóc dáng Ngao Tất An cao lớn, tư thế hiên ngang, đứng thẳng người, vẻ mặt ngay thẳng chính trực. Là người giàu nhất thành phố G, lại lăn lộn trên thương trường nhiều năm, ông đã sớm luyện ra một đôi hỏa nhãn kim tinh*. Trong đôi mắt của người trẻ tuổi kia có một khí thế trầm ổn rất không hợp với tuổi tác của hắn, lại ẩn ẩn mang theo nét uy nghi, ông liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tên nhóc này chẳng phải vật trong ao**. Trần Lĩnh Nam thầm đoán hắn có thể là một vị quân nhân, hơn nữa còn là một nhân vật cấp cao. Nhưng ông cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ dặn dò đám người hầu phải tiếp đón khách khứa thật chu đáo, rồi cho phép quản gia dọn cơm lên mà thôi.

*mắt có thể nhìn thấu mọi thứ của Tôn Ngộ Không.

**không phải thứ tầm thường.

……

"Đinh đinh đinh…" Chiếc đồng hồ cổ ở phòng khách vang lên 12 tiếng chuông. Trần Điển Hâm đã nghe âm thanh này từ nhỏ đến lớn, sau khi học đại học thì không còn được nghe tiếng chuông mang phong cách cổ xưa này nữa, bây giờ nghe lại vẫn còn cảm giác vô cùng thân thuộc.

"Lách cách~" một tiếng, cửa phòng tự động mở ra. Trần Điển Hâm giật mình, y rõ ràng đã khóa cửa phòng rồi mà, nó không thể phát ra âm thanh như bị gió thổi mở ra được. Y vội quay đầu nhìn lại.

Người vừa đến đóng cửa lại, quan tâm hỏi: "Mặt em sao trắng bệch vậy? Không thoải mái ở đâu?"

Trần Điển Hâm thở phào một hơi: "Có ngày cũng bị anh hù chết, vào cũng không thèm gõ cửa trước."

Bệ Ngạn không hiểu gì nhìn y: "Vào phòng vợ mình thì gõ cửa làm gì?"

Trần Điển Hâm đỏ mặt, trách yêu: "Đây là nhà em, anh kiềm chế một chút cho em nhờ."

Bệ Ngạn không quan tâm, lại nói: "Ta dạo quanh nhà em một vòng, mấy thứ tốt cũng chẳng phải thiếu. Nhưng mà có vài thứ chất đống lại một chỗ, tụ lại thành một lượng lớn khí âm tà, sinh ra không ít tà vật. Nếu mà có Lão Ngũ nhà ta ở đây, thì có thể ăn no nê rồi. Ta thấy sức khỏe của phụ thân em không tốt, hẳn là do mấy thứ này quấy phá đây mà."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Trần Điển Hâm vô cùng lo lắng cho sức khỏe của bố mình.

"Yên tâm đi, ta thuận tiện xử lý hết rồi." Dù sao cũng là "Nhạc phụ" của mình, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu được.

"Nhưng ta phát hiện ra có một thứ rất tốt, rất có lợi cho em, nên đã lấy ra, em mang theo đi." Bệ Ngạn lấy ra một miếng ngọc cổ xưa, rồi lại lôi ra một sợi dây màu đen xâu vào miếng ngọc, đeo vào cho Trần Điển Hâm.

Trần Điển Hâm cầm miếng ngọc bội lên thì thấy, nó rất nhẹ, màu trắng kem, không giống loại ngọc thạch trong suốt, mà ngược lại giống như ngà voi. Khắc thành hình cái thẻ, bên cạnh có chạm trỗ hoa văn rỗng, ở giữa có một dòng chữ, không phải là chữ Hán. Tốt xấu gì Trần Điển Hâm cũng là nhà khảo cổ học, nên đại khái có thể nhận ra đó là chữ Tây Tạng, nhưng rốt cuộc trên đó viết gì, y cũng không rõ lắm.

Từ khi nào bố mình bắt đầu sưu tầm mấy thứ đồ đó nhỉ? Nhưng bố là một người rất đam mê đồ cổ, trong một năm thu mua đồ cổ không rõ thật giả không đến trên trăm món cũng được vài chục món. Mình cũng chưa thấy được hết. Nhưng dù thế nào đi nữa, thì đây nhất định là bảo bối của bố mình. Chúng được cất giấu trong tầng hầm, nơi đó có tia hồng ngoại, và thiết bị cảm biến trọng lượng để bảo vệ. Vậy mà người này lấy chúng ra rất nhẹ nhàng thoải mái, ông già nhà mình mà biết chắc tức đến giậm chân mất.

"Đây là dây gì?" Chẳng phải người ta thường dùng dây màu đỏ để xâu ngọc bội sao? Sao sợi này lại là màu đen?

"Là lông của Lão Thất đó, dùng để trừ tà." Trên người Nhai Xế có sát khí rất dữ dội, là thánh vật dùng để trừ tà. May mắn mình năm đó thừa dịp hắn ngủ lén nhổ mấy sợi, chứ không bây giờ hắn đã đánh mất chân thân, có muốn nhổ cũng chả được.

Trần Điển Hâm nghe vậy chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, nếu để cho Tiểu Thất bụng dạ hẹp hòi kia biết mình đang đeo lông của hắn, chắc mấy ngày yên ổn của mình chấm dứt tại đây mất?

……

Nửa đêm, Trần Điển Hâm bị giật mình tỉnh giấc, y trở mình, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chiếc đồng hồ cổ ở đại sảnh điểm ba tiếng chuông, đã 3 giờ sáng rồi. Y phủ chăn, sắp sửa ngủ tiếp, lại đột nhiên bị tiếng mở cửa "lách cách" làm bừng tỉnh.

Y muốn mở mắt ra, nhưng làm thế nào cũng đều không mở ra được. Khó khăn lắm mới hé mắt ra được một chút, lại chỉ thấy một bóng người mông lung. Tuy không thấy rõ lắm, nhưng có thể xác định đó là một người đàn ông rất cao lớn. Trần Điển Hâm yên tâm, chắc chắn là Bệ Ngạn rồi. Để tránh nghi ngờ, Bệ Ngạn phải sang ở phòng bên cạnh. Nhất định là hắn không thành thật lén chạy sang đây tìm mình.

Một khi đã yên lòng, y ngay lập tức bước vào mộng đẹp. Nhưng ngay cả trong mơ, y vẫn cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm…

……

Ngày hôm sau, tinh thần Trần Điển Hâm không tốt lắm, nằm ì trên giường đến tận lúc mặt trời lên cao mới chịu rời giường. Lúc rửa mặt chải đầu, y phát hiện ra mình thậm chí còn có một đôi mắt gấu mèo to oành, sắc mặt tái nhợt giống như quỷ, làm y sợ hết hồn. Không biết còn tưởng rằng y tối hôm qua ra ngoài lêu lổng.

Rửa mặt xong, cố tỉnh táo lết ra phòng khách, thì thấy Bệ Ngạn đang chơi cờ vua với bố mình. Chẳng trách hôm nay không thèm đến gọi mình dậy, thì ra là bị bố cầm chân.

Trần Lĩnh Nam phát hiện con thứ hai đã rời giường, ngoắc ngoắc tay: "Điển Hâm, lại đây giúp bố đi. Bố chơi không thắng nổi cậu ta, thằng nhóc thối này chẳng biết kính lão, chả chịu nhường nhịn ông già này gì cả!"

Xem ra ông chủ Trần đánh giá Bệ Ngạn rất cao, Trần Điển Hâm thầm vui vẻ trong lòng. Tuy quan hệ của bọn họ không thể công khai, nhưng người yêu của mình được người thân tán thưởng khen ngợi, vẫn khiến cho bản thân rất vui vẻ.

Trần Điển Hâm chỉ điểm cho bố mình chơi cờ, hai người hợp sức đánh cho Bệ Ngạn thua đến manh giáp cũng không chừa. Ông chủ Trần mừng rỡ cười toe toét, Trần Điển Hâm lại biết, đó là Bệ Ngạn cố ý để cho bọn họ thắng.

Quản gia thông báo, món đồ cổ mà mấy hôm trước Trần Lĩnh Nam mua được tại buổi đấu giá đã được đưa đến rồi, bảo ông ra xem. Ông chủ Trần vui vẻ ra mặt, vội vàng gọi đứa con: "Điển Hâm, bố mua được một món rất quý. Con ra giúp bố giám định thử xem."

Bệ Ngạn cũng đi theo, đi bên cạnh Trần Điển Hâm: "Sao sắc mặt em hôm nay kém quá vậy?"

Trần Điển Hâm oán trách: "Còn không phải tại anh hơn nửa đêm rồi còn chạy vào phòng em, khiến em tỉnh giấc."

Bệ Ngạn thấy có chút kỳ quái, lúc hắn đi vào Trần Điển Hâm rõ ràng còn thức mà, còn hàn huyên với mình một lúc, không khỏi nghi hoặc: "Lúc nào vậy?"

Trần Điển Hâm nhớ lại một chút, hắn nhớ rõ lúc ấy đồng hồ cổ điểm 3 tiếng chuông: "Lúc 3 giờ."

Bệ Ngạn nghe xong biến sắc, nhưng vẫn không nói gì.

Trần Điển Hâm từ vẻ mặt của hắn đã nhìn ra được một chút manh mối: "Chẳng lẽ… Không phải anh sao?"

Bệ Ngạn lắc đầu: "Không phải, tối hôm qua ta cảm thấy trong căn nhà này đột nhiên xuất hiện một luồng tà khí vô cùng mạnh mẽ, ta đã đuổi theo luồng tà khí kia đến tận chân núi."

"Vậy anh đuổi kịp không? Là cái gì vậy?" Chẳng lẽ chính là thứ đã đi vào phòng mình?

Bệ Ngạn lại lắc đầu: "Không kịp, vừa đến dưới chân núi thì luồng tà khí đã hoàn toàn biến mất."

"Này này này, hai đứa đang bàn luận cái gì đấy?" Ông chủ Trần đang bê một cái hộp nhung bước đến, sốt ruột hô lên: "Đến đến đến, nhìn bảo bối của bố đi!" Nói xong, ông thật cẩn thận mở nắp hộp ra.

Trần Điển Hâm nhìn vào trong hộp, một cái bát nhỏ đang nằm im lìm trên vải lụa màu đỏ, hình dáng của cái bát rất nhã nhặn trau chuốt, mang màu vàng của sữa, nhìn rất giống cái ngọc bội mà y đang đeo trên cổ. Dưới đáy bát cũng có khắc chữ Tây Tạng. Nhưng Trần Điển Hâm cẩn thận xem xét giám định cái bát kia một lượt, thì lắc đầu nói: "Thứ này là cố ý làm cổ, chắc chắn là sản phẩm của công nghệ hiện đại."

Ông chủ Trần nghe vậy như nghe cha mẹ chết, cú sốc quá lớn, suýt nữa thì bệnh cao huyết áp lại phát tác.

Bệ Ngạn cũng nhìn chằm chằm vào cái bát kia, nhưng khác với hai ngừoi, hắn phát hiện ra trên cái bát ánh lên màu đỏ của máu…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Hẳn là có đồng chí đoán được thầy Lý là ai rồi chứ?

Nhai Xế vung kiếm: Tác giả! Rõ ràng là ta với bé gái mới là diễn viên, vì sao hôm nay không xuất hiện?!

Tác giả: Long tử điện hạ, ngày mai tôi cam đoan sẽ cho hai người xuất hiện, tôi cam đoan đấy!

Cảm ơn ý tưởng nhà hát nhỏ của jzhs1986, cuối cùng cũng lắp ráp được một tấm thiếp. Xin giám định thử vật dễ thương này đi, các đồng chí có thể thấy khi xem Ngoại truyện đấy.

64. Chương 11-3

"Thưa quý vị khán giả, đây là chương trình truyền hình GD "Xem ngay hôm nay", tôi là phóng viên hiện trường Chu Đầu Bỉnh. Chúng tôi vừa nhận được tin báo của người dân, nói ở khu thương mại đã nhìn thấy một con hổ trắng bay trên trời. Theo nhân chứng, đó là một con hổ vằn trắng, dưới chân giẫm lên mây… Không cần phải hoài nghi, chính xác là quý vị đang xem "Xem ngay hôm nay" đấy, không phải "Khám phá khoa học" đâu…"

Diêu Nhiếp ngồi trên ghế sa lon ở nhà Trần Điển Hâm xem ti vi, để cho Nhai Xế đi cho cá ăn, anh đang cố ý bồi dưỡng cho Nhai Xế. Trước kia không so sánh nên không biết, rồng với chả rồng đúng là tức muốn chết mà! Rõ ràng là cùng một bố sinh ra, mà tại sao lão Tứ nhà người ta thì vào phòng bếp ra phòng khách? Còn nhà mình thì sao? Ngoài ăn ra thì chỉ biết giao phối giao phối, mấy cái khác thì miễn bàn! Cứ như vậy mãi, thì sớm hay muộn mình cũng u sầu mà chết mất!

Nhai Xế cầm thức ăn tiến về phía bể cá, bầy cá như gặp phải tai họa, sợ đến mức đồng loạt rụt hết về phía sau; Nhai Xế càng đến gần, chúng nó càng bối rối bơi tán loạn khắp nơi, thậm chí có con còn va vào bể cá; đến khi Nhai Xế đi đến trước bể cá, thì bầy cá đã phơi bụng bơi ngửa cả rồi…

Diêu Nhiếp ngồi còn chưa nóng mông, Nhai Xế đã quay lại: "Đi thôi."

"Ủa? Cho ăn nhanh vậy?" Hiệu suất cao quá nhỉ?

Vẻ mặt Nhai Xế như chẳng quan tâm: "Chết hết rồi."

"Cái gì?!" Cho cá ăn mà cũng khiến nó chết được, hắn đúng thật là thiên tài mà. Anh phải giải thích thế nào với giáo sư Trần bây giờ?

Diêu Nhiếp vội chạy vào xem bể cá thử, lại phát hiện ra đám cá không có chết, tuy rằng tất cả đều nép sát vào trong góc. Anh nghĩ chắc chắn là Nhai Xế lại muốn lười biếng rồi, lườm hắn một cái tóe lửa, rồi tự thân vận động đi cho cá ăn.

Thật ra cảm giác của động vật so với con người nhạy cảm hơn nhiều, sát khí mãnh liệt trên người Nhai Xế chẳng những có thể khiến tà vật kinh sợ, mà còn có thể khiến động vật nhượng bộ lui binh. Vừa nãy bầy cá chỉ là quá sợ hãi nên ngất đi mà thôi, vẫn chưa chết. Chờ Nhai Xế đi khỏi, chúng nó liền tỉnh lại.

"Thưa quý vị khán giả, theo như tin báo lại của người dân, con hổ bay lúc nãy đã bay vào khu chung cư…" Trong TV, phóng viên của "Xem ngay hôm nay"đang nước miếng bay tứ tung mà giải thích. Anh ta còn chưa nói xong, thì "xoảng" một tiếng, cửa sổ đã bị phá vỡ, thủy tinh vỡ nát rơi xuống đất.

Một bóng trắng lao vào trong phòng: "Mang ta đi tìm Lão Ngũ, Điểm Tâm mất tích rồi!" Bệ Ngạn sau khi đáp xuống, liền chạy hai ba bước đến cạnh Nhai Xế lo lắng nói.

"Bệ Ngạn?" Diêu Nhiếp giờ mới nhìn rõ, thì ra là lão Tứ nhà họ Ngao. Cả nhà này đều là kẻ phá hoại, cửa nẻo đàng hoàng không đi, lại muốn phá cửa sổ xông vào: "Giáo sư Trần mất tích à? Sao lại thế?"

"Tình hình rất nguy cấp, vừa đi vừa nói chuyện!" Bệ Ngạn vừa dứt lời, thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

Diêu Nhiếp vội ra hiệu cho Bệ Ngạn biến về hình người, lúc này mới ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, người còn chưa thấy đâu, đã thấy ngay một cái ống kính camera đen xì xì.

"Diêu MC, đây là nhà anh sao?" Vẻ mặt của phóng viên hiện trườnh "Xem ngay hôm nay" vô cùng kinh ngạc.

"À… Đúng vậy." Mối quan hệ bên trong rất phức tạp, nhất thời không thể nói rõ được, Diêu Nhiếp nhận luôn cho xong.

"Vừa rồi anh có nhìn thấy một con hổ trắng bay vào nhà không?" Phóng viên đi thẳng vào chủ đề.

Diêu Nhiếp quay đầu lại liếc mắt nhìn Bệ Ngạn một cái, xem ra con hổ bay lúc nãy khiến cho toàn thành phố xôn xao chính là anh ta rồi, một nhà long tử đều là kẻ gây họa! Diêu Nhiếp nảy ra một ý, nói: "À, cậu nói quả bóng bay kia á, vừa nãy tôi thấy nó bay qua cửa sổ nhà chúng tôi, bị thổi về phía tháp viễn thông rồi."

Đúng lúc này các "chuyên gia" tại trường quay, anh một câu tôi một câu đưa ra kết luận: "Đây chắc chắn là do doanh nghiệp nào đó bày ra, dùng bóng bay hình con hổ để thu hút sự chú ý của dư luận, để quảng bá thương hiệu đây mà!"

MC gật đầu như rất đồng ý, rồi hỏi tiếp: "Vậy đây là quảng cáo của thương hiệu nào vậy?"

Các "chuyên gia" lại anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng rút ra kết luận, chắc là quảng cáo của đội Phi Hổ ở thành phố chúng ta đó.

"Cảm ơn Diêu MC nhé." Phóng viên vung tay lên: "Chúng ta đuổi theo!" Kéo theo đội ngũ chụp ảnh đi mất.

Ban đêm, khi phóng viên chỉnh sửa lại đoạn video phỏng vấn mới nhớ ra: "Ơ, tôi nhớ rõ ràng lúc ấy cửa sổ nhà Diêu MC giống như bị đập vỡ mà, một quả bóng mà có thể đập vỡ cả thủy tinh sao?"

……

Diêu Nhiếp, Nhai Xế dẫn đường đi tìm "Linh khuyển" – Lão Ngũ, Diêu Nhiếp nhanh trí, đem theo rất nhiều đồ ăn vặt còn thừa trong nhà. Trên đường, Bệ Ngạn nhanh chóng trình bày tóm tắt những gì đã xảy ra.

Ngày hôm qua, Trần Lĩnh Nam nhận được món bảo bối mà ông vừa liếc mắt một cái đã rất ưng ý ở buổi đấu giá, đó là một món đồ được làm từ xương của dân tộc Tạng. Ông say mê đồ cổ đã lâu, kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, nên bây giờ chỉ cần dựa vào trực giác, đã có thể phân biệt được đó có phải là báu vật hay không, trực giác của ông nói cho ông biết, cái bát bằng xương này tuyệt đối là một báu vật hiếm có.

Nhưng mà đứa con thứ hai thân là chuyên gia khảo cổ lại giám định đó là đồ dỏm giả cổ, đây không những giáng một đòn mạnh vào sự tự tin với ánh mắt của ông, mà còn khiến ông rất rất thất vọng.

Đúng lúc, sáng hôm đó thầy Lý lại đến. Tuy đứa con là chuyên gia về lĩnh vực này, nhưng nó lúc nãy chỉ dùng mắt nhìn qua, không có dùng dụng cụ để giám định, nói không chừng cũng có lúc bị nhầm lẫn. Ông không cam lòng, nên tìm thầy Lý đến nhìn giúp. Nghe nói vị Lý Huyền Cơ này, chẳng những tinh thông phong thuỷ, mà những môn siêu hình học khác cũng có hiểu biết nhất định. Với đồ cổ cũng có một phương pháp nhận định rất độc đáo, chỉ cần nhìn vào linh khí mà đồ vật phát ra, y đã có thể đoán ra niên đại gần đúng của nó.

Trần Lĩnh Nam không cam lòng để mấy ngàn vạn của mình cứ như vậy trôi theo dòng nước, khách còn chưa kịp uống trà, ông đã bắt y giám định giúp cái bát nhỏ bằng xương này.

"Thầy Lý, báu vật mà hôm qua tôi nói với ngài đã có rồi, ngài giúp tôi nhìn xem?"

Thầy Lý nhận lấy cái bát nhỏ quan sát một hồi: "Ông chủ Trần, cái bát nhỏ này đúng là một vật báu."

Hai mắt Trần Lĩnh Nam nhất thời sáng lên.

Nhưng thầy Lý lại bồi thêm một câu: "Nhưng..., đây là do công nghệ hiện đại bắt chước làm ra."

Tim Trần Lĩnh Nam vừa mới lên đến thiên đường, lại bị rơi xuống tận địa ngục, vẻ mặt đau khổ: "Nếu không phải đồ cổ, vậy sao ngài lại bảo là vật báu?"

Thầy Lý thản nhiên cười: "Ông chủ Trần đã coi trọng cái bát nhỏ bằng xương này, thì chắc là cũng có nghiên cứu về vật dụng bằng xương đúng không?"

Tuy Trần Lĩnh Nam đối với việc nghiên cứu đồ cổ rất tâm đắc, nhưng mà trước mặt cao nhân nên không dám quá mức phô bày: "Chỉ đọc sơ qua thôi."

"Tôi thấy cái bát bằng xương này tuy là đồ giả cổ, nhưng đúng là đồ vật bằng xương của Tây Tạng thật. Đồ vật bằng xương của dân tộc Tạng khác với những nơi khác ở chỗ vật liệu dùng để làm ra chính là xương người, những đồ vật làm bằng xương người được chia làm hai loại: một loại là chủ nô thời cổ vì không muốn nô lệ của mình sau khi chết hóa thành lệ quỷ tìm đến, mà lấy xương cốt của họ để làm thành đồ vật; một loại khác là sau khi một vị đại sư đã đắc đạo viên tịch, dùng xương cốt của bọn họ để làm thành vật dụng. Việc chọn lựa vật liệu cho loại thứ hai vô cùng nghiêm khắc, vị nhà sư này bắt buộc phải có đức tin vô hạn đối với Phật Pháp, ngay từ khi nhà sư còn sống đã bắt đầu thờ phụng, cho đến khi nhà sư viên tịch, phải trải qua sự chọn lựa xem xét của bậc thầy Thiên táng, nếu sau đầu nhà sư có một lỗ hổng, điều này chứng minh rằng hồn của nhà sư đã về trời, đối với ** đã không còn lưu luyến; hơn nữa, nếu trên đầu có hoa văn nổi lên thì đó chắc chắn là vật liệu tốt nhất để chế tạo thành Thánh vật (đồ vật dùng để thờ cúng)."

**cái hoa thị này là của tác giả nhé.

Trần Lĩnh Nam gật đầu: "Cái này tôi cũng có biết."

Thầy Lý lại chỉ vào chữ viết trên bát, nói: "Hoa văn trên đầu cũng chia thành nhiều cấp bậc, chữ viết, hình dáng Đức Phật, là những công cụ quý hiếm nhất, đắt giá nhất; còn loại không có hoa văn; nhưng có kích thước đầu to lớn thì giá cả cũng không thấp... Tôi thấy vật liệu làm ra cái bát này chắc chắn là xương sọ người, hoa văn ở đáy bát rất có thể là tự nhiên mà có (không cần phải điêu khắc). Nếu tôi không lầm, thì cái bát bằng xương này chắc chắn phải được làm từ linh cốt của Đức Lạt ma, trên cái bát tràn đầy linh khí. Đúng là vật báu hiếm có."

Trần Lĩnh Nam nghe thế vui sướng vô cùng: "Có thật không?" May quá, mấy ngàn vạn không bị nước cuốn trôi rồi.

Đợi thầy Lý đi khỏi, Trần Lĩnh Nam vội gọi con trai xuống giám định lại lần nữa. Đáng tiếc Trần Điển Hâm mặc dù là nhà khảo cổ, nhưng dù sao cũng là người trần mắt thịt, căn bản cũng chả nhìn thấy được cái bát

này có linh khí hay không có linh khí gì cả.

Nhưng Bệ Ngạn đứng bên cạnh lại xen mồm nói một câu: "Thứ này là điềm gở." Quả thật, cái bát bằng xương này được bao phủ bởi linh khí, nhưng ẩn chứa trong đó còn mang theo một chút màu đỏ của máu tươi, thật sự là điềm gở.

Trần Lĩnh Nam nghe hắn nói như thế, rất không vui, nhưng Bệ Ngạn dù sao cũng là bạn của con mình, ông cũng không thể thẳng thừng thể hiện thái độ với người ta được, mà chỉ lấy lại cái bát bảo bối, mang vào phòng tự thưởng thức.

Bệ Ngạn nhìn bóng dáng Trần Lĩnh Nam rời đi, chau mày lắc đầu.

……

"Đinh đinh đinh…" Đồng hồ ở phòng khách vang lên ba tiếng chuông.

Bởi vì người yêu nói đêm qua có bóng đen đứng bên cạnh, quá lo lắng cho sự an toàn của y, nên Bệ Ngạn quyết định đêm nay sẽ lẻn vào phòng để bảo vệ y. Nhưng hắn vừa mới ra khỏi cửa, liền cảm nhận được có một luồng tà khí vô cùng mạnh mẽ.

Nếu trong nhà vẫn luôn có một luồng tà khí mạnh mẽ đến như vậy, thì không có chuyện hắn lại không cảm giác được. Nói vậy là từ bên ngoài xâm nhập vào sao?

Hắn đuổi theo luồng tà khí kia, phát hiện nơi phát ra lại là nơi hôm qua hắn đã xông vào như chốn không người, chính là tầng hầm mà hắn đã trộm đi cái thẻ bằng xương.

Chẳng lẽ chưa thanh tẩy sạch sẽ mấy thứ kia sao? Không, không phải đâu. Mấy thứ đồ cổ lâu ngày thành tinh, đều là mang theo uế khí âm tà ở mấy ngôi mộ, khó tránh khỏi hội tụ thành chút tà vật. Nhưng đều là mấy thứ linh tinh nhỏ nhặt, căn bản không thể nào sinh ra tà khí dữ dội đến mức này. Cho dù là mình, cũng không chắc có thể đấu nổi với lực lượng này hay không.

Bệ Ngạn trở lại chân thân, để tiện hành động. Hắn đi xuống từng bước, không lâu sau liền đi đến lối vào tầng hầm được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Ngay góc khuất, đột nhiên vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, hắn nhanh chóng ẩn mình vào bóng đêm.

Sau đó lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Bệ Ngạn thăm dò nhìn sang, thấy có một người đàn ông đứng ngoài cửa phòng. Căn phòng này rất gần với căn phòng mà Trần Lĩnh Nam cất giấu bảo bối, không biết thứ gì được giấu bên trong nhỉ.

"Lách cách ~" Tiếng cửa gỗ mở ra, ánh đèn trong phòng đúng lúc soi thẳng vào gương mặt của người đàn ông. Bệ Ngạn lúc này mới nhìn rõ, thì ra là ông quản gia.

"Cô chủ." Quản gia tôn kính chào người ở trong căn phòng.

Cô chủ sao? Bệ Ngạn nhớ lại, Trần Điển Hâm từng nói qua với hắn, là y có một anh trai một em trai và một em gái. Nhưng mà đứa con cả nhà họ Trần lại đột ngột qua đời vào năm ngoái; con thứ ba đã xuất ngoại gây dựng sự nghiệp; còn con gái út chỉ mới 12 tuổi, vẫn luôn ru rú trong nhà, cũng không hề đi học. Trong ký ức của Trần Điển Hâm, ngay cả người anh trai là y cũng chỉ mới gặp cô bé được ba lần mà thôi.

Nói vậy thì ở trong phòng này chính là cô con gái út sao?

Cửa phòng vừa đóng lại. Luồng tà khí mạnh mẽ kia cũng đột nhiên biến mất…

Bệ Ngạn nghi hoặc, chẳng lẽ luồng tà khí kia có liên quan đến cô út nhà này sao? Nếu không thì thừa dịp ở lại đây vài ngày, tranh thủ điều tra rõ ràng luôn đi. Rốt cuộc vẫn là quan tâm Trần Điển Hâm hơn, hắn không muốn ở lại đây lãng phí thời gian thêm nữa. Liền lập tức rời đi, quay lại phòng của người yêu.

Nhưng vừa đẩy cửa phòng ra, đã phát hiện trên giường không có một bóng người, từ cánh cửa sổ đang rộng mở kia, từng cơn gió đêm ùa vào rét lạnh…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Cảm ơn ý tưởng sân khấu của đồng chí jzhs1986, đêm nay tôi sẽ viết nhiều thêm một chút đi.

Trần Điển Hâm: T_T vì sao tôi lại mất tích chứ?!

Diêu Nhiếp vui sướng khi người gặp họa: anh không biết là tác giả rất cẩu huyết sao? Cô ấy thích nhất là màn tiểu thụ bị bắt, để tiểu công anh hùng cứu mỹ nhân đó. Cuối cùng cũng đến lượt anh!

Tác giả chun mũi: Không phải đâu, tiểu thụ Điểm Tâm có phải bị bắt bị trói gì đâu, tính chất khác hẳn anh đấy nhé.

Lấy cảm hứng từ những bài viết gần đây về nền văn hóa Tây Tạng. Việc miêu tả về vật dụng bằng xương người là thật đó, bắt đầu từ Triều Minh, các triều đại **, Ban Thiền đã trở thành cống phẩm tiến cống cho Hoàng đế Trung Nguyên.

Còn về phần Thiên táng, đồng chí nao không biết thì có thể hỏi Baidu một chút, chẳng qua tôi thân tình nhắc nhở: lúc ăn cơm nhớ đừng xem.

……

Thiên Táng ~> đây.. có ảnh minh họa đó nha, ai muốn xem chi tiết tìm trên google. Ảnh nhiều lắm lắm. -.-. Đúng là ăn cơm không nên xem.

65. Chương 11-4

Trần Điển Hâm ngồi trên máy bay, hơn nữa ngày y mới lấy lại được ý thức. Y không biết mình bị làm sao, nửa đêm nửa hôm đột nhiên lại có một sự thôi thúc mạnh mẽ**, y muốn đến Tây Tạng, y phải lập tức đến Tây Tạng. Giống như bị ma ám, y chẳng hề mang theo thứ gì, chỉ lấy ví và giấy chứng nhận rồi đi thẳng một mạch ra sân bay.

Cho đến khi máy bay cất cánh, y mới chật vật tỉnh táo hơn một chút. Mình bị làm sao vậy nhỉ? Nhìn cái rương không biết đã xuất hiện trong tay mình từ bao giờ, y vô cùng mờ mịt. Cái hòm này ngày hôm nay y đã thấy qua rồi, nếu y đoán không lầm, thì bên trong nhất định là cái bát bằng xương người kia.

Nhưng tại sao cái bát này vô duyên vô cớ lại ở trong tay mình? Với mức độ yêu quý cái bát này của bố, chắc chắn sẽ không vứt nó lung tung đâu? Chẳng hiểu sao nó lại rơi vào tay mình được nhỉ?

Không, thật ra, ngay cả việc mình tại sao lại ra khỏi cửa y cũng không hề biết. Trong mơ hồ y cũng có chút ấn tượng là mình cầm ví và giấy chứng nhận, nhưng còn những chuyện sau đó, y đều không nhớ rõ.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ mình bị mộng du? Nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, Trần Điển Hâm rất lo lắng, y muốn liên lạc với Bệ Ngạn nhưng lại không mang theo điện thoại, y chỉ có thể ngồi im trên máy bay bay về hướng Tây Tạng.

Ở "Cõi Tây phương Tịnh Độ cực lạc*" trong truyền thuyết kia, rốt cuộc là có điều gì đang chờ đợi y đây?

……

Cao Đại Toàn rất bất mãn, mấy tên long tử nhà họ Ngao này xem Tiểu Đào nhà y là "Linh khuyển Rasi**" chắc? Mỗi lần ai đó mất tích, là lại đến tìm. Không thể để cho người ta yên ổn vài ngày được sao?

Không biết có liên quan gì đến việc mấy vị long tử định cư ở thành phố G không, mà trong bán kính trăm dặm không hề có lấy một "tên nhãi" nào dám giương oai ở địa bàn của bọn họ nữa. Khiến cho phân đội thành phố G cuối cùng cũng được mấy ngày nhàn nhã.

Tình thân của mấy anh em nhà họ Ngao mỏng như tờ giấy, vô sự bất đăng tam bảo điện (ý bảo không có việc cần thì chả thèm ló mặt đến). Đám người kia mà tìm đến cửa thì chắc chắn chả phải chuyện gì tốt. Quả nhiên, Diêu Nhiếp mở túi mua hàng ra, đổ ra một đống đồ ăn vặt, thậm chí còn có cả thức ăn thừa của hôm qua nữa, bắt đầu tiến hành tặng đồ ăn để dụ dỗ Tiểu Đào làm việc.

Cao Đại Toàn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đúng là cái tên gió chiều nào xoay chiều ấy, chẳng qua chỉ là chút cơm thừa canh cặn mà đã có thể mua chuộc được rồi. Cao Đại Toàn thở dài, bó tay rồi, không yên tâm để hắn đi một mình, Cao Đại Toàn đành phải đi theo làm bảo mẫu.

"Đội trưởng! Tôi cũng đi! Tôi luôn sẵn sàng xả thân cứu giúp nhân dân!" Tam Vô nghe thấy có cơ hội thoát khỏi nơi này, không cần phải ngày ngày đối mặt với gã người sói càng ngày càng "đói khát" kia. Cậu liền xung phong ngay lập tức.

Mẹ kiếp! Cái lão thầy bói ăn hại, nói cái gì mà có thể hóa giải "lạn đào hoa" (hồ sơ 10-1) chứ, để bây giờ còn tồi tệ hơn trước nữa! Đừng để cho ông đây thấy lão lần nữa, nếu không ông nhất định sẽ san bằng cái sạp rách của lão!

Cao Đại Toàn nhìn thấu được hàm ý trong ánh mắt Daniel bắn tới, bảo rằng mau bác bỏ yêu cầu của cậu đi: "Nơi này không thể bỏ trống không ai trông coi được, hơn nữa thuyền bay cũng không lớn lắm, không chở được nhiều người đâu, cậu cứ ở lại đây bồi dưỡng tình cảm với Daniel đi thì hơn." Nói xong, không để cho Tam Vô có cơ hội xin xỏ thêm nữa, lập tức nhảy lên thuyền bay rời đi.

……..

Cao nguyên có độ cao hơn 4000 met so với mực nước biển, ngọn núi tuyết thánh khiết, bầu trời xanh thẳm, thảo nguyên rộng lớn. Đây chính là Cõi Tây phương Tịnh Độ cực lạc, cao nguyên Tây Tạng thần bí.

Nếu như đi du lịch, thì nơi đây đúng là một lựa chọn vô cùng chính xác. Nhưng thật không may, Trần Điển Hâm là bị bắt đến đây.

Y vừa mới xuống khỏi máy bay, thì ý thức lại bắt đầu mông lung. Chỉ có tâm trạng lo lắng, bồn chồn là vẫn rõ ràng như thế. Y nhất định phải đến nơi ấy, phải ngăn cản người kia!

Trong đầu giống như còn có một người khác. Đến chỗ nào? Ngăn cản ai? Y tự hỏi mình. Nhưng đáp án duy nhất chỉ là câu nói: "Ngăn cản hắn! Ngăn cản hắn! Ngăn cản hắn…" Cứ mãi vang vọng trong đầu.

……..

Thuyền bay của Nhai Xế dù sao cũng kém hơn phương tiện giao thông giao thông hiện đại, tốc độ cũng chả khác thuyền chèo trên biển là bao, còn phải xem sức gió có mạnh hay không nữa, khiến cho Bệ Ngạn sốt ruột đến độ răng cũng đau.

"Cái thuyền rách của ngươi không thể nhanh hơn được à?!" Nếu không phải cần Thao Thiết dẫn đường, thì hắn đã trực tiếp bay đi rồi.

Vẫn là Diêu Nhiếp thông minh, lấy di động ra truy cập internet, tìm kiếm bản đồ Trung Quốc, hỏi Thao Thiết: "Cậu chỉ xem, đại khái là giáo sư Trần ở chỗ nào?"

Thao Thiết vươn cái tay đầy dầu mỡ đang cầm cánh gà nướng muối lên, chỉ chỉ về phía Tây.

Diêu Nhiếp phóng to bản đồ lên xem: "Tây Tạng?! Anh ấy đến đấy để làm gì? Hay là có ai bắt cóc anh ấy?"

Bệ Ngạn không để ý được nhiều như vậy, cứu người ra trước quan trọng hơn, muốn nhảy ra khỏi thuyền để trực tiếp bay đến Tây Tạng, lại bị Diêu Nhiếp gọi lại: "Tây Tạng lớn như vậy, anh biết tìm ở đâu?" Rồi quay đầu lại hỏi Cao Đại Toàn: "Đội phó Cao, anh có mang điện thoại không?"

Cao Đại Toàn gật đầu: "Có."

Diêu Nhiếp đưa điện thoại của mình cho Bệ Ngạn: "Anh mang theo đi, đến Tây Tạng rồi thì gọi điện thoại cho Cao đội phó, anh chỉ cần ấn vào nút gọi lại là được. Đến lúc đó bọn tôi sẽ chỉ đường cho anh."

Bệ Ngạn gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, rồi vội vã giẫm lên mây lành bay đi.

Diêu Nhiếp nhớ lại khi Bệ Ngạn đến tìm bọn họ có kể lại những chuyện đã xảy ra, đột nhiên cảm thấy đã nắm được đầu mối: "Bệ Ngạn nói ngày hôm qua bố của giáo sư Trần mua được một cái bát bằng xương người, là thánh vật ở Tây Tạng. Mà hôm nay giáo sư Trần lại đi đến Tây Tạng, chuyện này có phải có liên quan đến cái bát kia hay không?"

"Bố của anh ta? Trần Lĩnh Nam á?" Cao Đại Toàn lấy điện thoại đăng nhập vào mạng của bộ công an: "Ố ồ?! Cậu xem này, sáng nay quản gia của đại gia Trần Lĩnh Nam gọi điện đến báo án, nhà ông ta có hai món đồ cổ đã bị mất trộm. Trong đó có một món là cái bát bằng xương người."

Diêu Nhiếp sờ sờ cằm, giống như Kogoro*** đã hiểu thấu hết thảy: "Xem ra việc này không thể không dính dáng đến cái bát được…"

……..

"Hộ pháp A Vượng! Đã tìm thấy Rinpoche**** rồi!" Mấy vị Lạt ma vui sướng báo cáo cho hộ pháp của bọn họ.

Vị Hộ pháp A Vượng kia cũng có vẻ rất hào hứng: "Hả? Thật sao?! Là đứa bé con nhà ai? Tìm thấy mấy vị?"

Rinpoche trước khi viên tịch sẽ để lại "Long đan ", cũng chính là một lời tiên đoán, ám chỉ nơi mà ngài sẽ tái sinh. Hộ pháp sẽ đến hồ nước của Thánh thần để bói toán, rồi dựa vào vào bói toán và lời tiên đoán để tìm ra nơi có đứa trẻ sinh ra gần với thời gian Lạt Ma viên tịch, đó là những ứng cử viên tái sinh, rước bọn họ về, trải qua hàng loạt khảo nghiệm, cuối cùng thông qua lễ Kim bình xiết thiêm****, để chọn ra vị Rinpoche chân chính. Cho nên, nói vậy có nghĩa là, sẽ không có chuyện chỉ tìm được một đứa bé.

Vị Lạt ma dẫn đầu mỉm cười: "Không, không phải là trẻ con, Rinpoche đã nhập vào người khác để trở về!"

Hộ pháp A Vượng nghe xong biến sắc: "Cái gì?! Không thể nào!"

"Có gì đâu mà không thể? Nhớ năm đó sau khi Rinpoche đời thứ ba viên tịch, chẳng phải đã nhập vào một người dân chăn bò để trở về sao?" Vị Lạt ma không hiểu nổi tại sao phản ứng của Hộ pháp lại dữ dội như thế, việc Rinpoche nhập vào thân xác người khác sau khi chuyển thế đâu phải là chưa từng xảy ra bao giờ đâu.

Vẻ mặt Hộ pháp tối sầm: "Các người làm thế nào để chứng minh y chính là Rinpoche chứ?"

Vị Lạt ma già dường như rất chắc chắn: "Chúng tôi dựa theo kết quả bói toán của Hộ pháp, đến vùng cận đông của núi Lê Sơn thì gặp được một chàng trai. Lúc đấy ngài ấy đang ngồi thiền trên mặt đất, gọi tên của tôi, kêu tôi đến. Sau đó ngài ấy nói cho tôi biết, ngài ấy chính là Rinpoche đời này. Tôi lúc đầu cũng không tin, nhưng ngài lại có thể nói ra những chuyện đã nói với tôi trước kia, cũng có thể tụng được những kinh mà Rinpoche đã tụng qua. Còn có thể miêu tả cụ thể mỗi người mỗi vật ở nơi này của chúng ta nữa. Tôi đã quan sát kỹ lưỡng bộ dạng của chàng trai đó, mặt mũi sáng sủa thông suốt, vừa nhẹ nhàng hiền hòa lại lương thiện, cho dù là ngũ quan hay là khí chất đều không khác Đức Rinpoche chút nào. Tôi dám khẳng định, ngài ấy chính là Rinpoche đời này!"

Hộ pháp vẫn như cũ không chịu buông tha: "Chỉ bằng ấy việc thì không đủ để chứng minh y chính là Rinpoche đời này. Người đã từng được nghe Rinpoche truyền pháp trên đời này cũng không ít, nếu muốn giả mạo cũng chẳng khó!"

Vị Lạt ma già cũng không phục: "Vậy những điều ngài ấy đã nói với tôi thì sao, những điều ấy chỉ có mình tôi biết, cái này phải giải thích sao đây?"

Hộ pháp hừ lạnh một tiếng: "Việc này có thật hay không ai mà biết được …"

Vị Lạt ma già tức giận đến phát run: "Ngài, ý của ngài là nói tôi với ngài ấy bày mưu?!"

Hộ pháp nhắm mắt lại không nói.

Vị Lạt ma già phất tay áo: "Nếu không phải Hộ pháp Sở bố đã viên tịch, thì chốn này đâu đến lượt mi kiêu ngạo?!"

Nghe thế, Hộ pháp A Vượng bỗng nhiên mở bừng mắt, dùng ánh mắt đầy thù địch nhìn chằm chằm vào vị Lạt ma già. Nhóm Lạt ma đứng một bên thấy không khí đầy mùi thuốc súng, vội vàng tách hai người ra, nhẹ nhàng hòa giải.

Cuối cùng Hộ pháp A Vượng đành phải đồng ý: "Được rồi, gọi người trẻ tuổi kia vào trước đi."

Vừa dứt lời, liền có một người mặc áo sơmi trắng, quần tây giản dị, đeo kính, làn da trắng nõn bước đến: "A Vượng, lâu rồi không gặp."

……

Suy nghĩ của tác giả:

Về chuyện Lạt Ma chuyển thế, thật ra Lạt ma ở Tây Tạng đã có vài trăm người, bởi vì đều là Mật tông, có cả hàng trăm phe phái. = =

Cho nên Lạt ma ở đây không phải chỉ ** hoặc là Ban Thiền.

Tôi cảm thấy các đồng chí không thích câu chuyện này lắm, nhìn bình luận càng ngày càng ít, tôi mạc (sờ kê?!) kê, tôi khát khao kê, nên tôi quyết định ngày mai sẽ chấm dứt nó, chuyện xưa tiếp theo sẽ là một câu chuyện như phim Hàn Quốc, chun mũi.

Nhai Xế đắc ý: Như ta với bé gái là tốt nhất, em ấy đi đến đâu ta cũng biết. Không như lão Tứ, lão bà mất tích thì giống như ruồi mất đầu, tìm đâu cũng không thấy. Khế ước chủ tớ năm xưa thật sự rất đáng giá!

Thuận tiện nhắc tới, lão Tứ gọi giáo sư Trần là Điểm Tâm chứ không phải sâu, đó là nick name lão Tứ đặt cho giáo sư Trần. Chẳng lẽ tôi bình thường sâu bọ nhiều lắm hay sao, mà tất cả mọi người đều nghĩ đó là sâu, ngốc.

……

*Cõi Tây phương Tịnh Độ cực lạc: vào đây và đây để tìm hiểu them, chứ mấy thuật ngữ Phật giáo t ứ dám chém bừa đâu.

**Rasi là tên chú chó trong phim hoạt hình của Nhật Bản (hay sao í).

***Kogoro: cái ai cũng biết.

Kogoro_Mouri KogoroMouri

**** Chữ Rinpoche là chữ Tây Tạng chỉ người tái sinh được tìm thấy.

*****Lễ Kim bình xiết thiêm hay là Lễ rút thẻ bình vàng vào đây xem

66. Chương 11-5

Chưa chỉnh sửa lại kỹ lưỡng đâu nha mn. Cứ edit là buồn ngủ sớm thôi haha.

……

A Vượng nheo mắt đánh giá: "Cậu nói cậu là Rinpoche?"

Chàng trai gật đầu: "Đúng vậy. Cần chứng minh thế nào đây?"

A Vượng từ trong tủ lấy ra vài món vật dụng Pháp khí*: "Cậu đã nói mình là Rinpoche, vậy thì cậu nhất định sẽ nhận ra đồ đạc của mình đúng không? Nói xem trong những đồ vật này thì cái nào Rinpoche đã dùng qua?"

Chàng trai nhìn qua một lượt, nói: "Chả có cái nào cả."

A Vượng không biểu hiện gì, nói tiếp: "Vậy kính nhờ cậu nói ra lời dặn dò lúc lâm chung của Rinpoche đi."

Di ngôn lúc lâm chung của Rinpoche chỉ có hai vị Lạt ma Hộ Pháp biết, mà bây giờ Sở Bố đã chết. Cho dù thằng nhóc kia có nói đúng đi chăng nữa, thì những người kia đều đã chết cả rồi chẳng còn ai để đối chứng nữa, tất cả sẽ do A Vượng một tay quyết định.

Chàng trai nhìn thẳng vào mắt A Vượng: "Sở Bố, A Vượng, sau khi ta viên tịch, hãy đặt ta vào trong phòng kín. Đợi sau bảy ngày, ta tu thành đại viên mãn**, thân thể được Hồng hóa***, sau đó sẽ bay đến cõi thanh tịnh. Không cần phải đi tìm đầu thai thác sanh của ta làm gì, chức vị Rinpoche ta sẽ truyền lại cho Sở Bố. Đêm thứ bảy, ngoại trừ Sở Bố, ai cũng không được bước vào phòng của ta."

Đồng tử A Vượng co rút, nhưng vẫn chưa biểu hiện gì, nghe xong một lúc sau mới giận tái mặt mắng: "Nói bậy! Rõ ràng trước khi lâm chung Rinpoche đã dự báo nơi chuyển thế của ngài, ta cũng đã đến hồ nước của Thánh thần để bói toán, đứa bé ở ngay tại vùng phụ cận phía đông của núi Lê Sơn. Mi là tên lừa đảo, nói những điều vô lý! Muốn mạo danh Rinpoche sao?!"

Vẻ mặt của chàng trai rất thong thả: "A Vượng, tuy mi là cháu của ta, nhưng ta đã sớm biết rằng mi có dã tâm, cho nên ta mới truyền lại vị trí Rinpoche cho Sở Bố. Thân thể của ta vẫn chưa Hồng hóa, vậy mà mi lại giở trò, lấy trộm nó ra ngoài, rồi lại còn tìm bậc thầy Thiên táng lấy xương cốt của ta làm thành vật dụng lúc nào cũng mang theo bên người, đề phòng ta quay về tìm mi đòi nợ…"

Y còn chưa nói xong, A Vượng đã nhảy dựng lên chối bỏ: "Nói bậy! Mi dám vu oan giá họa! Rinpoche đã tu thành đại viên mãn đạt Hồng hóa thăng thiên rồi, thân thể ngài đã tan biến, chỉ để lại mỗi tóc và móng tay mà thôi!"

Chàng trai quay đầu lại nhìn lướt qua nhóm Lạt ma: "Sau khi ta viên tịch, các người có thấy hào quang phát ra từ phòng của ta không?"

Nhóm Lạt ma vẫn chưa kịp trả lời, A Vượng đã ngắt lời: "Phòng thì kín, ở bên ngoài thì làm sao mà thấy được?!"

Chàng trai không thèm để ý đến gã, vẫn hỏi tiếp: "Có thấy hay không?"

Nhóm Lạt ma lắc đầu. Tuy Rinpoche chỉ cho phép một mình Sở Bố vào phòng, nhưng bọn họ cũng thay phiên nhau canh giữ bên ngoài, lại chưa hề thấy hào quang phát ra từ trong phòng bao giờ.

Chàng trai gật đầu: "Cho dù có khóa cửa, có hạ màn cửa sổ xuống đi chăng nữa, thì khi thân thể Hồng hóa, trong phòng nhất định sẽ bừng lên ánh hào quang, ánh sáng có thể xuyên qua bức màn tỏa ra bên ngoài. Bọn họ không thể không nhìn thấy được! Mà căn bản là do ta không hề Hồng hóa… Hơn nữa, nếu như ta đã Hồng hóa bay đến cõi thanh tịnh, tu thành đại viên mãn, thì làm sao có thể chuyển thế tái sinh thành trẻ con được chứ? Hộ pháp A Vượng, nói như mi chẳng phải là tự vả vào mồm mình à?"

A Vượng chỉ vào chàng trai: "Mi, mi nói năng bậy bạ! Cho dù Rinpoche không Hồng hóa, thì ngài cũng không bao giờ làm chuyện nhập vào thân xác của người sống. Rinpoche đời thứ ba tái sinh cũng nhập vào người khác, nhưng kẻ đó đã chết. Cướp đoạt thân thể của người sống là chuyện mà người theo Phật quyết không cho phép! Mi là một kẻ lừa đảo!" Nói xong, lại quay sang một vị Lạt ma khác ra lệnh: "Các người còn không mau đuổi nó ra ngoài?!"

Đáng tiếc nhóm Lạt ma lại chia thành hai phe, một phe là đám thân tín của A Vượng; phe còn lại là do vị Lạt ma già kia dẫn đầu, từ sớm đã cảm thấy cái chết của Rinpoche và Hộ pháp Sở Bố rất lạ lùng, nên tin vào những điều chàng trai nói, nhận định y chính là Rinpoche.

Hai phe tranh chấp giằng co, cuối cùng vị Lạt ma già đành tạm thời thu xếp ổn thỏa cho chàng trai trước. Rồi mới cố gắng khiến cho những vị Lạt ma còn lại thừa nhận địa vị của y sau.

……

Cao nguyên về đêm gió se se lạnh, cả một mảnh tối đen như mực chỉ có lác đác vài tia sáng mờ nhạt chập chờn phát ra từ những ngọn đèn bơ****.

Một bóng đen đang từ từ chậm rãi đến gần cái thảm (tạp điếm) nơi chàng trai đang nằm.

Đúng lúc bóng đen kia đến bên cạnh chàng trai, thì y đột nhiên lại mở mắt ra, ánh mắt vô cùng tỉnh táo, giống như chưa từng ngủ: "Mi còn dám đến đây à."

Bóng đen ngừng động tác, vẫn không lên tiếng.

Chàng trai ngồi dậy: "Mi không ngờ là ta sẽ trở về đúng không?" Nói xong, y thắp sáng ngọn đèn đang đặt trên bàn.

Ngọn đèn chiếu sáng thân hình bóng đen, chiếu sáng cả khuôn mặt bởi vì hoảng loạn mà trở nên vặn vẹo méo mó của A Vượng: "Chú chú… Người, người đã trở về thật sao?"

Chang trai chỉ cười lạnh nhìn hắn mà không nói.

A Vượng ngay lập tức quỳ xuống: "Chú, xin người hãy tha thứ cho cháu. Cháu, cháu chỉ là nhất thời bị ma ám, mới, mới có thể nghĩ ra việc lấy trộm thân thể của người…" Nhìn thấy ánh mắt càng ngày càng lạnh của chàng trai, mồ hôi trên người A Vượng chảy ròng ròng, nói cũng nói không xong.

Chàng trai nhìn chằm chằm vào gã một lúc lâu mới nói: "Sợ à? Lúc trước khi mi giết ta và Rinpoche sao ta không thấy mi sợ?"

A Vượng giờ đã ngộ ra, chàng trai trước mắt này cũng chẳng phải là chú của mình — tức Rinpoche đời trước, mà là kẻ khác: "Mày, mày là Sở Bố?!"

So với người chú hay mềm lòng lại từ bi của gã, gã càng sợ hãi Sở Bố luôn làm việc mạnh mẽ vang dội hơn. Nếu là chú của gã trở về, thì may ra gã còn một con đường sống, thậm chí gã còn có thể làm phép chế ngự linh hồn của ông ấy. Nhưng bây giờ biết người trở về là Sở Bố, gã cũng không chắc có thể đối phó được hay không.

Chàng trai cũng không phủ nhận: "Ta và Rinpoche đều biết mi lén cưới vợ ở ngoài từ lâu, đã là Lạt ma rồi còn phá giới lén kết hôn bên ngoài sao?! Cũng may nhờ Rinpoche lòng dạ từ bi không phơi bày chuyện của mi ra ngoài. Mi lại lấy oán trả ơn, thừa dịp ngài viên tịch, trộm đi di thể của ngài, lấy xương cốt của ngài làm thành cái thẻ bài bằng xương, khiến cho ngài không thể thăng thiên được, linh hồn vẫn luôn bị nhốt trong cái thẻ bài!" Biểu tình của chàng trai vô cùng hung ác, chỉ hận không thể xé xác gã ra.

Sở Bố nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta biết thừa mi đang âm mưu chuyện quỷ gì, mi muốn nói dối con của mi là đứa bé tái sinh, từ đó khống chế toàn bộ tông phái của chúng ta. Đáng tiếc Rinpoche lại truyền ngôi cho ta, ta trở thành chướng ngại vật lớn nhất của mi, mi gieo lời nguyền vào giày của ta, sau khi hại chết ta liền giao thân thể của ta cho bậc thầy Thiên táng, lấy đi hộp sọ của ta, làm thành cái bát bằng xương. Luôn luôn mang theo cái bát là ta và thẻ bài là Rinpoche bên người, mi nghĩ rằng chúng ta sẽ không thể nào trở về tìm mi đòi nợ ư?" Y vừa nói vừa bước từng bước lại gần A Vượng.

"Tao, tao…" A Vượng run rẩy lui về sau, lúc trước khi làm những việc đấy gã không hề sợ hãi, chỉ cần mang hai thứ vật dụng bằng xương kia theo bên người, thì quỷ hồn của hai người bọn họ sẽ không thể nào lấy lại được hình dạng của mình. Nhưng lại không ngờ …

"Nhưng mi lại không ngờ, ả vợ ngu ngốc của mi lại có một anh trai tham lam, trộm lấy vật dụng bằng xương là chúng ta giả thành đồ cổ đem bán sang Trung Quốc. Thế nên ta mới có thể trở về tìm mi đòi nợ!"

Gương mặt Sở Bố bị che khuất, không nhìn rõ được nét mặt của y. Nhưng A Vượng lại mơ hồ nhìn thấy ở trên đầu chàng trai bay ra một luồng khói đen, sau đó lại biến hóa thành một cái đầu lâu màu đen bổ nhào về phía gã.

"Á ~~" A Vượng hét lên một tiếng thảm thiết như mổ lợn.

Đúng lúc này, dường như chàng trai đã lấy lại ý thức, mơ mơ màng màng nhìn sự việc phát sinh trước mắt, mặt dại ra. Y không biết bây giờ là đang có chuyện gì xảy ra, nhưng trực giác lại muốn xông đến ngăn cản bóng đen đang tập kích vị Lạt ma ngã trên mặt đất kia. Vươn tay, đẩy Lạt ma ra.

Đầu lâu khô quay đầu lại gào lên một tiếng cảnh cáo y, chàng trai sợ đến mức co rúm.

Đầu lâu khô lại bổ nhào về phía vị Lạt ma ngã trên đất kia, lúc này cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, một luồng gió đêm thổi qua, thổi cả cái đầu lâu khô đen thùi kia vào lại trong cái rương đặt trên thảm.

Có một người đi từ ngoài vào, hắn mặc áo dài tơ lụa màu trắng, mái tóc dài đen như mực, trưng ra gương mặt tươi cười, nói: "Phù, suýt nữa thì muộn rồi."

Chàng trai trợn mắt há mồm: "Thầy Lý? Sao thầy lại ở đây?"

Thầy Lý không trả lời mà hỏi lại: “Sao cậu không tự hỏi mình trước là sao mình lại ở đây?”

Chàng trai ngơ ngác: “Ừ ha, sao tôi lại ở đây vậy kìa?”

Thầy Lý cười nói: “Cậu bị nhập… Cũng chính là quỷ đè người đó. Đừng sợ, hổ con nhà cậu sắp đến đón cậu rồi đấy. Tôi đã được người ta ủy thác để giải quyết chuyện này rồi.” Nói xong, hắn vỗ vỗ tay: “Những người ở ngoài đều vào cả đi.”

Vừa dứt lời, từ ngoài cửa tràn vào một đám Lạt ma.

Thầy Lý nói: “Vừa nãy các người cũng nghe hết rồi đấy. Cái tên Hộ pháp A Vượng này là phản đồ, hơn nữa đã pham vào tội giết người, các người trước tiên đem trói gã lại, sau đó giao cho cảnh sát địa phương xử lý.”

Từ cái bát bằng xương ở trong rương phát ra một câu chất vấn: “Tại sao mi lại ngăn cản ta báo thù cho Rinpoche?!”

Thầy Lý không biết từ đâu lôi ra một cái quạt, tiêu sái mở ra phe phẩy: “Tôi được người ta ủy thác, đến ngăn cản Ngài. Người đó không muốn thấy Ngài phạm sai lầm.”

Giọng nói trong rương có chút vội vàng kích động: Là ai vậy?”

“Cậu hai, xin lấy thẻ bài trên cổ cậu xuống cho tôi mượn một lát.” Thầy Lý nói với chàng trai.

……..

Ghi chú:

Tạp điếm: là một loại thảm cỡ nhỏ ở Tây Tạng, là vật dụng thường dùng trên giường của dân tộc Tạng. Có vài gia đình không ngủ giường, thì ngủ trực tiếp trên tạp điếm.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Ngày hôm qua có đồng chí bảo là giữa hai vị Hộ pháp và Rinpoche là tình yêu tay ba, quả là sức tưởng tượng rất phong phú.

Thật ra đây chỉ đơn giản là một cuộc tranh giành quyền lực mà thôi. = =

Nói đến đây, hẳn mọi người đều biết thầy Lý là ai rồi chứ? Không biết thì xem công bố vào ngày mai nhé.

Lại là ham muốn của một vài tảo cao (bánh táo), ăn chay mới là hướng đi lành mạnh nha!

… Được rồi, tôi nổi hứng nổi hứng ngày Quốc tế phụ nữ muốn hầm nhừ một nồi thịt cho các vị nếm thử xem sao.

……..

*Pháp khí

**Đại viên mãn: chắc cũng giống như tu hành chính quả.

***Hồng hóa: t nghĩ là “biến thành ánh hào quang” hay ” hóa thân thành cầu vồng” hay đại loại thế. Mấy khái niệm này t tìm không thấy:).

67. Chương 11-6

Trần Điển Hâm vốn đang oán thầm thầy Lý trời đêm lạnh lẽo thế này còn bày đặt phe phẩy quạt làm gì, không ngờ lại bị điểm danh. Y phản ứng rất nhanh, ngay lập tức đã tháo miếng ngọc bội trên cổ xuống, đưa cho thầy Lý.

Thầy Lý vẫn không nhận lấy: "Xin cậu hai hãy gỡ luôn thẻ bài kia ra giúp tôi, đó là lông của Nhai Xế, tôi không chạm vào được." Đêm hôm đó anh ta lẻn vào phòng Trần Điển Hâm, vốn định âm thầm lặng lẽ lấy trộm cái thẻ bài. Không ngờ y lại dùng lông của Nhai Xế để buộc, khiến anh không thể nào xuống tay được, đành phải vô công mà phản, chờ thời cơ để hỏi xin Trần Lĩnh Nam thêm lần nữa. Không ngờ chỉ mới một ngày, mà sự việc đã xảy ra rồi.

Trần Điển Hâm tháo thẻ bài ra khỏi lông của Nhai Xế, vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, Nhai Xế là thần thú trừ tà, chỉ mới nghe nói là tà vật không thể đến gần, chứ người không thể chạm vào thì quả thật chưa nghe bao giờ? Chẳng lẽ đây là kiêng kị đặc biệt của người tu đạo sao?

Thầy Lý nhận lấy thẻ bài, Trần Điển Hâm tưởng anh ta định làm phép hay gì đó, ai ngờ anh ta lại vuốt ve nó một lúc, ngắm nghía thêm một chút, rồi khen: "Kỹ thuật thật sự rất lợi hại, thầy Thiên táng này đúng là không hề đơn giản. Khó trách có thể khóa chặt linh hồn của Đạt Lai Lạt Ma (ý chỉ Phật Sống) ở bên trong."

Trần Điển Hâm không khỏi cười khổ: "Thầy à, bây giờ không phải là lúc để đánh giá bảo vật đâu."

So với sự bất đắc dĩ của y, thì Sở Bố ở trong rương cũng vô cùng kích động: "Rinpoche?! Rinpoche ở trong đó đúng không?!"

Thầy Lý mỉm cười: "Ngài* không biết sao? Rinpoche vẫn luôn ở cùng một chỗ với Ngài mà. Ngài ấy luôn hy vọng tôi có thể ngăn cản Ngài phạm sai lầm." Nói xong, anh hơi dùng sức, bẻ gãy thẻ bài. Miệng bắt đầu niệm chú ngữ, chỉ chốc lát sau, một bóng người nửa trong suốt được bao phủ trong quầng sáng màu vàng bay ra từ trong thẻ bài.

*Dù sao Sở Bố cũng là Lạt ma nên t nghĩ nên để thầy Lý xưng hô kính trọng một chút. Đã sửa xưng hô ở chương trước r. ^^

Công việc của Trần Điển Hâm rất đặc thù, lại có thêm một người yêu không hề tầm thường nữa, thế nên đây cũng không phải là lần đầu tiên y nhìn thấy linh hồn. Nhưng mà đây là lần đầu tiên y nhìn thấy linh hồn của một người có tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Bóng người màu vàng nửa trong suốt kia dần dần rõ ràng hơn, Trần Điển Hâm nhìn kỹ, đó là cụ già có gương mặt rất nhân từ, nhưng vẫn mang nét trang nghiêm. Đây chính là Rinpoche trong truyền thuyết sao?

"Rinpoche!" Hòm bắt đầu rung động, Sở Bố muốn thoát ra ngoài.

Thầy Lý mở nắp rương, lấy cái bát ra, một bên than thở tiếc quá đi, một bên ra sức nện cái bát xuống đất. Sau khi cái bát đã vỡ vụn, mới niệm chú ngữ thích hợp, giải phóng linh hồn đang bị khóa trong cái bát của Sở Bố.

Một luồng sương đen có hình dáng như xương khô bay về phía Rinpoche: "Rinpoche, con, con…"

Rinpoche vươn tay xoa đầu Sở Bố, sương đen lập tức tan đi, bộ xương khô cũng hóa thành hình người, biến thành một vị Lạt ma trung niên, ánh sáng vàng nhàn nhạt tỏa ra trên người Lạt ma, tuy hào quang không bằng Rinpoche, nhưng cũng có thể thấy được rất khác với người thường.

Rinpoche từ ái nhìn ông: "Con bị ma vật mê hoặc, suýt nữa thì mất đi Phật tính** rồi biết không."

Sở Bố cúi đầu, xấu hổ không chịu nổi: "Từ sau khi vào tòa nhà kia, con luôn cảm thấy có một luồng tà khí ô uế đang hiện hữu. Chỉ mới ở đấy một thời gian ngắn thôi, mà con đã bị luồng tà khí kia nuốt chửng. Nó không ngừng kích động con muốn con báo thù cho Người, muốn ngăn cản âm mưu của A Vượng, không biết từ lúc nào, con đã đánh mất bổn tâm***…"

Rinpoche trấn an Sở Bố: "Không trách con được, thứ tà ma kia có tà khí quá mức mãnh liệt, con tu luyện còn chưa thành, bị ma tính ăn mòn là điều khó tránh khỏi."

Thầy Lý cúi đầu trầm tư, trong biệt thự nhà họ Trần có thứ ma vật tà khí mạnh mẽ đến thế sao? Anh ra ra vào vào căn nhà đó rất nhiều lần, sao lại hoàn toàn không cảm nhận được nhỉ? Xem ra sau khi trở về phải lập một bản báo cáo mới được, xin phép đội trưởng cho điều tra nhà họ Trần một chút.

Anh lấy lại tinh thần rồi lại ngẩng đầu lên trêu ghẹo: “Hai vị xin hãy gác lại ôn chuyện sang lúc khác, để tôi làm cho xong nhiệm vụ nào.”

Rinpoche gật đầu, Sở Bố im lặng đứng bên cạnh.

Thầy Lý phe phẩy cái quạt: “Tôi được một người ủy thác đến giúp Rinpoche vượt qua kiếp nạn, nhiệm vụ cũng coi như đã hoàn thành được một nửa. Nhưng giờ Ngài đã thăng thiên không thành, chỉ đành phải trải qua thêm một đời khổ nữa, xin Ngài hãy chuyển thế thác sinh thêm lần nữa đi.”

Rinpoche nói: “Làm phiền thầy rồi.”

Thầy Lý cười vô cùng khiêm tốn: “Có gì đâu, tôi cũng chỉ là làm việc theo lẽ công bằng mà thôi. Còn Hộ pháp Sở Bố, Ngài cũng chuyển thế đầu thai hay là…”

Thái độ của Sở Bố rất kiên định: “Ta muốn tiếp tục ở bên cạnh bảo vệ cho Rinpoche.”

Hai mắt nhỏ dài của thầy Lý khẽ nheo lại, cười nói: “Vậy được rồi, xin mời hai vị lên đường ngay bây giờ đi, tôi sẽ hộ tống các Ngài một đoạn.” Nói xong, mở miệng niệm tụng chú ngữ, phẩy quạt một cái, hai bóng người liền biến mất.

Rồi anh quay đầu lại nói với Trần Điển Hâm: “Ai nha, người đến đón cậu sẽ đến ngay thôi.”

Vừa dứt lời, Bệ Ngạn đã từ trên trời giáng xuống, phá cửa sổ xông vào, nhảy hai ba bước đến bên cạnh Trần Điển Hâm: “Điểm Tâm, em không sao chứ?”

Kiếp hậu trọng phùng (gặp lại sau một kiếp), lại nghe thấy giọng nói đầy quan tâm của Bệ Ngạn, trái tim hoảng loạn của Trần Điển Hâm cuối cùng cũng yên ổn trở lại, y ôm cổ Bệ Ngạn, vùi mặt vào lớp lông mềm mại trắng noãn của hắn mà cọ cọ xát xát.

Bệ Ngạn thỉnh thoảng vươn cái lưỡi vừa dày vừa rộng nhẹ nhàng liếm liếm mặt của y, an ủi: “Đừng sợ, ta đã đến rồi.”

Trần Hiển Hâm ủ hơn nữa ngày, cuối cùng mới chịu ló đầu ra khỏi lớp lông ấm áp kia, đỏ mặt ngượng ngùng, nới rộng ra một chút khoảng cách với Bệ Ngạn: “Ừm, em không sao đâu.”

Bệ Ngạn cẩn thận quan sát, thấy Trần Điển Hâm đúng thật là an nhiên vô dạng (kiểu như “không bị sứt mẻ tí nào”=))), mới an tâm hơn một chút, hỏi: “Sao em lại đến đây? Là kẻ nào đưa em đến đây hả?!” Bệ Ngạn quá nóng lòng tìm người, nên cảm xúc khó tránh khỏi có chút không kiềm chế được. Rốt cuộc là kẻ nào, kẻ nào dám động đến người của Long lão Tứ hắn?!

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, à đúng rồi, may mà lúc nãy có thầy Lý…” Trần Điển Hâm nhìn lại, làm gì còn bóng dáng Lý Huyền Cơ nữa? Không biết từ lúc nào, thầy Lý đã đi mất.

Thầy Lý không thấy đâu, nhưng lại thấy bốn vị “thân thích” rốt cuộc cũng đã chạy đến. Lúc thuyền bay vừa hạ cánh còn nói chuyện, vừa nãy bay qua thảo nguyên, thấy nhà của một người dân, tuy đã hơn nửa đêm nhưng lại có ánh sáng bừng lên, nghe nói là nhà đó mới vừa có một cặp song sinh chào đời.

Cái đám người này, căn bản là không phải đến cứu người, mà giống như khách du lịch vậy đó. Bệ Ngạn tức giận đến ngứa răng ngứa lợi, cũng may là Trần Điển Hâm bình an vô sự, hắn mới không thèm tính sổ cái đám kia.

……

Nửa tháng sau, Trần Lĩnh Nam gặp bạn mình là ông chủ Trương tại một buổi tiệc, đứng cạnh đối phương là một ông cụ tóc hoa râm.

Ông chủ Trương tươi cười chúc mừng Trần Lĩnh Nam: “Chúc mừng ông chủ Trần, nghe nói mấy món bảo bối bị mất trộm của ngài đã tìm về được rồi?”

Trần Lĩnh Nam vẻ mặt xúi quẩy: “Tìm về cái gì mà tìm về? Đến lúc về đến tay thì cũng đã nát bấy hết rồi.”

Ông chủ Trương cười ha hả: "Xem ra gần đây vận may của ông chủ Trần không được tốt lắm nhỉ? Để tôi giới thiệu cho ngài một vị cao nhân nhé, giúp ngài đổi vận một tí." Nói xong, ông ta vẫy vẫy tay: "Vị đứng bên cạnh tôi đây chính là bậc thầy phong thủy cấp quốc gia — Lý Huyền Cơ, còn gọi là thầy Lý đấy."

Biểu tình của Trần Lĩnh Nam cứ như là gặp quỷ: "Cái gì cơ?! Đây là Lý Huyền Cơ?! Vậy người tháng trước ngài giới thiệu cho tôi là ai?!" Vị thầy Lý mà ông chủ Trương giới thiệu lần trước, rõ ràng là một chàng trai trẻ.

Biểu tình của ông chủ Trương càng giống gặp quỷ hơn: "Tháng trước? Tháng trước tôi đi công tác ở Singapore mà, đâu có trở về đâu!"

……

Bệ Ngạn rất rất hối hận, hắn thấy cái thẻ bài kia tràn ngập phật khí, thì đương nhiên là thứ có thể trừ tà, hơn nữa còn có sát khí trên lông của Nhai Xế, nghĩ chỉ cần mang vào cho y, thì tất tần tật mọi loại tà vật đều không thể tiếp cận được với Trần Điển Hâm. Thật không ngờ, cái thẻ bài kia lại là "một đôi" với cái bát bằng xương, cái gì tà cũng đều trừ, tiếc là trừ không nổi quỷ hồn của Sở Bố trên người. Ngược lại còn vì thế, mà gặp phải một đống phiền phức.

Đến bây giờ, hắn vẫn không đồng ý cho Trần Điển Hâm về lại "nhà mẹ đẻ", biệt thự nhà họ Trần thật sự rất cổ quái.

Nhưng cho dù có cố ý lảng tránh đi chăng nữa, thì có một số việc vẫn trốn không được. Hôm đó, Trần Lĩnh Nam gọi đến, lệnh cho y phải đến dự một buổi tiệc tối xã giao.

Trần Điển Hâm khổ sở ra mặt, cái gì mà tiệc tối xã giao chứ? Nói trắng ra là đại hội xem mắt làm quen đi cho xong. Nghĩ đến người kia nhà mình, nếu mà biết mình đi xem mắt… Y rùng mình một cái. Đang muốn phản đối, bác bỏ, Trần Lĩnh Nam lại giáng thêm một câu: "Nhãi con chết tiệt, mấy tháng rồi không chịu về nhà, có phải đã quên ta là bố của con rồi không?! Xem ra ông già này nuôi không con mấy chục năm rồi! Đêm nay con mà không đi, thì đừng gọi ta là bố nữa!"

……..

Cùng lúc đó, trong văn phòng Hình trinh U đội của thành phố G, Cao Đại Toàn cũng trưng ra cái mặt như đưa tang: "Mẹ à, chẳng phải con vẫn còn trẻ sao, không cần gấp…"

"Không cần gấp?! Mày cũng sắp 40 đến nơi rồi, còn không gấp cái gì? Có phải muốn mẹ mày đến chết vẫn không được ôm cháu đúng không hả?! Đêm nay mày mà không đi, thì đừng gọi ta đây là mẹ!"

……..

"Anh Diêu này, em có hai vé đi dự tiệc tối ở khách sạn Century, cùng đi đi, đêm nay chúng ta đến thử xem món lẩu cay nổi tiếng ở đó như thế nào đi?" Công lực ôm đùi của trợ lý Tiểu Trần là vô địch thiên hạ, gần đây Diêu Nhiếp càng ngày càng nổi, bây giờ mà không ôm thì còn đợi đến khi nào chứ?

Diêu Nhiếp hơi khó xử, trong nhà còn một tên "chó săn" kêu than đói bụng nữa… Nhưng nghĩ lại, tối hôm qua tên kia dám làm xằng làm bậy trên người mình, hắn xứng đáng bị đói bụng!

"Đi! Cùng đi nào!".

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Không phải tôi cố ý dừng đúng lúc này đâu.

Thật ra là câu chuyện kia kết thúc còn chưa đến 2000 chữ, cho nên tôi mới đưa phần mở đầu của chuyện tiếp theo lên luôn.

Xem đến đây mà vẫn không biết thầy Lý là ai, thì tôi sẽ, tôi sẽ… Thôi quên đi.

Ngày mai bổ sung thêm thịt, vốn định viết thêm mấy phần vào nồi (thịt).

Nhưng nếu nói vậy, thì quá trình sẽ bị đè ép giới hạn, mỗi tiểu công đều biến thành "Khoái thương hiệp" (khoái là nhanh, thương là súng, hiệp trong hiệp sĩ á, mn tự liên kết, liên tưởng ra đi nhé =D) hết, thế thì chẳng những bị các người ném đá, mà nhóm tiểu công cũng sẽ không buông tha cho tôi….

Cho nên trước tiên cứ bổ sung một đôi thôi.

Mặt khác, tôi không hề quên otaku ven hồ Đại Minh đâu à, xin mời những đồng chí muốn tàn trữ thì 9h chạy qua nhận hàng nhé.

……

**Phật tính hật tính (zh. fóxìng , ja. busshō, sa. buddhatā, buddha-svabhāva) là thể bất sinh bất diệt của mọi loài theo quan điểm Đại thừa. Theo đó, mọi loài đều có thể đạt giác ngộ và trở thành một vị Phật, không bị đời sống hiện tại hạn chế. Muốn tìm hiểu rõ hơn thì đây…

***Bổn tâm: Bổn lai diện mục

68. Chương 12-1: Kiếp Trước Kiếp Này

Hôm trước làm xong lại quên lưu nên hôm nay mới có thời gian làm lại, uầy…… lần này mà quên lưu nữa chắc điên mất. XD

~~……

Bạn đã từng nghe đến liệu pháp đánh thức kiếp trước chưa? Bằng cách thôi miên, bạn có thể nhớ lại những hồi ức ở kiếp trước. Rất khó để biết được có kiếp trước kiếp này, hay nhân quả luân hồi thật không?

Nếu thật sự có kiếp trước, bạn có muốn biết không, xem hình dáng kiếp trước của mình như thế nào?

……

Diêu Nhiếp không hề biết bản chất của loại tiệc tối kiểu này, dù sao đến cũng chỉ để ăn vài món gì đó, uống chút rượu, hay nếu có người đến gần thì tán gẫu vài ba câu mà thôi. Dù sao thì chuyến đi lần này của bọn họ, còn có thể khiến cho các mối quan hệ được mở rộng thêm, chả có gì xấu cả.

Nhưng mà, bởi vì Diêu Nhiếp đã quay lại đài truyền hình, nên lại được giới truyền thông chú ý. Bên ngoài anh luôn phải giữ hình tượng MC của đài truyền hình, ăn có vài món thôi mà cũng tê cứng hết cả chân tay, đương nhiên là không thoải mái rồi, cho dù trước mặt có bày đầy sơn hào hải vị, cũng thấy thật vô vị. Lại nghĩ đến "chó săn" còn đang đợi mình về nhà nấu cơm, nếu hắn biết mình đi ăn uống ở ngoài, mà bỏ mặc hắn đói mốc meo ở nhà… Diêu Nhiếp lắc đầu, lại rót thêm một ly rượu nữa.

Hay là gọi về nhà bảo hắn đến nhà lão Tứ ăn nhờ một bữa đi, chứ không thì đêm nay mình thành "Hoa cúc úa tàn" mất. Diêu Nhiếp vừa ấn số điện thoại, thì trợ lý Tiểu Trần lại trưng ra vẻ mặt hưng phấn dẫn theo một cô gái đi đến: "Diêu MC, để em giới thiệu cho anh, vị này là con gái của thị trưởng thành phố G, tổng giám đốc tập đoàn Mỹ Di, quý cô Mộ Dung Trác Việt…"

Tiểu Trần đúng là không biết nhìn sắc mặt người khác gì cả, không thấy anh đang gọi điện thoại sao?

Tuy rất bất mãn, nhưng anh vẫn phải giữ hình tượng, đành nói với Nhai Xế: "Tôi còn có chút việc, về nói sau nhé." Rồi tùy tiện lướt qua hắn. Sau đó lại trưng ra nụ cười đầy chuyên nghiệp của MC: "Xin chào cô Mộ Dung."

Ở một nơi khác trong hội trường, tình trạng của Trần Điển Hâm cũng không tốt hơn Diêu Nhiếp là mấy. Đừng nói đến việc y là cậu hai nhà họ Trần, chỉ bằng cái địa vị tiến sĩ kia của y, cũng đủ để những cô gái còn độc thân lũ lượt kéo đến. Cho nên trong bàn của y ngoại trừ y ra, tất cả đều là nữ.

Trần Hiển Hâm tư chất thông minh, từ cấp ba đã bắt đầu nhảy lớp liên tục, để đuổi kịp áp lực học tập không hợp tuổi, cuộc sống của y chỉ xoay quanh học và học, thời thanh xuân cũng trải qua bằng việc học.

Để tập trung vào nghiên cứu sinh, cuộc sống lại bị nghiên cứu khảo cổ chiếm hết thảy thời gian. Y căn bản không biết phải cư xử với phụ nữ như thế nào, đến tận 30 tuổi, y vẫn là một ông chú còn zin. (lão xử nam =)))

Đối diện với ánh mắt hổ thị đam của những cô gái độc thân kia, y chỉ còn biết cúi đầu lặng lẽ ăn chút gì đó.

Nhìn gườm gườm như hổ rình mồi.

Cao Đại Toàn thì ngược lại không hề bị gò bó như hai người kia, chẳng qua cứ nghĩ đến người ở nhà không có cơm ăn, Cao Đại Toàn liền lo lắng, lo lắng lắm lắm, đau lòng quá đi mất… Cứ như vậy cả đêm, thì không biết tên kia sẽ ăn bao nhiêu thứ trong nhà anh nhỉ. Nói không chừng về muộn một tí, toàn bộ nhà anh đều bị nuốt sạch rồi cũng nên.

Mấy kiểu xem mặt làm quen cao cấp thế này, đương nhiên sẽ có MC để khuấy động không khí. Ngay khi mọi người ăn uống xong xuôi, MC đứng trên sân khấu công bố: "Kính thưa quý ông quý bà. Đêm nay chúng ta đã rất may mắn khi mời được nhà tâm lí học nổi tiếng của nước ta, giáo sư Viên Nhuận!"

Diêu Nhiếp quay đầu lại nhìn, quả nhiên tên rất hợp với người, dáng vẻ vị giáo sư này đúng là đủ viên nhuận** nha, cả người tròn vo như quả bóng.

Cô nàng con gái thị trưởng hình như cũng biết vị giáo sư "Viên" này, khẽ thốt lên một câu: "Ô, là giáo sư Viên thật sao?"

Diêu Nhiếp tò mò hỏi: "Cô Mộ Dung biết ngài ấy ư?"

Ngược lại, Mộ Dung Trác Việt nhìn anh một cách kỳ quái: "Anh không biết sao? Khoảng thời gian gần đây ngài ấy là người nổi tiếng nhất cả nước đấy. Dự án nghiên cứu gần đây của ngài ấy là— dùng thuật thôi miên đánh thức ký ức kiếp trước của con người, đã khiến cho cả thế giới rúng động. Ngài ấy cho rằng con người có kiếp trước."

Đang nói chuyện, thì MC trên sân khấu lại hào hứng tuyên bố: "Đêm nay giáo sư Viên sẽ tiến hành thôi miên về kiếp trước cho chúng ta thấy ngay tại đây, chúng ta hãy cùng chờ xem ai sẽ là người may mắn được mời lên sân khấu, biết đâu nhờ chuyện này mà mọi người có thể tìm được người yêu kiếp trước thì sao…" Đương nhiên, đây chỉ là cách nói lãng mạn của MC mà thôi. Chưa nói đến rốt cuộc có kiếp trước hay không; mà nếu có kiếp trước thật, thì chắc gì đã chuyển thế; mà cho dù cả hai người đều đã chuyển thế, thì giữa biển người mênh mông làm gì có chuyện trùng hợp mà được gặp nhau lần nữa?

Nhưng vì màn quảng cáo của MC rất thông minh, nên đám người bên dưới vô cùng hào hứng, đều giơ tay muốn được chọn.

Tầm mắt của MC quét một vòng bên dưới sân khấu, cuối cùng rơi vào người Diêu Nhiếp: "A? Đây chẳng phải là Diêu MC của "Khám phá khoa học" sao? Anh cũng ở đây à? Quá tốt rồi, vậy chúng ta liền mời Diêu MC làm người đầu tiên được nếm thử con cua này đi!"

Diêu Nhiếp thừa lúc mọi người đều chú ý lên sân khấu, rốt cuộc đã có thể mặc kệ hình tượng mà ăn uống thả phanh, ngay lúc miệng nhét đầy thức ăn, thì qua lời giới thiệu của MC, anh lại trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn. Mọi cố gắng để duy trì hình tượng lúc trước đều trở nên vô ích!

Đã đến nước này rồi, anh không thể xua vịt được, cũng không thể từ chối được nữa. Diêu Nhiếp cố hết sức nuốt hết thức ăn trong miệng xuống, sau đó lau miệng bước lên sân khấu.

Trần Điển Hâm âm thầm giật mình, là Diêu MC thật sao? Cậu ấy với Lão Thất không phải là một đôi sao? Sao lại tham dự tiệc làm quen kiểu này? Chẳng lẽ cũng bị gia đình ép buộc?

Cao Đại Toàn vừa thấy Diêu Nhiếp cũng đến dự, vội vàng rụt cổ lại, hy vọng Diêu Nhiếp đừng phát hiện ra. Quen biết Diêu Nhiếp cũng lâu rồi, nên Cao Đại Toàn biết đôi khi Diêu Nhiếp rất là xấu bụng, nếu Diêu Nhiếp mà đi mách lẻo với Tiểu Đào, thì nhà mình đen đủi là cái chắc. Lúc Tiểu Đào không vui thì sẽ ăn uống không ngừng nghỉ, có một lần Tiểu Đào nổi giận, loáng một cái đã nuốt sạch sành sanh hồ chứa nước, lưng Cao Đại Toàn đổ mồ hôi lạnh. Sau đó Cao Đại Toàn phải báo cáo lại cho cấp trên, còn nói dối là hồ chứa nước đã bị sinh vật không xác định ngoài hành tinh tập kích…

Nhưng mà Cao Đại Toàn cũng rất có hứng thú với kiếp trước của Diêu Nhiếp, đội trưởng Quân đoàn cũng từng nhắc nhở anh phải để ý đến Diêu Nhiếp. Dù sao thì có mấy người bình thường nhặt được xá lị sẽ cho vào miệng chứ? Hơn nữa ngay cả chính Diêu Nhiếp cũng không thể giải thích được tại sao lúc ấy lại làm như vậy. Bọn họ nghi ngờ, có thể Diêu Nhiếp có chút quan hệ đặc biệt với chủ nhân của viên xá lị ấy, cũng có thể kiếp trước của Diêu Nhiếp căn bản là Lưu Bá Ôn!

MC đặt câu hỏi: "Diêu MC, xin hỏi anh có tin là có kiếp trước không?"

Thật ra Diêu Nhiếp vừa nãy có uống vài ly rượu, đã có chút say, nhưng may là lý trí vẫn còn giữ được tỉnh táo, hiểu rõ vị trí MC chương trình ban khoa giáo của mình, anh trả lời đưa đẩy rất khéo: "Tôi tin rằng tất cả mọi chuyện đều có cơ sở khoa học chứng minh." Đây là câu trả lời tiêu chuẩn của tổ chuyên mục bọ anh, không phủ định, cũng không chắc chắn.

MC không thể bắt bẻ câu trả lời của anh, bất đắc dĩ nhún vai: "Được rồi, để cho Diêu MC trải nghiệm thử xem, nói không chừng sau khi trải nghiệm xong, anh mới tin. Xin mời giáo sư Viên bắt đầu đi."

Mấy nhân viên vừa khênh ra một cái đi-văng, giáo sư Viên liền bảo Diêu Nhiếp nằm xuống để bắt đầu tiến hành thôi miên. Nhưng Diêu Nhiếp vừa mới bước vào giai đoạn thả lỏng, thì quá trình thôi miên đã bị gián đoạn, ngoài cửa truyền đến một tiếng động rất lớn.

"Thưa ngài, ngài không có thiếp mời nên không thể vào! Thưa ngài! Thưa ngài!" Bảo vệ khách sạn và quản lí tiền sảnh cố hết sức để ngăn cản người đàn ông đang xông vào kia, có thể do chỉ số sức mạnh của hắn ta quá cao, thế nên không thể làm gì khác.

Diêu Nhiếp mở mắt ra, liền nhìn thấy Nhai Xế mang vẻ mặt thù địch, nổi giận đùng đùng lao về phía anh, bất chấp tất cả, đưa tay kéo anh dậy: "Về nhà!" Nghe điện thoại bảo có người muốn giới thiệu bạn gái cho Diêu Nhiếp, Nhai Xế không thể nhịn nổi nữa, lần theo hơi thở của Diêu Nhiếp mà tìm đến. Thật to gan, kẻ nào dám mơ tưởng đến người của ta?!

Diêu Nhiếp uống say, lại nghe thôi miên nửa ngày, buồn ngủ díp cả mắt, vừa thấy Nhai Xế liền bước đến: "Ôm ôm."

Nhai Xế không nói thêm gì nữa, ôm lấy Diêu Nhiếp rời đi. Để lại đám người đang trợn mắt há mồm trong hội trường…

…….

Nhai Xế ném Diêu Nhiếp lên giường, động tác có chút thô lỗ lột anh trần truồng, miệng còn hung tợn chất vấn: "Đêm nay đi đến đấy để làm gì?!"

"Ăn cơm…" Đôi mắt say lờ đờ của Diêu Nhiếp híp lại, xung quanh đôi mắt được bao phủ bởi một lớp hồng hồng, không ngờ trong mắt Nhai Xế lại thấy lửa tình bùng cháy, trông thật ngon miệng.

Nhai Xế liếm liếm đôi môi khô khốc, màu mắt bắt đầu tối dần: "Em còn được ăn no, còn ta lại phải chịu đói thế này đây!"

Diêu Nhiếp ôm chăn xoay người không thèm để ý tới hắn: "Em mệt lắm, anh muốn ăn thì tự làm đi."

Nhai Xế một phen cởi quần áo của mình ra: "Vậy thì ta sẽ ăn em!"

Tục ngữ nói rất đúng, no ấm tư dâm dục****, còn có một câu khác nữa là: say rượu loạn tính. Nhai Xế thấy những lời này, hoàn toàn chuẩn xác với kẻ đang nằm dưới thân hắn đây. Diêu Nhiếp đá chăn ra, rất dũng cảm nằm dạng ra thành hình chữ "Đại ": "Đến đây đi! Hầu hạ ông đây cho tốt vào!" =)))

@@@

Khóe mắt Nhai Xế giật giật, quả nhiên là say rồi, hôm nay lại còn quá mức chủ động cởi mở nữa chứ?

Thịt dâng tận miệng ngu sao không ăn, Nhai Xế xoay người tìm một lọ nước, hiện ra nguyên thần, làm phép để lọ nước tưới lên người mình. Sau lần dùng chân thân để "chiến đấu ngoài trời" với Diêu Nhiếp xong, Nhai Xế liền nghiện, tìm đến suối Tụ Thần lấy về nguyên một thùng nước suối. Đáng tiếc Diêu Nhiếp thà chết chứ không theo, vẫn không phát huy được công dụng. Nếu đêm nay em ấy đã tích cực như vậy, ta nghĩ, đây chính là lúc tận hưởng.

……

Diêu Nhiếp nhắm mắt, mơ mơ màng màng buồn ngủ. Đột nhiên, anh cảm thấy phần dưới một trận vừa ẩm ướt ấm nóng, vừa tê dại, anh mở mắt ra nhìn, liền tỉnh rượu hết nửa phần. Mõm dài, mắt vàng, sừng rồng, lông đen tuyền, đuôi báo… Đây chẳng phải là chân thân của Nhai Xế sao?! Nhìn xuống chút nữa, "cậu em nhỏ" của mình bị Nhai Xế mút liếm trêu chọc, đã sớm không chịu thua kém mà ngẩng đầu ưỡn ngực rồi.

Đầu lưỡi của Nhai Xế thô ráp giống như bao động vật họ mèo khác, giống y như giấy ráp, từng chút từng chút liếm lên "lưỡi kiếm" của Diêu Nhiếp, ma xát lên lớp thịt non mềm bên trên, mang theo chút đau đớn, lại càng kích thích khoái cảm tăng vọt.

Diêu Nhiếp vứt luôn cả e thẹn lúc trước, cũng quên luôn bài học đau đớn hôm đó, chỉ lo theo đuổi khoái cảm tình dục, còn chủ động ôm lấy đầu của Nhai Xế, lắc lư thắt lưng liên tục, muốn dùng "lưỡi kiếm" của mình để lấp đầy miệng hắn.

" Ah… Không đủ, em còn muốn ~~ "

Nhai Xế chưa bao giờ được thấy vẻ mặt say đắm như thế của người yêu, lửa dục bừng bừng chưa từng có, hắn ra lệnh bằng chất giọng khàn khàn trầm thấp: "Tự mình ôm lấy chân, mở đùi ra, nếu không ta sẽ không liếm!"

Diêu Nhiếp ngoan ngoãn nghe lời, hai tay ôm lấy hai chân căng ra, hai chân mở ra rất lớn, bày ra hình chữ "M".

Nhai Xế ngay lập tức xông đến, liếm láp từ "lưỡi kiếm" liếm dần xuống cái túi màu hồng bên dưới, đùa bỡn hai quả cầu nho nhỏ bên trong, lại cố ý dùng đầu lưỡi thô ráp để day liếm, đâm chọc đùa bỡn cái miệng nho nhỏ mẫn cảm vô cùng này. Diêu Nhiếp cảm thấy nơi miệng nhỏ đang không ngừng trào ra một luồng dâm dịch trong suốt, tê dại ngứa ngáy như khi đi tiểu, trộn lẫn với nước bọt của Nhai Xế chảy dọc xuống "lưỡi kiếm", qua hai quả cầu, chảy xuống đáy chậu

, chảy đến tận cái lỗ nhỏ đang hơi hơi co rút lại kia nữa…

Toàn bộ bên dưới Diêu Nhiếp đều đã ướt sũng, dưới ánh đèn phát ra ánh sáng trong suốt bóng loáng.

Liếm láp một hồi, hai quả cầu của Diêu Nhiếp bắt đầu trở nên cứng rắn nở lớn, lỗ nhỏ cũng đang run rẩy, mắt thấy sắp đạt cao trào. Nhai Xế lại đột nhiên dời mục tiêu, đầu lưỡi thô ráp cuộn lại như hình ống, đâm vào lỗ nhỏ ướt đẫm của Diêu Nhiếp.

"A ~~" một tiếng rên rỉ cao vút. Trong cơn kích thích bất thình lình, Diêu Nhiếp bắn tinh. Anh mềm mại tan chảy ngã xuống giường, một cảm giác kỳ diệu dâng lên, kéo dài dư vị.

Nhai Xế không hề ngừng lại động tác nơi miệng, đầu lưỡi thô ráp cứ xoay tròn nơi lỗ nhỏ, đâm vào rút ra, bắt chước động tác lúc làm tình, quấy nhiễu chà sát lớp thịt non bên trong nội vách. Lưỡi của dã thú đủ dài, hắn ngựa quen đường cũ tìm được nơi mẫn cảm nhất của Diêu Nhiếp, dùng sức ấn xuống.

Diêu Nhiếp "A ~" lên một tiếng, phần eo run run giật nảy, hiển nhiên, đã tiến vào trạng thái ấy một lần nữa.

Nhai Xế rút đầu lưỡi ra, nhìn khoảnh khắc phóng đãng hiếm hoi của người yêu, bộ dáng dâm loạn, khiến cự vật nơi đúng quần đã sớm khí thế bừng bừng, trên cây gậy lớn màu đỏ sậm còn có thể thấy tĩnh mạch nổi lên rất rõ ràng.

"Nằm sấp lại, nhếch mông lên cao!" Nhai Xế nheo mắt, liếm liếm khóe miệng ra lệnh.

Diêu Nhiếp xoay người, quỳ sấp trên giường, mông cong lên, lỗ nhỏ bị liếm đến sưng đỏ đang hé ra khép lại…

Nhai Xế rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, cầm thương lên ngựa. Chân thân dài chừng 3m, cự vật cũng thô to bằng đùi của một người. Hắn sợ Diêu Nhiếp không chịu nổi, cố ý thu nhỏ thân hình lại, nhưng cũng lớn hơn kích thước bình thường của đàn ông châu Á rất nhiều. Hắn nhất thời gấp gáp, lại không có thói quen dùng chân thân "làm việc", nhất thời không cắm vào được.

Diêu Nhiếp đành phải tự mình dùng hai tay nới rộng lỗ nhỏ ra, để cho hắn cắm vào. Còn quay đầu lại than thở một câu: "Ưm… Nhanh lên!" Khóe mắt ửng đỏ mê mang. Khiến cho Nhai Xế si mê muốn chết, hận không thể nuốt luôn anh vào bụng.

Hắn lại trực đảo Hoàng Long lần nữa, lúc này lại có thêm sự chủ động hỗ trợ của Diêu Nhiếp, thế nên tiến vào vô cùng thuận lợi. Cảm nhận sự hòa hợp của thân thể, cả thân thể lẫn linh hồn đều tràn đầy hạnh phúc, khiến cho bọn họ đồng thời phát ra một tiếng thở dốc đầy thỏa mãn.

Đợi đến khi Diêu Nhiếp bắt đầu thích ứng được với cự vật, khi nội vách chủ động co rút lại, Nhai Xế bắt đầu điên cuồng đâm vào rút ra.

Động tác tràn ngập hoang dã và hung mãnh của dã thú, thúc vào đến mức Diêu Nhiếp không thể khống chế phát ra tiếng rên rỉ: "A! A!" mỗi tiếng phát ra, càng thổi bùng lên thú tính của dã thú, va chạm càng thêm mãnh liệt, tần suất càng nhanh thêm, giống hệt như máy đóng cọc.

Diêu Nhiếp đáng thương đã không thể thốt ra được một âm thanh nào nữa, lớp lông của Nhai Xế ma xát với cái lưng ướt đẫm mồ hôi của anh, cự vật vừa thô vừa to triệt để mở rộng nội vách, nhồi khít chặt, không chừa một chút khe hở nào.

Người Diêu Nhiếp co rút từng cơn, Nhai xế biết anh sắp bắn tinh, cố ý ôm lấy Diêu Nhiếp thay đổi phương hướng, khiến cho mặt anh đối diện với tấm gương trên tủ quần áo, ra lệnh: "Mở mắt ra."

Diêu Nhiếp nghe vậy mở đôi mắt phủ đầy sương mù ra, chỉ thấy trong gương, mình đang bị một con thú cầm giữ, làn da trắng nõn đối lập với bộ lông đen tuyền. Diêu Nhiếp có thể nhìn rất rõ ràng cự vật màu đen của Nhai Xế đang ra ra vào vào lỗ nhỏ của mình, cái túi màu đỏ sậm chụp lên cánh mông của mình. Mà mình lại vì sự xâm phạm của dã thú, mà dục vọng tăng vọt, lưỡi kiếm nương theo động tác đưa đẩy của Nhai Xế mà không ngừng cọ vào bụng.

Loại cảm giác phía sau lưng này, giống như tư thế giao cấu của dã thú, hơn nữa mình lại thật sự đang cùng một con thú to lớn giao hợp, loại kích thích này thật sự quá mức mãnh liệt, Diêu Nhiếp không thể khống chế thêm nữa, cơ thể căng thẳng, nội vách nhanh gchóng xiết chặt, theo nhịp đong đưa bắn ra tinh dịch trắng đục.

Mà Nhai Xế khi bị anh xiết chặt như thế, cũng sắp đạt cao trào, gốc cự vật lại đột nhiên bành trướng thêm, vốn lỗ nhỏ đã bị nhồi đầy rồi, giờ lại còn lớn một vòng nữa.

Diêu Nhiếp phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn, Nhai Xế vươn đầu lưỡi liếm mồ hôi trên lưng anh, ôn nhu an ủi.

Sau đó, một lượng lớn tinh dịch bắn vào sâu nội vách của Diêu Nhiếp. Thời gian Nhai Xế bắn tinh rất lâu, số lượng cũng nhiều, tiếng nước ba ba phát ra từ tràng ruột mong manh mẫn cảm của Diêu Nhiếp, lại làm cho hắn cương lần nữa…

Cự vật của Nhai Xế bị tắc lại ở lỗ nhỏ, một lượng lớn tinh dịch không thể chảy ra, mắt thấy bụng của Diêu Nhiếp không ngừng trướng lên, giống y như phụ nữ có thai.

Nửa giờ sau, Nhai Xế cuối cùng cũng bắn tinh xong, rút cự vật ra, tinh dịch trắng đục cũng từ lỗ nhỏ phía sau và phân thân chảy ra…

Nhai Xế cảm thấy rất thỏa mãn, liếm khô người Diêu Nhiếp, lại dịu dàng với anh thêm một hồi, rồi kéo anh vào trong lòng, dùng bộ lông ấm áp của chân thân bao bọc lấy anh, ngủ ngon. Đến nỗi quên ăn cơm… Ai quan tâm chứ?

69. Chương 12-2

Diêu Nhiếp cảm thấy anh cần phải đi gặp bác sĩ tâm lý một phen, anh sắp suy sụp rồi!

Ngày hôm sau khi anh tỉnh rượu, chẳng những từ đầu đến chân không chỗ nào không đau, mà còn nhớ đến tối qua mình say rượu loạn tính, một đêm phóng đãng, quả thật là vừa thẹn vừa quẫn vừa tức mà. Tên Tiểu Thất khốn khiếp dám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thừa dịp mình uống rượu say mà dùng chân thân xuất trận, nếu mình mà còn tỉnh táo, thì sao có thể đồng ý được chứ? Hơn nữa lại còn chủ động như thế nữa…

Tồi tệ nhất chính là, bây giờ anh đã nhớ ra tất cả rồi, tối qua Nhai Xế đã xông vào "tiệc xã giao của người nổi tiếng" mà vác mình đi, vậy mà mình còn đầu hoài tống bão* nữa chứ… Mấy tờ báo hôm nay chắc chắn sẽ giật tít: người đàn ông thần bí xông vào tiệc xã giao, cướp đi MC nổi tiếng. Thực hư chuyện Diêu Nhiếp là đồng tính!…

* Đầu hoài tống bão: chỉ những người lao vào vòng tay của người khác chỉ vì muốn thực hiện mục đích của mình.

Ông giết! Ông chỉ vừa mới quay lại đài truyền hình làm MC thôi, sẽ không bị sa thải lần nữa chứ? Không phải muốn chơi ông chứ?!

"Đừng cắn, trên chăn đều là thứ chúng ta bắn ra tối qua đó." Nhai Xế kéo chăn ra khỏi miệng Diêu Nhiếp.

Mặt Diêu Nhiếp xanh như tàu lá: "Phi phi phi!" Phun nước bọt.

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng: "Sao nào? Còn ghét bỏ gì nữa? Lần trước chẳng phải em còn ăn đến vui vẻ sao…"

"Em bóp chết cái đồ không biết xấu hổ nhà anh! Tại anh hết đấy!" Diêu MC hóa thân thành Diêu quỷ dạ xoa, cưỡi lên người Nhai Xế, bóp cổ hắn. (chệt chệt)

Nhai Xế không đau không ngứa, vẻ mặt còn rất hưởng thụ.

Diêu Nhiếp đột nhiên cảm thấy có chút không đúng lắm, cái gì đang đâm đâm vào mông của mình vậy nhỉ, vươn tay tóm lấy, mặt bỏ bừng bừng tức giận: "Động vật! Cầm thú! Súc sinh! Tôi kéo đứt nó, xem anh còn phát tình nổi không?!"

Nhai Xế xoay người một phát đặt anh ở dưới thân, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt cũng trở nên nguy hiểm: "Hừ! Ta còn chưa hỏi em đêm qua bỏ rơi ta để đi đâu làm gì đâu?!"

Diêu Nhiếp vừa nghe xong liền rụt người lại, khí thế nhất thời yếu đi trông thấy, sáng nay anh đã đau nhức từ đầu đến chân rồi, giờ lại thăng cấp thành từ trong ra ngoài đều đau luôn rồi.

……

Hôm nay là cuối tuần, khó có được một hôm trời nắng, nên sau khi Diêu Nhiếp rời giường liền đem cái chăn dính đầy "chứng cớ phạm tội" ném vào máy giặt giặt sạch sẽ. Lại thấy hôm nay thời tiết rất đẹp, nên liền cho thêm vài bộ quần áo mùa đông dày vào giặt cùng luôn.

Lúc phơi quần áo, anh đột nhiên phát hiện trong máy giặt còn sót lại một cái túi gấm nhỏ. Lúc này anh mới nhớ ra, 2 tháng trước về nhà đón tết, lúc trở về chú Bỉnh góa vợ trông giữ từ đường có đến tiễn, trước khi đi chú ấy có cho anh một cái túi gấm, bảo anh về nhà hãy mở ra xem, hình như bảo là có thể giữ bình an hay sao ấy?

Nhưng sau khi trở về, anh đã quên sạch chuyện này. Bây giờ muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc là cái gì, lại chỉ moi ra được một đống giấy vụn nát bấy…

Xem ra, vốn trong túi gấm có đặt một tờ giấy, có lẽ trên giấy còn viết thêm gì đó nữa, nhưng bây giờ đều đã biến thành một đống nát vụn rồi. Chú Bỉnh này, làm gì mà thần thần bí bí vậy chứ? Không thể nói trực tiếp với cháu được sao?

Gọi điện thoại về vùng quê miền núi rất khó khăn, không thì lần sau về nhà mình đi tìm chú ấy hỏi sau vậy. Vừa quay đầu lại, Diêu Nhiếp đã vứt chuyện này ra sau đầu.

……

Ngoài dự đoán của Diêu Nhiếp, anh đã trải qua một ngày cuối tuần trong yên tĩnh… Ngoại trừ chuyện bị Nhai Xế "quấy rầy" ra nhé.

Không hề có phóng viên tạp chí tin đồn gọi điện thoại đến hỏi, cũng không nhận được chỉ thị triệu tập của cấp trên. Mua báo hai hôm nay, cũng không thấy có tin gì liên quan đến mình cả, lúc này anh mới nhẹ nhõm hơn chút.

Lại nghĩ, loại gặp gỡ của người nổi tiếng thế này, căn bản là phóng viên không vào được, chuyện đêm hôm đó nhiều lắm cũng chỉ lan truyền quanh quẩn trong đó mà thôi, chắc cũng không truyền ra ngoài được đâu.

Đến đài truyền hình làm việc, trợ lý Tiểu Trần đã xông đến "quan tâm" Diêu MC trước tiên: "Anh Diêu này, đêm đó anh có khỏe không?"

Diêu Nhiếp nổi máu trong lòng, nếu không phải tại thằng nhóc này mời mình đến cái tiệc đêm rách nát đấy, còn giới thiệu cái gì mà con gái ngài thị trưởng cho mình, thì mình cũng đâu đến nỗi bị "gây sức ép" thê thảm như vậy! Anh trừng mắt nhìn Tiểu Trần một cái: "Tốt lắm."

Trên mặt Tiểu Trần rõ ràng viết hai chữ "nhiều chuyện", nhưng lại không dám hỏi thẳng, đành phải cố ý gợi chuyện: "Ai nha, anh không biết đâu, sau khi anh đi rồi giáo sư Viên đã mời con gái ngài thị trưởng lên để tiến hành thôi miên á. Anh đoán xem sau đó thế nào?" Tiểu Trần chớp chớp mắt, cố ra vẻ thần bí, khiến cho Diêu Nhiếp tò mò muốn chết. Mới tiếp tục nói: "Cô Mộ Dung kiếp trước đương nhiên cũng là con gái nhà giàu có!"

Nghe vậy, Diêu Nhiếp nhất thời bày ra vẻ mất hứng. Xì! Nhàm chán, cô gái này cũng thật tốt số quá, kiếp trước là con nhà giàu, kiếp này vẫn là con nhà giàu.

Tiểu Trần biết thừa anh đang nghĩ gì, lại bổ sung thêm một câu: "Nhưng hình như lại là một cô chủ số khổ, người yêu đi tòng quân đánh giặc, hi sinh. Cô ấy ở vậy, cuối cùng cũng không chịu nổi nỗi tương tư trống trải, tự sát mà chết. Kiếp này cô ấy đang muốn tìm lại người yêu kiếp trước để nối lại tình xưa đấy. Những nhân vật có tiếng tăm trong giới ở thành phố G đang bùng nổ kia kìa, nếu ai đó chính xác là người yêu kiếp trước của cô ấy, thì đúng thật là một bước lên mây, phấn đấu 30 năm cũng không bằng đâu! Hơn nữa, vẻ ngoài của cô Mộ Dung cũng rất xinh đẹp nha…"

Diêu Nhiếp đảo mắt xem thường: "Được rồi, lau nước miếng giùm đi. Vậy sao cậu không đi thôi miên luôn đi, xem thử có thể không cần phấn đấu 30 năm hay không?"

Nói đến đây, Tiểu Trần liền trưng ra vẻ mặt khóc tang: "Anh nghĩ em chưa làm thử chắc? Trên mạng có CD thôi miên của giáo sư Viên, em thử rồi, thật ra rất thành công. Sau khi em bước vào khung cảnh kiếp trước, muốn tiến về phía trước, nhưng động tác lại rất chậm, làm em sốt ruột muốn chết. Cúi đầu nhìn xuống, mẹ kiếp! Em thế mà lại là một con rùa to chứ!"

"Phụt!" Diêu Nhiếp nhất thời nhịn không đuời cười rộ lên: "Chẳng phải rất tốt sao, rùa sống lâu lắm mà. Chúc mừng cậu kiếp này đắc đạo thành người nha."

Tiểu Trần oán hận: "Anh cứ cười đi, nếu anh mà đi thôi miên, không chừng kiếp trước còn là một cái trứng rùa** đấy."

**Tác giả dùng từ "khốn khiếp" có nghĩa là "trứng rùa" hay chửi xéo là "rùa rụt cổ" đấy.

"Có cậu mới là trứng rùa ấy!" Diêu Nhiếp cười mắng một câu, đột nhiên nghĩ đến: "A? Thật ra chương trình kỳ tới chúng ta có thể làm về chủ đề thôi miên đi vào kiếp trước kiếp này, thừa dịp bây giờ đề tài này đang hot, chắc hẳn có thể tăng rating đấy."

Tiểu Trần ngay lập tức chân chó (nịnh nọt): "Anh Diêu quá sáng suốt! Kế hoạch này nhất định sẽ được thông qua!" Cuối cùng vẫn nhịn không được nhiều chuyện, lại chuyển chủ đề: "Đêm đó em họ anh xông vào hội trường vác anh rời đi, thật sự là vô cùng dũng mãnh, nhưng sao hắn lại bất ngờ xông vào thế?" Thật ra câu Tiểu Trần thật sự muốn hỏi là, Ngao Thất có thật là em họ của anh không đấy? Biểu hiện của hai người cũng quá mức thân mật, mờ ám rồi nha?

Diêu Nhiếp láu cá hơn Tiểu Trần nhiều, xoay người vứt lại một câu: "Tôi uống rượu say, nên bảo cậu ấy đến đưa về thôi!"

Để lại Tiểu Trần lẩm bẩm một mình: "Chỉ là về nhà thôi mà, cũng không cần phải náo loạn vậy chứ? Không biết còn tưởng là đến cướp dâu ấy chứ."

……..

Mộ Dung Trác Việt nằm trên giường, audio đang phát CD thôi miên của Viên Nhuận, giọng nói chậm rãi dịu dàng dẫn dắt cô bước vào ký ức của kiếp trước.

……Chuyển giọng cổ tranh cho hợp với kiếp trước nha

~….

Kiếp trước, Mộ Dung Trác Việt cũng là tiểu thư nhà giàu có, nhưng lại là do lão gia tư thông với người hầu sinh ra. Gọi là tiểu thư, nhưng địa vị trong thâm trạch đại viện(nhà sâu sân rộng) còn không bằng cả hầu gái nhị đẳng (bậc hai). Nàng có một vị biểu huynh (anh họ), là sai*** nha trong nha dịch****, hai người là thanh mai trúc mã, từ bé đã khắng khít. Hai nhà đã sớm định đâu ra đó, chỉ cần chờ nàng trưởng thành, là bọn họ có thể thành thân.

***Sai: người làm việc trong các dinh quan.

****Nha: chỗ quan lại làm việc ngày xưa, dịch: tôi tớ, binh lính, quân hầu.

Nàng ngày ngày ngóng trông đến ngày xuất giá, sớm thoát khỏi tòa nhà rộng lớn chẳng khác nào nhà giam này. Nhưng không ngờ, vẫn chưa đợi được đến ngày đó, thì phương Bắc lại có chiến loạn, triều đình kêu gọi tòng quân. Biểu ca bị bắt vào quân đội, ra chiến trường. Nàng đau khổ chờ đợi biểu ca trở về, nhưng mấy tháng sau, lại chờ được tin biểu ca đã chết trận nơi sa trường… Khung cảnh sau đó chợt lóe lên, lướt đến đoạn nàng treo cổ tự vẫn trên xà ngang ở cổng lớn tòa nhà.

……

Lần trước Viên Nhuận cũng thôi miên cô, nhưng bởi vì lúc đó đang trong bữa tiệc, thời gian ngắn ngủi, nên cô cũng chỉ xem được đến đây mà thôi. Rốt cuộc giữa lúc đó đã xảy ra chuyện gì, vẫn chưa thể nào biết được. Sau khi trở về, cô từ trên mạng tải về CD thôi miên, lúc này đây cô nhất định phải thấy được mặt sau của bước tiến triển này. Người khác đều đoán cô bởi vì quá thương nhớ người yêu chết trận mà trầm cảm sinh bệnh, hoặc là tự vẫn chết đi. Nhưng cô không tin, cô biết sự thật đằng sau mọi chuyện. Trong mơ hồ, cô chợt nhớ đến, trong bữa tiệc ngày hôm ấy có nhìn thấy một người, một người có bộ dạng rất giống với người anh họ kiếp trước của cô…

……..

Mắt thấy đã sắp đến giữa trưa, mà trợ lý Tiểu Trần vẫn chưa đi làm, Diêu Nhiếp không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ bởi vì hôm qua bảo cậu ta viết kế hoạch về chủ đề thôi miên dẫn lối về ký ức kiếp trước, nhưng cậu ta viết không được, cho nên không dám đi làm?

"Anh Tiền, Tiểu Trần hôm nay xin nghỉ hả?" Đúng lúc chế tác đến tìm anh để bàn chút chuyện, Diêu Nhiếp liền thuận tiện hỏi một câu.

Anh Tiền chậc một tiếng: "Đừng nói nữa. Thật M nó tà môn! Hôm nay vợ cậu ta gọi điện thoại đến xin phép, nói là tối hôm qua cậu ta đi ngủ, nhưng hôm nay gọi mãi vẫn không tỉnh dậy. Bây giờ đã đưa đến bệnh viện rồi…"

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Gần đây tôi đang đọc một quyển sách có liên quan đến thôi miên.

Bởi vì tôi giảng dạy môn tâm lý học. Cho nên hôm nay dưới tình huống nhận được sự đồng ý của học sinh, đã thôi miên dẫn dắt ký ức kiếp trước cho hai lớp.

Bởi vì khá đông người, cho nên thanh âm nhiễu loạn cũng nhiều, xác xuất thành công rất thấp, chỉ có 6 học sinh bước vào trạng thái. Và 3 học sinh thành công

Mỗi lớp thôi miên hai lần, mỗi lần 20 phút, bởi vì thời gian rất ngắn, nên 2 trong 3 trường hợp thành công đều chỉ nhìn thấy những đoạn rất ngắn, một học sinh chỉ thấy được khung cảnh xung quanh, mà chưa kịp nhìn xem mình như thế nào. Một học sinh lại thấy được bản thân mình, là một cô bé 7, 8 tuổi.

Còn một học sinh nhìn thấy mộ đoạn khá dài, cô ấy thấy mình là một người ăn xin bẩn thỉu, không có mẹ, cô khóc lóc tìm mẹ.

Trong trạng thái thôi miên, cô ấy bắt đầu khóc, nên tôi lập tức dẫn dắt cô ấy ra khỏi trạng thái.

Mặt khác có ba học sinh nam trong lúc thôi miên có hành động rất quái dị, ví dụ như có một cậu không ngừng đưa tay giơ rồi hạ tay xuống, cậu ta biết tay mình chuyển động, nhưng không thể khống chế được.

Nhưng khi tôi dùng ghi âm để tiến hành tự thôi miên, thử 3 lần, thì cả ba đều không thành công.

Về phần có kiếp trước thật hay không, tôi cảm thấy thôi miên, rất có thể sẽ lấy ra được những hình ảnh trong tiềm thức, sự tích lũy kinh nghiệm trong quá khứ, hoặc là thể hiện một số mong muốn nào đó đã bị thực tế đè nén, không khác nằm mơ lắm. Chả liên quan gì đến kiếp trước cả.

Đương nhiên, cũng không thể phủ định khả năng kiếp trước có tồn tại.

Đúng lúc, làm đề tài của sự kiện lần này luôn.

70. Chương 12-3

Hơ hơ, giờ t chỉ chung thủy với HSCL đến lúc hoàn thôi.

"Ngủ không tỉnh sao? Đây là bệnh quỷ gì vậy, chẳng lẽ là chảy máu nội sọ (chảy máu bên trong hộp sọ)? Đang khỏe mạnh sao tự dưng lại bị thế?" Diêu Nhiếp bỗng cảm thấy tiếc thay cho Tiểu Trần, cậu ta vẫn chưa đến ba mươi tuổi, con thì mới được một tuổi, nếu sau này vẫn ngủ mãi như thế không tỉnh lại… Hơn nữa hôm qua cậu vẫn còn vui vẻ bên cạnh mình, buôn chuyện khắp nơi. Sao mới qua một ngày đã nhập viện rồi?

Tâm trạng Diêu Nhiếp ủ rũ, anh vốn không hút thuốc, nhưng khi anh Tiền đưa điếu thuốc sang, vẫn nhận lấy, hai người đứng trên ban công, buồn bã hút thuốc.

Đúng lúc này thì chuông điện thoại lại vang lên, Diêu Nhiếp dụi tắt điếu thuốc đang hút dở một nửa, tiện tay ném vào thùng rác, sau đó nghe điện thoại: "Alo?"

"Tiểu Diêu, Trần Khánh Tường là nhân viên của đài truyền hình chỗ cậu à?" Giọng nói của Cao Đại Toàn mang chút tang thương truyền đến từ điện thoại.

Đúng vậy. Sao rồi?" Diêu Nhiếp không ngờ Cao Đại Toàn lại tìm mình, hơn nữa vừa mở miệng đã hỏi ngay về Tiểu Trần.

"Cậu ta ngủ mãi không tỉnh dậy, nên sáng nay đã nhập viện đúng không?" Câu này nghe có vẻ là câu nghi vấn, nhưng lại giống như đang khẳng định hơn.

"Sao anh biết?" Chà! Tin tức còn nhạy hơn cả anh nữa, anh cũng vừa mới biết việc này mà thôi.

"Mấy ngày nay trong bệnh viện xuất hiện rất nhiều bệnh nhân có tình trạng giống như cậu ta, sở của bọn tôi đã lập án điều tra rồi. Căn cứ vào những phân tích điều tra về tình trạng hiện nay, sở đã chính thức chuyển giao vụ án này cho Hình trinh U đội chúng tôi rồi."

Diêu Nhiếp vừa nghe xong, mắt lóe sáng: "Nói vậy, thì Tiểu Trần không phải là bị bệnh đúng không? Mà là bên trong có điều mờ ám?" Nếu quả thật là như vậy, thì Tiểu Trần có hi vọng được cứu rồi. Chỉ cần tìm ra nguyên nhân quấy phá mà thôi, có mấy anh em nhà họ Ngao ở đây, muốn tiêu diệt lũ yêu ma quỷ quái, còn không phải dễ dàng như bổ dưa thái rau hay sao? Sau khi chứng kiến uy lực của mấy an hem nhà họ Ngao xong, bây giờ Diêu Nhiếp thật sự đã xem bọn họ là Đấng toàn năng.

"Quả thật, vụ án này rất kỳ quái. Tối cậu có rảnh không? Tôi sang nhà cậu bàn chút chuyện." Cao Đại Toàn đề nghị.

Diêu Nhiếp suy nghĩ một chút mới nói: "Tối nay tôi phải ghi hình chắc tầm 7 giờ mới xong, các anh sang trước đi, có Tiểu Thất ở nhà đấy."

Cao Đại Toàn "Ah?" lên một tiếng, nghe như bị đau răng: "7 giờ hả… Cơm tối…"

Diêu Nhiếp ngộ ra, khó trách lại chủ động muốn đến nhà anh để bàn về vụ án như vậy, thì ra là có mục đích khác: "Được rồi, tôi sẽ đến nhà ăn đài truyền hình đóng gói mang về cho, không bỏ đói anh đâu mà sợ!"

Cao Đại Toàn vừa lòng: "Đúng là đồng chí tốt của tôi! À này, nhớ đóng gói 23 phần nhé, một mình Tiểu Đào có thể ăn sạch hai mươi phần đấy." Đêm đó sau khi từ bữa tiệc "làm quen" kia về đến nhà, quả nhiên trong nhà giống như châu chấu bay qua(1), chẳng những thức ăn trong tủ lạnh hóa thành hư không, mà ngay cả tủ lạnh cũng bị Thao Thiết nuốt luôn rồi.

Nhất thời, trong lòng Cao Đại Toàn tựa như có một ngàn con Alpaca (2) chạy như điên. Ngẫm lại mớ tiền lương ít ỏi của mình, tháng này lại còn phải chi thêm tiền mua tủ lạnh nữa chứ, anh đành phải chuyển hướng về phía bạn bè của mình, đương nhiên, Tam Vô là không thể nào rồi, tên nhóc đó nghèo kiết hủ lậu, keo kiệt bủn xỉn có tiếng rồi, muốn nhổ một cọng lông trên người cậu ta còn khó hơn lên trời nữa.

Hay là lông cừu cũng từ thân cừu mà ra, đến từ đâu, thì về lại đó đi, ví dụ như họ hàng thân thích của Tiểu Đào chẳng hạn…

……

Sau khi cơm no rượu say xong, Cao Đại Toàn ngồi trên ghế sa lon nói chuyện với Diêu Nhiếp, Tiểu Đào còn đang cần mẫn càn quét đồ ăn còn thừa trên bàn.

"Tôi không bị ảo giác đấy chứ? Tiểu Thất mà rửa bát hả?!" Cao Đại Toàn nhìn dáng người cao lớn đang ở trong phòng bếp kia, quả thật không thể tin nổi. Đây thật sự là cái tên Nhai Xế kiêu ngạo không ai bằng sao? Anh ta chậc chậc ngạc nhiên.

Diêu Nhiếp đắc ý: "Sau những cố gắng dạy dỗ và bồi dưỡng của tôi, anh ấy đã thay da đổi thịt, trở thành một con rồng bốn có hoàn toàn mới có thể thích nghi với nhu cầu xây dựng chủ nghĩa xã hội rồi!"

Nhai Xế rửa bát xong xuôi, vươn bàn tay ướt sũng ra nhéo nhéo mặt Diêu Nhiếp.

Cao Đại Toàn kỳ quái: "Ô? Rửa xong rồi hả? Chẳng phải còn một nửa kia nữa sao?"

Nhai Xế lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta một cái: "Các ngươi tự ăn thì tự đi mà rửa." Làm việc đó vì bạn đời của mình là trách nhiệm và bổn phận của giống đực, còn chuyện của người khác, ai dám bảo hắn làm, hắn sẽ đáp trả lại gấp mười lần cho tỉnh ra.

Cao Đại Toàn sờ sờ mũi, không dám nói không: "Ừ thì… Chờ Tiểu Đào ăn xong rồi rửa luôn…" Sau đó nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: "Về vụ án lần này, người bị hại đều có một đặc điểm chung, đó là đều tải CD thôi miên khám phá kiếp trước của Viên Nhuận từ trên mạng xuống, theo như người thân và bạn bè của họ nhớ lại, thì trước hôm xảy ra sự việc bọn họ đều sử dụng đĩa CD MP3 này để tiến hành thôi miên tại nhà."

"Nói vậy thì đĩa CD kia có vấn đề sao?" Mới chỉ nghe nói thôi miên có thể gây ra một số tác dụng phụ như suy nhược thần kinh, hay là rối loạn tinh thần thôi, chứ chưa bao giờ nghe nói thôi miên có thể khiến người ta không tỉnh lại cả.

Ngoài dự đoán của Diêu Nhiếp, chính là Cao Đại Toàn lại lắc đầu: "Thật ra cũng không phải, hôm nay tôi cũng tải CD kia xuống để tiến hành thôi miên, nhưng chả có gì xảy ra cả."

Trước kia Diêu Nhiếp cũng từng xem qua một số sách về lĩnh vực tâm lý học, nên thật ra cũng hiểu được một chút da lông trong đó: "Không phải ai cũng có thể bị thôi miên đâu, có lẽ anh không có loại thể chất này?"

Cao Đại Toàn vẫn không đồng ý: "Cái đĩa CD MP3 của Viên Nhuận có đầy trên internet, cư dân mạng cả nước hẳn đều có thể tải về được. Nhưng kỳ quái chính là, tình trạng ngủ mãi không tỉnh thế nảy, chỉ xuất hiện trên người ở thành phố G chúng ta."

Diêu Nhiếp không thể phản bác, loại tình trạng này tuyệt đối không bình thường: "Nếu nói vậy thì Viên Nhuận có vấn đề sao?"

Cao Đại Toàn lấy ra một tấm ảnh từ túi áo khoác: "Cậu xem đi."

Người trong ảnh có khuôn mặt nhỏ dài, cằm nhọn, mắt to. Diêu Nhiếp xác định chưa từng thấy bao giờ: "Ai vậy?"

"Viên Nhuận. Đây là ảnh chụp vào nửa năm trước của y."

"Cái gì?!" Diêu Nhiếp giật mình, dù thế nào đi nữa anh cũng không thể liên tưởng được người đàn ông cũng coi như đẹp trai trong ảnh, và kẻ có ngũ quan như thịt bị dồn hết vào một chỗ trong buổi tiệc hôm ấy là cùng một người được: "Bị tráo đổi người hả?"

"Không, đồng nghiệp của y tận mắt thấy y trong vòng nửa tháng phát phì thành bộ dáng như bây giờ."

Diêu Nhiếp trợn mắt há mồm, phát phì cấp tốc trong vòng nửa tháng ư, từ một người mà béo thành trọng lượng của cả ba người, có thể sao?

Cao Đại Toàn lại tiếp tục nói: "Hơn nữa tôi đã bảo Tiểu Đào ngửi thử, linh hồn của những người đó đều mất rồi, chỉ còn lại phách mà thôi."

"Lại là bị mất linh hồn sao?" Không biết có phải là anh suy nghĩ nhiều không, nhưng anh đột nhiên nhận ra một điều, bắt đầu từ khi anh bất cẩn nuốt phải xá lị của Lưu Bá Ôn, xung quanh anh liền xảy ra những sự việc cướp đoạt linh hồn của con người, ví dụ như sự việc Kim đồng tử kia, hay như chuyện ăn cắp giác mạc của xác chết để làm thành kính áp tròng làm đẹp, giờ lại có thêm chuyện thôi miên này nữa…

"Đúng rồi, năm ngoái vụ án thi thể mất tích rồi tự trở về, giác mạc bị làm thành kính áp tròng để bán ở bệnh viện kia, đã tìm được hung thủ phía sau chưa?" Trước đây cứ vội vàng nghĩ cách để quay về đài truyền hình, sau đó lại liên tiếp gặp một loạt chuyện ly kỳ cổ quái, nên anh đã quên mất việc này.

Cao Đại Toàn lắc đầu: "Vẫn chưa, manh mối đã bị chặt đứt hoàn toàn. Sao tự nhiên cậu lại nhắc đến việc này vậy? Chẳng lẽ cậu cảm thấy hai vụ án này có liên quan đến nhau sao?"

"Không phải, chỉ là tôi nghĩ động cơ của vụ án kia cũng là cướp đoạt linh hồn của con người mà thôi. Có chút giống vụ án lần này." Chẳng phải là quá mức trùng hợp sao.

Cao Đại Toàn cũng suy tư một lúc: "Quả thật có vài điểm tương tự, nhưng mà phương pháp kém hơn nhiều, muốn kết luận đây là cùng một người gây án hơi khó đấy."

Nói đến đây, Tiểu Đào lau miệng: "Đại Toàn Đại Toàn, ta no rồi!"

Dưới ánh mắt ép buộc sắc lạnh hơn cả băng của Nhai Xế, Cao Đại Toàn đành phải ngoan ngoãn đi vào phòng bếp rửa cái đống bát đĩa đã cao như một ngọn núi nhỏ kia. Một ngàn con Alpaca lại lần nữa hiện ra trong đầu. Cao Đại Toàn vừa rửa vừa tự chửi mình: cho mày chết đồ tay thối! Ai bảo lúc trước nhặt cái loại ăn hàng về làm gì!

Đúng lúc này, điện thoại reo lên giải cứu cho anh ta. Cao Đại Toàn lau lau tay, nghe điện thoại: "Alo? Ai đấy? Cô Mộ Dung á? A, tôi nhớ, tôi nhớ rõ mà, là cô Mộ Dung con gái Ngài thị trưởng đúng chứ… Cô tìm tôi có chuyện gì không? À, tôi có thời gian rảnh, rất rảnh."

Cao Đại Toàn cao hứng phấn chấn hô to: "Tiểu Diêu, tôi có việc gấp, bát đĩa đợi tôi về rửa sau nhé!"

Diêu Nhiếp còn không hiểu anh ta chắc, đảo mắt khinh thường: "Được rồi, anh đi đi. Còn lại để tôi rửa cho."

Cao Đại Toàn đối mặt với từng đợt ánh mắt sắc như đao bắn đến của Nhai Xế, kéo Tiểu Đạo chạy như bôi dầu vào bàn chân.

……

Diêu Nhiếp vốn cũng muốn tải cái đĩa CD thôi miên kia về nghe thử, may thay lý trí của anh vẫn còn, với cái thể chất hiện tại của anh, không chủ động cũng có việc lạ dính vào rồi. Nếu còn chủ động nữa, thì khả năng dính vào tà ma cao đến 100% luôn đó!

Tuy thật sự rất muốn biết mình kiếp trước là cái dạng gì, nhưng mà cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, trái lo phải nghĩ, cuối cùng anh vẫn không làm. Hơn nữa, lần trước chẳng phải Nhai Xế đã xem qua sổ sinh mệnh ở Nguyên Thần Cung rồi sao? Hỏi hắn là được rồi.

Nhưng mà lần trước vẻ mặt Nhai Xế khi xem sổ sinh mệnh của mình rất là kỳ lạ nha, còn ngăn không cho anh lật sổ sinh mệnh ra xem nữa chứ. Chẳng lẽ mình kiếp trước có quan hệ gì đó với Lưu Bá Ôn sao? Hay căn bản mình chính là Lưu Bá Ôn?

Không thể nào, nếu mình thật sự là Lưu Bá Ôn, Nhai Xế không giết mình mới là lạ, sao còn có thể nói chuyện tình làm chuyện yêu với mình được chứ?

Về vấn đề này, Nhai Xế trưng ra bản mặt trơ như gỗ trả lời: "Kiếp trước của em hả? Là một con chim."

Diêu Nhiếp thở phào một hơi, cũng tốt, chim còn có thể bay lượn tự do, tốt hơn rùa nhiều: "Vậy sao lần trước anh biểu hiện khác thường quá vậy?"

Vẻ mặt Nhai Xế không chút thay đổi: "Ta sợ em đau lòng thôi, là chim đà điểu."

……

Suy nghĩ của tác giả:

Diêu Nhiếp: Kiếp trước của em là đà điểu thật hả?

Nhai Xế dời mắt sang hướng khác.

Diêu Nhiếp: Anh có gì đó giấu em đúng không?!

Nguyên thần của Nhai Xế xuất hiện, điên cuồng đổ nước suối Tụ Thần lên người: Chờ xong việc sẽ nói cho em biết.

Diêu Nhiếp: A! Anh muốn làm gì?! Anh đừng có mà đè lên! Cái tên cầm thú này! Súc sinh! Động vật…

……..

(1)Ý là châu chấu bay đến đâu là ăn sạch cây cỏ đến đấy, nhà Cao Đại Toàn cũng bị Tiểu Đào vét (suýt) sạch.

(2) Tháo ni mã, tức là con Grass mud horse, con Alpaca.

71. Chương 12-4

Cao Đại Toàn đúng hẹn đi đến nhà của Mộ Dung Trác Việt. Anh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, anh với con gái Ngài thị trưởng cũng đâu phải bạn bè gì đâu, thậm chí bọn họ còn chẳng quen biết nhau. Anh không biết tại sao đối phương lại có được số điện thoại của mình, càng không biết cô ta tìm anh vì chuyện gì. Đương nhiên, cả thành phố G không ai không biết đến con gái Ngài thị trưởng, quý cô danh giá, tổng giám đốc của một doanh nghiệp vật dụng hàng ngày hàng đầu.

Dù sao trong trường hợp này, cô nam quả nữ cũng không hay lắm, cho nên lúc đi trên đường anh đã ghé vào một cửa hàng tiện lợi mà anh quen với ông chủ, dùng 10 đồng mua một thùng thức ăn hết hạn để nhồi căng bụng Thao Thiết, sau đó mua thêm một giỏ hoa quả, rồi lôi cả Thao Thiết đến nhà của Mộ Dung Trác Việt luôn.

"Sao giờ anh mới đến?" Biểu hiện của Mộ Dung Trác Việt rất kỳ quái, giống như đã quen biết anh từ lâu lắm rồi, mới bước vào cửa đã cười duyên trách cứ anh.

"Có chút việc nên đến trễ một chút, xin lỗi nhé." Nói xong, Cao Đại Toàn giật lấy giỏ hoa quả từ trong tay Tiểu Đào: "Có chút lòng thành xin đừng ngại…"

Cao Đại Toàn trợn tròn mắt, giỏ hoa quả sớm đã hóa thành hư không, anh quay phắt người lại, quả nhiên, trong miệng Tiểu Đào còn đang ngậm hạt dưa Ha-Mi làm chứng cứ phạm tội.

Cao Đại Toàn cốc lên đầu hắn một phát: "Đã bảo là không được ăn giỏ hoa quả rồi cơ mà?!"

Tiểu Đào trả treo, xoắn xoắn góc áo: "Ta đâu có ăn giỏ hoa quả đâu, chẳng phải còn chừa lại cho ngươi sao…"

Một ngàn con Alpaca (thảo ni mã) trong lòng Cao Đại Toàn suýt nữa thì không kiềm nổi mà xông thẳng ra ngoài, cuối cùng đành thở ra một hơi, có thể trách ai được đây? Cũng đâu phải không hiểu Tiểu Đào thế nào? Chỉ có thể tự trách mình, lúc đầu không nên để cho hắn cầm giỏ hoa quả!

Cao Đại Toàn vô cùng xấu hổ, đành phải chọn ra hai món từ đống thức ăn hết hạn còn sót lại của Tiểu Đào, đóng gói nguyên vẹn chỉnh tề, nhét vào giỏ hoa quả cho qua chuyện.

May mắn thay cô Mộ Dung đó cũng không để ý lắm, cười cười nhận lấy, lại hỏi: "Đây là?"

Cao Đại Toàn chưa kịp trả lời, Tiểu Đào đã cướp lời: "Con của ông ấy!"

Thật ra Cao Đại Toàn năm nay chỉ mới có 34 mà thôi, nhưng do anh làm cảnh sát đã nhiều năm, công việc vất vả, dầm mưa dãi nắng, thoạt nhìn có già hơn tuổi thật một chút, không biết, còn tưởng đã bốn mươi tuổi rồi cơ.

Còn Tiểu Đào tuy đã là một con rồng già khú mấy ngàn năm tuổi, nhưng lại có khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn. Bảo hai người bọn họ là bố con, thoạt nhìn cũng đáng tin đấy.

Khuôn mặt tươi cười của cô nàng Mộ Dung kia bỗng cứng lại. Cao Đại Toàn lại cốc thêm một phát lên đầu hắn, vội cười giải thích: "Đừng nghe cậu ấy nói bừa, cậu ấy là em trai tôi gọi là Tiểu Đào. Chúng tôi vừa dùng bữa ở nhà một người thân xong, nên thuận tiện đi cùng nhau đến đây luôn. Cô không ngại chứ?"

Mộ Dung Trác Việt cười có chút miễn cưỡng: "Không sao, mời vào."

Tiểu Đào đi theo phía sau Cao Đại Toàn, nhỏ giọng lầm bầm: "Ai là em trai của ngươi chứ?

……..

Mộ Dung Trác Việt mời Cao Đại Toàn đến, thực chất là vì muốn mời anh ta cùng tiến hành thôi miên với cô. Dù sao thì vẻ ngoài của người đàn ông này, thật sự rất giống người anh họ trong ký ức kiếp trước của cô. Chẳng qua là tuổi tác lớn hơn anh họ một chút mà thôi. Nhưng anh họ chết sớm hơn mình nhiều năm như vậy, chuyển thế trước thì cũng đúng thôi. Cho nên, cô dứt khoát mời Cao Đại Toàn đến, cùng mình làm thôi miên. Tuy rằng yêu cầu này hơi đường đột một chút, nhưng Mộ Dung Trác Việt là thiên chi kiêu nữ, chưa từng có ai có thể từ chối cô, nên cô tin chắc đối phương nhất định sẽ chấp nhận.

Cao Đại Toàn hơi bối rối: "A này… Cô Mộ Dung này, thật ra, tôi cũng từng thử thôi miên rồi. Nhưng mà một chút cảm giác cũng không có, cũng chả thành công gì cả." Nói xong, hơi mất tập trung quay đầu lại, thấy Tiểu Đào đã ăn xong thùng thức ăn hết hạn kia rồi, đang nằm úp sấp nhìn chằm chằm bể cá lớn xa hoa ở phòng khách mà cháy nước miếng.

Cao Đại Toàn liếc mắt nhìn một cái, cái bể cá kia có một mặt tường thật là lớn, nạm vàng, còn khảm thêm vỏ sò thủy tinh để trang trí, v…v.., vô cùng xa hoa. Nhưng bên trong lại nuôi một đám cá, hình dáng rất xấu xí, con nào con nấy to cỡ một bàn tay, màu nâu xám, hàm dưới nhô ra, vừa giống cá giếc vừa giống cá xương. Nói chúng xấu xí là còn nhẹ đó, nói trắng ra chính là gớm giếc! Kiểu cô chủ như Mộ Dung Trác Việt, sao lại có thể nuôi một đám cá gớm giếc như vậy trong cái bể cá xa hoa ấy chứ? Cao Đại Toàn thật sự không hiểu nổi đam mê của kẻ có tiền.

Mộ Dung Trác Việt nhìn theo ánh mắt Cao Đại Toàn, mỉm cười: "Em trai, đừng đứng gần quá, đấy chính là cá Piranha chị mang về từ sông Amazon đấy." Rồi lại quay đầu lại dai dẳng thuyết phục Cao Đại Toàn: "Có lẽ trạng thái hôm đó của anh không chính xác, hôm nay chúng ta cùng nhau làm, nhất định sẽ thành công."

Cao Đại Toàn nghi hoặc: "Cô Mộ Dung này, tôi là người vụng về thô kệch, cô có thể nói chuyện trực tiếp hơn chút không. Ta không hiểu, tại sao cô nhất định phải cùng tôi tiến hành thôi miên?"

Khuôn mặt Mộ Dung Trác Việt khôn khéo giỏi giang bỗng đỏ ửng lên: "Tôi, tôi có cảm giác, anh chính là người yêu kiếp trước của tôi…"

Lời này vừa nói ra, không khí bỗng mờ ám hẳn lên, Cao Đại Toàn chỉ cảm thấy xấu hổ, nhưng lại không thể không giữ chút mặt mũi cho con gái nhà người ta, đành phải miễn cưỡng đồng ý phối hợp. Chỉ là trong lúc thôi miên, Cao Đại Toàn luôn phân tâm, không ngừng mở to mắt nhìn chằm chằm từng động tác từng cử động của Tiểu Đào.

Đợi đến lúc thôi miên xong, Cao Đại Toàn vội vã tạm biệt, kéo Tiểu Đào chạy như điên. Mộ Dung Trác Việt cũng không kịp ngăn cản, vẫn nằm trên ghế sa lon, nhìn lên trần nhà.

Cao Đại Toàn chạy xuống dưới lầu mới vươn tay gạt đi vẩy cá trên khóe miệng Tiểu Đào, bất đắc dĩ trách cứ một câu: "Cậu thật là, ăn vụng cũng không biết chùi mép! Ăn vụng thì ăn vụng đi, còn dám ăn sạch cả bể cá nhà người ta!"

Tiểu Đào bĩu môi: "Ta đâu có ăn sạch đâu! Vẫn chừa lại cho nàng một con mà!"

……

Cảnh sát kết hợp cảnh sát mạng, đã xử lí sạch sẽ tất cả những CD thôi miên trên mạng. Còn Viên Nhuận thì được cảnh sát thành phố G mời đến "uống trà".

Viên Nhuận không hổ là làm bên lĩnh vực tâm lý, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, từ miệng y không hề cạy ra được chút thông tin gì, hết thời gian, đành phải thả y ra. Nhưng một tay của Cao Đại Toàn đã chạm vào, để cho Thao Thiết ngửi mùi vị của y: "Thế nào?"

Tiểu Đào bịt mũi: "Thối quá đi, mùi thối rữa!" Khứu giác của Thao Thiết khác hẳn với người thường, hắn có thể ngửi được mùi vị của linh hồn. Mùi vị hồn phách của người thường mà hắn ngửi, cũng giống như mùi của nước vậy. Đương nhiên, linh hồn của những người khác nhau ngửi qua cũng không giống nhau, có cái giống như nước đường ngọt ngào; có cá nồng như rượu; cũng có cái thối như nước thải cống rãnh…

Nhưng loại mùi thối rữa này cũng không phải là loại mùi vị linh hồn mà người bình thường nên có, nếu hắn đoán không lầm: "Viên Nhuận đã chết từ lâu, có cái gì đó đang cưu chiếm thước sào, chiếm lấy cơ thể của y."

Cao Đại Toàn gật đầu, giao nhiệm vụ cho Tam Vô và Daniel: "Những ngày này hãy theo dõi Viên Nhuận, chỉ là thứ ma vật cấp thấp, sao lại dám làm ra chuyện lớn như thế? Sau lưng nhất định có chỗ dựa."

……

Thành phố G vào mùa xuân sẽ trở nên ấm áp nhưng vẫn còn chút se se lạnh, đặc biệt là vào ban đêm, gió lạnh thổi qua, có thể khiến người ta lạnh đến run lẩy bẩy. Diêu Nhiếp ngủ rất xấu, luôn đá chăn, may mắn thay bên cạnh còn có cái "Gối ôm bằng da thật" tự nhiên, nếu cảm thấy lạnh, liền rúc vào lòng Nhai Xế, chân mạnh mẽ nhét vào giữa hai đùi người ta, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn mà ngủ say.

Trong mông lung, anh nghe thấy từ phía xa xa truyền đến tiếng nhạc. Âm thanh đó lúc cao lúc thấp, vừa giống tiếng đàn vừa giống tiếng sáo, còn có tiếng nước chảy mơ hồ, khiến Diêu Nhiếp tò mò xoay người xuống giường đi về phía trước. Trong thoáng chốc, thân thể nhẹ nhàng bồng bềnh từ ban công bay ra ngoài, bốn phía một mảnh tối đen, tựa như bị vây hãm trong một hang động u tối, chỉ có nơi xa xa kia có một chút ánh sáng cỡ bằng hạt đậu. Anh bay về phía ánh sáng nhỏ bé ấy. Điểm sáng ngày càng gần hơn, ngày càng gần hơn… Anh xuyên qua một luồng sáng. Hào quang quá chói mắt, anh đành phải nhắm mắt lại.

Lúc anh mở mắt ra, thì phát hiện mình đang ở trong một khoảng sân nhỏ, được bao quanh bởi một rừng trúc xanh thẫm, phía trước là hồ nước xanh biếc một màu. Ngẩng đầu nhìn ra xa, xa xa có tòa lầu các, từ nơi đó truyền ra từng đợt âm thanh tấu nhạc của đàn và sáo. Diêu Nhiếp đang muốn bước đến, lại phát hiện giây tiếp theo bản thân đã ở trong đó rồi.

Trong phòng được sắp đặt rất đơn giản, ở giữa đặt một cái mâm gỗ, trên đó có bầu rượu, chén bát, và một ít thức ăn. Hai người ngồi ở hai bên, ăn mặc đều như người thời xưa, tay hai người đang gảy đàn cổ. Tuy

thoạt nhìn không khác đàn tranh là mấy, nhưng không biết vì sao, Diêu Nhiếp biết thứ người bên trái gảy là cầm(1), còn thứ người bên phải gảy là sắt(2). Hay cho câu cầm sắt cùng gảy. Xem ra, nơi này là bên trong lầu các?

Gảy xong một khúc, hai người ngẩng đầu. Người bên trái kia đồng nhan bạch phát (dung nhan còn trẻ nhưng tóc đã bạc), toàn thân chói lọi một màu trắng như tuyết, đôi đồng tử đỏ rực như ngọn lửa yêu dị khác thường, đừng nói là người, không bằng nói là yêu còn giống hơn. Người đàn ông tóc trắng đứng dậy, mở lấy thanh kiếm đang đeo trên người ra đưa cho kẻ kia.

Người nhận kiếm có diện mạo bình thường, ăn mặc đơn giản, thoạt nhìn giống như thư sinh.

Vẻ mặt người đàn ông tóc trắng mang theo chút lo lắng: "Thanh kiếm Trảm Tiên này ta giao cho ngươi, ngươi đi nhanh về nhanh, đừng trì hoãn nữa. Đến khi phụ trợ minh quân bình định thiên hạ xong rồi, hãy trở về tìm ta. Hãy nhớ, kiếm này không thể rời tay, nếu nó rơi vào tay kẻ khác, cũng là lúc ta tuyệt mệnh…"

Thư sinh kia nhận lấy thanh kiếm, lại nắm lấy tay người kia không buông, ôm vào trong lòng: "Ta quyết không phụ quân. Chờ ta trở về.

Người đàn ông tóc trắng thở dài một hơi, tựa vào lòng thư sinh.

Vành tai tóc mai chạm nhau, nhỏ nhẹ ôn tồn nửa ngày, rốt cuộc cũng đến lúc thư sinh phải rời đi. Người đàn ông tóc trắng đưa thư sinh đến cửa lầu các, nhìn với theo bóng dánh mỗi lúc một xa…

Cảnh tượng này giằng co thật lâu, thật lâu…

"Bé gái, bé gái! Diêu Nhiếp! Tỉnh dậy đi! Bé gái!" Bên tai truyền đến tiếng gọi lo lắng, giọng nói rất quen thuộc, khiến anh vô cùng an tâm…

Diêu Nhiếp đột nhiên mở mắt ra, thấy Nhai Xế mang vẻ mặt lo lắng nhìn mình, anh ngơ ngẩn hỏi: "Sao thế?"

Vẻ mặt Nhai Xế lạnh như băng, vươn tay lau lên mặt anh, lau đến thấm ướt cả tay: Em thế nào rồi? Đang ngủ yên lành sao lại khóc?"

……

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay nhám chán muốn tán gẫu với a di mấy câu?

Kiếp trước kiếp này và vân vân, nó chính là vở kịch cẩu huyết…

Tôi thành thật khai báo, lúc viết chương này, tôi đang nghe mấy bài hát quen thuộc ở Trung Quốc, thần mã "bán diện trang" rồi, "Tam quốc luyến" rồi, "Tân quý phi say rượu" rồi… Viết ra một đống tình tiết như vậy đó.= =

Diêu Nhiếp: Ngao Tiểu Thất! Anh mau nói thật cho tôi biết, kiếp trước tôi thật sự là đà điểu sao?! Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị!

Nhai Xế lại quay mặt đi.

……

(1) & (2) Cầm sắt: Đàn sắt và đàn cầm, hai loại đàn của Trung Quốc. Tương truyền, đàn sắt do vua Phục Hy chế ra vào khoảng gần ba nghìn năm trước công nguyên, còn đàn cầm do vua Thuấn chế ra khoảng một nghìn năm sau đó. Đàn sắt và đàn cầm thường được đánh hòa với nhau, vì vậy chữ sắt cầm, duyên cầm sắt được dùng để chỉ tình cảm vợ chồng.

72. Chương 12-5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Khóc?" Diêu Nhiếp hơi khó hiểu dụi dụi mắt, có nước mắt thật này. Nhớ lại cảnh tượng trong mơ, thật là một câu chuyện bi thương. Chẳng lẽ bởi vì giấc mơ kia quá mức chân thật, nên anh đã dung nhập vào cảm xúc của người bên trong sao?

"Không sao đâu, em gặp ác mộng thôi."

Nhai Xế nhìn chằm chằm Diêu Nhiếp một hồi, không nói gì, lúc lâu sau mới thô lỗ lấy chăn lau lau mặt cho Diêu Nhiếp: "Có ta ở đây, không có gì phải sợ!"

Tuy mặt bị chà xát đến mức vừa đỏ vừa đau, nhưng trong lòng Diêu Nhiếp lại vô cùng ấm áp, người đàn ông này chắc cho đến bây giờ cũng không biết phải làm thế nào để an ủi người khác? Vẫn nói những lời kiêu ngạo như vậy, động tác cũng thô lỗ như vậy, nhưng Diêu Nhiếp hiểu được hắn đang dùng phương thức ngốc nghếch này để an ủi mình. Bảo không cảm động thì tuyệt đối là gạt người.

Diêu Nhiếp ôm thắt lưng Nhai Xế, dụi đầu cọ cọ vào trong ngực hắn, chân cũng mạnh mẽ nhét vào giữa hai chân hắn, thoải mái ngáp một cái: "Trời vẫn còn chưa sáng, ngủ tiếp đi…" Nói nói nói xong, Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng cảm thấy có chút không bình thường, có cái gì đó cưng cứng đang đâm vào bụng anh: "Cầm thú này, lại động dục nữa rồi!"

Nhai Xế xoay người một cái, đè Diêu Nhiếp ở dưới thân. Đúng lý hợp tình nói: "Ai bảo em cứ cọ cọ lung tung làm gì, ta cũng đâu phải đầu gỗ!"

"Này, đừng động tay động chân! Em muốn đi ngủ! Sát quá! Cầm thú… Ahh ~" lại thêm một lần phản kháng thất bại, Diêu MC nằm trên giường làm thịt người cá, không khí ấm áp cảm động vừa nãy mất sạch không còn sót lại chút nào.

……

Tam Vô theo dõi Viên Nhuận đã được vài ngày, thật ra cũng có chút thu hoạch. Tên Viên Nhuận này bình thường đều không ra khỏi cửa, có chuyện gì cũng chỉ sai nghiên cứu sinh của y đi làm. Liên hệ với thế giới bên ngoài tất cả đều dựa vào điện thoại và internet mà thôi.

Chẳng qua là vào 12 giờ hàng ngày, y sẽ có những hành vi hết sức kỳ quái. Ví dụ như, sẽ giống lên đồng mà cầm một cái bình nhảy loạn xạ trong phòng vài giờ liền, sau khi "lên đồng xong", y lại nâng niu thận trọng đặt cái bình lên bàn thờ, sau đó còn thành kính quỳ xuống lạy vài cái, xong rồi mới chịu đi ngủ.

Dù sao Tam Vô cũng đã được huấn luyện chuyên môn từ nhỏ, nên năng lực tâm linh vẫn phải có, cậu có thể nhìn ra được cái bình kia đang đựng những gì. Tam Vô nghi hoặc nói: "Tên yêu quái kia từ đâu gọi đến những linh hồn du đãng vậy?" Rõ ràng cảnh sát đã gỡ hết CD thôi miên trên mạng của y rồi cơ mà, vậy thì nó lấy những linh hồn này bằng cách nào?

Chứng cứ phạm tội lấy linh hồn con người của tên này là vô cùng xác thực, nhưng Đại Boss đứng sau y vẫn chưa xuất hiện. Đừng nói tên Viên Nhuận giả này không ra khỏi cửa, đến nhà của y cũng chỉ có ba tên nghiên cứu sinh. Tam Vô đã xác nhận qua ba tên nghiên cứu sinh kia, quả thật chỉ là người bình thường. Nếu phía sau y thật sự có Đại Boss chống lưng, thì Viên Nhuận liên lạc với hắn ta bằng cách nào?

Tam Vô lại dùng kính viễn vọng quan sát tượng Phật trên bàn thờ, đây chẳng qua chỉ là một bức tượng Phật Di Lặc bình thường mà thôi. Nhưng mà yêu quái lại đi bái phật làm gì? Cũng hài hước quá nhỉ?

Khó có được một hôm, Viên Nhuận giả rốt cuộc cũng đi ra ngoài. Tam Vô bảo Daniel bám theo y, còn cậu thì làm kẻ trộm xông vào cửa trống.

Tam Vô dùng chìa khóa vạn năng để vào nhà Viên Nhuận, cậu trực tiếp xông đến trước bàn thờ, cầm cái bình lên xem xét kỹ lưỡng. Ngay khi cậu vừa rút nắp bình ra, một luồng gió xoáy đen ngòm bất ngờ đánh úp lại, Tam Vô cảm thấy có một lực hút vô cùng mạnh mẽ đang quấn lấy cậu, muốn hút cậu vào trong bình.

……

Bắt đầu từ hôm qua, sau khi từ nhà Mộ Dung Trác Việt trở về, Thao Thiết liền luôn luôn cáu kỉnh. Cao Đại Toàn trước kia luôn chê hắn hám ăn, ăn nhiều. Nhưng hôm nay nhìn hắn cơm nước không màng, ngược lại Cao Đại Toàn lại thấy lo lắng. Thao Thiết trốn trong phòng không thèm để ý đến mình, rõ ràng là đang giận dỗi với mình, Cao Đại Toàn thở dài, tự mình xuống bếp làm một con vịt nướng tỳ bà(1), rồi bưng đến trước mặt hắn: "Được rồi, là tôi không tốt."

Thao Thiết lui vào trong góc tường, biến về chân thân — một cục thịt tròn vo mũm mĩm, cũng không thèm quay lại nhìn Cao Đại Toàn, miệng rầu rĩ "Hừ!" một tiếng.

"Cậu thích ăn vịt nướng tỳ bà nhất đúng không, thơm không? Không muốn ăn à?" Cao Đại Toàn còn cố ý quạt quạt mùi hương về phía hắn.

Thao Thiết nuốt nước bọt, rất khí khái mà cứng rắn chống đỡ nói: "Không ăn!"

Cao Đại Toàn cắt một cái đùi vịt ra, nhét vào miệng Thao Thiết: "Được rồi, đừng giận nữa, đều là tôi không tốt, tôi không nên nói cậu là em trai tôi được chưa. Tôi chỉ là sợ gặp phiền phức mà thôi, không phải có ý gì với cô ta đâu. Tôi sẽ không cưới mẹ kế đâu."

Thức ăn đã đến tận miệng, Thao Thiết dù thế nào cũng sẽ không nhổ ra, hắn bẹp bẹp ăn đến vui vẻ, để tỏ vẻ kháng nghị, hắn đã một ngày không ăn gì rồi. Đây chính là kỷ lục cao nhất của hắn rồi đó!

Hắn nhai thịt vịt, miệng nói năng không rõ: "Hừ, ngươi thật sự xem mình là bố của ta sao? Tuổi của ngươi mà làm cháu ta, ta còn ngại nhỏ nữa là."

Cao Đại Toàn thấy hắn đã bắt đầu ăn, cũng đã đáp lại mình, rốt cuộc cũng an tâm hơn, lại cắt thêm một cái đùi nữa đút cho hắn: "Được rồi, tôi không phải bố của cậu, cũng không phải cháu của cậu được chưa."

Tâm trạng Thao Thiết rất tốt, nói thêm một câu: "Đương nhiên rồi, ngươi là vợ của ta!"

Hai người đấu võ mồm, ngược lại tình cảm lại tăng thêm, chốc lát sau liền sáp vào nhau. Thao Thiết cắn xong vịt nướng, bắt đầu cắn đến miệng của Cao Đại Toàn, đang gặm gặm cắn cắn nhiệt tình, đột nhiên hắn đẩy Cao Đại Toàn ra, hướng về phía góc tường hô to: "Kẻ nào?! Mau ra đi!"

Cao Đại Toàn kinh ngạc quay lại nhìn về phía góc tường, nơi đó có một bóng đen mơ hồ. Đó hiển nhiên không phải là con người, nhưng là ma vật gì vậy? Cao Đại Toàn là đội phó của Hình trinh U đội phân đội thành phố G, trong nhà có giăng kết giới, không có sự cho phép của anh thì bất cứ linh thể nào cũng không vào được.

Bóng đen bị Thao Thiết gầm một tiếng, bắt đầu chậm rãi ngưng tụ thành hình dạng, loáng thoáng đã có thể nhìn thấy đường cong mềm mại của phụ nữ. Toàn thân đều có thương tích, một người phụ nữ máu thịt lẫn lộn, mặt đã biến dạng, Cao Đại Toàn cũng không thể phân biệt được đây là người mình quen biết hay là một linh hồn nào đó khác.

"Mi là ai? Vào đây bằng cách nào?" Cao Đại Toàn đề phòng hỏi, tay đã với vào trong túi, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Thân hình tròn vo của Thao Thiết đứng chắn trước mặt Cao Đại Toàn, bảo vệ bạn đời của mình là nghĩa vụ của giống đực.

"Ha hả ~" Rõ ràng là giọng nói trong trẻo của phụ nữ, nhưng khi nghe lại chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo u ám.

"Chính hắn đã mang ta về đây." Nữ quỷ kia chỉ vào Thao Thiết.

Thao Thiết kinh ngạc, hắn dẫn theo cái thứ không sạch sẽ này về khi nào chứ?

"Về phần ta đến làm gì? Ta đến để đòi nợ ngươi!" Nữ quỷ lại tiếp tục u ám nói.

Cao Đại Toàn nhíu mày: "Đòi nợ? Ta thiếu nợ mi cái gì?"

"Há há há ~" Nữ quỷ kia cười như điên: "Nợ cái gì hả?! Kiếp trước ngươi nợ ta, đời này ta bắt ngươi phải trả! Năm đó ngươi lập chiến công, một bước lên mây được Hoàng đế phong làm Trấn quốc Đại tướng quân, lại ban thưởng ngự hôn, ngươi ngay lập tức muốn thoát khỏi hôn ước của chúng ta, cho người về gia hương

nói dối là ngươi đã chết trận sa trường. Ta nghe được tin dữ, ruột gan đứt từng khúc, mấy lần muốn tự sát, cuối cùng vẫn không có dũng khí. Nhưng ngươi thật độc ác, chỉ vì muốn vinh quy cố lí (vẻ vang về quê), ngươi không tiếc phái người treo cổ ta trên xà nhà, như vậy ngươi vừa có thể làm rạng rỡ tổ tông, vừa có thể trừ khử được chướng ngại vật là ta đây, để có thể cùng Đại tiểu thư nhà quan kết hôn. Đời trước ngươi tạo nghiệt, đời này ta muốn ngươi dùng mạng để trả!"

Giọng nói này nghe rất quen, kết hợp với những điều cô ta đang nói, Cao Đại Toàn táo bạo đoán: "Cô là… cô Mộ Dung?" Gì kỳ vậy, ngày hôm qua đến nhà cô ta vẫn còn là người, sao mới qua một ngày đã thành quỷ rồi? Hơn nữa sao cô ta có thể vào nhà được nhỉ?

"Ha hả, đúng là số phận an bài, kiếp này ta họ Mộ Dung, kiếp trước ta cũng họ Mộ Dung. Kiếp trước ta bị ngươi giết chết, kiếp này ta muốn ngươi trả mạng lại cho ta!" Nói xong, nữ quỷ kia giơ móng vuốt đen sì sắc bén lên đánh về phía bọn họ.

……….

Rừng trúc xanh ngắt, tiếng đàn cô độc. Yên hoa tam nguyệt (2), những cánh hoa bay đầy trời như đang múa, đối với cảnh sắc rực rỡ của mùa xuân, Diêu Nhiếp lại chỉ cảm thấy đau thương. Anh biết mình bây giờ đang ở trong mơ, hết thảy cảnh tượng đều giống như trong phim từng đoạn từng đoạn hiện ra.

Lại là người đàn ông tóc trắng với đôi mắt đỏ thẫm, y đứng trước cửa sổ tòa lầu mà nhìn về phương xa, khuôn mặt vốn dĩ trẻ trung anh tuấn đã tiều tụy già đi rất nhiều, y cúi đầu nỉ non một câu: "Bá Ôn, ngươi chừng nào mới trở về? Kiếm Trảm Tiên đã không thể chống đỡ được nữa rồi…"

Cảnh tượng thay đổi, thư sinh áo xanh quay lại tòa lầu các, hắn lo lắng hô to: "Hồng Chúc! Hồng Chúc! Hồng Chúc…" Đáp lại hắn chỉ có tiếng vang vọng không ngừng bên trong căn phòng trống rỗng…

"Bé gái! Bé gái! Tỉnh tỉnh!"

Diêu Nhiếp mơ mơ màng màng mở mắt ra, đối diện với đôi đồng tử vàng nhạt tràn đầy lo lắng của Nhai Xế: "Em lại gặp ác mộng hả?"

Nhai Xế lại "chậc" một tiếng, cầm chăn lên thô lỗ lau mặt cho Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp đột nhiên cảm thấy bất an, có thứ gì gì đó chợt lóe lên trong đầu anh, anh đè lại cánh tay thô lỗ của Nhai Xế, ngẩng đầu hỏi: "Tiểu Thất, anh nói thật cho em biết, kiếp trước của em thật sự là đà điểu sao?"

……….

Suy nghĩ của tác giả:

Câu chuyện này chắc ngày mai là có thể kết thúc rồi, đương nhiên, về bí ẩn thân thế của Diêu MC, và còn Đại BOSS phía sau nữa không thể nào công bố nhanh như vậy được.

Sau này còn nhắc đến nhiều.

Đây là bộ truyện rất dài đấy, mn phải chuẩn bị tâm lý đi. = =

Theo như dự định của tôi, nếu như không có cái gì ngoài ý muốn xuất hiện, thì ta định ít nhất phải viết đến 120 chương đấy, chun mũi….

…….Òa òa òa……

Ps: Bà cô Một Dung quá lậm kiếp trước nên t để xưng hô cổ trang luôn.

Nói thật chứ cái câu "bảo vệ bạn đời là nghĩa vụ của giống đực" ấy, ai nói thì ko sao, chứ cứ liên tưởng đến cái thân hình tròn vo của em Tiểu Đào mà nói câu ấy, t chỉ cảm thấy , nghĩ thế nào cũng ..

(1) Vịt nướng tỳ bà

1383492174

(2) Yên hoa tam nguyệt: t rất thích cụm từ này nên để nguyên, ý chỉ "ngày đầu xuân, hoa nở rộ"… Các bạn vào Nhà Sa Mộc Thảo để đọc cụ thể hơn nhé.

73. Chương 12-6

84

Nhai Xế nghe vậy có chút sửng sốt, ánh mắt liền dời từ gương mặt Diêu Nhiếp sang hướng khác.

Diêu Nhiếp đương nhiên không buông tha cho hắn, không ngừng gắng sức ép hỏi: "Anh còn thứ gì không giao nộp cho tổ chức nữa? Khai ra mau!"

Nhai Xế im lặng vài giây, cuối cùng quay đầu lại nhìn thẳng vào Diêu Nhiếp. Diêu Nhiếp cũng không chịu yếu thế, dùng ánh mắt tỏ rõ quyết tâm mình mà không biết sự thật thề nhất định không bỏ qua.

Vẫn là Nhai Xế thỏa hiệp trước, hắn thở dài: "Được rồi, ta sẽ nói cho em biết sự thật, đúng là ta đã không nói thật. Thật ra em không phải đà điểu."

"Vậy rốt cuộc em là cái gì?" Diêu Nhiếp biết thừa anh kiếp trước không thể nào là đà điểu được, tim đập bùm bùm, anh có dự cảm kiếp trước của mình nhất định không tầm thường, nói không chừng chính là một trong hai người trong giấc mơ kia…

Vẻ mặt Nhai Xế rất nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Em là mã."

"Hả?" Diêu Nhiếp không phản ứng kịp: "Ngựa gì cơ? Anh nói em là ngựa á, anh đang che giấu gì đó không muốn cho em biết đúng không?"

Nhai Xế vẫn trưng ra bản mặt nghiêm túc như bài tú-lơ-khơ, miệng lại phun ra một câu: "Bởi vì em là thảo ni mã (1)."

Đến lúc này Diêu Nhiếp mới phản ứng kịp, anh đang bị Nhai Xế đùa giỡn. Anh giống như mãnh hổ xuống núi, một phát bổ nhào vào người Nhai Xế bóp cổ hắn: "Thảo ni mã em gái anh á! Anh mới là Thảo ni mã! Mau khai thật cho em biết kiếp trước em rốt cuộc là cái gì!"

Nhai Xế hoàn toàn không coi uy hiếp của anh ra gì, trở tay ôm lấy thắt lưng anh: "Đây là em tự sà vào lòng ta đấy nhé (2)." Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ trên tủ đầu giường: "Còn sớm chán, có thể làm đến hai lần."

"Này này! Tối qua vừa mới làm, anh không muốn cho tôi sống có phải không?! Nghĩ ông đây là búp bê bơm hơi chắc? Bớt đùa bỡn tôi đi, anh mới là Thảo ni mã đấy!" Diêu MC phản kháng kịch liệt, liều chết không theo.

Nhai Xế hai ba lần đè anh xuống, miệng nói cho có lệ: "Đúng, đúng, ta mới là Thảo ni mã." Ma trảo đã lần mò vào tận trong quần lót của Diêu Nhiếp, hắn ghé vào lỗ tai Diêu Nhiếp khiêu gợi nói: " Suỵt, đừng gào nữa, gọi cái khác đi nào. ** nhất khắc trị thiên kim đấy, bảo bối ạ…"

Tiếng hót của chim chóc ngoài cửa sổ đã che đậy âm thanh "đánh nhau của yêu tinh". Tục ngữ nói rất đúng, nhất niên chi kế tại vu xuân, nhất thiên chi kế tại vu thần (3)…

……

Tam Vô không muốn bị hút vào trong bình, nên liền hướng miệng bình về phía bàn thờ. Sau đó cậu ngay lập tức đậy nắp bình vào, rồi lại lấy ra một lá bùa, niệm chú, trước tiên cứ phong ấn cái bình này lại đã. Nhưng trong chớp mắt, Tam Vô liền nghe thấy, từ cái bình phát ra tiếng than khóc kêu la của quỷ hồn, nói một cách bình thường chính là — gào khóc thảm thiết. Có thể thấy được, cái chai này chứa đựng rất nhiều oan hồn và cả linh hồn người sống.

Tam Vô đem bỏ cái chai vào túi của cái áo choàng rách, đang định thử thăm dò bức tượng Phật trên bàn thờ, thì lại nhận được thông báo của Daniel: "Bây giờ Viên Nhuận đang quay về, đã lên tầng rồi, em mau trốn đi!"

Mẹ kiếp! Sao anh không đợi y vào nhà rồi hãy nói cho tôi biết luôn? Tam Vô thầm oán một câu, hai ba bước chạy đến cạnh cửa sổ, định nhảy qua cửa sổ ra ngoài, thì lại phát hiện cửa sổ có lắp đặt hệ thống

chống trộm. Tam Vô hết cách, nhìn khắp xung quanh, xem thử nơi nào có thể nấp được. Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, đèn được bật lên, Viên Nhuận giả bước vào. Trúng phóc, bắt ngay tại trận!

Viên Nhuận giả nhìn thấy trong phòng trống rỗng lại xuất hiện thêm một người, cũng không hề có kích động, chỉ nhướn mày: "Ồ? Cảnh sát Ngô từ khi nào thì kiêm luôn chức làm kẻ trộm vậy? Đây là giám thủ tự đạo (biển thủ của công do chính mình trông coi) trong truyền thuyết đó hả?"

Tam Vô đương nhiên nghe ra được ý châm chọc trong lời nói của Viên Nhuận, cũng lười nói nhảm với y, nếu không phải đội phó muốn tìm ra BOSS đứng sau, thì cậu đã tiêu diệt nó từ sớm rồi, đâu còn ở đó mà tác phúc tác uy (4), nguy hại nhân gian chứ?

"Hừ! Thôi giả vờ giả vịt đi, mi chẳng qua chỉ là một thứ ma vật nhỏ tí xíu, đột lốt Viên Nhuận mà thôi. Mau hiện nguyên hình, hôm nay bản đạo ta sẽ tử hình mi tại trận!"

Ma vật kia cũng không thèm quan tâm cậu đang nói gì, mà chỉ căng thẳng nhìn lên bàn thờ trước tiên, quả nhiên bình ngọc đặt trên đấy đã biến mất. Ánh mắt nó nhất thời trở nên hung ác, một luồng khí âm tà đen ngòm tỏa ra từ trên người nó: "Trả Ngọc Tịnh Bình lại đây cho ta!"

Ngọc Tịnh Bình? Cái bình nhỏ tí này chính là Pháp khí Ngọc Tịnh Bình của Tiên gia trong truyền thuyết sao? Tam Vô nhất thời hớn hở ra mặt, thứ này mà đổi ra nhân dân tệ thì không biết được bao nhiêu nhỉ? Cậu sờ sờ túi áo: "Trả lại cho mi? Để mi lại tiếp tục dùng nó hại người sao? Đừng mơ! Yêu nghiệt bé xíu như mi, mà cũng dám gây khó dễ cho bản đạo sao? Xem ta thu phục mi thế nào đi!" Nói xong, trong tay cậu niệm ra kiếm gỗ đào, lại dán thêm mấy lá bùa xua đuổi tà ma trên kiếm, rồi xông đến chiến đấu.

Làn da trên người Viên Nhuận bắt đầu bong ra từng màng từng mảng, lộ ra khung xương bên trong, bao quanh khung xương là một lớp tà khí màu đen, tà khí kia cũng khá giống với thân hình của nó, béo ú.

Tam Vô liếc mắt một cái đánh giá nó: "Mi là… Yểm?"

Đối phương cũng không thèm nhiều lời với cậu, lại xông đến chiến đấu, không biết miệng niệm câu gì, mà Ngọc Tịnh Bình lại tự động bay ra từ trong túi áo của Tam Vô, bay vào tay yểm. Nó cười lạnh một tiếng, rút nắp bình ra, hướng miệng bình về phía Tam Vô, miệng còn hô câu gì đó.

Tam Vô chỉ cảm thấy mình đang bị một lực hút vô cùng mãnh liệt cuốn về phía trước, mắt thấy sắp bị hút vào Ngọc Tịnh Bình.

Đúng vào lúc chỉ mành treo chuông, Daniel tập kích yểm từ phía sau, đạp nó một phát, rồi lại đá Ngọc Tịnh Bình cút sang một bên.

"Nhanh! Ra tay đi!" Daniel đè yểm xuống hô lên với Tam Vô.

Tam Vô nắm chắc thời cơ, niệm chú ngữ, kiếm gỗ đào bổ về phía yểm, đánh nó hồn phi phách tán.

Daniel từ dưới đất đứng lên, quan tâm hỏi: "Em không sao chứ?"

Tam Vô lắc đầu: "May là anh đến kịp lúc. Nhưng tôi đã tiêu diệt yểm mất rồi, kế hoạch thả mồi câu cá lớn của đội phó làm không được rồi, tôi phải giải thích thế nào với anh ta đây?"

Daniel an ủi cậu: "Trước tiên cứ giải phóng mấy linh hồn bên trong đi đã, cứu người quan trọng hơn. Cũng đâu thể buông thả cho ma vật tiếp tục hại người được đúng không?"

Tam Vô thở dài, gật đầu: "Đành vậy."

……

Thao Thiết giận dữ nghẹn ứ một bụng, đều tại Mộ Dung Trác Việt hại hắn và Cao Đại Toàn giận dỗi, mới khiến hắn phải kháng nghị bằng cách tuyệt thực, một ngày không ăn gì, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời dài mòn mỏi của hắn!

Đến đúng lúc lắm, bây giờ ta đang đói bụng đây, này đúng là thức ăn tự đưa đến cửa, ngu sao không ăn. Thao Thiết há cái miệng rộng ra, nữ quỷ kia phanh lại không kịp, trực tiếp chui tọt vào miệng hắn. Thao Thiết nhai cũng không thèm nhai, cứ để nguyên thế mà nuốt xuống. Ăn xong còn đánh giá: "Ừm, là yểm, ăn ngon hơn đám quỷ kia nhiều."

Cao Đại Toàn vẫn không rõ: "Cô ta rốt cuộc vào bằng cách nào? Tiểu Đào cậu mang cô ta vào từ bao giờ?"

Thao Thiết liếm liếm khóe miệng: "Ta làm sao biết được? Ta chỉ mang theo đám Piranha gì đó từ chỗ ả ta thôi, vẫn còn trong bụng ta nè."

…….

"Cái gọi là thôi miên nhìn thấy cảnh tượng kiếp trước chẳng qua chỉ là rút ra từ tiềm thức của chúng ta mà thôi, về phần chúng ta có kiếp trước thật hay không, còn cần phải đợi một bước chứng minh của khoa học kỹ thuật hiện đại nữa. Được rồi, chương trình kỳ này xin dừng lại tại đây, cảm ơn quý vị đã theo dõi "Khám phá khoa học" kỳ này, tôi là MC Diêu Nhiếp…"

Ăn xong cơm chiều, hai anh em Thao Thiết và Nhai Xế trốn trong phòng không biết là đang bàn bạc cái gì.

Bây giờ Cao Đại Toàn đến ăn cơm chực đã khôn ngoan hơn rồi, anh ta mang bát đũa dùng một lần đến, không cần phải khổ sở rửa một núi bát đĩa nữa. Cao Đại Toàn ngồi ở trên ghế sa lon vừa xem ti vi, vừa tám nhảm với Diêu Nhiếp.

"Tên Viên Nhuận kia đã sớm chết queo rồi, là một ác yểm đã khoác da y để giả mạo thành." Cao Đại Toàn lại đột nhiên nhớ ra: "Đúng rồi, cậu Tiểu Trần ở đại truyền hình chỗ cậu thế nào rồi?"

Diêu Nhiếp rót cho Cao Đại Toàn một ly trà: "Mấy hôm trước đã xuất viện rồi, nhưng mà tinh thần rất kém, còn phải ở nhà nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa. Mà ác yểm là cái gì?"

Cao Đại Toàn nhấc ly trà lên uống một ngụm: "Ah, trà Minh Tiền Long Tĩnh (5), tôi rất thích. Yểm là một loại lệ quỷ, dân gian có câu cửu ma nhất yểm, ý là chín ma cũng không lợi hại bằng một yểm. Yểm có thể vào đi vào giấc mơ, khiến người ta gặp ác mộng, còn gọi là bóng đè. Nhưng nói thì nói thế chứ người chết đi rất khó hình thành ác yểm, trừ phi lúc nó chết đúng lúc lại có người chết hàng loạt, có một lượng lớn oán niệm ngưng tụ mãi không tiêu tan, lại đúng lúc có thi thể được bảo quản nguyên vẹn, không bị hư thối hay hong khô để cho nó bám vào thì mới hình thành ác yểm được. Viên Nhuận này sau khi chết đã bị ác yểm bám vào. Chúng tôi đã phát hiện tên và ngày tháng năm sinh của cậu trên bàn thờ của nó, xem ra mục tiêu tiếp theo của nó chính là cậu, cậu gần đây thường xuyên mơ thấy ác mộng đúng không?"

Diêu Nhiếp gật đầu. Nhớ đến những giấc mộng khó hiểu gần đây, chẳng lẽ đó thật sự chỉ là cơn ác mộng do yểm tạo ra thôi sao?

Cao Đại Toàn nói tiếp: "Còn cái cô Mộ Dung Trác Việt kia nữa, cô ta cũng là yểm. Nhưng cô ta lại là loại bởi vì người đã chết nhưng lại không nhớ là mình đã chết, đúng lúc nơi đó âm khí nặng, nên đã hình thành yểm. Chúng tôi đã điều tra qua rồi, đã xác nhận cuối tuần trước lúc cô ta đi du lịch tại lưu vực sông Amazon đã bất cẩn rơi xuống nước, trong 10 phút đã bị một bầy cá Piranha cắn nuốt sạch sành sanh, chỉ chừa lại bộ xương. Bởi vì chết trong nháy mắt, nên cô ta cũng không biết là mình đã chết, lại gặp đúng ngày mười lăm trăng tròn âm khí nặng, cho nên đã hình thành yểm. Theo bản năng, cô ta mang cái đám cá Piranha đã ăn thịt cô ta về nước, rồi tham dự buổi tiệc làm quen kia giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Diêu Nhiếp cảm thấy hứng thú với chuyện này: "A? Cô ta đã tìm được người yêu kiếp trước chưa?"

Cao Đại Toàn sờ sờ mũi, có chút xấu hổ: "Cô ta nói tôi là người yêu kiếp trước của cô ta."

Diêu Nhiếp vui sướng khi người gặp họa: "Má ơi! Hấp dẫn quá đi!"

Cao Đại Toàn lườm anh một cái: "Tiểu Đào đã sớm xem qua kiếp trước của tôi rồi, kiếp trước tôi chính là một cây tùng (thông) già trên vách đá, căn bản không phải người yêu của cô ta. Cô ta nhận nhầm người!"

"Ahh? Vậy chứ người yêu của cô ta là ai?"

Cao Đại Toàn bĩu môi: "Cô ta rõ ngớ ngẩn, kẻ đã phạm vào tội ác giết chóc sao có thể đi vào luân hồi được? Đương nhiên là còn đang bị trừng phạt ở tầng địa ngục nào đó rồi!"

…….

Suy nghĩ của tác giả:

Ngày mai phải kiểm tra môn kế toán, tôi cũng coi như là vô cùng dũng mãn, thi đến nơi rồi mà cũng không thèm ôn chắc đợi treo môn luôn.

Không biết đêm nay ôm Phật còn kịp không nữa= =

Các đồng chí, cmt đêm nay ngày mai kiểm tra xong tôi sẽ rep lại sau, tôi chạy xuống ôm đùi Phật tổ trước đây.

Phù hộ cho tôi ngày mai không bị treo môn

Ngày mai sẽ bắt đầu một câu chuyện mới, câu chuyện về lí do tại sao một lão già ế không thể kết hôn.

……

(1) Thảo ni mã, chính là em Grass mud horse, hay Alpaca.

Maximus-May-2011

(2) Tác giả dùng "đầu hoài tống bão", câu này có nghĩa là một người sà vào lòng người khác vì mục đích nào đó, nên t nặn thành là "sà vào lòng" thôi.

(3) Mọi kế hoạch đều bắt đầu từ mùa xuân, mọi ngày đều bắt đầu vào buổi sáng.

(4) Làm oai làm phúc, ý nói dựa vào quyền thế, khinh thị, lấn ép người khác.

(5)Minh Tiền Long Tĩnh: Long Tỉnh trước Thanh Minh: Loại trà được uống vào những tháng đầu tiên trong năm trước tiết thanh minh. Được làm từ những ngọn trà rất non hái trước tiết Thanh minh, ngày 5 tháng 4 hàng năm. Chu trình chế biến diễn ra rất ngắn, chỉ trước Thanh minh hàng năm 10 ngày. Trà được hái sau thời điểm này là loại trà thuộc cấp thấp tên là Vũ Tiền Long Tỉnh ( ) – Long Tỉnh trước mưa. Trong 10 ngày ngắn ngủi, những nhánh trà non trên đỉnh cây trà sẽ chỉ được hái bởi những người hái có kinh nghiệm, sau đó được chế biến rất đặc biệt; do đó, Long Tỉnh trước Thanh Minh luôn đắt hơn những loại trà Long Tỉnh thông thường.(theo wiki Trà Long Tỉnh)

74. Chương 13-1: Sự Kiện Đồng Tử Quan

Trên Internet có lưu hành một cách nói, đàn ông lớn tuổi mà vẫn chưa kết hôn, giai đoạn từ 25 đến 27 tuổi được gọi là Thặng đấu sĩ (đấu sĩ còn sót lại); từ 28 đến 31 là thuộc loại Tất thặng khách (nhất định sẽ bị bỏ lại); từ 32 đến 36 tuổi sẽ được tôn xưng là Đấu chiến thặng phật(1); còn nếu đã ngoài 36 tuổi, thì đã siêu thoát, phi thăng trở thành Tề thiên Đại thặng luôn rồi.

Xã hội ngày càng hiện đại, thì nam nữ bị ế chỏng ế chơ ngày càng tăng, không phải là bọn họ không muốn kết hôn, có lẽ bọn họ cũng hy vọng sẽ tìm được tình yêu cho riêng mình; cũng không phải là điều kiện của bọn họ không tốt, có lẽ một số người có điều kiện quá hoàn hảo, nên không muốn tiến tới; hoặc là bọn họ chỉ đơn giản là muốn tận hưởng cuộc sống độc thân không bị gò bó ràng buộc này mà thôi.

Nhưng có một số người đã được trời định là không thể kết hôn…

……

Trầm Kinh Phàm tính tình tự do tự tại từ bé, là người lạnh nhạt, phiêu bạc, tuy đã ba mươi tuổi đầu, nhưng vẫn không có việc làm cố định. Ở trong nước làm việc được hơn một năm rưỡi, thì từ chức làm một du khách ba lô, ra nước ngoài du lịch; đến khi tiêu sạch lộ phí, lại quay về nước kiếm tiền chuẩn bị cho chuyến du lịch tiếp theo. Đáng thương cho bậc phụ huynh nhà họ Trầm bị đứa con trai duy nhất làm cho nát lòng nát dạ, nhưng lại không cách nào khuyên bảo được y. Thôi, đành phải chờ đến lúc y về nước, rồi nhanh chóng bắt y lại, tha thiết khuyên y nên kết hôn đi thôi. Đã lập gia đình ổn định cuộc sống rồi, chắc sẽ không chạy ra ngoài nữa đâu nhỉ?

"Con à con xem này." Mẹ Trầm đưa tờ rơi cho con trai.

Trầm Kinh Phàm nhận lấy thì thấy: "Không có lòng thì không cần (2)? Cái gì đây hả mẹ?"

Mẹ Trầm oán trách: "Con đấy, suốt ngày không ở trong nước, lỗi thời rồi hả? Đây chính là chương trình làm quen hot nhất bây giờ đó. Chỉ cần tham gia chương trình, là con sẽ nổi tiếng, lúc đấy còn lo không tìm được cô gái nào tốt sao?!"

Trầm Kinh Phàm nhíu mày, không trả lời.

Bố Trầm phụ lại tiếp tục đưa một tờ rơi khác cho y.

Trầm Kinh Phàm nhận lấy lại thấy: "Một sợi ràng buộc? Còn đây là cái gì ạ?"

Mẹ Trầm nhận lấy nói: "Đó là Trung tâm môi giới hôn nhân ở khu cửa ô đó. Người ta còn nói, đảm bảo sẽ thành công! Trong vòng một năm đảm bảo sẽ kết hôn!"

Khóe miệng Trầm Kinh Phàm hơi hơi co giật: "Có đảm bảo sinh con không?"

Mẹ Trầm lườm con trai một cái: "Mẹ nói nghiêm túc với con đấy, đừng suốt ngày không làm gì nên hồn như vậy! Dù sao thì con cũng chọn một trong hai đi, mẹ đi đăng kí cho con!"

Trầm Kinh Phàm bất đắc dĩ: "Được được được, con hút điếu thuốc trước rồi cân nhắc sau." Nói xong, y bước đến ban công, châm một điếu thuốc.

Hai phút sau, Mẹ Trầm đột nhiên phát hiện: "Kỳ lạ, Tiểu Phàm đâu rồi? Sao lại không có ở ban công?"

Bố Trầm chạy ra ban công nhìn thử, nổi trận lôi đình: "Thằng nhãi con trèo ống nước trốn mất rồi!"

……

Trầm Kinh Phàm năm nay 29 tuổi, bộ dạng mày rậm mắt to, dáng người vừa rắn chắc thon gọn lại vừa cao ráo, dựa vào vẻ ngoài của y muốn tìm một người bạn gái cũng chả phải chuyện gì khó? Đáng tiếc đồng chí Trầm từ nhỏ đến lớn không hề có một mối tính vắt vai nào. Ngoại trừ khi còn học tiểu học, có trao đổi nhật kí với bạn nữ cùng lớp, ngoài nắm tay ra, thì tình sử của y có thể nói là trống rỗng.

Đến tuổi vị thành niên, các nam sinh khác đều nảy sinh một chút tò mò và hứng thú với người khác phái, y lại không quan tâm lắm, chỉ thích mang theo máy ảnh đi loanh quanh chụp ảnh mà thôi; rồi lên đại học, đám sinh viên được tự do, từng đôi từng đôi tình nhân ở khắp sân trường. Mà Trầm Kinh Phàm lại trở thành kẻ lập dị nổi tiếng nhất trường — tính cách quái gở, ít giao tiếp, cứ lầm bầm lầu bầu với không khí cả ngày, đôi lúc còn nói chuyện với cả động vật. Đây chẳng phải là đặc trưng của bệnh thần kinh sao?

Đôi khi cũng có mấy người không sợ chết, bị thu hút bởi vẻ ngoài và sự khác biệt mà thổ lộ với y, nhưng tất cả đều không ngoại lệ, đều sẽ có tai nạn xảy ra. Kể từ đó, chẳng những nữ sinh, mà ngay cả nam sinh cũng đều kính nhi viễn chi (3) với y.

Trầm Kinh Phàm cũng không bận tâm lắm, dù sao y cũng không có hứng thú với người khác phái, đương nhiên, với đồng tính y lại càng không hứng thú. Tuy rằng lang thang bên ngoài rất lâu, nhưng cũng chả có cuộc gặp gỡ lãng mạn nào, đến tận bây giờ, y vẫn một thân một mình.

"Tiểu Trầm, cậu tìm được phòng ở chưa?" Diêu Nhiếp gặp Trầm Kinh Phàm tại WC, liền thuận miệng hỏi một câu. Bởi vì chuyện thôi miên lần trước mà Tiểu Trần bị tổn thương nguyên khí, phải xin nghỉ dài hạn ở nhà tĩnh dưỡng. Đài truyền hình đành phải mời đến một vị trợ lý tạm thời, anh Tiền biên đạo Tiền liền giới thiệu tuyển dụng Trầm Kinh Phàm.

Trầm Kinh Phàm là nhiếp ảnh gia về chiến trường rất nổi tiếng, đã đạt rất nhiều giải thưởng quốc tế, nói thật chứ y mà làm trợ lý ở đài truyền hình bọn họ thì đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi. Nhưng bản thân Trầm Kinh Phàm lại không quan tâm, tất cả chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, y chỉ tạm thời tìm một công việc để kiếm sống, chuẩn bị đủ tiền lại xuất phát, tiếp tục kiếp sống du khách ba lô của y, công việc này chỉ là nhân viên tạm thời, tiền lương lại không thấp, đúng với chuyên môn của y, thích hợp quá đi chứ.

"Chưa tìm được. Diêu MC có chỗ nào định giới thiệu hả?" Không thể ở nhà được, mỗi ngày đều bị bố mẹ giục kết hôn đến choáng váng đầu óc. Y đang xem xét thuê một căn phòng giá rẻ bên ngoài để ở tạm. Đáng

tiếc những năm gần đây giá nhà tăng vọt, dẫn đến tiền thuê nhà cũng cao chót vót. Muốn tìm một phòng giá rẻ gần đài truyền hình thật sự quá khó khăn.

"Tôi có hỏi giúp cậu, bạn của tôi có một căn phòng trống. Tiền thuê nhà mỗi tháng bốn trăm, một phòng ngủ một phòng bếp và nhà vệ sinh, căn phòng khá cũ. Nhưng mà chỉ cách đài truyền hình chúng ta 20 phút đi bộ thôi." Diêu Nhiếp cũng nhiệt tình, giúp vị đồng nghiệp nhân tài không được trọng dụng này tìm hiểu chút thông tin. Không ngờ lại dò la được từ miệng của Cao Đại Toàn, thì ra tên quỷ Tam Vô nghèo kiết hủ lậu kia lại là một địa chủ lớn!

Ngọn núi ở phía bắc là do cậu ta đứng tên, trên núi xây dựng một căn hộ, cậu ta cho thuê, hàng tháng có thể kiếm vài nghìn tiền thuê nhà. Hâm mộ quá đi, không lộ mặt luôn, đúng là càng giàu càng keo mà!

"Thật hả?" Trầm Kinh Phàm mừng rỡ, điều kiện căn phòng như thế mà chỉ có bốn trăm đồng thôi, tìm đâu ra nữa đây?

"Nhưng mà, chỗ đó trước kia là nghĩa trang, nghe nói là mồ chôn tập thể á, phong thuỷ không tốt lắm đâu. Bên trong cũng không được "sạch sẽ " lắm…" Diêu Nhiếp thành thật nói rõ ràng tình hình cho y biết.

Trầm Kinh Phàm cười nhạt: "Không sao, tôi không sợ."

Diêu Nhiếp nghĩ rằng y không tin, lại cường điệu lên: "Cậu đừng không tin nha, bạn tôi nói, bên trong sẽ có chuyện kỳ quái xảy ra."

Trầm Kinh Phàm cười rộ lên: "MC của"Khám phá khoa học" lại ủng hộ mê tín sao?"

Diêu Nhiếp nện một đấm lên bả vai y: "Nhóc cứ cười đi, đến lúc gặp được "anh em tốt" rồi cũng đừng khóc lóc đến tìm tôi nha!"

……

Trầm Kinh Phàm rất vừa ý căn phòng này, cách đài truyền hình không xa, trang thiết bị đầy đủ hết, còn mua cả đồ nội thất nữa, quạn trọng nhất chính là giá rẻ.

Căn hộ rất u tối, một năm bốn mùa đều không thấy được ánh sáng mặt trời; không biết có phải vì chủ nhà keo kiệt hay không, mà lối đi không hề có đèn chiếu sáng, cho dù là ban ngày hay ban đêm, cũng đều là tối đen như mực, chỉ có phòng của y là ngoại lệ "hạc trong bầy gà" có một bóng đèn dây tóc nhỏ; chỗ này vị trí địa lý không tốt, lại có một vài tin đồn ma quái, khó trách tiền thuê nhà lại rẻ như vậy.

Trầm Kinh Phàm mở cửa, bật công tắc đèn lên. Đèn huỳnh quang chập chờn lúc sáng lúc tối, vật vã chớp nháy hồi lâu, cuối cùng mới vất vả sáng lên.

Hắn vừa mới đến, cũng không định ở lâu, cho nên đồ đạc mang đến không nhiều lắm. Lúc trở về lại giống hệt như ngày hôm qua, trong phòng bừa bộn hết cả lên, giống như bị trộm vào thăm vậy á. Trầm Kinh Phàm nhìn cảnh tượng như thế nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Y nhặt đống quần áo loạn cào cào trên mặt đất lên, xếp lại sách. Ngẩng đầu lên liền thấy, trên bức tường đối diện có vài dấu tay máu đỏ tươi. Y nhíu nhíu mày, y không thích loại giấy dán tường này chút nào.

Bữa tối của người đàn ông độc thân rất ngẫu hứng, Trầm Kinh Phàm nấu qua loa một bát mì, vừa đọc sách vừa ăn. Đột nhiên, ngọn đèn trong phòng lại nhấp nháy lúc sáng lúc tối, "tí tách" một tiếng, một giọt chất lỏng đỏ tươi rơi vào trong bát y.

Trầm Kinh Phàm không thể nhịn thêm được nữa, "Bộp!" Một tiếng, đập đôi đũa lên bàn, đứng bật dậy. Y vươn tay kéo phía trên đèn treo, rồi kéo xuống một bóng dáng màu xám đen. Bóng dáng kia nhìn rất giống người, nhưng thân mình của nó lại vặn xoắn y hệt một con rắn, cái lưỡi đỏ tươi dài chừng một thước, đôi mắt to tướng trắng dã không hề có con ngươi đang lườm lườm nhìn Trầm Kinh Phàm, từ hốc mắt của nó huyết lệ đang không ngừng tuôn ra.

Trầm Kinh Phàm uốn cong cái gã "không xương" kia, buộc lên trên đèn treo, rồi thắt nút chết: "Ông nhịn mi lâu rồi! Có để yên cho người ta ăn cơm không đây?!"

"Đại, đại nhân tha mạng, tiểu, tiểu nhân không dám nữa ~~" con quỷ kia chưa từng gặp người nào dũng mãnh như vậy, chẳng những không sợ nó, mà còn có thể bắt được nó, tiêu rồi, một khi y đã bắt được nó, nó

sẽ không thể nhúch nhích được nữa, chỉ có thể tùy ý y thao túng, kẻ này chắc chắn không phải người bình thường!

"Tha mạng? Mạng của mi đã không còn từ lâu rồi." Trầm Kinh Phàm hừ lạnh một tiếng, nhìn cái mặt bị giẫm nát thở dài thườn thượt.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên. Trầm Kinh Phàm cũng lười để ý đến con quỷ treo cổ này, không quan tâm đến cái giọng cầu xin tha thứ thê thảm của nó, đi ra mở cửa. Đã khuya rồi, ai lại tìm mình giờ này?

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Tối có hẹn nha, may mà bản thảo còn lại đã xong rồi, tối nay cứ để cho bản thảo Sương tiểu thụ tiếp khách trước đi, chờ tôi về tôi lại tự mình tiếp khách trả lời bình luận nhé.

Hôm nay thật sự rất , sáng sớm xin đi đến trường thi, cả nhóm đứng chờ chụp ảnh 20 phút.

Ai ngờ cán bộ phòng thi vừa thấy giấy chứng nhận dự thi của tôi liền nói: Em không nhìn rõ lượt à? Em thi vào lượt thứ 15.

Cả trường đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc cười ầm lên, tôi xám xịt len lén chuồn đi ….

Quên nói, nhân vật mới lên sân khấu này thật ra có quan hệ dây mơ rễ má lằng nhằng với đám Tiểu Diêu nha…

……

(1) Đấu chiến thặng phật: cứ hiểu nôm na là Phật chiến đấu còn thừa lại đi.Đấu chiến thắng phật là danh hiệu của Tôn Ngộ Không sau khi thành phật.

(2) Không có lòng thì ko cần: theo như tác giả nói trong bài thì có lẽ là chương trình If you are the one (_phi thành vật nhiễu/không có lòng thì đừng làm phiền) nhưng tác giả lại viết là _phi thành vật yếu/không có lòng thì không cần nên t cũng không chắc lắm. If you are the one là chương trình hẹn hò của Trung Quố.^^

(3) Kính nhi viễn chi: thành ngữ "kính nhi viễn chi" thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó. (theo wiki)

75. Chương 13-2

chrysolophus-pictus

Gà rừng trong đây ý chỉ Chim trĩ đó nha. Lã Hậu nhà Hán tên là Trĩ , vì kiêng húy nên gọi chim trĩ là dã kê . Tìm mãi không ra cái hình nào ra hồn. ò..ó

Đứng ngoài cửa là một người đàn ông, rất thích hợp để thêm vào đằng trước những đặc tính như — thân tài ngang dương, ngọc chất kim tương, minh mâu hạo xỉ, phong tư xước ước, phong lưu thích thảng (1) …bla..bla, tóm lại nhìn từ ngoài vào thì đây là một người vô cùng quyến rũ, có thể thu hút mọi sự chú ý của đàn ông trong nháy mắt.

(1) Ý là thân hình cao ráo, dáng ngọc mình vàng, mắt sáng răng trắng, dáng dấp yểu điệu, tinh tế quyến rũ….

Nhưng mà, rõ ràng người đàn ông này đang say rượu, hai má ửng hồng, mồm miệng không rõ, ăn nói hàm hồ, ngã trái ngã phải. Trầm Kinh Phàm vừa mở cửa ra, hắn liền tự ý xông vào trong phòng, phi thẳng lên giường nằm, miệng lẩm bẩm: "Mau! Hầu hạ đại gia tắm rửa đi!"

Trầm Kinh Phàm thấy hắn quần áo cũng không thèm cởi, giầy dép để nguyên mà lại leo lên giường mình, không khỏi nhíu mày.

Cái vị đang bị trói trên đèn treo kia lại có vẻ rất vui sướng khi người gặp họa: "Con gà say xỉn này lại đi nhầm phòng rồi."

Trầm Kinh Phàm im lặng nghiêng đầu liếc nó một cái, cuối cùng đi bê một chậu nước nóng đến, ném thẳng con gà say rượu kia vào chậu.

"Á ~" một tiếng thét chói tai như tiếng giết heo vang lên: "Mi muốn giết người à?! Bỏng chết ông nội rồi!"

Trầm Kinh Phàm "chậc" một tiếng, tiếc quá, nó mà không tỉnh dậy, là có thể vặt lông làm thịt rồi, cơm tối ngày mai có thể bổ sung thêm chút đồ ăn.

"Không phải giết người, là giết gà."

Hắn sửng sốt, rốt cuộc tỉnh táo hoàn toàn, cúi đầu nhìn thân thể của mình, má ơi! Quả nhiên là trở về nguyên hình rồi! Sau đó, một con gà rừng lớn có bộ lông màu sắc sặc sỡ, xinh đẹp, thân mình mũm mĩm, uỵch uỵch uỵch vỗ cánh bay ra khỏi chậu nước. Đáng tiếc cả thân mình nó ướt đẫm, bộ lông bị bẹp xuống, nên hình ảnh có chút buồn cười, thật xứng đáng với cái tên gà rớt nước sôi.

Gà rừng tinh (gà rừng thành tinh) lắc lắc nước trên người, nó vô cùng chú trọng đến hình tượng của mình, bất cứ lúc nào nó cũng phải giữ trạng thái hoàn hảo nhất xinh đẹp nhất. Nó cảnh giác nhìn chằm chằm tên poker face trước mặt: "Mi là ai? Sao nhìn thấy ta biến về chân thân mà còn bình tĩnh như vậy?"

Trầm Kinh Phàm không đáp hỏi lại: "Ta phải hỏi mi là ai mới đúng? Nửa đêm nửa hôm xông vào nhà ta làm gì?"

Cái vị trên đèn treo kia không hổ là quỷ lưỡi dài, cái miệng đúng là không chịu để yên, nó kinh ngạc nhìn Trầm Kinh Phàm: "Mi, à nhầm, đại nhân ngài không biết hắn sao?"

Trầm Kinh Phàm trưng ra vẻ mặt thờ ơ trả lời: "Nó chẳng phải gà rừng tinh sao?"

Vẻ mặt của quỷ lưỡi dài càng thêm kinh ngạc, phối hợp với cái mặt máu chảy đầm đìa của nó, đúng là mang lại hiệu quả cực kì cực kì cao nha.

"Tôi nói là nói hình người của hắn í? Ngài không biết à? Hắn chính là người mẫu nam nổi tiếng nhất trong nước hiện nay đó, cũng chính là đàn anh(giống như oppa á) trong phim thần tượng, Hoa Trĩ – nức tiếng gần xa!" Ngay cả quỷ như nó mà cũng biết Hoa Trĩ nổi tiếng đến mức nào, thế mà người này lại không hề biết? Không phải là từ quê lên đấy chứ?

Hoa Trĩ đã biến về hình người, nằm trên giường bày ra tư thế mà hắn cho là hấp dẫn nhất, vẻ mặt kiêu căng, chờ đợi tiếng hô kinh ngạc của đối phương. Không ngờ đối phương lại mặc kệ hắn, trực tiếp bê chậu nước vào trong phòng tắm để đổ.

Trầm Kinh Phàm hàng năm đều ở nước ngoài, không biết ngôi sao trong nước cũng là chuyện bình thường, mà cho dù y ở trong nước, chỉ sợ cũng sẽ không quan tâm đến mấy ngôi sao gì đó trong giới nghệ sĩ đâu.

Đường đường là thần tượng mà lại bị người ta lơ đẹp, đây là chuyện khó có thể tha thứ dễ dàng được, Hoa Trĩ nhảy dựng lên trên giường, đang định bùng nổ, thì lại có tiếng đập cửa vang lên.

Trầm Kinh Phàm từ phòng tắm đi ra, tiện đường mở cửa ra luôn. Đến lúc này là một con gấu, không không, chính xác mà nói, thì phải là một người đàn ông lực lưỡng giống như gấu vậy.

Hoa Trĩ vừa thấy người kia tới, liền nhào đến khóc lóc kể lể nói: "Hùng Tráng hắn ta bắt nạt ông kìa!"

Hùng Tráng không để ý đến màn giả vờ nũng nịu của hắn, ngay lập tức vác hắn lên vai, giải thích với Trầm Kinh Phàm: "Xin lỗi nhé, gia giáo không nghiêm, đã quấy rầy ngài rồi. Sau này sẽ đến tận cửa nhận lỗi sau." Nói xong liền sải bước ra ngoài.

Trầm Kinh Phàm không trả lời, những điều mờ ám của chủ nhà đang dần dần lộ rõ, khách trọ ở căn hộ này cũng chẳng phải người. Y cũng không nghĩ là chủ nhà đã bình luận câu nào về đạo đức hay nhân phẩm của khách trọ. Cho nên, y không muốn tiếp xúc quá nhiều với đám khách trọ này.

Quỷ lưỡi dài trên đèn treo nhìn hết một màn hài hước vừa rồi, đang vui sướng khi người gặp họa, không ngờ Trầm Kinh Phàm lại đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn nó một cái, làm nó giật cả mình, lập tức ngậm miệng lại.

Trầm Kinh Phàm mất chút sức để cởi nút thắt ra, túm lấy quỷ lưỡi dài kéo xuống dưới.

Quỷ lưỡi dài cảm kích vô cùng, ngoài miệng không ngừng ca tụng công đức: "Đại nhân ngài thật tốt, đại nhân, tiểu nhân nguyện ý vì ngài làm trâu làm ngựa…"

Nói còn chưa xong, nó đã bị ném ra ngoài cửa.

Quỷ lưỡi dài vốn có khả năng đi xuyên tường, nhưng không biết người đàn ông kia đã dùng cách gì, mà nó thử vài lần, vẫn không vào được! Nó ở ngoài cửa khóc hô: "Đại nhân! Ngài cho ta vào đi mà

~ ta vẫn luôn sống trong đó mà, dựa vào cái gì mà đuổi ta đi chứ~~ "

Trong nhà truyền ra một câu nói lạnh lùng: "Ta trả tiền thuê nhà, vậy nên nơi này là địa bàn của ta. Nếu mi còn dám bước vào, ta sẽ buộc mi vào trụ điện tắm nắng!"

Thế giới lập tức yên tĩnh.

……..

"Sao rồi? Đã ở quen chỗ chưa?"

Đài truyền hình vào buổi trưa sẽ cung cấp thức ăn miễn phí, Diêu Nhiếp có một cuộc họp hôm nay, nên giữa trưa đã cùng Nhai Xế đến nhà ăn giải quyết. Tổ chuyên mục của "Khám phá khoa học" đều tập trung vào một bàn ăn cơm, đúng lúc Trầm Kinh Phàm ngồi bên cạnh Diêu Nhiếp, anh thuận mồm hỏi một câu. Dù sao phòng ở cũng là do mình giới thiệu, cái tên Tam Vô kia lại còn thần thần bí bí giả thần giả quỷ nói cái gì mà ở trong căn hộ đó đều không phải là người, anh khó tránh có chút tò mò không hề nhẹ.

Trầm Kinh Phàm mồm to bới cơm, rảnh rang mới trả lời một câu: "Ok." Trước mặt y đã chất đống bốn hộp cơm trưa dùng một lần, những người ngồi cạnh đều ghé mắt nhìn.

Má ơi! Sức ăn của cậu ta cũng quá dữ rồi đó?! Diêu Nhiếp nghi ngờ phải chăng y có họ hàng thân thích gì đó với Thao Thiết, sau lại thấy không đúng lắm, Nhai Xế chính là thân thích chính hiệu của Thao Thiết, cơ mà sức ăn của hắn cũng đâu được bao nhiêu đâu.

Nhưng Diêu Nhiếp không biết rằng, Trầm Kinh Phàm cũng không còn cách nào khác, y một thân một mình, buổi tối không muốn nấu cơm, nên đành phải ăn gộp hai bữa làm một.

"Có đúng là không có chuyện gì xảy ra không? Nghe nói mấy người ở trước đây có nhìn thấy vài chuyện kỳ lạ." Diêu Nhiếp chưa từ bỏ ý định lại hỏi tiếp một câu.

Trầm Kinh Phàm ăn xong hộp cơm thứ năm, rốt cuộc cũng chịu dừng tay, y chậm rãi lau miệng: "Chuyện kỳ lạ ấy hả? Anh là đang nói đến đèn điện đột nhiên chớp nháy, dấu tay máu xuất hiện trên tường, căn phòng bị xáo trộn đến loạn cào cào, hay là quỷ treo cổ trên đèn treo đây?"

Diêu Nhiếp hưng phấn: "Woa! Phấn khích thế cơ á?! Nhưng sao thấy cậu không sợ chút nào vậy?"

Trầm Kinh Phàm lau xong miệng đứng lên: "Trong lòng có quỷ, gặp phải cái gì cũng đều sợ nó là quỷ; trong lòng không có quỷ, cho dù gặp quỷ thật cũng không nhất thiết phải sợ hãi. Thật ra quỷ càng sợ người hơn."

Nhìn theo bóng dáng Trầm Kinh Phàm bước đi, Diêu Nhiếp cảm thán: "Cao nhân." Nếu mình mà có được một nửa sự bình tĩnh của cậu ta, thì giờ cũng không cần phải lưu lạc đến mức bị "sói" cưỡi thế này.

Nhai Xế không hài lòng, sắc mặt hắn tối sầm, vươn tay xoay mặt Diêu Nhiếp lại: "Nhìn cái gì đấy?!"

Diêu Nhiếp phủi tay hắn ra: "Chú ý hậu quả, nếu tôi mà bị sa thải vì vấn đề hình tượng lần nữa, thì tôi không để yên cho anh đâu!"

Nhai Xế nhướng mày, tiểu tử này càng ngày càng không coi mình ra gì. Ai bảo em ấy là bạn đời do mình chọn làm gì? Nhai Xế không ngừng tự nói với mình phải nhẫn nhẫn nhẫn, phải khoan dung chăm sóc cho bạn đời của mình… Cùng lắm thì buổi tối lên giường đòi nợ thôi.

……

Bây giờ Trầm Kinh Phàm ở phòng trọ cách đài truyền hình không xa lắm, nên y vẫn luôn chạy bộ về nhà, như vậy vừa có thể rèn luyện thân thể vừa có thể tiết kiệm chi phí đi lại. Hôm đó y cũng chạy bộ về nhà như thường lệ, bỗng dưng lại bị người ta gọi lại trên đường.

"Quý ngài, xin dừng bước."

Trầm Kinh Phàm quay đầu lại, thì thấy dưới bóng cây, có dựng lên một cái sạp xem tướng số. Gọi y là một chàng trai trẻ, hắn ta mặc áo choàng dài, phía trước có đặt một cái bàn nhỏ, trên khăn trải bàn còn viết mấy chữ to: Thiết khẩu thẳng đoạn! Bố y thần toán!

Chỗ này là đường quốc lộ, xung quanh hoang tàn vắng vẻ, tòa nhà gần đây nhất chính là trạm xăng dầu cũng cách đây hơn 500 mét rồi. Dù sao cũng không thể có kẻ ngu đến mức chạy vào đây mở quán làm ăn. Trầm Kinh Phàm đề phòng nhìn hắn.

Đối phương lẩm bẩm trong miệng: "Xuân Thu Dần Tí Quý, Đông Hạ Mão Mùi Thìn Đa (nhiều, thắng, vượt hơn); Kim Mộc Ngọ Mão kết hợp với, Thủy Hỏa Dậu Tuất; mệnh Thổ gặp Thìn Tỵ, Đồng tử đã định không tránh được. Quý ngài chắc chắn sinh vào giờ Mùi mùa đông năm Dậu…"

Hắn còn chưa nói xong, Trầm Kinh Phàm đã xoay người bỏ chạy. Vậy mà thầy tướng số vẫn không chịu từ bỏ ý định tiếp tục hét lên phía sau: "Này này, quý ngài đừng chạy! Mệnh ngài phạm vào (đụng phải, vướng vào) Đồng tử quan, nếu không giải thì cả đời sẽ phải cô độc không thể lập gia đình, còn có thể nguy hiểm đến tính mạng…"

Đáng tiếc Trầm Kinh Phàm chạy trốn quá nhanh, lời của hắn đã sớm bị gió cuốn đi, hoàn toàn không lọt được vào tai nhập Trầm Kinh Phàm.

……

Ban đêm, Trầm Kinh Phàm cảm thấy cơ thể mình lúc lạnh lúc nóng, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, y biết mình lại phát sốt. Y từ bé đã thế, cũng không phải là thể chất của y không tốt, không phải y khoe khoang, chứ đến tận năm 29 tuổi, y vẫn chưa vào viện lần nào, thậm chí còn chưa bao giờ truyền nước. Nhưng vào mỗi năm luôn luô sẽ có một hai lần, y sẽ đột nhiên phát sốt, cũng không cần uống thuốc hay tiêm thuốc gì cả, qua một thời gian, y sẽ tự khỏi.

Lúc nhỏ từng có một ông thầy tướng số nói y là mệnh phạm Đồng tử quan, là thần tiên trên trời hoặc thị đồng (2) bên cạnh thần tiên chuyển thế hạ phàm. Kiếp này chẳng những mọi việc đều không thuận lợi, mà còn sẽ mắc một số bệnh kỳ lạ không rõ nguyên nhân; hơn nữa cả đời này cũng không thể kết hôn, cho dù kết hôn, thì chắc chắn cũng không hạnh phúc; càng nghiêm trọng hơn chính là, lâu ngày sẽ có tai họa đẫm máu. Nếu muốn hóa giải, thì phải làm phép đưa (đưa tiễn) Đồng tử.

Khi đó ông bà Trầm thương con nóng cả ruột gan, liền tìm một số tiền lớn, mời thầy tướng số về thực hiện đưa Đồng tử. Kết quả đến tận bây giờ, y vẫn sẽ vô duyên vô cớ nhiễm bệnh. Điều này đã chứng minh tất cả, thầy tướng số kia chỉ là tên thầy bói rởm, lừa tiền mà thôi!

Cái gì mà Đồng tử quan? Trầm Kinh Phàm cười nhạt.

Đầu óc y nóng bừng choáng váng, trong mông lung, y nghe thấy tiếng kèn trống náo nhiệt, còn thấy có người khiêng một cỗ kiệu hoa đỏ thẫm tiến vào.

Mình đúng là nóng đầu đến mù mờ rồi, cho dù là mơ thấy kết hôn, thì cũng nên là khiêng kiệu hoa đi đón cô dâu chứ, sao lại thành đến đón mình thế này?

……

Suy nghĩ của tác giả:

Cuối cùng cũng kiểm tra xong rồi, vạn tuế ~( )/

~Thành tích sẽ công bố ngay lập tức, hai môn hơn 90 điểm, một môn hơn 70, tôi rất vui.

Hôm nay về thì thấy, chỉ gom góp được 2222?! Tôi , con số này thật đáng hân hoan.

Về phần đồng chí Tiểu Trầm (ai nói Tiểu Trầm dương (chắc ý chỉ là top) đấy? Tôi ngắt hoa cúc bây giờ.) Y là diễn viên trong câu chuyện này, nhưng mà để cho y thành thường xuyên là không thể, dù sao cũng chỉ là hỗ trợ diễn mà thôi.

Mặt khác, y thật sự không phải là Long thất tử (@_@ Long thất tử đâu ra nữa), đoán sai thì dâng môi đỏ nóng bỏng đến đây đi, tôi đây ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng…

……

(2) Thị đồng: những đứa trẻ theo hầu.

Chim Trĩ:

D2602_01 yeo1372759302

……..

Ps: Trầm ca kiếp sống du khách ba lô của anh là niềm ao ước của em đấy… ọ„ọ

76. Chương 13-3

T cứ nghĩ chắc ko phải của nhà mình đâu. Nhưng… Hồ sơ chuyện lạ phần 9=..=!

Trong mơ hồ Trầm Kinh Phàm cảm thấy có người đang bước đến nâng y lên, tuy không muốn, nhưng y bây giờ đầu choáng mắt hoa cả người không có chút sức lực nào, căn bản không cách nào giãy ra được. Cứ thế mất phương hướng bị đưa đến chỗ cái kiệu hoa đỏ rực kia.

Trầm Kinh Phàm liếc nhìn hai mắt của người đang nâng mình, động tác của người nọ cứng ngắc, mặt không chút cảm xúc. Trên người mặc quần áo của nha hoàn thời xưa, trên đầu buộc hai búi tóc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ có chấm tròn đỏ tươi hai bên má là rực rỡ chói mắt.

Cũng không biết là do y sốt cao quá mức hay sao, mà y cảm thấy hình như cả y lẫn cỗ kiệu đều đang bay lên. Trầm Kinh Phàm cười "há há" hai tiếng, trải nghiệm này thật là mới lạ, mới nghe nói đến máy bay, phi thuyền, đĩa bay, chứ chưa bao giờ nghe đến có kiệu bay cả. Bên ngoài kiệu có thể mơ hồ nhìn thấy ngọn đèn dầu mờ ảo đang lay động. Kết hợp với tiếng kèn Xô-na và tiếng trống, trong sự tĩnh lặng hắc ám của bóng đêm, càng trở nên u ám quỷ dị.

Đợi đến khi cỗ kiệu đáp xuống mặt đất, có người đến đá cửa kiệu, Trầm Kinh Phàm mơ mơ màng màng mở mắt ra. Chỉ thấy bên ngoài kiệu có một người đang đứng, người nọ mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, dưới chân mang một đôi giày vải màu đen. Trong lòng Trầm Kinh Phàm đánh "thịch" một phát, không khỏi nhíu mày. Kiểu dáng kia, sao lại giống với đôi giày thọ để người người nhập liệm mang vậy kìa.

Một bàn tay phù thũng bầm tím vươn vào, lôi Trầm Kinh Phàm ra ngoài. Bàn tay kia chạm vào lạnh lẽo đến tận xương, khiến y rùng mình một cái. Một hồi trời đất quay cuồng, y đã ở trên lưng người nọ, bị cõng vào sảnh lớn.

Nhìn kỹ lại, trên thân hỉ phục đỏ thẫm đó lại không có cổ, đầu! Nhìn lại lần nữa, thì ra cỗ kiệu kia cũng chỉ là mô hình giấy mà thôi!

Tuy đầu Trầm Kinh Phàm còn đang sốt nóng lên, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, cảm giác này nhất định không thể là nằm mơ được!

Từ khi còn nhỏ y đã biết mình khác với những người khác, không những có thể nhìn được thứ mà người khác không thể thấy, mà còn có thể nói chuyện với chúng nó, thậm chí còn có thể chạm vào chúng nó; đôi lúc, còn có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của một vài loài đọng vật. Đối với những chuyện kỳ quái quỷ dị

đó, hắn tập mãi thành quen, cuối cùng lại trở thành ông cụ non, tính tình thong dong bình tĩnh. Nhưng trong mắt người ngoài, chỉ thấy y là một kẻ lập dị mà thôi.

Lúc nhỏ, y cũng đã từng phát sốt, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bị một kẻ trông giống như khỉ đưa đến một nơi khỉ ho cò gáy, bị lạc đường trong núi, không thể thoát ra. May mắn mẹ Trầm mời pháp sư của Vân Thiên cung đến làm phép, y mới trở về được. Sau khi y tỉnh lại mới biết được, thì ra y là bị yêu ma quỷ quái trên núi nhiếp hồn.

Hình như vào lúc y phát số vận may của y luôn đặc biệt thấp, rất dễ gặp được quỷ quái, hơn nữa lúc đó thân thể của y sẽ vô cùng yếu ớt, khó có thể chống cự. Nếu như bình thường, y đã sớm tung một cước đá bay thằng quỷ không đầu này rồi! Bây giờ chỉ có thể để mặc người nọ sắp đặt, cõng vào lễ đường.

Tuy biết mình bây giờ đang trong hiểm cảnh, nhưng nhất thời không có cách nào để phản kháng, chỉ đành yên lặng theo dõi biến hóa, rồi nghĩ cách trốn thoát sau.

Vào lễ đường, chú rễ không đầu rốt cuộc cũng buông y xuống. Nha hoàn đứng bên cạnh động tác cứng ngắc y như người máy, cô ta đưa cho Trầm Kinh Phàm một đoạn của tấm lụa đỏ, giữa tấm lụa đỏ có một quả tú cầu, đoạn còn lại được chú rễ nắm trong tay.

Trầm Kinh Phàm lại cúi đầu nhìn người mình, không biết từ lúc nào, y đã thay sang một bộ hỉ phục đỏ thẫm, cái chính là đây rõ ràng là bộ của nữ, mặc trên người y trông hết sức buồn cười.

"Nhất bái thiên địa!" Bên tai truyền đến tiếng hô sắc bén, tiếng kèn Xô-na tiếng chiêng trống đang náo nhiệt đột nhiên ngừng lại, giọng nói ảm đạm khó phân biệt là nam hay nữ này nghe có vẻ đặc biệt chói tai.

Có người ở đằng sau ấn đầu y xuống, dập đầu lạy cái bàn thờ ở chính giữa lễ đường. Khi y ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy trên bàn thờ đặt hai bức di ảnh trắng đen. Trong ảnh là một người đàn ông xa lạ, biểu tình cứng ngắc đờ đẫn, thoạt nhìn giống như là ảnh chụp của thi thể sau khi chết. Một bức khác chính là của Trầm Kinh Phàm, biểu tình cũng không hơn bức "ảnh chụp thi thể" bên hàng xóm kia là bao.

"Phu thê đối bái!" Lại là giọng nói ảm đạm âm không ra âm dương không ra dương kia cất lên.

Khóe mắt Trầm Kinh Phàm co giật liên hồi, y cũng không muốn kết hôn với thằng quỷ không đầu, huống chi mình còn là cô dâu nữa chứ! Thừa lúc người sau lưng lại ấn đầu y xuống, chân y trượt một phát, nhích một bước ra ngoài.

Đáng tiếc thân thể của y quá yếu, bước tiếp theo liền lảo đảo, thân thể đè lên trên bàn thờ. Đến khi y đứng vững, nhìn lại, thì y đã bị một đám nha hoàn bằng giấy động tác cứng ngắc vây quanh …

Trong lúc chỉ mành treo chuông, y nghe thấy có người gọi tên mình.

"Trầm Kinh Phàm! Tiểu Trầm! Trầm Kinh Phàm…"

Trên mặt truyền đến một trận đau đớn nóng rát, Trầm Kinh Phàm cố hết sức mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đầy lo lắng của Diêu Nhiếp. Y mờ mịt nhìn quanh bốn phía, y đây là… Đã trở lại rồi sao?

Tam Vô đốt một lá bùa cho vào cốc nước, mạnh mẽ nhét vào miệng Trầm Kinh Phàm, giải thích: "Lúc nãy hồn của anh bị nhiếp đi."

Hôm nay Trầm Kinh Phàm bởi vì phát sốt nên xin phép không đi làm, Diêu Nhiếp mang theo Nhai Xế đến tận cửa thăm bệnh. Thật ra thăm bệnh chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, căn bản là Diêu Nhiếp quá tò mò với căn nhà ma ám trong truyền thuyết này, muốn đến tham quan thử xem.

Đúng lúc trên đường lại gặp được Tam Vô và Daniel về nhà, liền cùng nhau đến xem thử đồng chí Tiểu Trầm bệnh thế nào rồi.

Không ngờ đến gõ cửa nửa ngày mà vẫn không ai ra mở, nghĩ đến bây giờ Trầm Kinh Phàm ốm đau liệt giường, lo lắng không biết y có bị té xỉu ra đó hay không, Tam Vô vội dùng chìa khóa dự phòng để mở cửa. Tam Vô dù sao cũng là hành nghề này kiếm cơm, vừa vào cửa liền nhận ra y có chút không được bình thường, liền dùng chiêu hồn thuật, mất chút sức, gọi hồn y quay lại.

Trầm Kinh Phàm vội vã cảm ơn Tam Vô, Tam Vô khoát tay, hiên ngang lẫm liệt nói: "Ơn lớn thì không lời nào có thể cảm ơn hết được… Tiền thuê nhà tháng này của anh báo đáp cho tôi thêm 100 đồng là ok rồi. Đúng rồi, cậu đụng phải cái gì vậy, sao lại bị nhiếp hồn?"

Trầm Kinh Phàm ngẫm nghĩ một chút, thật sự nghĩ không ra rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, cuối cùng miêu tả lại rõ ràng cảnh tượng nhìn thấy lúc bị nhiếp hồn.

Tam Vô sờ sờ cằm: "Nghe như là Cưới ma (Minh hôn) í nhỉ. Việc này tốt nhất là anh nên đi về hỏi bố mẹ xem."

……

"Cưới ma?" Trần Điển Hâm ngạc nhiên, không phải là bố đang nói giỡn đấy chứ?

Vẻ mặt của Trần Lĩnh Nam rất quả quyết: "Đúng thế, lần trước bố có mời một vị thầy đến xem bát tự cho con. Mệnh con phạm Đồng tử quan, cho nên mới lớn tuổi như vậy mà vẫn không lập gia đình."

Bốn đứa con của Trần Lĩnh Nam đều là do bốn người phụ nữ khác nhau sinh ra, con cả đã qua đời trong một vụ tai nạn xảy ra vào năm ngoái; con thứ ba xóa bỏ hôn ước với con gái nhà lãnh đạo tỉnh, chạy ra nước ngoài gây dựng sự nghiệp. Lại còn nói đã gia nhập vào tôn giáo nào đó, cả đời cũng không kết hôn, nếu Trần Lĩnh Nam ép buộc hắn, hắn sẽ từ bỏ quan hệ với nhà họ Trần, khiến cho ông chủ lớn thành phố G tức giận không hề nhẹ.

Chỉ có đứa con thứ hai từ nhỏ đã ngoan ngoãn vâng lời, tính cách cũng mềm mỏng nhất, dễ sắp đặt. Tuy y cũng không nối nghiệp cha theo kinh doanh, nhưng đầu óc rất thông minh, từ nhỏ đi học đều nhảy lớp, mới 30 tuổi đã được chức danh giáo sư, y là giáo sư trẻ nhất trong trường đại học hay thậm chí là toàn bộ tỉnh G, có thể nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Huống chi, con cả qua đời, con thứ ba rời khỏi nhà, con gái thứ tư sau này phải gả ra ngoài, toàn bộ tài sản của người giàu nhất thành phố G như ông, sau này không để lại cho đứa thứ hai thì để lại cho ai?

Điều kiện của đứa thứ hai như vậy, thật sự là đốt đèn lồng cũng tìm không ra. Nhưng mà đứa nhỏ này cứ mải miết vùi đầu vào nghiên cứu khoa học, chừng này tuổi rồi mà đến ảnh của bạn gái cũng không có. Nó không vội, nhưng bố của nó thì không thể nhịn được nữa rồi.

Trần Điển Hâm dở khóc dở cười: "Bố, con vẫn còn sống cơ mà, còn lo liệu cưới ma làm gì chứ?" Giáo sư Trần làm khảo cổ, đương nhiên cũng có đọc qua văn hóa dân gian. Cưới ma còn được gọi là "Đáp cốt thi" (1), gọi như vậy là vì đây là việc lo liệu hôn nhân cho những chàng trai chưa kết hôn đã chết, cưới một cô gái chưa kết hôn đã chết làm vợ, xương cốt của hai người cùng được chôn xuống, thế là kết hôn xong.

Đêm dài yên tĩnh, chợt nghe bên ngoài có tiếng kèn Xô-na khua chiêng gõ trống náo nhiệt vang lên, nếu bạn ra ngoài xem, hơn phân nửa là có thể nhìn thấy một đội nhạc trống dẫn đường ở phía trước, người phía sau khiêng một cỗ kiệu bằng giấy, bên trong kiệu đặt di ảnh của cô dâu. Thì đó chính là nghi thức rước dâu trong cưới ma.

Đương nhiên, cũng có khi là một bên chết đi, một bên vẫn còn sống lo liệu cưới ma. Nhưng tất cả đều là sau khi con gái thời xưa đính hôn, mà vị hôn phu đột nhiên qua đời, không thể không lo liệu cưới ma cho con gái đã xuất giá để thủ tiết cho nhà trai.

Thứ nhất, y chưa chết; thứ hai, y cũng không phải là con gái ở thời xưa. Đây là lo liệu cưới ma cưới quỷ gì?

Trần Lĩnh Nam không đồng ý: "Con thì biết cái gì? Thầy ấy nói, mệnh con phạm Đồng tử quan, muốn bình an vượt qua thì phải lo liệu cưới ma. Đến khi gả cho người ta, thân Đồng tử trên người con sẽ quấy phá, toàn bộ xui xẻo sẽ chuyển sang cho vị chú rể kia. Còn con đã có thể an tâm kết hôn rồi."

Trần Điển Hâm nắm được một từ mấu chốt: "Bố, chờ chút, cái gì mà con gả cho người ta? Con là con trai của bố, chứ không phải con gái đâu."

Trần Lĩnh Nam bất ngờ liếc y một cái: "Mày là bố sinh ra, bố lại còn không biết mày là nam hay nữ sao? Không còn cách nào khác, nếu muốn đẩy vận xui đi, thì phải gả cho người ta, coi mày như con gái mà gả ra ngoài."

Đúng là vớ vẩn, thầy bói rởm từ đâu đến, nói bậy nói bạ!

"Bố, bố nghe chuyện này ở đâu đấy? Đừng nói là từ thầy Lý lần trước đấy nhé? Hơn nữa, con cũng không có cái gì Đồng tử quan, chỉ là tạm thời không muốn kết hôn mà thôi, độc thân rất tự do." Lần trước thầy Lý Huyền Cơ đã ra tay cứu y một lần, Trần Điển Hâm rất có thiện cảm với y, nhìn kiểu gì y cũng không giống loại người sẽ đưa ra cái ý kiến rách nát này.

Nhắc đến Lý Huyền Cơ, Trần Lĩnh Nam đến bây giờ vẫn cảm thấy rất mơ hồ, ông lắc đầu: "Không phải, thầy lần này cũng rất thần kỳ, ông ấy nói con nhất định sẽ nói là tạm thời không muốn kết hôn, độc thân sẽ tự do linh tinh gì đó, con quả thực nói y như thế!"

Trần Điển Hâm còn nung nấu ý định thuyết phục bố của y: "Bố à, cho dù con phạm Đồng tử quan thật, thì chỉ cần dựa theo truyền thống "Đánh đồng tử" dùng bù nhìn đổi vận khí là xong rồi. Còn lo cưới ma làm gì nữa?" Nếu để cho Bệ Ngạn biết y phải gả cho người ta, thì cho dù là gả cho người chết, hậu quả cũng không thể lường nổi!

Trần Lĩnh Nam cũng không để y phản đối: "Được rồi, con đừng nói thêm gì nữa. Bố đều đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả mọi thứ, đêm nay kết hôn luôn đi!"

"Bố à, bố, bố nghe con nói đã!" Trần Điển Hâm còn muốn khuyên nữa, nhưng Trần Lĩnh Nam đã gọi chú triệu đến, đưa Trần Điển Hâm lên lầu chuẩn bị.

……

"Cậu chủ, cậu ở lại đây ngủ một giấc đi, cái gì cũng không cần làm. Sáng mai mọi chuyện sẽ tốt hơn." Chú Triệu dặn dò xong liền đi ra ngoài.

Trần Điển Hâm nhìn hỉ phục đỏ thẫm bị ép mặc vào mà thở dài, bất đắc dĩ đành phải gọi điện thoại về: "Tiểu An hả, đêm nay em ở lại nhà, ngày mai sẽ về. Anh không cần đến đón em đâu, tối nay cứ đến nhà Tiểu Thất ăn chực cơm đi nha. Ừm, em biết rồi, em cũng nhớ anh…"

Ban đêm, Trần Điển Hâm đang ngủ say, bỗng nhiên trong mông lung lại nghe thấy tiếng thổi kèn đánh trống, đúng lúc cái đồng hồ cổ ở dưới phòng khách điểm hai tiếng chuông, hai giờ sáng rồi.

Y mơ mơ màng màng trừng mở mắt ra, liền nhìn thấy một cỗ kiệu hoa đỏ thẫm hiện ra trước giường của y…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Để ăn mừng thi xong, đêm nay thêm vài chữ đi.

Nhưng mà căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ của tôi, tôi mà gửi qua 3000 chữ, tin nhắn sẽ trở nên ít đi.

Tôi đây là bị nguyền rủa sao (+ +)~ cuồng ngất..

Bện Ngạn: Cái gì?! Điểm Tâm muốn tổ chức minh hôn sao?! Vì sao lại không gả cho ta?!

Trần Điển Hâm: = = anh đừng nguyền rủa mình như thế chứ?

Tôi thành thật khai báo, thật ra căn bản là tôi tạm thời chưa nghĩ ra sẽ kết hợp Tiểu Trầm với ai hết á, cho nên chị dâu, em dâu thần mã… Nó vẫn còn là phù vân.

(1) Đáp cốt thi: Đáp: nối liền, liên kết, dẫn; Cốt: xương; Thi: xác chết. Hiểu nôm na là: "xương người chết chôn cùng nhau" đi.

Minh Hôn hay cưới ma vào đây…

Tú cầu đỏ: Cái ông chú rể đeo trước ngực á.

77. Chương 13-4

Trần Điển Hâm đột nhiên giật mình tỉnh dậy, nhìn kỹ, trước giường bay phất phơ mấy cái Trản kim đăng (1), phát ra thứ ánh sáng xanh lục mờ ảo, đằng sau chính là cỗ kiệu hoa đỏ thẫm bằng giấy. Kiệu hoa do bốn người đàn ông mang vẻ mặt không chút cảm xúc, hai mắt đờ đẫn, mặc áo choàng thời xưa, động tác cứng ngắc khiêng lên. Cảnh tượng này, kết hợp với tiếng kèn Xô-na và tiếng trống quỷ dị, càng khiến người ta khiếp đảm hơn.

Y lấy lại tinh thần, nhưng lại phát hiện trước giường bỗng dưng xuất hiện hai nha hoàn mặc sườn xám, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên gương mặt còn có hai chấm tròn đỏ tươi. Trần Điển Hâm làm bên khảo cổ, nên đương nhiên cơ hội tiếp xúc với những vật dụng tuẫn táng(chôn theo người chết) sẽ nhiều hơn người bình thường, dù nhìn kiểu gì đi nữa, y cũng đều cảm thấy mấy cô này hình như là hình nhân bằng giấy để đốt cho người chết vậy.

Y trùm kín chăn, run rẩy không ngừng, y muốn gọi người vào, nhưng âm thanh lại bị tắc nghẽn trong cổ họng, làm thế nào cũng không thể phát ra tiếng.

Động tác của hai ả nha hoàn cứng ngắc, từng bước từng bước thong thả tiến đến trước cửa sổ, mắt thấy cánh tay tái nhợt kia sẽ chạm vào người mình, y gào thét trong lòng: Bệ Ngạn! Cứu em!!!!

Trong nháy mắt khi tưởng chừng như cánh tay kia sẽ chạm vào Trần Điển Hâm, thì sợi lông Nhai Xế được đeo trên cổ y lại phát ra sát khí màu đen, nha hoàn kia bỗng tự bốc cháy, trong chốc lát liền biến thành một đống tro tàn.

Đúng lúc này, cửa sổ trong phòng Trần Điển Hâm bị phá vỡ, "rầm" một tiếng vang thật lớn, một bóng dáng màu trắng đã xông vào.

"Điểm Tâm!" Chân sau của Bệ Ngạn giẫm một phát, đã nhảy tót lên giường. Ngay lúc hắn xông đến, "Đội ngũ rước dâu" kia cũng đồng thời biến mất.

Trần Điển Hâm được Bệ Ngạn đã hóa thành hình người ôm vào trong ngực, cả người bủn rủn, trên lưng áo đã y sớm ướt đẫm mồ hôi.

Bệ Ngạn vỗ nhè nhẹ vào lưng y trấn an: "Đừng sợ, không sao nữa rồi. Có ta đây rồi."

Đến khi tâm trạng của Trần Điển Hâm đã ổn định trở lại mới nhớ ra hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Bệ Ngạn lau mồ hôi trên trán cho y: "Ta lo cho em." Thật ra là Long tứ tử Điện hạ một mình độc thủ không khuê (2), rất cô đơn nha.

"Vừa nãy là chuyện gì vậy?"

Trần Điển Hâm có chút lo sợ, nhưng vẫn nói rõ ngọn nguồn với hắn. Tuy rằng sau khi Bệ Ngạn biết được nguyên nhân nhất định sẽ ghi hận bố mình, nhưng chuyện này chắc chắn không thể giấu giếm được, hơn nữa tình hình lại phát triển theo chiều hướng quỷ dị khủng bố như thế, nên y cũng muốn bàn luận với Bệ Ngạn một chút, dù sao hắn cũng là người yêu mà mình có thể ỷ lại nhất.

……

Gần đây tinh thần của Diêu Nhiếp không được tốt lắm, bởi vì buổi tối liên tục gặp ác mộng.

Lần trước sau khi Tam Vô tiêu diệt ác yểm, anh mới được ngủ yên mấy ngày. Vốn tưởng rằng hết thảy đều là do ác yểm quấy phá, mới khiến mình gặp phải cơn ác mộng khó hiểu như vậy, giờ đây ác yểm đã bị tiêu diệt, anh sau này sẽ không bao giờ mơ thấy những giấc mơ như thế nữa.

Không ngờ, mấy hôm nay lại bắt đầu mơ đến. Tuy rằng nhân vật trong giấc mơ vẫn giống như trước, tình tiết cũng không khác lắm, vẫn không có tiến triển gì mới, luôn luôn lặp đi lặp lại là đôi mắt đỏ thẫm của người tóc trắng chảy nước mắt; hay là thư sinh áo xanh chạy vào tòa lầu trống trải, miệng không ngừng gọi tên của người kia, âm thanh đau khổ thấm vào tận xương tủy, cuốn hút Diêu Nhiếp, mỗi lần anh tỉnh lại, là mỗi lần đẫm nước mắt.

Rồi lại làm cho Nhai Xế tỉnh giấc, cách thức an ủi người khác của tên kia vẫn luôn động vật như vậy, hắn sẽ lại bắt lấy Diêu Nhiếp làm một trận, đắm chìm trong khoái cảm thì cái gì mà phiền não, đau khổ, bi thương đều vứt ra sau đầu tuốt.

"Hà ~" Diêu Nhiếp ngáp một cái thật to.

"Sao thế, đêm qua Diêu MC ngủ không ngon hả?" Trầm Kinh Phàm đưa cho anh một điếu thuốc.

Diêu Nhiếp từ chối: "Cảm ơn, tôi không hút thuốc. Gần đây gặp lại cơn ác mộng cũ, không ngủ đủ." Anh liếc mắt nhìn đối phương một cái: "Cậu cũng có hơn gì tôi đâu, mắt cũng đủ thâm rồi đấy."

"Ừ." Trầm Kinh Phàm gật đầu, thu lại điếu thuốc vừa đưa ra, tự hút một hơi. Để nâng cao tinh thần, hôm nay y đã hút tận hai hộp thuốc.

Chuyên viên hoá trang đánh một lớp phấn thật dày vào quầng mắt của Diêu Nhiếp, nếu không make up, khán giả còn tưởng MC là gấu trúc ấy chứ: "Đúng rồi, chuyện kia của cậu sao rồi?"

Nhắc đến là Trầm Kinh Phàm liền dở khóc dở cười, bố mẹ quý hóa của y vậy mà lại nghĩ ra cái ý tưởng tồi tệ này.

"Tôi về nhà hỏi rồi, bố mẹ tôi không biết là nghe lời xúi bẩy của tên thầy bà nào, mà nói mệnh tôi phạm Đồng tử quan, là thần tiên trên trời giáng trần, phải lo liệu cưới ma mới có thể hóa giải được, lấy ngày sinh tháng đẻ với cả ảnh chụp của tôi để làm. Ha." Trầm Kinh Phàm cười mỉa: "Tôi mà là thần tiên giáng trần, thì cần gì phải đi làm công kiếm tiền sống tạm chứ?"

Phục tên này thật đấy, chuyện kinh khủng như thế xảy ra ngay trên người y, vậy mà vẫn có thể xem như không mà đùa giỡn với mình.

"Hửm? Sao nghe quen tai vậy nhỉ?" Diêu Nhiếp đột nhiên nhớ ra, hôm qua đi cùng Nhai Xế đến ăn chực nhà lão Tứ, hình như cũng nghe giáo sư Trần đề cập đến chuyện này. Nói vậy, chẳng lẽ hai người bọn họ gặp được cùng một tên thần bói sao?

May mắn thay cho Diêu Nhiếp, may mắn bố mẹ anh đều ở vùng nông thôn xa xôi, trời cao hoàng đế xa không kiểm soát nổi mình, chứ nếu không anh nhất định cũng phải bị phạm Đồng tử quan một lần, nói không chừng ban đêm ngủ sẽ không mơ mộng gì đến người tóc trắng, kẻ áo xanh nữa, mà lại bị hình nhân giấy lôi đi bái đường rồi.

Diêu Nhiếp gọi điện thoại cho Tam Vô, quả nhiên, mấy hôm nay tại thành phố G đã đồng thời xảy ra mấy vụ thanh niên độc thân chết bất ngờ. Điểm chung của nạn nhân chính là: đều có một thầy bói tự tìm đến cửa, nói với bố mẹ nạn nhân, là con của bọn họ phạm vào Đồng tử quan, phải lo liệu cưới ma mới có thể hóa giải được.

Nạn nhân nữ có nam có, tất cả đều không ngoại lệ, đều bị yêu cầu làm cô dâu gả cho một người đàn ông đã chết. Mà người đàn ông được những người đó gả cho cũng không giống nhau, chẳng qua tất cả đều là người dân của thành phố G.

Tên tội phạm nắm bắt được tâm lý sốt ruột của bậc phụ huynh mong con mình sớm lập gia đình, thừa dịp rối loạn mà nhảy vào, bày ra trò này. Không cần bàn cãi, Trầm Kinh Phàm và Trần Điển Hâm chắc chắn cũng là nạn nhân, chẳng qua bọn họ gặp may, đều đúng lúc bị người ta phá hủy "hôn lễ", mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm.

"Nhưng mà, nếu đã bàn định chuyện hôn nhân, chỉ sợ đối phương sẽ không dễ dàng quên đi như vậy. Anh nhớ nhắc giáo sư Trần cẩn thận, nhớ là buổi tối không nên ra ngoài, lại càng không nên ở một mình." Tam Vô dặn dò. Về phía Trầm Kinh Phàm, cậu đã sớm có sắp xếp.

"Vậy đến khi nào thì mới có thể gỡ bỏ cảnh báo đây?" Cũng đâu thể bắt người ta không ra ngoài vào buổi tối cả đời được?

"Chờ đến khi bắt được tên tội phạm là có thể." Tam Vô trả lời.

"Tôi nhớ là từ khi quen biết các cậu, các cậu chưa giải quyết được mấy vụ hoàn chỉnh cả?" Diêu Nhiếp không nhịn được chọc ngoáy một câu.

“Lần này bọn tôi đã có kế hoạch chi tiết, bảo đảm sẽ giải quyết nhanh chóng. Anh bảo chị dâu nhà anh yên tâm đi.”

Đợi Tam Vô cúp máy xong, Diêu Nhiếp mới thấy không đúng lắm: “Cái gì mà chị dâu nhà tôi?! Tôi chả có quan hệ gì với nhà bọn họ cả!”

……

Trầm Kinh Phàm mấy đêm nay cũng ngủ không ngon, chủ nhà Tam Vô nói y đã “gả” cho người ta, đối phương nhất định sẽ quay lại “rước” y. Cho nên, phòng của y vào ban đêm liền biến thành khu vui chơi của toàn bộ cư dân trong căn nhà.

Đám yêu ma quỷ quái lấy danh nghĩa là bảo vệ y, thật ra là tụ tập trong phòng y chơi bài.

“Yêu kê!(3) ” Hoa Trĩ ném ra một quân bài.

“Đứng im đứng im đấy, ta ăn! Hắc hắc, gà rừng, ngươi không cần nhà mình luôn sao? Tiện cho ta quá rồi?” Quỷ lắm mồm nhón lấy quân yêu kê, lại ném ra quân Đông phong (3).

“Cống (4).” Hùng Tráng mang vẻ mặt như gỗ trơ, giọng điệu hoàn toàn không có chút cảm xúc trầm bổng nào.

“Á!!! Cặp đôi nhà ngươi hợp lực bắt nạt ta muốn lừa tiền ta đúng không?!” Quỷ lắm mồm thét chói tai thê lương.

Daniel ném một quân bài ra, gọi Tam Vô đang ở trong phòng bếp: “Bé yêu, anh muốn ăn bánh chẻo!”

Trầm Kinh Phàm nằm trên giường, cố gắng bỏ ngoài tai những tiếng ồn ào bên cạnh, nhưng mấy tên kia lại quá đáng, càng hét càng to, làm y không thể ngủ nổi. Nói thật chứ, chỉ cần y không phát sốt, cái quỷ gì đến y cũng không sợ. Nhưng mà chủ nhà lại quan tâm quá mức, mỗi đêm lại sắp xếp một người khác nhau đến “làm bạn” với y.

So với việc bị bọn họ quấy rầy đến mức hàng đêm khó ngủ, y tình nguyện để quỷ cưới ma đến cửa “rước” mình đi cho rồi. Thừa lúc bắt lấy nó giải quyết luôn một thể, nhất lao vĩnh dật (5), sau này không cần đám kia đến đây quấy rầy nữa.

Cuối cùng Trầm Kinh Phàm cũng không chịu nổi nữa, ngồi bật dậy trên giường, định ra ban công hút thuốc. Lúc này, một người đàn ông đi đến cạnh y. Nghe nói người nọ là họ hàng thân thích của phu nhân cấp trên của chủ nhà, tạm thời ở nhờ nơi đây.

Hắn ăn mặc thoạt nhìn có chút lôi thôi lếch thếch, tóc rối bù như tổ chim, đeo một cái kính gọng dày màu vàng thô tục muốn chết.

“Ngủ không được à? Tam Vô làm bánh chẻo, có muốn ăn một chút không?” Người đàn ông đang bưng một đĩa bánh chẻo, mỉm cười hỏi nói. Tuy người này trông rất xấu xí, nhưng khi cười rộ lên lại khiến cho người ta có cảm giác như gió xuân thổi qua.

Trầm Kinh Phàm vốn muốn từ chối, nhưng nhìn gương mặt tươi cười vô hại của hắn, y lại không nỡ từ chối, cuối cùng gật gật đầu: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo, chúng ta là hàng xóm mà. Giữa hàng xóm láng giềng phải quan tâm đến nhau hơn, không phải có câu nói thế này sao, bà con xa không bằng láng giềng gần, một mình ngươi sống cũng không dễ dàng gì. Mọi người cùng nhặt củi thì lửa mới bốc cao, mọi người phải giúp đỡ nhau mới có thể giải quyết được vấn đề. Đúng rồi, ngươi có biết bánh chẻo vì sao lại gọi là bánh chẻo không, là vì…”

Người đàn ông này đúng là rất hiền lành nhiệt tình, đáng tiếc lại nói nhảm, chỉ cần mở miệng ra là lại nói không ngừng được. Trầm Kinh Phàm bị hắn niệm đến mức đầu đau muốn nứt ra, lấy bánh chẻo xong lại nuốt không trôi.

……

Trong con hẻm vắng vẻ, nhỏ hẹp, có mở một gian hàng nhỏ, thứ mà gian hàng bán đều là vật dụng mai táng, chủ yếu là bán đồ cúng bằng giấy, hình nhân nam nữ bằng giấy. Bình thường rất hiếm khi có người ghé vào, việc làm ăn cũng không được tốt lắm, trong không khí tràn ngập mùi vị ẩm ướt.

Tam Vô đi vào trong gian hàng gọi một tiếng: "Có ai không?"

Vừa dứt lời, một ông lão lưng còng nghe tiếng gọi mà bước ra từ buồng trong.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Oan uổng quá~ đại dâm, tôi đâu có hãm hại phụ thân đâu. Tôi chỉ nói là Tiểu Trầm không phải là một trong chín đứa con của rồng thôi, đã có nhóm đoán người đã được định cho cậu ta là ai rồi.

Tiểu Trầm: Một khi đã như vậy, thì CP của tôi là ai?

Tác giả: thôi thì… Quần chúng đều nói cậu là thụ, sắp xếp cho cậu anh công nói nhảm được không?

Cứ sắp xếp dự bị trước đi đã.

Hôm nay tất cả mọi người đều giành muối, có một học sinh của tôi nói là nhà cô ấy mua đúng 50 bao muối. Orz, cơ bản là có thể ăn đến lúc cô ấy kết hôn luôn đấy.

……

(1) Cái đèn chén nhỏ.Cái đèn chén dầu.

300px-Diya

(2) Độc thủ không khuê: Một mình chờ đợi trong phòng vắng.

(3) Hình như là mấy quân bài trong Mạt chược.Cơ mà cái yêu kê t tìm không ra. Cái Đông phong (gió đông) thì có. J

(4) Hay còn gọi là Coong.Tìm hiểu về Mạc chược thì vào đây nhé. ^^

(5) Nhất lao vĩnh dật: Cực khổ một lần để sung sướng về sau.

78. Chương 13-5

Ông lão trông rất tiều tụy, gần đất xa trời, nhưng hai mắt lại sáng ngời lạ thường, nhìn chằm chằm Tam Vô giống như chim ưng rình mồi.

"Cậu cần gì?"

"Vào xem thử thôi ạ."

Tam Vô nhìn một lượt khung cảnh trong gian hàng, chỗ này ánh sáng mờ mờ ảo ảo, trên sàn, trên tường đều treo đầy vật dụng tuẫn táng bằng giấy, khiến cho không gian nhỏ hẹp âm u ẩm ướt này tràn ngập không khí u ám quỷ dị. Đặc biệt là trên bức tường đối diện cửa lớn có một đôi hình nhân nam nữ bằng giấy, hai mắt đờ đẫn cùng với đôi môi đỏ tươi, tất cả đều khiến cho da đầu người ta run lên.

Tam Vô đi qua đi lại quan sát trong gian hàng một chút, sờ chỗ này, chạm chỗ kia. Mà ông lão kia vẫn luôn luôn dùng đôi mắt như chim ưng để nhìn chằm chằm cậu.

Tam Vô từ trong ngõ nhỏ đi ra, bên ngoài trời đang mưa rả rích.

"Không hay rồi, không mang ô."

"Cậu trai trẻ, cậu cầm cái ô này đi."

Tam Vô hoảng sợ, không biết từ khi nào, ông già trong gian hàng đồ giấy đã đứng sau lưng cậu, trong tay đang giương một cái ô bằng giấy dầu. Ông lão này đúng là không đơn giản, ngay cả một tiếng bước chân nhỏ cũng không có.

Tam Vô nhận lấy cái ô: "Này… Cám ơn ông ạ. Hay là thế này, cháu mua lại cái ô này của ông nhé?"

Ông lão khoát tay, xoay người bước đi, bóng lưng khom khom dần dần chìm trong bóng tối.

……..

"Sao rồi?" Cao Đại Toàn đi ra từ một ngõ nhỏ khác tụ họp với Tam Vô.

Tam Vô lắc đầu: "Chả thu hoạch được gì, các người thì sao?"

Cái mũi của Thao Thiết ngửi ngửi: "Có mùi của linh hồn." Hắn cầm lấy cái ô bằng giấy dầu ngửi thật kỹ.

Cao Đại Toàn lấy một lá bùa ra, miệng niệm chú ngữ, lá bùa liền tự bốc cháy. Anh lấy lá bùa đang cháy hươ hươ quanh cái ô bằng giấy dầu, ngọn lửa liền biến thành màu xanh.

Cao Đại Toàn gật đầu: "Đúng thật, trên cái này có dính linh hồn." Nói xong, anh lại lấy ra một lá bùa khác, niệm chú ngữ, cuối cùng hô lên một tiếng "Nhốt!", một luồng ánh sáng màu xanh nhảy tót vào tay anh, Cao Đại Toàn cẩn thận dùng lá bùa bọc nó lại, bỏ vào trong quần áo.

"Sao lại chỉ có một hồn? Hai hồn khác đâu? Tam Vô, cái ô này cậu lấy ở đâu?"

"Ở cửa hàng đồ giấy trong con hẻm ở khu phố đối diện." Tam Vô cũng kinh ngạc không kém, không ngờ đến cả cái ô cũng cổ quái.

Nhưng mà, khi Tam Vô dẫn Cao Đại Toàn và Thao Thiết quay lại cái ngõ nhỏ kia, thì lại tìm không thấy gian hàng đồ giấy đó đâu cả. Gian hàng đó nhất định có vấn đề!

Nhưng Tam Vô vẫn không hiểu lắm, nếu như nói ông lão kia có vấn đề, vậy thì tại sao lại đưa cái ô có dính linh hồn cho mình? Đây chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này sao?

……

"Mau mau mau! Vượt lên!"

Trầm Kinh Phàm lật người lại, lấy gối che lỗ tai.

"Vòng qua hắn đi! Chuyền bóng điii, ngốc X, chuyền bóng nhanh lên!"

Trầm Kinh Phàm nằm dài không nhúc nhích, trùm chăn kín đầu.

"Sút! Sút! Bóng đẹp lắm!"

Trầm Kinh Phàm xốc chăn, ngồi dậy lăn xuống giường, đi hai ba bước vào trong phòng khách, tìm được điều khiển, nhanh gọn chuẩn đúng hướng ấn nút tắt. Thế giới rốt cuộc yên lặng …

"Này! Ngươi làm cái gì vậy, đang đến đoạn gay cấn mà!" Mọi người trong phòng khách rất là không vui, đến đoạn đặc sắc nhất của trận đấu, y lại đột nhiên tắt ti vi, những người hâm mộ bóng đá sao có thể buông tha cho y chứ?

"Thứ nhất, đây là nhà của tôi. Thứ hai, tôi đã không được ngủ yên ổn nhiều ngày nay rồi, tính tôi rất dễ cáu kỉnh, nếu ngay bây giờ các người không đi ra ngoài, tôi không đảm bảo là tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu đấy. Đừng thách thức giới hạn của tôi!" Những lời này được rống lên đằng đằng sát khí, khí thế mười phần. Mọi người ở đây, ngoại trừ Nhai Xế vẫn trưng ra vẻ mặt cao ngạo, thì những người còn lại đều đã sợ đến mức im thin thít, rụt cổ, ngoan ngoãn nối đuôi nhau ra về.

Trầm Kinh Phàm nằm trên giường, thỏa mãn thở một hơi, cuối cùng cũng được ngủ ngon rồi. So với việc mỗi đêm đều bị bọn họ quấy nhiễu giấc ngủ, y thà để quỷ quấy phá còn hơn.

Ngoài cửa Diêu nhiếp nhìn Tam Vô hỏi: "Làm sao bây giờ? Hôm nay là ngày thứ bảy rồi, chả phải cậu đã nói là đêm nay con quỷ kia sẽ lại đến "rước" Tiểu Trầm sao?"

Tam Vô sờ sờ cằm: "Thế này cũng tốt, sát khí của Long thất tử quá mãnh liệt, hắn mà còn đợi trong đó, thì đội ngũ "rước dâu" của đám cưới ma đêm nay không dám mò đến đâu, chúng ta sẽ không bắt được hung thủ."

Đêm nay, trong căn nhà ma ám của Tam Vô, tất cả khách trọ, chỉ cần có ở nhà thì đều tự nguyện tham gia vào hoạt động bảo vệ "trinh tiết" của Trần Kinh Phàm. Thật ra, phần lớn đều là đến hóng chuyện, ví dụ như Hoa Trĩ, quỷ lắm mồm; đương nhiên cũng có một số là thật lòng muốn giúp sức, ví dụ như Cao Đại Toàn và Tiểu Đào vì nhiệm vụ, Hùng Tráng có tinh thần trọng nghĩa mạnh mẽ, hay là kẻ nhiệt tình quá mức thích lo chuyện bao đồng như lão Tam nhà họ Ngao này, cũng chính là họ hàng thân thích với phu nhân cấp trên của chủ nhà Trần Kinh Phàm — Bồ Lao; mặt khác còn có kẻ đẩy từ mình sang người, có cùng mối đe dọa với Trầm Kinh Phàm – Trần Điển Hâm, Bệ Ngạn cho rằng ngồi chờ đánh, không bằng chủ động tấn công.

Tuy đã gần một nghìn năm không gặp Tam ca nhà mình, nhưng lúc này khi hai người chạm mặt nhau, biểu hiện của Nhai Xế cũng không có gì đáng nói, dù sao thì tình cảm của hắn với mấy vị huynh đệ cũng không thân mật lắm. Nhưng Diêu Nhiếp lại quan niệm người một nhà thì nên quan tâm lẫn nhau, luôn luôn nói chuyện với Bồ Lao, kết nối tình cảm.

Diêu Nhiếp làm phóng viên đã nhiều năm, giỏi nhất là tìm đề tài nói chuyện với người khác, trời nam đất bắc gì cũng nói được; Bồ Lao lại là kẻ nói nhảm, vừa mở miệng ra liền ngừng không được, hai người vừa gặp đã như thân, tán gẫu đến khí thế ngút trời. Nhai Xế hết nhẫn rồi đến nhịn, rốt cuộc không kiềm chế nổi ghen tuông lan tràn nảy sinh, kéo Diêu Nhiếp vào phòng Tam Vô tử hình ngay tại chỗ.

……

Trầm Kinh Phàm cả tuần nay đều không được ngủ thoải mái, nên vừa nằm lên giường một phát liền ngủ rất sâu. Ngay cả khi bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kèn trống quỷ dị cũng hoàn toàn không thể khiến y tỉnh giấc.

Ngọn đèn tỏa ra thứ ánh sáng xanh lục u ám mờ ảo bay phất phơ phía trước để dẫn đường, một cỗ kiệu hoa đỏ thẫm bằng giấy đã đáp xuống trước giường của y.

Nha hoàn bằng giấy bước từng bước cứng ngắc đến gần Trầm Kinh Phàm đang ngủ say. Đồng chí Tiểu Trầm ngủ say như lợn chết, không hề có chút phản ứng nào. Hai ả nha hoàn liền khiêng y lên, nhét y vào trong kiệu.

Tiếng kèn trống dần dần bay xa theo cỗ kiệu hoa đỏ thẫm, mọi người đợi ngoài cửa đã được một lúc, rốt cuộc mở cửa phòng Trầm Kinh Phàm ra. Cao Đại Toàn vung tay lên: "Đuổi theo!"

Một đám người, à không, một đám người và "loài khác" nào là bay, nào là lượn lờ, nào là chạy, đuổi theo cỗ kiệu hoa kia.

Nhưng mà bọn họ chỉ đuổi được hơn nghìn mét, thì đội ngũ "rước dâu" đã không thấy tăm hơi.

Tam Vô quay đầu lại hỏi Cao Đại Toàn: "Làm sao bây giờ?"

Cao Đại Toàn hỏi Thao Thiết bên cạnh: "Có ngửi thấy hương vị của Tiểu Trầm không?"

Tiểu Đào thử thử: "Không thấy, không biết kẻ kia dùng phép thuật gì giấu mất linh hồn của y rồi."

Đúng lúc này, một luồng sáng xanh nhạt mỏng manh giống như đom đóm nhẹ nhàng bay ra từ túi áo của Cao Đại Toàn. Nó bay lượn trên không trung hồi lâu, rồi lại bay về cạnh bên Cao Đại Toàn.

Tiểu Đào ngộ ra: "Hình như nó muốn chúng ta đi theo nó í."

Tam Vô xin chỉ thị của cấp trên: "Thế nào đây?"

Cao Đại Toàn nghĩ dù sao bây giờ manh mối cũng đã bị chặt đứt, thôi thì ngựa chết chữa thành ngựa sống luôn: "Đi, đi theo thử xem!"

Mọi người kéo đàn kéo đống chạy như điên theo điểm sáng xanh nhạt kia, cuối cùng chui vào một ngõ hẻm nhỏ hẹp.

"A! Là gian hàng này!" Tam Vô giật mình nhận ra, đây chẳng phải là gian hàng đồ giấy đã biến mất bí ẩn hôm nay sao?

Trong gian hàng mơ hồ truyền đến tiếng trống, cửa lớn cũng bị khóa chặt. Tam Vô đang định sử dụng phép thuật để mở cửa, thì Hùng Tráng đã tung một cước lên cửa, một tiếng "rầm!" thật lớn vang lên, cửa đã bị đạp cho nát bấy.

Mọi người xông vào, phát hiện trong gian hàng bày biện giống y như hỉ đường, hình nhân nam nữ bằng giấy xếp thành hai hàng ở hai bên lễ đường, đồng loạt xoay cái cổ cứng ngắc, nhìn đám người đột nhiên xông vào.

Đứng ở giữa hỉ đường là một kẻ không đầu mặc quần áo chú rể, hắn vung tay lên một cái. Hình nhân bằng giấy hai bên liền giống như zombie, vọt về phía bọn họ.

Mọi người bày sẵn tư thế, đang định chiến đấu một trận. Bồ Lao đã nói: "Không cần phiền phức vậy đâu, xem ta đây."

Thao Thiết và Bệ Ngạn phản ứng nhanh nhất, vội bịt tai người yêu mình lại.

Ngay sau đó là một tiếng rống sắc bén mạnh mẽ kinh thiên địa khấp quỷ thần(1) vang lên, giống như gió bão quét qua, đám hình nhân giấy bị rống cho tan nát. Đám Hoa Trĩ không kịp chuẩn bị tâm lý, cũng bị tiếng rống vang dội này đâm thẳng vào màng nhĩ, choáng đầu, hốt hoảng một lúc lâu.

Cừ thật, công lực này có thể so với công phu sư tử hống trong truyền thuyết nha.

Trầm Kinh Phàm rốt cuộc cũng bị tiếng rống vang dội vừa nãy đánh thức, y có tật cáu bẩn lúc mới dậy, vốn đã ngủ không đủ, giờ còn bị người ta đột nhiên đánh thức, y nổi trận lôi đình. Mở mắt ra thì thấy, hay nhỉ, lại là thằng chú rễ không đầu. Đều do thằng này khiến mình ngủ không ngon mấy hôm nay!

"Cho mày nhớ nhung ông này!" Y xông đến đánh, hết đạp rồi đến đánh. Quỷ không đầu căn bản không có sức chống cự, bị Trầm Kinh Phàm đánh đến mức trở về nguyên hình. Mọi người nhìn chăm chú, thì ra là một hình nhân chưa hoàn thành.

Cao Đại Toàn ngộ ra: "Hình nhân này đã hấp thu linh hồn người sống nên mới có thể "sống" đấy. Nếu tôi đoán không lầm, thì linh hồn của bọn họ đều bị cướp mất thông qua cưới ma. Cứ để mặc họ ở lại trần thế chỉ khiến họ tích tụ thành oán linh mà thôi, Tiểu Đào, xử lý đi."

Tiểu Đào tuân lệnh, vui vẻ phấn khởi đi ăn cơm.

"Đúng vậy, cậu đã đoán đúng." Một ông lão lưng còng không biết đã xuất hiện sau lưng Cao Đại Toàn từ bao giờ.

"Là ông?" Tam Vô nhận ra, đây là ông lão đã đưa cho mình cái ô lúc sáng: "Vừa nãy dẫn chúng cháu đến đây là ông đúng không?"

Ông lão gật đầu: "Tôi vốn là thợ thủ công ở gian hàng đó, nhưng sau đó lại bị giết hại, bị người ta khống chế, đành phải làm hình nhân bằng giấy hại người cho hắn..." Nói xong, ông lão hóa thành một hình dáng nửa trong suốt, thân thể ngã ra đất, hóa thành hình nhân giấy.

Tam Vô hiểu ra: "Vậy nên hôm nay ông phân một hồn ra bám vào cái ô, là muốn dẫn chúng cháu đến đây sao?"

Ông lão gật đầu: "Nếu tôi cứ ra đi thế này, thì sớm muộn gì cũng biến thành ác linh, xin ngài hãy ăn luôn tôi đi, mong là sẽ có cơ hội được chuyển thế."

Cao Đại Toàn hiểu ý của ông: "Nguyện vọng của ông chúng cháu sẽ giúp ông hoàn thành, nhưng xin ông nói cho cháu biết, rốt cuộc là ai đã khống chế ông."

Ông lão lắc đầu: "Hắn tự xưng Diêu tiên, pháp lực vô biên. Còn lại thì tôi cũng không biết."

Cũng coi như là có chút manh mối, Cao Đại Toàn gật đầu, đang định bảo Tiểu Đào đến đây ăn cơm.

"Khoan đã!" Một người đàn ông giẫm lên đĩa sứ thanh hoa đi đến.

"Thầy Lý?!" Trần Điển Hâm nhận ra đây chính là thầy Lý lần trước đã cứu mình một mạng.

"Thầy Lý?" Tam Vô và Cao Đại Toàn liếc mắt nhìn nhau, diễn trò gì vậy? Đây chẳng phải là Thiên Cơ ở Trung đoàn sao?

Thiên Cơ cười nói: "Về phần ông cụ tôi đã có cách giải quyết khác, ông nếu là chết oan, lại là bị bắt ép, thì tôi sẽ mang ông đến gặp Diêm Vương một chuyến, nói sự thật là được."

Sự việc đã được giải quyết ổn thỏa, Tam Vô đột nhiên nhớ ra: "A? Chẳng phải Diêu MC ồn ào muốn đến hóng chuyện sao, người đâu rồi?"

……

Đại chiến 3 hiệp, Diêu Nhiếp cưỡi lên người Nhai Xế, lay động lên xuống: "Ah ~ nhanh! Nhanh… nhanh lên! Bắn/sút…."

Bảo bối ngâm nga thật là gợi cảm, máu trong người Nhai Xế cũng hưng phấn theo, làm càng thêm hăng hái, trên cơ thể rắn chắc đầy mồ hôi: "Được, ngay lập tức cho em bắn!"

"Bắn/sút… Sút vào!" Diêu Nhiếp hoa chân múa tay vui sướng.

Nhai Xế rốt cuộc cũng nhận thấy có chỗ không đúng, quay đầu lại nhìn, ti vi không biết đã được bật lên từ khi nào, đang phát sóng trận bóng.

Long tử bệ hạ nổi trận lôi đình, oán khí mù trời, nghiến răng nghiến lợi nói: "Giỏi lắm, em còn có tâm tư xem bóng đá à? Xem ra là ta vẫn chưa đủ cố gắng. Yên tâm đi, vi phu sẽ khiến em hoàn toàn tập trung!" Nói xong, nguyên thần xuất hiện.

Thấy Nhai Xế đổ nước suối Tụ Thần lên người, chỉ chốc lát sau, dã thú màu đen khổng lồ đã nhảy trên giường, khí thế kinh người, cùng với hạ bộ cũng kinh người không kém, khiến cho Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng ngộ ra là tai họa đến nơi rồi, lui vào trong góc giường hét to: "Đừng

~(2)"

…….

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay viết thêm 1000 từ, kết thúc chuyện này luôn. Đỡ cho có người nói tôi là phôi (thối nát) dâm, luôn ngắt ngay đoạn mấu chốt, cho nên mới đăng lên chậm.

Các đồng chí, khích lệ tôi đi nào

~Sáng nay chỗ tôi xảy ra động đất, cảm giác giống như có một đám người nhảy rầm rầm trên lầu vậy á, tiếng động cũng giống nữa. Sau đó có tin bảo là chỉ có rung động cấp1.9. Tôi thật không ngờ đến cả địa phương núi non như phía Tây Quảng Đông mà cũng có động đất.

Tiện thể nhắc luôn, đêm nay 9 h sẽ up otaku.

……

(1) Kinh thiên địa khấp quỷ thần: đại loại là chấn động đất trời, đến quỷ thần cũng phải rớt nước mắt.

(2) Cái này có ba nghĩa:

– Thứ 1: là một loại bướm, ngày 1/1/2009 mới được phát hiện ở địa khu cao nguyên Thanh Tạng.

– Thứ 2: "Nhã Miệt Điệp" có nghĩa là "Đừng" (Yamete) trong tiếng Nhật

– Thứ 3: Vốn là tiếng hét của nữ chính trong phim AV Nhật Bản, "Nhã Miệt Điệp" cũng không phải tên loài động vật, mà là phiên âm từ tiếng Nhật (Nhã Miệt Điệp [yă -miè – dié] – yamete). Từ giả Trung văn này lưu truyền rộng rãi như vậy là có công đóng góp lớn của phim AV Nhật Bản.Chú thích t dựa theo câu trả lời trong trang này. Trên Baike cũng như thế. J

79. Chương 14-1: Nhà Tiên Tri

Nhà tiên tri người Pháp Nostradamus (1) đã từng tiên đoán rằng năm 1999 chính là tận thế; người Maya cũng đã tiên đoán vào năm 2012 con người sẽ đi đến diệt vong; trong 10 lời tiên tri lớn của Trung Quốc cũng đã nhắc đến vào thập niên 2010 của thế kỷ 21 sẽ xảy ra một thảm họa vô cùng tàn khốc, nhưng Trung Quốc sẽ có một vị lãnh tụ vĩ đại mới được sinh ra, dẫn dắt con người bước vào một kỷ nguyên mới…

Những lời tiên tri này đã được chứng minh là những lời nói dối vô căn cứ, vẫn chưa được xác nhận. Rốt cuộc có tận thế thật hay không, chúng ta không biết được. Nhưng càng ngày lại càng có nhiều đứa trẻ đặc biệt lạ lùng, mang giọng điệu già dặn không hợp tuổi ủng hộ giả thiết tận thế, tiên đoán thêm một bước về chi tiết của sự kiện lớn sẽ xảy ra vào thập niên 10. Những đứa trẻ đó được gọi là Indigo children (2).

Các chuyên gia người Nga cho rằng, trong số những đứa trẻ ra đời sau năm 94, thì có đến 95% là Indio child. Đặc điểm chung của những đứa trẻ này là: có trí thông minh rất cao, có trực giác mạnh, và vô cùng nhạy cảm; hơn nữa chúng đều được xác nhận là có siêu năng lực, có thể nhìn thấy những hiện tượng siêu nhiên, và còn có thể biết trước tương lai.

Bạn là đứa trẻ ra đời sau năm 94? Hay bên cạnh bạn có ai đó ra đời sau năm 94 không? Hãy quan sát họ thật kỹ, có lẽ bạn sẽ phát hiện ra bọn họ quả thật không giống người thường…

……

"Không có chủ đề rồi, làm sao bây giờ? Video dự trữ cũng chỉ có thể phát sóng lại trong một tuần thôi, nhưng sau đó thì phải làm sao?!" Anh Tiền biên đạo đi qua đi lại trong phòng họp.

"Anh Tiền đừng vội. Chẳng phải chương trình của chúng ta thích nhất là tạo cơn sốt sao? Cứ làm lại chủ đề lần trước là được rồi, nói là giải thích lần thứ hai thì chẳng phải là ok rồi sao?" Có người đề nghị.

Anh Tiền không đồng ý: "Làm vậy thì rating sẽ giảm! Các cậu có hiểu không, tháng này chương trình "Truyện kí" của tổ chuyên mục bên cạnh có rating chỉ kém hơn chúng ta 0.01 sẽ vượt mặt chúng ta đấy? Các cậu không cảm thấy bị đe dọa hả?!"

Diêu Nhiếp cũng không căng thẳng lắm: "Lấy chủ đề được ưa thích trước đây ra phát lại đi, làm thành một bộ sưu tập là được rồi. Đâu phải là chúng ta chưa làm thế bao giờ?"

"Cậu đúng là chả có ý chí vươn lên gì cả, không có triển vọng!" Anh Tiền tiện tay cầm một túi hồ sơ gõ thẳng vào trán Diêu Nhiếp.

May mắn thay Diêu MC được huấn luyện thực tế nhiều năm nay, nên đã luyện ra một thân linh hoạt, nhanh nhẹn né tránh. Còn tiện tay cầm lấy cây bút trên bàn: "Chậc chậc chậc, một trận đấu chưa thấy bao giờ, Tiền huynh xin lui bước. Xem ta đây, tiếp chiêu!" Nói xong, liền vung tay, cây bút bay theo đường parabol, đập vào chân mày của chuyên viên trang điểm.

Nhất thời trong phòng họp liền loạn cào cào cả lên, chỉ có Trầm Kinh Phàm đang ngồi trong góc là không thèm đếm xỉa đến, vô cùng tập trung dùng laptop online.

"Hừ, thằng nhóc cậu không hợp bầy à!" Diêu Nhiếp cướp được vũ khí trên tay chuyên viên trang điểm— một cái lược, ném về phía Trầm Kinh Phàm.

Đồng chí Tiểu Trầm không hề ngẩng đầu lên, một tay tiếp tục di chuột, một tay giơ lên, tóm gọn cái lược, sau đó lại tiếp tục vùi đầu xem bài viết.

Diêu Nhiếp đi đến: "Thằng nhóc cậu đang xem gì đấy?" Anh nhìn lướt qua, đúng lúc nhìn thấy tiêu đề bài post: tổng hợp tất cả những bài viết về lời tiên tri.

"Lời tiên tri?" Diêu Nhiếp tò mò, cướp lấy chuột trong tay Trầm Kinh Phàm mà di xuống.

Bài thứ 1: Tôi tiên đoán ngôi vị quán quân của trận chung kết World Cup lần này thuộc về nước H.

Bài viết trên liệt kê chi tiết từ tỷ số, cầu thủ nào ghi bàn, rồi đến cầu thủ nào ghi bàn thắng quyết định. Diêu Nhiếp nhớ lại, tình hình trận chung kết đúng là giống như bài viết này nêu, chuyện này cũng chả có gì là lạ, dù sao World Cup cũng đã kết thúc hơn một năm rồi, mọi người đều đã biết kết quả. Nhưng quỷ dị ở chỗ, khi Diêu Nhiếp nhìn thời gian đăng bài, không ngờ lại là trước khi World Cup diễn ra!

Kéo xuống chút nữa, bài thứ 2: năm nay nước ta sẽ bùng phát dịch bệnh trên khắp cả nước.

Nhìn ngày, vẫn là đăng trước khi dịch cúm năm đó bùng phát.

Bài thứ 3: năm nay nạn hạn hán nghiêm trọng sẽ xảy ra ở phía Tây nam Trung Quốc!

Thời gian đăng bài là vào tháng 3 năm ngoái.

Bài thứ 4: tháng 4 năm nay núi lửa ở nước B sẽ phun trào!

Thời gian đăng bài là cuối tháng 3 năm ngoái.

Bài thứ 5: vào một ngày trong tháng 3 năm nay, nhà máy điện hạt nhân lớn nhất thế giới sẽ bị rò rỉ!

Từng lời tiên đoán trong bài viết đều lần lượt trở thành sự thật. Tuy ID của chủ bài post trong từng bài đều không giống nhau, nhưng diễn đàn lại cho phép đăng kí tên hiển thị trùng nhau, rốt cuộc người đăng bài post có phải là cùng một người hay không cũng khó mà nói được.

Tim Diêu Nhiếp đánh "thịch" một phát, hỏi Trầm Kinh Phàm: "Cậu thấy sao?"

Vẻ mặt của Trầm Kinh Phàm lại rất bình thản: "Thời gian đăng bài có thể gian lận được, chỉ cần admin đổi lại ngày là xong. Biết đâu diễn đàn này vì muốn thu hút thêm người đăng kí, nên cố tình tạo ra bài post này để tạo cơn sốt thì sao."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Cũng đúng."

Đúng lúc này chuyên viên trang điểm Tiểu Đàm lại chạy đến nói: "A? Hai anh nói bài post này hả? Là thật đó, bài post này em đã xem trước cả khi World Cup diễn ra." Cô chỉ vào lời tiên đoán trong bài thứ nhất về World Cup mà nói.

"Lúc ấy em còn nói lại chuyện này cho bạn trai nghe, anh ấy còn cười bảo em ngốc nữa. Anh ấy là fan của đội á quân. Không ngờ, cuối cùng lại giống hệt như bài post này viết!"

Diêu Nhiếp và Trầm Kinh Phàm thoáng nhìn nhau. Cuối cùng Diêu MC đập tay một phát: "Ok! Anh đây đã nghĩ ra chủ đề kỳ tới là gì rồi!"

Anh Tiền vui sướng ra mặt: "Hả? Cậu có ý tưởng rồi à?" Tuy Diêu Nhiếp cũng là một trong số những biên đạo, nhưng chủ đề quay phim vốn dĩ đều do tổ kế hoạch đề ra trước, rồi mới đưa lên cho tổ biên đạo chọn lựa quyết định. Nếu đã là chủ đề do Diêu Nhiếp tự thân xuất mã chọn ra, thì tất tật đều có thể đạt rating cao. Cho nên mặc dù có một thời gian ngắn hình tượng của Diêu Nhiếp sụp đổ, nhưng đài truyền hình vẫn là không dám đưa ra nguyên nhân để cách chức anh.

"Kỳ này chúng ta sẽ làm về chủ đề lời tiên tri!" Nói xong, anh lại chỉ về phía nhân viên ở tổ kế hoạch nói: "Dốc toàn lực tìm cho ra chủ bài post của mấy bài này đi!"

Nhân viên tổ kế hoạch khổ không nói hết: "Hả? Muốn thịt người sao? Bọn tôi làm gì có cái tài năng ấy chứ!"

Diêu Nhiếp mặc kệ: "Xin cứu viện bên ngoài đi! Không cần biết các cô các cậu dùng cách gì, trong vòng 3 ngày, các cô các cậu phải thịt người ít nhất một chủ bài post đến đây cho tôi!"

……

Trầm Kinh Phàm xách cái túi đựng mấy hộp cơm trưa của đài truyền hình quay về nhà trọ, lúc trước y ăn gộp ba bữa làm một, dạ dày suýt nữa thì hỏng, nên y đổi sang cách khác, gói bữa trưa mang về, buổi tối chỉ cần hâm nóng lên là ăn được.

Căn hộ lúc nào cũng âm âm u u, trích từ lời chủ nhà thì, vì để cho đám yêu ma quỷ quái sống ở căn hộ có thể tích tụ thêm nhiều âm khí, nên cả cầu thang lẫn lối đi của căn hộ đều không có đèn chiếu sáng. Đương

nhiên, Trầm Kinh Phàm cũng từng nghi ngờ, chủ nhà là loại keo kiệt, có lẽ tất cả là do cậu ta không muốn chi tiền lắp đặt với tiền điện mà thôi.

Cầu thang tối đen như mực luôn dễ xảy ra tai nạn, như bây giờ chẳng hạn. Trầm Kinh Phàm đi đến ngã rẽ của cầu thang, bỗng dưng có một vật thể không xác định đâm vào người y. "Bốp" một tiếng, gáy y đập xuống nền đất, trán không biết bị cái gì cứng đập vào, y nhất thời thấy sao bay đầy mặt, đầu choáng mắt hoa. Vật thể không xác định kia lại còn rất nặng, đè đến mức y dậy không nổi.

"Ai u." Vật thể không xác định nói: "Đi kiểu gì mà không chịu nhìn đường vậy, đau chết mất!"

Trầm Kinh Phàm lắc lắc đầu, cố gắng làm mình tỉnh táo hơn một chút. Y nhìn chăm chú, thì ra đè trên người mình là một đứa bé. Đứa bé vừa xoa xoa cái trán bị đụng phải, vừa trách móc.

Rõ ràng là thằng nhóc này từ trên trời rớt xuống, thế quái nào lại đổ lên đầu mình? Trên đỉnh đầu y cũng đâu có mắt, cũng đâu phải mắt lé, làm sao biết được chỗ ngã rẽ lại bất ngờ nhảy ra một đứa bé chứ?

Trầm Kinh Phàm cũng bực mình: "Nhóc đứng lên trước đi!" Ngài Trầm một khi cau mày là khí thế kinh người, sau khi bị chọc giận sẽ bạo phát càng thêm đáng sợ hơn. Đám yêu ma quỷ quái ở căn hộ cũng phải nể y ba phần, huống chi chỉ là một đứa bé như thế này.

Thằng quỷ nhỏ vội vàng đứng lên khỏi người y, tuy đuối lý, nhưng vẫn rất mạnh miệng: "Tại chú cả đấy! Trán của tôi đã tróc cả da rồi, chảy máu là cái chắc!"

Trầm Kinh Phàm sờ soạng khắp nơi, dựa vào ánh trăng mỏng manh kia, đại khái có thể nhìn thấy cơm tối hôm nay của mình đã bị đè bẹp rồi, y mở miệng mắng một câu. Nắm lấy cánh tay của thằng quỷ nhỏ: "Đi!"

Thằng quỷ nhỏ không ngừng giãy dụa hét lên: "Ông muốn làm gì?! Muốn bắt cóc tôi à?! Hay là ông có sở thích biến thái?!"

Trầm Kinh Phàm không thể nhịn được nữa, đánh một phát lên mông nó: "Im miệng!"

……

Tuy đã giao cho nhân viên tổ kế hoạch đi thịt người chủ post của mấy lời tiên tri, nhưng Diêu Nhiếp là biên đạo của tổ chương trình, đương nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Anh bật máy tính, trước tiên lên mạng tìm mấy lời tiên tri đã được xác nhận trong vài năm gần đây. Trong số rất nhiều diễn đàn về tiên tri — anh đăng kí một tài khoản trong diễn đàn "Hội tiên tri Quang Minh". Không ngờ diễn đàn này lại yêu cầu rất khắt khe, đơn đăng kí cần phải được xét duyệt, phải trả lời một đống câu hỏi.

Ngày tháng năm sinh, mấy câu thế này thì chả có gì đáng nói, mấy câu hỏi sau mới bắt đầu quái dị.

Bạn đã bao giờ được chứng kiến hiện tượng siêu nhiên chưa?

Diêu Nhiếp đắn đo không biết có nên trả lời trung thực hay không? Hiện tượng siêu nhiên anh thấy nhiều rồi, đừng nói cái khác, hiện tượng lớn nhất mỗi ngày đều ngủ cạnh anh kia kìa!

Nếu diễn đàn lấy chủ đề là tiên tri, vậy có lẽ admin cũng tin vào siêu năng lực, cứ trả lời thật đi, biết đâu nhờ thế mà mình được thông qua xét duyệt thì sao. Diêu Nhiếp chọn câu trả lời "Có".

Mời bạn liệt kê ra những hiện tượng siêu nhiên mà bạn đã được chứng kiến hoặc tự mình trải nghiệm.

Diêu Nhiếp liếc nhìn Nhai Xế đang chăm chú xem phim, chỉ giỏi làm ông lớn thôi, cái gì cũng bắt mình phải hầu hạ, tối đến còn phải hầu hạ nửa người dưới của hắn nữa chứ! Muốn đem bán đi cho rồi! Nói thì nói vậy, nhưng thật ra Diêu Nhiếp vẫn không nỡ. Cuối cùng đành chọn đại một cái qua loa có lệ điền vào: đã từng xuống cõi âm, nhìn thấy âm phủ.

Câu hỏi tiếp theo càng kỳ lạ hơn: Mời bạn đoán xem tỷ lệ nam nữ và độ tuổi trung bình của các quản lí diễn đàn.

Trên mạng bây giờ nam otaku nhiều hơn nữ otaku, Diêu Nhiếp đắn đo một lúc, điền bừa tỷ lệ 3: 1 vào. Lớp người online đa số là còn trẻ, độ tuổi trung bình chắc tầm 20.

Yêu cầu cuối cùng: Mời bạn hãy niệm câu "Lời tiên tri Quang Minh dẫn lối thế nhân!" trong lòng, chúng tôi sẽ cảm nhận năng lượng của bạn, nếu bạn có đủ năng lượng, thì lập tức có thể đăng nhập vào diễn đàn

của chúng tôi. Còn ngược lại, thì dù bạn có đăng kí bao nhiêu lần đi chăng nữa, cũng đều không có tư cách gia nhập hội của chúng tôi!

Diêu Nhiếp giật giật miệng, yêu cầu này có quá mức ngốc X không? Sẽ có người làm theo sao?

Nhưng mà màn hình vẫn dừng lại tại đây, không có bước tiếp theo. Tiến thoái lưỡng nan, Diêu Nhiếp đành phải thử một lần, nhắm mắt lại thầm niệm trong lòng: lời tiên tri quang minh dẫn lối thế nhân.

Ngay khi anh mở mắt ra, hình ảnh trên màn hình đã thay đổi, trên đó có một dòng chữ rất to: Lời tiên tri của vùng đất Quang Minh vĩ đại, hoan nghênh ngài đã gia nhập hội của chúng tôi!

"Yes!" Diêu Nhiếp nắm tay, anh đã đăng kí thành công!

……

Bước vào phòng, Trầm Kinh Phàm bật đèn, ném thằng quỷ nhỏ lên giường.

Thằng quỷ nhỏ lăn một vòng trên giường, rốt cuộc nghiêng ngả lảo đảo ngồi dậy: "Ông, ông là biến thái thật rồi!"

Trầm Kinh Phàm mặc kệ nó, lập tức lấy bông và thuốc nước đi đến đầu giường, một tay đè lấy thằng quỷ nhỏ cảnh cáo: "Cấm nhúc nhích!"

Thằng quỷ nhỏ bị y lạnh lùng quát một tiếng sợ đến mức ngoan ngoãn ngồi im, mặc Trầm Kinh Phàm bôi thuốc nước lên trán cho nó.

"Tróc da tí thôi, không có gì đâu." Bôi thuốc nước xong, Trầm Kinh Phàm thả thằng quỷ nhỏ ra. Dưới ánh đèn, y cuối cùng cũng có thể thấy rõ hình dáng của thằng quỷ nhỏ này. Nó thoạt nhìn chỉ cỡ bảy tám tuổi mà thôi, được khảm một đôi mắt tam bạch tử ngư nhãn (3), nhìn vẻ ngoài chính là một thằng nhóc kiêu ngạo.

"Nếu mặt tôi bị biến dạng thì làm sao bây giờ?" Thằng quỷ nhỏ không nghe theo cũng không buông tha.

"Đàn ông con trai mặt mày biến dạng tí có sao đâu? Đây là huân chương của đàn ông!" Trầm Kinh Phàm cốc một phát lên đầu nó. Cái trán của nó đúng là làm từ đá mà, khiến mình sao bay đầy mặt luôn, nếu xảy ra chuyện thì phải là mình mới đúng.

Vừa mới dứt lời, bụng hai người đồng thời kêu "ọt ọt ọt" một tiếng.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng thằng quỷ nhỏ ngượng ngùng quay đầu: "Thôi quên đi, tôi đây đã đè nát hết cơm tối của ông rồi, ông theo tôi về nhà đi, tôi sẽ đền lại cơm tối cho ông!"

Trầm Kinh Phàm cũng không phản đối, chứ không đêm nay y nhịn đói là cái chắc: "Nhóc là con nhà ai?" Trước đây chưa từng gặp qua, chắc là mới chuyển đến?

"Dài dòng quá vậy, cứ đi theo tôi là được." Thằng nhóc này đúng là nhân tiểu quỷ đại (4).

Thằng quỷ nhỏ dẫn Trầm Kinh Phàm lên 1 tầng lầu, ngay trên phòng của y. Trầm Kinh Phàm sống ở 401, nhà của thằng quỷ nhỏ này là 501.

Trầm Kinh Phàm đang định gõ cửa, thì đúng lúc cửa lại được mở ra từ bên trong, một người đàn ông bước ra.

Thằng quỷ nhỏ ngay lập tức bổ nhào vào người anh ta: "Bố! Con đói bụng ~ "

Người đàn ông ôm lấy thằng bé cau mày mắng: "Suốt ngày ra ngoài chạy nhảy, không biết nói trước với bố một tiếng hả, bố suýt nữa thì đi báo cảnh sát đấy … A? Cậu là?" Anh ta rốt cuộc cũng phát hiện ra Trầm Kinh Phàm đang đi sau thằng quỷ nhỏ.

Trầm Kinh Phàm không biết mình bị làm sao nữa, rõ ràng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, nhưng sao từ đáy lòng y lại trào dâng một cảm giác vô cùng quen thuộc. Nước mắt cứ thế chảy xuống, từ bé đến giờ y chưa từng khóc. Tại sao khi nhìn thấy người đàn ông này, trái tim mình lại đau đớn, vành mắt mình lại nóng lên thế này?

Y cũng không muốn khóc, nhưng dù làm thế nào đi nữa cũng không ngăn được nước mắt……

……

Suy nghĩ của tác giả:

Ngày hôm qua đi công tác, về muộn quá, cho nên tối hôm qua tạm nghỉ một ngày.

Để bày tỏ sự hối lỗi, hôm nay viết nhiều hơn chút.

Hơn 3800 chữ, phá kỷ lục của phần này …

Lý do đi công tác thật sự rất , sinh nhật con gái của lãnh đạo trường, nên chúng tôi phải lái xe tầm 3 giờ để đến thành phố G tổ chức sinh nhật cho cô ấy. Trời ạ! Mấy năm rồi tôi còn không tổ chức sinh nhật cho mình nữa là = =

Thay đổi trang bìa, mong là mọi người thích nó.

Cuối cùng lần trước hẹn đêm nay sẽ đền lại 1 chương otaku, có đồng chí nào muốn sưu tập thì sau 10h mời qua xem.

……

(1) Nostradamus (ngày 14 tháng 12 năm 1503 – ngày 2 tháng 7 năm 1566) là tên La-tinh hóa của Michel de Nostredame, dược sĩ và nhà tiên tri người Pháp. Mn vào đây để xem chi tiết nhé.

(2) Indigo child: Chàm trẻ em – Trẻ em nhớ lại tiền kiếp. Và là những người được coi là có khả năng đặc biệt và trí thông minh phi thường, trên thế giới có rất ít người như vậy.

(3) Trong tướng học có khái niệm gọi là tam bạch nhãn, đó là Tròng đen của mắt nằm sát ở phía trên, phía dưới và hai bên đều là tròng trắng. Đây là kiểu người hiên ngang, dũng cảm, tinh thần tự ý thức mãnh liệt, thường vượt trội hơn người khác, thích chỉ huy người khác, tuy nhiên lại không có duyên với vợ, đến tuổi trung niên có thể gặp họa phá sản….

(4) Nhân tiểu quỷ đại: Kiểu kiểu như người thì nhỏ mà giọng điệu tính cách thì trái ngược-ngang tàng và kiêu ngạo.

80. Chương 14-2

Nhai Xế không ngờ Diêu Nhiếp sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này, có chút sửng sốt, rồi lại thờ ơ hỏi: “Em hỏi cái này để làm gì?”

Diêu Nhiếp đắn đo một lúc, rốt cuộc quyết định nói ra: “Gần đây em hay gặp ác mộng.”

“Ta biết.” Làm cái gối bên người của anh, cả đêm anh ngủ không ngon, đương nhiên là hắn biết chứ.

“Em…” Diêu Nhiếp ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nhai Xế cuối cùng khẽ cắn môi nói: “Gần đây em thường xuyên mơ thấy hai người đàn ông, trong đó có một kẻ em biết hắn chính là Lưu Bá Ôn.” Thật ra ngay từ lần đầu tiên mơ thấy hai người đó, anh đã mơ hồ cảm thấy, vị thư sinh áo xanh kia có lẽ chính là Lưu Bá Ôn… Sau đó, người đàn ông tóc trắng mắt đỏ kia lại gọi hắn là “Bá Ôn”, nên đã phần nào xác nhận phán đoán của anh. Cho đến bản “chiếu phim” đầy đủ vào đêm qua anh rốt cuộc đã chứng thực được thân phận của người đó.

Trong nháy mắt con ngươi của Nhai Xế chuyển thành màu vàng, hắn đang khống chế cảm xúc, một lát sau khi màu sắc con ngươi đã trở lại bình thường hắn mới nói tiếp: “Ta với hắn cũng chỉ như em biết mà thôi, ta bị tên tiểu nhân kia lừa, ký khế ước chủ tớ với hắn, nhưng lại bị hắn giở thủ đoạn trấn ở Hải Nhãn. Nếu nói quan hệ của ta với hắn, thì phải là cừu địch (kẻ thù) mới đúng.”

Diêu Nhiếp đương nhiên là không tin tưởng lắm, tuy bọn họ đã ký khế ước chủ tớ, nhưng với cá tính cao ngạo của Nhai Xế, thì làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời mà nhảy vào Hải Nhãn trấn hải (cánh giữ biển)

như vậy được? Sao lại tin tưởng Lưu Bá Ôn đến thế, bảo anh ấy ở bên trong đợi cho Tân Kiều trở thành Cựu Kiều, thì anh ấy liền đợi ở bên trong thật sao?

Diêu Nhiếp biết như vậy là không tốt, y như mụ đàn bà cả ngày nghi ngờ vớ vẩn chồng mình ngoại tình. Nhưng anh vẫn nhịn không được mà suy nghĩ linh tinh. Dù sao lúc đầu anh chỉ nghĩ Lưu Bá Ôn là một ông già thôi, nhưng bây giờ lại biết người ta là một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai. Gian tình đầy rẫy nha!

Diêu Nhiếp nhìn chằm chằm vào mắt Nhai Xế nói: "Anh nói thật chứ?"

Nhai Xế lại vô cùng thản nhiên, cũng nhìn thẳng vào đôi mắt của Diêu Nhiếp, với vấn đề này hắn chả có gì phải kiêng dè: "Đương nhiên là thật."

Diêu Nhiếp gật đầu, được rồi, nhìn thái độ anh ấy thản nhiên như vậy, cứ tạm tin anh ấy đi. Anh lại hỏi: "Vậy sao ngày xưa anh lại ký khế ước chủ tớ với Lưu Bá Ôn?" Anh không thể hiểu nổi, Long tử cao ngạo này sẽ cam chịu làm nô bộc cho người khác sử dụng.

Vẻ mặt Nhai Xế trầm xuống, có vẻ không muốn nói ra. Diêu Nhiếp cũng không chịu nhượng bộ, cuối cùng tung ra con át chủ bài mà các otaku yêu thích nhất — ngẩng đầu bốn lăm độ, đôi mắt ngập nước tràn đầy mong đợi, làm nũng nói: "Phu quân, nói cho em biết đi mà." Tuy làm trò này cũng khiến cho anh nổi da gà đầy người, nhưng mà đối với một con rồng otaku như Nhai Xế mà nói, thì đó chính là chiêu tất sát vạn lần thử vạn lần linh nghiệm.

Nhai Xế tuy vẫn trưng ra vẻ mặt bài poker, nhưng trong lòng sớm đã nổi nhạc tung hoa, hắn khẽ "khụ khụ" hắng giọng, che giấu nội tâm đang dậy sóng, rồi mới nói: "Được rồi, thật ra chuyện này nói đến cũng lạ năm đó tính khí ta không được tốt lắm…"

Diêu Nhiếp thầm oán, bây giờ cũng có tốt hơn chỗ nào đâu. Nhưng mà lời này chỉ có thể giữ trong lòng, nếu không thì đừng mong được nghe tiếp chuyện kia.

Nhớ năm đó, Nhai Xế không được phụ thân Thanh Long yêu thương, thậm chí ngay lúc hắn vừa sinh ra đã muốn giết chết hắn. Trong lòng hắn mang đầy oán hận, chỉ mất mười năm đã lớn lên thành rồng, sau đó liền rời nhà ra đi, hắn ôm đầy hùng tâm tráng chí, thề phải xông pha làm nên sự nghiệp khiến cho phụ thân phải nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa.

Lúc ấy Trụ Vương tàn bạo hoang dâm, Nhai Xế liền trợ giúp Văn Vương phạt Trụ, mang Văn Vương tìm đến Khương Tử Nha, phù trợ Văn Vương, Vũ Vương đánh bại đại quân Tây Kỳ, lập nên Triều Chu. Khi thiên hạ thuộc về Nhà Chu cũng là lúc, hắn lặng lẽ rời đi.

Bởi vì có công trợ Chu phạt Trụ, Thiên Đình ban cho Nhai Xế tiên tịch, được phép ở lại Thiên Đình.

Nhưng đáng tiếc, không biết có phải vì liên quan đến bóng ma thời thơ ấu hay không, mà Nhai Xế luôn luôn tâm cao khí ngạo, tính tình cô độc quái gở, lại còn xấu tính, mồm miệng lại càng độc địa hơn. Trên Thiên Đình đắc tội không ít Thần tiên, Tinh quân, trong đó kẻ đứng mũi chịu sào chính là Lưu Bá Ôn.

Lúc đầu, Lưu Thần quân chẳng qua là thấy đồng nghiệp mới nên đánh tiếng chào hỏi mà thôi, ai ngờ lại bị Nhai Xế chế nhạo cho một trận. Lưu Bá Ôn cũng là một kẻ thẳng tính, tự dưng không đâu lại bị người khác chế ngạo, cũng nhịn không được mỉa mai đốp lại. Hai người cãi nhau đến mức không thể cứu vãn, nút thắt cứ thế được tạo ra. Sau này bọn họ chỉ cần chạm mặt nhau, là khó tránh một màn đối chọi chửi rủa.

Lưu Bá Ôn nhận được chỉ dụ của Thiên Đế phải phù trợ Minh Đế lập nên triều đại mới, cũng trao cho hắn quyền lựa chọn Tinh quân, Thần quân trên Thiên Đình làm trợ thủ cùng đi. Lưu Bá Ôn nhân cơ hội trả thù, chỉ định một nhà Thanh Long đi cùng mình.

Lúc đó Thanh Long đã già, Thiên Đế liền ra lệnh cho chín đứa con của Thanh Long thay phụ thân xuất chinh. Trong tay Lưu Bá Ôn có Trảm Tiên Kiếm, có thể hiệu lệnh bát phương, ngay cả Long tử cũng không thể không khuất phục. Nhai Xế biết thật ra Lưu Bá Ôn chính là muốn chĩa về phía mình, hắn không muốn liên lụy đến những huynh đệ khác, một con rồng làm một con rồng chịu. Hắn tỏ ra yếu thế trước Lưu Bá Ôn, nguyện ý cùng Lưu Bá Ôn ký khế ước chủ tớ, cho đến khi nhiệm vụ phù trợ Minh Đế hoàn thành.

Nhưng không ngờ tên Lưu Bá Ôn sát thiên đao (1) kia, tự mình bế tắc muốn chết vì tình, trước khi chết lại còn lừa gạt ta nhảy vào Hải Nhãn làm rồng canh mộ cho hắn nữa chứ!

Nhai Xế nhớ đến chuyện này lại thấy tức giận: "Hắn là thứ khốn khiếp! Lúc đầu ta cứ nghĩ hắn là Tiên quân ngay thẳng nên chắc sẽ không lừa gạt người khác đâu? Không ngờ hắn lại là một tên vô lại!"

Diêu Nhiếp gật đầu, thì ra ân oán tình thù giữa bọn họ là như thế, nhưng điều anh lo lắng bây giờ chính là: "Thế… Anh đã xem Mệnh sách của em rồi, kiếp trước của em sẽ không phải là cái tên khốn khiếp đó chứ?"

Nhai Xế nhìn anh đầy khó hiểu: "Em nói bậy bạ cái gì thế? Sao có thể chứ?" Nhưng Nhai Xế đã quên rằng, lúc trước chính hắn cũng từng hoài nghi Diêu Nhiếp chính là Lưu Bá Ôn, còn thấy chết mà không cứu, muốn thử xem thực lực của anh như thế nào.

Diêu Nhiếp thở phào nhẹ nhõm, rồi lại càng bối rối: "Vậy tại sao em lại hay mơ thấy ông ta? Chẳng lẽ em là Hồng Chúc kia sao?"

Nhai Xế nhìn Diêu Nhiếp hồi lâu, cuối cùng chống cự không nổi chiêu tất sát của Diêu Nhiếp — ngước lên một góc bốn lăm độ nhìn chờ mong, thua trận: "Được rồi, em muốn biết, thì ta sẽ nói cho em biết."

Diêu Nhiếp nín thở chờ đợi.

Nhai Xế nói: "Em là kiếm(2) nhân."

"Hả?" Diêu Nhiếp cho là mình lại bị Nhai Xế trêu chọc, đang định xông lên bóp cổ hắn: "Có anh mới là tiện(2) nhân í! Cả nhà anh đều là tiện nhân!"

"Cả nhà của anh không phải là em sao?" Nhai Xế vừa cười ha ha, vừa há miệng phun ra một thanh bảo kiếm nói: "Đây là em đó."

……

Lạc Đan Thanh trực tiếp mở cửa nhà Trầm Kinh Phàm ra. Đừng hiểu lầm, không phải là hắn sống chung với đồng chí Tiểu Trầm đâu, hắn cũng không chìa khóa của căn phòng này. Chẳng qua đối với một cao thủ tạo lập không gian mà nói, mở một cánh cửa cũng chỉ là bữa ăn sáng mà thôi.

Trầm Kinh Phàm thấy Lạc Đan Thanh đột nhiên xuất hiện trong nhà mình, nhưng cũng không ngạc nhiên lắm, còn thuận miệng hỏi một câu: "Ăn cơm chưa?"

Lạc Đan Thanh nói: "Vẫn chưa."

Trầm Kinh Phàm gật đầu: "Ừ, đúng lúc tôi cũng chưa ăn. Anh đi nấu cơm đi." Y nói như chuyện đương nhiên, giống như Lạc Đan Thanh là bà nội trợ nhà y vậy.

Ngụy Kinh Hồng và Khâu Tiểu Thần đang cùng chơi Tam Quốc Sát ở trong phòng, vừa nghe thấy giọng nói của bố, nó đã kéo Khâu Tiểu Thần ra phòng khách, nhanh chóng giới thiệu: "Bố ơi, đây là lớp trưởng lớp con tên là Khâu Tiểu Thần!"

Lạc Đan Thanh cúi đầu nhìn, dáng vẻ của đứa bé kia rất đáng yêu, khuôn mặt đỏ ửng như quả táo, đôi mắt to tròn, lông mi rất dài, khẽ chớp chớp.

Khâu Tiểu Thần có chút lo lắng, khẽ nói một câu: "Chào chú ạ."

Lạc Đan Thanh khích lệ nói: "Ngoan lắm, cậu bé thật đáng yêu."

Ngụy Kinh Hồng trông rất tự hào, đắc ý nói: "Đương nhiên, cậu ấy là bạn trai của con mà!"

Trầm Kinh Phàm liếc mắt nhìn nó, con nít con nôi, biết bạn trai là thế nào sao?

Nhưng Lạc Đan Thanh lại rất hài lòng: "Không hổ là con của bố, rất có mắt nhìn!"

Trầm Kinh Phàm chịu không nổi dời tầm mắt, tập trung sự chú ý lên tờ báo, đúng là cha nào con nấy.

Lạc Đan Thanh rất vui vẻ: "OK! Đêm nay sẽ nấu một bữa tối thật thịnh soạn, để chúc mừng Tiểu Hồng tìm được bạn trai!"

Khâu Tiểu Thần kéo kéo gấu áo của Ngụy Kinh Hồng: "Bạn thì bạn, sao lại bảo là bạn trai?"

Ngụy Kinh Hồng lại ranh ma: "Cậu là con trai đúng không?"

Bạn nhỏ Khâu gật đầu.

Ngụy Kinh Hồng lại hỏi: "Vậy cậu có phải là bạn của tớ không?"

Bạn nhỏ Khâu lại gật đầu.

Ngụy Kinh Hồng liền tổng kết: "Thế thì gọi bạn trai là đúng rồi."

Bạn nhỏ Khâu bị xoay vòng vòng choáng váng đầu óc, gật đầu đồng ý.

……

Sau khi ăn xong, Lạc Đan Thanh đưa Khâu Tiểu Thần về nhà, Ngụy Kinh Hồng kiên quyết muốn đi cùng; Lạc Đan Thanh cũng kiên quyết muốn Trầm Kinh Phàm đi cùng, để tản bộ sau bữa ăn. Đồng chí Tiểu Trầm không chịu nổi hắn năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng đành phải đầu hàng.

Màn đêm buông xuống, hai lớn hai nhỏ chậm rãi tản bộ dưới ánh đèn đường màu cam. Lạc Đan Thanh đang định nói gì đó với Trầm Kinh Phàm, thì đúng lúc này Khâu Tiểu Thần lại đột nhiên hất bàn tay nhỏ bé đang nắm tay mình của Ngụy Kinh Hồng ra mà chạy đi, miệng còn hô lên: "Lục Thanh! Cậu đừng chạy, Lục Thanh!"

……

Suy nghĩ của tác giả:

Thật ra câu chuyện đứa bé trai bị treo cổ trên người mặc váy của con gái, trên mặt đất có Định hồn đà (thứ để chặn cố định linh hồn), và có tin nghi ngờ là do có người dùng Mao Sơn đạo thuật để nuôi quỷ nhỏ, là chuyện lạ có thật đấy. Có phải có người dùng Mao Sơn đạo thuật thật hay không vẫn chưa xác định được, nhưng mà đúng thật là có tin này. Cũng không loại trừ khả năng hung thủ cố ý tạo hiện trường giả.

Lạc Đan Thanh: Vẫn là con của bố có triển vọng, nhỏ như vậy đã mang vợ về ra mắt bố mẹ rồi. Tiểu Phàm, khi nào thì anh được gặp bố mẹ của em đây?

Trầm Kinh Phàm lạnh lùng: Chờ sau khi anh đổi tính.

Cuối cùng xin nói một câu: Chân tướng của đế thần mã, đều là phôi dâm cả, anh anh anh Tiểu Nội Bát chạy xuống đi…

……

(1) Sát thiên đao, một câu chửi rủa, kiểu như đáng chém nghìn đao.

(2) kiếm /jiàn/: Thanh gươm, kiếm

tiện /jiàn/: đê tiện, hèn mọn

Phát âm giống nhau nên Tiểu Diêu nghe nhầm.

81. Chương 15-1: Mao Sơn Đạo Thuật

"Khâu Tiểu Thần?!" Ngụy Kinh Hồng chả hiểu sao tự dưng lại bị "vứt bỏ", vội vàng đuổi theo.

Hai ông chú vốn đang trò chuyện ở phía sau cũng nhận thấy có gì đó bất thường, cùng nhau đuổi theo. Lạc Đan Thanh ôm lấy thân hình nhỏ bé của con trai, cấp nách chạy nhanh về phía trước.

Khâu Tiểu Thần đuổi theo đứa bé phía trước đến ngã rẽ thứ chín khúc quanh thứ mười tám trong con hẻm tối tăm, cuối cùng đã đến cuối con hẻm, đứa bé kia dừng trước một bức tường, nhưng mãi vẫn không chịu xoay người lại, Khâu Tiểu Thần chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của nó.

"Lục Thanh? Có phải là cậu không?" Khâu Tiểu Thần thở hổn hển hỏi.

Đối phương vẫn không quay đầu lại, nhóc rốt cuộc cũng cảm thấy có gì đó không ổn, đứa bé kia mặc một bộ quần áo đỏ thẫm, cho dù là đang ở trong con hẻm tối tăm cũng có thể thấy rất rõ. Nhưng bây giờ nhóc đã nhìn kỹ hơn, đó rõ ràng là một bộ áo tắm của con gái. Nếu vậy thì người phía trước không phải là Lục Thanh sao? Nhưng lúc nãy trong nháy mắt nhìn thấy bóng dáng kia trên đường, mình sao lại cảm thấy đó chắc chắn là Lục Thanh nhỉ?

Khâu Tiểu Thần đang định bước lên xác nhận, thì đám Lạc Đan Thanh đã bắt kịp. Ngụy Kinh Hồng lo lắng hô lớn: "Khâu Tiểu Thần, cậu sao rồi?"

Khâu Tiểu Thần nghe thấy tiếng gọi quay đầu lại nhìn, đúng lúc đó, bóng dáng đỏ thẫm kia liền biến mất.

"Lục Thanh…" Khâu Tiểu Thần chỉ tay về phía bức tường, nhìn lại, nơi đó đến nửa cái bóng người cũng không thấy?

"A? Người đâu rồi?" Rõ ràng vừa nãy còn thấy ở trước tường mà.

Ngụy Kinh Hồng vùng vẫy, nhảy xuống khỏi nách của Lạc Đan Thanh, nắm lấy tay Khâu Tiểu Thần: "Cậu không sao chứ?"

"Kỳ lạ, vừa nãy cậu ấy vẫn còn ở đây mà…" Bàn tay của Khâu Tiểu Thần lạnh buốt, mặt trắng bệt, có lẽ là do sợ hãi.

"Chắc cậu nhìn nhầm rồi. Đi thôi, về nhà!" Ngụy Kinh Hồng cứng rắn kéo Khâu Tiểu Thần rời đi.

Cái tên Lục Thanh này, hôm nay nó đã nghe qua rất nhiều lần, nghe nói là lớp phó của lớp chúng nó, cũng là bạn thân của Khâu Tiểu Thần, hai người là hàng xóm, lớn lên bên nhau. Trước đó đã mất tích một tuần, ngày hôm qua lại tử vong một cách kỳ lạ. Ngụy Kinh Hồng từ nhỏ đã thiên phú dị bẩm, nhưng cũng vì liên quan đến công việc của Lạc Đan Thanh, nên đã sớm có kinh nghiệm, nó nhanh chóng nhận ra việc này nhất định là không bình thường, cách tốt nhất để tránh thoát là phải nhanh chóng rời đi.

Khâu Tiểu Thần cứ đi được một bước lại quay đầu lại, vừa nãy nhóc đã thấy Lục Thanh thật mà…

……..

"Hả?" Diêu Nhiếp nhìn thanh kiếm trên tay Nhai Xế, hai mắt nhìn chằm chằm như gà chọi. Nhìn kiểu gì cũng thấy đó là một thanh kiếm hỏng, lại còn không có bất cứ hoa văn nào (chẳng có bất cứ chạm trổ nào), giản dị đến mức làm người ta tức điên lên được, cũng chả sắc bén lắm, thậm chí trên chuôi kiếm còn có lớp hoen gỉ, ngay cả kiếm Thái Cực (1) trong cửa hàng dụng cụ thể thao cũng không bằng. Cũng nhờ Nhai Xế ngậm nó trong miệng cả ngày.

Nhai Xế vung kiếm hai lần, dưới ánh đèn thanh kiếm phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo: "Em đừng nhìn vào hình dáng bây giờ của nó, nhớ năm đó nó chính là thanh Trảm Tiên Kiếm có thể chiến thần diệt ma, hiệu lệnh bát phương đấy. Thần Ma nào gặp phải, cũng đều kiêng kị ba phần!"

"Cho nên? Em với cái thanh kiếm rách này có quan hệ gì?" Không phải là Diêu Nhiếp không muốn tin, mà thật sự là thanh kiếm kia rất bẩn thỉu, anh thà tin kiếp trước của mình là con Alpaca còn hơn.

Nhai Xế lại tiếp tục nói: "Vị Tán tiên kia… Chính là tình nhân của Lưu Bá Ôn, hắn đã dùng chính nhất hồn lục phách của mình kết hợp với nhất hồn nhất phách của Lưu Bá Ôn để tạo ra thanh Trảm Tiên Kiếm này. Đao kiếm và binh khí dính máu sẽ có linh khí, huống chi thanh Trảm Tiên Kiếm này còn là sự kết hợp giữa hồn phách của Tán tiên và Chân tiên, lâu ngày liền hình thành một linh hồn độc lập, trở thành Kiếm linh (linh hồn của thanh kiếm)."

"Nói vậy thì, kiếp trước em là một Kiếm linh?" Nghe có vẻ rất cool nha: "Vậy sao anh lại không muốn cho em biết? Hại em cứ phải nghi ngờ kiếp trước của mình có phải là Lưu Bá Ôn hay không!"

Nhai Xế có chút không được tự nhiên, dời tầm mắt sang hướng khác mà nói: "Theo một nghĩa nào đó, thì em xem như là hài tử của Lưu Bá Ôn và tình nhân của hắn…"

Diêu Nhiếp ngộ ra, à, nói cách khác là quý ngài đây cảm thấy thật mất mặt khi thích con của kẻ thù đúng không? Anh "Xí!" một tiếng nói: "Đã uất nghẹn thế thì lúc đầu anh đừng để mắt đến tôi làm gì."

Nhai Xế không nói câu gì, chỉ im lặng nhìn Diêu Nhiếp chăm chú. Trong đôi mắt ấy chứa đầy lo lắng, bối rối, và cả tình yêu sâu đậm… Những cảm xúc đó sẽ không bao giờ xuất hiện ở Nhai Xế trước đây. Hôm nay xem như phá lệ được gặp lần đầu tiên.

Cuối cùng vẫn là Diêu Nhiếp đầu hàng trước: "Được rồi, đừng bày ra cái vẻ quỷ quái ấy nữa. Em biết anh thật lòng với em được chưa. Bây giờ nhớ lại, trước đây khi nhìn thấy linh cốt của Lưu Bá Ôn, khó trách em lại như ma xui quỷ khiến mà nuốt nó vào, thì ra là nhận tổ quy tông (2)… Mà không đúng, nếu em là Kiếm linh, thì tại sao lại chết? Tại sao lại luân hồi chuyển thế chứ?"

"Em nghĩ Kiếm linh sẽ không phải chết sao? Ngay cả cái loại Chân tiên như Lưu Bá Ôn còn chìm vào luân hồi, em chẳng qua chỉ là linh hồn của một thanh kiếm, sao có thể sống mãi được?" Vẻ mặt của Nhai Xế viết mấy chữ rõ rành rành "Em chả có thường thức (3) gì cả".

Diêu Nhiếp không phục phản bác: "Này! Cho dù kiếp trước em là cái gì đi chăng nữa, thì kiếp này em chỉ là một người bình thường, không biết mấy cái đó cũng là chuyện bình thường thôi? Mà rốt cuộc là em chết như thế nào vậy?"

"Mặc dù em là Thần binh (binh khí thần thánh), nhưng cũng chỉ là hồn phách của Lưu Bá Ôn và tình nhân của hắn hóa thành, chỉ có hai người họ mới có thể chạm vào, nếu rơi vào tay kẻ thứ ba, sẽ bị uế khí (khí dơ bẩn) trên người đối phương làm bị thương, cuối cùng sẽ tiêu vẫn (chết). Chỉ trách tên Lưu Bá Ôn quá ngu ngốc, để cho nhân tử (con trai) của Minh Đế lừa mất Trảm Tiên Kiếm, chẳng những hại kiếp trước của em hương tiêu ngọc vẫn, mà ngay cả ái nhân của chính hắn cũng mất theo. Cuối cùng Lưu Bá Ôn đã tự sát …"

Diêu Nhiếp trước mặt nghe với vẻ khá hứng thú, đặc biệt là lúc đầu anh đánh giá Nhai Xế nhảy xuống Hải Nhãn là một tên ngu ngốc, giờ lại nghe thấy hắn nói kẻ khác ngu ngốc, nghe ra đặc biệt buồn cười. Nhưng cái "hương tiêu ngọc vẫn" kia chẳng phải là để mô tả phụ nữ sao? Chẳng lẽ kiếp trước ông đây là một nữ Kiếm linh? Anh bị chính ý nghĩ của mình làm cho chấn động, vội ngắt lời Nhai Xế: "Chờ chờ một chút, chẳng lẽ kiếp trước em là phụ nữ sao?"

May mắn thay Nhai Xế ngay lập tức xóa bỏ hiểu lầm: "Đương nhiên không phải."

Diêu Nhiếp thở phào nhẹ nhõm.

Nhai Xế lại nói: "Kiếm linh không có giới tính, không phân biệt nam nữ."

Diêu Nhiếp khóe mắt giật giật, hay thật, hóa ra là cái loại nam không ra nam nữ không ra nữ!

Nhai Xế hiếm khi thở dài một tiếng, dường như có chút thỏa mãn: "Nhưng mà cũng nhờ tên ngốc kia, sau khi hắn đoạt lại Trảm Tiên Kiếm thì tự sát, giao Trảm Tiên Kiếm đã mất đi Kiếm linh cho ta trông giữ. Nó ở trong thân thể ta đã hơn sáu trăm năm, có lẽ bởi vì thế, cho nên ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em ta đã có cảm giác thật đặc biệt."

Diêu Nhiếp có chút ngượng ngùng, mặt đỏ lên, vặn lại: "Nói bậy! Lần đầu tiên anh nhìn thấy em còn muốn đuổi giết em cơ mà!"

Nhai Xế vươn tay kéo Diêu Nhiếp vào lòng, sau đó ngã xuống giường, để cho đối phương đè lên người mình, lại nhẹ nhàng thân mật cạ mũi của mình vào mũi của đối phương, giọng điệu mềm mại: "Đánh là tình, mắng là yêu, bảo bối à. Chứng tỏ ta yêu em biết bao nhiêu."

Nhai Xế hiếm khi nào hành động vừa thân mật vừa dịu dàng như thế này, lời ngon tiếng ngọt thì nghìn năm mới được một lần. Diêu Nhiếp nhất thời ý loạn tình mê cũng quên mất phải văn vẹo lại mấy lời giả dối ấy của hắn. Hai người bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng hòa quyện hơi thở…

……

Hạnh Phúc Hoa Uyển là một khu vực đắt đỏ, người sống ở chỗ này không giàu cũng sang. Khâu Tiểu Thần ở đây, nên đương nhiên gia cảnh phải giàu có. Chẳng qua bố mẹ nhóc lại không quan tâm đến nhóc lắm, dù sao bố cũng là quan chức cấp cao của Chính phủ, mẹ lại làm kinh doanh, việc xã giao của hai người đều rất bận rộn. Mỗi ngày về nhà, cũng chỉ có bảo mẫu người Ấn Độ đợi nhóc. Cho nên hôm nay nhóc về nhà muộn như thế, cũng không có ai hỏi đến.

Nhà họ Lục đối diện nhà nhóc, gia cảnh cũng tương tự, cho nên hai đứa "trẻ con bị bỏ rơi" từ nhỏ đã chơi đùa cũng nhau, vô cùng thân thiết. Nhưng ông bà Lục lại vô cùng vô trách nhiệm, rất hiếm khi về nhà, cho nên Lục Thanh mất tích một tuần, bọn họ cũng không phát hiện ra, mãi đến hôm qua mới phát hiện thi thể bị treo cổ của con mình.

Bảo mẫu hỏi Khâu Tiểu Thần có cần hâm nóng cơm tối hay không, Khâu Tiểu Thần lắc đầu để cho cô ta đi nhanh đi. Tuy rằng hai người sớm chiều ở chung, nhưng tiếng Trung của đối phương không được tốt, hai người không thể hiểu nhau, cho nên cũng chả có gì để trao đổi, cũng không thể khiến cho Khâu Tiểu Thần nảy sinh ra loại tình thân như là bố mẹ được.

Bởi vì bố mẹ thường xuyên không ở nhà, nên Khâu Tiểu Thần tuy chưa được mười tuổi, đã học được cách tự chăm sóc bản thân, cũng rất có tính kỷ luật, mỗi đêm trước chín giờ rưỡi nhất định sẽ tắm rửa rồi lên giường đi ngủ.

Nhưng dù sao vẫn là tâm hồn trẻ thơ, nhóc ngồi trong bồn tắm rộng thùng thình chơi với vịt cao su, đột nhiên, nhóc phát hiện dưới lớp bọt trắng đang bao trọn lấy thân thể mình mơ hồ có một chút màu đỏ. Nhóc tò mò đẩy lớp bọt ra, lộ ra nước ấm ở phía dưới, chỉ thấy trên mặt nước phản xạ hình dáng của một người, bạo gan nhìn qua, đó là một đứa trẻ mặc áo tắm mà đỏ, tóc của nó rất dài, nhưng không thể nhìn rõ mặt mũi.

Khâu Tiểu Thần lập tức ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhưng trên đó lại chả có gì cả. Nhóc dụi dụi mắt, chẳng lẽ mình nhìn lầm? Lại nhìn mặt nước lần nữa, bóng dáng đỏ thẫm kia quả thật đã biến đi đâu mất. Nhóc thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng thân thể tựa vào thành bồn.

Bỗng nhiên, nhóc cảm thấy không ổn lắm, trước ngực ngưa ngứa. Nhóc cúi đầu nhìn, tóc của mình đã dài ra, vắt ở trước ngực. Đây là chuyện không thể nào xảy ra, nhóc cũng đâu phải là con gái, sao lại có tóc dài?! Sau đó, nhóc rõ ràng cảm thấy cảm giác trên lưng cũng không đúng lắm, không phải là cảm giác khi chạm vào đồ sứ, mà có vẻ như là làn da của con người, nhưng không có nhiệt độ cơ thể, chỉ có cứng ngắc và lạnh như băng.

Cái cổ cứng ngắt của nhóc từ từ quay lại, mặt ngay lập tức kề sát một gương mặt khác lạnh như băng…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Nhai Xế: Hừm hừm, Lưu Bá Ôn, cho ngươi lúc trước bắt nạt ta! Bây giờ con của ngươi bị ta đè đây này!

Lưu Bá Ôn: Hừ! Ngươi đắc ý cái gì chứ? Ngươi còn không chịu gọi ta một tiếng nhạc phụ đi à?

Nhai Xế: … Vẫn là chịu thiệt thòi. Diêu Nhiếp nước mắt lưng tròng: thì ra anh ở bên tôi, là để trả thù Lưu Bá Ôn!

Nhai Xế sứt đầu mẻ trán: Bảo bối ơi, em hãy nghe ta nói, mọi chuyện không phải như thế…

Diêu Nhiếp nói chuyện với lợn nái trên người: tôi không nghe tôi không nghe tôi không nghe

~Nhai Xế & Diêu Nhiếp: Tác giả! Không cần phải giả mạo bọn tôi đâu! Ngày mai lại phải đi làm, mặt đẫm nước mắt…

……..

(1) Kiếm Thái cực

(2) Nhận tổ quy tông: kiểu như nhận tổ tông về với cội nguồn.

(3) Thường thức: những kiến thức cơ bản, phổ thông.

82. Chương 15-2

Khâu Tiểu Thần bị dọa giật nảy mình, ngã ngồi trong bồn tắm lớn.

Nhóc ngẩng đầu nhìn lên, cái "người" đột nhiên xuất hiện phía sau lưng nhóc mặc một bộ áo tắm màu đỏ, màu da xanh trắng, hai mắt (lồi) ra, trên cổ còn có một vết dây siết màu tím. Nhóc nhận ra, "người" này chính là Lục Thanh! Nhưng nhóc lại lờ mờ biết rằng, đây không thể nào là Lục Thanh được. Bởi vì cái "người" này có một mái tóc dài đến tận ngực, và trong miệng còn đang thè ra một cái lưỡi thật dài màu đỏ tươi.

Khâu Tiểu Thần sợ đến mức mặt xanh như tàu lá, run rẩy thử hỏi một câu: "Lục, Lục Thanh?" Dù sao cũng là bạn thân nhiều năm, nếu bạn ấy trở về tìm mình, có phải là có gì muốn tự nói với mình hay không.

Nhưng cái "người" mặc áo tắm màu đỏ kia lại giống như không nghe thấy lời nói của nhóc, hai mắt lồi ra không hề có con ngươi, toàn bộ nhãn cầu đều ánh lên màu xanh biếc ghê tởm. Nó đột nhiên hé miệng, lộ ra răng nanh sắc bén bên trong, từ miệng chảy ra dịch nhầy màu xanh biếc, đánh về phía Khâu Tiểu Thần.

Nó đè lên Khâu Tiểu Thần trong bồn tắm lớn, há mồm muốn táp vào cổ của nhóc, Khâu Tiểu Thần có thể ngửi được mùi hôi thối khó ngửi phả ra từ miệng nó, nhóc hoảng sợ nhắm chặt hai mắt. Nhóc cực kỳ sợ hãi, thân thể run rẩy không ngừng, lại không thể làm ra bất kỳ sự phản kháng nào.

Nhưng đau đớn trong dự kiến cũng không hề ập xuống, mà bên tai lại truyền đến tiếng thét chói tai như xé vải. Khâu Tiểu Thần mở mắt ra, chỉ thấy cái "người" mặc áo tắm màu đỏ kia, gương mặt vốn dĩ dữ tợn ghê tởm đã trở nên vặn vẹo, bàn tay đang bị thiêu đốt. Trong chốc lát liền hóa thành một làn khói biến mất.

Khâu Tiểu Thần ngã vào bồn tắm, sức lực cạn kiệt. Vất vả lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra nước trong bồn tắm đã lạnh từ lâu. Nhóc lập tức đi ra ngoài, ngay cả khi cơ thể vẫn chưa được lau khô, đã xông ra ngoài, không dám ở lại trong phòng tắm nữa.

Nhóc con bị dọa sợ, nhóc một đường chạy như điên, vừa chạy vừa gọi bảo mẫu người Ấn Độ: "Mary! Mary! Cô ở đâu?!"

Mary bước ra từ phòng của người giúp việc, miệng đang lầm bầm nói gì đó, lại vội lấy khăn ra lau khô thân thể cho cậu chủ nhỏ, thay quần áo. Nhưng Khâu Tiểu Thần vẫn thấy hoang mang lo sợ, hoảng loạn nói ra chuyện mình mới vừa gặp trong phòng tắm, nhưng cô ta lại hoàn toàn nghe không hiểu. Vừa mặc quần áo tử tế cho nhóc xong, liền đuổi nhóc về phòng ngủ.

Khâu Tiểu Thần nghĩ đến gọi điện thoại cho bố đầu tiên, nhóc nhấn số điện thoại riêng của bố, điện thoại vừa được bắt máy, nhóc chờ không kịp đã kích động kêu lên: "Bố ơi! Con vừa mới…"

"Alo? Cậu chủ ạ? Khâu bí thư đang bận họp, cậu chủ có chuyện gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu truyền đạt lại." Nghe điện thoại là thư kí của bố, Khâu Tiểu Thần rất thất vọng. Nhóc cúp điện thoại, lại gọi vào số điện thoại của mẹ.

"Ha hả, cục cưng bé nhỏ, mẹ yêu con, ha hả ~" Vừa nghe câu này xong đã thấy không ổn, Khâu Tiểu Thần biết mẹ mình lại say rồi. Nhóc cúp điện thoại, chui vào trong chăn khe khẽ nức nở. Đến khi khóc mệt rồi, một mình ở trong căn phòng lặng ngắt hiu quạnh, cảm giác sợ hãi lại dâng lên trong lòng.

Nhóc chợt nhìn vào mặt dây chuyền trước ngực mình, đây là thứ mà Ngụy Kinh Hồng đã đưa cho nhóc trước khi vào nhà, nói có thể bảo vệ an toàn cho nhóc. Mặt dây chuyền này điêu khắc hình dáng rất kỳ lạ vừa giống sói lại vừa giống rồng, màu sắc xanh biếc, chất liệu trong suốt xuyên thấu, giống như thủy tinh, được một sợi tơ màu đen buộc lại. Khâu Tiểu Thần vừa thấy đã thích, yêu thích không buông tay, ngay cả tắm rửa cũng không tháo xuống. Liên tưởng đến hành động kỳ quái lúc nãy của "người" kia, chẳng lẽ, nó là vì thế nên mới bị đuổi đi sao?

Khâu Tiểu Thần lập tức nhấn số điện thoại nhà Ngụy Kinh Hồng, trước khi đi cậu ấy đã dặn, nếu có chuyện gì thì nhất định phải tìm cậu ấy.

……

Được rồi, Kiếm nhân thì Kiếm nhân, dù sao cũng là chuyện của kiếp trước rồi, Diêu Nhiếp cũng không quá để ý, lúc trước muốn biết chẳng qua chỉ là muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà thôi. Chỉ cần kiếp trước không phải là kẻ đại gian đại ác là được, không sao cả, Diêu MC cứ thế mà vứt chuyện này ra sau đầu.

Kiếp này còn lo không xong, ai còn quan tâm đến chuyện kiếp trước chứ? Ví dụ như căn phòng ở đã vay gần 20 năm nay; ví dụ như phải giải thích thế nào với người nhà về quan hệ giữa mình và Nhia Xế, rồi còn quan hệ giữa thằng em mình với Hồng Hài Nhi nữa, hay như chuyện nhà họ Diêu sắp phải đối mặt với vấn đề tuyệt hậu rắc rối, muốn tính cũng tính không hết chuyện.

Diêu Nhiếp thở dài một hơi, ngây ra nhìn phòng khách đang ồn ào náo loạn kia. Anh biết quan hệ giữa Nhai Xế và anh em nhà hắn không thân thiết, giờ đây, anh đã có sự tự giác khi là một nửa của Nhai Xế, cải thiện quan hệ gia đình cho đối phương, anh đây là nghĩa bất dung từ (1). Đúng dịp Tết Trung thu, anh định hẹn hai nhà lão Tứ, lão Ngũ đến đây tổ chức bữa tiệc thịt nướng trên ban công.

Ai ngờ lão Ngũ Thao Thiết miệng rộng, đi rêu rao khắp nơi, Tam Vô còn mặt dày dẫn theo Daniel đến ăn chực. Mà Tam Vô chẳng những dẫn theo "gian phu" nhà mình, mà còn mang đến đám khách trọ ở căn hộ kia nữa.

Ngao lão Tam nhà ta từ quê ra nương nhờ thân thích, nói thế nào cũng là Tam ca của Nhai Xế, Diêu Nhiếp đương nhiên hoan nghênh; Trầm Kinh Phàm là đồng nghiệp của mình, Diêu Nhiếp thấy cũng chỉ là thêm một người mà thôi, không sao cả.

Nhưng đi theo phía sau còn có hai bố con Lạc Đỏ Thanh ngoài ra còn đeo thêm một nhóc Khâu Tiểu Thần, còn có Hoa Trĩ, Gấu bự. Những người này Diêu Nhiếp cũng chỉ mới gặp qua một lần mà thôi, da mặt đám người kia cũng quá dày, lại cũng nhau đi theo ăn ké.

Nhưng tồi tệ nhất chính là, tiệc nướng còn chưa bắt đầu, mà Thao Thiết đã nuốt sạch cả thịt lẫn lò nướng. Tiếng trẻ con vui đùa đuổi bắt ầm ĩ, tiếng tình nhân liếc mắt đưa tình, tiếng quát mắng của Cao Đại Toàn cùng hòa trộn vào với nhau, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

May mắn thay lão Tứ là một hiền phu (người chồng đảm đang), đem những thức ăn còn lại khéo léo phối hợp, làm ra một bàn phong phú. Diêu Nhiếp cảm thán, muốn gả thì phải gả cho người như Bệ Ngạn đây này, giáo sư Trần hạnh phúc quá đi thôi. Nhai Xế ở bên Diêu Nhiếp lâu như vậy rồi, sao lại không biết suy nghĩ của anh chứ? Hắn liếc ngang Diêu Nhiếp, dám ở trước mặt mình, bày ra vẻ mặt si mê lão Tứ như thế?! Nợ này phải ghi lại để tối tính mới được!

Cơm nước xong, mọi người tụ lại trong phòng khách nói chuyện, xem ti vi. Diêu Nhiếp rất bất đắc dĩ, vốn mục đích của lần họp mặt này là để thu hẹp khoảng cách giữa Nhai Xế với mấy anh em nhà hắn, nhưng khắp trong phòng khách đều là hoà thuận vui vẻ, chỉ ngoại trừ Nhai Xế vẫn xa cách như trước, cũng không chịu nói chuyện với người khác, chỉ ngồi bên cạnh mình, sai bảo mình gọt hoa quả.

"Quận F ở thành phố chúng ta, vào tối hôm qua đã xảy ra một vụ án giết người, nạn nhân họ Lý năm nay vừa tròn 10 tuổi, tối hôm qua người nhà nạn nhân ra ngoài dự đám cưới, lúc trở về phát hiện nạn nhân Lý đã bị siết chết trong bồn tắm. Theo như phân tích thì trên đỉnh đầu nạn nhân có cắm một cây kim vô cùng quỷ dị. Đây đã là vụ án giết người thứ hai nhằm vào trẻ em trong vòng một tuần ở thành phố chúng ta, cảnh sát chưa thể xác định vụ án lần này và vụ án giết người ở Hạnh Phúc Hoa Uyển có liên quan đến nhau hay không."

Lúc Khâu Tiểu Thần nghe thấy tin tức này, sắc mặt bỗng tái nhợt, cả người run rẩy. Ngụy Kinh Hồng vội kéo nhóc vào trong lồng ngực nho nhỏ của mình (:v), nhẹ nhàng vỗ lưng cho nhóc, ôn nhu an ủi: "Không sao đâu, không sao đâu, đừng sợ."

Trẻ con nhìn thấy tin tức như vậy sợ hãi là chuyện bình thường, mọi người cũng không để ý lắm, chẳng qua Cao Đại Toàn lại gọi Diêu Nhiếp lên ban công.

Nhai Xế thì cho dù Diêu Nhiếp đi đến đâu cũng đều muốn đi theo, Cao Đại Toàn đã quen rồi, cũng chả sao cả hắn chỉ một bên nghe thôi. Tương đối khiến Diêu Nhiếp kinh ngạc chính là, Trầm Kinh Phàm và Lạc Đan Thanh cũng đi theo.

Cao Đại Toàn mở miệng hỏi trước: "Diêu MC, cậu còn nhớ rõ vụ án của Diệp Trân Trân không?"

Diêu Nhiếp gật đầu: "Nhớ chứ, sao lại nhắc đến việc này?" Sự kiện kia chỉ sợ là anh suốt đời khó quên. Diệp Trân Trân xem như là bạn tốt của anh, cái chết của cô ấy quỷ dị lại thê thảm, hơn nữa cảnh tượng kinh dị đẫm máu lúc cô ấy hóa thành nữ quỷ nửa đêm ghé vào vai anh, còn làm cho anh gặp ác mộng vài ngày cơ mà.

Cao Đại Toàn nói: "Cậu không thấy kỳ lạ sao? Diệp Trân Trân từng cầu cứu cậu, mong cậu có thể cứu con của cô ấy về. Nhưng cuối cùng nó vẫn hóa thành ác linh, bị Tiểu Đào ăn luôn. Mà kẻ hại chết cô ấy là Hồ Lỵ cũng đã ăn quả báo, nhận lấy báo ứng xứng đáng. Nhưng vào lúc đó, Diệp Trân Trân cũng không biết tung tích. Theo lý mà nói, cô ấy tâm tâm niệm niệm vướng bận con mình như vậy, sao có thể dứt bỏ nó mà luân hồi được chứ?"

Tuy bây giờ nghĩ lại, cũng thấy có chút kỳ quái, nhưng Diêu Nhiếp vẫn không hiểu ý anh ta muốn nói là gì: "Thì sao?"

Cao Đại Toàn nói: "Lúc nãy cậu cũng xem tin tức rồi, Cục công an thành phố G đã chính thức chuyển giao vụ án này cho Hình trinh U đội chúng tôi. Tôi nghi ngờ chuyện lần này có liên quan đến Diệp Trân Trân."

"Anh nói là cô ấy giết người sao? Không thể nào!" Diêu Nhiếp không tin, cho dù Diệp Trân Trân đã từng hóa thành Quỷ hồn bộ dạng đáng sợ hù dọa anh, nhưng trong ấn tượng của anh, ngôi sao thần tượng ấy vẫn là một cô gái ngây thơ khờ dại.

Cao Đại Toàn giải thích: "Không, cô ấy không nhất thiết là hung thủ, tôi nghi ngờ có kẻ đã bắt mất Quỷ hồn của cô ấy, khống chế cô ấy tham gia vào những vụ án giết người này. Về điểm này, Tiểu Trầm cậu đến nói rõ hơn cho cậu ấy đi."

Trầm Kinh Phàm thích hút một điếu thuốc sau khi ăn xong, đúng lúc Lạc Đan Thanh cũng thế, mức độ tình cảm của hai người được xây dựng từ khói thuốc. Lạc Đan Thanh vừa mới châm thuốc cho Trầm Kinh Phàm xong, đã bị Cao Đại Toàn điểm danh.

Diêu Nhiếp tinh mắt, phát hiện Lạc Đan Thanh đầu tiên là ngậm thuốc trong miệng, sau khi châm thuốc xong, sẽ hút một hơi, rồi lấy điếu thuốc ra, đưa cho Trầm Kinh Phàm. Mà Trầm Kinh Phàm cũng chỉ là nhíu nhíu mày, nhưng thật ra cũng không từ chối mà ngậm điếu thuốc đã châm kia vào miệng. Hai người này, nhất định là có gian tình!

Nhưng ngay lập tức, Diêu Nhiếp lại cảm thấy thần kinh mình quá nhạy cảm rồi. Đều vì xung quanh có nhiều cặp đôi đồng tính quá, nên anh gần đây cứ nghĩ về phương diện kia suốt.

Trầm Kinh Phàm hút một hơi thuốc, mới nói: "Diêu MC, anh biết tôi thích đi đây đi đó khắp thế giới đúng không. Đầu năm nay, tôi có đi qua dãy Mao Sơn ở Giang Tô. Ở đó tôi đã gặp Diệp Trân Trân." Trầm Kinh Phàm không biết nhiều về giới nghệ sĩ ở trong nước, nhưng lúc đó ở địa phương ấy đã xảy ra một việc rất lạ lùng, cái nhìn thoáng qua của cô gái thuần khiết xinh đẹp kia đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng y, sau đó y vào làm việc ở đài truyền hình, mới biết được đó lại là một ngôi sao thần tượng nổi tiếng đã qua đời.

83. Chương 15-3

Trầm Kinh Phàm không có việc làm cố định, nếu nhất định phải nói, thì đó có lẽ là nhiếp ảnh gia. Sau khi tốt nghiệp đại học, Trầm Kinh Phàm liền đi du lịch đến các nơi trên đất nước, và đã để lại dấu chân ở khắp mọi nơi trên thế giới, hơn nữa còn hưởng ứng lời kêu gọi trở thành một tình nguyện viên, trở thành nhiếp ảnh gia chiến trường.

Đầu năm nay, y về nước một chuyến, bởi vì lộ phí đã dùng hết cả rồi. Y phải quay về làm việc một thời gian, để rồi sau đó lại đi đến một địa điểm khác. Lúc ấy y nhận lời mời trở thành trợ lý của một gã nhiếp ảnh gia, cùng với toàn bộ nhóm nhiếp ảnh tính cả người mẫu chạy tới Mao Sơn ở thành phố J để chụp một bộ ảnh chân thực.

Mao Sơn là một trong những danh thắng về Đạo giáo ở Trung Quốc, có điều mục đích bây giờ hoàn toàn chỉ để tham quan, Mao Sơn thuật sĩ bây giờ gần như không còn thấy nữa, đã trở thành một chuyện lạ truyền kỳ. Tuy Mao Sơn đã trở thành danh lam thắng cảnh, nhưng trên đỉnh núi cũng không có nhiều người lắm, chỉ có lẻ tẻ vài hộ bán hàng lưu niệm linh tinh gì đó là ở lại nơi này mà thôi. Nhóm chụp ảnh liền tìm một nhà nông ở dưới chân núi để xin ở nhờ.

Lý do chọn Mao Sơn làm bối cảnh của buổi chụp ảnh, là bởi vì chủ đề chụp ảnh lần này của bọn họ là về Huyền thuật! Đám người mẫu có người hóa trang thành đạo sĩ, có kẻ hóa trang thành xác ướp, yêu quái v..v.

Nơi này cũng không khác vùng nông thôn là mấy, đất đai rất rộng lớn. Nhà của bác nông dân rất lớn, cơ bản là hai người có thể ở cùng một nhà. Nhưng đây là ở trong núi sâu không có chương trình giải trí gì khác, ăn xong cơm tối, mọi người liền tụ tại bên đống lửa nghe người dân kể về những câu chuyện quái lạ ly kỳ ở ngọn núi này.

"Hương lão, mọi người đều nói Mao Sơn đạo sĩ có thể Cản thi (2). Bác đã gặp qua chưa?" Nhóm người mẫu nữ tuổi còn nhỏ, đối với mấy chuyện này luôn khá tò mò, một đám người líu ríu hỏi không ngừng. Trầm Kinh Phàm lại chỉ ngồi ở xa xa hút thuốc, lau chùi máy ảnh của mình.

Ở nông thôn hiếm khi được nhìn thấy những cô bé trẻ trung xinh xắn lại thời trang như thế này, nên bác nông dân vì muốn khiến cho họ vui vẻ, liền cố ra vẻ thần bí: "Thật ra bác cũng chưa từng thấy bao giờ, nhưng trước kia bà nội của bác đã từng nói với bác, năm đó bà thật sự đã gặp Đạo sĩ Cản thi. Đám cương thi kia mặc quần áo màu trắng, đội nón che khuất mặt, nhảy từng bước từng bước. Đạo sĩ ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa phe phẩy chuông nhiếp hồn, miệng hô "vong giả thương lộ, sinh nhân hồi tị" (người chết trên đường, người sống tránh đi). Ngày hôm sau, bà nội bác đi qua thì thấy, trên mặt đất quả nhiên có tiền giấy, còn có một chuỗi dấu chân. Kìa, chính là ở phía sau cánh rừng kia kìa." Bác nông dân trề môi, chỉ về phía cánh rừng nhỏ ngoài cửa sổ.

"Woa! Thật á?!" Đám các cô gái bỗng la hét ầm ĩ, có người là vì phấn khích, có người lại vì sợ hãi.

Bác nông dân còn thần thần bí bí bồi thêm một câu: "Nghe nói cái nghề kia bây giờ vẫn có người làm, buổi tối đi ngủ, ngàn vạn lần chớ nhìn ra ngoài cửa sổ."

Có anh nhân viên chắc vì muốn thể hiện khí phách nam nhi của mình, nên tỏ ra rất khinh thường: "Xất! Cái này sớm đã bị "Khám phá khoa học" vạch trần rồi, không phải chỉ là do lão thầy bói rởm với đồ đệ của lão đóng giả thôi sao, trước tiên cắt rời thi thể ra, cất vào trong hành lý, để cho lão Đạo sĩ cõng. Đồ đệ của lão mặc trang phục cương thi vào, rồi nhảy theo phía sau lão. Đợi đến nơi rồi, sẽ lấy cành tre gắn thi thể đã bị cắt rời lại với nhau."

Sắc mặt của bác nông dân không được tốt lắm, ghét bỏ cái kẻ thiếu hiểu biết phá hỏng câu chuyện này. Các cô gái cũng không được vui, bầu không khí vui vẻ bỗng dưng bị phá hủy.

Bác nông dân lại kể tiếp những câu chuyện quái lạ thôn quê, muốn dỗ dành mấy cô gái kia: "Thật ra trong làng của bác cũng có truyền nhân của Phái Mao Sơn đấy."

Quả nhiên, đám người mẫu ngay lập tức bày ra vẻ hứng thú dạt dào: "Thật ạ? Bây giờ còn có Mao Sơn đạo sĩ sao?"

"Trông như thế nào ạ? Có đẹp trai không ạ?"

"Người đó biết Cản thi sao?"

Mặc dù các cô gái đều đang tranh nhau mà nói người này một câu người kia một câu, nhưng bác nông dân thấy mục đích đã đạt được nên trong lòng rất vui sướng, liền kiên nhẫn trả lời: "Thật ra, Mao Sơn đạo sĩ cũng là tự nó nói ra. Nó là một thằng vô lại trong thôn, tên là Lý Đại Ngưu. Về phần đẹp trai hay không, thì thật ra diện mạo cũng được coi là đoan chính, nhưng dáng vẻ lại lưu manh, còn hay làm mấy chuyện bắt gà trộm chó vô lại, dân trong làng đều không muốn thấy nó."

Đám người mẫu vừa nghe là kẻ kia là người như thế xong, hứng thú liền bay mất một nửa.

Bác nông dân lại nói tiếp: "Nó ở trong làng nhưng mà ai gặp cũng ghét, bất đắc dĩ mới phải vào trong thành phố vô mục đích. Năm ngoái, nó đột nhiên trở về. Còn nói mình là đại đệ tử thứ 278 của Phái Mao Sơn. Người trong làng làm sao mà tin nó được chứ? Nhưng mà không ngờ, sau đó nó đúng thật là có thể hiện một chút quyền phép. Lão Lý ở đầu thôn là hàng xóm của Lý Đại Ngưu, trước kia vẫn luôn có hiềm khích. Cũng không biết là Lý Đại Ngưu làm phép gì, mà nó chỉ mới vừa về, cả nhà lão Lý đã ốm đau liệt giường. Đến tận lúc này, người trong làng cuối cùng cũng tin nó vài phần. Nhưng cũng sợ nó, nên cứ luôn nghĩ cách né tránh."

"Nhỡ trùng hợp thì sao?" Kẻ vừa phá đám lúc nãy lại xen mồm vào.

Bác nông dân liếc xéo hắn một cái: "Cái đó cũng có thể là trùng hợp. Nhưng có lần nó đã ra tay trước mặt bọn ta, còn dọa cho bọn ta một trận. Ngày lễ ngày tết, làng ta sẽ cúng bái tổ tiên. Trưởng làng xưa nay vốn ghét bỏ Lý Đại Ngưu, không cho phép nó bước vào từ đường. Lý Đại Ngưu liền làm phép, khiến toàn thân trưởng làng ngứa ngáy khó chịu, cởi sạch quần áo ngay trước mặt mọi người, mất hết mặt mũi! Sau Tết, trưởng làng sẽ từ chức."

Nhóm các cô gái đánh hơi ra mùi ngon: "Thật ạ? Thật thần kỳ!"

Bác nông dân rất đắc ý, nói đến mức nước miếng tung bay: "Nhưng mà Lý Đại Ngưu cũng có ngày ngã lộn nhào. Ngay mấy hôm trước đây thôi, nó cùng với mấy nông dân khác ngồi hóng mát dưới bóng râm, đúng lúc đó phía trước có một cô gái đang đi đến. Lý Đại Ngưu liền nổi lên tà niệm, làm phép khiến cho cô gái kia tự cởi quần áo của mình. Cô gái kia quả thật là vừa cởi quần áo vừa đi về phía bọn họ, nhưng mấy đứa thử đoán xem thế nào?"

"Sao nữa sao nữa? Đừng thừa nước đục thả câu chứ!" Lòng hiếu kỳ của cả đám đều bị khơi lên.

Lúc này bác nông dân mới hài lòng mà tiếp tục nói: "Ngoan nào ngoan nào! Cái bụng của cô gái kia bị mổ toạc ra, máu chảy đầm đìa, nội tạng bên trong còn đang tuôn ào ào ra bên ngoài! Đám nông dân đều bị dọa chạy hết, chỉ còn lại Lý Đại Ngưu sợ đến cháng váng, ngơ ngác đứng yên tại chỗ. Mà không, vài hôm rồi, bọn bác cũng chưa gặp lại nó."

Các cô gái sợ đến mức tụ lại thành một cục, nhưng miệng vẫn đang líu ríu, hiển nhiên là câu chuyện quái lạ nơi thôn quê này khiến cho họ rất phấn khích.

Đêm hôm ấy, Trầm Kinh Phàm đang định ngủ, thì lại bất ngờ nghe được tiếng rung chuông cùng với tiếng gõ thanh la (3) phát ra từ trong rừng cây. Y to gan, mở cửa sổ ra nhìn, chỉ thấy một người đàn ông mặc đạo bào (trang phục đạo sĩ), để râu dài đang băng qua khu rừng, đi theo sau ông ta là một đám người mặc áo choàng màu trắng. Cảnh này làm y nhớ đến giai thoại Cản thi ly kỳ mà bác nông dân đã kể lúc tối. Nhưng mà đám người này đều không đội nón, đi đường cũng rất bình thường, cũng không có nhảy từng bước từng bước.

Càng quỷ dị hơn chính là, cô gái đi thứ hai từ dưới lên, dường như đã phát hiện ra Trầm Kinh Phàm, cô ta đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía y.

Tuy ban đêm không đủ ánh sáng, nhưng đêm nay là đêm mười lăm,dưới ánh trăng, cũng đủ để cho Trầm Kinh Phàm thấy rõ, đó là một cô gái xinh đẹp thuần khiết. Cô ta còn rất trẻ, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần. Trong tay cô ta đang nắm một sợi dây thừng, mà đầu kia của dây thừng lại đang buộc trên cổ của một gã trai trẻ đang đi theo phía sau cô ta.

Rất nhanh sau đó, nhóm người này đã biến mất trong rừng cây. Nhưng cảnh tượng này mặt quá mức quỷ dị, đến tận bây giờ, ký ức của trầm Kinh Phàm vẫn còn như mới.

Sau đó, y đến làm việc tại đài truyền hình thành phố G, lúc đó y mới biết, cô gái nhìn thấy đêm đó lại là cố ngôi sao thần tượng Diệp Trân Trân!

……

(1) Nghĩa bất dung từ: vì chính nghĩa sẽ không khoan nhượng

(2) Cản thi: kiểu như đạo sĩ dẫn đường cho xác chết về nhà.

(3) Thanh la

84. Chương 15-4

"Ha? Có chuyện như vậy nữa hả?" Diêu Nhiếp giờ đây cũng coi như là hiểu biết rộng, nghe thấy chuyện kỳ lạ như vậy mà cũng chỉ tỏ ra bình thường: "Cho dù Diệp Trân Trân thật sự bị người ta khống chế lợi dụng, nhưng thế thì liên quan gì đến hai vụ án trên bản tin kia?"

Đến phiên Lạc Đan Thanh giải thích: "Chuyện là vầy. Đứa bạn học Khâu Tiểu Thần của thằng nhóc Kinh Hồng nhà tôi, đó, chính là đứa nhỏ kia kìa." Lạc Đan Thanh dẩu dẩu mỏ, ý bảo Diêu Nhiếp nhìn đứa bé trông khá ngoan ngoãn hiền lành trong hai đứa nhóc đang chơi ở phòng khách kia.

Diêu Nhiếp gật đầu: "Ừ, thì sao?"

Lạc Đan Thanh nói tiếp: "Nhóc đó là hàng xóm kiêm bạn thân của Lục Thanh – nạn nhân trong vụ án đầu tiên, hai đứa là bạn thân từ nhỏ. Một tuần trước khi sự việc xảy ra, Lục Thanh từng nói với Tiểu Thần, thằng bé gặp được Diệp Trân Trân. Nhưng mà lúc đó Diệp Trân Trân đã qua đời gần một năm rồi, hơn nữa cô ta lại là thần tượng của Lục Thanh, nên Tiểu Thần lúc ấy chỉ cho rằng thằng bé bởi vì quá hoài niệm thần tượng của mình nên bịa đặt ra lời nói dối này mà thôi, cho nên nhóc cũng không quá để ý. Ngày tiếp theo sau khi sự việc xảy ra, Lục Thanh mất tích, một tuần sau đó, người nhà của Lục Thanh phát hiện thằng bé bị treo cổ trên dầm cửa nhà bọn họ."

Diêu Nhiếp ngắt lời hắn: "Chờ một chút, đứa bé này mất tích một tuần, chẳng lẽ người nhà của nó không hề lo lắng sao? Thậm chí con mình mất tích mà cũng không biết à?"

Lạc Đan Thanh lắc đầu: "Bố mẹ của Lục Thanh là thương nhân, cư trú lâu dài ở thành phố Z. Trong nhà chỉ có người chị họ năm nay 20 tuổi chăm sóc cho thằng bé. Mà cô chị họ này gần đây bận rộn yêu đương, nên ngoại trừ để lại một khoản sinh hoạt phí cho Lục Thanh ra, thì cũng lâu rồi chưa về lại nhà. Cho nên, việc Lục Thanh mất tích, ngược lại chỉ có Khâu Tiểu Thần và giáo viên ở trường biết mà thôi. Giáo viên chủ nhiệm đã thử liên lạc với bố mẹ Lục Thanh nhiều lần, nhưng phải đến tận hai ngày trước khi vụ việc xảy ra mới liên lạc được. Ngay khi bố mẹ thằng bé nhận được tin báo, đã gấp rút suốt đêm trở về, nhưng lại chỉ nhìn thấy được thi thể con mình treo trên dầm cửa."

Diêu Nhiếp vốn kiêm cả MC, biên đạo, phóng viên, nên rất giỏi việc nắm bắt vấn đề trọng tâm: "Nói vậy thì, Lục Thanh cũng không phải là sau một tuần mới chết, mà có thể đã chết trước đó rồi?"

Cao Đại Toàn gật đầu: "Quả thật, là có khả năng này. Nhưng qua giám định pháp y, thì đúng là Lục Thanh đã bị giết hại vào cái đêm trước khi bố mẹ thằng bé về nhà. Huống chi, tuy nhà của Lục Thanh là một căn biệt thự riêng biệt, nhưng Lục Thanh lại bị treo cổ ngay trên dầm cửa của cổng lớn, mọi người chỉ cần đi qua chỗ đó là có thể thấy. Nếu thằng bé đã bị sát hại từ trước, thì hẳn đã sớm được người ta phát hiện rồi."

Diêu Nhiếp gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Ừ, anh nói cũng đúng. Còn nữa, tôi xem bản tin thấy nói lúc thằng bé chết được mặc một cái váy đỏ, trên mặt đất còn rải đầy tiền đồng, chuyện này là sao?"

Cao Đại Toàn cười khổ: "Thật ra đây đều là do phóng viên hỏi thăm được vài câu vài lời, nên tự suy đoán mà thôi. Trên thực tế, lúc Lục Thanh chết quả thật có mặc quần áo màu đỏ, nhưng không phải là váy, mà là áo tắm màu đỏ của con gái."

Diêu Nhiếp kinh ngạc nói: "Hả? Sao lại là áo tắm? Nghe hơi biến thái nha."

Cao Đại Toàn nói tiếp: "Hung thủ làm như vậy là có dụng ý đặc biệt cả đấy, trước hết cậu cứ nghe tôi nói đã. Ngoài cái đó ra, trên đỉnh đầu Lục Thanh còn bị cắm một cây kim, trên chân bị buộc một quả cân bằng sắt. Trên ngực còn cài một đóa hoa trắng."

Diêu Nhiếp nhíu nhíu mày: "Sao tôi càng nghe càng thấy biến thái vậy? Giống như bệnh nhân tâm thần làm."

Cao Đại Toàn lắc đầu: "Hung thủ không phải là bệnh nhân tâm thần, không những không phải là bệnh nhân tâm thần, mà hắn/ cô ta còn là một bậc thầy về Mao Sơn đạo thuật! Những kỹ thuật này có vài phần tương tự với phương pháp luyện Quỷ nhỏ trong Mao Sơn đạo thuật, nhưng cũng không giống hoàn toàn.

Nhưng Mao Sơn đạo thuật đến bây giờ gần như là đã thất truyền, trong đội chúng tôi không có nhân tài chuyên về lĩnh vực này, cho nên chúng tôi mới cố ý tiết lộ một vài thông tin cho đám phóng viên, xem thử có thể tìm được một vị năng nhân dị sĩ (1) nào trong cộng đồng hay không."

"Thế nên, bây giờ đã tìm được rồi à?" Diêu Nhiếp tò mò hỏi một câu.

Cao Đại Toàn nói: "Trong nước không tìm được. Tuy khắp mọi nơi trên mạng đều là lớp huấn luyện Mao Sơn đạo thuật gì gì đó, nhưng thật ra đều là lũ thầy bói lừa đảo mà thôi. Mao Sơn đạo thuật vốn là thuật pháp chân chính, muốn bái nhập làm môn hạ phái Mao Sơn, trước hết phải kiểm tra xem mục đích của người đó có quang minh lỗi lạc hay không. Nhưng sau đó lại có một số người có ý định dùng nó vào tà đạo, khiến người đời sau nảy sinh hiểu lầm và có thành kiến đối với loại thuật pháp này. Hung thủ đã dùng Mao Sơn đạo thuật để giết người, chứng tỏ đã tẩu hỏa nhập ma, nhập vào ma chướng. Thế cho nên những người trong nước học Mao Sơn đạo thuật ngày càng ít, gần như đã tuyệt tích. Nhưng mà, tôi đã mời được một vị chuyên gia nước ngoài về lĩnh vực này đến giúp đỡ."

Diêu Nhiếp càng tò mò hơn: "Hả? Người nước ngoài cũng học Mao Sơn đạo thuật sao?!"

Cao Đại Toàn lắc đầu: "Không, cậu ta học về Thuật Hàng đầu. Mao Sơn đạo thuật, Hàng đầu thuật của Đông Nam Á, và Cổ thuật ở vùng Miêu Cương Tương Tây nước ta, thật ra đều là cùng gốc cùng dòng, bắt nguồn từ "lời sấm truyền". Truyền thuyết kể rằng năm đó Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh bị rùa đen tinh hãm hại, (kinh) rơi xuống nước bị cuốn đi, xuôi theo dòng nước trôi đến Xiêm La cổ đại. Nhưng người Xiêm La chỉ chiếm được một phần, không có được bản hoàn chỉnh, cho nên chỉ học được một phần. Còn theo truyền thuyết chân chính thì ban đầu (kinh) vốn phải rơi vào tay đạo sĩ của Đạo giáo, sau này sáng lập ra giáo phái Mao Sơn."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Ừ, rồi sao?" Này thì liên quan gì đến tôi chứ?

Cao Đại Toàn mở màn một lúc lâu, cuối cùng cũng nói ra trọng điểm của vấn đề lần này: "Vị chuyên gia này cậu cũng biết đấy. Nghe nói hai người từng có một thời gian giao hảo ở Thái Lan."

Diêu Nhiếp cảm thấy cánh tay đang ôm thắt lưng mình của Nhai Xế đột nhiên siết chặt, anh ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt của Nhai Xế đã sa sầm hoàn toàn, sát khí trên người càng lúc càng nặng. Hắn dùng ánh mắt ngoan độc có thể giết chết người mà nhìn Cao Đại Toàn, giống như chỉ cần đối phương nói sai một câu, hắn sẽ lập tức xông lên cắn chết.

Cao Đại Toàn dù sao cũng là cảnh sát nhân dân, từ trên xuống dưới đều khí khái chính trực, lại còn là cao thủ về lĩnh vực pháp thuật. Nhưng lúc này đây đối mặt với khí thế kinh người của Nhai Xế, cũng vẫn cứ căng thẳng nuốt một ngụm nước miếng mới dám nói tiếp: "Cậu Nạp Tạp hy vọng lần này cậu có thể hợp tác với cậu ấy để giải quyết vụ án này."

Cao Đại Toàn còn chưa nói dứt lời, Nhai Xế đã vung Trảm Tiên Kiếm lên bổ cho một nhát. Cao Đại Toàn vội nấp ra sau lưng Diêu Nhiếp, lấy anh làm lá chắn, vừa trốn đông né tây vừa gào lên: "Này! Cậu đừng kích động thế chứ ~" Đỉnh đầu Cao Đại Toàn sắp bị gọt thành tóc húi cua, anh ta vội ngồi xổm xuống: "Cậu nghe tôi nói trước đã, việc này cũng liên quan đến sự an toàn của Diêu MC đó!" Cuối cùng anh ta cũng rống xong.

Nhai Xế cuối cùng cũng dừng lại, miệng hắn phát ra tiếng thở như mãnh thú, răng nanh cũng đã nhô ra, mắt vẫn nhìn chằm chằm Cao Đại Toàn như kiểu hận không thể chém cho anh ta một nhát. Nhưng nghe thấy sự việc có liên quan đến tính mạng người yêu, hắn vẫn cố dùng lý trí khống chế xúc động của bản thân. Hắn gầm nhẹ một tiếng: "Có ý gì? Nói!"

Cao Đại Toàn với kiểu tóc tam giác ngược mới ra lò nhô đầu ra từ sau lưng Diêu Nhiếp: "Tuy nhìn bề ngoài, thì phương pháp này khá giống với nuôi Quỷ nhỏ trong Mao Sơn đạo thuật, nhưng cũng có rất nhiều chỗ khác biệt. Cho nên, chúng tôi nghi ngờ rằng cái hung thủ thật sự muốn chính là hồn phách của nạn nhân, nhưng cũng không phải tất cả ba hồn bảy vía, mà là tinh phách tối âm (2) trong đó, cho nên hung thủ mới tốn công tốn sức như thế."

Nhai Xế lại lườm Cao Đại Toàn một cái, ý bảo anh ta nói tiếp. Cao Đại Toàn thấy hắn không hề có ý xông lên bổ cho mình một nhát, mới yên tâm bước ra từ sau lưng Diêu Nhiếp để nói tiếp: "Tại sao lại châm kim vào đầu Lục Thanh? Đó là bởi vì muốn phân tán hồn phách của thằng bé, cái này theo thuật ngữ của Mao

Sơn đạo thuật gọi là Phân Hồn Châm. Nhưng buộc quả cân vào chân thằng bé lại có tác dụng khóa hồn phách của nó lại, không để cho phân tán khắp nơi, không tìm về được, cái này gọi là Trụy Hồn Đà."

Diêu Nhiếp phát hiện có điều bất thường trong đó: "Chờ một chút, nếu Phân Hồn Châm đã phân tán linh hồn của thằng bé rồi, lại dùng cái đà đà gì đó khóa hồn phách của nó lại, đây chẳng phải là tự mâu thuẫn sao?"

Cao Đại Toàn gật gật đầu tán thưởng: "Đúng vậy, cho nên điều cuối cùng rất là quan trọng. Hoa trắng cài trước ngực người chết được gọi là Dẫn Hồn Hoa. Sau khi hung thủ giết chết nạn nhân, đầu tiên là dùng Trụy Hồn Đà khóa hồn phách của nạn nhân lại, sau đó lại dùng Phân Hồn Châm phân tán từng hồn phách một, sau khi tìm được Tinh phách tối âm giữa những cái đó, thì dùng Dẫn Hồn Hoa, dẫn nó ra."

Diêu Nhiếp lại hỏi: "Thì ra là vậy. Nhưng hung thủ muốn Tinh phách đó để làm gì?"

Cao Đại Toàn nói: "Căn cứ vào phân tích của Nạp Tạp, hình như trước đây cậu ta có xem qua một vài bộ sách về Mao Sơn đạo thuật, Phân Hồn Châm, Trụy Hồn Đà, Dẫn Hồn Hoa, những thứ này đều là pháp thuật chuyên biệt của Mao Sơn. Áo tắm là Thủy, quần áo màu đỏ là Hỏa, quả cân là Kim, dầm cửa là Mộc, đất là Thổ, đây là một trận pháp! Cậu ta suy đoán có hai khả năng. Thứ nhất, có người cần Tinh phách để kéo dài tuổi thọ; thứ hai, có vài người tu đạo, trong lúc luyện chế pháp khí thì thiếu một phần vật liệu. Bọn họ nhất thời nóng lòng muốn hoàn thành, nên muốn lấy Tinh phách chí âm của con người để bù vào."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Ừm, tôi hiểu rồi. Nhưng mà mấy cái này rốt cuộc thì có quan hệ gì với tôi?" Anh ta lượn một vòng lớn như thế nhưng vẫn chưa nói đến trọng tâm.

Nhai Xế lại rất "hộ thê", đã giơ Trảm Tiên Kiếm lên uy hiếp, nếu còn không chịu nói vào trọng tâm, thì sẽ xông lên xử gọn.

Cao Đại Toàn vội xua tay ngăn lại: "Có quan hệ rất lớn với Diêu MC đó! Bởi vì cái mà kẻ kia muốn chính là Tinh phách của người có mệnh cách chí âm (kiểu như âm khí tột bậc)! Mà mệnh cách của Diêu MC lại đúng lúc phù hợp!"

Diêu Nhiếp sửng sốt, anh cho đến bây giờ cũng không hề biết mình là mệnh cách chí âm: "Cái gì? Nhưng mà hung thủ chẳng phải chỉ chuyên sát hại trẻ con sao?!"

Cao Đại Toàn nói: "Đây chỉ là trùng hợp. Lục Thanh, còn có nạn nhân trong vụ án thứ hai Lý Đình Đình, cùng với Khâu Tiểu Thần đều được sinh ra đồng thời cùng tháng cùng năm, mệnh cách giống nhau. Chỉ khác ở chỗ, thời điểm Lý Đình Đình chết không bị mặc áo tắm màu đỏ. Bởi vì cô bé là con gái, đã đủ âm khí rồi; mà Lục Thanh lại là con trai, cho nên phải mặc quần áo màu đỏ vào cho thằng bé để tăng thêm âm khí, áo tắm có liên quan đến nước, mà nước lại là thứ chí âm. Còn nạn nhân thứ ba Khâu Tiểu Thần, thằng bé rất may mắn, được Ngụy Kinh Hồng đưa cho một món vật quý gia truyền tránh ma quỷ, nên mới thoát được một kiếp. Từ điểm này có thể thấy được, người mà hung thủ cần không kể nam nữ, thậm chí còn không giới hạn tuổi tác, miễn là mệnh cách thích hợp, hung thủ có thể tạo ra các điều kiện khác, để bù đắp thiếu hụt. Nói cách khác, cậu có mệnh cách chí âm, thế nên bây giờ vô cùng nguy hiểm!"

Diêu Nhiếp nghe Cao Đại Toàn nói xong, cũng chả có vẻ gì là sợ hãi, anh nhìn thoáng qua Nhai Xế. Đối phương ngay lập tức ôm anh vào lòng, ôm thật chặt. Có Long tử kiêu ngạo ở đây, anh cảm thấy vô cùng yên tâm.

Cao Đại Toàn chịu không nổi xua xua tay: "Được rồi, đừng quăng Flashbang (lựu đạn gây lóa mắt J) nữa. Chói đến mức mắt chó của tôi đây sắp mù luôn rồi. Tôi đã nói cho Nạp Tạp địa chỉ nhà cậu rồi, chắc cậu ta sẽ đến nhanh thôi."

Vừa mới dứt lời, tiếng chuông cửa liền vang lên.

Diêu Nhiếp đi mở cửa, nhưng lại bị Nhai Xế giữ chặt, không cho anh rời đi. Diêu Nhiếp nhanh chóng hôn một cái lên mặt Nhai Xế, thừa lúc tên kia còn ngây người, lập tức chạy đi.

……

Ngoài cửa quả nhiên là Nạp Tạp đã lâu không gặp. Làn da ngăm đen, ngũ quan sắc nét đặc trưng của người Đông Nam Á, tất cả đều khiến cho Diêu Nhiếp cảm thấy thân thiết. Vài tháng ngắn ngủi, vẻ ngoài của đối

phương cũng không thay đổi nhiều, chỉ là trong ánh mắt có chút tiều tụy, và cả nét u sầu không hề phù hợp với vẻ ngoài như ánh mặt trời của y nữa.

Y nhếch miệng cười, khoe ra hàm răng trắng: "Chúng ta lại gặp nhau. Em rất nhớ anh."

Diêu Nhiếp chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày mình sẽ gặp lại người này.

85. Chương 15-5

Diêu Nhiếp hơn nữa ngày mới kịp phản ứng lại, vội trả lời: "Đúng vậy, đã lâu không gặp."

Nạp Tạp dường như thở phào một hơi, cười hỏi: "Không mời em vào nhà sao? Đám Cao đội phó cũng ở trong đó đúng không?"

Diêu Nhiếp đang định để y đi vào, Nhia Xế đã chặn ở cửa. Hắn vươn cánh tay dài ra, thân hình cao lớn lấp đầy khung cửa. Ngay cả Diêu Nhiếp cũng bị bao phủ dưới cái bóng của hắn.

Toàn thân hắn tỏa ra sát khí, mở miệng nói tràn ngập uy hiếp: "Cút!"

Diêu Nhiếp vội kéo vạt áo của hắn, ghé vào tai hắn khẽ nói: "Này, người đến là khách, anh như thế là bất lịch sự. Chú ý tố chất."

Tố chất? Nhai Xế vốn là Thần thú bạo ngược hiếu chiến, hơn nữa lòng dạ nhỏ nhen lại còn giữ của. Hắn không lập tức nhào đến chém chết người ta đã xem như là rất có tố chất rồi. Hắn cúi đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Diêu Nhiếp, vẫn không có ý định tránh ra. Dám ngang nhiên đến địa bàn của hắn cướp người của hắn? Lá gan của thằng nhãi đầu than đen này đúng là không nhỏ?!

Sát khí trên người Nhai Xế càng lúc càng nặng. Vẻ mặt của Nạp Tạp lại vô cùng bình tĩnh, đối mặt với khí thế khiếp người của đối phương, y vẫn nhẹ nhàng cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu trên gương mặt: "Lần này tôi đến là để cứu Diêu Nhiếp. Nếu anh thật sự yêu anh ấy, đương nhiên sẽ không muốn nhìn thấy anh ấy bị thương tổn đúng không?"

Nhai Xế không chút khách khí lạnh lùng phản bác: "Ta có đủ năng lực để bảo vệ cho em ấy!"

Tính tình của Nạp Tạp rất tốt, lại nói tiếp: "Các người ở ngoài sáng, đối phương ở trong tối, cho dù anh có lợi hại đến mức nào thì cũng khó lòng đề phòng hết đúng không? Huống chi, chuyện này cũng không hề đơn giản, có thể dính líu đến một âm mưu to lớn kinh thiên động địa."

Nghe xong, Nhai Xế vẫn dùng ánh mắt gây sự nhìn thẳng vào Nạp Tạp như cũ. Nhưng ái nhân thân mật của hắn lại nhận ra, hắn đang dao động.

Nạp Tạp cũng không sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt hắn, đối mặt với hắn. Cuối cùng Nhai Xế liếc nhìn Diêu Nhiếp một cái, rồi xoay người kéo Diêu Nhiếp đi vào phòng khách. Nạp Tạp biết, đối phương đã nhượng bộ. Y cười khổ bước vào cửa, nhìn bóng dáng hai người thân mật ở phía trước, có chút cay đắng từ từ lan ra tận đáy lòng.

……

"Cậu Nạp Tạp cảm thấy đây không phải là những sự việc độc lập, mà là một chuỗi những âm mưu à?" Cao Đại Toàn vừa hỏi, vừa đè lại Thao Thiết đang rục rịch không yên. Tên này tỏ ra rất hứng thú với cái điều hòa nhà Diêu Nhiếp. Điều này có nghĩa là, nếu như mình sơ sẩy trong phút chốc, thì cái điều hòa này sẽ nằm gọn trong bụng Thao Thiết.

"Đúng vậy, đội trưởng của Quân đoàn đã cho tôi xem mấy sự việc đặc biệt xảy ra trong vài năm gần đây ở thành phố G. Tôi nhận thấy trong những sự việc này có những vụ dở dang vẫn chưa giải quyết được, có rất nhiều vụ mà mục đích của hung thủ đều là cướp lấy hồn phách của con người. Tôi cảm thấy bên trong hẳn là có liên quan gì đó." Nạp Tạp lần đầu tiên nhìn thấy hành động của hai người này, nên khó tránh khỏi tò mò mà nhìn chằm chằm.

Trên thực tế, Cao Đại Toàn cũng có nghĩ đến khả năng này, nhưng đây chỉ mới là giả thiết, sau đó lại tự mình phủ định: "Nhưng mà, phương thức gây án của mấy vụ án này đều không giống nhau. Hơn nữa có khi là cướp hồn, có khi là cướp phách, mục đích cũng không thể nói là giống nhau hoàn toàn. Rất khó để kết luận chúng có liên quan với nhau hay không." Thao Thiết không ngừng giãy dụa, Cao Đại Toàn mất kiên nhẫn, nhét luôn nắm tay của mình vào miệng hắn. Thao Thiết đương nhiên không thể ăn luôn tay anh, chỉ có thể gặm chơi.

Nạp Tạp gật đầu: "Nhìn bên ngoài thì đúng là như thế thật. Nhưng chúng ta cũng có thể giả định thế này,thật ra bọn chúng là một nhóm hoặc là một tổ chức tà ác, mà kẻ thật sự cần thu thập hồn phách chính là thủ lĩnh của chúng, hoặc là nhóm nhỏ ra quyết định. Còn kẻ phụ trách thực hiện là những người ở phía dưới, những người này có năng lực, nhưng có lẽ thuật pháp được học không giống nhau, cho nên phương thức gây án của bọn chúng cũng không giống nhau hoàn toàn."

Cao Đại Toàn gật đầu: "Lý luận trên thật sự rất hợp lí, nhưng lại không có cách nào chứng thực." Nói xong, anh rút bàn tay đã ướt sũng ra khỏi miệng Thao Thiết, "bặc" một tiếng rõ nét vang lên. Thao Thiết vẫn chưa đã thèm vươn lưỡi liếm một chút, tức giận nhìn Cao Đại Toàn, kháng nghị anh vẫn chưa thỏa mãn được mình.

Nạp Tạp đồng ý: "Cho nên, chuyện này mới cần đến sự phối hợp của các anh." Y cố ý liếc mắt nhìn Diêu Nhiếp một cái.

Nhai Xế phản ứng rất nhanh, lập tức chắn trước người Diêu Nhiếp, làm như để đối phương nhìn nhiều một chút, thì mình sẽ chịu thiệt không bằng.

Nạp Tạp bất đắc dĩ nở nụ cười: "Thật ra anh cũng không cần đề phòng như thế đâu. Tôi đến đây lần này, là muốn hỏi ý kiến một vị cao nhân luyện cổ, làm thế nào để có thể giải trừ Tình hàng trên người tôi." Rốt cuộc y vẫn là người lý trí, biết rõ là mình vô vọng, vậy chi bằng quay đầu tìm cách có thể giải quyết triệt để đi. Chẳng qua là, trước lúc đó, y vẫn muốn ở bên cạnh mối tình đầu của mình một thời gian, để giữ lại một chút ký ức tốt đẹp thôi.

Nhai Xế vẫn lạnh lùng nhìn y như cũ, hiển nhiên là không tin tưởng, không khí nhất thời giằng co, tất cả mọi người ở đây đều có chút ngồi không yên. Cuối cùng vẫn là Cao Đại Toàn đi ra hoà giải: "Này cậu yên tâm đi, tôi có biết một vị chuyên gia về lĩnh vực này, đợi lát nữa tôi đưa địa chỉ cho… nào mọi người ăn hoa quả ăn hoa quả thôi." Đúng lúc Trần Điển Hâm mang hoa quả tráng miệng ra, dời đi lực chú ý của mọi người, cũng đánh tan không khí xấu hổ lúc này.

……

Ban đêm, mọi người nháo đến gần 12 giờ mới giải tán. Diêu Nhiếp ngày hôm nay quá mức "sung mãn", sau khi bất đắc dĩ cùng Nhai Xế tắm "Uyên ương dục" cho có lệ xong, thì thả mình lên giường ngủ vù vù. Nhai Xế hạ quyết tâm sáng sớm phải "dạy dỗ" Diêu Nhiếp một trận, hắn rất rất bất mãn, cả đêm đều ngồi bên cạnh anh, nhìm chằm chằm anh cho đến khi chính mình cũng lăn ra ngủ.

Diêu Nhiếp ngủ rất sâu, trong mộng, anh gặp Diệp Trân Trân đã lâu không gặp. May mắn thay lúc này cô ấy xuất hiện với hình tượng hồn nhiên ngọt ngào khi còn sống, chứ không phải là cái dáng vẻ máu chảy đầm đìa kia, bằng không anh cũng không dám đảm bảo mình có bị ngất trong mơ khi thấy máu hay không. Đối với giọng nói dáng vẻ và cả nụ cười chân thật tựa như khi còn sống của đối phương. Thâm chí ở trong mơ, Diêu Nhiếp vẫn rất tỉnh táo nghĩ rằng: chẳng lẽ, đây chính là báo mộng sao?

Diệp Trân Trân mở cửa sổ ra, vẫy tay với Diêu Nhiếp, tựa như đang nói: đi theo em.

Lý trí của Diêu Nhiếp mách bảo anh, chuyện này rất cổ quái, ngàn vạn lần không thể đi qua đó. Nhưng cơ thể lại không tự chủ được đi theo bước chân của cô ấy. Anh cảm thấy mình nhảy ra khỏi cửa sổ, cơ thể nhẹ nhàng lượn lờ bay lên, mà Diệp Trân Trân lại dùng một sợi dây thừng giống như dây xích chó buộc vào cổ anh, kéo anh bay về phía trước.

……

Cùng lúc đó, Khâu Tiểu Thần đang ở nhờ tại nhà của Ngụy Kinh Hồng cũng đang mơ. Trong giấc mơ Lục Thanh từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bước vào, lúc này đây Lục Thanh không có cái lưỡi thật dài, cũng không

mặc bộ áo tắm màu đỏ kinh khủng kia, mà hết thảy đều giống như trước đây.

Khâu Tiểu Thần rất vui sướng, nhóc ngay lập tức xuống giường chạy qua đó: "Lục Thanh, cậu không chết sao?"

Lục Thanh không nói lời nào, tuy nó đang nhìn nhóc, nhưng lại giống như không phải đang nhìn nhóc, hai mắt không hề có tiêu cự. Nó nắm lấy tay Khâu Tiểu Thần, muốn lôi nhóc đi.

Mắt thấy sẽ đi qua cánh cửa sổ kia, Khâu Tiểu Thần bắt đầu cảm thấy có chút sợ hãi, nhóc quay đầu lại nhìn Ngụy Kinh Hồng vẫn đang ngủ say trên giường, gọi to: "Ngụy Kinh Hồng?!" Nhưng đối phương vẫn không phản ứng.

Khâu Tiểu Thần cảm thấy Lục Thanh đang nắm lấy tay mình càng ngày càng lạnh như băng, trong lòng nhóc cũng càng ngày càng sợ hãi.

……..

Diêu Nhiếp ngớ nga ngớ ngẩn bị Diệp Trân Trân dắt bay tới một cánh rừng rậm u ám. Xuyên qua tầng tầng lớp lớp cây cối cao lớn, men theo đường núi gập ghềnh, bọn họ bay đến trước một cái bài phường (4) trên đỉnh núi. Diêu Nhiếp ngẩng đầu nhìn ba chữ to trên bài phường: Quỷ Môn Quan.

Trước đây khi Diêu Nhiếp xuống cõi âm đã đi qua Quỷ Môn Quan, nhưng nơi đó lại khá giống với cổng thành, khác hẳn với cái bài phường ở nơi này. Hơn nữa Quỷ Môn Quan ở Địa phủ còn có quỷ sai canh gác, nơi này lại không có ai khác. Chẳng lẽ, đây thật sự là một giấc mơ?

Đúng lúc này, có một người đi ra từ phía sau bài phường, lão ta khích lệ Diệp Trân Trân một câu: "Làm tốt lắm."

Diêu Nhiếp quan sát kẻ đột nhiên xuất hiện này. Đối phương mặc một thân đạo bào, là cách ăn mặc của đạo sĩ, giống y hệt như diễn kịch trên ti vi. Một chòm râu dài rất có khí thế tiên phong đạo cốt. Nhưng đáng tiếc đôi mắt nhỏ ti hí kia lại tiết lộ bản chất âm hiểm giảo hoạt của lão.

Lão nhận lấy sợi dây thừng đang buộc trên cổ Diêu Nhiếp từ tay Diệp Trân Trân, lôi anh đi về phía bài phường. Khoảng cách đến bài phường chỉ có vài bước, nhưng lúc này Diêu Nhiếp mới nhìn thấy, có một đám người đang đứng chen chúc dưới bài phường. Trong đó anh cũng biết một số người. Ánh mắt của tất cả bọn họ đều dại ra, biểu tình thờ ơ, nhìn Diêu Nhiếp từ từ đến gần cánh cửa kia.

Mắt thấy còn chưa đến một thước, Diêu Nhiếp sẽ đi vào "Quỷ Môn Quan", Nhai Xế lại từ trên trời giáng xuống: "Yêu nghiệt to gan! Dám cướp người của gia gia (ông nội) ngươi sao?!" Hơn nữa còn là ngang nhiên cướp người bên gối của hắn đi? Đối với Nhai Xế mà nói, đây quả thực là vô cùng nhục nhã, là khiêu khích trắng trợn!

Hắn chém một nhát vào cánh tay của tên đạo sĩ kia, đối phương phản ứng rất mau lẹ, lập tức rụt tay về, vẻ mặt khiếp sợ: "Tại sao ngươi có thể tiến vào hư ảo cảnh của ta?!"

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng: "Hừ! Ngươi quá xem thường gia gia ngươi rồi! Ta đường đường Long tử, có cái gì mà không làm được?!" Trên thực tế, Nhai Xế cảm ứng Diêu Nhiếp gặp nguy hiểm, nên hắn ngay lập tức tỉnh dậy. Nhưng hắn lại phát hiện, Diêu Nhiếp vẫn đang ngoan ngoãn ngủ bên cạnh mình. Hắn nghĩ mãi mà vẫn không thể lí giải được, cuối cùng cũng nghĩ ra, có lẽ là linh hồn của Diêu Nhiếp bị bắt đi khi đang ngủ. Hắn đốt Mộng hương cướp được từ Nam Hải Long Cung lên, nhập vào cảnh trong giấc mơ của Diêu Nhiếp.

Đạo sĩ kia biết đại sự không ổn, vội chạy trốn về phía bài phường.

Nhai Xế sao có thể dễ dàng tha cho lão như vậy được, cầm Trảm Tiên Kiếm lên đuổi theo. Mắt thấy sắp bắt được tên tặc tử kia, nhưng đột nhiên lại bị ám khí từ trong rừng cây phóng ra cản đường. Đạo sĩ nhân cơ hội này chạy thoát. Nhai Xế nhìn vào rừng cây, ánh mắt đúng lúc bắt được được một bóng đen.

Con ngươi của Nhai Xế co lại: "Chẳng lẽ là hắn?"

……..

(1) Năng nhân dị sĩ: Kiểu như người có tài năng khác biệt.

(2) Tinh phách tối âm: Phách thuần khiết nhất, tinh túy nhất và nhiều âm khí nhất.

(3) Bài phường" có dạng cổng chào với 3 lối đi.

86. Chương 16-1: Nhân Sinh Bát Khổ

Nhân sinh bát khổ: sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, sở cầu bất đắc khổ, ngũ ấm sí thạnh khổ (1). Tám loại thống khổ này, gần như là người nào cũng phải trải qua. Trốn không thoát, tránh không được. Vậy theo bạn thì loại nào mới là loại đau khổ tột cùng trong đời người?

……..

Miếu Tiêm Vân nằm ở vùng núi ngoại ô thành phố G, vị trí địa lý khá hẻo lánh, Nhưng nghe nói Thần Phật ở đó rất linh nghiệm. Cho nên, hương khói còn thịnh vượng hơn nhiều so với Vân Thiên cung ở trong nội thành.

Trong màn hương khói lượn lờ, một người phụ nữ thành kính quỳ lạy trước tượng Thần, miệng lầm bầm vài câu, như gửi gắm tâm nguyện: "Tên chết tiệt nhà con chê con hoa tàn ít bướm, ở bên ngoài làm đủ chuyện mờ ám, nuôi một đám hồ ly tinh. Cũng không nghĩ thử xem, năm đó nếu không dựa vào quan hệ của bố con, hắn sao có thể thăng chức nhanh chóng, trở thành lãnh đạo cấp thành phố như bây giờ chứ?! Hơn nữa, con hồi đó dù sao cũng là hoa hậu giảng đường, chính là mắt mù nên mới thích cái tên nghèo kiết xác kia. Cầu xin Diêu Tiên hiển linh, cho con lấy lại được tuổi thanh xuân, chiếm lại trái tim của cái tên chết tiệt kia. Nếu Diêu Tiên linh nghiệm, con nhất định sẽ tạ ơn thật chu đáo!"

Cầu nguyện xong, người phụ nữ bắt đầu xin keo (2). Người trông coi ngôi miếu nhìn thoáng qua "thánh giao" hiện ra trên mặt đất rồi nói: "Diêu Tiên đã đồng ý lời cầu xin của con. Nhưng mà sau khi chuyện thành công rồi, con phải mang thứ quý giá nhất của con đến tạ ơn."

Người phụ nữ vui sướng ra mặt, không ngừng gật đầu nói: "Nhất định ạ! Nhất định!"

……..

Kể từ tối qua khi Nhai Xế đuổi theo vào giấc mơ cứu mình xong quay trở về, thì hình như có gì đó khang khác.

Cho đến hôm nay tỉnh dậy từ trong giấc mơ, còn tưởng rằng đây chẳng qua là mình ngủ mơ mà thôi. Sau đó lại nghe chính miệng Nhai Xế nói mới biết được, đó không phải mơ, mà là có kẻ ở phía sau giở trò, dẫn anh vào cảnh trong mơ, muốn nhiếp hồn anh đi.

Tuy rằng sau đó Nhai Xế có đuổi theo bắt hung thủ, nhưng lại bị người ta giữa đường cản trở, đành phải thất vọng quay về. Nhưng cũng đâu đến mức phải uể oải như thế chứ? Diêu Nhiếp cũng không hiểu nổi, người yêu mình bị làm sao nữa? Chẳng lẽ rồng đực cũng sẽ "mỗi tháng luôn luôn có vài ngày như thế" sao?:]]

Càng trùng hợp hơn đó là, nghe Tam Vô nói, tối hôm qua Khâu Tiểu Thần cũng suýt bị bắt đi. May mắn thằng quỷ nhỏ Ngụy Kinh Hồng kia không đơn giản, đã sớm liệu trước sẽ xảy ra chuyện như vậy. Ngụy Kinh Hồng bảo Lạc Đan Thanh giăng kết giới trong phòng của nó, để cho hung thủ như cá trong chậu, vào được nhưng ra không được!

Càng làm Diêu Nhiếp cảm thấy giật mình hơn chính là, người phút cuối bắt được tên hung thủ khó giải quyết kia lại là Trầm Kinh Phàm! Diêu Nhiếp nghĩ không ra, anh vẫn nghĩ Trầm Kinh Phàm là người bình thường, bởi nếu trên người y có linh khí, thì với "Hoả nhãn kim tinh" bây giờ của anh đã sớm phát hiện ra rồi. Dù làm thế nào đi nữa, anh cũng không nhìn ra được một chút dấu vết linh lực nào trên người đối phương. Nhưng mà, nghe nói là y dùng tay không bắt được tên hung thủ kia, sau đó trói gô lại. Hơn nữa, trong toàn bộ quá trình, tên hung thủ lại không hề có sức phản kháng. Đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Nhai Xế thả hộp cơm xuống. Diêu Nhiếp liếc nhìn, phát hiện hắn chỉ mới xới xới vài miếng, còn lại hơn phân nửa. Tuy Nhai Xế không ăn nhiều như người anh em Thao Thiết của hắn, nhưng chắc chắn sức ăn vẫn bằng một người đàn ông trưởng thành bình thường. Hôm nay hắn ăn ít như vậy, thật sự có chút khác thường.

Diêu Nhiếp quan tâm hỏi: "Ăn xong rồi à?"

Nhai Xế gật đầu. Hắn xưa nay đều trưng ra cái vẻ mặt bài poker, nên Diêu Nhiếp cũng đoán không ra trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, đành phải hỏi thẳng: "Sao thế? Ăn được ít vậy, em thấy anh hôm nay hơi lạ đó."

Nhai Xế nhìn Diêu Nhiếp, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng vẫn nuốt mấy lời nói đã vọt lên tận miệng xuống, đứng dậy đi rót nước uống.

Diêu Nhiếp bị hành động của hắn làm cho rối trí, vội đứng dậy chạy theo, không ngờ hấp tấp thế nào lại va phải một người.

Có thứ gì đó rớt xuống khỏi tay đối phương, Diêu Nhiếp vội vàng xin lỗi, giúp anh ta nhặt lên mấy thứ đặc sản địa phương rơi đầy trên đất, xem ra người này gần đây mới từ Giang Chiết (Chiết Giang và Giang Tô) du lịch về. Diêu Nhiếp đưa bột cua và cua quấn đậu chiên vàng cho đối phương, liên tục xin lỗi: "Thật sự xin lỗi, tôi gấp gáp quá, đụng trúng cậu rồi."

Bởi vì bột cua được đựng trong lọ thủy tinh, nên khi đối phương cầm trong tay, đã thấy nước sốt bị rỉ ra ở chỗ mấy vết nứt. Diêu Nhiếp càng thêm ngượng ngùng: "Hay, hay là, tôi đền cho cậu nhé?"

Đối phương khoát tay: "Không cần đâu, anh cũng đâu phải cố ý."

Diêu Nhiếp thở phào nhẹ nhõm, may mà đây là một người biết phân biệt phải trái, không có xét nét tới cùng: "Này, thật sự xin lỗi. Cậu xem, tôi đây lỗ mãng quá rồi, mấy thứ này không phải là cậu mang đi tặng đấy chứ?"

"Dù sao cậu ấy hơn phân nửa là sẽ không nhận." Đối phương nói xong khóe miệng khẽ nở nụ cười, mang theo chút chua sót và bất đắc dĩ.

Diêu Nhiếp giờ mới chú ý đến ngoại hình của người này. Dáng vẻ của đối phương khá nghiêm trang, hình dáng thân thể cường tráng, góc cạnh rõ ràng. Dáng người cao lớn, sống lưng thẳng tắp, thoạt nhìn giống như một quân nhân.

Diêu Nhiếp còn muốn nói xin lỗi, nhưng thấy Nhai Xế đã bưng hai ly nước đến. Anh bước lên trước nhận lấy ly nước của mình, phải biết rằng, để cho Long tử điện hạ phục vụ mình, thì buổi tối chính mình phải ở trên giường phục vụ lại hắn!

Đến khi anh quay đầu lại, thì người vừa nãy đã đi mất rồi.

……

Từ Lỗi cách cửa sổ thủy tinh, từ xa đã nhìn thấy Bạch Lộ Dương ngồi trong quán cafe. Một thời gian không gặp, cậu ấy vẫn luôn nổi bật như vậy. Cậu ấy có một mái tóc đen óng mềm mại, làn da trắng nõn, gương mặt mang vẻ đẹp trung tính tinh tế, và cả khí chất u buồn bí ẩn kia nữa, tất cả đều rất xứng với một thân quần áo trắng tinh kia. Cho dù chỉ là yên lặng ngồi trên ghế phớt lờ mọi thứ, thì cũng đã đủ để trở thành tiêu điểm của mọi người.

Có lẽ cũng chỉ có cậu ấy mới có khí chất mặc cái loại áo trắng quần trắng xưa cũ này, mà không khiến người ta cảm thấy chán ghét? Từ Lỗi nghĩ thầm. Trong khoảnh khắc, anh thậm chí không muốn đi vào phá vỡ hình ảnh yên tĩnh xinh đẹp kia.

Đáng tiếc đối phương đã phát hiện ra anh, Bạch Lộ Dương nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi chân mày xinh đẹp lập tức chau lại.

Đáy lòng Từ Lỗi trào lên chút khổ sở, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể khẽ mỉm cười, bước vào quán café.

"Tiểu Dương, cậu gầy quá." Từ Lỗi tỉ mỉ nhìn người trước mặt.

Đối phương lạnh lùng nhìn anh, dường như không muốn trả lời.

Từ Lỗi đã quen với việc đối phương lấy thái độ này đối xử với mình, anh cũng không nổi giận, còn không ngừng cố gắng khơi chủ đề: "Cô chú ở nhà có khỏe không?"

Bạch Lộ Dương khẽ nhấp một ngum café, vẫn không trả lời.

Nụ cười trên mặt Từ Lỗi dần dần phai nhạt, anh đặt mấy thứ cầm trên tay lên bàn, đưa cho Bạch Lộ Dương: "Tớ gần đây có đi công tác đến Giang Chiết, mấy thứ này là đặc sản ở đó. Cậu từ nhỏ đã thích ăn cua mà, cậu nhìn này, tớ mua bột cua còn có cả…"

Anh còn chưa nói hết câu, đối phương đã ngắt lời không chút nể nang: "Đủ rồi! Tôi đến đây không phải để nghe mấy lời nhảm nhí này của cậu! Ai cũng sẽ thay đổi, tôi bây giờ đã chẳng còn thích ăn cua nữa rồi, nhìn thấy cua cũng giống như nhìn thấy cậu vậy, đều làm cho tôi ghê tởm buồn nôn!" Nhìn thấy trên gương mặt Từ Lỗi hiện lên vẻ tổn thương, trong lòng cậu liền cảm thấy vui sướng. Cậu biết, đây chính là thứ vũ khí trả thù hắn ta tốt nhất của mình.

Bạch Lộ Dương lấy tư thế của kẻ chiến thắng, lạnh lùng cao ngạo nói: "Đưa vật kia cho tôi, giữa chúng ta liền không còn liên quan gì nữa! Tôi cũng không muốn gặp lại cậu."

Từ Lỗi vẫn đang mỉm cười, nhưng nụ cười kia bởi vì đau khổ tận đáy lòng mà có vẻ tan thành từng mảnh vụn, lực bất tòng tâm, cũng không khác gì khóc. Tay anh run rẩy không thể kiểm soát được, từ túi lấy lấy ra một chiếc nhẫn. Đó là một chiếc nhẫn theo phong cách đơn giản, cổ điển của nam giới.

Bạch Lộ Dương nhận lấy chiếc nhẫn, trân trọng đeo vào ngón áp út của mình. Cậu hôn lên chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út, trong cảm xúc khổ sở có mang theo chút ngọt ngào, tựa như thông qua chiếc nhẫn này, cậu có thể nhìn thấy người đàn ông đã sớm qua đời kia.

Hai tay Từ Lỗi đặt dưới bàn, siết chặt lấy khăn trải bàn. Chiếc nhẫn là di vật của người nọ, nếu dựa theo đúng trình tự, thì nó hẳn phải được giao lại cho người nhà của người nọ. Nhưng Từ Lỗi lại bí mật trộm nó ra, chỉ vì muốn hoàn thành nguyện vọng của Bạch Lộ Dương, cũng vì muốn cứu chuộc cảm giác tội lỗi trong lòng mình.

Từ Lỗi từng vô số lần ảo tưởng đến cảnh tượng mình trao nhẫn cho Bạch Lộ Dương, nhưng anh không ngờ lại là trong hoàn cảnh như bây giờ.

Bởi vì người mình yêu nhất đeo nhẫn, không phải là để giữ chặt cậu ấy bên cạnh mình, mà là để cho người nọ mãi mãi ở lại trong trái tim của cậu ấy, còn nói lên rằng mình và cậu ấy sẽ xa nhau vĩnh viễn…

Nỗi khổ trong đời người rốt cuộc là ái biệt ly, là oán tăng hội của Bạch Lộ Dương? Hay là sở cầu bất đắc của Từ Lỗi đây?

Điều này chỉ có người trong cuộc mới có thể nhận ra.

……

Chú thích:

Thánh giao: khi xin (gieo) keo, nếu gieo được một bằng một lồi (một âm một dương): thì gọi là "Thánh bôi" hoặc là "Thánh giao". Tức là Thần linh đã đồng ý, hoặc là công việc sẽ thuận lợi.

……

tên mấy món ăn là t chém á.

(1) Nhân sinh bát khổ: để hiểu rõ hơn các bạn có thể vào đây.

(2) Tìm hiểu về "Xin keo" các bạn vào đây.:v

Ps: Hơi mang tính cá nhân một chút cơ mà, t ứ thích bạn Bạch Lộ Dương lắm. Có lẽ tiến độ hồ sơ này hơi chậm vì lí do nho nhỏ là ta cứ làm đến cái đoạn có bạn ấy là mất hứng. T..T người ta ứ thích ngược, ngửi thấy mùi trung khuyển công tra thụ nha.

87. Chương 16-2

Nhìn bóng dáng Bạch Lộ Dương biến mất trong đám đông, Từ Lỗi nhấc tách café đã sớm nguội lạnh lên uống hết một hơi, anh không biết thì ra café không thêm đường và sữa lại đắng đến như vậy.

Từ Lỗi uống xong café, đứng lên định rời đi. Mới đi được hai bước, thì có người ở phía sau gọi lại: "Này! Cậu gì ơi! Chờ một chút, cậu để quên đồ này!"

Anh nhìn lại, là người vừa nãy va vào người mình. Anh nhìn thoáng qua món đặc sản bị mình bỏ quên trên bàn: "Tôi không cần nữa rồi, tặng cho anh đấy."

"Gì cơ?" Diêu Nhiếp cũng không chắc là anh ta có đang nói đùa hay không. Hơn nữa, thoạt nhìn đối phương hình như cũng không nhận ra mình. Đây là một chuyện hết sức lạ lùng, với rating của "Khám phá khoa học", thì trong thành phố G thậm chí là cả tỉnh G cũng không có mấy người là không biết Diêu Nhiếp.

Từ Lỗi không trả lời anh, xoay người định rời đi. Đáng tiếc, đến cả ông trời cũng hy vọng anh có thể ở lại, vốn dĩ chỉ là cơn mưa phùn dai dẳng, giờ đột nhiên lại biến thành mưa to. Anh ta nện một đấm thật mạnh lên tường của quán café, tâm trạng chợt trở nên vô cùng bức bối, chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng không muốn cho mình sống yên ổn sao?

"Này, nếu đã không đi được, tôi mời cậu một tách café nhé. Cậu tặng cho tôi nhiều đồ như vậy, coi như là đáp lễ đi." Diêu Nhiếp ở phía sau nói. Anh và Nhai Xế đang ngồi ở cái bàn cạnh cửa.

Từ Lỗi vốn định từ chối, nhưng khi anh nhìn thấy Nhai Xế, thì lại đổi ý, ngồi xuống bàn. Người đàn ông này vẫn luôn đi theo bên cạnh người va phải mình kia, tuy rằng trầm mặc ít lời, nhưng hành động tương tác giữa hai người họ lại làm cho đáy lòng Từ Lỗi bỗng nhiên nắm bắt được chút gì đó. Anh ta bắt đầu suy đoán, quan hệ giữa hai người đàn ông này là như thế nào?

Lúc người đeo kính nhã nhặn va vào mình kia muốn ngồi xuống, thì người đàn ông cao lớn này đã kéo ghế ra cho cậu ta. Thoạt nhìn, giống như là vệ sĩ của cậu ta. Nhưng lại không giống lắm, bởi vì nếu người đeo kính kia là ông chủ, vậy thì sao có thể ngồi thân mật với vệ sĩ đến mức ấy? Còn săn sóc đến mức thêm đường và sữa vào café của vệ sĩ nữa chứ.

Nhai Xế bị anh nhìn đến nóng máu, ngẩng lên tặng cho anh một "ánh nhìn chết chóc" lạnh như băng.

Ánh mắt này thật là sắc bén, nếu không trải đã qua huấn luyện đặc biệt, thì chắc rằng ngay cả anh cũng sẽ bị ánh mắt này dọa sợ đến mức kinh hồn tang đảm? Từ Lỗi phá vỡ trầm mặc, đột ngột hỏi một câu: "Hai người là người yêu à?"

"Khụ khụ khụ" Diêu Nhiếp bị câu hỏi bất thình lình của anh làm cho giật mình, sặc café, ho khụ khụ không ngừng. Nhai Xế vừa vỗ vỗ lưng thuận khí cho anh, vừa hung hăng lườm tên đầu sỏ gây chuyện kia một cái.

Từ Lỗi cũng biết mình rất đường đột, ngượng ngùng nói: "Thật sự xin lỗi, tôi quá đường đột."

Diêu Nhiếp rốt cục cũng ngừng ho khan, vội vàng nhìn quanh bốn phía, may mắn, cũng không ai đặc biệt chú ý đến chỗ này. Phải biết rằng, nơi này cách đài truyền hình rất gần, hơn 80% người ở đây biết mặt anh đó. Câu nói này nếu lan truyền ra ngoài, chắc anh lại xuống sàn lần nữa mất.

"Khụ." Diêu Nhiếp hắng giọng một cái: "Sao cậu lại hỏi thế?"

Nghề nghiệp của Từ Lỗi khá là đặc biệt, cho nên từ lâu đã được huấn luyện ra một đôi mắt tinh tường, từ lời nói và cử chỉ của đối phương đã có thể đoán ra động thái tâm lý của đối phương như thế nào. Giờ Diêu Nhiếp trả lời như thế, thật ra nghe vào tai anh, cũng chẳng khác nào thừa nhận.

Từ Lỗi không trả lời, mà lại nói một câu vô cùng khó hiểu: "Hai người rất xứng đôi, tôi thật ngưỡng mộ."

"A" Tâm trạng của Diêu Nhiếp giờ phút này rất phức tạp, thế nên biểu tình cũng rất quái dị.

Tuy bị người ta vạch trần quan hệ của anh và Nhai Xế, Diêu Nhiếp cũng cảm thấy có chút bối rối, nhưng rồi lại cảm thấy ngọt ngào. Nếu không vì e ngại thân phận, anh đã cho cả thế giới biết Nhai Xế chính là nửa còn lại của mình. Tuy Nhai Xế có cả đống khuyết điểm, nhưng trong lòng Diêu Nhiếp, trên thế giới này, ngoại trừ người thân của mình ra, thì không còn ai tốt hơn hắn.

Nhai Xế rất vừa lòng với ánh mắt nhìn mình đầy ngưỡng mộ của Diêu Nhiếp, tay hắn khẽ vỗ lên lưng Diêu Nhiếp một chút xem như cổ vũ.

Từ Lỗi vừa mới trải qua tổn thương tình cảm, giờ lại thấy một màn hường phấn như vậy, không khỏi càng thêm buồn bã.

Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng nhận ra anh và Nhai Xế đang lâm vào thế giới của hai người, anh bừng tỉnh, vội đẩy Nhai Xế ra, nói lảng sang chuyện khác: "À đúng rồi, có lẽ tôi hỏi như vậy có hơi đường đột nhưng mà chẳng phải mấy thứ này cậu định mang tặng người ta sao? Sao giờ lại không cần nữa?"

Từ Lỗi kéo khóe miệng, mỉm cười khổ sở: "Cậu ấy không cần."

Diêu Nhiếp nhìn thoáng qua túi lớn túi nhỏ hải sản chất đống trên bàn, an ủi anh ta: "À, cũng đúng, có một số người bị dị ứng với những thứ có hàm lượng protein cao thế này, không phải ai cũng thích."

Nụ cười của Từ Lỗi nhạt hơn vài phần: "Cậu ấy rất thích ăn cua, chỉ là cậu ấy không thích tôi mà thôi."

Diêu Nhiếp triệt để xấu hổ, đành phải nói: "Cậu chọc người ta tức giận à? Giải thích rõ ràng với người ta đi."

Từ Lỗi lắc đầu: "Không, cậu ấy cả đời này cũng không muốn gặp tôi." Nhìn mưa to không dứt ngoài cửa sổ, nhìn trời đất một mảnh u ám, cũng giống như tâm trạng lúc này của anh.

Diêu Nhiếp vẫn cố an ủi anh: "Cả đời dài như vậy, cậu đừng vội kết luận. Cậu có thâm cừu đại hận gì với người ta sao?"

"Quả thật, cũng có thể xem là thâm cừu đại hận. Cậu ấy là thanh mai trúc mã của tôi" Từ Lỗi nhìn đôi yêu nhau hạnh phúc ngồi ở đối diện, vì sao mình lại không được may mắn như vậy? Anh bỗng nhiên có một loại xúc động muốn nói ra hết với bọn họ, dù sao thì bọn họ cũng là người xa lạ, sẽ không biết mình là ai, mấy ngày nữa mình sẽ rời khỏi đất nước này, có lẽ cả đời cũng không có cơ hội gặp lại.

……

Nhà của Bạch Lô Dương chuyển đến cạnh nhà Từ Lỗi vào lúc anh sắp tốt nghiệp tiểu học, bố của hai người là đồng nghiệp, quan hệ giữa hai nhà cũng khá thân thiết. Cấp hai, cấp ba, hai người vẫn luôn học cùng lớp cùng trường.

Tính cách Bạch Lộ Dương hướng nội, nhẹ nhàng như con gái, nhưng cũng rất bướng bỉnh, rất ít người có thể hòa hợp với cậu ấy. Bạn bè của cậu ấy vẫn chỉ có mỗi Từ Lỗi.

Nhưng Từ Lỗi lại tương phản hoàn toàn với Bạch Lộ Dương, tính cách sáng sủa hòa đồng, giỏi thể thao, là lãnh đạo nhí trong lớp. Cả trường gần như không ai không biết đến Từ Lỗi, cũng không có ai mà không thích anh. Nhưng mà, anh lại thích ở bên Bạch Lộ Dương, lúc nào cũng muốn đi học cùng nhau.

Từ Lỗi sau khi đến tuổi dậy thì liền biết mình là GAY, bởi vì mấy thằng con trai bên cạnh đều YY với con gái, lúc xem A/V thủ d*m, còn đối tượng khiến anh mộng xuân lại là con trai, hơn nữa người kia lại là Bạch Lộ Dương.

Từ Lỗi biết rằng mình đã nảy sinh tình cảm với Bạch Lô Dương, anh muốn giữ khoảng cách với đối phương, để thử xem mình thật sự có loại tình cảm này với cậu ấy hay không. Nhưng khi Bạch Lộ Dương đến cửa tìm anh, nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất khó hiểu của đối phương, anh ngay lập tức đầu hàng, anh chỉ có thể để mặc cho bản thân tiếp tục lún sâu vào.

Quan hệ của hai người vẫn rất thân mật, tuy rằng chỉ là bạn thân, nhưng Từ Lỗi hiểu như thế là đủ rồi, ít nhất mình là người thân thiết nhất của cậu ấy. Cho đến khi Từ Lỗi thi đỗ vào trường Quân sự ở tỉnh khác, mà Bạch Lộ Dương lại học tại một trường đại học Y ở địa phương, quan hệ của hai người mới bắt đầu rạn nứt.

Huấn luyện quân sự rất nghiêm ngặt, quản lý lại càng chặt chẽ hơn. Suốt một năm ròng, Từ Lỗi cũng chưa có cơ hội về nhà một lần. Anh viết rất nhiều thư cho Bạch Lộ Dương, thỉnh thoảng đối phương cũng sẽ hồi âm một vài bức. Dần dần, anh phát hiện ra trong thư của Bạch Lộ Dương luôn nhắc đến một người, giữa

những hàng chữ có để lộ ra sự sùng bái và ái mộ của cậu ấy đối với người đó. Từ Lỗi vẫn biết ngày này sẽ đến, nhưng lại không ngờ khi ngày này đến, mình lại cảm thấy ghen tị và đau khổ đến thế.

Cuối cùng cũng đến kỳ nghỉ hè. Về lại quê, Từ Lỗi rốt cuộc cũng gặp được người trong lòng của Bạch Lộ Dương. Anh không ngờ, đối phương lại là đàn ông! Càng không ngờ đối phương lại là tên đại ca côn đồ nổi danh ở địa phương!

Từ Lỗi bỗng thấy không cam lòng, càng nhiều hơn chính là lo lắng cho Bạch Lộ Dương. Anh ngăn cản tình yêu của bọn họ, thậm chí ầm ĩ đến mức đến cả bố mẹ của Bạch Lộ Dương cũng biết chuyện. Bạch Lộ Dương bị bắt phải tách khỏi người kia.

Từ đó về sau, Từ Lỗi quay về trường học, vẫn như cũ thường xuyên viết thư cho Bạch Lộ Dương, nhưng đối phương lại không hề hồi âm dù chỉ là một bức.

Ba năm nhanh chóng trôi qua, Từ Lỗi tốt nghiệp học viện quân sự với thành tích xuất sắc, vốn được phân đến trụ sở học viện quân sự tại thủ đô để làm đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy, nhưng anh lại kiên quyết muốn về quê nhà, nộp đơn xin vào làm nhân viên công vụ trong hệ thống cảnh sát.

Về đây, anh đã vài lần đến tìm Bạch Lộ Dương, nhưng đối phương luôn tỏ thái độ thờ ơ, thậm chí còn không muốn mở miệng nói chuyện với anh. Thật ra Từ Lỗi biết, Bạch Lộ Dương và tên côn đồ kia dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, vẫn lén lút liên lạc với nhau. Nhưng giờ đây, anh lựa chọn giữ im lặng. Anh không muốn nhìn thấy ánh mắt thù hận của Bạch Lộ Dương.

Từ Lỗi biểu hiện vượt trội ở sở cảnh sát, không lâu sau liền có được cơ hội, gia nhập đội đặc công. Mà lúc đó, tên bạn trai côn đồ của Bạch Lộ Dương, cũng đã trở thành đại ca của khu Bắc thành phố G, là trùm ma túy nổi tiếng ở thành phố G.

Cấp trên quyết định diệt trừ khối u ác tính này, Từ Lỗi cũng tham gia vào kế hoạch. Trong hành động vây hãm cuối cùng, trùm ma túy bị thương chạy trốn. Từ Lỗi cũng đã đoán ra hắn trốn ở chỗ nào. Người kia phỏng chừng cũng thật lòng với Bạch Lộ Dương. Hắn bảo vệ Bạch Lộ Dương rất kỹ, thậm chí ngay cả trong hồ sơ của hắn ở cảnh cục cũng không nhắc gì đến Bạch Lộ Dương.

Từ Lỗi một mình đi vào căn hộ riêng của Bạch Lộ Dương, phá cửa xông vào. Quả nhiên, cậu ấy đang che giấu cho tên bạn trai đang hấp hối, dùng ánh mắt cầu xin mà nhìn Từ Lỗi.

Nếu là trước kia chỉ cần Bạch Lộ Dương nhìn anh bằng ánh mắt này, thì cho dù là phải xuống sông bắt cá trong trời đông tháng chạp, hay là mạo hiểm trèo cây lấy trứng chim, anh đều sẽ vui vẻ chịu đựng làm theo. Nhưng bây giờ, cho dù là về công hay về tư, anh đều chỉ có thể cứng rắn cương quyết bỏ qua sự đau khổ cầu xin của đối phương. Áp giải phạm nhân đi.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ khi mình áp giải trùm ma túy lên xe cảnh sát, ánh mắt Bạch Lộ Dương đuổi theo phía sau nhìn anh. Anh biết, cả đời này, mình sẽ không bao giờ chiếm được trái tim của cậu ấy

88. Chương 16-3

Trên thực tế, Từ Lỗi không hề hối hận. Nếu cho anh cơ hội lựa chọn lại lần nữa, anh vẫn sẽ đưa tên trùm ma túy kia ra trước công lý. Đây là trách nhiệm của một người cảnh sát như anh, cũng là vì sự an toàn và yên ổn của toàn nhân dân trong xã hội.

Nhưng mỗi khi nhớ đến ánh mắt đầy oán hận của Bạch Lộ Dương, trong lòng anh không ngừng trào lên từng cơn tuyệt vọng.

……..

Thật ra lúc Bạch Lộ Dương mới biết yêu, cũng đã từng thích Từ Lỗi, cũng coi như là mối tình đầu của cậu ta.

Lúc Bạch Lộ Dương ba, bốn tuổi thật sự rất nghịch ngợm, trèo lên cây trong sân để móc trứng chim, kết quả không cẩn thận ngã xuống, bị gãy chân. Tuy rằng xương cốt bị gãy đã hồi phục, nối xương cũng rất hoàn hảo, bây giờ thoạt nhìn hoạt động của cậu ta cũng không khác người bình thường là mấy. Chỉ là một khi đi nhanh sẽ hơi khập khiễng. Trẻ con không hiểu chuyện, thích lấy khuyết điểm của người khác ra trêu chọc. Đám bạn chơi cùng đều gọi cậu là "Thằng què! Thằng què!", vì thế cậu dần dần trở nên tự ti, hướng nội.

Lời nhận xét của giáo viên ở mỗi học kỳ đều là: học sinh yên tĩnh và cư xử tốt, nhưng tính cách hơi hướng nội, …v..v.

Có thể nói, trong suốt thời gian học tiểu học Bạch Lộ Dương không hề có một người bạn nào. Cho đến năm tốt nghiệp tiểu học, cậu mới gặp được Từ Lỗi với tính cách sáng sủa kia. Hai người bởi vì nhà ở cách vách nhau, hai bố lại là đồng nghiệp, cho nên Từ Lỗi tuy có rất nhiều bạn, nhưng lại đặc biệt chăm sóc cho Bạch Lộ Dương, thích tìm cậu cùng nhau chơi đùa. Hai người mỗi ngày đều phải tay trong tay cùng nhau đến trường, cho dù Bạch Lộ Dương phải trực nhật nên về nhà muộn, hay là muốn đi sớm tập thể dục, Từ Lỗi đều sẽ chờ cậu.

Thời gian trôi đi, Bạch Lộ Dương đã trở nên rất ỷ lại vào Từ Lỗi, đặc biệt dính lấy anh. Ba năm cấp hai, hai người có thể nói là như hình với bóng.

Có lẽ bởi vì cậu là một đứa trẻ hướng nội và nhạy cảm, cho nên trưởng thành rất sớm. Từ lúc mười hai, mười ba tuổi, cậu đã nhận ra là mình thích Từ Lỗi, là loại thích hàm chứa cả tình yêu.

Cậu cũng nhạy bén cảm nhận được, Lừ Lỗi nhất định cũng có tình cảm như thế đối với mình. Chỉ là tên kia có hơi ngốc, vẫn chưa nhận ra mà thôi. Cho nên, cậu có chút buồn bực với sự ngốc nghếch của anh, lại ẩn ẩn có chút vui sướng và hư vinh. Từ Lỗi được hoan nghênh như thế, nhưng lại thích mình. Cậu đôi khi sẽ đưa ra những yêu cầu vừa đáng giận, vừa bốc đồng để xác định, để chứng minh, Từ Lỗi thích mình.

Chỉ cần mình dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh, thì cho dù thế nào anh cũng sẽ không khiến cho mình thất vọng.

Bạch Lộ Dương luôn luôn chờ đợi, chờ đợi một ngày anh biểu đạt tâm ý cho mình biết. Nhưng đợi được lại là giấy báo trúng tuyển Từ Lỗi thi đỗ vào trường quân đội ở thủ đô. Cậu không hề biết, lựa chọn đầu tiên của Từ Lỗi lại là ngoài thủ đô cách xa ngàn dặm kia! Nói cách khác, anh không hề muốn ở lại thành phố G, cũng không muốn ở bên mình!

Bạch Lộ Dương nghĩ, có lẽ mình vẫn luôn hiểu lầm, thật ra Từ Lỗi đối xử đặc biệt với mình chỉ vì tình bạn thân thiết từ nhỏ đến lớn mà thôi. Cậu buồn bã mất mát, cho dù Từ Lỗi mỗi cuối tuần đều gửi thư cho cậu, cậu cũng không muốn để ý đến nữa, cũng không nhanh chóng hồi âm.

Mà trong lúc này, cậu lại gặp được Trần Liệt. Người nọ cũng giống như tên của hắn, giống hệt như một ngọn lửa.

Để quên đi mối tình đầu, Bạch Lộ Dương lên mạng tìm địa chỉ của Gay bar ở thành phố G, định mặc kệ ra sao thì ra tìm đại một người đàn ông. Không ngờ, sau khi đi vào, lúc thật sự có đàn ông đến gần dây dưa, cậu lại rút lui, sợ đến mức không biết làm thế nào cho phải.

Cuối cùng vẫn là ông chủ Trần Liệt của GAY bar ra tay giúp đỡ, cậu mới tránh được một kiếp. Vào lúc đó, cậu cũng không biết, người đàn ông cười lên trông thật bất lương này, lại là tên thủ lĩnh đầu gấu ở khu phố này. Cậu chỉ biết rằng, khi người đàn ông này nhìn thẳng vào mắt mình, giống như ngọn lửa mãnh liệt có thể thiêu cháy hết thảy mọi thứ.

Trần Liệt không giống với bất kì người nào cậu từng biết, trên người hắn mang theo khí thế ngang ngược, nhưng lời nói cử chỉ lại lịch thiệp lễ độ, Bạch Lộ Dương biết, hắn là kẻ xấu. Bọn họ căn bản là người của hai thế giới khác nhau, nhưng điều đó lại khiến cho đối phương tăng thêm vài phần thần bí, càng muốn tiếp cận đối phương hơn. Đều nói đàn ông không xấu, phụ nữ sẽ không yêu, không ngờ GAY cũng thế, cậu rất nhanh đã quên đi tổn thương do tình đầu tan vỡ, mà mê muội người đàn ông này.

Nửa năm qua đi, hai người rơi vào lưới tình. Bạch Lộ Dương cũng dần dần nhận ra, thân phận của Trần Liệt cũng không chỉ đơn giản là ông chủ của một GAY bar như vậy. Nhưng Trần Liệt lại bảo bọc cậu rất

tốt, vừa không nói cho cậu biết việc làm ăn của mình, vừa không để cho những người xung quanh hắn biết đến sự tồn tại của Bạch Lộ Dương.

Tuy rằng thời gian hai người gặp mặt không nhiều lắm, nhưng mỗi lần gặp lại luôn rất ngọt ngào. Bạch Lộ Dương tin rằng, người này chính là tình yêu kiếp này của mình, dù cho sau đó Từ Lỗi có ý đồ cản trở, còn ầm ĩ đến cả người nhà của cậu, nhưng cậu cũng chưa bao giờ muốn buông tay mối tình này.

Cho đến hôm đó, Trần Liệt cả người là đầy máu gõ cửa nhà cậu. Cậu mới biết, thì ra người yêu của mình là đại ca khu Bắc, lại còn là một trùm buôn ma túy lớn. Nhưng chuyện đã đến nước này biết thì có thể làm gì? Cậu chỉ mong cho người yêu mình có thể tránh được một kiếp. Dù sao anh ấy cũng là người mình yêu nhất!

Nhưng, Từ Lỗi xông vào, Bạch Lộ Dương biết, anh ta nhất định là tới bắt Trần Liệt. Cậu cũng biết, vài năm gần đây biểu hiện của Từ Lỗi càng ngày càng rõ ràng, anh ta yêu mình.

Bạch Lộ Dương dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh, trước kia anh sẽ không bao giờ để cho cậu thất vọng, nhưng lúc này anh ta lại nhẫn tâm, mặc kệ cậu đau khổ cầu xin, mang Trần Liệt sớm đã bị thương nặng đến hôn mê đi. Lại một lần, Từ Lỗi phản bội cậu. Cậu biết, Từ Lỗi làm vậy nhất định là vì diệt trừ tình địch của mình. Anh ta làm như vậy, cả đời này cũng sẽ không nhận được sự tha thứ của cậu, cả đời này cũng sẽ không chiếm được trái tim của cậu!

Mà tình yêu của anh ta dành cho cậu, liền trở thành thứ vũ khí sắc bén để cậu trả thù!

Sau khi Trần Liệt chết đi, Bạch Lộ Dương từng một lần muốn tự tử. Thời gian trôi qua, tâm trạng của cậu cũng dần dần bình phục. Hận thù với Từ Lỗi cũng dần dần phai nhạt, chỉ là đối với sự dây dưa đau khổ của anh ta, cậu cảm thấy thật phiền, nhìn thấy anh ta sẽ khiến cậu nhớ lại cái chết của Trần Liệt. Cậu lại nhịn không được dùng lời nói ác độc nhất để làm tổn thương đối phương, trả thù đối phương. Tuy rằng cậu không thể tha thứ cho Từ Lỗi, nhưng tình cảm từ nhỏ đến lớn của hai người, cậu cũng không thể nói muốn vứt bỏ liền có thể vứt bỏ được. Cậu sẽ mãi ghi nhớ cậu trai rạng rỡ như ánh mặt trời nhà bên đã chủ động chơi đùa với mình ngày đó, cũng sẽ mãi nhớ rõ trong mùa đông tháng chạp, anh ta đã vì mình mà lội xuống dòng sông lạnh như băng để mò cá.

Cậu hận anh ta, đồng thời cũng biết ơn anh ta. Có lẽ đối hai người mà nói, vĩnh viễn không gặp lại mới là tốt nhất, không gặp lại, mới không có tổn thương.

……

Bạch Lộ Dương sống ở vùng ngoại ô, nơi góc đường vốn có một nhà sách, đáng tiếc xây ở đây chả có ma nào ghé vào, nên gần đây được sửa thành một ngôi miếu.

Hôm ấy, cậu gặp bà Lâm ở lầu trên. Người ở khu nhà này đều biết, quan hệ giữa bà Lâm với chồng bà không được tốt, thường xuyên cãi nhau, hình như là vì chồng bà có người khác bên ngoài. Ông Lâm là quan chức cấp cao trong Chính phủ, để tỏ vẻ mình đây thanh liêm, ông ta để cho vợ mình sống trong căn hộ cũ nát này, nhưng lại mua cho tiểu tam (người thứ ba) một căn nhà xa hoa. Ông ta bỏ bê vợ mình ở bên ngoài ăn chơi sung sướng, cả ngày không có ở nhà. Mỗi lần gặp bà Lâm, bà luôn mặt ủ mày chau, gương mặt vốn đã đầy nếp nhăn thoạt nhìn quả thật chả khác gì trái khổ qua.

Nhưng hôm nay nhìn thấy bà Lâm, bà lại vô cùng rạng rỡ, nhìn người trẻ đi mười tuổi. Bạch Lộ Dương thuận miệng lên tiếng chào hỏi: "Bà Lâm, gần đây đẹp rất nhiều nha."

Bà Lâm cười "Ha hả" không ngừng: "Chẳng qua là, cái miếu Tiêm Vân mới xây ở góc đường thật sự quá linh nghiệm, ta cầu Diêu Tiên trong miếu cho ta trở lại tuổi xuân, không đến mấy ngày, ta quả thật là càng ngày càng trẻ ra!"

Bạch Lộ Dương tùy tiện qua loa một câu liền xuống lầu, ai mà tin cầu thần có thể làm cho người ta trẻ lại chứ? Chắc là bà Lâm đi chỉnh sửa sắc đẹp, rồi tiêm Hyaluronic Acid (1) thôi?

Một tuần sau, Bạch Lộ Dương lại gặp được bà Lâm, lúc này đây cậu thật sự sửng sốt. Bà Lâm thoạt nhìn như chỉ mới vừa đôi mươi! Bà gặp người nào cũng đều khoe rằng Diêu Tiên linh nghiệm, bây giờ bà đã khôi phục vẻ đẹp thời thanh xuân, cho dù tên ma quỷ kia không hồi tâm chuyển ý, bà cũng chẳng cần, dù sao bây giờ người xếp hàng theo đuổi bà có cả đống.

Trong khu phố càng ngày càng có nhiều người truyền tai nhau chuyện Diêu Tiên hiển linh. Bạch Lộ Dương cũng động tâm, nếu Diêu Tiên thật sự có thể làm cho bà Lâm hoa tàn ít bướm kia trở lại tuổi xuân, vậy phải chăng cũng có thể làm cho người ta cải tử hồi sinh?

Cậu biết này ý nghĩ này vô cùng vớ vẩn, nhưng nếu thật sự có thể thực hiện được nguyện vọng của mình, cậu nguyện dâng lên tất cả những gì mình có!

……..

Người trông miếu liếc nhìn Thánh giao trên mặt đất nói: "Diêu Tiên đã đồng ý với con, nhưng mà sau khi chuyện thành rồi, con phải mang thứ quý giá nhất của mình ra để tạ ơn."

Từ Lỗi gật đầu, đem tiền hương khói bỏ vào thùng công đức, xoay người rời đi. Đúng lúc bỏ qua Bạch Lộ Dương đang vào cửa, hai người cũng không nhìn thấy nhau.

Bạch Lộ Dương đốt hương cắm vào lư hương, thành tâm quỳ lạy: "Cầu xin Diêu Tiên thực hiện nguyện vọng của con, xin cho người yêu của con trở về bên con. Nếu như Diêu Tiên thực hiện được nguyện vọng của con, con nguyện dùng tất cả để báo đáp."

Nói xong, cậu liền xin keo.

Vẻ mặt người trông miếu vẫn không chút thay đổi, chỉ liếc nhìn khối keo trên đất, nói ra một câu giống y như đúc lúc nãy: "Diêu Tiên đã đồng ý với con, nhưng sau khi chuyện thành công rồi, con phải mang thứ quý giá nhất đến để tạ ơn."

Bạch Lộ Dương mừng như điên, nếu Trần Liệt thật sự trở về, muốn cậu lấy thứ gì để đổi cậu cũng đều nguyện ý!

Đợi Bạch Lộ Dương đi, người trông miếu rút hương ra khỏi lư hương vứt đi. Lầm bầm nói với không khí: "Cải tử hồi sinh, là vi phạm thiên lí tuần hoàn. Vì sao lại đồng ý hắn?"

Trong không khí truyền đến một giọng nói mơ hồ: "Nhân sinh bát khổ, ngoại trừ Lão khổ, thất khổ khác đều đã tụ hết trên người hắn, ha ha, tốt lắm, ta thích."

Người trông miếu bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Ngươi đấy."

……..

Bạch Lộ Dương về đến nhà, phát hiện ra một chuyện khiến cậu vô cùng khiếp sợ, Trần Liệt vậy mà lại đang ở nhà chờ cậu. Đối phương nhìn cậu, vẻ mặt do dự, muốn nói lại thôi. Nhưng lúc này Bạch Lộ Dương đã không còn chú ý đến bất cứ điều gì, cậu vẫn đang mừng như điên, đắm chìm giữa niềm vui sướng và hạnh phúc dạt dào, nhào vào lòng đối phương.

"Anh đã trở lại thật rồi…"

……..

Suy nghĩ của tác giả:

JJ bị rút khiến tôi khóc không ra nước mắt.

Tôi vẫn thắc mắc sao hôm qua bình luận lại ít vậy? Kết quả hôm nay vừa rời giường thì thấy, mk! Bình luận từ khoảng 10 giờ đến 1 giờ đều bị rút hết rồi, bây giờ mới khôi phục lại.

Cẩu huyết thần mã, tôi mới không thèm thừa nhận, tôi nhấn mạnh, tôi mới là chúa tể!!

Nhai Xế: Hừ! Ta mới là diễn viên, vì sao hôm nay ta không được lên sân khấu?

Diêu Nhiếp thủ chống nạnh đứng như cái com-pa: "Đừng cố gắng dời đi tầm mắt của quần chúng làm gì. Nói mau! Anh gần đây trà không nhớ cơm không màng là vì con hồ ly tinh nào?!"

Nhai Xế: "Bảo bối nhi, ta thật sự không có… Ta là.. Tác giả bảo là không thể nói trước."

Diêu Nhiếp: "Hừ! Anh cứ giấu đi, đêm nay đừng mong ngủ cùng tôi!"

Nhai Xế: "Bảo bối nhi, em nghe ta giải thích…"

89. Chương 16-4

Từ Lỗi cảm thấy những ngày này quả thật là vô cùng khổ sở.

Hôm đó, đồng nghiệp thấy anh gần đây tinh thần không được tốt, tâm trạng u uất, liền giới thiệu anh đến miếu Tiêm Vân cầu nguyện. Nói rằng Diêu Tiên ở đó vô cùng linh nghiệm, tuy không phải ai đi cầu xin ngài cũng đều đồng ý, nhưng chỉ cần đã đồng ý, thì nhất định sẽ linh nghiệm.

Từ Lỗi từ trước đến giờ cũng không tin vào mấy thứ quái lực loạn thần gì đó. Nhưng người đã đi đến đường cùng, thường sẽ cần một chút gì đó để ký thác tinh thần. Anh liền ôm ý nghĩ như vậy đi vào miếu Tiêm Vân trong truyền thuyết kia.

Làm theo hướng dẫn của người trông miếu, anh dâng hương sau đó bắt đầu cầu nguyện trước tượng thần. Từ Lỗi chú ý đến tạo hình của Diêu Tiên, không giống với những tượng thần bình thường hay thấy. Cho dù nhìn thế nào, thì cũng thấy giống một con thằn lằn, chẳng qua là có mặc quần áo, mà cái đuôi lại giống diều hâu (Diêu Ưng), có lẽ danh hiệu Diêu Tiên cũng là từ đây mà ra?

Người trông miếu cúi đầu, nhưng lại biết rõ nhất cử nhất động của Từ Lỗi, ông ta trầm giọng cảnh cáo: "Không nên làm những chuyện khiến thần linh tức giận!"

Từ Lỗi vội chuyển tầm mắt, bắt đầu cầu nguyện: "Cầu xin Diêu Tiên thực hiện nguyện vọng của con, con hy vọng người con yêu cũng yêu con." Nói xong, dưới sự hướng dẫn của người trông miếu, anh xin keo.

Người trông miếu liếc mắt nhìn anh: "Diêu Tiên đồng ý với con, nhưng sau khi chuyện thành công, con phải mang thứ quý giá nhất đến để tạ ơn."

Từ Lỗi cũng không biết anh bây giờ có tính là hoàn thành tâm nguyện rồi không. Bởi vì Bạch Lộ Dương đúng là đang nằm trong vòng tay anh, dùng ánh mắt say đắm mà anh luôn tha thiết ước ao để nhìn anh. Chỉ là, trên thực tế Lộ Dương cũng không phải là đang nhìn anh, mà là nhìn trùm ma túy —— Trần Liệt!

Hôm ấy, sau khi anh ra khỏi miếu Tiêm Vân không bao lâu, thì đột nhiên cảm thấy đầu choáng mắt hoa, chỉ chốc lát sau liền mất đi ý thức. Khi anh tỉnh lại, lại phát hiện ra mình bỗng dưng ở trong nhà của Lộ Dương một cách khó hiểu.

Lúc đầu, anh có chút vui sướng. Chẳng lẽ Lộ Dương thấy mình té xỉu ven đường, nên mang mình đến đây? Nói như vậy, thì thật ra cậu ấy vẫn có tình cảm với mình.

Nhưng ngay sau đó, anh liền nhận ra sự việc có chút bất thường. Bởi vì xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, anh nhìn thấy được diện mạo của chính mình. Không! Gương mặt này, cơ thể này rõ ràng là của Trần Liệt! Không đợi anh suy nghĩ sâu thêm để biết rõ bây giờ rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, cửa phòng đã bị mở ra, sau đó, Bạch Lộ Dương bước vào. Trong nháy mắt khi cậu ấy nhìn thấy anh, vẻ mặt mừng rỡ đến phát cuồng đó đã khiến cho Từ Lỗi biết được, không phải là mình hoa mắt, xem ra trong mắt Bạch Lộ Dương, anh quả thật chính là Trần Liệt. Bởi vì, chuyện cho đến bây giờ, anh sao có thể nhận được sự "đón tiếp" cỡ này từ Lộ Dương chứ?

Những ngày như thế quả thật chính là dày vò, anh không thể ra khỏi cửa, bởi vì anh bây giờ đang mang gương mặt của tội phạm bị tử hình. Tuy rằng Trần Liệt đã chết, nhưng hắn chết cách đây không lâu, ảnh chụp cũng có trên bản tin, đúng là nổi bần bật. Nếu bị người ta phát hiện hắn sống lại, khó mà đảm bảo sẽ không xảy ra những chuyện rối rắm gì. Ít nhất cũng phải đợi thêm một thời gian nữa, chuyện này bị mọi người lãng quên, anh mới có thể tự do đi ra ngoài.

Mỗi ngày, anh đều đợi trong căn nhà nhỏ của Lộ Dương, chờ đối phương trở về. Nhìn ảnh chụp của cậu ấy với Trần Liệt trong phòng, còn có tất cả đồ vật trong nhà, mỗi một nơi trong căn nhà đều lộ ra không khí thân mật giữa hai người. Điều này khiến cho Từ Lỗi sắp nghẹt thở mất.

Càng khiến cho anh chịu không nổi đó là, Lộ Dương coi anh là Trần Liệt, nhưng anh lại không dám nói cho Lộ Dương biết chân tướng. Thứ nhất, anh sợ lại làm tổn thương đối phương; thứ hai, cho dù quan hệ thân mật này chỉ là ảo giác, anh cũng không nỡ phá vỡ nó.

Nhưng, mỗi khi Lộ Dương ngọt ngào nói về những chuyện trước đây giữa cậu ấy và Trần Liệt cho mình nghe, tim mình như bị đao cắt, chỉ có thể dùng lí do mất trí nhớ để bào chữa. Nhưng cũng vì thế, Lộ Dương vì "khôi phục trí nhớ" cho anh, lại càng cẩn thận tái diễn những chuyện ngọt ngào đã qua giữa cậu ấy và Trần Liệt hơn lúc đầu.

Tuy người yêu ở ngay trong ngực, nhưng cậu ấy nhìn không phải là mình. Đau khổ như thế so với chuyện cầu mong mà không được lúc trước, lại chỉ có hơn chứ không hề kém.

Càng làm Từ Lỗi cảm thấy hoảng hốt hơn chính là, anh nhận ra Lộ Dương đang già đi rất nhanh.

Lúc đầu, Từ Lỗi chỉ nghĩ cậu bởi vì chuyện của Trần Liệt nên khá tiều tụy mà thôi, nhưng mới chỉ hơn hai mươi tuổi, mà đã có nếp nhăn nơi khoé mắt. Sau hai tuần, cậu đã già đi trông thấy, thoạt nhìn giống như là đã trung niên bốn mươi tuổi rồi.

Thay đổi rõ ràng như vậy, nhưng bản nhân Lộ Dương hình như không hề phát hiện ra. Nhưng Từ Lỗi lại vô cùng lo lắng và sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như thế, sau một tháng, Bạch Lộ Dương nhất định sẽ già cả mà chết.

……

Diêu Nhiếp không bao giờ lo lắng Nhai Xế trật đường rây (ngoại tình)…. Thứ nhất, anh từng nghe Tiểu Đào đề cập qua, Long tộc bọn họ đều tòng nhất nhi chung (chung thủy) cả. Tuy cách tìm bạn đời hơn phân nửa là bằng trực giác, nhưng chỉ cần xác định rồi thì sẽ không thay đổi nữa. Cho dù là mấy ngàn năm, hơn vạn năm cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.

Thứ hai, cái tên Nhai Xế này tuy diện mạo không chê vào đâu được, cho dù bước vào giới người mẫu thời trang cũng có thể nổi đình nổi đám. Nhưng mà tính cách của hắn, chẳng những kiêu ngạo ương ngạnh, lại còn cuồng vọng, biệt nữu, lòng dạ hẹp hòi, thích ghi hận không đắc tội với người khác là đã may mắn lắm rồi, ai mà dám thích hắn chứ?

Thế nên, từ trước đến giờ Diêu MC đều rất yên tâm với bạn đời của mình.

Nhưng mà biểu hiện gần đây của Nhai Xế lại có chút khác thường, có đôi khi sẽ ngẩn người thất thần. Khiến cho Diêu Nhiếp vốn có đủ tin tưởng với bạn đời của mình, cũng khó tránh khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ tên này ngoại tình thật sao?

Hôm nay là cuối tuần, Diêu Nhiếp làm một bàn toàn là món ngon sở trường rồi gọi Nhai Xế đến dùng cơm.

Nhai Xế nhìn thấy thức ăn trên bàn hiển nhiên là long tâm đại duyệt. Diêu Nhiếp ở bên hắn lâu vậy rồi, đương nhiên có thể nhận ra: "Thế nào, toàn bộ thức ăn hôm nay đều là món anh thích ăn cả đấy."

Nhai Xế thích ăn cái gì? Ngoại trừ thích "Ăn" Diêu Nhiếp ra, thì còn thích ăn hải sản nữa. Nào là tôm hùm, ốc vòi voi, cua, tôm không phải đồ đắt tiền thì không ăn. Làm cho Diêu Nhiếp đau lòng muốn chết, ngẫm lại còn có căn hộ đã vay gần hai mươi năm nay, cơ mà nếu không bỏ tiền thì làm sao bắt được sói chứ..à, là chó săn mới đúng. Diêu Nhiếp khẽ cắn môi, đêm nay làm một bàn tiệc hải sản thật hoành tráng.

"Gần đây thấy anh ăn uống không ngon miệng, cũng không thể không ăn gì được, cứ trà không nhớ cơm không màng như vậy suốt, em còn nghĩ là anh đang nhớ ai đó." Diêu Nhiếp ám chỉ, muốn nhử Nhai Xế nói ra.

Không ngờ Nhai Xế lại gật đầu thừa nhận: "Ừ."

"Cái gì?!" Giọng Diêu Nhiếp vút lên tận quãng tám. Sau đó cũng tự nhận thấy là mình phản ứng hơi quá khích, vội ho khan một tiếng, giảm bớt xấu hổ.

Nhai Xế nhìn thoáng qua tôm hùm không hề động đậy. Diêu Nhiếp tự giác cầm lấy tôm hùm bóc vỏ ra cho hắn, anh cảm thấy số mình thật khổ, sao lại tìm một đại lão gia như thế này làm người yêu cơ chứ? Nhìn lão Tứ nhà người ta xem, vào phòng bếp ra phòng khách. Aiz, đúng là số mệnh mà. =")

Suy tính nhiều ngày như vậy, cuối cùng anh vẫn quyết định nói ra những nghi ngờ trong lòng mình với người yêu, Nhai Xế vừa hài lòng nhìn Diêu Nhiếp "phanh thây" con tôm hùm to oành kia, vừa mở miệng nói: "Lần trước đi vào giấc mộng của em, sau đó ta đuổi theo tên đạo sĩ kia nhớ không? Giữa đường lại

bị người ta dùng ám khí cản trở. Tuy ta chỉ nhìn thấy bóng dáng thoáng qua của người nọ, nhưng ta cảm thấy hắn hình như là đệ đệ nhỏ nhất của ta—— Tiêu Đồ."

Diêu Nhiếp ngừng tay, giương mắt nhìn Nhai Xế: "Anh mấy hôm nay đều suy nghĩ về chuyện này đó hả? Vì sao không sớm nói cho em biết?"

Nhai Xế dùng ánh mắt ý bảo Diêu Nhiếp tiếp tục bóc rồi nói: "Chuyện lần này ta cảm thấy có liên quan đến mấy sự việc xảy ra trước đây. Thậm chí, ta còn cảm thấy, có lẽ bắt đầu từ khi em đi vào Hải Nhãn, nuốt phải linh cốt của Lưu Bá Ôn rồi giải thoát cho ta, hoặc là sớm hơn thế nữa, âm mưu này đã sinh ra rồi."

Diêu Nhiếp lấy thịt tôm hùm đã bóc trắng nõn bỏ vào bát cho Nhai Xế rồi hỏi: "Động cơ là gì?"

Nhai Xế gắp lấy thịt tôm mà lang thôn hổ yết, vừa bớt thời gian để trả lời: "Ta không biết, dù sao thì chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt đẹp gì. Lấy sinh hồn (hồn sống) của con người, hơn nữa còn bắt lấy nhiều hồn phách như vậy, có lẽ chuyện mà hắn hoặc bọn chúng đang làm nhất định là chuyện lớn nghịch thiên. Nói thật ra, tuy quan hệ giữa ta và người trong nhà không được tốt lắm, nhưng ta cũng không muốn chủ mưu đứng sau màn lại là đệ đệ của ta."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Cho nên anh vẫn không nói cho em biết là vì còn chưa chắc chắn đúng không? Nhưng mà, em cảm thấy nếu chuyện này ầm ĩ như vậy, Hình trinh U đội nhất định là có thông tin gì đó, em cứ cảm thấy những tên ở Trung đoàn luôn luôn thần thần bí bí, luôn luôn xuất hiện một cách bất ngờ. Chẳng phải họ ở thủ đô sao? Không có chuyện gì thì sao cứ chạy đến chỗ chúng ta chứ? Bọn họ nhất định biết chút gì đó. Nhưng mà khó moi được tin gì từ cái tên đội trưởng hồ ly già đời kia lắm. Hay là, ngày mai em đến hỏi Cao Đại Toàn, đều là thân thích với nhau hẳn là tương đối dễ nói chuyện."

Nói xong, Diêu Nhiếp lấy con cua còn nguyên bỏ vào bát Nhai Xế: "Tốt rồi, anh bây giờ có thể yên tâm ăn được rồi chứ gì?"

Nhai Xế lắc đầu: "Bóc vỏ."

Diêu Nhiếp nổi điên: "Mk! Có cần ông đây nhai nát rồi đút tận miệng cho anh luôn không?!"

Nhai Xế gật đầu: "Cũng có thể."

Diêu Nhiếp thật sự nổi điên: "Có thể em gái anh í!"

……

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay không dừng ở điểm mấu chốt, thế nào, tôi hoàn lương rồi đúng không?

Khổ sở của cái đôi Từ Lỗi, Bạch Lộ Dương này còn tiếp tục có chiều hướng đi xuống nữa. Cái loại cẩu huyết lâm đầu (máu chó đầy đầu cẩu /gǒu/:chó) í…

Diêu Nhiếp: khấu huyết lâm đầu (khấu /kòu/: giằng lại, bắt dẫn, úp, chụp, trừ,… t nghĩ là úp máu lên đầu) được dùng như thế là sao?

Nhai Xế: Hôm nay ta với bảo bối nhi cuối cùng cũng có cảnh, nhưng tại sao, hai kẻ qua đường Giáp và Ất kia lại có nhiều đất diễn hơn bọn ta chứ?

Tác giả: Long tử điện hạ ngài bớt giận, chương sau đất diễn đều là của các vị.

Nhai Xế: Ngươi chắc chứ?

Tác giả: …. Có lẽ, đại khái…

Tiện thể nói luôn, 9h tối nay tôi sẽ up kết thúc của otaku, đồng chí nào muốn lưu trữ xin mời dời bước qua xem thử nhé.

90. Chương 16-5

"Đây đã là người thứ ba trong tháng này rồi, nhưng chúng ta lại không hề có tiến triển gì, thậm chí ngay cả một bước đột phá cũng không nốt!"

Trong phòng họp, Cao Đại Toàn đang phát máy chiếu. Trên màn hình lớn đang hiển thị tư liệu của nạn nhân trong sự việc mới nhất.

"Có khi nào hướng điều tra của chúng ta đã sai ngay từ đầu rồi không? Có lẽ đối phương cũng không sử dụng Mao Sơn đạo thuật." Daniel đến đây đã hơn nửa năm, đã có thể giao tiếp tiếng Trung khá lưu loát với mọi người.

Nạp Tạp phản đối: "Không, tôi cảm thấy hướng đi này không sai. Trụy hồn đà, Phân phách châm, Dẫn hồn hoa đều là pháp khí chuyên dụng của Mao Sơn đạo thuật."

Tam Vô cũng bắt đầu hoài nghi: "Có lẽ hung thủ chỉ là muốn đánh lạc hướng chúng ta mà thôi."

Nạp Tạp vẫn kiên trì: "Không, những pháp khí này nếu không phải là kẻ có nghiên cứu chuyên sâu đối với Mao Sơn đạo thuật thì căn bản sẽ không biết được. Ít nhất kẻ này với Mao Sơn đạo thuật có một hiểu biết nhất định."

Lạc Đan Thanh cũng bày tỏ thái độ: "Tôi cũng cho rằng chuyện này có liên quan đến Mao Sơn đạo thuật."

Daniel nhún vai: "Được rồi, mọi chuyện lại trở về bước khởi đầu. Bây giờ nên tiến hành như thế nào đây?"

Nạp Tạp nói: "Cũng không nhất thiết. Chúng ta chỉ cần tỉ mỉ dựa theo những điểm chung của ba người chết kia là có thể phát hiện ra, bọn họ đều sinh vào năm âm tháng âm ngày âm. Đây tuyệt đối không phải là trùng hợp, mà là hung thủ cố tình lựa chọn nạn nhân. Mấu chốt ở chỗ, hắn làm sao biết được ngày tháng năm sinh của người chết chứ?"

Tam Vô nghĩ ra trước tiên: "Có thể xâm nhập vào hệ thống mạng lưới an ninh, rồi tìm thấy ngày sinh của toàn bộ dân cư trong thành phố chúng ta!"

Cao Đại Toàn ngay lập tức phủ định ý kiến này cậu: "Không thể, dân cư ở thành phố G có gần 1500 vạn, chẳng lẽ tên tội phạm sàng lọc từng người một rồi lại chuyển đổi thành ngày tháng năm sinh sao? Cho dù tên tội phạm đó là một cao thủ về lĩnh vực máy tính, hắn tự thiết kế ra một chương trình tự động sàng lọc ngày tháng năm sinh theo yêu cầu, vậy còn giờ sinh thì sao? Trên hồ sơ hộ gia đình làm gì có. Hơn nữa nước ta vì tạo điều kiện cho con em đến trường, có rất nhiều người sẽ sửa đổi ngày sinh của trẻ. Dùng phương pháp này để tra tìm hiển nhiên là không chuẩn xác lắm."

Nạp Tạp đồng ý: "Tôi cũng đồng ý với quan điểm của Cao đội phó. Cho nên chúng ta bây giờ phải nghĩ xem, ở nơi nào sẽ cần dùng ngày tháng năm sinh?"

Lạc Đan Thanh ngay lập tức nghĩ đến: "Chỗ thầy bói."

Tam Vô cũng nghĩ ra: "Miếu thờ!" Tại Vân Thiên cung, cậu cũng hỏi không ít ngày sinh tháng đẻ của người khác.

Cao Đại Toàn phân công nhiệm vụ: "Tam Vô và Daniel nhanh chóng mở cuộc điều tra các miếu thờ trong thành phố đi." Nói xong lại quay sang nói với Nạp Tạp: "Cậu với Diêu MC hợp tác thế nào rồi?"

Nạp Tạp bất đắc dĩ cười cười: "Bọn họ dường như không muốn phối hợp lắm."

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu. Nhai Xế bá đạo, ham muốn độc chiếm rất mãnh liệt, căn bản là không muốn Diêu Nhiếp với Nạp Tạp có bất kỳ tiếp xúc gì, chứ nói chi đến phối hợp.

Cao Đại Toàn thở dài: "Được rồi, tôi sẽ làm công tác tư tưởng cho bọn họ. Cậu cứ bắt tay vào nghiên cứu xem rốt cuộc trận pháp này có mục đích gì trước đi, như vậy chúng ta mới có thể phá giải được mục tiêu."

Sau cuộc họp, bọn họ đại khái cũng đã tìm ra hướng điều tra. Thành phố G tuy lớn, nhưng miếu thờ lại không nhiều lắm, cho nên công tác điều tra cũng không khó khăn gì lắm.

Vừa mới đi ra khỏi phòng họp, Tiểu Đào liền giao cho Cao Đại Toàn một tập tài liệu.

Cao Đại Toàn nhận lấy lật ra: "Mất tích tập thể?"

Tiểu Đào nói: "Phần tài liệu này đội hình sự số 2 vừa mới đưa sang, bảo là chính thức chuyển giao qua cho chúng ta. Dân cư ở khu phố nhỏ này, một tuần nay đã có tám người mất tích rồi."

Lạc Đan Thanh nhận lấy tài liệu từ tay Cao Đại Toàn nhìn chăm chăm: "Khu phố này rất gần với căn hộ của chúng tôi."

……

Khâu Tiểu Thần dạo này đều ở nhà Ngụy Kinh Hồng, nhóc không dám về nhà, chỉ có ở đây nhóc mới cảm thấy an toàn.

Bởi vì chuyện lần trước, bố mẹ nhóc mới bắt đầu lo lắng cho con mình. Nhưng bọn họ cũng không tin trong nhà có ma quỷ quấy phá gì, chỉ cảm thấy con trai có lẽ vì quá cô đơn, nên mới bịa ra lời nói dối như vậy để khiến bố mẹ chú ý mà thôi. Đương nhiên, bọn họ đều là người bận rộn, căn bản không có thời gian để chăm lo cho con cái, cho nên bọn họ lại mời một bảo mẫu trẻ tuổi và hai vệ sĩ về cho Khâu Tiểu Thần.

Nhưng Khâu Tiểu Thần không thích một chút nào, những người này chả giống đến để chăm sóc cho mình tí nào, ngược lại cứ như là đến để giám sát mình í. Hơn nữa, trải qua một đêm khủng khiếp kia, nhóc bây giờ bắt đầu sợ hãi phòng tắm trong nhà, cũng rất sợ không khí quá mức yên tĩnh.

Cuối cùng cũng không cưỡng lại được sự cầu xin của con trai, ông bà Khâu đành phải nhờ cậy Lạc Đan Thanh chăm sóc cho con trai họ thật tốt. Đương nhiên, chi phí chăm sóc cũng sẽ không ít. Bọn họ thậm chí còn đề nghị cho mời hai bảo mẫu và hai vệ sĩ cùng sang. May mắn thay, căn hộ nhỏ của Tam Vô dù thế nào cũng không thể chứa được nhiều người như vậy, hơn nữa cậu chủ nhỏ nhà họ Khâu cũng không thích như thế. Lúc này mới chịu thôi.

Ngày hôm đó, hai đứa nhỏ dậy thật sớm đón xe buýt đến trường. Ngụy Kinh Hồng thông minh trước tuổi, lại vô cùng độc lập. Tuy mới bảy tuổi, nhưng đã có thể tự mình đến trường, không cần người lớn phải đưa đón.

Miền nam vào mùa mưa luôn luôn mù sương. Trẻ con ở Trung Quốc rất là đáng thương, mà những đứa trẻ học ở trường trọng điểm lại càng đáng thương hơn. Mới hơn sáu giờ, trời vẫn còn tối, bọn trẻ đã phải đi học rồi.

Khâu Tiểu Thần vẫn còn chưa tỉnh ngủ, nhóc dụi dụi mắt. Lúc này, dưới ánh đèn đường lờ mờ, xe buýt phá tan làn sương mù màu xám, chậm rãi mở cửa ra.

Hôm nay xe buýt đến sớm hơn ngày thường một chút, Ngụy Kinh Hồng dắt tay Khâu Tiểu Thần, đem Khâu Tiểu Thần đang mơ mơ màng màng buồn ngủ kéo lên xe buýt.

Ngụy Kinh Hồng lấy thẻ xe buýt ra đang định đục lỗ, thì lại phát hiện chiếc xe này căn bản không có thùng bỏ tiền, lại càng không có máy đục lỗ. Nó hơi sửng sốt, rồi bỗng cảm thấy tay của Khâu Tiểu Thần lạnh toát, còn run rẩy khe khẽ.

Nó quay đầu lại định hỏi làm sao đấy, Khâu Tiểu Thần vẫn không nói một tiếng, cuống quít kéo nó xuống xe.

Sau khi hai đứa xuống xe, xe buýt liền lao vút đi. Ngụy Kinh Hồng nhìn thoáng qua chiếc xe, phát hiện xe này không giống bình thường lắm, cũng không hề có logo của công ty. Mà những người trên xe cũng đều chậm rãi quay đầu lại nhìn hai đứa. Người ở trong đó không nhiều lắm, trừ lái xe, thì đại khái chỉ có khoảng mười người. Có vài gương mặt nhìn rất quen mắt, Ngụy Kinh Hồng đoán bọn họ hẳn là người ở gần đây. Chẳng qua là sắc mặt của những người này đều trắng bệt được bao phủ bởi một lớp màu xám đen, trong con ngươi y hệt như không có sinh mệnh đờ đẫn vô thần.

Chân Khâu Tiểu Thần nhũn ra, ngã ngồi trên nền đường, cả người vẫn còn đang run lẩy bẩy.

Ngụy Kinh Hồng cố gắng ôm lấy Khâu Tiểu Thần còn cao lớn hơn cả mình vào trong lòng, vừa vỗ nhè nhẹ lên lưng nhóc, vừa an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, không có việc gì không có việc gì." Trên thực tế, nó căn bản là không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Ngụy Kinh Hồng nhẹ nhàng chậm rãi vỗ về cuối cùng cũng làm cho tâm trạng Khâu Tiểu Thần bình ổn trở lại. Vừa mới qua sáu giờ, trời vẫn chưa sáng, Khâu Tiểu Thần rất sợ hãi khung cảnh vừa tối đen vừa yên tĩnh thế này, nhóc có chút nức nở nói với Ngụy Kinh Hồng: "Quay về… Chúng ta quay về nhà trước đi."

Hai đứa nhóc đi về đến đầu ngõ của căn hộ, thì Ngụy Kinh Hồng lại thấy chiếc xe buýt mà hai đứa bình thường vẫn hay ngồi đang gầm rú lao đi bên cạnh. Hai tuyến xe chỉ cách nhau có ba phút, bây giờ vẫn còn là sáng sớm, có phải là quá thường xuyên rồi không?

……

Vào mỗi buổi sáng sau khi Lạc Đan Thanh gọi con trai thức dậy xong, sẽ làm luôn bữa sáng, rồi sẽ gọi Trầm Kinh Phàm ở cách vách kia rời giường, hai người sẽ cùng nhau ăn điểm tâm. Hắn thật sự rất thích công việc "gọi dậy" này, cũng không thể nói lên lý do tại sao, hắn lại có loại cảm giác muốn gần gũi với Trầm Kinh Phàm như vậy. Tuy giữa hai người mà nói chẳng qua chỉ là quan hệ hàng xóm với nhau mà thôi, nhưng bọn họ mỗi ngày đều cùng nhau ăn điểm tâm, buổi tối lại cùng nhau đi ăn tối. Sau khi ăn xong sẽ trò chuyện tán gẫu, xem ti vi, sẽ cùng bọn nhỏ chơi đùa một hồi, khoảng thời gian như vậy cho dù cho hắn một trăm vạn, hắn cũng không đổi.

Lạc Đan Thanh phiêu bạt khắp nơi nhiều năm như vậy, cuối cùng lại cảm nhận được cảm giác về nhà. Hắn vừa nấu cháo trứng muối thịt nạt, vừa ngâm nga một bài hát không đúng giai điệu. Mang theo ý nghĩ có chút ngọt ngào như vậy, có lẽ đã đến lúc xem xét ổn định cuộc sống rồi.

Cửa bị đá văng ra một cách thô lỗ. Lạc Đan Thanh không cần quay đầu lại cũng biết, nhất định là Trầm Kinh Phàm đến. Hắn cười nói một tiếng "Chào buổi sáng", lại hỏi: "Hiếm thấy nha, hôm nay sao lại dậy sớm vậy? Tôi không cần gọi đã tự rời giường rồi."

Trầm Kinh Phàm có thói cáu bẩn lúc mới rời giường rất nghiêm trọng, y sắc mặt không tốt ngồi trước bàn ăn, tức giận trả lời hắn: "Anh mới sáng sớm đã ở đây quỷ rống quỷ kêu rồi, người ta làm sao mà ngủ nổi nữa?" Cái căn hộ rách này đã cách âm kém rồi, người này lại còn sáng sớm đã hát cái bài hát phải gió kia, mọi người trong tòa nhà đều bị hắn đánh thức cả rồi.

Lạc Đan Thanh cười cười đặt bánh nướng lên bàn, cửa phòng lại mở ra lần nữa. Lần này là Ngụy Kinh Hồng và Khâu Tiểu Thần bước vào.

"Hai đứa sao lại quay về?"

"Chú ơi, vừa nãy trên xe buýt cháu nhìn thấy Lục Thanh. Cậu ấy còn vẫy tay với cháu nên cháu liền kéo Kinh Hồng xuống xe." Xem ra Khâu Tiểu Thần bị dọa không nhẹ.

……

Hai ngày nữa trôi qua, Bạch Lộ Dương rốt cuộc phát hiện ra sự thay đổi trên cơ thể mình, nhưng cậu ra dường như không quan tâm lắm. Từ Lỗi lại vạn phần lo lắng, không thể được! Nếu miếu Tiêm Vân có thể hoàn thành nguyện vọng của mình, vậy phải chăng mình có thể đi thử lại lần nữa, cầu Diêu Tiên giúp đỡ?

Cho dù là phải dùng thứ quý giá nhất của mình ra trao đổi!

……

Suy nghĩ của tác giả:

Chương này là sự chuyển đổi của một chương khác, câu chuyện này có liên quan đến câu chuyện ở trên đấy.

Nhai Xế lật bàn ( ) : Chẳng phải nói bọn ta là diễn viên trong chương này sao?! Tại sao một chút phân đoạn cũng không có?!

Nhai Xế: Chỗ nào đâu?!

Tác giả: Thì… Nạp tạp có nhắc đến các cậu đó thôi….

Ngụy Kinh Hồng ngoái mũi: Diễn viên hôm nay là tôi với bạn trai nhỏ của tôi nhá.

91. Chương 16-6

Diêu Nhiếp bên này đang định tìm Cao Đại Toàn để thương lượng, thì Cao Đại Toàn và Tiểu Đào bên kia đã tự mình đưa đến cửa. Còn mặt dày chọn ngay lúc sắp ăn tối để đến nữa chứ.

"Hai người sao không nói sớm, để tôi còn làm nhiều món ăn hơn." Diêu Nhiếp oán trách nói. Một Tiểu Đào thôi đã có sức ăn bằng ba người bọn họ rồi, chỉ mấy món ăn như thế này làm sao mà đủ?

Cao Đại Toàn lại rất khách sáo: "Chẳng qua là tôi sợ làm phiền hai người thôi."

Nhai Xế lạnh lùng liếc y một cái: "Thôi đi, có mà sợ nói cho bọn ta biết sớm, bọn ta sẽ ăn cơm tối trước mất." Hắn quay đầu lại bảo với Diêu Nhiếp đang định đi nấu thêm mì: "Được rồi, đừng vội. Với cái dạ dày của lão Ngũ, em có nấu nhiều hơn nữa cũng không đủ. Lão Ngũ, ngươi nên giảm béo đi thôi."

Tiểu Đào vốn còn đang gặm cái giỏ hoa quả, bởi vì Toàn Toàn đã dặn đi dặn lại là không được ăn hoa quả, hắn vẫn luôn nghe lời, chờ đến tận đây mới lấy cái giỏ hoa quả ra ăn. Vừa nghe Nhai Xế nói hắn béo, hắn lập tức dừng miệng, căng thẳng quay đầu lại nhìn Cao Đại Toàn: "Toàn Toàn, ta có béo không?"

Cao Đại Toàn quả thật chính là phụ huynh chiều hư con trẻ, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Tiểu Đào nói: "Sao lại thế được, cậu không hề béo chút nào. Thể trọng vừa đủ."

Diêu Nhiếp đảo trắng mắt, Cao Đại Toàn xứng đáng bị Tiểu Đào ăn cho thành ăn xin!

Lúc ăn cơm tối, Nhai Xế tinh mắt nhanh tay, trước tiên gắp cho mình và Diêu Nhiếp một bát đồ ăn đầy ụ, rồi cảnh cáo Thao Thiết nếu dám nuốt luôn bát đĩa, sẽ bẻ gãy răng của hắn, mọi người mới bắt đầu dùng cơm.

Bốn người vừa ăn cơm vừa thỉnh thoảng tán gẫu mấy câu, thật ra đều có suy nghĩ trong lòng, chỉ là tìm không ra cơ hội thích hợp để mở miệng.

Rốt cuộc cũng ăn xong cơm tối, Nhai Xế sai Cao Đại Toàn đi rửa bát, Diêu Nhiếp nhân cơ hội này tiến vào phòng bếp giả bộ giúp đỡ để hỏi thăm tin tức. Trong phòng khách chỉ còn lại hai anh em nhà họ Ngao, Thao Thiết nhìn thoáng qua Thất đệ đang nghiêm túc xem dự báo thời tiết, đúng lúc đối diện với ánh mắt Nhai Xế đột nhiên quét tới đây, bị ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn trừng trừng, Tiểu Đào liền cảm thấy như đứng đống lửa, như ngồi đống than, vụt đứng lên: "Ta, ta đi giúp Toàn Toàn rửa bát."

Nhai Xế ra lệnh: "Ngồi xuống!"

Thao Thiết đành phải miễn cưỡng ngồi xuống, nhất thời không khí có chút áp lực, làm hắn đứng ngồi không yên. Nói thật ra tuy Lão Thất nhỏ hơn hắn, nhưng hắn vẫn rất sợ người đệ đệ thô bạo này nha. Ô ô ~~, Toàn Toàn, ngươi muốn rửa đến khi nào hả, ta muốn về nhà

~~Hoàn toàn không có cảm giác với tiếng kêu cứu của người yêu, Cao Đại Toàn lúc này đang bàn luận vô cùng sôi nổi với Diêu Nhiếp.

"Hả? Có chuyện như vậy sao? Nói như vậy thì mấy sự việc này cũng có thể là từ tay Tiêu Đồ mà ra?"

Diêu Nhiếp nói: "Vẫn chưa thể xác định, Tiểu Thất nói hắn chỉ thấy bóng dáng thoáng qua của đối phương. Đúng rồi, bên các anh có tiến triển gì không?"

Cao Đại Toàn gật đầu: "Cũng có chút tiến triển. Xét thấy đối phương phải tìm được người có năm âm ngày âm tháng âm, hơn nữa hắn tìm không chỉ là một hai người, thế nên hắn nhất định phải thông qua một phương pháp đặc biệt để biết ngày tháng năm sinh của những người này. Người bình thường sẽ không biết ngày tháng năm sinh của người khác, ví dụ như cậu đây, nếu không phải đội trưởng đã từng hỏi em trai cậu ngày tháng năm sinh của cậu, thì chúng tôi cũng sẽ không biết được."

Diêu Nhiếp oán thầm, mk! Thì ra là bị em mình bán đứng, anh còn thắc mắc tại sao đám người kia lại biết ngày sinh của mình.

Cao Đại Toàn không hề biết hoạt động tâm lý của anh, nói tiếp: "Cho nên, chúng tôi thu hẹp phạm vi, đối phương phải làm việc ở những nơi như miếu thờ hay am ni cô, cũng có thể là thầy bói. Hơn nữa, vô cùng trùng hợp chính là, dạo gần đây ở khu phố Giai Nhạc liên tục xảy ra sự việc người dân mất tích. Mà những người mất tích này, có một điểm chung đó là, đều đã từng đến cầu Thần tại miếu Tiêm Vân ở khu phố bên cạnh. Cho nên, chúng tôi đã đem đối tượng điều tra sơ bộ phong tỏa trong miếu Tiêm Vân. Lạc Đan Thanh đang tiến hành giám sát nó."

Diêu Nhiếp gật đầu: "Ừm, có lý, hẳn không phải là trùng hợp rồi, chắc chắn miếu thờ này có điều cổ quái. Ngày mai sau khi tan tầm tôi với Tiểu Thất sẽ qua xem thử."

Cao Đại Toàn thấy thời cơ đã chín muồi, rốt cuộc cũng nói ra mục đích chính lần này: "Thật ra, mặc dù có Nhai Xế đi bên cạnh cậu, nhưng tình hình của cậu đang vô cùng nguy hiểm, cậu chẳng những sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, mà trên người lại còn có linh lực của Lưu Bá Ôn. Nếu cậu có thể hợp tác với Nạp Tạp, việc này sẽ dễ dàng giải quyết hơn, cậu ta dù sao cũng là chuyên gia về lĩnh vực này."

Diêu Nhiếp bất đắc dĩ cười: "Không phải là tôi không muốn, chủ yếu là cái vị ngoài kia không đồng ý kìa." Nói xong, anh liếc nhìn Nhai Xế trong phòng khách kia một cái.

Cao Đại Toàn khinh thường: "Xất! Cậu đúng là thê quản nghiêm!"

……

Từ Lỗi mang theo Bạch Lộ Dương tóc đã bạc trắng đi vào miếu Tiêm Vân lần nữa. Anh dâng hương thành tâm cầu nguyện: "Cầu xin Diêu tiên ngài nhất định phải giúp con, làm cho Lộ Dương khôi phục lại thanh xuân. Con nguyện dùng thứ quý giá nhất của con ra trao đổi với ngài!"

Anh xin keo rất nhiều lần, nhưng vẫn không xin được Thánh giao. Vì sao lại thế? Anh không tin, cho dù phải xin keo một ngày một đêm, anh cũng nhất định phải gieo cho được!

Lúc này, thanh âm đều đều không chút cảm xúc của người trông miễu vang lên: "Đừng tốn công tốn sức làm gì, Diêu Tiên sẽ không đồng ý với cậu đâu."

"Vì sao?! Tôi van ông, cậu ấy sắp chết rồi!" Lòng anh nóng như lửa đốt, Bạch Lộ Dương già đi quá nhanh, mắt thấy đã là ông già tuổi xế chiều.

Người trông miếu rốt cuộc cũng quay đầu nhìn thẳng vào anh mà nói: "Bởi vì cậu ta cũng đã từng đến đây cầu nguyện, cậu ta muốn người yêu đã chết có thể cải tử hồi sinh trở lại bên cạnh mình, Diêu Tiên đã thực hiện nguyện vọng của cậu ta, giờ cậu ta phải lấy thứ quý giá nhất của mình ra trao đổi. Nhân sinh bát khổ cậu ta đều đã trải qua, thứ quý giá nhất bây giờ của cậu ta chỉ có thanh xuân, cho nên đây chính là cái giá mà cậu ta phải trả; hơn nữa, Diêu Tiên cũng đã thực hiện nguyện vọng của cậu, người cậu yêu giờ đây không phải đang ở trong lòng cậu đó sao? Cho nên, Diêu Tiên muốn lấy đi thứ quý giá nhất của cậu để trả."

"Là cái gì?" Từ Lỗi đột nhiên vỡ ra chút gì đó.

Người trông miếu không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua Bạch Lộ Dương trong lòng anh.

"Không! Điều tôi muốn không phải như vậy! Cậu ấy căn bản không yêu tôi! Trần Liệt cũng không hề cải tử hồi sinh! Bọn mi gạt người! Khốn khiếp!" Từ Lỗi phẫn nộ rít gào, anh muốn xông lên hung hăng mà đánh tên lừa đảo này, nhưng ông ta đột nhiên biến mất.

Từ Lỗi lặng lẽ rơi nước mắt ôm chặt Bạch Lô Dương đang hôn mê, cuối cùng anh không có lựa chọn nào khác đành phải rời khỏi chỗ này, để tìm cách khác.

Lúc đi qua một trạm dừng xe buýt, Bạch Lộ Dương đột nhiên tỉnh lại, cậu giãy dụa rời khỏi vòng tay của Từ Lỗi, vẻ mặt giống như nhập ma chướng, miệng nỉ non một câu: "Đến đây, đến đón ta."

"Lộ Dương? Cậu sao rồi? Ai đến?" Từ Lỗi không rõ cậu bị làm sao.

Đúng lúc này, một chiếc xe buýt chạy đến, dừng trước trạm dừng xe buýt. Bạch Lộ Dương ngay lập tức đi tới. Từ Lỗi muốn đi theo lên, lại bị Bạch Lộ Dương đẩy xuống: "Không, nơi đó cậu không thể đi. Quên tớ đi, phải sống thật tốt." Nói xong, xe buýt đóng cửa lại, xe tăng tốc lao đi.

Từ Lỗi đập đập xe buýt, bảo tài xế mở cửa, đuổi theo rất xa, nhưng cuối cùng vẫn bị bỏ lại. Anh ngã ngồi ở ven đường, mờ mịt chơi vơi.

"Ai? Là anh?" Bả vai Từ Lỗi bị người ở phía sau vỗ một chút. Anh mờ mịt quay đầu lại, thì ra là đôi người yêu đồng tính lần trước gặp ở quán café.

"Cậu ấy đi rồi cậu ấy vừa lên chiếc xe buýt kia đi rồi. Cậu ấy cuối cùng vẫn rời khỏi tôi." Từ Lỗi nói năng lộn xộn.

Diêu Nhiếp kéo anh ta lên: "Ai cơ?"

Nhai Xế lại quan tâm đến vấn đề khác: "Chiếc xe buýt vừa nãy? Trên đó đều là quỷ hồn với mấy kẻ dở sống sở chết không chút sinh khí mà thôi."

Từ Lỗi nghe thế, cả người chấn động, anh vẫn không thể nào cứu được Lộ Dương, thì ra từ biệt lúc nãy lại là vĩnh biệt.

Diêu Nhiếp thấy cảm xúc của anh ta không ổn định, liền đưa anh ta đến một quán ăn nhỏ ở gần đây, để anh ta ngồi xuống trước. Một lúc lâu sau, Từ Lỗi mới phục hồi tinh thần lại từ tâm trạng bi thương. Điều đầu tiên anh nghĩ đến chính là, mình bây giờ đang mang dáng vẻ của Trần Liệt, chẳng lẽ hai người này cũng biết Trần Liệt?

Nhưng khi anh nhìn thấy ảnh phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh của quán ăn, anh liền hiểu được, mình đã khôi phục lại nguyên trạng rồi.

Mình khôi phục lại từ lúc nào nhỉ? Lộ Dương không để cho mình theo lên xe buýt chịu chết, lời nói đó của cậu ấy là nói với Trần Liệt hay là nói với mình, vấn đề này xem ra cả đời này mình cũng không thể nào hiểu rõ được.

Tiễn Từ Lỗi đi, Nhai Xế liền thì thầm bên tai Diêu Nhiếp: "Tên tài xế trên chiếc xe buýt ma kia, tuy rằng ta chỉ nhìn thoáng qua, nhưng ta đã thấy rõ ràng diện mạo của hắn."

Diêu Nhiếp có chút bất ngờ: "Sao thế, anh biết à?"

Nhai Xế gật đầu, giọng điệu có chút trầm trọng: "Là Tiêu Đồ."

……

Mấy tháng sau, Diêu Nhiếp gặp lại Từ Lỗi ở trước quán café dưới tầng đài truyền hình, anh tiến lên chào hỏi: "Gần đây thế nào?" Hỏi rất hàm súc.

Từ Lỗi biết anh ám chỉ điều gì, mỉm cười: "Tốt lắm."

Xem ra người này đã nghĩ thoáng hơn rồi, Diêu Nhiếp nói đùa: "Vậy là tốt rồi, nếu cô đơn quá, thì để anh đây giới thiệu cho cậu mấy cô gái xinh đẹp hay mấy anh bạn đẹp trai nhá?"

Đối phương xin miễn ý tốt của anh: "Không cần đâu, đời này tôi xem như vô duyên với yêu đương rồi. Thật ra cuộc sống này trừ tình yêu ra còn có rất nhiều chuyện đáng quan tâm, ví dụ như sự nghiệp."

Diêu Nhiếp đồng ý: "Đàn ông đương nhiên phải đưa sự nghiệp lên hàng đầu."

"Tôi muốn đi đây đi đó một thời gian, tôi có một người bạn là một nhiếp ảnh gia lữ hành, gần đây đúng lúc cậu ấy muốn ra nước ngoài, tôi đi theo làm trợ lý cho cậu ấy." Nói xong, anh ta đẩy cửa quán café: "Vào thôi, tôi mời anh uống một tách café nhé."

Anh không biết mình có trở lại thành phố này nữa hay không, bố mẹ sớm đã chuyển đến thủ đô, bây giờ ngay cả Bạch Lộ Dương cũng đã đi rồi anh biết đời này anh chẳng thể yêu ai được nữa, nhưng biết làm sao được, tình yêu chỉ là một phần của cuộc sống, mà cuộc đời của anh còn rất dài….

……

Suy nghĩ của tác giả:

Tốt rồi, câu chuyện này cuối cùng cũng đã dừng lại tại đây. Hai người khổ bức kia cuối cùng cũng được yên ổn rồi. Ngày mai là một sự kiện khác. Nhưng mà mọi người hẳn là cũng nhìn ra được đầu mối chính vẫn chưa giải quyết xong, sau này sẽ tiếp tục giải thích….

Nhai Xế: Cao Đại Toàn chán sống rồi hở?! Ai là thê (vợ) hả?!

Diêu Nhiếp: Anh không phải tiểu thê (cô vợ nhỏ) chứ là gì?

Nhai Xế: Là Tiểu Thất, không phải tiểu thê! Muốn tạo phản à?! Ngày mai cho em hết xuống giường luôn!

Diêu Nhiếp lui ra xa: Yamete

~ (đừng)

……

(1) Hyaluronic Acid: các bạn vào đây nhá.

92. Chương 17-1: Hồ Tiên

Mọi người ai cũng đều hy vọng mình sẽ có được sức quyến rũ vô hạn, có nhân duyên tốt thì sẽ có cuộc hôn nhân như ý, thế nên cầu thần bái phật, mua cành hoa đào về nhà để chuyển vận đào hoa, mong sao tình yêu đẹp của mình sẽ nhanh chóng kéo đến. Chẳng qua, khi bạn nhận ra tình yêu đích thực đã ập đến, nhưng lại từ vở kịch tình cảm lãng mạn đột ngột chuyển thành bộ phim kinh dị đáng sợ, bạn sẽ làm thế nào đây?

…….

Người đàn ông đi ra từ một gian hàng nhỏ trong ngõ hẻm, trong tay còn đang cầm một pho tượng hồ ly bằng đồng. Gã rất cẩn thận, giống như thứ đang cầm trong tay là hi thế trân bảo vậy. Nếu nhìn kỹ, có lẽ bạn sẽ nhận ra tượng hồ ly bằng đồng kia được tiêu khắc trông sống động như thật, chỉ là biểu tình dữ tợn, thô bạo, giống như chuẩn bị vồ lấy con mồi bất cứ lúc nào.

Cách ăn mặc của người đàn ông có chút quái dị, trời thì nóng bức, nhưng lại mặc áo khoác gió dài, đội mũ tai bèo, còn đeo một chiếc kính râm to oành che hết cả nửa khuôn mặt.

Cho dù ngụy trang như vậy, nhưng gã vẫn bị người đi đường nhận ra. Hai nữ sinh nhìn chằm chằm gã vài lượt, cuối cùng vẫn chạy lên trước hỏi: “Xin chào, anh là diễn viên nổi tiếng Hồng Hiểu Tinh đúng không ạ?”

Đối phương trả lời ngay: “Cô nhận lầm người rồi.” Nói xong liền bỏ chạy.

Nữ sinh Giáp: “Thật đáng sợ, anh ta vừa mới lườm tớ đó!”

Nữ sinh Ất: “Rốt cuộc thì có phải là Hồng Hiểu Tinh không?”

Nữ sinh Giáp: “Tớ không nhận lầm đâu, chắc chắn là anh ta!”

……..

“Thùng thùng thùng!” Trầm Kinh Phàm trở mình, dùng bông vải bịt tai lại, muốn lờ đi tiếng đập cửa đang quấy rầy giấc ngủ của y, đáng tiếc đối phương bám riết không tha, vẫn tiếp tục nỗ lực: “Thùng thùng thùng!”

Y rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa, một phen đá chăn bước xuống giường, nổi giận đùng đùng đi mở cửa: “Ông thao! Đứa bệnh thần kinh nào hơn nửa đêm không ngủ còn đi gõ cửa nhà người khác thế hả?!”

Trầm Kinh Phàm mở khóa, người ngoài cửa liền đẩy cửa chui vào, hắn ta vừa xiêu xiêu vẹo vẹo bò lên giường vừa lớn tiếng ồn ào: “Ha ha, lại thêm một ly nữa cạn ly!”

"Lại là con gà say xỉn này!" Trầm Kinh Phàm chịu không nổi mắng một câu, đi vào phòng tắm kéo con quỷ lưỡi dài đang "ở nhờ" trên đèn treo nhà y xuống dưới: "Đi gọi Hùng Tráng tới đây, con gà say xỉn nhà hắn lại vào nhầm phòng rồi!"

Vài phút sau, Hùng Tráng tới đón con gà nhà hắn. Cánh tay rắn chắc của hắn vung lên, vác Hoa Trĩ lên vai giống như cái bao tải, miệng còn không quên xin lỗi: "Thật có lỗi quá, gần đây luôn phiền đến cậu, hắn gần đây phải xã giao nhiều, nên uống rất nhiều."

Trầm Kinh Phàm khoát tay hạ lệnh đuổi khách: "Được rồi được rồi, tôi muốn ngủ." Đây đã là lần thứ ba trong tuần rồi.

Vai chính trong bộ phim gần đây của Hoa Trĩ đã đem lại cho hắn danh hiệu Nam diễn viên xuất sắc nhất tại Liên hoan phim. Người mẫu mà lại thành Ảnh đế, trước đó hầu như không ai tin tưởng. Ngay cả ba nam diễn viên cùng tranh giải Nam diễn viên xuất sắc nhất với hắn cũng hoàn toàn không thèm để hắn vào mắt, chẳng qua chỉ là cái bình hoa (1) mà thôi, sao có thể so với kỹ năng diễn xuất của bọn họ chứ? Mà ngay cả việc để cho cái bình hoa này được đề cử, cùng cạnh tranh danh hiệu Ảnh đế với bọn họ cũng là một sự nhục nhã rồi!

Khi MC tuyên bố nam diễn viên là Hoa Trĩ, vẻ mặt của ba tên diễn viên kia cũng có thể gọi là bình thường. Có người diễn xuất tốt, ra vẻ như vui sướng thay cho hắn, còn ôm chúc mừng; có người vẫn còn non nớt, trực tiếp đem vẻ khinh thường và không dám tin biểu hiện rõ ràng ra mặt.

Ai nói chim trĩ không thể biến thành phượng hoàng nào? Hoa Trĩ trong một đêm từ thần tượng bình hoa thăng cấp lên thành Ảnh đế, đột nhiên danh tiếng tăng vọt, nổi tiếng vang dội, đương nhiên là xã giao không ngừng.

Nhưng Hoa Trĩ từ khi trở thành Ảnh đế, liền bắt đầu ăn chơi đàng điếm, người cũng bạo dạn lên không ít. Nhìn hắn quơ tay múa chân với Hùng Tráng, càng ngày càng ngang nhiên ương bướng hơn, Trầm Kinh Phàm có hơi lo lắng thay cho Hùng Tráng. Dù sao thì hắn chỉ là một công nhân xây dựng, bộ dạng cũng bình thường, chỉ có thân hình vạm vỡ về điểm này cũng coi như là khá lắm rồi. Cho dù là địa vị xã hội hay là vẻ ngoài, hai người đều có thể nói là khác nhau một trời một vực, trong mắt người khác hẳn là điển hình cho việc một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu.:v

Nhưng đó là chuyện của bọn họ, mình lo không đến. So với lo lắng cho người khác không bằng lo lắng cho mình đi thì hơn, gần đây biểu hiện lấy lòng của Lạc Đan Thanh ngày càng rõ ràng. Mặc dù mình quả thật đối với hắn có thiện cảm, nhưng trong tiềm thức mình vẫn có chút kháng cự với hắn, tận sâu trong đáy lòng luôn có một giọng nói đang cảnh báo mình: Rời khỏi hắn! Đừng tiếp cận hắn thêm nữa!

Mâu thuẫn trong lòng khiến cho Trầm Kinh Phàm bị dày vò gấp bội. Tinh toán sổ sách một chút, mắt thấy phí lữ hành đã tiết kiệm đủ, y quyết định lại xuất phát. Có lẽ rời đi, cảm giác này sẽ chậm rãi phai nhạt, y cũng sẽ không phiền lòng như vậy nữa.

……

Thật ra là Trầm Kinh Phàm lo lắng vô ích, quan hệ giữa Hùng Tráng và Hoa Trĩ người ngoài nhìn vào thì là nữ vương và lính gác, nhưng thật ra vừa về đến nhà là chúng ta có thể nhìn thấy rõ ràng ai mới là người đứng đầu gia đình.

Hùng Tráng túm lấy con gà kia ném xuống sàn, cầm lấy bình hoa trên bàn trà, rút hoa bên trong ném đi, nguyên một lọ nước đổ lên mặt Hoa Trĩ.

"Phốc! Phi phi! Cái gì vậy?!" Hoa Trĩ rốt cuộc cũng tỉnh táo, nhìn Hùng Tráng vẻ mặt vô cảm đang đứng, hắn nổi bão: "Tự nhiên lấy nước tạt ta làm gì?! Chẳng có chút dịu dàng săn sóc nào cả! Hiểu Tinh người ta lần trước còn đưa khăn lông ấm cho ta lau mặt đấy, còn ngươi thì sao? Hùng tinh (gấu thành tinh) quả đúng là hùng tinh, thô lỗ!"

Để đối phó với những đứa trẻ không nghe lời bậc phụ huynh sẽ làm như thế nào? Một từ thôi —— đánh!

Đúng vậy, Hùng Tráng với Hoa Trĩ không phải là loại quan hệ mà mọi người vẫn hay tưởng tượng. Đối với Hùng Tráng mà nói, Hoa Trĩ chẳng khác nào con của hắn. Lúc trước hắn ở trong núi nhặt được một quả trứng, vốn định mang về nấu lên ăn. Không ngờ, sau khi về đến nhà, một con gà con lông vàng lại chui ra

từ quả trứng. Húng Tráng nghĩ, cũng được, chờ nuôi béo tròn sẽ làm thịt nó. Nhưng hình như con gà con này coi hắn là mẹ nó, cả ngày cứ líu ríu dính lấy hắn. Lâu ngày, lại nảy sinh tình cảm, Hùng Tráng không nỡ giết nó. Cứ như vậy, mấy trăm năm qua đi, con gà con đã hóa thành hình người, lại vẫn như cũ không rời khỏi Hùng Tráng, cũng không cách nào rời tổ.

Một bữa no đòn, Hoa Trĩ lập tức ngoan ngoãn, giống như cô dâu nhỏ ngồi bên cạnh Hùng Tráng, bưng trà dâng nước cho hắn, khuôn mặt đẹp trai sưng vù bầm dập, còn phải cố nặn ra một nụ cười trông thật quyến rũ: "Tráng Tráng, uống nước đi, đừng tức giận nữa mà."

Hùng Tráng cũng không thèm nhận lấy ly trà, để cho Hoa Trĩ dâng nước trà tới tận miệng hắn mới chậm rãi nhấp một ngụm: "Ta thô lỗ?"

Hoa Trĩ nịnh nọt nói: "Ai nói?! Tráng Tráng là dịu dàng săn sóc nhất!"

Hùng Tráng hài lòng gật gật đầu, lại uy hiếp: "Về sau còn dám ra ngoài ăn chơi đàng điếm uống say không biết trời đất gì như thế nữa, ta sẽ đuổi ngươi ra ngoài!"

Hoa Trĩ vội vàng cam đoan: "Ta không dám! Tráng tráng, đừng đuổi ta đi ~ ta yêu nhất ngươi mà ~ ngươi yên tâm, cho dù người khác có dịu dàng đến mức nào, ta cũng sẽ không thích hắn đâu!" Thuận tiện thể hiện tình yêu trung thành và tận tâm của mình luôn.

Đáng tiếc, Hùng Tráng hoàn toàn không thèm để ý đến lời nói của hắn, đây chính là cái gọi là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. J)

……

"Bố ơi, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình có nghĩa gì vậy ạ?" Ngụy Kinh Hồng mới vừa nghe câu đấy trong ti vi, liền chạy tới phòng bếp hỏi Lạc Đan Thanh.

Lạc Đan Thanh đang lau bát, thuận miệng trả lời: "Là một người thích một người khác, nhưng mà người ta lại không có ý gì với hắn cả."

Ngụy Kinh Hồng gật gật đầu: "Còn hiểu rồi, giống như bố với chú Trầm vậy."

Động tác lau bát của Lạc Đan Thanh ngừng lại, thằng nhóc này đúng là vạch áo cho người xem lưng. Nhưng mà nó nói đúng, chính mình một bên tình nguyện cho là có thể tiến tới với Trầm Kinh Phàm, nhưng thực tế bây giờ xem ra, đối phương căn bản không hề có cái ý kia với mình.

Phòng dưới lầu mấy ngày trước đã trả lại, đổi sang khách trọ khác. Nghe Diêu Nhiếp bảo là Trầm Kinh Phàm đã từ chức xuất phát đến Nepal, mà mình lại hoàn toàn không hay biết gì.

"Hắc, bố à, thất tình thôi mà, đừng quá đau lòng. Mối tình đầu luôn không có kết quả mà." Ngụy Kinh Hồng nhân tiểu quỷ đại an ủi bố mình.

Lạc Đan Thanh vỗ một cái lên gáy nó, cười nói: "Ai nói không có kết quả? Bố mẹ cậu ấy đều ở đây, cậu ấy rồi cũng sẽ trở về thôi. Đợi khi cậu ta về đây lần nữa, cũng đừng mong chạy thoát!" Nghe nói vừa mới chuyển đến lầu dưới là một Hồ tiên. Hay là? Mình đi thăm hỏi hắn? Cầu hắn ban cho mình một mối nhân duyên?

……

Diêu Nhiếp ngồi trên xe buýt đường dài trở về quê, trong lòng rối bời.

Sáng nay mẹ đột nhiên gọi điện thoại đến, nghẹn ngào nói nóc nhà bị dột, bố Diêu trèo lên sửa lại, không ngờ lại trượt chân ngã xuống. Người trong thôn ba chân bốn cẳng đưa ông đến bệnh viện, bây giờ vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Mẹ Diêu quẫn trí, Diêu Nhiếp vừa an ủi mẹ anh, vừa bảo Nhai Xế đi xin nghỉ cho hai người, sau đó thu dọn đồ đạc chạy về nhà.

Ông Diêu tuổi cũng đã lớn, cú ngã này nhất định không nhẹ. Bây giờ hai đứa con trai đều ở bên ngoài, trong nhà chỉ có một mình mẹ làm sao có thể chăm lo hết được? Anh căn bản không dám nghĩ, vạn nhất bố Diêu cứ như vậy ra đi thì phải làm sao bây giờ?

Nhai Xế nhẹ nhàng ôm anh vào lòng, ghé vào tai anh khẽ hôn: "Đừng lo lắng, có ta ở đây, bố của em sẽ không có việc gì. Cùng lắm thì ta xông vào địa phủ cứu ông về thôi."

Diêu Nhiếp không chắc lời này của hắn có phải thật hay không, hay là chỉ đang an ủi mình. Nhưng mà, cho dù thế nào, thì tâm trạng nôn nóng không yên của anh cuối cùng cũng đã yên ổn hơn rồi.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Được rồi, qua một phen ngược vai phụ đến nghiện, câu chuyện lần này tuyệt đối không phải là khổ sở, mà là hài hước… Đại khái thế.

Nhai Xế: "Vì sao phân đoạn của bọn ta trong chương này lại ít vậy?!"

Tác giả: "Chương tiếp theo, chương tiếp theo hai người nhất định sẽ rất nhiều!"

Nhai Xế: "Cứ lấy cái mẹo vặt này ra lừa ta! Lần nào ngươi cũng nói thế cả!"

Tác giả: "… Lần này là thật."

Nhai Xế nhe nanh: "Nếu chương tiếp theo mà phân đoạn diễn của bọn ta vẫn ít như thế, ngươi biết rồi đấy…"

93. Chương 17-2

Diêu Nhiếp và Nhai Xế phong trần mệt mỏi trở về nhà, chỉ thấy mẹ Diêu ở trong phòng lo âu đi vòng qua vòng lại khắp sàn.

Diêu Nhiếp vội trấn an mẹ mình: "Mẹ, đừng lo lắng, bố sẽ không có việc gì. Chúng ta đến bệnh viện xem trước nhé? Bây giờ ai đang ở bệnh viện trông chừng vậy ạ?"

Mẹ Diêu dường như lảng tránh câu hỏi của anh, cũng có thể là do quá hoang mang lo sợ, bà gật đầu: "Đi, đi chứ, đi gặp bố của con hay là, con thay một bộ quần áo khác đẹp hơn trước đi?"

Diêu Nhiếp nhìn nhìn quần áo mình đang mặc, quả thật bởi vì tàu xe mệt nhọc nên đã nhăn nhúm đến mức chả ra hình thù gì, nhưng mà đây cũng đâu phải là chuyện đáng quan tâm lúc này?

"Mẹ à, đã là lúc nào rồi? Còn quan tâm đến mấy cái này làm gì? Đến bệnh viện trước xem thử tình trạng của bố thế nào quan trọng hơn."

Mẹ Diêu gật đầu: "Ờ, ờ, cũng đúng. Đi thôi, đi thôi. Ôi chao? Tiểu Ngao sao cháu cũng đến đây?"

Nhai Xế nói: "Cháu đưa cậu ấy về, tinh thần của cậu ấy giờ không được tốt, cảm xúc cũng không ổn định, cháu sợ cậu ấy trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Mẹ Diêu rất cảm động: "Tiểu Ngao này, cám ơn cháu, lần này làm phiền cháu rồi. Cháu cứ ở đây nghỉ ngơi trước đi, cũng đừng đi theo chúng ta vào bệnh viện làm gì."

Nhai Xế không đồng ý: "Cháu đi cùng luôn, xem có thể giúp đỡ được gì không." Diêu Nhiếp là quan tâm quá hóa loạn, nhưng Nhai Xế từ lời nói hành động và thần sắc của mẹ Diêu đã sớm nhìn ra chút manh mối. Trong chuyện này chắc chắn có quỷ, hắn dù thế nào cũng phải đi theo!

Mẹ Diêu hình như có nỗi niềm khó nói, nhưng lại không lay chuyển được sự kiên trì của hắn, đành phải để cho hắn đi cùng.

Ba người đi hơn một dặm đường, Diêu Nhiếp mới bắt đầu cảm thấy bất thường. Trong thôn không có bệnh viện, chỉ có một ông thầy thuốc chân đất, bố nhất định đã được đưa đến bệnh viện trong thị trấn rồi, nhưng bây giờ bọn họ rõ ràng là đang đi về hướng núi Linh Hồ ở cuối thôn.

"Mẹ? Có phải đi nhầm rồi không? Nếu không, chúng ta mượn trưởng thôn cái máy kéo lái đi nhé?"

Mẹ Diêu không nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước, đi được khoảng 20 phút, bọn họ đã đến dưới chân núi Linh Hồ.

Diêu Nhiếp lúc nhỏ ham chơi, là vua của mấy đứa nhỏ trong thôn. Lúc đó, anh không ít lần mang theo một đám "đàn em" đến núi Linh Hồ thám hiểm. Người trong thôn đều nói núi này không lên được, có người nói yêu quái ở ngọn núi sẽ ăn thịt người; có kẻ lại nói ngọn núi có Sơn Thần, không được phép mạo phạm. Dù thế nào, nghe xong mấy chuyện lạ ly kỳ như vậy, chỉ càng khiến cho đám trẻ con to gan lớn mật muốn tới ngọn núi này hơn mà thôi.

Tuy anh rời thôn đã nhiều năm, nhưng trên núi đã xây dựng thôn xóm từ khi nào vậy? Không đúng, những ngôi nhà này rõ ràng có niên đại rất cổ xưa, không giống như kiến trúc hiện đại. Nói như vậy, những ngôi nhà này đã tồn tại từ rất lâu trước kia?

Vậy lại càng không đúng, mới trước đây anh cũng đến không ít lần, rõ ràng lúc ấy nhìn thấy đều là núi non hoang vu, làm gì có người nào ở?

Ngay khi nhìn thấy trên núi Linh Hồ có thôn xóm, Diêu Nhiếp còn tưởng rằng bố mình đã được đưa đến bệnh viện nơi này chữa trị, nhưng mẹ Diêu dẫn bọn họ đi đến trước cửa một tòa nhà cao cửa rộng, liền dừng lại.

Bọn họ còn chưa gõ cửa, đã có một người trông giống như là quản gia từ bên trong đi ra: "Diêu phu nhân, phu nhân nhà ta đợi đã lâu. Thỉnh đi theo ta." Nói xong, người nọ dường như không muốn quá gần gũi với bọn họ, mà bước nhanh về phía trước.

Diêu Nhiếp càng ngày càng cảm thấy không ổn, nhìn kiểu gì thì đây cũng đều là nhà dân, tuyệt đối không thể nào là bệnh viện được. Sắc mặt của mẹ càng ngày càng u ám, hiển nhiên là tâm sự nặng nề. Chỉ có Nhai Xế là chán ghét bịt mũi lại, thấp giọng lầm bầm: "Mùi cáo thối quá."

……

Ba người đi theo quản gia vào đại sảnh, sớm đã có một vị phu nhân ngồi ở ghế chủ vị chính giữa. Vị phu nhân này thoạt nhìn trên dưới ba mươi tuổi, Diêu Nhiếp tuy cũng xem như là người ở nửa giới giải trí, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người đẹp muôn màu muôn vẻ ra vào ở đài truyền hình, nhưng vị phu nhân này, lại có thể nói là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng thấy, nếu dùng tế bào văn học ít ỏi của Diêu Nhiếp để diễn tả, thì phải là bà ta đẹp đến mức không giống người.

Bà ta mặc một bộ váy dài bằng lụa trắng kim tuyến thêu hoa, khí độ ung dung, cặp mắt đan phượng liếc nhìn đám người bên dưới một lượt, cao cao tại thượng nói: "Diêu phu nhân, ngươi sao lại dẫn theo hai nam nhân đến đây? Lệnh thiên kim đâu?"

Hơn nữa trong hai người này có một kẻ trên người có sát khí ngút trời, mà ngay cả Hồ tinh ngàn năm đạo hạnh như nàng cũng có chút chống đỡ không nổi, càng đừng nói đến những tiểu hồ ly khác trong thôn. Không phải là Diêu phu nhân này muốn quỵt nợ, tìm người để đối phó mình đấy chứ?

"Hồ tiên nương nương khai ân." Mẹ Diêu đột nhiên quỳ xuống.

Diêu Nhiếp hoảng sợ, theo bản năng muốn đỡ bà dậy, mẹ Diêu lại gạt tay anh ra, nơm nớp lo sợ khẩn cầu: "Bé gái nhà con là con trai, năm đó bởi vì nó bị sinh non, nên thân thể rất kém, chưa được đầy tháng đã mắc bệnh nặng, suýt nữa thì mất mạng. Bố chồng con đã lên núi cầu ngài ra tay cứu giúp, ngài lúc ấy đưa ra điều kiện, chỉ cứu con gái, hơn nữa đứa nhỏ này sau khi lớn lên phải gả vào nhà ngài. Bố chồng con cũng không còn cách nào khác, đành phải nói dối bảo Bé gái là con gái, cầu Hồ tiên nương nương khai ân, chúng con cũng là vạn bất đắc dĩ thôi ạ. Cầu ngài bỏ qua cho bố của nó, chúng con nguyện dùng toàn bộ tài sản để cung phụng nương nương "

"Mẹ? Đây là chuyện gì? Bố của con đâu rồi?" Diêu Nhiếp mặt xanh như tàu lá, trong lòng như có cả vạn con Thảo ni mã (con alpaca) chạy như điên. Gì?! Anh vậy mà lại bị người ta đính ước từ nhỏ, hơn nữa đối phương còn là nam nữa chứ?! Hơn nữa thoạt nhìn còn không phải là người?

Bây giờ nhớ lại, khó trách năm đó ông nội cứng rắn nói anh dương khí quá nặng cần nuôi như con gái, còn lấy cho anh cái nhũ danh như vậy. Rõ ràng là anh sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, trong vòng trăm dặm cũng tìm không ra người nào có âm khí nặng hơn anh cả.

Khi còn bé thì sống cùng ông nội ở một thị trấn khác trong núi, đợi trưởng thành hơn một chút, người trong nhà lại vội vàng cho anh ở lại ký túc xá trong trường. Anh vẫn nghĩ là người nhà bởi vì có em trai, nên không rảnh chăm sóc mình, năm đó anh còn oán hận bố mẹ bất công. Bây giờ nghĩ lại, chắc hẳn hết thảy đều là do cái hôn ước hoang đường này rồi?

Vị phu nhân kia vỗ "Bốp" một chưởng trên tay vịn của ghế bành, giận tím mặt: "Lớn mật! Các ngươi dám lừa gạt bản Hồ tiên sao?!"

Mẹ Diêu quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy không ngừng, Diêu Nhiếp mơ hồ còn nghe thấy cả tiếng nức nở của bà. Anh đau lòng nâng mẹ mình đứng dậy: "Mẹ đừng cầu bà ta, chúng ta đi thôi." Tiên cái gì mà Tiên? Tiên nhân chẳng phải đều từ bi vi hoài (2) sao, giúp một chuyện còn phải bán thân, đây là xã hội cũ thối nát sao?

Mẹ Diêu không chịu đứng lên, bà nói: "Hồ tiên nương nương nếu khai ân, thì bố của con liền xong rồi."

Xem ra bệnh tình của bố là do con mụ hồ ly tinh này bày ra? Mẹ mình sợ bà ta, nhưng mình đâu có sợ, đừng nói anh bây giờ đã có linh lực của Lưu Bá Ôn, ngay cả Nhai Xế phía sau anh cũng sẽ không để cho "bố mẹ vợ" bị ức hiếp đâu.

Quả nhiên, trên người Nhai Xế đã bắt đầu phát ra sát khí, hai tròng mắt đã nhuộm màu vàng: "Tiểu tiểu yêu hồ như ngươi cũng dám kiêu ngạo như thế sao?! Xem lão gia ta thu thập ngươi thế nào!"

Vị phu nhân kia cảm nhận được sát khí kinh người của Nhai Xế, cũng lập tức phóng ra yêu khí bản thân, hai con ngươi của bà ta nhiễm đỏ, lộ ra răng nanh, móng tay sắc bén mọc dài ra từ ngón tay thanh mảnh, miệng phát ra tiếng rít đầy uy hiếp.

Mắt thấy trận đấu ác liệt của hai người sắp sửa bùng phát.

Đúng lúc này lại có người vén rèm cửa ở đại sảnh lên để đi vào: "Thôi mẫu thân, là nam cũng không sao cả, con nhìn rất thuận mắt, dù sao thì Hồ tinh chúng ta cũng không câu nệ nam nữ, có thể hút tinh khí là được." Giọng nói của người này vô cùng trung tính, diện mạo cũng trống mái khó phân, nếu nói là nữ thì không khỏi quá khí khái, còn nếu nói là nam, thì lại quá âm nhu (nữ tính), ngược lại đôi mắt đan phượng xếch lên lại giống y hệt mẫu thân hắn.

Hắn nói với mẹ Diêu: "Nhạc mẫu đại nhân, thân thể của nhạc phụ sẽ không có việc gì đâu, ta cam đoan. Các ngươi nên trở về chuẩn bị một chút, hai ngày sau là ngày lành tháng tốt, ta và Bé gái sẽ tổ chức hôn lễ."

……

"Tiểu Hoa, đêm nay anh mời cậu ăn khuya, cậu nhất định phải nể mặt nha."

Những cảnh quay hôm nay của Hoa Trĩ đã hoàn tất, hắn đang định về nhà sớm một chút để cùng Hùng Tráng thưởng thức bữa tối dưới ánh nến bla bla, không ngờ lại bị nam diễn viên Hồng Hiểu Tinh trong cùng đoàn làm phim quấn lấy. Thời gian này hắn rất ngoan, không muốn ăn thêm cú đấm nào của Hùng Tráng, diễn xong sớm, ngoan ngoãn về nhà.

"Xin lỗi nha anh Hồng, đêm nay em có hẹn rồi, lần sau nhé, lần sau em mời anh."

Nói xong, không đợi đối phương thuyết phục thêm nữa, đã kêu trợ lý của mình ra khỏi studio. Vừa đi vừa gọi điện thoại cho Hùng Tráng: "Hùng Hùng, người ta đêm nay muốn ăn Phật khiêu tường (3) cái gì? Không có á? Ta mặc kệ, người ta vì ăn cơm với ngươi, mà từ chối lời mời của Hồng Hiểu Tinh đấy. Hồng Hiểu Tinh ngươi có biết không, chính là người diễn "Tần hoàng đại đế" đó, ngươi lần trước còn khen gã diễn hay mà, ta mặc kệ, ta mặc kệ, ta phải ăn Phật khiêu tường ~~ ách được rồi, gặm củ cải cũng được." Xem ra cuối cùng thì Hùng Tráng cũng ra uy rồi.

Hồng Hiểu Tinh nhìn bóng dáng Hoa Trĩ đi xa, miệng nhổ một ngụm: "Phi! Cái gì vậy. Cho rằng mình đạt được Ảnh đế là giỏi lắm à? Cũng không biết là đã thỏa thuận quy tắc ngầm với nhà làm phim nào rồi. Cái mặt hồ ly tinh!"

Hồng Hiểu Tinh mười mấy tuổi thì ra mắt, hầu hết những nghệ sĩ mới ra mắt đều phải trải qua huấn luyện gian khổ khắc nghiệt mới có thể vào nghề. Gã chìm nổi ở giới nghệ sĩ gần hai mươi năm, mấy năm gần đây

mới được coi là ngóc đầu lên được. Ở Liên hoan phim lần này, gã được đề cử Nam diễn viên xuất sắc nhất, vốn dĩ tiếng tăm của gã là cao nhất, không ngờ cuối cùng lại bị cái bình hoa cướp ngang. Cục tức này gã làm sao nuốt trôi cho được?

Nhưng mà gã lăn lộn ở giới giải trí nhiều năm như vậy cũng không phải là không biết gì, ở bên ngoài gã rất thân thiết với Hoa Trĩ, dù là ai cũng không thể nhìn ra được thật ra gã ở sau lưng căn bản một chút cũng không gần gũi gì với Hoa Trĩ. Chẳng qua hai người gần đây đúng lúc hợp tác đóng phim, mà danh tiếng Hoa Trĩ lại đang lên, cứ dính lấy hắn, cũng đủ để gã được lên trang bìa rồi.

Nhưng mà gần đây độ nổi tiếng của gã ngày càng cao, lời mời đóng phim đến không ngừng, ngay cả vận đào hoa cũng bắt đầu hưng thịnh, đừng nói là mấy ngôi sao nhỏ cứ quấn lấy gã, ngay cả Ảnh hậu Cao Ỷ Liên ở chiếu trên cũng không ngừng liếc mắt đưa tình với gã. Xem ra, thứ này thật sự rất linh nghiệm.

Hồng Hiểu Tinh từ trong vạt áo lấy ra một mặt dây chuyền được buộc với một sợi dây màu đỏ, đó là một con hồ ly được điêu khắc bằng đồng xanh, dưới ánh trăng chiếu rọi, tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh loang loáng yếu ớt.

Hồng Hiểu Tinh không hề biết rằng, ngay phía sau gã, ánh trăng kéo ra một cái bóng đen thật dài, mà cái bóng đen kia chậm rãi từ một biến thành hai cái…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Tác giả: "Long tử điện hạ vừa lòng chưa, lần này hai người lên sân khấu thường xuyên hơn."

Tiểu Thất lật bàn: "Lắm lông (?!)! Ta chỉ có vài lời thoại! Hơn nữa ở phần sau cảnh diễn của cái đám qua đường kia quá nhiều, chương tiếp theo toàn bộ cảnh đều phải là của bọn ta, lời thoại cũng cho ta nhiều một chút, bằng không, hừ hừ!"

Tác giả: "…. Vậy phần tiếp theo sẽ cho ngài làm diễn viên chính đầu tiên."

Tiểu Thất: "Thế cũng chả khác gì nhiều."

Diêu Nhiếp ( ) :"Không có cách nào, tôi đây chính là được hoan nghênh như vậy đó."

Tác giả: "… Thật ra người mà người ta vừa ý không phải cậu đâu…"

……

Bình hoa: chỉ những người có cái mã bên ngoài đẹp nhưng lại không có tài năng.

Từ bi vi hoài: hình như theo quan niệm của đạo Phật là "Lấy từ bi làm hoài bão".

Phật khiêu tương: món này đã xuất hiện ở Hồ sơ Phản hồn đăng rồi. Vào đây nhá.

94. Chương 17-3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dám ngang nhiên giành lão bà với lão tử sao?! Cho rằng lão tử chết rồi chắc?!

Sát khí trên người Nhai Xế dữ dội đến mức ngay cả mẹ Diêu không có linh thông cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bà kinh ngạc nhìn hắn.

Mắt thấy Nhai Xế sắp xông tới hai mẹ con hồ ly tinh kia. Diêu Nhiếp thầm nghĩ không ổn, đang muốn khuyên hắn thu liễm một chút, vị phu nhân kia lại nói: "Nếu nhi tử của ta đã nói như thế, vậy thì cứ làm như thế đi."

Nói xong, cả hai mẹ con lẫn tòa nhà lớn kia đều đột nhiên biến mất tăm. Trong không khí chỉ còn vương lại giọng nói của bà ta: "Nhớ rõ, hai ngày sau chúng ta sẽ tới cửa rước dâu."

Mẹ Diêu hoàn toàn vô lực ngồi bệt dưới đất, rốt cuộc nhịn không được rơi nước mắt đầy mặt: "Con ơi, bố mẹ có lỗi với con…"

Diêu Nhiếp đỡ bà dậy: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng. Có Tiểu Thất ở đây, sẽ không có việc gì đâu. Việc này hắn có thể giải quyết. Chúng ta đến thăm bố trước đi, rốt cuộc bố ở đâu hả mẹ?"

Mẹ Diêu mờ mịt nhìn Nhai Xế: "Tiểu Ngao có cách sao? Cháu có học đạo pháp à?"

Nhai Xế lắc đầu, xem ra giấy không thể gói được lửa. Hắn liếc mắt nhìn Diêu Nhiếp một cái, thấy đối phương gật gật đầu. Hắn liền nói thẳng ra với mẹ Diêu: "Thật ra, ta là Long thất tử Nhai Xế."

Mẹ Diêu nhất thời không kịp phản ứng: "Gì cơ?"

Nhai Xế vứt cho Diêu Nhiếp một lọ nước suối Tụ Thần, sau đó hiện ra nguyên thần của mình. Diêu Nhiếp và hắn phối hợp rất ăn ý, tưới nước suối lên người hắn. Chỉ chốc lát sau, một con cự thú uy phong lẫm lẫm đã hiện ra trước mặt mẹ Diêu.

Mẹ Diêu sợ đến ngây người: "Này, đây là…"

Diêu Nhiếp vội vàng giải thích: "Mẹ, mẹ đừng sợ. Nhai Xế là Long tử, là thần thú, không phải yêu quái đâu."

Mẹ Diêu gật đầu: "Mẹ biết, trên cửa nhà chúng ta còn treo tượng Nhai Xế bằng đồng để trừ tà cơ mà. Mẹ chỉ là, mẹ chỉ là không ngờ…" Không ngờ thần thú trong truyền thuyết lại có thể xuất hiện ngay trước mắt như vậy?

Mẹ Diêu dù sao cũng là nông dân, đối với mấy loại thần quái rất là tin tưởng không hề nghi ngờ gì. Chẳng qua là nhất thời có chút khó tiếp nhận, mình lại cách những thứ trong truyền thuyết này rất gần.

"Mẹ trước đừng lo đến mấy chuyện này, bố của con rốt cuộc thế nào rồi hả mẹ? Mẹ cầu con hồ ly tinh bỏ đi kia làm gì? Đại tiên đích thực ở đây này!" Diêu Nhiếp chỉ chỉ Nhai Xế.

Mẹ Diêu lập tức phản ứng lại, một phát quỳ gối trước mặt Nhai Xế: "Cầu thần tôn khai ân, cứu cứu bố của nó đi ạ."

Nhai Xế vội vàng đỡ bà dậy, mk! Để cho nhạc mẫu quỳ trước mình? Về nhà lão bà có thể để yên cho mình chắc?

"Đều là người một nhà cả, ta đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn."

Mẹ Diêu còn chưa kịp suy nghĩ xem câu người một nhà kia là có ý gì, đã bị Diêu Nhiếp thúc giục, dẫn bọn họ đến bệnh viện nhìn bố Diêu.

……

Bố Diêu bị nhồi máu não cấp tính, đến giờ vẫn còn hôn mê trong bệnh viện. Lúc ấy trong nhà không còn ai khác để bàn bạc, mẹ Diêu lo lắng trong lòng, liền nhớ tới rất nhiều năm trước, bố chồng bà có đến cầu Hồ tiên cứu con trai bà một mạng, liền liều một phen, lên núi tìm Hồ tiên.

Trên núi Linh Hồ có Hồ tiên đây là điều mà tất cả mọi người trong thôn đều biết, nhưng nếu muốn gặp Hồ tiên lại không dễ dàng, chỉ khi chúng nó muốn gặp bạn, bạn mới có thể nhìn thấy. Ngày ấy, sau khi mẹ Diêu lên núi đã thật sự gặp được Hồ tiên.

Mẹ Diêu cầu Hồ tiên cứu giúp chồng mình, nhưng không ngờ Hồ tiên vẫn còn nhớ hôn ước năm đó. Bà ta đồng ý cứu bố Diêu một mạng, nhưng phải gả con gái trong nhà cho con trai của bà ta. Nhưng nhà họ Diêu lấy đâu ra con gái đây? Năm đó bố chồng vì lừa Hồ tiên cứu đứa con một mạng, đã nói dối Diêu Nhiếp là một cô gái. Lúc nhỏ đặc trưng nam nữ không rõ ràng, mặc quần áo con gái vào là đã có thể lừa dối được. Nhưng bây giờ Diêu Nhiếp đã lớn, đâu còn giấu giếm được nữa?

Bà Diêu không còn cách nào, đành phải gọi Diêu Nhiếp về trước, nói cho Hồ tiên tình hình thực tế, cầu bà ta khai ân.

Nhưng không ngờ, hồ ly tinh kia lại mặc kệ nam nữ, nhất định phải lấy con mình. Mẹ Diêu giờ đây lo lắng không yên, mặt co mày cáu.

Nhai Xế làm "hải tặc" hai chuyến cướp đoạt rất nhiều bảo bối ở Long cung. Hắn nhìn thoáng qua bố Diêu, lắc đầu: "Hơi thở yếu ớt, xem ra mệnh số tới rồi."

Diêu Nhiếp bị lời nói của hắn dọa sợ tới mức mặt trắng bệt: "Cái gì?!"

"Đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì đâu." Búng tay một cái, một viên thuốc màu vàng liền xuất hiện trong tay: "Đây là Khô mộc phùng xuân đan (đan dược cây khô gặp mùa xuân), cho phụ thân của em ăn, ông sẽ tỉnh lại nhanh thôi."

Diêu Nhiếp nhận lấy viên thuốc kia, tách miệng bố mình ra, đem nó đẩy vào. Vốn anh còn lo rằng giờ bố đang mất ý thức, sao có thể nuốt viên thuốc kia xuống được. Không ngờ, viên thuốc kia vừa đưa vào miệng bố Diêu, đã tự mình lăn vào trong thực quản.

Vài phút sau, nhìn Diêu Nhiếp, mẹ Diêu sốt ruột, lo lắng nhìn chằm chằm, cuối cùng hai mắt bố Diêu cũng chậm rãi mở ra, vẻ mặt mờ mịt: "Tôi, tôi làm sao vậy?"

"Lão già này" Mẹ Diêu khóc lớn nhào vào người bố Diêu.

Thừa dịp hai vị không chú ý, Diêu Nhiếp hôn một cái lên mặt Nhai Xế: "Cảm ơn anh."

Nhai Xế nói: "Không cần khách khí. Vì em, làm bất cứ chuyện gì cũng được. Đêm nay em để cho anh làm hơn hai lần là được rồi." Nói xong, hắn lại bổ sung thêm một câu: "Dùng chân thân nhé."

Diêu Nhiếp tràn đầy cảm động phút chốc biến mất sạch trơn, khóe miệng co giật, một cước dẫm lên chân Nhai Xế.

Nhai Xế không đau không ngứa: "Chi bằng em báo ân luôn bây giờ đi, chúng ta tới một pháo (đại bác) đi." Nói xong, kéo anh về hướng WC.

……..

Bố Diêu trải qua kiểm tra, bác sĩ phát hiện ông vậy mà lại hồi phục như kì tích, chức năng cơ thể thậm chí còn tốt hơn so với trước đây, tuyệt đối không giống người gần sáu mươi tuổi. Ngày thứ hai, bố Diêu liền được đón về nhà.

Tuy rằng bệnh tình của bố Diêu đã được giải quyết, nhưng vẫn còn có vấn đề khó giải quyết hơn đang chờ bọn họ. Ví dụ như hồ ly tinh kia rước dâu, hay ví dụ như Diêu Vọng đột nhiên gọi điện thoại tới.

"Anh ơi, bố mẹ vợ của em, cũng chính là bố mẹ của Thiện Tài đã biết chuyện của bọn em rồi. Bọn họ bây giờ muốn đến thăm hỏi nhà thông gia, bọn họ sẽ đến nhanh thôi, anh giúp em chống đỡ trước đi, em và Thiện Tài sẽ về ngay."

"Cái gì? Sao lại thế này?" Không đợi Diêu Nhiếp hỏi rõ ràng, Diêu Vọng đã cúp máy.

Chuyện này là sao đây? Đúng thật là càng vội lại càng rối thêm. Diêu Nhiếp lúc này mới đột nhiên nhớ ra, Thiện Tài đồng tử chính là Hồng Hài Nhi, mà bố mẹ của Hồng Hài Nhi chẳng phải chính là Ngưu Ma Vương và Thiết Phiến công chúa sao?!

Diêu Nhiếp có chút không yên, Nhai Xế an ủi hắn: "Sợ cái gì? Không phải chỉ là Ngưu tinh và Nữ yêu thôi sao? Bọn họ dám động đến em thử xem, ta liền đem bọn họ làm thành thịt bò bít tết!"

Một giờ sau, ông thông gia và bà thông gia quả nhiên đại giá quang lâm, chẳng qua hai người so với hình tượng Diêu Nhiếp nhìn thấy trong phim lúc bé có khác biệt rất lớn.

Ngưu Ma Vương là một ông chú trung niên đẹp trai để râu quai nón, thân hình cao lớn vạm vỡ. Ông ta mặc một thân âu phục Armani, đeo khoen mũi, thoạt nhìn mang theo chút phong cách hippie (1).

Mà Thiết Phiến công chúa cũng là một quý bà sành điệu toàn thân Prada, bà ta giẫm lên đôi giày cao gót màu đỏ tươi cao mười tấc bước đến, vừa đi vừa chê bai: "Oh my god! Trời ạ! Đến giờ mà vẫn còn có chỗ quê mùa thế này à! Động phủ của chúng ta một trăm năm trước cũng giống thế này đấy. A! Đó là?! Lại còn phân gà đầy đất nữa chứ, a, ta không chịu nổi nữa, ta muốn ngất ~ "

Ngưu Ma Vương vội đỡ lấy thê tử của ông ta: "Phu nhân, em cố chịu đựng, đuổi được thằng nhóc họ Diêu kia rồi, chúng ta sẽ lập tức quay lại Địa Trung Hải tiếp tục nghỉ mát."

Diêu Nhiếp đi ra cửa chào đón: "Hai vị là bố mẹ của Thiện Tài đúng không ạ? Mời vào."

Hai người đánh giá Diêu Nhiếp một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng Thiết Phiến công chúa nói: "Không cần, chúng ta nói xong sẽ đi ngay. Ngươi chính là thằng nhóc họ Diêu đó sao?"

Diêu Nhiếp gật đầu, sau đó mới nhận ra, đối phương nhận lầm mình thành Diêu Vọng.

Anh đang định giải thích, Thiết Phiến công chúa đã nói tiếp: "Mắt của Tiểu bảo bối làm sao vậy kìa? Cái vóc dáng nhỏ nhắn này, cái da mặt trắng trẻo này, căn bản là loại gà luộc, tiểu bạch kiểm (2) mà thôi."

Nụ cười treo trên mặt Diêu Nhiếp xụ xuống, tôi? Gà luộc? Tiểu bạch kiểm?!

Thiết Phiến công chúa cũng chả thèm để ý cảm giác của anh, lập tức từ trong túi xách bạch kim lấy ra một tờ séc đưa qua cho Diêu Nhiếp: "Chỗ này là hai trăm vạn, đủ để cho một thằng nhóc nông thôn như ngươi dùng cả đời đấy. Cầm số tiền này rồi sau này ngươi đừng nên quấn quít lấy con ta nữa."

FML (3)! Tình tiết của mấy bộ phim cẩu huyết cũng có ngày xảy ra trên người mình sao? Diêu Nhiếp hỏi: "Bà cho rằng 200 vạn có thể mua được con của bà sao?"

Thiết Phiến công chúa hừ lạnh một tiếng: "Đối với cái loại hàng như ngươi mà nói, đã đủ rồi."

Diêu Nhiếp nhận lấy tờ séc dưới ánh mắt khinh miệt ở bà ta: "Vậy bây giờ 200 vạn này là của tôi đúng không?"

Thiết Phiến công chúa lạnh lùng nói: "Đã cho ngươi thì là của ngươi."

Diêu Nhiếp gật đầu, sau đó ném tờ séc vào mặt bà ta: "Tốt, bây giờ tôi lấy 200 vạn này mua con của bà, con của bà sau này sẽ là của tôi!"

"Ngươi!" Thiết Phiến công chúa nhận ra mình bị đùa giỡn, đang định phát tác. Xa xa lại truyền đến tiếng thổi kèn đánh trống.

Mọi người trong thôn thò đầu ra khỏi cửa sổ để xem náo nhiệt, hơn nửa đêm rồi nhà ai còn rước dâu nhỉ?

Nhưng kỳ quái chính là, tuy có thể nghe được tiếng kèn trống náo nhiệt, nhưng lại không thấy đội ngũ rước dâu đi ngang qua. Người lớn trong nhà vội vàng đóng cửa sổ lại, trách mắng bọn trẻ: "Đừng nhìn nữa, đây là Hồ tiên đón dâu!"

Tiếng kèn trống dừng lại trước cửa nhà họ Diêu.

Người nhà họ Diêu và cả Ngưu Ma Vương, Thiết Phiến công chúa đều nhìn về phía cửa lớn. Kiệu hoa đỏ thẫm chậm rãi xuất hiện, tiểu hồ ly mang vẻ trung tính ngày ấy nói muốn đến cửa rước dâu mặc một thân hỉ phục đi vào.

Ngưu Ma Vương giống như bị người ta yểm chú định thân, hai mắt trừng to, nhìn chằm chằm con hồ ly tinh mặc đồ chú rễ kia một lúc lâu, rốt cục từ trong miệng nặn ra hai chữ: "Ngọc nhi"

Hồ ly tinh kia nghe thấy câu nói của Ngưu Ma Vương quay đầu lại nhìn ông ta một cái: "Ngươi nhận thức gia mẫu sao?"

Thiết Phiến công chúa đột nhiên hung tợn xông đến: "Giỏi lắm, con trâu già nhà ngươi, ngươi quả nhiên vẫn nhớ thương cái con hồ ly tinh kia!"

Diêu Nhiếp há hốc mồm: "Tình hình lúc này là sao đấy?"

Nhai Xế ôm lấy anh nói: "Có trò hay để xem."

……

Thành phố G là thành phố không bao giờ ngủ, khu quán bar Phân Thôn mỗi đêm đều nhiệt tình nghênh đón vô số khoáng nam oán nữ (nam phóng túng nữ sầu đời tới đây tìm vui, buông thả.

Hồ Duyên là một quán bar ở thành phố G, nằm ở trong góc phía cuối khu quán Bar Phân Thôn, một chút cũng không nổi bật, nhưng đây lại là thiên đường tìm vui của gay nổi tiếng ở thành phố G.

Chàng trai đi thăm thú một vòng trong quán bar, đêm nay dường như không có thức ăn dành cho mình. Hắn đến quầy bar gọi một ly Whiskey, cùng bartender tán gẫu vài câu. Lúc này, một người đàn ông đeo kính râm ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

Cậu giương mắt nhìn, dáng người của đối phương rắn chắc thon dài, tuy rằng kính râm đã che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng những đường nét trên gương mặt vẫn rất rõ ràng, còn có sống mũi cao, đôi môi mỏng gợi cảm đều hấp dẫn cậu vô cùng mãnh liệt.

Hai người dường như rất vừa mắt, ăn nhịp với nhau. Mười phút sau, bọn họ cùng nhau ra khỏi quán bar.

Ánh trăng kéo bóng dáng của hai người ra thật dài, cũng không ai nhận ra, bóng của một người trong đó chia ra làm hai cái, một cái trong số đó thậm chí còn có đôi tai nhọn. Hai cái bóng chậm rãi hợp lại thành một, nhưng cái bóng đen có tai nhọn kia vẫn không biến mất…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Chỉ dùng nửa giờ mà có thể viết ra được hơn ba ngàn chữ, phá kỷ lục của chính mình, sang một tầm cao mới. Tôi có dự cảm, có lẽ sai sót cũng sẽ sang một tầm cao mới = =

Bởi vì danh sách này là để đẩy mạnh bình chọn cho trang chủ, cho nên tuần này mỗi ngày tôi đều sẽ viết hơn ba nghìn chữ… Xem các người ai còn bảo tôi thiếu số chữ mỗi chương nữa không, nội bơm

~Tác giả: "Tiểu Thất, hôm nay ngài vừa lòng chưa, cảnh diễn đủ chứ hả"?

Có vẻ như JJ lại rút rồi, ngay cả những tin nhắn trước đó cũng đều bị rút ra hết rồi. Vì để đề phòng, nên tôi phải nói trước.

Nhai Xế: "Cũng miễn cưỡng coi như là được rồi, tuy rằng cảnh diễn của lão bà ta nặng kí hơn so với ta, nhưng em ấy cũng là ta, giống nhau cả."

Tác giả: "Phù… Mạng nhỏ được an toàn rồi."

Nhai Xế: "Nhưng mà, vì sao một pháo của ta lại bị tắt đèn hử?

Tác giả: "Này… Cua đồng ngài biết chứ, khóa tỉnh ngài hiểu được chứ."

95. Chương 17-4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lão Mã ở đội Hình sự một đem một tập tài liệu đưa cho Cao Đại Toàn: "Lão Cao, vụ án này chính thức thuộc về các cậu đó."

Cao Đại Toàn nhận lấy lật ra vài tờ: "Tình hình thế nào?"

Lão Mã giải thích: "Bắt đầu từ tuần trước, thành phố chúng ta xảy ra ba vụ án giết người. Điểm chung của ba vụ này là, trái tim của nạn nhân bị mất, thoạt nhìn giống như là bị động vật gặm cắn. Nhưng DNA được pháp y trích xuất từ nước bọt ở miệng vết thương lại chứng thực, đây là bị con người cắn đứt." Nói xong liếc nhìn Cao Đại Toàn một cái.

Cao Đại Toàn lại nói: "Có lẽ kẻ giết người là một bệnh nhân tâm thần, hoặc là một tên biến thái chẳng hạn. Tóm lại đây chẳng thể nói lên được cái gì?" Mấy vụ án gần đây vẫn còn chưa được phá, bọn họ bây giờ đang sứt đầu mẻ trán, lấy sức đâu mà nhận thêm vụ án mới này nữa chứ?

Lão Mã mở tài liệu ra, chỉ vào một phần hồ sơ trong đó rồi nói: "Đây là nạn nhân ở vụ án thứ ba, hắn được người ta phát hiện chết ở sau một con hẻm trong khu quán Bar Phân Thôn. Nhưng vụ án này lại có nhân chứng, một tên say rượu đang nôn mửa ở sau hẻm, nhìn thấy một con quái vật nửa người nửa thú đang cắn cái gì đó. Hắn tin chắc đã nhìn thấy, đó lại là một người! Lúc ấy hắn sợ tới mức tỉnh rượu hơn phân nửa, tán loạn chạy trốn."

Cao Đại Toàn vẫn chưa từ bỏ ý định: "Có lẽ do tên nghiện rượu kia uống say rồi."

Lão Mã nói: "Trong lòng cậu biết rõ, đây không phải là vì say rượu mà sinh ra ảo giác."

Cao Đại Toàn nhìn thẳng vào anh ta một hồi, cuối cùng bại trận, thở dài nói: "Được rồi, tôi đã biết. Vụ án này chúng tôi sẽ nhận."

Lão Mã vỗ vỗ vai của anh: "Có chỗ nào cần giúp đỡ, cứ đến tìm tôi."

Cao Đại Toàn chuyển tay đem tập tài liệu đưa qua cho Lạc Đan Thanh: "Tiểu Lạc, có vụ án mới. Cậu nói với bọn họ, chín giờ họp, chúng ta thảo luận một chút về vụ án, này, Tiểu Lạc? Tiểu Lạc!"

Lạc Đan Thanh toàn thân thơ thẩn, nhìn là biết hồn đã bay ra ngoài du lịch rồi. Cao Đại Toàn đẩy hắn một cái, hắn mới tỉnh táo lại: "Sao thế, đội phó?"

Cao Đại Toàn lo lắng nhìn hắn một cái: "Tôi mới phải hỏi cậu sao thế đấy? Người không được khỏe à?"

Lạc Đan Thanh lắc đầu: "Không có, suy nghĩ chút chuyện thôi."

Cao Đại Toàn trêu ghẹo nói: "Đau khổ vì tình à?"

Không ngờ Lạc Đan Thanh lại gật đầu thừa nhận: Đúng vậy."

Cao Đại Toàn quan sát vẻ mặt của hắn, xem ra mối tình này không quá lạc quan rồi: "Sao? Thất tình?"

Lạc Đan Thanh bất đắc dĩ cười: "Còn chưa bắt đầu, thất tình cái gì chứ?"

Cao Đại Toàn vỗ nhẹ vào vai hắn: "Người trẻ tuổi nên có dũng khí tiến lên một lần, hữu hoa kham chiết trực tu chiết (có hoa cần bẻ thì cứ thẳng thừng mà bẻ), có gì mà phải băn khoăn chứ? Chỉ cần bền lòng thì sắt cũng bị mài thành kim thôi, chỉ cần cô ấy không kết hôn, thì cậu vẫn có quyền theo đuổi cô ấy mà. Liệt nữ sợ triền lang (con gái mạnh mẽ sợ con trai đeo bám dây dưa), cứ bám thật chặt thì cô ấy sẽ là của cậu." Anh tưởng đối tượng của Lạc Đan Thanh là phụ nữ.

Lạc Đan Thanh cân nhắc lời nói của anh, một lát sau, dường như đã nghĩ thông, hắn bỗng nhiên đứng lên, toàn thân đã cuốn sạch những ủ rũ vừa nãy, nét mặt toả sáng: "Cao đội phó, cám ơn anh. Tôi nghĩ thông rồi."

Cao Đại Toàn rất hài lòng, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy: "Nghĩ thông suốt là tốt rồi, đi thôi, triệu tập mọi người họp đi."

Cao Đại Toàn còn chưa nói xong, đã bị Lạc Đan Thanh hưng phấn ngắt lời: "Cao đội phó, tôi muốn xin nghỉ phép thường niên! Mấy năm nay tôi cũng chưa từng xin nghỉ phép, tôi tính hết rồi, cộng tất cả lại thì có thể xin nghỉ được một tháng rưỡi. Tôi cứ xin nghỉ một tháng trước, lúc về sẽ bổ sung đơn xin phép cho anh sau. Tôi đi trước đây." Nói xong, không đợi Cao Đại Toàn trả lời, hắn đã xông ra ngoài như gió lốc.

"…" Cao Đại Toàn sửng sốt một hồi, giờ mới kịp phản ứng: "Khốn khiếp! Nói đi là đi, cậu đi rồi, án mạng nhiều như vậy phải làm sao bây giờ?!" Bây giờ trên đầu có mấy vụ án đang chờ giải quyết đây này. Nạp Tạp đến vùng Miêu Cương tìm phương pháp hóa giải Tình hàng; Lạc Đan Thanh lại xin nghỉ phép, bây giờ chỉ còn lại có bốn người, nhân lực thiếu thốn nghiêm trọng.

Hắn thì tốt rồi, theo đuổi tình yêu đích thực. Vậy cục diện rối rắm còn lại để ai dọn dẹp đâyyyy?

……

Thiết Phiến công chúa và Ngưu Ma Vương vốn định tìm đến để chia rẽ Diêu Vọng, bây giờ lại biến thành chiến tranh nội bộ, hai vợ chồng đánh nhau túi bụi.

Nhai Xế và Diêu Nhiếp bưng ghế ra, ăn đồ ăn vặt, ngồi xem bộ phim luân lí gia đình cẩu huyết này. Mà ngay cả tiểu hồ ly tinh mặc trang phục chú rể kia cũng ngồi xuống, thờ ơ lạnh nhạt, thuận tiện còn đòi Diêu Nhiếp một ít hạt dưa, vừa xem vừa cắn.

Thiết Phiến công chúa bóp cổ Ngưu Ma Vương, mắng to: "Ngươi là kẻ phụ tình, lão lưu manh! Lúc trước lão nương thật sự là mắt mù, nên mới coi trọng cái thứ súc sinh như ngươi! Đến giờ vẫn còn nhớ thương đồ tiện nhân hồ ly hôi thối không biết xấu hổ kia, trong lòng ngươi căn bản là không có ta! Ta thấy tiểu súc sinh kia tám chín phần là dã loại (con rơi) của ngươi năm đó đúng không?!"

Ngưu Ma Vương túm tóc Thiết Phiến công chúa: "Ngươi có thể mắng ta, nhưng ngươi không được nói xấu mẹ con bọn họ!"

Những lời này xem như là lửa cháy đổ thêm dầu, Thiết Phiến công chúa nổi trận lôi đình, bà ta lấy ra quạt Ba Tiêu ra hung hăng nói: "Hảo, hảo, hảo. Ta sẽ thành toàn cho các ngươi, cho một nhà các ngươi lên trời mà đoàn tụ!"

Diêu Nhiếp chính là xem "Tây du ký" từ nhỏ đến lớn, uy lực của cái quạt này anh đương nhiên biết rõ. Vội kéo Nhai Xế trốn vào trong phòng: "Chạy mau, cuồng phong sắp tới rồi!"

Tiểu hồ ly thấy tình hình nghiêm trọng, cũng ngồi không yên, vội vàng giải thích: "Hai vị hiểu lầm rồi. Gia mẫu sớm đã có người khác, gia phụ cũng không phải là Ngưu tiền bối, tại hạ chính là Hồ tiên huyết thống thuần khiết, nhị lão trong nhà đều là hồ ly cả."

Ngưu Ma Vương nghe xong, nhất thời như quả bóng xì hơi, bơ phờ~.

Thiết Phiến công chúa đang nổi nóng, làm sao để ý nhiều như vậy, mắt thấy quạt Ba Tiêu kia sắp sửa vung xuống. May mắn thay Thiện Tài và Diêu Vọng đúng lúc đuổi tới: "Phụ thân, nương, hai người sao lại cãi nhau?!"

Thiết Phiến công chúa vừa thấy con trai bảo bối, bỗng cảm thấy ủy khuất, bà ta khóc như hoa lê đẫm nước mà nhào đến: "Tiểu bảo bối, phụ thân ngươi ở bên ngoài gian dối có tiểu tam (người thứ ba), ôi mệnh hai mẹ con ta thật khổ mà ~~"

Ngưu Ma Vương ở một bên nhỏ giọng phản bác: "Đó đều là chuyện hơn một ngàn năm trước rồi mà."

Thiết Phiến công chúa quay đầu lại tức giận mắng: "Ngươi súc sinh này, đuối lý còn dám tranh luận nữa sao? Ngươi là tên phụ tình, không chết tử tế được! #%%…"

Cho đến khi đã mắng chồng đến độ không ngóc đầu lên nổi, bà ta lại bắt đầu chĩa mũi dùi sang hướng Hồng Hài Nhi: "Con à, thằng nhóc họ Diêu kia không đáng tin, dáng vẻ thì như tiểu bạch kiểm, nương không đồng ý cho các ngươi ở bên nhau đâu!"

Hồng Hài Nhi tựa vào người Diêu Vọng, thái độ kiên định: "Mặc kệ các người có đồng ý hay không, con đã quyết định ở bên anh ấy cả đời!"

Thiết Phiến công chúa trợn tròn mắt: "Thằng nhóc này là ai?"

Bên kia là trận hỗn chiến về luân lí gia đình, tình hình bên này cũng không khá khẩm hơn là bao. Tiểu hồ ly xem đủ trò vui rồi, mới đứng lên vỗ vỗ một thân hỉ phục nói: "Tốt lắm, giờ lành đã đến, không nên trì hoãn. Nương tử, chúng ta đi thôi."

Nghe vậy, Nhai Xế lập tức chắn ở trước người Diêu Nhiếp, hai mắt bởi vì phẫn nộ mà chuyển thành màu vàng của dã thú, trên người loáng thoáng tản ra sát khí, hắn đã bày sẵn tư thế, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào, giống như thần khuyển (chó thần) trung thành bảo vệ cho chủ nhân.

Diêu Nhiếp lúc này mới hồi phục tinh thần lại, suýt nữa thì quên mất chuyện này, anh gãi gãi đầu: "Tiểu hồ tiên này, tục ngữ có câu, nhất nữ bất sự nhị phu (một gái không theo hai chồng) mà, không đúng. Nói thật với cậu, tôi tôi đã có người rồi, cậu cũng nên chết tâm đi!"

Đối phương vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh: "Ta cũng chưa nói là muốn kết hôn với ngươi? Ngươi là Diêu gia lão Nhị đúng không? Tân nương của ta là Diêu gia lão Đại cơ mà." Nói xong, ngón tay hắn chỉ về phía Nhai Xế. [há há há]

Diêu Nhiếp và Nhai Xế đồng thời sửng sốt một chút, một lát sau, Nhai Xế mới kịp thời phản ứng lại, càng thêm căm tức: "Tân nương? Chỉ bằng ngươi?" Mà cũng dám nói muốn bản Long tử sao?! Chỉ bằng ngươi một con hồ ly tinh nho nhỏ? Thật to gan!

Hắn phun ra Trảm Tiên kiếm, chém về phía hồ ly tinh kia.

Diêu Nhiếp lại ngồi xuống ghế, ăn đồ ăn vặt xem trò vui, thỉnh thoảng hò hét cổ vũ: "Tiểu Thất cố lên! Tiểu Thất đẹp trai quá!"

Hồ ly tinh kia còn chưa đạt đến ngàn năm đạo hạnh, sao có thể là đối thủ của Nhai Xế, mắt thấy tình thế không ổn, hắn vội biến về nguyên hình —— một con hồ ly màu bạc, "phốc" một tiếng đã trốn ra sau lưng Diêu Nhiếp, cuộn tròn trên cổ anh.

Nhai Xế sợ lại ngộ thương đến Diêu Nhiếp, đành phải tạm thời dừng tay, nghĩ cách, bắt được con hồ ly gian xảo kia.

Tiểu hồ ly ló đầu ra từ sau lưng Diêu Nhiếp: "Tiểu Thất? Ngươi không phải là Bé gái hả?"

Diêu Nhiếp dở khóc dở cười: "Cậu không thấy toàn thân anh ấy đều là sát khí hả, nhìn kiểu gì cũng không giống người thường đúng không?"

Tiểu hồ ly đảo mắt nói: "Dù sao nhà họ Diêu các ngươi cũng là hậu duệ của người kia, trên người có chút thần thông cũng là chuyện bình thường thôi."

Diêu Nhiếp kỳ quái, chưa từng nghe nói nhà họ Diêu bọn họ có danh nhân nào cả: "Người kia? Ai?"

Đối phương còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa đã có người thay hắn trả lời: "Lưu Bá Ôn. Nhà họ Diêu chúng ta đều hậu duệ của Lưu Bá Ôn."

Diêu Nhiếp nhìn ra ngoài cửa trước: "Chú Bỉnh?"

Chú Bỉnh vừa đi tới vừa trách cứ Diêu Nhiếp: "Chú chẳng phải đã cho cháu cái túi gấm sao, bảo cháu không cần quay về sao? Sao cháu lại không nghe lời như vậy?"

Diêu Nhiếp ngượng ngùng sờ sờ mũi: "Túi gấm kia bị cháu không cẩn thận bỏ vào máy giặt, giặt mất rồi."

Chú Bỉnh thở dài: "Thôi, hết thảy đều là số trời."

……

"Hồng đại bài, cậu gần đây càng ngày càng đẹp trai nha." Đạo diễn mời Hồng Hiểu Tinh một ly.

Hồng Hiểu Tinh cười cười uống cạn ly rượu: "Đạo diễn ngài quá khen rồi."

Đạo diễn ợ lên một hơi rượu: "Tôi cũng không nói bừa đâu nha, hôm nay tôi xem "Nhị tuần san" (tạp chí về những tin tức trong lĩnh vực điện ảnh), cậu còn được bình chọn là nam diễn viên sexy nhất nước ta đấy."

Những lời nói của đạo diễn cũng không phải là phóng đại. Quả thật, dạo này Hồng Hiểu Tinh không biết vì sao, mà diện mạo ngày càng đẹp trai, sức quyến rũ cũng càng ngày càng tăng, độ nổi tiếng cũng tăng lên vùn vụt. Theo những lời nhận xét trên báo lá cải thì phải là: ánh mắt đào hoa, tia điện bắn ra bốn phía.

Hồng Hiểu Tinh cười cười nhưng không trả lời, quay đầu lại mời Hoa Trĩ một ly: "Tôi thấy, nếu thật sự nói là gợi cảm, thì phải là Hoa Ảnh đế mới đúng."

Hoa Trĩ cũng không chút khiêm tốn, cười ha ha: "Coi như anh tinh mắt."

Mọi người lại tiếp tục cười đùa cho qua, mời rượu cụng ly. Nhưng Hồng Hiểu Tinh lại cố ý chuốt Hoa Trĩ thêm vài ly.

Qua ba lần rót rượu, Hoa Trĩ lại thành con gà say xỉn. Hồng Hiểu Tinh xung phong nhận việc đưa hắn về nhà.

Hai người vừa đến hàng lang của căn hộ, Hồng Hiểu Tinh đã kiềm chế không nổi, bắt đầu cởi quần áo của Hoa Trĩ. Hoa Trĩ sớm đã chẳng biết trời trăng gì nữa, căn bản là không còn sức phản kháng.

Hồng Hiểu Tinh vùi đầu vào làn da trắng nõn non mịn của hắn vừa liếm và mút. Dần dần, gương mặt của gã bắt đầu xảy ra biến hóa, gương mặt vốn dĩ vô cùng đẹp trai lại mọc lên rất nhiều lông màu nâu sẫm rậm rạp; trên đỉnh đầu cũng mọc ra một đôi tai nhọn; đôi mắt cũng chậm rãi trở nên dài nhỏ, khóe mắt xếch lên, giống như dã thú đi trong bóng tối, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo u ám.

Gã há cái miệng rộng đến tận mang tai ra, lộ ra răng nanh sắc bén, cắn về phía trái tim của Hoa Trĩ.

……

(1) Hippie: vào đây.

(2) Tiểu bạch kiểm: Ở đây chỉ những kẻ sống dựa vào tiền của phụ nữ…

(3) : Ngọa tào = FML = F*ck My Life

Ps: Tiểu Diêu bị ăn dưa bở rồi. Hahaha Ngta thích chồng của bạn cơ bạn Diêu ạ.

96. Chương 17-5

Mắt thấy quái vật kia sắp cắn lên ngực Hoa Trĩ, cửa phòng "rầm" một tiếng mở ra từ bên trong. Một bàn tay gấu vô cùng to béo vươn ra, hung hăng tát một cú lên đầu quái vật, tát thẳng đến khi con quái vật ngã lăn ra đất.

Một con gấu đen to lớn bước ra từ trong phòng, một tay nó túm Hoa Trĩ lên, ném vào trong phòng. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm quái vật nửa người nửa thú trên mặt đất.

Quái vật kia thấy con mồi bị cướp mất, thập phần không cam lòng. Nó nhe răng há miệng, lộ ra răng nanh sắc bén lóe sáng, miệng phát ra tiếng "Grừ grừ" của dã thú.

"Ngao!" Gấu chó phát ra một tiếng rống giận đinh tai nhức óc. Quái vật kia tự biết mình không phải là đối thủ của nó, không ngừng cẩn thận đề phòng lui về chỗ cầu thang, sau đó động tác vô cùng mau lẹ biến mất trong bóng tối ở hành lang.

Gấu chó "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Hoa Trĩ trên mặt đất bị tiếng đóng cửa kia đánh thức, mắt lờ đờ mù sương nhìn chằm chằm gấu chó mà bật cười ngốc nghếch: "Hùng hùng ~ ngươi tới đón ta à ~ hì hì, ta biết là ngươi yêu ta mà ~ ha hả ~ "

"Hừ!" Gấu chó lạnh lùng tóm chặt lấy áo hắn, túm hắn đến trước mặt mình, mặt của bọn họ chỉ cách nhau chưa đầy 2 cm nữa là sẽ chạm vào. Hoa Trĩ si mê nhìn cái mặt đầy lông của gấu chó, chu môi, chờ đợi nụ hôn rơi xuống.

Không ngờ, gấu chó lại há cái miệng rộng ra, táp một phát thật mạnh lên mặt của Hoa Trĩ.

"A

~~" Tiếng thét đau đớn chói tai vang vọng khắp cả căn nhà.

"Hủy dung hủy dung! Cắn người không cắn vào mặt biết không hả?! Ta còn là ngôi sao nữa, ta phải dựa vào khuôn mặt này để kiếm cơm đấy!" Hoa Trĩ ôm lấy gương mặt in đầy dấu răng, say rượu gì cũng bị đau đến tỉnh.

Gấu chó hừ lạnh một tiếng, mặc kệ hắn. Nằm úp sấp ở trên giường, chỉ xoay cái mông to và cái đuôi ngắn cũn ra đối diện với hắn.

Hoa Trĩ gì cũng không sợ, chỉ sợ Hùng Tráng không để ý tới hắn. Hắn hết cách, đành túm chặt lấy cái đuôi ngắn xù lông của đối phương, dùng giọng điệu làm nũng để cầu xin tha thứ: "Hùng Hùng, ta không dám … nữa, ta thề."

Hùng Tráng vẫn như cũ không để ý đến hắn, trở mình, không cho hắn túm lấy đuôi của mình nữa.

Hoa Trĩ ghé vào lớp lông trắng ấm áp mềm mại trên bụng Hùng Tráng: "Đừng như vậy mà, để ý đến người ta chút đi. Lần này ta thật sự không dám … nữa, ta thề được chưa, ta sau này tuyệt đối sẽ không uống rượu nữa." Liếc mắt về phía Hùng Tráng, thấy đối phương không có phản ứng gì. Hắn lại bổ sung: "Cũng không tham gia tụ tập nữa?"

Vẫn không có phản ứng. Hắn khẽ cắn môi, đau đớn hạ quyết tâm: "Cùng lắm thì ta rút lui khỏi giới giải trí!"

Lúc này đây Hùng Tráng rốt cuộc cũng có phản ứng, hắn thờ ơ thả ra một câu: "Ngươi đừng có mà nuốt lời."

Thật ra vừa nói xong câu đấy Hoa Trĩ đã có chút hối hận. Hắn trời sinh đã yêu cái đẹp, lại tự kỷ, hắn thích hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người đối với mình. Làm ngôi sao có thể thỏa mãn thói hư vinh của hắn đến mức cao nhất, hắn luôn nghĩ công việc này được tạo ra để dành riêng cho hắn. Nhưng vì Hùng Tráng, hắn sẵn sàng từ bỏ công việc mà mình yêu thích nhất này.

Hùng Tráng ở bên hắn từ nhỏ đến lớn, sao có thể không biết hắn đang suy nghĩ cái gì chứ?

"Được rồi, biết ngươi không bỏ được, cũng không cần phải rút lui. Nhưng mà ngươi sau này còn dám đụng đến giọt rượu nào nữa, ta sẽ nhổ sạch lông của ngươi, cho ngươi làm gà trụi lông luôn!"

Hoa Trĩ sáp vào mặt hùng Tráng, hôn liền mấy cái: "Hùng Hùng, yêu ngươi nhất! Ngươi muốn nhìn người ta khỏa thân thì cứ nói đại đi, cũng đâu phải là không cho ngươi nhìn."

Đáp lại sự nhiệt tình của hắn chính là Hùng Tráng lại há mồm ra cắn.

Thượng đế nói rằng, nếu má trái của con bị đánh, thì hãy dâng cả má phải của con lên luôn. Giờ đây, Hoa Trĩ đã hưởng ứng lời kêu gọi của Thượng đế.

……

Diêu Nhiếp đột nhiên nhớ ra: "Không đúng, chú Bỉnh à. Chúng ta họ Diêu, Lưu Bá Ôn họ Lưu, chúng ta làm sao có thể là hậu duệ của ông ta được?"

Chú Bỉnh thở dài nói: "Minh Đế rất đa nghi, năm đó sau khi ông ta đăng cơ, sợ những công thần đã giúp ông ta chiếm được giang sơn sẽ công cao cái chủ (ỷ công lao to lớn mà lấn át chủ nhân), nên đã tìm cớ, giết chết từng người một rồi tru di cửu tộc. Tổ tiên chúng ta có phép thần thông, từ sớm đã đoán được Minh Đế sẽ gây bất lợi cho ngài, nên đã sớm cáo lão hồi hương, mang cả nhà đến thôn Đại Thạch mai danh ẩn tích sinh sống.

Diêu Nhiếp liếc nhìn Diêu Nhiếp, sao lại chả ăn khớp tí nào với cảnh tượng trong mơ của anh vậy? Chẳng lẽ Lưu Bá Ôn sau khi không tìm thấy người yêu, đã đến vùng quê cưới vợ sinh con sao?

Nhai Xế lại nghĩ đến việc khác. Cái lão già khốn khiếp đó, lại là tổ tiên của Bé gái sao? Vậy chẳng phải là mình còn thấp hơn lão ta vài thế hệ (bậc) sao? Mk! Vô duyên vô cơ lại để cho lão ta được lợi!

Chú Bỉnh cau mày nói: "Ông nội cháu là bạn từ nhỏ của chú, lại là anh em họ, quan hệ của chúng ta trước giờ rất tốt. Năm đó cũng do chú lắm miệng chỉ bậy, khiến cho ông nội cháu phải đi cầu Hồ tiên cứu mạng, chứ không thì đã không có chuyện của ngày hôm nay."

Diêu Nhiếp lại an ủi ông: "Nếu năm đó không nhờ chú Bỉnh chỉ cách cho ông nội, thì cũng không biết cháu có còn sống đến tận giờ không? Chuyện này cháu phải cảm ơn chú mới đúng."

Chú Bỉnh vẫn mặt co mày cáu, nhìn kiệu hoa đỏ thẫm ngoài cửa nói: "Nhưng mà bây giờ Hồ tiên muốn đến rước dâu, cháu nói phải làm sao bây giờ? Cũng không thể nào thật sự gả cháu cho một con hồ ly được."

Tiểu hồ ly đang bám trên cổ Diêu Nhiếp có chút không vui: "Gả cho Hồ tiên chúng ta thì làm sao? Vinh hạnh biết bao nhiêu, người bình thường muốn gả cho ta ta còn khinh í!"

Nhai Xế nhân lúc nó nói chuyện với chú Bỉnh không để ý, một phen túm lấy cái đuôi to của nó kéo ra ngoài, lạnh lùng nhìn chằm chằm nó: "Chỉ bằng thứ yêu nghiệt nho nhỏ như ngươi mà cũng dám muốn lão tử sao? Xem ta kéo đứt cái đuôi của ngươi thế nào!"

"Ngươi đê tiện! Thả ta ra! Thả ta ra!" Tiểu hồ ly bị Nhai Xế treo ngược lên, không ngừng quẫy đạp giãy dụa, đáng tiếc cái đuôi của nó chính là nơi phát ra linh lực, cũng là nhược điểm lớn nhất của nó. Bị người ta nắm lấy cái đuôi, linh lực của nó sẽ không phát huy được, chả khác gì hồ ly bình thường.

Nhai Xế lại hoàn toàn không thèm để hồ ly tinh kia vào mắt: "Chỉ là thứ yêu hồ nho nhỏ mà thôi, các ngươi sợ cái gì? Nàng nếu dám đến đây gây sự, ta sẽ lột da con nàng ta ra làm áo khoác!"

Người nhà họ Diêu ở thôn Đại Thạch, có một số ít vẫn còn thừa hưởng thần thông của Lưu Bá Ôn, nhưng phần lớn mọi người đều không khác gì người thường. Chú Bỉnh là một trong số ít những Linh năng giả (người có năng lực tâm linh/siêu nhiên), ông trời sinh đã có một đôi mắt âm dương. Lần trước lúc Diêu Nhiếp mang theo người đàn ông tràn ngập sát khí này về quê đón Tết, ông cũng đã nhìn ra đối phương không phải là người phàm.

Chú Bỉnh lắc đầu: "Ngài nghĩ thật đơn giản. Ngọc Diện hồ ly này là Huyền hồ (cáo đen) cực kỳ hiếm thấy, lại có đạo hạnh gần hai ngàn năm, đã nhập vào Tiên tịch, có thể nói là Hồ tiên chân chính. Đối phó không lại bà ta, tuyệt đối sẽ không chiếm được trái ngon để ăn."

Nhai Xế lạnh lùng xùy một tiếng: "Năm đó lúc Lưu Bá Ôn còn là Tinh quân ta cũng chưa từng để lão vào mắt, huống chi chỉ là con yêu hồ nho nhỏ!"

Tuy ngoài miệng Nhai Xế nói như vậy, nhưng thật ra, hồ ly tinh nếu có thể nhập vào Tiên tịch, thì chứng tỏ vẫn có chút năng lực, nếu hai người thật sự đánh nhau, phỏng chừng sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương.

Diêu Nhiếp sao có thể không hiểu người yêu mình? Anh hỏi Nhai Xế: "Làm sao bây giờ?"

Nhai Xế ghé vào tai anh khẽ nói: "Cứ trốn trước rồi tính sau."

Diêu Nhiếp nhíu mày: "Em sợ chúng ta chạy thoát rồi, Ngọc Diện hồ ly kia sẽ gây bất lợi cho nhà em."

Nhai Xế nâng tiểu hồ ly trong tay lên rồi nói: "Không sao đâu, có hồ ly ở đây làm con tin. Nàng ta dám ra tay, chúng ta liền nấu lẩu thịt hồ ly!"

Tiểu hồ ly rất thính tai, nghe lỏm hết toàn bộ lời nói của Nhai Xế vào tai, nó cũng không hề lộ ra chút sợ hãi nào, ngược lại còn rất phấn khích: "Các ngươi muốn chạy trốn? Rời núi?! Quá tốt! Ta đời này vẫn chưa ra khỏi núi Linh Hồ lần nào đấy! Đây chính là bỏ trốn trong truyền thuyết sao? Rất kích thích nha!"

Nhai Xế chịu không nổi tên này huyên náo ồn ào, tiện tay bóc một quả bắp bên cạnh cửa nhét thẳng vào miệng nó.

Tiểu hồ ly chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở "ưm, ưm, ưm", cuối cùng tai của Nhai Xế cũng được yên tĩnh. Hắn ôm lấy bả vai Diêu Nhiếp: "Đi, về nhà thôi!"

"Bố mẹ nhìn thấy đó!" Diêu Nhiếp né một chút, quay đầu lại nhìn vào nhà, may mắn hai vị nhà họ Diêu đều đang bận rộn khuyên can "Thông gia", không có để ý đến bên này.

Nhai Xế khẽ xùy một tiếng: "Xất! Thật phiền phức, cứ dứt khoát nói thẳng với bọn họ luôn đi cho xong!"

Diêu Nhiếp lườm hắn một cái: "Nếu anh dám làm như thế, chúng ta sẽ ly hôn!"

Nhai Xế nhìn chằm chằm Diêu Nhiếp không nói lời nào, khóe miệng gợi lên một cách kỳ quái.

Diêu Nhiếp giờ mới kịp phản ứng, nhất thời nhỡ mồm. Bọn họ căn bản chưa hề kết hôn, ly hôn cái gì chứ?

Diêu Nhiếp sợ Nhai Xế ở lại sẽ khiến trong nhà thêm loạn, vội nói: "Đi đi đi, về nhà!" Nói xong hướng vào trong nhà hô một câu: "Bố mẹ, con chỉ xin nghỉ hai ngày thôi, con về trước đây ạ."

Mẹ Diêu nghe vậy liền đi ra: "Đã hơn nửa đêm rồi đi thế nào được? Cũng không thiếu gì một đêm, để sáng mai hãy về."

Diêu Nhiếp khoát tay, chỉ vào Nhai xế: "Không sao ạ, anh ấy có thuyền à, xe, bọn con sẽ tự lái xe về. Mẹ cứ tiếp khách của em trai đi, chắc nó đang cực kì bận rộn đấy. Mẹ đừng lo, kỹ thuật của Tiểu Thất tốt lắm."

Thiết Phiến công chúa bên kia bắt đầu đập bàn, mẹ Diêu vội vàng chạy qua hòa giải, cũng không nhớ phải khuyên Diêu Nhiếp nữa.

Diêu Vọng sứt đầu mẻ trán, nghe nói anh trai phải đi, liền hướng ra ngoài rống lên một câu: "Anh, anh lại chạy trước, anh đúng là không có trượng nghĩa!"

Diêu Nhiếp bịt tai không thèm nghe, nói với chú Bỉnh: "Chú Bỉnh, cháu đi trước đây. Hai anh em cháu cả năm đều ở bên ngoài, bố mẹ cháu còn phải nhờ chú chăm sóc nhiều. Nếu có chuyện gì, phiền chú gọi điện thoại cho cháu với."

Chú Bỉnh gật đầu: "Được rồi, cháu yên tâm đi. Hai đứa đi nhanh đi, Ngọc Diện hồ ly chờ sốt ruột, sợ rằng sẽ đích thân đến đây kiểm tra, đến lúc đó muốn chạy cũng khó."

Nhai Xế quay đầu lại hướng về phía đám yêu hồ khiếp sợ sát khí của hắn, vẫn trốn ở ngoài cửa không dám vào đón dâu kia lạnh lùng nói: "Nói với chủ nhân của các ngươi, con của nàng được Long Thất tử ta mời về chơi. Nếu nàng dám đụng đến một sợi tóc của người nhà họ Diêu, thì cứ chờ ăn lẩu hồ ly đi!"

Đám tiểu yêu nhất thời chim bay thú chạy, hốt hoảng chạy trốn.

Hai người mang theo tiểu hồ ly đi đến một chỗ hiếm người lui tới, Nhai Xế mới gọi thuyền bay ra.

Đợi khi hai người lên thuyền bay rồi, Nhai Xế cũng không vội lái thuyền, mà lấy một cái túi vải bố to nhét tiểu hồ ly vào. Ôm Diêu Nhiếp nỉ non: "Ta xin phép nghỉ tận ba ngày cơ, chúng ta ngày mốt mới phải đi làm."

Diêu Nhiếp nhìn hắn khó hiểu: "Cho nên?"

Tay của Nhai Xế đã bắt đầu không thành thật sờ lên mông Diêu Nhiếp: "Đã có thời gian, thì chúng ta cứ "làm" chuyện khác trước đi, bình thường lúc này chúng ta đều đang "bận rộn" ở nhà mà. Tuy lần này là ở ngoài trời, nhưng cũng là một loại ý vị khác biệt."

Diêu Nhiếp một phát nắm lấy "mầm tai họa" của hắn: "Trong đầu anh không thể có thứ gì khác sao? Trừ ăn và làm ra anh còn biết thứ gì nữa?"

Nhai Xế nhướng mày: "Ta nghĩ là em cũng thích, không phải em nói ta kỹ thuật tốt sao?"

Diêu Nhiếp vô lực: "Em nói đó là kỹ thuật lái xe của anh tốt!"

"Bàn tay thô ráp" của Nhai Xế vẫn chưa từ bỏ ý định, sờ loạn trên người Diêu Nhiếp, sờ sờ vuốt vuốt khiến Diêu Nhiếp cũng có cảm giác, nửa đẩy nửa dựa (chỉ sự từ chối giả vờ) rồi cũng lười phản kháng.

Nhai Xế tà tà cười: "Thật ra kỹ thuật khác của ta cũng rất tốt, không tin em có thể thử xem."

……

Diêu Nhiếp về "nhà mẹ đẻ" một chuyến, mang về một con hồ ly nho nhỏ để làm kỷ niệm, thuận tiện còn mang về một thân xương sống thắt lưng đau nhức, và một cây hoa cúc tàn. Mới vừa vào cửa, không ngờ lại còn có "Kinh hỉ" lớn hơn đang chờ bọn họ.

Nhai Xế mới vừa móc con hồ ly nhỏ ra khỏi túi vải bố để treo lên quạt trần, thì Tam Vô đã dắt theo Ngụy Kinh Hồng và Khâu Tiểu Thần tới cửa.

"Diêu MC ~ người thân ơi ~" Tam Vô nước mắt đầy mặt xông tới. Còn chưa kịp đến gần người anh, Nhai Xế đã một phát túm lấy cái áo choàng rách của cậu ta quăng ra ngoài.

Diêu Nhiếp rót cho cậu ta một tách trà, rồi lại rót nước trái cây cho hai đứa bé: "Úp úp mở mở thì miễn đi. Nói đi, có chuyện gì?"

Tam Vô uống một ngụm trà, lúc này mới nói: "Cái tên Lạc Đan Thanh đáng chém ngàn đao kia, nói cái gì mà vì yêu có thể vượt ngàn dặm, chẳng những ném lại cho cục cảnh sát một đống lộn xộn, lại còn ném lại hai thằng nhóc quỷ này, để cho tôi chăm sóc một tháng rưỡi! Anh cũng biết đội chúng tôi gần đây bận rộn

lên rất nhiều đúng không? Một đống vụ án không có đầu mối vẫn chưa thể kết thúc, lại gặp phải án mạng mới, tôi bận đến sứt đầu mẻ trán luôn rồi! Tên khốn ấy thật sự rất vô trách nhiệm!"

Diêu Nhiếp nhíu nhíu mày, Lạc Đan Thanh thoạt nhìn không giống người điên cuồng như vậy, vì theo đuổi tình yêu mà ném hai đứa con lại cho người khác chăm sóc, quả thật rất vô trách nhiệm.

Ngụy Kinh Hồng biết anh đang nghĩ gì, nhân tiểu quỷ đại nói: "Bố cháu không phải vô trách nhiệm đâu ạ, là cháu bảo bố cứ yên tâm đi. Bố vì chăm sóc cho cháu, một thân một mình đã bao năm nay, giờ cũng là lúc nên tìm bạn đời rồi."

Nói xong, vẻ mặt của Ngụy Kinh Hồng cũng xảy ra biến đổi, đó là một loại trưởng thành khác hoàn toàn với nó, thái độ nhẹ nhàng, ngay cả giọng nói cũng thay đổi thành giọng nữ dễ nghe: "Đó cũng là nợ mà kiếp trước nó thiếu, cũng đến lúc trả rồi."

Diêu Nhiếp có nghe nói qua chuyện của hai bố con, anh biết, đây nhất định là Lạc Thủy Mặc thỉnh thoảng sẽ nhập vào người Ngụy Kinh Hồng.

Tam Vô vội nhân cơ hội nói luôn: "Diêu MC, anh cũng biết gần đây tôi bận đến tối tăm mặt mũi, căn bản không có thời gian để chăm sóc cho hai đứa nhóc này. Trong số những người tôi quen biết, chỉ có nhà anh là rộng rãi nhất, lại không có gánh nặng gia đình. Cho nên, tôi nghĩ, nếu được thì một tháng rưỡi tới đành làm phiền anh vậy."

Diêu Nhiếp biết cậu ta lâu như vậy rồi, còn không hiểu sao: "Thôi đi, cậu có mà không muốn chi tiền ra nuôi hai đứa nó thì có."

Tam Vô thật sự là khóc không ra nước mắt: "Lần này tôi bận thật mà Diêu MC, tuy Tam Vô tôi keo kiệt, nhưng cũng không phải là người không trượng nghĩa như vậy."

Diêu Nhiếp nhìn vẻ mặt của Tam Vô, lần này có vẻ là thật, tiện mồm: "Nói đi, gần đây bận rộn vụ án nào vậy, khó giải quyết lắm à?"

Tam Vô liền nói cho Diêu Nhiếp biết từ đầu chí cuối về mấy vụ án mạng đang xảy ra ở thành phố G gần đây.

Tiểu hồ ly bị treo ngược trên quạt trần vẫn luôn luôn lắng nghe khẽ xùy một tiếng: "Xất! Vừa nhìn đã biết là do hồ yêu cấp thấp làm rồi, đúng là một đám vô dụng, cả cái này mà cũng không tra ra được!"

……

Suy nghĩ của tác giả:

Tối hôm qua nhận được một bình luận dài của Man Ngư Quân, tôi rất hưng phấn, hôm nay viết thêm hơn một nghìn chữ, cuối cùng cũng có một chương đột phá 4 nghìn chữ rồi.

Tiện thể nói luôn, bắt đầu từ mạng lưới kia, sẽ hủy bỏ phân loại DM để phân đến những danh mục khác. Theo lời của lập trình viên, thì nước ta bây giờ đang gắt gao đánh vào DM tôi giết!

Cầu thần linh phù hộ, ít nhất là chờ đến khi tôi kết thúc bộ truyện này, hãy đánh tiếp.

Nhai Xế: Mk! Lão tử lại chịu thiệt!

Lưu Bá Ôn đắc ý: Tiểu tử, mau kêu một tiếng lão tổ tông đi.

"Tổ em gái ngươi!" Nhai Xế xông lên, hai người lại đánh thành một đoàn.

Hồng Chúc: Con trai uống trà đi.

Diêu Nhiếp: Thật sự không tách bọn họ ra sao?

Hồng Chúc: Đánh mệt thì tự tách thôi, nhớ cất mấy thứ đồ đáng giá trong nhà đi là được.

Diêu Nhiếp: Ngài quả thật rất bình thản…

97. Chương 17-6

"Hả? Làm sao mày biết?" Tam Vô vừa đến đã thấy có một con hồ ly nhỏ bị treo ngược trên quạt trần, nhưng lúc đầu cậu chỉ nghĩ nó là một con thú bông mà thôi, không ngờ lại vẫn còn sống. Hơn nữa, con hồ ly nhỏ này dường như còn biết chút gì đó?

Tiểu hồ ly bĩu môi: "Hồ ly tinh bọn ta cũng chia thành vài loại, ví dụ như ta và mẹ ta, là Huyền hồ. Đương nhiên, cũng có người gọi bọn ta là Ngân hồ (cáo bạc @@). Bọn ta là loại quý hiếm nhất trong giới hồ ly, từ khi sinh ra đã có tiên thiên ưu thế (lợi thế bẩm sinh/thiên phú), rất dễ thành tinh. Những hồ ly khác muốn thành tinh hóa hình, phải chờ đến cơ duyên nhất định, hấp thu một lượng lớn tinh khí, rồi lại phải tu luyện thêm trăm năm nữa. Còn Huyền hồ bọn ta chỉ cần hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, tu luyện vài chục năm là được; như phụ thân ta này, là Hỏa hồ, tuy rằng kém hơn một chút so với Huyền hồ, nhưng cũng coi như là số một số hai trong giới hồ ly đó."

Xất! Đi một vòng lớn như vậy, chẳng qua chỉ vì muốn thuyết minh giống loài của mình có bao nhiêu tốt đẹp mà thôi. Diêu Nhiếp đảo mắt khinh bỉ: "Nói trọng điểm đi."

Tiểu hồ ly nhân cơ hội đưa ra điều kiện: "Các ngươi thả ta xuống trước đi, ta hoa mắt quá rồi." Quạt cứ quay quay quay, hai mắt của tiểu hồ ly đã sớm biến thành hình nhang muỗi luôn rồi. (như thế này @@)

Diêu Nhiếp thiện tâm đại phát (nảy sinh lòng tốt), tắt quạt trần, nhưng cũng không thả nó xuống: "Giờ mi không chóng mặt nữa đúng không? Có thể nói tiếp được rồi."

Tiểu hồ ly thấy gian kế không thành thì bĩu môi, tâm không cam lòng không nguyện hỏi Tam Vô: "Các ngươi có phải tìm được một ít lông thú trên người người chết phải không?"

Tam Vô gật đầu: "Làm sao mày biết?" Xem ra nhóc này quả thật là biết cái gì đó.

Tiểu hồ ly nói: "Vậy là đúng rồi. Như ta vừa nói, Huyền hồ bọn ta trời sinh đã có ưu thế dễ dàng đắc đạo. Nhưng có một số hồ ly cấp thấp lại phải đau khổ tu luyện rất nhiều năm, nói ví dụ như cấp thấp nhất trong Hồ tộc bọn ta chính là Động hồ, bọn chúng nếu không gặp được cơ duyên, thì dù tu hành hơn vạn năm cũng chưa chắc có thể thành tinh, đừng nói chi đến thành tiên. Cho nên, có một vài hồ yêu cấp thấp muốn đi đường tắt. Tinh khí đã không thể thỏa mãn được nhu cầu tăng lên nhanh chóng của bọn chúng, nghe nói ăn tim người có thể tăng tu vi lên rất nhiều, chẳng qua chúng nó đời này đã không thể thành tiên được nữa, chỉ có thể nhập ma."

Tam Vô nghe ra đầu mối: "Nói như vậy, mấy vụ án mạng này đều là do Động hồ làm sao?"

Tiểu hồ ly gật gật đầu: "Rất có thể, nhưng mà cũng có một trường hợp khác, hồ ly bọn ta tu hành đến một trình độ nhất định, nếu như muốn thăng tiên, trước hết phải gạt bỏ tà niệm dơ bẩn trên người, mà những tà niệm này tụ lại một chỗ, lâu ngày sẽ hình thành một Hư hồ khác. Tuy rằng gọi chúng nó là hồ, nhưng trên thực tế, chúng nó cũng không phải là hồ ly thật sự, mà chính là một ít oán khí của tà niệm tích tụ. Hư hồ thích nhất là ăn tim người."

Tam Vô nhíu mày, tuy đã tìm ra phương hướng, nhưng cũng không có quá nhiều triển vọng: "Hư hồ có đặc điểm gì không?"

Tiểu hồ ly chép miệng: "Ta khát nước." Nói xong, tròng mắt đảo sang ly nước trái cây của hai đứa bé.

Diêu Nhiếp bất đắc dĩ, đành phải rót cho nó một ly, đút cho nó uống.

Tiểu hồ ly luôn ở trong núi, mới chỉ nếm qua quả dại trên núi, cho đến bây giờ vẫn chưa từng được uống nước ép xoài, nó một hơi uống sạch cả ly nước: "Ngon quá! Thêm ly nữa!" Đôi mắt hồ ly híp lại, dường như rất thoải mãn.

Khâu Tiểu Thần rất thích động vật nhỏ, muốn đem luôn ly nước của mình qua cho tiểu hồ ly, lại bị Diêu Nhiếp đè lại: "Mi nghĩ đây là quán bar chắc? Nói xong sẽ cho mi uống, không nói không cho uống!"

Tiểu hồ ly bất mãn vểnh mỏ: "Được rồi. Hư hồ không có thực thể, nó chỉ có thể bám vào con người mới có thể hành động. Nói vậy có nghĩa là, nó sẽ bám trên những đồ vật bằng ngọc thạch, bằng đồng..v..v, nếu có

người không hiểu biết, mang lầm những đồ vật bị Hư hồ bám trong người, thì rất có thể sẽ bị Hư hồ nhập vào."

Tam vô lại hỏi: "Vậy những đồ vật bằng ngọc thạch hay đồng kia có chỗ nào đặc biệt không? Mắt thường có thể phân biệt được không?"

Tiểu hồ ly suy nghĩ một chút: "Nói chung là những đồ vật này đều sẽ làm theo hình tượng hồ ly."

Nhai Xế đang xem tạp chí, nghe nó nói thế xong, lật ra một tờ trong đó đưa đến trước mắt tiểu hồ ly: "Giống như thế này sao?"

Tiểu hồ ly nhìn thoáng qua: "Đúng! Giống như thế đó." Nó quan sát kỹ lưỡng: "Cái này nhất định có vấn đề, các ngươi không thấy trên ngọc nổi lên một tầng hắc khí sao?"

Diêu Nhiếp và Tam Vô nghe thế liền giật lấy tạp chí.

Đây là một tin đồn, có tiêu đề là: Hồng Hiểu Tinh cầu đào hoa, cung phụng Hồ tiên.

Bài báo kèm theo một tấm ảnh. Nhân vật chính trong ảnh cũng không phải là ngôi sao lớn kia, mà là mặt dây chuyền hồ ly bằng ngọc được đeo trên cổ gã.

Bài báo chủ yếu trình bày về việc vị siêu sao này đang tham gia vào những hoạt động mê tín phong kiến, để cầu cho vận đào hoa được thịnh vượng, đã đến một ngôi miếu trong thành phố để cầu Hồ tiên phù hộ. Phía sau còn phỏng vấn một vài tín đồ trong ngôi miếu và người qua đường, có hai cô bé nữ sinh đi ngang qua làm chứng, bọn họ đúng là đã gặp Hồng Hiểu Tinh ở trước ngôi miếu. Hơn nữa tín đồ trong miếu phần lớn là những cô gái trẻ, các cô ấy đều ca ngợi Hồ tiên linh nghiệm như thế nào, khiến cho các cô ấy càng ngày càng quyến rũ hơn, vận tình yêu cũng tốt hơn rất nhiều.

Xem đến phần sau của bài báo, không giống như là đang phê phán hoạt động mê tín phong kiến, mà ngược lại giống như là quảng cáo cho ngôi miếu này vậy.

Diêu Nhiếp đặt tạp chí xuống. Lại là chùa miếu? Lần trước Diêu Tiên tác quái, khi người của Hình trinh U đội xông đến, miếu thờ sớm đã vườn không nhà trống, ngay cả tượng thần cũng đã biến mất không thấy tăm hơi. Chuyện lần này có thể nào là do Diêu Tiên ngóc đầu lên lại hay không?

Nhưng mà ngôi miếu này lại không thờ phụng Diêu Tiên, mà là thứ gọi là Hồ tiên kia. Xem ra cũng có chút khác biệt.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tam Vô vang lên. Là Cao Đại Toàn gọi đến, nghe nói Daniel bắt được một kẻ khả nghi ở căn hộ của bọn họ, bảo cậu lập tức về nhà.

Diêu Nhiếp bàn bạc với Nhai Xế, cũng đi theo. Thuận tiện mang theo tiểu hồ ly luôn, nói không chừng có chỗ cần dùng đến nó.

Hai đứa bé tạm thời giao cho lão Tứ ở cách vách trông chừng, chúng nó ngược lại thích ứng trong mọi hoàn cảnh, đến nhà lão Tứ liền ngoan ngoãn làm bài tập, cũng không ồn ào. Diêu Nhiếp nói vài câu với Trần Điển Hâm xong, liền cùng Nhai Xế ra ngoài.

……

Tam Vô mang hai đứa bé đến nhà Diêu Nhiếp "Uỷ thác", Daniel ở nhà một mình ăn thức ăn nhanh, đột nhiên, gã nghe thấy trên lầu có vài động tĩnh khác thường. Gã bước ra cửa, vừa vặn đụng độ con quái vật nửa người nửa thú đang chạy trốn xuống dưới lầu.

Tên kia chẳng qua chỉ là con người bị tà khí của Hư hồ khống chế mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của người sói Daniel được. Vài món công phu, đã bị Daniel bắt được.

Lúc đám Diêu Nhiếp đuổi theo đến nơi, Cao Đại Toàn và Tiểu Đào cũng đã đến, mà ngay cả Hoa Trĩ, Hùng Tráng, Bồ Lao và một vài khách trọ cũng đã nghe tin mà ra xem náo nhiệt.

Hoa Trĩ mắt say lờ đờ mờ sương, say rượu vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nhưng lại nhận ra quái vật kia: "Dáng người và quần áo thoạt nhìn sao lại giống như là Hồng Hiểu Tinh thế nhỉ?"

Diêu Nhiếp cũng cẩn thận đánh giá con quái vật vẫn đang giãy dụa, miệng còn phát ra tiếng thú rống "Hừ hừ" kia: "Đúng là gã rồi! Xem, mặt dây chuyền bằng ngọc trên cổ gã kìa!" Giống y đúc ảnh chụp trên tạp chí.

Nhai Xế lại lắc lắc tiểu hồ ly đã bị trói thành bánh chưng, hỏi: "Thế nào?"

Tiểu hồ ly tuy rằng bị trói, nhưng thái độ vẫn rất cao ngạo: "Xất! Thiếu hiểu biết, người này vừa nhìn đã biết là bị Hư hồ ám rồi."

Tam Vô gật đầu: "Xem ra chúng ta phải đến khám xét ngôi miếu Hồ tiên kia rồi."

……

"Cảm ơn Hồ tiên đại nhân, tôi rốt cuộc cũng đã gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình."

Một vị nữ tín đồ đang thành kính quỳ lạy trước tượng Hồ tiên, rồi dâng lên một đống đồ cúng, trong mắt ánh lên vẻ ngọt ngào hạnh phúc.

Đột nhiên, thiên địa biến sắc, nữ tín đồ quỳ rạp trên mặt đất, đau đớn giãy dụa, miệng phát ra tiếng "Hừ hừ", trên người dần dần mọc lên lông rậm màu đen.

Mọi người đi đến trước ngôi miếu, còn chưa tiến vào, Nhai Xế và Thao Thiết đã bịt chặt mũi, hai huynh đệ rất ăn ý nói: "Mùi hồ ly thối quá."

Cao Đại Toàn nói: "Không thể sai được, nhất định là thứ trong này quấy phá!"

Mọi người vào miếu, chỉ thấy trước bệ thờ là một đám khí đen, dần dần ngưng tụ thành hình, nhìn thoáng qua giống như là một con hồ ly đen như mực. Nó hướng lên trời tru một tiếng, một đám quái vật nửa hồ nửa người trên mặt đất liền xông thẳng về phía bọn họ.

"Chút tài mọn." Nhai Xế khinh thường xùy một tiếng, phun ra Trảm Tiên kiếm, vung tay lên, kiếm khí mang theo sát khí vọt ra, đánh cho đám quái vật kia nằm rạp ra đất.

Tam Vô và Cao Đại Toàn lấy bùa ra, dán vào người mấy con quái vật này, đám con rối giống như rối gỗ đứt dây mà té xỉu trên đất, không có phản ứng.

Hư hồ thấy tình thế không ổn, ngưng tụ oán khí, thân thể dần dần biến lớn, biến thành một con quái vật khổng lồ.

"Hừ! Yêu quái cỏn con mà cũng dám ở chỗ này ngông cuồng sao? Nghĩ rằng bộ dạng ngươi to lớn là giỏi lắm sao? Gia gia ta còn có thể biến lớn hơn cả ngươi nữa đấy, một chưởng cũng đủ để đập chết ngươi rồi!" Nói xong, Thao Thiết thôi động (thúc đẩy) linh lực, giống như quả bóng được bơm hơi không ngừng bành trướng, chỉ chốc lát đã lớn bằng tòa nhà cao ba, bốn tầng, có thể cao hơn mười mét.

Diêu Nhiếp hưng phấn, đây quả thật chính là trận đại chiến giữa Godzilla (1) và Superman nha, anh lớn tiếng hò hét cổ vũ: "Cậu bé dũng cảm, mau lên! Bùng nổ vũ trụ nhỏ của cậu đi!"

Đáng tiếc anh vừa mới nói xong, Tiểu Đào liền giống như quả bóng bị xì hơi không ngừng thu nhỏ, rồi dần dần xẹp xuống, cuối cùng trở lại kích cỡ ban đầu, hắn hữu khí vô lực nói: "Không được rồi, quá đói, không có linh lực."

Đám đông khan giả: "…"

Nhai Xế: "Xê ra một bên, đồ vô dụng! Xem lão tử đây!"

Nhai Xế miệng niệm phép, cơ thể bỗng lớn lên bằng mấy tầng lầu trong nháy mắt. Hắn vung Trảm Tiên kiếm lên, chém về phía Hư hồ.

Dường như mọi người trong khu phố đều thấy được một màn kỳ diệu này, bọn họ đều dừng chân quan sát, bàn luận sôi nổi: "Đây là đang đóng phim à? Godzilla phần hai hả?"

"Ultraman đánh quái thú con (2)?"

"Không phải là quái vật đột biến do bức xạ hạt nhân đấy chứ?"

“Tôi nói vô liêm sỉ chết tiệt, cái gì mà nhà máy điện hạt nhân!”

“Ối trời ơi, nhà của tôi ở đó, đừng giẫm nát nhà của tôi mà!”

Diêu Nhiếp đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, Tiểu Thất mau lấy điện thoại ra chụp hình lại đi! Đây chính là tin hot đó!” Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, không thể để đài truyền hình khác hưởng lợi được!

Nhai Xế vội bớt chút thời gian quay đầu lại rống lên một câu: “Không thấy ta đang bận sao?!”

“Chẳng qua chỉ là thói quen của em thôi mà, Tiểu Thất cố lên! Tiểu Thất đẹp trai nhất!” Diêu Nhiếp đành phải lấy điện thoại của mình ra chụp lại.

Hư hồ chẳng qua chỉ là yêu vật ngay cả Hồ tinh cũng không bằng, sao có thể là đối thủ của Tiểu Thất. Chỉ mới qua vài hiệp đã bại trận rồi, bị Long tử điện hạ thu thập. Cuối cùng hóa thành một làn khói đen tản ra bốn phía, trên mặt đất chỉ để lại một pho tượng hồ y bằng đồng xanh.

Không ai hạnh phúc hơn Tam Vô: “Làm xong rồi sao?! Long thất tử uy vũ! Tiền thưởng tháng này sắp rớt xuống rồi!”

Cao Đại Toàn cũng rất vui vẻ, cuối cùng cũng phá được một vụ án mạng. Nhưng trong lòng anh vẫn ẩn ẩn chút lo lắng, Hư hồ này có thể tự mình làm ra chuyện lớn như vậy sao? Rốt cuộc là kẻ nào xây miếu thờ cho nó?

……

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay thật mệt mỏi, mấy ngày nay đều ngủ không ngon.

Vốn muốn xin nghỉ tạm dừng, không ngờ tôi lại kiên trì viết xong. Tôi thực sự rất tài năng nha!

Sự kiện này kết thúc rồi, thêm hai sự kiện nữa thì bộ truyện này cũng hoàn luôn

~Tiểu hồ ly: Nhìn đi, vẫn là ta hữu dụng nhất, không có ta đây thì các ngươi đã không thể phá được án, còn không mau tiến lên dâng đồ cúng (cung : / gōng/) cho bổn Hồ tiên?

Diêu Nhiếp: Tiến lên tấn công (công / gōng/) đúng không? Ok, mi muốn bắp ngô hay cà rốt dưa chuột, hay là cà tím?

Tiểu hồ ly trừng mắt: ta là hồ ly thuần khiết đó nha, ngươi nói cái gì đó?! … Thật ra toàn bộ cùng lên cũng được đó.

Diêu Nhiếp: …

……

(1) Godzilla:

Godzilla (Gojira?) là một kaijū, quái vật khổng lồ hư cấu của Nhật Bản. Phim đầu tiên của nó là phim 1954 của Ishiro Honda: Godzilla (phim 1954), và từ đó, nó còn xuất hiện nhiều lần nữa, và trở thành một biểu tượng văn hoá. Tổng cộng, Godzilla đã xuất hiện trong 28 phim, tất cả được sản xuất bởi Công ty TNHH Toho, Godzilla cũng xuất hiện trong nhiều truyện tranh, video game, và tiểu thuyết.

98. Chương 18-1: Hình Xăm Máu

Con người luôn luôn thích làm một số hành vi tự hủy hoại mình, dùng cảm giác đau để đổi lấy khoái cảm hoặc có thể làm tê liệt cơn đau tận đáy lòng. Thế nên, có một số người thích bấm tận mười mấy hai mươi cái lỗ trên người, có một số lại thích dùng dao cạo tự cắt cổ tay mình, còn một số khác thì lại thích xăm một ít hoa văn kì quái trên làn da của mình.

Thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu (1), xin hãy biết trân trọng cơ thể của chính mình. Bạn biết không, có lẽ chỉ là xăm một hình xăm, nhưng cũng có thể sẽ biến thành một cảnh tượng đẫm máu đấy.

……

Đêm khuya vắng vẻ, trăng mờ gió nổi, trong rừng sâu núi thẳm vang lên một tiếng nổ thật lớn.

Cửa đá trong sơn động bị nổ tung, một đám trộm mộ đi vào.

"Lão Tôn, đi vào đi!" Thủ lĩnh của đám trộm mộ vẫy vẫy tay với đồng bọn ở ngoài cửa động.

Lão Tôn trả lời: "Chẳng phải tao được phân công canh chừng ngoài cửa động sao?"

Tên thủ lĩnh liếc ngang hắn một cái: "Mày bị ngu à?! Chỗ này rừng rú hoang vu, chúng ta một đường đến đây đừng nói là người, ngay cả động vật cũng chả có nữa là. Mà ngay cả cái thôn nhỏ dưới chân núi cũng đã hoang phế từ lâu, còn ai sẽ phát hiện ra chúng ta nữa? Vào lẹ đi!"

Lão Tôn nghe thế vội vác dụng cụ lên cùng theo vào, ai cũng không muốn bị ở lại canh chừng, nhỡ đâu những người khác không công bằng, ở trong đó lén giấu đi mấy thứ này nọ, lúc đi ra lại không chia cho mình, mình cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

"Cửa động này đúng là đủ chắc chắn, tốn của chúng ta biết bao nhiêu là kg thuốc nổ." Mọi người đi vào trong hang động tối đen như mực.

"Sao tao cứ cảm thấy hang động này luôn phả khí lạnh ra ngoài vậy, ngọn núi này cũng quá cổ quái rồi. Thậm chí cả một sinh vật sống cũng chẳng có. Không phải là có cái gì đấy chứ?" Một tên trộm mộ nhát gan nhỏ giọng nói thầm một câu.

Ông lão đi phía sau hắn hiển nhiên là một tay già đời, lão nhổ nước bọt: "Mày làm lần đầu đúng không? Mấy câu này có thể nói lung tung được sao?!"

Mọi người ngay lập tức yên tĩnh lại, không ai dám hé răng nói câu gì. Chỉ là càng đi sâu vào trong, lại càng có thể cảm nhận rõ ràng có một luồng khí lạnh đang toát ra từ bên trong, đã có người không nhịn được rùng mình vài cái, thậm chí có người lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập.

Đi trong hang động hơn mười phút, lại gặp tiếp một cánh cửa đá nữa, trên cửa không hề chạm khắc bất cứ thứ gì, chỉ có một ít chữ viết theo thể chữ Triện cổ (2). Ông lão lấy đèn pin soi vào chữ viết trên cửa đá.

Tên thủ lĩnh hỏi: "Thế nào rồi? Đây là triều đại nào thế?"

Ông lão híp mắt lại: "Đây là Đại Triện (3), phải là trước thời Tần."

Tên thủ lĩnh gật đầu: "Có ghi là hầm mộ của ai không?"

Ông lão lắc đầu: "Tao xem chỉ hiểu được một chút thôi."

Thủ lĩnh mất kiên nhẫn, sai đám đàn em đi chôn thuốc nổ: "Quan tâm hắn là ai chắc, cứ cho nổ cánh cửa này trước rồi nói sau!"

Một tên trộm mộ châm kíp nổ. Ông lão đột nhiên ngộ ra ý nghĩa trong những câu chữ đó, sắc mặt lão biến đổi, hoảng sợ gào to ngăn lại: "Không thể phá! Mau dừng tay!"

Đáng tiếc kíp nổ đã sắp cháy đến đoạn cuối, đã không còn kịp nữa rồi. Lão lập tức quay đầu lại chạy ra phía ngoài động, vừa chạy vừa gào lên: "Chạy mau! Nguy hiểm!"

"Ầm" một tiếng nổ thật lớn, trong bụi đất mù mịt, khói đen dày đặc bay ra từ bên trong cánh cửa đá bị phá hủy bao trùm hết thảy.

Không một ai có thể thoát khỏi hang động.

……

Cùng lúc đó, một đám người đang dự hội nghị bỗng dừng nghị luận, đồng loạt nhìn về phương Đông.

Trong đó có một kẻ mang dáng vẻ như đạo sĩ nói: "Thần Quang Minh cuối cùng cũng đã hồi sinh rồi."

Sau đó, cả đám người quỳ xuống, cung kính cúi đầu.

……

Diêu Nhiếp bây giờ chẳng những phải làm ông nội trợ gia đình, còn phải kiêm luôn chức bảo mẫu. Sau khi tan tầm anh cũng không dám chậm trễ, để cho Nhai Xế đi mua thức ăn, còn mình thì chạy về nhà trước. Trong nhà bây giờ chỉ có hai đứa bé trông chừng tiểu hồ ly, hồ ly tinh thật sự rất xảo quyệt, nói không chừng sẽ nhân lúc bọn họ không ở nhà, giở chút mẹo vặt lừa hai đứa nhóc cởi trói cho nó.

Phải biết rằng, tiểu hồ ly kia chính là con tin nha, nếu để cho nó chạy, nói không chừng người nhà mình sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng mà càng vội sẽ càng loạn, anh vội vàng chạy xuống lầu, không ngờ lại va phải một người.

"Ai u, xin lỗi nhé. Tôi không thấy cậu." Diêu Nhiếp vội vàng xin lỗi, bước lên muốn nâng đối phương đứng dậy.

Nhưng đối phương cũng không thèm nhận, thô bạo gạt tay Diêu Nhiếp ra, tự mình đứng dậy. Hắn không nói không rằng, cũng không quan tâm đến lời giải thích của Diêu Nhiếp, đã quay đầu bước đi.

Diêu Nhiếp lại nhận ra người này. Từ khi Hồng Hiểu Tinh bị Hư hồ chiếm xác, tinh thần của gã rất suy sụp, tuy Hư hồ đã bị Nhai Xế tiêu diệt, nhưng gã vẫn không thể khôi phục lại bình thường. Mà phim truyền hình do gã và Hoa Trĩ hợp tác quay cũng không thể hoàn thành được nữa, nên đoàn làm phim đành phải tạm thời đổi diễn viên.

Người vừa nãy chính là "cứu binh" mà đoàn làm phim mời đến. Người này tên là Nghiêm Sơn, vốn là một tay bass trong một ban nhạc rock, năm đó âm nhạc của họ cũng được xem là nhóm nhạc rock n roll, nhưng sau đó ca sĩ chính tách ra solo, nhóm bọn họ liền tan rã. May mắn dáng vẻ Nghiêm Sơn cũng xem như kiểu đẹp trai lạnh lùng, người đại diện của hắn liền tìm đường khác cho hắn, bắt đầu nhận công việc phim thần tượng cho hắn.

Buổi chiều Diêu Nhiếp cũng thấy Hoa Trĩ ở phòng chờ, chắc là hôm nay đoàn làm phim bọn họ đến đài truyền hình để tuyên truyền đây mà.

Cửa sổ thủy tinh trên lối đi phản chiếu ra thứ ánh sáng mờ nhạt, chiếu vào sau gáy hắn. Một hình xăm đỏ tươi lọt vào mắt Diêu Nhiếp, đó là cái đầu của quỷ dữ, thân thể của nó đại khái đã bị quần áo che lấp, nhìn không thấy bên dưới, nhưng biểu cảm dữ tợn tà ác lại khiến Diêu Nhiếp ấn tượng sâu sắc.

Đột nhiên, Diêu Nhiếp cảm thấy biểu cảm của quỷ dữ đã thay đổi, dường như đang cười. Anh chớp chớp mắt, muốn nhìn rõ hơn, nhưng Nghiêm Sơn đã đi đến ngã rẽ, không thấy bóng dáng đâu nữa.

……

Diêu Nhiếp về đến nhà rồi, Nhai Xế đi mua thức ăn vẫn chưa về.

Vừa vào cửa, đã thấy hai đứa nhóc đang hướng dẫn tiểu hồ ly chơi trò chơi điện tử. Quả nhiên, hai nhóc quỷ vẫn bị trúng kế của tên quỷ xảo quyệt kia, cởi trói cho nó. Phải biết rằng Nhai Xế trói nó bằng Khổn Tiên Tác, mà ngay cả thần tiên cũng cởi không được, huống chi là một con yêu hồ? Nhất định là nó dụ dỗ hai đứa kia cởi ra rồi.

Diêu Nhiếp kỳ quái: "Nếu mi đã mở trói được rồi, sao lại không trốn đi?"

Tiểu hồ ly cũng không quay đầu lại, vừa điều khiển Super Mario nhảy qua hoa ăn thịt vừa nói: "Nơi này có nhiều đồ chơi tốt như vậy, lại ăn ngon sống tốt, ta còn trở về làm gì nữa? Trên núi cái gì cũng không có, nương cả ngày cứ nhắc nhở ta tu hành, chờ ta chơi đã rồi mới trở về! Đúng rồi, tối nay muốn ăn **. Bảo cái tên mặt xác chết (giống như mặt than) kia mua gà về đi, ta thích ăn gà quay giống tối hôm qua ngươi làm …ái nha!" Nó đột nhiên giật mình kêu lên một tiếng, oán trách: "Đều tại ngươi hết đó! Ta còn chưa ăn được cây nấm nữa!"

Diêu Nhiếp: "…" Đây là bọn họ bắt cóc hồ ly làm con tin, hay là mời một vị tổ tông tới cửa vậy kìa?

Đúng lúc Nhai Xế về đến nhà, tiểu hồ ly ném gamepad chạy đến, giật lấy túi đồ trong tay hắn: "Tại sao không có gà?!"

Nhai Xế nhìn Diêu Nhiếp, hỏi: "Em cởi trói cho nó hả?"

Nhai Xế tuy đã ra khỏi Hải Nhãn tròn 1 năm trời, nhưng việc nhà bình thường đều là Diêu Nhiếp làm, cần cái gì cũng là Diêu Nhiếp mua, hắn căn bản không hiểu vật giá, cũng không biết tính tiền. Diêu Nhiếp liền bảo hắn đến siêu thị chọn đại vài thứ, rồi quẹt thẻ trả tiền. Siêu thị buổi tối cơ bản chỉ còn thức ăn sót lại do người khác không mua để lại mà thôi, hắn có thể mua được cái gì ngon chứ?

Nghĩ đường đường một Long tử như hắn, mà cũng có ngày trở thành một ông (bà) nội trợ gia đình?! Nếu không phải Diêu Nhiếp sợ con yêu hồ này chạy trốn, thì mình sẽ không phải xách theo túi mua sắm luồn lách qua mấy con hẻm, quả thật là rất tổn hại đến hình tượng Long tử của hắn! Mà giờ con hồ ly tinh này còn dám chê không có gà nữa chứ?!

Diêu Nhiếp lắc đầu: "Tên này rất gian xảo, dụ dỗ bọn nhỏ mở trói cho nó. Nhưng mà em thấy nó hình như cũng không muốn trốn."

Tiểu hồ ly gật đầu: "Đúng vậy, ta trốn làm gì chứ? Mặt người chết này, ta là bỏ trốn với ngươi, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta đấy!"

Nhai Xế không nói hai lời, rất có trách nhiệm trói nó lại lần nữa, lấy dưa chuột với cà tím vừa mua nhét thẳng vào miệng nó.

"Ưm, ưm!"

A di đà phật, thế giới lại thanh tĩnh.

……

Trong tòa nhà lớn tử khí nặng nề, ông quản gia một tay bưng khay, một tay cầm đèn pin soi sáng, đi vào tầng hầm của tòa nhà.

Ông ta gõ cửa một căn phòng: "Cô chủ, nên ăn cơm tối thôi."

Bên trong không có ai đáp lại. Quản gia dường như đã quen, lập tức đẩy cửa đi vào.

Bên trong tối đen như mực không có một chút ánh sáng nào, thậm chí khắp gian phòng cũng không hề có lấy một cái cửa sổ.

Ánh sáng của đèn pin rọi vào trong phòng, ánh sáng mờ nhạt từ ô cửa phản chiếu những đường nét của một cô bé.

Lại rọi lên phía trên, là gương mặt của cô bé, gương mặt kia trông vô cùng đáng sợ, trên mặt chằng chịt đường vân màu đỏ tươi, giống như trên mặt căn bản không có làn da, mà chỉ có những mạch máu trần trụi lộ ra bên ngoài.

Cô bé xoay cái cổ cứng ngắc, nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt âm u tối đen, gần như không nhìn thấy tròng trắng.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Hôm nay tôi đến nhà dì tôi, chỉ dành chút thời gian, nên số lượng chữ không nhiều lắm.

Hung thủ đứng sau màn đã bắt đầu chậm rãi trồi lên mặt nước.

Cô bé xuất hiện ở cuối này, chắc hẳn mọi người đều đã biết là ai, trước đây đã từng nhắc đến rồi.

Nhai Xế: Chết tiệt! Ta chính là Long tử đấy nhé, tác giả ngươi có ý gì đây?! Cảnh quay của ta hôm nay sao lại là ông nội trợ đi mua thức ăn thế này?! Ngươi định phá hỏng hình tượng của ta hử!

Tác giả: Trước đây có bạn đọc bảo hình tượng của ngài không được tốt, thái độ ác liệt quá, cho nên tôi đây là vì cứu vớt lại hình tượng của ngà đấy.

Nhai Xế: Vậy ngươi có thể sắp xếp cho ta một đêm bảy lần; hoặc là một đêm một lần, một lần một đêm gì đó! Như vậy thì hình tượng sẽ càng to lớn hơn đấy!

Tác giả: …

……

(1) Thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu: Thân thể tóc da là thứ nhận của cha mẹ. mọi người vào đây tìm hiểu kỹ hơn nhé. ^^

(2) Thể chữ Triện: theo wiki

Triện thư (tiếng Trung:giản thể: ; phồn thể: , bính âm: zhuànshū), hay kiểu chữ triện, là một kiểu chữ cổ của thư pháp Trung Quốc. Nó có nguồn gốc từ chữ giáp cốt thời nhà Chu và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc. Kiểu chữ triện của nhà Tần trở thành dạng chữ viết chính thức cho toàn Trung Quốc dưới thời nhà Tần và tiếp tục được sử dụng rộng rãi để khắc trang trí trên các ấn tín dưới thời nhà Hán.

200px-Seal_Eg

(3) Đại Triện: Chữ Đại triện là thể chữ lưu hành thời Tây Chu (khoảng thế kỉ XI đến năm 771 trc.CN), phát triển từ Kim văn. Khái niệm "đại triện" cũng không thống nhất. Có người cho rằng đại triện bao gồm Kim Văn và Lựu Văn, lại có người cho rằng đại triện là Lựu Văn. Cũng có khi người ta gọi tất cả các loại chữ cổ thời tiên Tần là đại triện. Mọi người vào đây xem bài hoàn chỉnh nhé

99. Chương 18-2

"Cô chủ, mời dùng cơm." Quản gia từ đầu đến cuối đều không hề bật đèn. Hoặc là, trong căn phòng này căn bản cũng không có lắp đèn.

Cô bé vươn đôi tay gầy trơ xương như que củi, ngay cả trên tay cũng che kín những đường vân màu đỏ. Cô bé bốc thứ trong khay lên, cũng không cần dùng đến bát đũa (1), cứ thế bốc bỏ thẳng vào miệng nhai. Cũng không biết thứ cô bé ăn là gì, nhưng dưới ánh sáng nhàn nhạt của đèn pin, chỉ thấy chất lỏng màu đỏ tươi chảy dọc theo hai bên mép.

Quản gia không đành lòng nhìn thêm nữa, vội soi đèn sang hướng khác. Ông nói: "Cô chủ xin cứ chậm rãi dùng bữa." Liền xoay người rời khỏi căn phòng âm u này, miệng bật ra một tiếng thở dài đầy thương hại.

Cửa phòng đóng lại, cảnh tượng đẫm máu kia lại quay về với bóng tối.

……

"Điểm Tâm, hôm nay là đại thọ bảy mươi tuổi của phụ thân em đúng không?" Bệ Ngạn đặt tờ báo trong tay xuống hỏi. Đúng là người giàu nhất thành phố G có khác, ông ta tổ chức tiệc mừng thọ mà ngay cả báo địa phương cũng phải đăng tin.

Trần Điển Hâm được hắn nhắc mới nhớ ra: "A, đúng rồi. Em suýt nữa thì quên mất." Tuần trước chú Triệu mới vừa gọi đến nhắc nhở y, bảo y hôm nay về nhà đứng ra tổ chức tiệc mừng thọ cho bố.

Bệ Ngạn để ý thấy người yêu nhíu mày, liền hỏi: "Sao vậy? Em không muốn về à?"

Trần Điển Hâm gật đầu. Thành thật mà nói, Trần Điển Hâm cũng không thích về nhà lắm, mà y cũng chẳng thể nói rõ được lý do vì sao. Tuy rằng bố đối xử với y rất tốt, trong tất cả anh em, cũng xem như là cưng chiều, khoan dung với y nhất. Nhưng y vẫn không thích về nhà, nơi đó luôn khiến cho y sinh ra cảm giác bị đè nén, hơn nữa y với người thân trong nhà cũng không quá gần gũi, y lại càng không muốn về nhà.

Bệ Ngạn khuyên nhủ: "Dù gì cũng là đại thọ bảy mươi tuổi, em cũng nên về nhà một chuyến, chứ không phụ thân em lại không vui. Đúng lúc, lần trước ta có phát hiện thấy một vài dị tượng (hiện tượng lạ) ở nhà em, lần này ta sẽ đi cùng em, bắt nó phải thủy lạc thạch xuất (cháy nhà ra mặt chuột/ lộ chân tướng)."

"Dị tượng? Dị tượng gì cơ?" Trần Điển Hâm cũng biết căn biệt thự nhà họ Trần bởi vì cất giữ rất nhiều đồ cổ, phần lớn lại là đồ tuẫn táng (chôn theo), nên không được sạch sẽ lắm. Trong nhà quả thật có vài quỷ hồn, yêu vật quấy phá. Nhưng mà lần trước khi bọn họ về nhà, chẳng phải Bệ Ngạn đã giải quyết rồi sao?

“Em có biết kẻ nào sống trong tầng hầm nhà em không?” Bệ Ngạn không trả lời mà hỏi lại.

Trần Điển Hâm có chút bất ngờ khi hắn hỏi điều này: “Em biết chứ. Em gái út của em từ nhỏ đã mắc một căn bệnh ngoài da, chỉ cần nhìn thấy ánh sáng thì cả người sẽ nổi ban đỏ. Cho nên, em ấy vẫn luôn sống trong tầng hầm.”

Bệ Ngạn hơi ngạc nhiên: “Muội muội của em?” Đúng là kì lạ, ban đầu hắn còn tưởng rằng, bên trong đặt thu tàng phẩm (bộ sưu tập) mà Trần Lĩnh Nam vơ vét được từ nơi nào đó, mà mấy thứ đồ đó lại mang theo chút tà vật. Nhưng nếu bên trong lại là tứ tiểu thư Trần gia, vậy thì cô bé chỉ là một người bình thường, sẽ không thể nào phát ra tà khí mãnh liệt như vậy được.

Hắn lại hỏi: “Em không gặp muội muội bao lâu rồi?”

“Bao lâu à? Em chưa từng gặp em ấy.” Nói đến đây thật đúng là xấu hổ, y vậy mà chưa bao giờ gặp qua em gái ruột của mình.

Trên thực tế, Trần Điển Hâm và những người anh em khác đều không phải là cùng một mẹ sinh ra. Năm xưa Trần Lĩnh Nam vì làm ăn, nên đã kết hôn với một vị tiểu thư môn đăng hộ đối. Nhưng mà chính thất phu nhân gả vào cửa chưa được mấy năm thì qua đời, Trần Lĩnh Nam sau đó vẫn không tái giá, mấy đứa con đều là do những người tình khác nhau sinh ra. Mấy anh em lúc bé đều sống với mẹ mình, Trần Điển Hâm đến tận năm 11 tuổi mới được đón vào nhà họ Trần. Nhưng một năm sau, y được nhận vào một trường nội trú khép kín, liền chuyển ra sống ở ký túc xá của trường học. Y căn bản là không có cơ hội tiếp xúc với những anh em khác.

Khi y học đại học năm nhất, nghe chú Triệu quản gia nói, ông chủ đã đón cô tư về nhà. Nhưng cô chủ này sinh ra đã mắc bệnh ngoài da di truyền, không thể tiếp xúc trực tiếp với ánh sáng mặt trời, nên vẫn luôn sống trong tầng hầm. Bố cũng không cho phép bọn họ xuống tầng hầm thăm cô em gái này, nghe nói cô bé ngay cả một tia sáng cũng không được chiếu vào, nếu không làn da sẽ bị thối rữa. Tuy mấy anh em đối với việc có thêm một cô em gái rất là vui sướng, nhưng cũng không dám một mình đến tầng hầm thăm em. Huống chi, phòng của cô bé còn bị khóa ở bên trong.

Cũng chính vì thế, cô tư nhà họ Trần —— Trần Ánh Như đã được đón về nhà hơn mười năm, nhưng Trần Điển Hâm vẫn chưa bao giờ gặp mặt cô em gái này.

Bệ Ngạn nghe Trần Điển Hâm nói xong trong lòng càng thêm khẳng định tứ tiểu thư này chắc chắn có vấn đề, cũng có thể đã bị yêu ma, tà vật ám vào, hoặc là đã bị điều khiển. Hắn vẫn giữ thái độ kiên quyết: “Tối nay ta sẽ về cùng em, trong chuyện này nhất định có vấn đề.”

……

Hôm đó trước khi Diêu Nhiếp tan tầm, có nhận được điện thoại của Lạc Đan Thanh, chắc là nghe Tam Vô nói cậu ta đem hai đứa nhỏ giao lại cho mình, nên hắn mới gọi điện đến để hỏi thăm tình hình gần đây của hai đứa.

“Anh yên tâm đi, bọn nhỏ rất ngoan. Tuy tính cách của con anh có chút kiêu ngạo, nhưng đã có cậu bạn trai nhỏ của nó khống chế rồi, không gây phiền hà gì cho bọn tôi đâu.” Diêu Nhiếp vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói.

Lạc Đan Thanh nghe thế cũng thấy yên tâm phần nào: “Vậy là tốt rồi, bọn nhỏ đành làm phiền cậu và Long tử vậy.”

Phiền phức nhưng thật ra cũng không quá phiền phức, thành thật mà nói, Diêu Nhiếp cũng rất thích trẻ con. Bây giờ theo Nhai Xế rồi, hai người đều là đàn ông cả, nếu không có tai nạn gì thì cũng sẽ không có con, chăm sóc con của người khác cũng xem như là một loại bù đắp rồi. Nhưng mà, riêng con hồ ly tinh ở nhà thì lại đúng là cái đồ quỷ con! Hơn nữa tuổi của nó cũng đáng làm tổ tiên mình rồi, vậy mà lại y hệt như một đứa con nít. Bây giờ còn nghiễm nhiên trở thành đại vương của đám nhóc trong nhà, dẫn theo hai đứa kia nhảy nhót khắp nơi, suýt nữa thì phá nát nhà anh.

“Khách sáo làm gì? À đúng rồi, công cuộc theo đuổi tình yêu của anh tiến hành thế nào rồi? Có ôm được người đẹp về không đấy?” Diêu Nhiếp vẫn chưa biết là Lạc Đan Thanh đang theo đuổi Trầm kinh Phàm,

chứ nếu biết, thì sẽ không dùng từ "người đẹp" này đâu. Dù sao thì cái mặt lạnh của Trầm Kinh Phàm cũng vừa MAN vừa COOL chả có chút ăn khớp nào với cái từ "người đẹp" này cả.

"Vẫn chưa nhưng tôi cảm thấy tôi vẫn có hi vọng, cậu cứ chờ đấy, lúc về sẽ mời các cậu ăn kẹo cưới!" Hắn tràn đầy tự tin.

"Lạc, mau đến đây! Anh có nhìn thấy Trầm đâu không?" Ở đầu dây bên kia có ai đó đang gọi Lạc Đan Thanh.

"Diêu MC, thôi nhé, tôi có chút việc, khi về sẽ nói chuyện tiếp nhé." Nói xong, Lạc Đan Thanh liền cúp điện thoại.

Diêu Nhiếp cũng cúp điện thoại, bỏ vào trong túi. Anh bỗng nhớ ra, cái giọng vừa mới gọi Lạc Đan Thanh có hơi quen quen, kiểu giọng Đông Nam Á độc đáo này, anh đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Không có quá nhiều thời gian để cho Diêu Nhiếp có thể tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này, "rầm rầm!" Tiếng đồ đạc đổ ngã vang lên. Diêu Nhiếp ngẩng đầu, nhìn về phía phòng chờ ở cách vách, tiếng động rõ ràng là từ nơi đó truyền đến.

Phòng chờ ở cách vách là để cho các nghệ sĩ tên tuổi tham gia chương trình giải trí chuẩn bị. Hôm nay cũng đâu có quay chương trình nào đâu, nơi đó phải không có ai mới đúng.

Anh cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn quyết định đến đấy xem thử.

Cửa phòng chờ chỉ khép hờ, Diêu Nhiếp đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong. Chỉ thấy có một người đang lăn lộn trên sàn, bên cạnh là bàn trang điểm bị lật đổ, hiển nhiên là bị người nọ đụng ngã. Bởi vì đối phương xoay lưng về phía anh, cho nên Diêu Nhiếp không thấy rõ biểu cảm của đối phương, nhưng dựa vào cơ thể đang không ngừng run rẩy và tiếng rên rỉ khe khẽ phát ra từ miệng đối phương là có thể nhận ra, đối phương bây giờ đang vô cùng đau đớn.

Diêu Nhiếp ban đầu còn nghĩ, chẳng lẽ là một thằng nghiện? Người không biết tự chăm lo cho mình trong giới giải trí có rất nhiều. Anh đang định bước lên hỏi xem có cần giúp đỡ gì không, nhưng hành động tiếp theo của người nọ lại ngoài sức tưởng tượng, thế nên Diêu Nhiếp chỉ có thể đứng ngây ra như phỗng mà nhìn.

Người đàn ông trên sàn cuồng loạn cởi quần áo của mình ra, ngay lập tức liền lộ ra tấm lưng trần, Diêu Nhiếp liếc mắt một cái đã thấy được hình xăm đỏ tươi trên lưng người nọ. Đó là một bức tranh vẽ địa ngục, một con quỷ dữ đang rút lưỡi của một người. Người nọ toàn thân đều bị trói, quỳ trên mặt đất, máu tươi đầm đìa.

Người đàn ông dùng ngón tay ra sức cào phía sau lưng, giống như muốn lột toàn bộ hình xăm kia xuống.

Diêu Nhiếp nhớ rất rõ hình xăm này. Biểu cảm dữ tợn của quỷ dữ ở sau gáy người nọ, hôm qua anh đã từng thấy, hôm nay cuối cùng cũng đã thấy được bức tranh hoàn chỉnh. Chỉ là, xăm một bức tranh như thế trên người, không những không có lấy một chút mỹ cảm nào, mà còn khiến cho người ta cảm thấy thật khủng khiếp ghê tởm. Thật không hiểu khiếu thẩm mỹ của người này thế nào!

Người đàn ông ở trên sàn không còn nghi ngờ gì nữa chắc chắn là Nghiêm Sơn, nhớ lại thái độ ngày hôm qua của hắn, Diêu Nhiếp cũng không dám đến gần. Nhưng thấy sau lưng hắn đã bị cào đến mức thương tích đầy mình, khắp nơi đều là vết máu, Diêu Nhiếp cuối cùng vẫn bước lên giữ hắn lại.

Nhưng đối phương lại giống như nổi điên, đột nhiên xô Diêu Nhiếp ngã lăn ra. Đôi mắt che kín tơ máu, hung ác nhìn trừng trừng vào anh.

……

"Sau bao nhiêu năm cuối cùng thứ đó cũng đã tỉnh dậy, chúng ta rốt cuộc đã không tốn công vô ích. Bây giờ chỉ còn thiếu vật chứa, đúng rồi, mười tế phẩm đã tìm được chưa?" Kẻ đang nói chuyện chính là một bức tượng. Bức tượng này mặc pháp bào, thoạt nhìn giống như là thần lằn, nhưng lại có khuôn mặt của diều hâu.

Tiêu Đồ mặc đạo bào, cúi đầu không nói.

Đối phương dường như có chút không hài lòng: "Sao rồi? Vẫn chưa tìm được à? Đồ vô dụng! Thời gian không còn nhiều, ngươi phải bảo bọn chúng tìm nhanh lên đi! Đã có sáu tế phẩm được tín đồ tự mình tiến cống (dâng lên) rồi, chỉ phải tìm thêm bốn cái nữa thôi."

Tiêu Đồ do dự một lúc lâu, cuối cùng quyết định: "Ta không muốn làm những việc này nữa! Sau này chuyện của các ngươi, ta sẽ không tham dự vào."

Bức tượng bỗng tỏa ra tầng tầng lớp lớp khói đen, xem ra nó đang rất tức giận: "Tiêu Đồ, ngươi muốn phản bội chúng ta sao? Quên mối hận năm đó của ngươi rồi sao? Quên ân huệ của người kia đối với chúng ta rồi sao?!"

Tiêu Đồ vẫn không nói câu gì, dường như rất kiên quyết.

"Hừ! Vậy ngươi cứ việc ở trong này mà ngu xuẩn trước đi, chờ sau khi thứ đó hồi sinh, ta sẽ thả ngươi ra ngoài. Ta sợ ngươi sẽ phá hỏng chuyện của chúng ta!"

Nói xong, bức tượng liền biến mất.

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Mao thác ( ), đúng là khổ bức cho nhà họ Trần, ngoại trừ cậu hai còn lại đều là số phận bia đỡ đạn (vật hy sinh)…

Nói trước, Tiêu Đồ không phải là chủ mưu đâu nha, có thấy BOSS nào tự thân vận động đi lái xe buýt chưa? = =

Về cảm hứng cho câu chuyện này, nói ra cũng có chút , thật ra là tôi nhìn xem một bài post rất . Cật lực đề nghị mọi người cùng tôi .

Ngẫu hi phạn Cường ca ( ), không chỉ bởi vì ý tưởng táo bạo trong mỗi tác phẩm của anh, nét vẽ tiên phong, người mẫu mạnh mẽ, mà còn vì Cường ca mỗi lần tự chụp ảnh đều mang ánh mắt sắc bén… Muốn xăm hình, tìm Cường!

……

(1) Tác giả dùng từ Xan cụ: dụng cụ dùng để ăn, nên t đổi thành bát đũa luôn.

Ps: Bạn nào biết thì dịch giúp t và với, cảm ơn nhiều nhiều

100. Chương 18-3

Lạc Đan Thanh muốn tìm được Trầm Kinh Phàm cũng không phải việc gì khó, chỉ cần liên lạc với Nạp Tạp là ok. Bởi vì Nạp Tạp và Trầm Kinh Phàm đã kết bạn đồng hành, cùng nhau lên đường đến Tương Tây.

Vốn là Trầm Kinh Phàm định đến Nepal để chọn cảnh, nhưng Từ Lỗi đã từ chức ở đồn cảnh sát, muốn ra ngoài giải sầu, Trầm Kinh Phàm với anh lại là bạn học cũ nên liền đồng ý để cho anh làm trợ lý đi cùng. Nhưng mà, cân nhắc vấn đề kinh phí, cuối cùng bọn họ vẫn quyết định sửa đích đến thành vùng Tương Tây.

Trái đất vẫn luôn nhỏ như vậy, đúng lúc Nạp Tạp cũng muốn đến vùng Tương Tây để tìm cách cởi bỏ Tình hàng, nên bọn họ đã gặp nhau tại sân bay. Trầm Kinh Phàm đã từng gặp Nạp Tạp ở nhà Diêu Nhiếp, hai người cũng nói qua nói lại vài câu, nếu đã quen biết, bọn họ liền dứt khoát kết bạn đồng hành luôn. Tuy nói cổ thuật đã dần dần thất truyền trong xã hội ngày nay, nhưng ở vùng Tương Tây vẫn còn đang âm thầm tồn tại rất nhiều cao thủ hạ cổ, có Nạp Tạp đi cùng vẫn thấy an toàn hơn chút.

Lạc Đan Thanh dưới sự cổ vũ của con trai, quyết định tạm thời vứt bỏ hết thảy, vượt ngàn dặm theo đuổi tình yêu. Đúng lúc có kẻ chỉ điểm —— Nạp Tạp cung cấp tình báo, quả thật ngay cả ông trời cũng đang

giúp hắn. Cho nên, ngay hôm đám người Trầm Kinh Phàm đến Cao Sơn Miêu Trại ở thành phố X, hắn đã đuổi theo đến nơi.

Tuy rằng Lạc Đan Thanh từ sớm đã chuẩn bị kỹ lưỡng phải ra tay như thế nào, phải nói lời thoại như thế nào. Đáng tiếc Trầm Kinh Phàm lại giống như đã xây lên một bức tường đồng vách sắt vô hình, ngăn cách hắn cả ngàn dặm, không thể đến gần được. Mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, Trầm Kinh Phàm cũng không muốn có thêm bất kỳ tiếp xúc nào với hắn nữa, giống như ngay cả nói cũng không muốn nói với hắn nhiều hơn một câu.

Tâm trạng thất vọng và thất bại xuất hiện cũng là điều khó tránh khỏi, nhưng cái người tên Lạc Đan Thanh này luôn tự nhận ưu điểm lớn nhất của mình chính là da mặt đủ dày, lại có nghị lực, không bao giờ bỏ cuộc, cũng không sợ thất bại.

Chỉ thương thay cho Trầm Kinh Phàm, ngay cả người có tính cách tùy hứng như y cũng bị Lạc Đan Thanh đeo đám đến mức chán nản. Chứ nếu không, bọn họ đã lên kế hoạch chiều nay sẽ cùng đi chụp ảnh di tích nhà sàn Miêu Trại (1) dưới ánh hoàng hôn, kết quả vừa đến buổi chiều, Trầm Kinh Phàm đã biến đâu mất tăm, gọi điện thoại cũng không thèm nghe.

Ba người đi tìm nửa ngày, cuối cùng ở trong phòng Trầm Kinh Phàm phát hiện ra tờ giấy y để lại, thì ra là y lên núi một mình. Xem ra y bị Lạc Đan Thanh bám đến phiền, muốn một mình yên tĩnh chụp một vài bức ảnh.

Nhưng mà giờ đã là 9h tối rồi, vẫn không thấy Trầm Kinh Phàm trở về, cũng không thể liên lạc với y như cũ.

Bởi vì bọn họ là du lịch tự túc, không phải là đi tour du lịch, nên bọn họ ở nhờ trong nhà của người Miêu Trại dưới chân núi. Lạc Đan Thanh bất chấp sự phản đối của người Miêu bản xứ, chỉ cầm theo đèn pin và một vài công cụ cứu hộ đơn giản rồi định lên núi.

Người dân giậm chân: "Nơi đấy không đi được đâu! Trên núi có Động thần! Cứ đến tối là nó sẽ ra ngoài!"

Bởi vì nhu cầu cuộc sống, người dân trong bản đã sớm dời đến vùng đồng bằng để sinh sống, địa điểm cũ trên núi đã hoang phế từ lâu. Nhưng cũng có người nói, toàn bộ người dân trong bản dời xuống núi trong vòng một tuần, là bởi vì Động thần trên núi nổi giận, bọn họ không thể không dời đi.

Lạc Đan Thanh hơi sức đâu mà để ý đến mấy chuyện ấy nữa, ngay lập tức đẩy cửa ra chạy về hướng đường mòn lên núi.

Nạp Tạp cười cười an ủi người dân: "Chú không cần lo lắng quá đâu ạ, chúng cháu cũng không phải là mấy cô gái xinh đẹp, Động thần chướng mắt chúng cháu lắm." Nói xong, cậu với Từ Lỗi cũng đi theo Lạc Đan Thanh lên núi.

Người Miêu tin rằng vạn vật đều có linh tính, thế nên trong hang động bí ẩn u ám, nhất định sẽ có Động thần sinh sống, Động thần sẽ mê hoặc những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đi ngang qua, khiến cho các cô nàng thần hồn điên đảo, cuối cùng mang hồn phách của các cô ấy đi. Đây là lạc động (rơi vào động), còn những cô dâu (2) bị Động thần "cưới đi" thì được gọi là Lạc động Tiên tử.

……

Nạp Tạp đuổi theo Lạc Đan Thanh: "Lạc, đợi đã." Y giữ lấy cánh tay của Lạc Đan Thanh.

Lạc Đan Thanh sốt hết cả ruột, nhưng lại không thể không dừng bước: "Gì thế?"

Nạp Tạp búng ngón tay, Lạc Đan Thanh chỉ cảm thấy có một ít bột mịn rắc lên người mình, hắn nghi ngờ nói: "Đây là cái gì?"

Nạp Tạp vừa làm y hệt như thế với Từ Lỗi, vừa trả lời: "Dù sao cũng là địa phận của người Miêu, chúng ta vẫn nên đề phòng một chút mới tốt. Vả lại, rừng núi về đêm chướng khí rất nặng, có bột phấn này, hai người sẽ không bị trúng độc."

Lạc Đan Thanh vội vàng cảm ơn, Nạp Tạp lại nói tiếp: "Đến nhà sàn trên núi có hai con đường, hai người các anh đi một đường, còn tôi sẽ đi đường khác."

"Không, để mình tôi đi một đường!" Lạc Đan Thanh không yên tâm để y đi một mình.

Nạp Tạp xua tay: "Tôi có học Hàng đầu, cũng xem như là có liên quan đến cổ thuật. Thật ra trong ba người chúng ta, tôi mới là người an toàn nhất, hai người các anh mới phải cẩn thận."

Lạc Đan Thanh và Từ Lỗi nghĩ lại cũng thấy đúng, liền không tranh với y nữa. Ba người chia làm hai đường lên núi.

……

Địa điểm cũ của Miêu Trại mấy năm trước đã được tu sửa thành điểm du lịch, chính phủ đã từng bỏ rất nhiều vốn vào dự án này, nhưng chẳng hiểu vì sao, sau đó dự án vẫn bị ngưng trệ.

Tuy rằng nhà sàn được bảo tồn nguyên vẹn, một số còn được nâng cấp. Nhưng trong đêm tối, thoạt nhìn vẫn mang theo cảm giác ghê rợn.

Tìm hơn ba mươi phút, Lạc Đan Thanh và Từ Lỗi rốt cuộc cũng đến được địa điểm trước đây của Miêu Trại. Bọn họ vừa tới nhà sàn đã bắt đầu lớn tiếng gọi tên Trầm Kinh Phàm. Nhưng trong rừng núi hoang vắng chỉ vang vọng mỗi tiếng gọi của bọn họ mà thôi, vẫn không hề nhận được một tiếng đáp lời nào Trầm Kinh Phàm.

Nhà sàn ở đây có hơn trăm cái, bọn họ phải tìm kiếm từng nhà một. Hai người bàn bạc, một người đi hướng nam, một người hướng đông.

Lá khô trên mặt đất bị giẫm lên phát ra tiếng "răng rắc răng rắc", trong bóng đêm yên tĩnh hắc ám càng thêm u ám nặng nề. Lạc Đan Thanh cầm đèn pin, rọi khắp xung quanh, không bỏ qua bất kì ngõ ngách nào.

Bỗng, hắn nghe thấy một tiếng động rất kỳ quái vang lên. "Kẽo kẹt kẽo kẹt", giống như có thứ gì đó đang đong đưa.

Lạc Đan Thanh vội rọi đèn pin vào nơi phát ra tiếng động, ánh sáng mờ nhạt chiếu thẳng vào lan can của một ngôi nhà sàn.

Chỉ thấy có một người đang bị treo ngược trên lan can, không nhìn rõ hình dáng của người nọ, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng trần của đối phương. Trên lưng là một hình xăm quỷ dữ hung tợn khủng khiếp màu đỏ tươi như máu, vô cùng bắt mắt.

……

Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi (3).

Nạp Tạp men theo một con đường khác lên núi, y vốn nghĩ con đường này cũng thông đến địa điểm cũ của Miêu Trại, không ngờ rằng nó lại thông vào rừng sâu.

Dù sao thì y cũng học Hàng đầu, mặc dù rừng sâu về đêm chẳng những có tiếng kêu ghê rợn của lũ chim chóc, còn có rắn độc thú dữ ẩn nấp đâu đó, chờ con mồi tới cửa, nhưng y lại không hề sợ hãi.

Đi được khoảng hai mươi phút, trước mặt y xuất hiện một dòng suối nhỏ, nước suối chảy về hướng hang động cách đó không xa.

"Xoàn xoạt" có tiếng con gì đó đang lội nước. Nạp Tạp đẩy bụi cây ra, thăm dò nhìn về phía dòng suối. Hóa ra lại là một người đang tắm rửa trong dòng suối lạnh như băng này!

Những đám mây trên bầu trời đã tán đi, mặt trăng dần dần lộ ra, ánh trăng rọi vào thân người trong dòng suối, đúng lúc để cho Nạp Tạp thấy rõ được dáng vẻ của người kia.

Đó là một chàng trai trẻ, Nạp Tạp chỉ mới nhìn thoáng qua đã biết, cậu ta chắc chắn không phải là con người. Bởi vì cậu ta có một mái tóc rất dài màu xanh lục, để lộ ra một gương mặt không thể nói là vô cùng xinh đẹp, nhưng lại có chút yêu dị và thanh khiết không nhiễm bụi trần, cơ thể cậu ta trắng đến mức gần như là trong suốt, đang trôi theo dòng nước.

Đôi mắt của chàng trai vẫn đang nhắm lại, nhưng dường như có thể cảm nhận được Nạp Tạp đang nhìn trộm. Cậu ta quay đầu lại, hướng về nơi Nạp Tạp đang ẩn nấp. Rồi bỗng nhiên mở hai mắt ra, đó là một đôi mắt âm dương đầy yêu dị, một màu vàng một màu bạc, dưới ánh trăng lóe lên tia sáng lạnh buốt.

Nạp Tạp biết mình đã bị phát hiện, y bước ra khỏi lùm cây, mang theo chút thận trọng: "À thì, tôi không phải là cố ý nhìn trộm đâu, xin lỗi nhé. Chỉ là đám bạn của tôi đi đâu mất rồi, cậu có nhìn thấy một người anh em, đại khái khoảng tầm ba mươi tuổi không?"

Đối phương dường như không hiểu y đang nói gì, vẻ mặt ngây ngô nghiêng nghiêng đầu. Sau đó trôi trong nước, chậm rãi đi về phía y.

……

Tiểu hồ ly đã trúng tiếng sét ái tình với Hoa Trĩ! Ừm, hoặc cũng có thể nói là thèm nhỏ dãi ba thước.

Hồ ly thích ăn gà là thiên tính, không cách nào khống chế được.

Vào một ngày kia, Ngọc Mễ (cây ngô) được nhìn thấy phong cách của Hoa Trĩ trên ti vi, và thế là đã mê muội hắn sâu sắc. Được rồi, nói chính xác hơn một chút đó là, mê muội hương vị quyến rũ trên người hắn sâu sắc.

À, quên nói, tiểu hồ ly nhà chúng ta cũng có tên đó nha. Nương của nó là Huyền hồ, cấp bậc còn cao hơn cả phụ thân nó, cho nên nó theo họ mẹ là họ Ngọc. Nghe nói, Ngọc Diện hồ ly lúc mang thai đặc biệt thích ăn ngô, cho nên sau khi sinh hài tử xong, bà ta liền đặt luôn cái tên đó cho tiểu hồ ly.

Vừa nghe nói hôm nay Hoa Trĩ sẽ đến đài truyền hình của Diêu Nhiếp để tuyên truyền, Ngọc Mễ liền bám riết không tha, lăn lộn trên đất, rốt cuộc cũng khiến cho Diêu Nhiếp đồng ý dẫn nó đến đài truyền hình.

"Này! Ngươi không cần phải theo ta đâu, sang một bên chơi đi." Tiểu hồ ly biến thành hình người, lắc mình một cái đã biến thành mỹ thiếu niên, người xung quanh đều nhìn nó với ánh mắt cực kỳ hâm mộ. Tiểu hồ ly dọc đường đi đều phấn khích tò mò, tâm trạng không cần nói cũng biết là rất tốt. Chỉ tiếc một điều đó là, đi theo phía sau nó là một pho tượng "Hắc diện thần" (thần mặt đen:)).

Diêu Nhiếp lo cho tiểu hồ ly, nên để cho Nhai Xế trông chừng nó.

Nhai Xế lạnh lùng trừng mắt nhìn nó, trên người còn ẩn ẩn tỏa ra sát khí. Ngọc Mễ lập tức thức thời ngậm miệng lại.

Đúng lúc đó, trong phòng chờ lại truyền đến tiếng la của Diêu Nhiếp: "Cậu làm gì thế hả?! Này! Buông tay ra!"

Nhai Xế mặc kệ tiểu hồ ly, lập tức chạy về phía phòng chờ.

Chỉ thấy một người đàn ông thân trên trần trụi, đang đè lên người Diêu Nhiếp muốn "hành hung".

Thật to gan! Dám nhúng chàm người của lão tử sao?!

Nhai Xế đang trong cơn giận dữ. Hiển nhiên, hắn hiểu lầm. Hắn đá người nọ một cước lăn quay ra đất, nắm đấm như mưa nện lên người đối phương.

Tiểu hồ ly sợ thiên hạ không loạn, còn đứng bên cạnh hò hét cổ vũ.

Cho đến khi trợ lý của Nghiêm Sơn chạy đến, mới hợp sức với Diêu Nhiếp lôi Nhai Xế ra. Người kia nằm trên mặt đất mặt mũi bầm dập, thoi thóp hấp hối.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Mẹ của tôi ơi, rốt cuộc cũng để cho tôi cọ ra được rồi, JJ mày là cái đồ thụ thiếu ngược! Cứ đến ngày nghỉ là mày lại đơ là sao!

Hại tao muộn mấy phút liền!

Nhai Xế: Tại sao cảnh quay của ta chỉ có một chút xíu như vậy, lại còn là cảnh bạo lực đẫm máu nữa chứ! Hình tượng của ta đâu?!

Tác giả ngoái mũi: Có cảnh đã là may rồi đấy, bé gái hôm nay đến một câu lời thoại cũng không có kia kìa.

Tiểu hồ ly: Ta kháng nghị! Tên của ta nghe rất ngu ngốc!

Tác giả: Hết cách, ai bảo mi họ Ngọc làm gì. Nếu không thì sửa lại cho mi nhé.

Tiểu hồ ly: Sửa thế nào.

Tác giả: Ngọc Mễ Diện (bột ngô), Ngọc Lan Du (Olay đó J)), Ngọc Thục Thử (yến mạch), Ngọc Thể (mình ngọc, thường được dùng với vua chúa)…

Tiểu hồ ly không thể nhịn thêm được nữa: Ta muốn gọi là Ngọc Thụ Lâm Phong!

……

(1) Miêu Trại: Bản, làng của người Miêu

(2) Ở đây tác giả dùng "quải nương ", ai biết từ nào đúng thì chỉ t vs, t lấy từ "cô dâu" cho khớp nội dung câu đó thôi, vẫn chưa chính xác đâu.

(3) Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi. ( )

(Theo nhà winterplace: ý chỉ nhiều việc cùng đồng thời xảy ra, nhưng chỉ có thể kể lần lượt từng việc, giống như hai đó hoa cùng nở, nhưng chỉ có thể tả lại từng đóa một, không thể cùng lúc tả cả hai). Với cả t cũng search tiếng trung của câu này và thấy giải thích "[huā kāi liǎn duǒ gè biǎo yì zhī]. Putting aside one matter, let's talk about the other/ Gác vấn đề này sang một bên để nói sang vấn đề khác."

101. Chương 18-4

Nhai Xế lập tức kiểm tra xem Diêu Nhiếp có bị "tổn thất" gì không: "Em không sao chứ? Tên kia không chiếm được tiện nghi gì chứ?"

Diêu Nhiếp phủi bụi trên người, kéo phẳng quần áo nhàu nhĩ rồi mới nói: "Anh nghĩ đi đâu vậy? Cậu ta chỉ muốn tấn công em thôi, hình như là muốn cào da em ra."

"Sao tự dưng các người lại đánh người thế hả?! Công ty chúng tôi nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm của mấy người!" Trợ lý vội vàng xem xét thương tích của Nghiêm Sơn, may mà thoạt nhìn đều là bị thương ngoài da. Nhưng ý thức của Nghiêm Sơn vẫn không rõ ràng, cả người nóng nảy cuồng bạo, y hệt như kẻ đang lên cơn nghiện.

Nhai Xế lạnh lùng lườm gã một cái, Diêu Nhiếp biết chắc hắn lại muốn bùng phát, nên vội vàng kéo tay hắn lại, vỗ về xoa dịu. Sống chung lâu như vậy, anh cũng đã học được cách thuần phục chó dại như thế nào rồi.

Nhưng Diêu Nhiếp cũng không phải là quả hồng mềm, mà để cho người ta muốn nắn thế nào thì nắn: "Chúng tôi đây là tự vệ, rõ ràng là cậu ta tấn công tôi trước! Tôi thấy cậu ta ngã trên sàn, vốn muốn đỡ cậu ta dậy, ai mà biết cậu ta lại đột nhiên tấn công tôi chứ?"

Trợ lý biến sắc, Diêu Nhiếp cũng nhận ra, xem ra đây cũng không phải là lần đầu Nghiêm Sơn phạm phải việc này.

"Không phải cậu ta hút thuốc phiện đấy chứ?" Diêu Nhiếp nghi ngờ nhìn trợ lý.

"Không phải! Anh đừng, đừng có mà nói bừa!" Trợ lý vội vàng phủ nhận. Nếu dính vào tai tiếng hút thuốc phiện, thì con đường nghệ thuật của nghệ sĩ sẽ bị hủy hoại.

Tiểu hồ ly vẫn luôn ngồi một bên xem kịch vui, nó liếc nhìn Nghiêm Sơn một cái rồi nói: "Ta thấy gã trúng tà rồi, mau tìm cao nhân làm phép cho gã đi thôi."

Trợ lý có vẻ thật sự nghe vào lời nói của tiểu hồ ly, cũng không đòi truy cứu trách nhiệm với bọn họ nữa, ngược lại còn xin giúp đỡ: "Cậu có biết cao nhân nào biết trừ tà không?"

Diêu Nhiếp suy nghĩ, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, liền đưa cho trợ lý địa chỉ và số điện thoại của Vân Thiên cung, về phần có thể trừ tà được hay không, anh không quan tâm. Nếu gã Nghiêm Sơn này gặp may, biết đâu lại có thể gặp được lúc Tam Vô phát huy siêu thường thì sao (phát huy vượt xa lúc bình thường).

Đợi hai người kia vừa đi, tiểu hồ ly đã bắt đầu những nhiễu loạn xạ: "Chẳng phải nói dẫn ta đến xem kê tinh (gà thành tinh) sao? Kê tinh ở đâu?!"

Diêu Nhiếp vỗ đầu: "Tôi nhớ sai thời gian rồi, chương trình giải trí mà bọn họ đến tuyên truyền không quay vào hôm nay."

Tiểu hồ ly vừa nghe xong mặt mày liền ủ ê, lăn lộn ăn vạ: "Ta mặc kệ, ta muốn kê tinh! Muốn kê tinh cơ!"

Diêu Nhiếp đảo mắt khinh bỉ, lúc trước mắt mình chắc là bị mù rồi, sao có thể cảm thấy con hồ ly tinh này có chút tiên khí chứ? Căn bản là một thằng nhóc quỷ mà thôi! Anh bất đắc dĩ trả lời: "Được rồi, được rồi, kê tinh chứ gì, trong nhà có đấy. Chúng ta về nhà đi thôi."

Tiểu hồ ly tinh rất khôn ngoan, rõ ràng là không tin: "Hừ! Bớt gạt người đi, trong nhà nếu có, sao ta lại không gặp bao giờ?"

Diêu Nhiếp thề: "Tôi thề, nếu buổi tối không cho cậu ăn kê tinh, thì tôi là chó con được chưa!"

Cuối cùng cũng dỗ được tiểu hồ ly về nhà.

"Kê tinh đâu? Ở chỗ nào?" Tiểu hồ ly vừa về đến nhà, liền theo đuôi Diêu Nhiếp hỏi không ngừng.

Diêu Nhiếp lấy một cái lon ra đưa cho nó: "Này, cầm lấy. Từ từ mà ăn."

Tiểu hồ ly giận dỗi: "Ta muốn kê tinh cơ mà! Không phải cái bình nát này!"

Diêu Nhiếp lại rất bình tĩnh: Đúng vậy kê tinh đấy, cậu không biết chữ hả? Nhìn xem trên bình viết cái gì?"

Tiểu hồ ly tuy rằng hàng năm đều ở trong núi sâu, nhưng cũng có học qua chữ giản thể. Nó chăm chú nhìn, chỉ thấy bình trên viết vài chữ rõ to —— Thái Thái nhạc Kê Tinh (cô gà mái hạnh phúc- một loại súp/bột cho trẻ em).

……

Ở nơi rừng sâu núi thẳm, nửa đêm nửa hôm lại nhìn thấy một cảnh tượng kinh dị như thế, người bình thường sớm đã bị dọa cho vỡ mật. Lạc Đan Thanh dù sao cũng là điều tra viên của Hình trinh U đội, nên cũng không thấy sợ hãi. Hắn chậm rãi tiến về phía người đang bị treo kia, đợi khi đến gần rồi, hắn mới cảm thấy vóc dáng người này có chút quen thuộc.

Hắn vội vàng thay đổi thái độ dò xét cẩn thận vừa rồi, lập tức xông về phía trước, xoay đầu người nọ lại nhìn. Không ngờ lại là Trầm Kinh Phàm đang hôn mê bất tỉnh!

"Kinh Phàm?! Cậu sao rồi?!"

Không ngờ, người bị treo lên lại là Trầm Kinh Phàm! Nhưng như vậy nhất định là có vấn đề bên trong, Trầm Kinh Phàm mất tích ngay trên ngọn núi này, tìm thấy y ở đây, cũng hợp tình hợp lý, nhưng tại sao y lại bị treo ngược ở trong này? Còn nữa, hình xăm màu máu sau lưng y là thế nào đây? Hắn không hề biết, trên người Trầm Kinh Phàm lại có một hình xăm như thế!

Cũng không quan tâm nhiều nữa, Lạc Đan Thanh cởi dây trói ra trước, muốn thả y xuống.

Đúng lúc này, một bóng đen chậm rãi tới gần bọn họ, đột nhiên, bóng đen kia vung cây gậy lớn trong tay bổ thật mạnh vào đầu Lạc Đan Thanh.

Lạc Đan Thanh đang chuyên tâm cởi trói cho Trầm Kinh Phàm, nhất thời không kịp đề phòng, bị bổ cho một phát, hắn còn chưa kịp quay đầu lại xem rốt cuộc là ai hạ độc thủ, thì đã rơi vào hôn mê.

……

Lạc Đan Thanh dần dần tỉnh lại, hắn giữ đầu cố định, thật thần kì, phía sau gáy bị bổ cho một nhát lại không hề thấy đau đớn gì.

"Đúng rồi! Kinh Phàm!" Hắn chợt nhớ ra, trước khi bị tấn công, hắn vẫn chưa cứu được Trầm Kinh Phàm.

Hắn nhìn quanh bốn phía, muốn tìm Trầm Kinh Phàm, nhưng lại phát hiện ra có gì đó không ổn. Nơi này không phải là di tích Miêu Trại, cũng không phải bất cứ nơi nào mà hắn từng đi qua trước đây, nơi này vô cùng xa lạ, một con đường mòn giữa vùng quê, hai bên đường một mảnh hoang vu, cái gì cũng không có, chỉ có thể nhìn thấy hoa Bỉ Ngạn đỏ như máu ở phía xa xa.

Hắn dọc theo con đường nhỏ đi về phía trước, chốc lát liền thấy được một bức tường thành, trên cổng thành có treo một tấm bảng, trên đó viết ba chữ "Quỷ môn quan".

Cái gì?! Quỷ môn quan? Chẳng lẽ mình đã chết rồi sao?

Đợi khi đến gần Quỷ môn quan, hắn mới nhìn thấy trước cổng có một người đang đứng.

"Kinh Phàm?! Sao cậu cũng ở đây?" Lạc Đan Thanh kinh ngạc, chẳng lẽ hai người họ đều đã chết cả rồi sao?

Trầm Kinh Phàm lạnh nhạt nói: "Ta chờ ngươi đã lâu lắm rồi."

Lạc Đan Thanh không rõ, lời này là có ý gì, chẳng lẽ y đã chết từ lâu rồi sao?

Trầm Kinh Phàm đưa giấy thông hành cho quỷ sai gác cổng, dẫn Lạc Đan Thanh vào Địa phủ. Lạc Đan Thanh trong lòng có vô vàn nghi vấn, nhưng Trầm Kinh Phàm chỉ lo cắm cúi đi về phía trước, hoàn toàn không ý định mở miệng nói chuyện.

Đi cũng không lâu lắm, liền nhìn thấy một cây cầu phía xa xa, trước cầu có rất nhiều người đang xếp hàng chờ qua cầu.

Trầm Kinh Phàm rốt cuộc cũng mở miệng: "Đây là cầu Nại Hà. Qua cầu, chính là kiếp sau."

Lạc Đan Thanh có chút mờ mịt: "Tôi thật sự đã chết rồi sao?"

Trầm Kinh Phàm không trả lời câu hỏi của hắn, mà là dẫn hắn đi đến bên cạnh cây cầu, nói chuyện cùng một cô bé Lolita đang bán canh ngọt: "Mạnh Bà, ta dẫn hắn qua xem một chút rồi đi ngay."

Lolita sảng khoái vung tay lên, cười nói: "Được rồi, giao tình giữa hai ta là thế nào chứ? Đi đi, ngươi đợi lâu như vậy cũng không dễ dàng gì. Cẩn thận đừng để cho hắn bị đẩy qua cầu là được."

Trầm Kinh Phàm nói lời cảm tạ với cô bé lolita, rồi nắm lấy tay Lạc Đan Thanh, dặn một câu: "Đừng buông tay, nếu không sẽ bị đẩy đi." Nói xong, liền kéo hắn đi xuyên qua đám người đang xếp hàng.

Suýt nữa thì bị ép thành bánh pizza, rốt cuộc hai người cũng thành công đi đến đích.

Nhìn tảng đá to lớn trước mắt, Lạc Đan Thanh hỏi: "Đây là Tam Sinh Thạch à?"

Trầm Kinh Phàm gật đầu: "Ngươi nhìn đi." Y chỉ vào Tam Sinh Thạch.

Tảng đá kia bỗng giống như ti vi 3D, bắt đầu chiếu hình ảnh. Lạc Đan Thanh đương nhiên biết, trên Tam Sinh Thạch sẽ nhìn thấy Tam sinh của mình. Cái gọi là Tam sinh, chính là kiếp trước, kiếp này và kiếp sau.

Trong màn ảnh là một người đàn ông có mái tóc trắng và đôi mắt màu đỏ, đã từng xuất hiện trong giấc mơ của mình. Đó là người yêu kiếp trước của mình sao?

Người đàn ông kia rơi một giọt nước mắt, trong nháy mắt, Lạc Đan Thanh như bị điện giật, những cảnh tượng ở kiếp trước không ngừng cuộn lên trong đầu hắn, hết thảy đều nhớ ra.

"Hồng Chúc! Ngươi là Hồng Chúc sao?!" Hắn bắt lấy cánh tay của Trầm Kinh Phàm.

Lúc này, dáng vẻ của Trầm Kinh Phàm đã thay đổi, biến thành người đàn ông tóc trắng trong Tam Sinh Thạch kia. Y sâu kín thở dài một hơi: "Ngươi đã nói, chúng ta nếu ai chết trước, sẽ ở trên cầu Nại Hà chờ đối phương, quyết không uống Mạnh Bà thang, ước hẹn kiếp sau lại ở bên nhau. Đáng tiếc, Diêm Vương đã tu bổ (bù đắp) cho linh hồn không đầy đủ của ta, lại thừa dịp ý thức ta vẫn còn mơ hồ do chưa thích ứng được với linh hồn mới, mà cho ta uống Mạnh Bà thang, còn bị áp giải qua cầu Nại Hà."

Lạc Đan Thanh nắm chặt tay đối phương, nức nở nói: "Hồng Chúc, đều tại ta không tốt, nếu ta không làm mất Trảm Tiên kiếm, thì đã không khiến cho ngươi phải đợi chờ ta nhiều năm như vậy. Đi thôi, lần này chúng ta cùng nhau qua cầu, kiếp sau sẽ không bao giờ … chia xa nữa!"

Hồng Chúc ảm đạm cười: "Không, ngươi còn chưa chết, kiếp sau của ta cũng chưa chết. Ngươi mau quay về đi thôi, tuy cậu ta không nhớ rõ chuyện kiếp trước, nhưng vẫn luôn nhớ rõ những đau đớn mà ngươi đã gây ra, chỉ sợ kiếp này các ngươi nếu muốn ở bên nhau, ngươi phải tốn không ít công sức." Nói xong, y vươn tay đẩy Lạc Đan Thanh xuống Vong Xuyên hà.

Lạc Đan Thanh ở trong nước lúc chìm lúc nổi, hấn vất vả ngoi đầu lên, hướng về phía bóng người đang dần dần biến mất trên cầu gào lên một câu: "Ngươi không phải Hồng Chúc? Ngươi là ai?!"

"Ta chỉ là chấp niệm mà Hồng Chúc lưu lại cho ngươi."

…….

"Đội trưởng, thứ ở thôn Giáng Thần sắp thức giấc rồi." Thiên Cơ báo cáo với đội trưởng.

Đội trưởng đặt tác trà trong tay xuống rồi nói: "Xem ra chúng ta cũng phải bắt đầu hành động thôi, nhất định phải đi trước bọn chúng một bước. Cậu thông báo cho các phân đội, phải tìm cho bằng được mười tế phẩm kia."

Thiên Cơ gật đầu nói: "Rõ!"

"Còn nữa, bọn chúng nhất định sẽ tìm kiếm vật chứa, phải tăng cường bảo vệ cho người kia." Đội trưởng ngẫm nghĩ rồi nói: "Thôi, chuyện quan trọng thế này, lần này ta sẽ tự thân xuất mã!"

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Được rồi, kiếp này của lão Lưu và Hồng Chúc đã được bật mí rồi, hẳn là đã có rất nhiều người đoán ra được rồi.

Tiểu hồ ly: "Ta phản đối, rõ ràng lúc ta vừa lên sàn là một mỹ nam yêu mị, sao bây giờ lại biến thành thằng nhóc con rồi?! Tác giả, ngươi trả lại hình tượng đây cho ta!

Tác giả:….. Nội dung vở kịch cần thì phải thế thôi, cậu mà còn quấy nữa là tôi sửa tên cậu thành Ngọc Thế, Ngọc Hành đó nhá!

102. Chương 18-5

Cao Đại Toàn đặt điện thoại xuống, nói với Thao Thiết đang gặm ngón tay của mình: "Gọi bọn họ đến phòng họp cả đi, chúng ta mở cuộc họp khẩn cấp!"

Tiểu Đào nhả ngón tay ra, trăm ngàn lần không muốn đi gọi người.

Thật ra Phân đội ở thành phố G bây giờ cũng chỉ còn bốn người mà thôi, chỉ trong chốc lát đã tập hợp đông đủ.

Cao Đại Toàn đi thẳng vào vấn đề: "Trung đoàn đưa xuống thông báo khẩn, thứ ở thôn Giáng Thần sắp thức tỉnh rồi. Chúng ta phải tìm được mười tế phẩm trước bọn chúng!"

Tam Vô giơ tay: "Tôi có thắc mắc! Làm sao tìm được? Mười tế phẩm kia có gì đặc biệt?"

Cao Đại Toàn trình chiếu hình ảnh: "Xin mọi người hãy nhìn vào đây, đây là tế phẩm duy nhất mà Trung đoàn bắt được, chúng ta có thể thấy rất rõ, trên gương mặt của hắn có một hình xăm. Đương nhiên, hiện nay có rất nhiều người trẻ tuổi thích xăm hình, đây cũng không tính là có gì đặc biệt. Chỉ là người được chọn làm tế phẩm, thì trên người bọn họ sẽ bị xăm bức tranh "Thập ác (1)"."

Nói xong, anh tập trung chỉ vào quỷ dữ trên hình xăm: "Cái gọi là Thập ác, chính là mười loại tội có thể bị đày xuống Địa ngục, Ngạ Quỷ (quỷ đói) và Súc Sinh đây là "Tam ác đạo" (2) khổ báo của ác nghiệp (3). Hình xăm của tế phẩm này thể hiện chính là "bất hiếu" trong Thập ác, nhân vật trong hình xăm đang nhận lấy sự trừng phạt của ác quỷ tại địa ngục."

"Chờ một chút, Thập ác là cái gì?" Daniel là người nước ngoài, gã không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Tam Vô giải thích thêm cho gã: "Cái gọi là Thập ác, một là Phản nghịch, hai là Đại nghịch, ba là Phản bội, bốn là Đầu hàng (khuất phục), năm là Ác nghịch, sáu là Bất đạo, bảy là Bất kính, tám là Bất hiếu, chín là Bất nghĩa, mười là Nội loạn (3). Đây đều là những tội nặng không thể xá, cho nên Trung Quốc chúng tôi mới có câu thành ngữ [Thập ác bất xá]."

"OK." Daniel nhún vai, trên thực tế, gã có nghe cũng chẳng hiểu được, nhưng không sao, dù sao thì hắn vẫn luôn đi theo baby Tam Vô, chỉ cần em ấy biết là được rồi.

Cao Đại Toàn tiếp tục phân tích: "Ngoại trừ điểm ấy, hình xăm này còn có điểm đặc biệt khác, đó là —— khác với những hình xăm truyền thống, hình xăm này đều dùng nguyên liệu đặc biệt pha trộn với máu tươi để làm thuốc màu xăm lên người. Cho nên toàn bộ hình xăm đều là màu đỏ tươi."

Tam Vô lại giơ tay: "Chờ một chút. Nếu Trung đoàn đã bắt được một tên, vậy thì phải còn lại 9 tên nữa mới đúng, sao lại còn bảo là tìm mười tế phẩm?"

Cao Đại Toàn gật đầu: "Chính xác mà nói, thì phải là từng bắt được. Vì hình xăm này có thể dời đi, chỉ cần người bị xăm có đủ quyết tâm, có thể lột được da của mình xuống, dán lên người kẻ khác, là hắn đã có thể thoát thân. Trên thực tế, những tế phẩm được chọn ngoại trừ bản thân có những đặc điểm của Thập ác ra, thì tất cả đều có linh lực nhất định. Tế phẩm này tuy bị nhốt trong trại giam của Trung đoàn, nhưng người canh gác lại khinh địch, để cho tế phẩm chuyển dời hình xăm lên người mình. Rồi sau đó, bọn họ đều đã trốn thoát."

Tam Vô kinh ngạc: "Nó còn lây được nữa hả?! Vậy sau khi bắt được phải cách ly đúng không?"

Cao Đại Toàn gật đầu: "Đúng vậy, một khi bắt được, phải dùng kết giới để cách ly bọn họ. Mặt khác, đội trưởng Trung đoàn muốn đích thân bảo vệ cho vật chứa, mấy ngày tới, có lẽ sẽ tiện đường đến thị sát luôn, các cậu biết phải làm thế nào rồi chứ? Tốt lắm, bắt đầu hành động đi! Đầu tiên, chúng ta sẽ chia nhau đến những cửa hàng xăm hình trong thành phố để điều tra."

……

Cuộc gọi của Diêu Nhiếp đến rất đúng lúc, ngay lúc bọn họ vừa tan họp. Tam Vô nhận điện thoại: "Diêu MC? Có gì cần nhắc nhở à?"

"Miễn miễn, còn khách sáo với tôi cơ đấy! Mau cảm ơn anh trai đi, hôm nay tôi đã kéo về cho cậu một mối làm ăn lớn đấy!" Diêu Nhiếp tranh công nói, anh nghĩ đến mình bị Tam Vô lừa gạt rất nhiều lần, cuối cùng cũng đến lượt mình vơ vét của cậu ta một phen? Chưa kể đến việc anh nhận nuôi hai đứa nhóc nhà Lạc Đan Thanh, giúp cậu ta một việc thật lớn; chỉ tính chuyện hôm nay đã câu về cho cậu ta một con cá lớn thôi cũng đủ cho cậu uống một bình rồi. Nghiêm Sơn dù sao cũng là ngôi sao đang nổi, nhất định là một tên ngốc có thể chặt chém thẳng tay!

"Chờ chờ đã, anh nói sau lưng gã có một hình xăm quỷ dữ rút lưỡi người hả? Toàn bộ đều là màu đỏ nữa hả?" Tam Vô nghe Diêu Nhiếp miêu tả xong tinh thần rất phấn chấn, cũng không phải bởi vì đã tìm được một tên ngốc (để moi tiền), mà là miêu tả thật sự rất giống với tế phẩm.

"Đúng vậy, tôi thấy gã rõ ràng là bị trúng tà, từng cố gắng tấn công tôi, muốn túm lấy lưng tôi nữa."

Tam Vô nói: "Bây giờ anh dẫn tôi đến chỗ gã luôn đi!"

Diêu Nhiếp cười khẩy nói: "Không cần phải vội đến vậy chứ? Mối làm ăn không chạy mất đâu mà."

"Việc này tôi không thể giải thích rõ ràng với anh ngay được, dù sao thì sự việc vô cùng quan trọng, anh cứ dẫn tôi đến chỗ gã trước đi, trên đường tôi sẽ nói chi tiết cho anh biết." Tam Vô thật sự rất sốt ruột, xem ra gã kia đã bắt đầu tấn công người khác, muốn dời hình xăm trên người mình đi, nếu cứ để gã tự do bên ngoài, không chừng sẽ để gã chạy thoát.

Diêu Nhiếp lúc này đã tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường, đợi Nhai Xế tắm xong sẽ đi ra "lâm hạnh", nên thật sự cũng không muốn đi ra ngoài lắm. Nhưng nghe Tam Vô nói trong điện thoại thì hình như sự việc rất nghiêm trọng, anh do dự một lúc rồi cũng đồng ý. Anh nói với vào trong phòng tắm: "Tiểu Thất, Tam Vô nhờ em giúp một việc, em phải ra ngoài một chút."

"Xoạt" Cửa trượt của phòng tắm lập tức bị đẩy ra, Nhai Xế để nguyên thân hình ướt sũng trần trụi cường tráng bước ra ngoài, rõ ràng là sợ anh chuồn đi mất, nên vội vàng đi ra, hắn nói: "Cùng đi." Giọng điệu rất rõ ràng, đây là mệnh lệnh, không phải thương lượng. Trước đây sơ sẩy mấy lần, suýt nữa thì khiến cho bảo bối nhi gặp nguy hiểm, bây giờ hắn cũng không dám để cho anh một mình hành động nữa.

Đặc biệt là đêm qua hắn đã nằm mơ, lão Cửu đi vào giấc mơ cảnh báo hắn: "Coi chừng người bên cạnh ngươi, có nguy hiểm!"

Hắn biết, đó không đơn giản chỉ là một giấc mơ, nhất định là lão Cửu không tiện hiện thân, nên mới lấy nguyên thần đi vào giấc mơ tìm hắn. Nhưng mà lão Cửu chỉ để lại một câu nói kia, sau đó thì biến mất, không đầu không đuôi, không biết có ý gì.

Nhai Xế đoán, khả năng lớn nhất chính là cảnh báo mình, Diêu Nhiếp sẽ gặp nguy hiểm, bảo mình phải trông chừng em ấy cẩn thận. Tuy bây giờ không biết lão Cửu Tiêu Đồ là địch hay là bạn, nhưng thà rằng tin là có, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Diêu Nhiếp cảm thấy lòng tự tôn đàn ông của mình bị tổn thương, hơi phản đối: "Em giờ đã có thể sử dụng tốt linh kiếm rồi, anh không cần phải làm vệ sĩ 24/24 nữa đâu!"

Giọng điệu của Nhai Xế không cho phép thương lượng, chém đinh chặt sắt: "Cùng đi! Còn không thì đều ở nhà hết, dù sao thì "nhiệm vụ" đêm nay của chúng ta vẫn chưa xong đâu."

Là phu phu (cặp chồng chồng =)) đã lâu, Diêu Nhiếp đã quen với cái thói bá đạo của hắn, bất đắc dĩ đành phải gật đầu chấp nhận.

Nhưng mà, bọn họ không biết, sau khi bọn họ rời đi, lại có người lặng lẽ lẻn vào nhà bọn họ.

……

Địa chỉ nhà Nghiêm Sơn không khó tìm, Diêu Nhiếp quen người trong công ty quản lý của gã, hỏi một câu sẽ biết.

Tam Vô rất nhanh đã đến tụ họp với hai người, còn dẫn theo Cao Đại Toàn và cộng sự, toàn phân đội thành phố G xuất kích.

Diêu Nhiếp rốt cuộc cũng tin, sự việc lần này rất nghiêm trọng: "Dàn trận lớn vậy sao, rốt cuộc là chuyện gì thế này?"

Cao Đại Toàn ra lệnh: "Tam Vô ở lại giải thích cho cậu ấy hiểu đi, những người khác xông lên. Diêu MC, cậu có chắc là gã ở trên lầu không?"

Diêu Nhiếp trả lời: "Tôi vừa mới gọi cho người đại diện của cậu ta, hắn nói dạo này thân thể Nghiêm Sơn không thoải mái, vẫn luôn nghỉ ở nhà."

Cao Đại Toàn gật đầu, vung tay lên: "Action!"

Mọi người đều sẵn sàng chiến đấu, nối đuôi nhau lên lầu.

Diêu Nhiếp lần đầu tiên cảm nhận một cách rõ ràng những người kia thật sự là cảnh sát nhân dân: "FML! Thật X giống phim xã hội đen do Hồng Kông sản xuất quá!"

……..

Trần Lĩnh Nam là người giàu nhất thành phố G, nên đương nhiên tiệc mừng thọ của ông phải rất đông khách khứa. Doanh nhân các ngành đều đến chúc mừng, ông bận đến mức căn bản không dứt người ra được. Trần Điển Hâm đặt quà xuống, nói vài lời tốt lành, Trần Lĩnh Nam liền bảo y tự tìm chỗ nào đó chơi, rồi lại xoay người tiếp đón vị khách khác.

Bệ Ngạn không đi vào phòng tiệc, thân phận của hắn cũng không thích hợp để đi vào, dù sao mục đích chủ yếu khiến hắn đến đây lần này cũng không phải là chúc thọ, mà là để xem xem trong tầng hầm rốt cuộc có thứ gì.

Trần Điển Hâm đuổi theo, rốt cuộc nhìn thấy Bệ Ngạn ở cầu thang.

Bệ Ngạn nhíu mày: "Em tới đây làm gì?"

Trần Điển Hâm nói: "Em cũng muốn xuống đấy xem một chút." Dù sao cũng là em gái ruột của mình, vậy mà mấy năm nay ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa từng làm, thật sự là rất không được.

Bệ Ngạn không đồng ý: "Hồ nháo! Mau trở về! Thứ bên dưới tà khí quá lớn, nhất định sẽ gặp nguy hiểm, em đừng thêm phiền nữa!"

Ánh mắt Trần Điển Hâm mang theo cầu xin nhìn Bệ Ngạn: "Em không sợ, có anh ở đây mà."

Bệ Ngạn không thể chịu nổi nhất chính là vẻ mặt nàng dâu nhỏ bị ức hiếp của y, huống chi, câu nói của Trần Điển Hâm đã thỏa mãn được tự tôn đàn ông của hắn. Hắn thở dài: "Em có mang theo sợi lông của lão Thất không?"

Trần Điển Hâm gật đầu: "Em buộc vào cổ chân rồi."

Bệ Ngạn biến về nguyên hình, nói với Trần Điển Hâm: "Lên đi, dưới đó tà khí mãnh liệt, cẩn thận thấm từ lòng bàn chân vào cơ thể."

Trần Điển Hâm cưỡi trên lưng Bệ Ngạn, đáy lòng ngọt ngào, y rất thích Tiểu An săn sóc như vậy.

Tầng hầm không có lắp đèn, gian phòng kia cũng bị khóa trái từ bên trong.

Bệ Ngạn vỗ nhẹ một cái, cửa phòng liền mở ra.

"Cọt kẹt" Tiếng chuyển động của cửa gỗ vang lên trong tầng hầm tĩnh lặng.

Bệ Ngạn cõng Trần Điển Hâm đi vào trong phòng, bên trong vẫn tối đen như mực, thậm chí ngay cả một cái cửa sổ để chiếu sáng cũng không có.

"Ánh Như? Em ở đâu?" Trần Điển Hâm gọi thử một tiếng.

Lúc này, Bệ Ngạn chợt nghe thấy tiếng bước chân, hắn cõng Trần Điển Hâm trốn ra sau cánh cửa, nhỏ giọng dặn dò: "Suỵt, có người đến. Đừng nói gì cả."

Ánh nến mờ nhạt ngày càng gần, ngày càng sáng rõ. Tim Trần Điển Hâm cũng đập ngày càng nhanh, rốt cuộc là ai? Lúc bọn họ đi vào quên đóng cửa phòng, có khi nào bị phát hiện không?

Lúc này, y quay đầu lại nhìn về góc phòng. Bởi vì ánh nến mờ nhạt ở ngoài đang rọi vào, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy có một người đang ngồi trên ghế. Một đôi mắt, phát ra thứ ánh sáng u ám trong bóng tối.

……

Cùng lúc đó, một bóng đen lẻn vào nhà Diêu Nhiếp.

Tiểu hồ ly biết hai người Diêu Nhiếp và Nhai Xế nửa đêm còn chạy ra ngoài "hẹn hò", lúc đầu nó tưởng là bọn họ đã quay về. Nhưng khi tên kia đến ngày càng gần, nó mới bắt đầu cảm nhận được tà khí mãnh liệt. Đây chắn chắn không phải là bọn Diêu Nhiếp!

Nó cảnh giác biến về chân thân, lông toàn thân đều dựng đứng lên, đề phòng nhìn về phía bóng người trong đêm tối.

Bóng đen kia chui vào phòng của hai đứa nhỏ, Ngọc Diện cũng lập tức theo vào. Càng không ngờ, đã sớm có một kẻ ngồi trên cửa sổ.

Ngọc Diện vô cùng kinh ngạc, kẻ đó vào từ lúc nào? Mình thế nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của hắn?! Huyền hồ bọn họ cho dù là về khứu giác hay là linh cảm đều là mạnh nhất trong tất cả các loài động vật, nếu trong phòng có người, nó không thể nào không cảm nhận được. Nó híp mắt, người này tuyệt đối không đơn giản.

Người ngồi trên cửa sổ thản nhiên tươi cười: "Ha hả, chờ ngươi thật lâu. Ngươi bây giờ trước sau đều bị bao vây, nên làm thế nào, ngươi hiểu được chứ."

……

Suy nghĩ của tác giả:

Người ngồi trên cửa sổ là ai? Mọi người đều biết chân tướng cả rồi chứ.

Tốt lắm, hôm nay lời thoại của ai cũng nhiều hết, không có ai không hài lòng chứ?

Nhai Xế: Hừ! Ta không hài lòng, yêu cầu toàn bộ chuyện đều là cảnh của ta và bảo bối nhi!

Diêu Nhiếp: Nhưng mà, hôm nay Tiểu Thất toàn quả xuất kính (chắc kiểu khoe toàn bộ/nude), không thể để cho hắn hy sinh tất tần tật vì nghệ thuật vậy chứ!

Tiểu hồ ly: Hôm nay lời thoại của ta quá ít! Chưa có cơ hội để ta bán manh! Ta kháng nghị!

Tác giả: Hai người bọn họ là diễn viên thì nói cũng được đi, một kẻ chạy cờ như mi mà đòi hỏi cái gì? Ngọc Thế, Ngọc Hành, của ngươi hiểu được?

Tiểu hồ ly: … Ta hiểu rồi, Ngọc Diện cũng hay lắm, ta sẽ gọi là Ngọc Diện, ai bảo Ngọc Diện không hay ta sẽ đánh nhau với hắn! T T

103. Chương 18-6

Lúc đầu tiểu hồ ly nghĩ rằng người trên cửa sổ đang nói chuyện với mình, nhưng sau đó thì thấy, hắn phải là nói với bóng đen kia mới đúng. Bởi vì nếu nói là trước sau đều bị bao vây, thì bóng đen vừa vặn đứng ở giữa mình và người trên bệ cửa sổ.

Bóng đen không hề lên tiếng, nhìn trái nhìn phải, dường như đang cân nhắc xem nên chạy trốn như thế nào. Cuối cùng, hắn cân nhắc thiệt hơn, hạ quyết tâm, quay đầu lại xông về hướng tiểu hồ ly.

Phản ứng của tiểu hồ ly cũng rất nhanh nhạy, lập tức nhảy lên, vung móng vuốt đánh về phía bóng đen. Không ngờ, móng vuốt lại xuyên qua bóng đen, nó đánh vào hư không! Nó nhìn lại, bóng đen đã chạy trốn đến cửa chính.

Người trên bệ cửa sổ đứng lên, nhẹ nhàng than thở một tiếng: "Haizz, sao lại không chịu nghe người ta nói vậy kìa?" Nói xong, hắn nâng tay lên, bóng đen liền bị đụng phải một bức tường trong suốt, nó muốn chạy sang bên cạnh, lại phát hiện ra mình bị nhốt trong một cái lồng trong suốt.

Người kia nói với người trên giường: "Tốt lắm, giờ đã an toàn rồi. Bạn nhỏ mau bật đèn lên đi."

Thì ra Ngụy Kinh Hồng và Khâu Tiểu Thần ở trên giường từ lúc người này rơi vào bệ cửa sổ đã tỉnh rồi, chỉ là hai đứa không biết người này rốt cuộc có phải là người xấu hay không, Ngụy Kinh Hồng che miệng Khâu Tiểu Thần suýt nữa thì hét lên thành tiếng, đợi hành động tiếp theo của người bí ẩn này.

Nhưng người này vẫn luôn ngồi trên bệ cửa sổ, không hề có hành động gì nữa. Sau đó, lại thêm một kẻ thần bí xông vào phòng chúng nó. Một đêm này đúng là đủ sôi động.

Ngụy Kinh Hồng buông bàn tay đang che miệng Khâu Tiểu Thần ra, bật công tắc đèn lên.

Cả phòng bừng sáng, nó nhất thời không thể mở to mắt, sau đó mới từ từ thích ứng. Đầu tiên, nó nhìn thấy có một người đang tựa vào bệ cửa sổ. Dáng người cao gầy, thanh mảnh, mặc áo choàng dài tao nhã, đôi chân dài đang bắt chéo, thái độ biếng nhác.

Nhưng kỳ quái chính là, cho dù Ngụy Kinh Hồng cố gắng như thế nào cũng không thể nhìn rõ được dáng vẻ của người nọ. Giống như đôi mắt khi nhìn vào gương mặt của người nọ sẽ đột nhiên bị cận thị trong nháy mắt.

Tiểu hồ ly chạy hai ba bước vào trong phòng, nhảy lên giường, che chắn phía trước bọn nhỏ, đề phòng hỏi: "Ngươi là ai?!"

"Ta? Ta chỉ là đi ngang qua thôi, mọi người không cần để ý đâu." Tuy rằng không thấy rõ được gương mặt của người nọ, nhưng tiểu hồ ly vẫn cảm giác được người nọ đang mỉm cười.

"Người kia ta mang đi nhé." Người đàn ông ngoắc ngoắc ngón tay, cả cái lồng bằng thủy tinh lẫn bóng đen đang bị nhốt bên trong đều chậm rãi thu nhỏ lại, tự động bay vào trong lòng bàn tay của hắn: "Đúng rồi, nhắc Nhai Xế trông chừng mấy đứa nhỏ cho tốt."

Tiểu hồ ly còn muốn hỏi hắn trong đó rốt cuộc là cái quỷ gì. Người nọ đã từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Khâu Tiểu Thần sợ tới mức thét lên một tiếng.

Tiểu hồ ly nhảy lên bệ cửa sổ, thăm dò nhìn xuống. Chỉ thấy trong đêm tối, một bóng người màu trắng, cưỡi trên một cái đĩa sứ Thanh Hoa thật lớn đang trôi nổi giữa không trung, gió đêm thổi đến, tà áo bay bay.

……

Trần Điển Hâm suýt nữa thì hét lên thành tiếng, đôi mắt kia chắc chắn không phải là của con người. Mắt của con người sao có thể phát ra thứ ánh sáng xanh lục mờ nhạt như Dạ Minh Châu trong đêm tối thế chứ?

Người nọ giống như không nhìn thấy bọn họ, hai mắt thẳng tắp nhìn ra cửa, không hề nhúc nhích. Nhờ vào ánh sáng lờ mờ, y mơ hồ có thể nhìn ra bóng dáng của một cô bé. Chẳng lẽ, đây là em gái của mình —— Trần Ánh Như?

Lúc này tiếng bước chân đã đi đến ngoài cửa.

Một giọng nói trầm thấp có vẻ già nua vang lên: "Mau cho con bé ăn đi! Đêm nay phải mang nó đi gặp Diêu tiên!"

Một giọng nam khác trả lời: "Vâng."

Sau đó một người trong số họ bưng một cái khay đi vào, trên khay đặt vài cái bát nhỏ, có vẻ như là thức ăn.

May cho Bệ Ngạn, kẻ đi vào cũng không cầm theo ngọn nến, bằng không bọn họ rất có thể sẽ bị bại lộ.

Người nọ đặt khay xuống rồi nói với cô bé đang ngồi trên cái ghế đối diện: "Cô chủ, ăn cơm tối đi thôi."

Cô bé kia nghe vậy cũng không cần dao nĩa, hay thìa đũa gì, mà trực tiếp vươn tay, động tác gần như cứng ngắc bốc thứ trong bát lên mà nhai nuốt, ăn lấy ăn để.

Đợi cô bé ăn xong thức ăn, người nọ thở dài, phảng phất như mang theo chút thương hại: "Cô chủ, chúng ta phải ra ngoài. Những ngày như thế này sẽ mau chóng chấm dứt thôi." Nói xong, người nọ bế cô bé ra cửa phòng.

Trong nháy mắt khi cô bé lướt qua cửa phòng, Trần Điển Hâm cuối cùng cũng thấy được gương mặt thật của cô bé. Đó là một khuôn mặt trông vô cùng đáng sợ, cả khuôn mặt đều có màu đỏ sậm như nội tạng, trên mặt phủ kín những đường vân màu đỏ, to có nhỏ có. Không hề giống với khuôn mặt của một con người, nếu nhất định phải nói, thì ngược lại càng giống như một bộ phận nào đó hơn.

Cửa phòng bị đóng lại, cả căn phòng lại trở về với bóng tối.

Bệ Ngạn cuối cùng cũng phát hiện ra lạ ở chỗ nào: "Không đúng, tà khí không phải phát ra từ người cô nương kia. Mà là từ người ngoài cửa!"

Trần Điển Hâm không muốn tin: "Không đúng, không đúng, có phải nhầm lẫn chỗ nào rồi không?"

Tuy rằng không nhìn thấy người ngoài cửa, nhưng giọng nói kia y sẽ không thể nào nhầm được, đó nhất định là bố của y!

Bệ Ngạn cũng hiểu là một con người, nhưng lại biết người thân của mình là tà vật, quả thật khó có thể chấp nhận được. Nên hắn cũng không tiếp tục nói về đề tài này, chỉ hơi cân nhắc: "Thế này đi, ta bám theo nhìn xem thế nào. Em về nhà trước chờ ta." Lấy tâm trạng hiện tại của Điểm Tâm, không thích hợp để đi điều tra cùng mình.

Trần Điển Hâm vẫn rất kiên quyết: "Không! Em cũng phải đi, em muốn tìm hiểu xem rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào!"

……

Ngay khi các đội viên của Hình trinh U đội xông vào nhà Nghiêm Sơn, thì gã đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, sau lưng gã máu chảy đầm đìa, hiển nhiên là đã lột được hình xăm ở nơi đó xuống rồi.

Mà trợ lý của gã, lại bị đè trên mặt đất không ngừng giãy dụa. Hai mắt Nghiêm Sơn lóe lên thứ ánh sáng điên cuồng, muốn đem tấm da có hình xăm Thập ác kia dán lên người đối phương.

Các đội viên hành động thần tốc, khi bọn họ áp giải Nghiêm Sơn đang hôn mê bất tỉnh xuống lầu, thì Tam Vô mới vừa nói đến mở đầu của sự việc.

Cao Đại Toàn vung tay lên: "Rút quân! Chuyện còn lại chúng ta quay về sở rồi bàn sau."

Xem ra đêm nay đừng mong được ngủ. Diêu Nhiếp lôi kéo Nhai Xế cực kì miễn cưỡng, đi theo ngồi vào xe cảnh sát.

……

Phòng họp của phân đội thành phố G đèn đóm sáng trưng, Tiểu Đào rót cho mỗi người một tách trà đậm.

Cao Đại Toàn bật máy chiếu, bắt đầu tường thuật về đầu đuôi ngọn ngành của sự việc: "Thông thường, cuộc họp của sở cảnh sát chúng ta ngoại trừ nhân viên nội bộ, thì những người khác sẽ không thể tham dự."

Nhai Xế lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, ngươi tưởng lão tử muốn đến chắc? "Sinh hoạt về đêm" hôm nay cứ như vậy bị ngâm nước nóng mất rồi!

Cao Đại Toàn dời tầm mắt, lờ đi ánh mắt hung tợn của Nhai Xế, nói tiếp: "Nhưng việc này cũng có liên quan đến hai người, đến lúc đó có lẽ sẽ cần hai người giúp một tay. Dù gì thì cũng là người một nhà cả, ngoại lệ một lần đi."

Diêu Nhiếp ngáp một cái, buồn ngủ không chịu được, vội ngắt lời anh ta: "Được rồi, anh nói vào việc chính đi."

Cao Đại Toàn uống một ngụm trà để thấm cổ họng, rồi mới nói: "Được rồi. Bắt đầu từ đâu nhỉ, tôi nghe nói hai người đã đi qua thôn Giáng Thần rồi đúng không? Thật ra, trong thôn Giáng Thần vẫn luôn có một thứ tà ma đang ngủ vùi, đã ngủ say hàng trăm năm nay."

Diêu Nhiếp ngắt lời anh: "Chờ một chút, tà ma là thứ gì?"

Cao Đại Toàn nhún vai: "Tôi cũng không biết rõ lắm, hình như là liên quan đến bí mật quốc gia, cấp trên không nói cho tôi biết chi tiết."

"Chết tiệt! Cái gì cũng không nói rõ ràng, vậy thì hợp tác thế nào được?!" Diêu Nhiếp bất mãn.

Cao Đại Toàn bất đắc dĩ: "Cấp trên đã không muốn nói, tôi cũng chẳng còn cách nào? Nói tóm lại, tạm thời chúng ta chỉ biết được rằng, có một tổ chức bí mật, mấy trăm năm nay bọn chúng đã lên kế hoạch, luôn muốn đánh thức nó. Gần đây, nó rốt cuộc đã có dấu hiệu thức giấc. Để có thể đánh thức nó, tổ chức bí mật đã thực hiện một loạt các hành động tà ác có tổ chức có tính toán từ trước. Cứ nhìn vào những vụ án siêu nhiên ở thành phố G gần đây xem, mục đích của chúng là cướp lấy sinh hồn (hồn sống). Tinh phách của mệnh cách chí âm là tốt nhất, nếu như không có, thì cũng có thể dùng rất nhiều sinh hồn góp vào cho đủ số."

Diêu Nhiếp nắm bắt được vài điều trong lời nói của Cao Đại Toàn: "Chờ chút, nói như vậy thì một loạt các sự việc cướp lấy hồn phách trước đây, ví dụ như cưới ma, Mao Sơn đạo thuật, miếu Tiêm Vân, hồ tiên những việc đấy đều không phải là những vụ án đơn lẻ, mà là do một nhóm hoặc một tổ chức làm à?"

"Cậu quên rồi sao, trước đó còn có sự việc nuôi quỷ nhỏ nữa." Cao Đại Toàn gật đầu: "Đúng vậy, chuyện này có khả năng xảy ra vô cùng lớn. Ngoại trừ những việc đấy ra, ngay cả khi có thể đánh thức nó dậy, cũng không thể khiến cho nó sống lại được. Muốn nó sống lại, phải thỏa mãn thêm hai điều kiện nữa: thứ nhất, phải có một vật chứa thích hợp cho nó trú ngụ; thứ hai, cần phải có mười tế phẩm, để cho năng lực của nó có thể khôi phục hoàn toàn."

Diêu Nhiếp kinh ngạc: "Tế phẩm?" Không phải là lợn sữa, ** (gà) luộc à?

Cao Đại Toàn nói: "Đúng vậy. Tế phẩm đều là những người được tổ chức đặc biệt tuyển chọn, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút linh lực, hơn nữa đều đã từng phạm phải một việc ác trong Thập ác. Người bị tuyển chọn làm tế phẩm, thì ở một chỗ nào đó trên người bọn họ sẽ bị xăm một hình xăm Thập ác đỏ như máu. Đương nhiên, Nghiêm Sơn chính là một trong số tế phẩm. Tiện đây tôi nhắc luôn, hình xăm máu này có thể dời đi, chỉ cần lột tấm da có hình xăm xuống, rồi dán lên người kẻ cũng có linh lực tương tự, là hắn đã có thể được giải thoát rồi. Ngoài ra, chúng ta cũng đã tìm được tế phẩm thứ hai. Không may, đó lại là người chúng ta đều biết. Vừa nãy tôi nhận được điện thoại của Lạc Đan Thanh, bọn họ đang du lịch ở Tương Tây, thì Trầm Kinh Phàm bị tấn công, trên người còn bị xăm một hình xăm máu!"

Diêu Nhiếp kinh ngạc, không ngờ Trầm Kinh Phàm lại trở thành tế phẩm. Tuy tình cảm của hai người không sâu đậm, nhưng dù sao cũng là bạn bè, anh lo lắng hỏi: "Làm sao bây giờ? Cái hình xăm gì gì đó đã bóc ra được chưa?"

Cao Đại Toàn lắc đầu: "Vẫn chưa biết được. Bây giờ bọn họ đang ngồi trên máy bay quay về, chờ bọn họ về rồi nói sau, nếu thật sự không được thì đành phải cắt bỏ phần da có hình xăm thôi."

Tam Vô đột nhiên nhớ ra: "Đúng rồi, tôi nghe nói Nạp Tạp cũng đi cùng bọn họ, cậu ta không sao chứ?"

Cao Đại Toàn có chút khó xử nói: "Cậu ta hình như được Động thần ở chỗ đó vừa ý bắt đi làm "Áp động phu nhân" rồi. Nhưng mà, nghe nói là cậu ta tự nguyện ở lại."

……

Suy nghĩ của tác giả:

Sự kiến này sắp đến gần kết thúc rồi, ngày mai sẽ bắt đầu viết về sự kiện cuối cùng, ngày mà chân tướng phơi bày sẽ đến nhanh thôi!

Đếm ngược đến kết thúc….

Người trên cửa sổ là ai tất cả mọi người đều biết hết đúng không? Chính là đội trưởng đại nhân cưỡi đĩa ngựa sứ đó, hình như có chân tướng to bự (t chém cả đấy:v) phía sau.

……..

(1) Thập ác và (2) Tam ác đạo:

Tam Ác Đạo hay còn gọi Tam Đồ, là ba đường dữ: Địa Ngục, Ngạ Quỷ và Súc Sanh. Do chúng sanh tạo nhiều nghiệp ác nên chiêu cảm quả báo đọa trong ba đường dữ, chịu nỗi thống khổ của thân và tâm hành hạ đau đớn khôn cùng.

1. Địa Ngục: Tiếng Phạn gọi là Ma Lực Ca, dịch là; Bất lạc, khổ cụ, khổ khí, vô hữu… Nghĩa là cảnh giới hoàn toàn thống khổ không bao giờ có chút an vui, đáng ghê gớm, sợ sệt đủ thứ cực hình, tra tấn khốc liệt. Địa ngục này ở ngay nơi nội tâm hành hạ khi làm điều sai quấy, vì vậy mà tâm thức hành hà như bị lửa thiêu đốt, hoặc quăng vào vạc dầu sôi, bị cưa, bị kéo đau đớn vô cùng, chừng nào nghiệp báo hết thì mới thoát khỏi chốn này.

2. Ngạ Quỷ: Là do lòng tham lam không bờ mé mà ra, vì quá ham muốn nên lúc nào cũng thiếu thốn, giống như bị đói khát, muốn ăn mà không dám ăn hoặc ăn không được. Tham dục, dâm dục, thực dục nên sanh

làm loài ngạ quỷ; vì thế luôn bị đói khát, bức bách và bị đánh đập liên miên. Chúng sanh do tạo nghiệp tham lam bỏn xẻn, keo kiết mà cảm lấy quả báo làm ngạ quỷ và có hình thù xấu xí.

3. Súc Sanh: Là những tư tưởng không có lý trí nhận thức, không biết xấu hổ, mất hết tính hạnh làm người; hoang dâm vô độ, không còn chút lương tâm đạo đức. Thường ví như loài làm súc sanh như ngựa, lừa, heo, chó… Súc sanh bị người ta đày đọa làm việc cực khổ, còn bị chém giết, ăn thịt. Đó là chiêu cảm quả báo do vô minh cực độ mà ra, phải chịu nỗi thống khổ đọa ác thú vậy.

Do các sự độc ác khổ não ấy, nên gọi là ba đường luân hồi, hoặc gọi là Tam Ác Đạo, hay Tam Thú. (Theo CLB Thanh niên Phật tử Hiểu và Thương)

Thập ác bao gồm: (t tìm đều ra thứ tự thế này, nhưng theo tác giả viết thì thứ tự khác, mn đọc theo tên nhé.)

.Mưu phản (phản nghịch): lật đổ nền cai trị của nhà vua, làm xụp đổ xã tắc.

.Mưu đại nghịch: phá đền đài, lăng tẩm, cung điện của nhà vua.

.Mưu bạn (phản bội): phản bội Tổ quốc theo giặc.

.Ác nghịch: mưu giết hay đánh ông bà, cha mẹ, tôn thuộc.

.Bất đạo: vô cớ giết nhiều người, cắt tay chân người sống, chế thuốc độc bùa mê, tàn ác, hung bạo…

.Đại bất kính: lấy trộm các đồ tế trong lăng tẩm, các vật dụng của vua, làm giả ấn vua…

.Bất hiếu: cáo giác hay chửi rủa ông bà, bố mẹ hay ông bà, bố mẹ chồng. Không phụng dưỡng bố mẹ, tự ý bỏ nhà, tự ý phân chia tài sản, cưới xin khi có tang cha mẹ, vui chơi trong khi tang chế, được tin bố mẹ, ông bà chết không chịu tang hoặc phát tang giả dối.

.Bất mục: mưu giết hay bán các thân thuộc (cho đến ngũ đại), đánh hoặc cáo giác chồng hay các tôn thuộc (cho đến tam đại).

.Bất nghĩa: dân giết quan lại sở tại, lính tốt giết quan chỉ huy, học trò giết thầy dạy, vợ không để tang chồng, ăn chơi và tái giá.

.Nội loạn: tức là tội loạn luân (thông dâm với thân thuộc hay với các thiếp của bố hay của ông).

Ps: Tội thứ 4 theo tác giả là: Tứ viết Hàng: : t nghĩ là Đầu hàng, khuất phục (với địch).

(3) Khổ báo của ác nghiệp: t hiểu như là quả báo của ác nghiệp, muốn tìm hiểu về "Nghiệp" thì vào đây, "quả báo" thì đây ~

104. Chương 19-1: Hội Quang Minh

Mọi người ai cũng hy vọng mình có thể trường sinh bất lão, cho dù là giai cấp thống trị hay là dân thường, để có được cuộc sống vĩnh hằng, họ có thể làm bất cứ điều gì. Tần Thủy Hoàng vì muốn có được sự sống vĩnh cửu, đã phái phương sĩ Từ Phúc đi tìm kiếm Tiên nhân chốn Bồng Lai; Pharaoh Ai Cập lấy chính thi thể của mình làm thành xác ướp, chờ linh hồn lần nữa quay về trong cơ thể; còn dân thường thì sao, phần lớn họ chỉ có thể tìm kiếm sự cứu rỗi thông qua những hoạt động tôn giáo. Đương nhiên, cũng có một số người tẩu hỏa nhập ma, rơi vào tà đạo, cử hành hiến tế người sống, ăn não người và các hoạt động giáo phái khác.

Bạn có muốn được trường sinh bất lão không? Nếu đáp án là có, vậy thì bạn đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Định dùng cái gì để đổi lấy đây?

……

Ngày 1 tháng 12 năm 2012, viện bảo tàng nước Anh.

Ánh sáng của đèn pin rọi sáng khắp nơi trong viện bảo tàng tối tăm, một nhân viên an ninh của viện bảo tàng vừa đi tuần tra, vừa nói chuyện với đồng nghiệp của mình qua bộ đàm.

"Này, đừng nói nữa anh bạn, Jenny đúng là con mụ điên, cậu biết không, hôm qua tôi chỉ đến quán rượu nhỏ uống hai ly, về muộn một tiếng, vậy mà cô ta lại không cho tôi vào nhà chứ?! Nếu không vì con, tôi nhất định sẽ ly hôn với cô ta. Bà chủ quán rượu đã nhiều lần liếc mắt đưa tình với tôi rồi đấy."

Trong bộ đàm truyền đến tiếng cười cợt bỉ ổi của đối phương.

Nhân viên an ninh đang định tả lại dáng vẻ duyên dáng của bà chủ cho đối phương biết, thì bỗng có một cái gì đó lướt qua ánh sáng của đèn pin, tim của hắn ngừng đập một giây, cái gì vừa mới lướt qua thế? Chắc chắn không phải là đồng nghiệp của hắn rồi, bởi vì viện bảo tàng vào ban đêm có tổng cộng năm người trực, ngoại trừ đội trưởng ở lại phòng trực xem video giám sát ra, thì còn lại bốn người mỗi người tuần tra một khu, khu Ai Cập lúc này hẳn là chỉ có một mình hắn mới đúng. Chẳng lẽ có trộm lẻn vào?

Hắn cuống quít lấy đèn pin soi khắp mọi nơi trong đại sảnh, nhưng lại không tìm được gì. Ngay khi hắn nghĩ rằng lúc nãy là do mình hoa mắt nhìn lầm, thì hắn lại cảm thấy phía sau truyền đến tiếng thở "vù vù" nặng nề.

Hắn chậm rãi quay đầu lại đèn pin cũng đã rơi xuống sàn, phát ra tiếng "lạch cạnh", vang vọng trong đại sảnh trống trải.

"Chúa ơi! Chuyện này không thể nào! Xác ướp sống lại!" Trong khu trưng bày Ai Cập truyền đến một tiếng thét chói tai.

……..

Ngày 2 tháng 12 năm 2012, lăng mộ Hoàng tộc Mông Cổ cổ đại.

Nơi này được che giấu rất tốt, trăm ngàn năm qua cũng chưa từng bị trộm mộ viếng thăm.

Mặt trăng bị mây đen che lấp, lũ chim chóc không biết bị cái gì dọa sợ, hoảng loạn vỗ cánh bay đi.

Ánh trăng chiếu rọi xuyên qua kẽ hở của những đám mây đen, dưới ánh trăng bàng bạc, có những cánh tay khô héo vươn lên từ lòng đất.

……..

Ngày 2 tháng 12 năm 2012, thành phố X Trung Quốc, viện bảo tàng Hoàng Lăng.

"Các thành viên trong đoàn, nơi mà các bạn đang nhìn thấy chính là lăng mộ của vị hoàng đế đầu tiên của đất nước chúng tôi. Tất nhiên, vẫn còn rất nhiều người nghi ngờ rằng đây không phải là nơi ngài yên nghỉ thật sự, dù sao thì với công nghệ và năng lực hiện tại của chúng tôi vẫn chưa đủ để mở lăng mộ ra, tìm hiểu đến tận cùng. Nhưng cá nhân tôi cho rằng, nơi này chắc chắn là lăng mộ thật sự của ngài. Hãy nhìn xem, trước mặt các bạn chính là đội quân đất nung nổi tiếng thế giới! Nơi này thần kỳ đồ sộ đến mức nào! Nếu đây không phải là lăng mộ thật của ngài, thì có cần phải làm hoành tráng đến mức này không?" Giọng điệu của hướng dẫn viên du lịch đầy cuồng nhiệt và hưng phấn: "Đây mới thật sự là kỳ tích! Mọi người nhìn xem, những người hầu bằng đá này trông sống động như thật đúng không?"

Hắn còn chưa nói xong, vẻ mặt của những thành viên trong đoàn đều trở nên vô cùng khiếp sợ.

Có người còn ngớ ngẩn nói một câu: "FML! Vậy cũng quá sống động rồi, chúng nó còn có thể cử động thật kìa?!"

"Đây, đây là đang đóng phim hả?"

Ba phút sau, mọi người la hét chói tai, đổ xô chạy tán loạn ra khỏi bảo tàng.

Nửa tiếng sau, Hình trinh U đội, cảnh sát phân đội thành phố X đã nhanh chóng kéo đến, phong tỏa hiện trường.

……

Ngày 4 tháng 12 năm 2012, Hình trinh U đội phân đội thành phố G lại mở một cuộc họp khẩn cấp, Diêu Nhiếp và Nhai Xế cũng bị mời tham gia.

So với cuộc họp lần trước, lúc này đây Cao Đại Toàn lại càng thêm lo lắng: "Hôm nay chúng tôi tổ chức cuộc họp khẩn cấp này, chủ yếu là nhằm vào một loạt sự kiện siêu nhiên xảy ra gần đây. Qua cuộc họp lần trước, tôi tin rằng các vị đang ngồi ở đây đều đã có những hiểu biết nhất định về sự việc. Tình hình bây giờ rất cấp bách, theo như điều tra của cấp trên, chúng ta có thể chắc chắn rằng thứ ở thôn Giáng Thần đã hoàn toàn hồi sinh." Anh day day huyệt thái dương, thật ra, anh vừa mới mở cuộc họp trực tuyến với các phân đội trên toàn quốc xong, mọi người tranh luận một ngày một đêm, cũng đã gần hai ngày rồi anh không được chợp mắt, nên vô cùng mỏi mệt.

Tiểu Đào săn sóc đúng lúc bưng lên cho anh một ly trà đậm, lại còn mát xa đầu cho anh.

Cao Đại Toàn uống một ngụm trà, khoát tay, ý bảo Tiểu Đào không cần xoa bóp. Anh sợ cứ thoải mái như vậy, anh sẽ ngủ mất. Anh tiếp tục câu nói còn đang dang dở: "Tuy Trung đoàn đã phái rất nhiều đội viên tinh nhuệ đóng quân tại cửa sơn động ở thôn Giáng Thần, nhưng đáng tiếc quân địch người đông thế mạnh, cao thủ nhiều như mây, đội quân tinh nhuệ bị tiêu diệt sạch sẽ. Cuối cùng thứ tà vật kia vẫn thức tỉnh, vẫn bị bọn chúng mang đi. Gần đây, khắp nơi trên thế giới đều xảy ra sự việc thây ma, xác ướp sống lại. Đây chính là điềm báo nó sắp hồi sinh!"

Diêu Nhiếp hỏi đầu tiên: "Chờ một chút, chẳng phải nói là cần mười tế phẩm nó mới có thể sống lại sao? Các anh không phải đã tìm được hai tế phẩm rồi sao? Nó sao có thể sống lại được?"

Cao Đại Toàn gật đầu: "Không sai, theo một nguồn tin đáng tin cậy, thì mười tế phẩm này phân tán khắp mọi nơi trên thế giới. Riêng nước ta đã có năm người, trong đó có ba người đang ở trong tay Hình trinh U đội chúng tôi, tuy nhiên vẫn còn hai người chưa tìm được. Thật ra, chúng tôi nghi ngờ rằng, bọn chúng đã tìm được ít nhất ba tế phẩm, thế nên tà vật kia mới có dấu hiệu sống lại."

Diêu Nhiếp lại quan tâm hỏi: "Trầm Kinh Phàm đã được đưa về chưa? Cậu ta thế nào rồi?"

Cao Đại Toàn nhíu mày: "Tình trạng không được tốt lắm. Bản thân cậu ta không phạm phải mười tội lỗi kia, chỉ là có tí linh lực, bị cưỡng ép cấy ghép hình xăm máu lên người, nên cơ thể mới chịu không nổi. Chỉ có cách ăn một lượng lớn máu và nội tạng người mới có thể làm dịu bớt. Nhưng ý chí của cậu ta rất mạnh mẽ, nhất quyết không ăn. Tuy nhiên Trung đoàn cũng có các chuyên gia có thể chữa trị bên lĩnh vực này, nên cậu ta tạm thời không có gì đáng ngại. Chúng tôi đang nghiên cứu xem làm thế nào để loại bỏ hoàn toàn hình xăm máu kia. Dù sao nếu chỉ phẫu thuật để loại bỏ hình xăm, thì nó cũng sẽ tự động tìm kiếm tế phẩm tiếp theo, ngược lại càng khiến cho việc tìm kiếm của chúng ta khó khăn hơn mà thôi."

Diêu Nhiếp nghe thế cũng cau mày, xem ra Trầm Kinh Phàm lần này phải chịu tội rồi.

Cao Đại Toàn bảo Tiểu Đào trình chiếu slide, tiếp tục nói: "Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ nói vào trọng điểm. Trên thực tế, cấp trên đã có đối tượng tình nghi rồi. tổ chức luôn cố gắng cho tà vật kia sống lại, rất có khả năng là Hội Quang Minh! Tổ chức này đã bắt đầu tồn tại từ hàng trăm năm trước, nó là một tổ chức toàn cầu, trải rộng khắp mọi nơi trên thế giới. Nghe nói, tổ chức này đang nằm trong tay của mười ba gia tộc. Trong hội viên của bọn chúng có những nhà lãnh đạo của đất nước; có cả doanh nghiệp gia đình đang nắm giữ mạch máu kinh tế thế giới; thậm chí còn có rất nhiều nghệ sĩ tên tuổi, bọn chúng khống chế những siêu sao nổi tiếng, khiến họ phải tuyên truyền cho Hội Quang Minh. Tóm lại, đều là những nhân vật chủ chốt. Bọn chúng muốn khống chế thế giới trên mọi lĩnh vực, mục tiêu của chúng chính là —— thiết lập một trật tự thế giới mới, hơn nữa bọn chúng đều tôn thờ Thần Quang Minh. Mỉa mai thay, cái gọi là Thần Quang Minh, lại chính là thứ tà vật bị trấn ở thôn Giáng Thần."

Cao Đại Toàn nói với Diêu Nhiếp: "Trước đây cậu có hỏi tôi rốt cuộc thì tà vật là thứ gì, tôi cũng không có cách nào nói cho cậu biết. Trên thực tế, thậm chí ngay cả trong cấp Trung ương của nước ta cũng có hội viên của Hội Quang Minh, đây chính là lí do tại sao Trung ương vẫn luôn không muốn đề cập đến Hội Quang Minh, cũng che giấu hết thảy những tin tức có liên quan đến nó. Cấp trên không phối hợp, cũng gây ra không ít khó khăn cho chúng ta khi điều tra. Đây là bí mật quốc gia, mong rằng tất cả các vị đang ngồi ở đây sẽ không bao giờ tiết lộ nội dung nghe được trong cuộc họp ngày hôm nay ra ngoài."

Những lời này của anh ta, chủ yếu là nói cho những người không phải là đội viên của Hình trinh U đội là Diêu Nhiếp và Nhai Xế nghe.

Cao Đại Toàn nhìn Tiểu Đào một cái, đối phương ngay lập tức hiểu ý, đổi slide.

Cao Đại Toàn dùng bút hồng ngoại chỉ vào người trên màn hình: "Về mười ba gia tộc, thì tin tình báo duy nhất chúng ta có bây giờ đó là, người giàu nhất thành phố G – Trần Lĩnh Nam chính là một trong số đó, ông ta là đối tượng điều tra chính của chúng ta gần đây. Bởi vì phân đội thành phố G thiếu hụt đội viên, cho nên Trung đoàn sẽ điều ba đội viên đến đây viện trợ cho chúng ta, tối nay bọn họ sẽ đến."

"Từ từ!" Nhai Xế vẫn luôn im lặng không nói, đột nhiên lên tiếng, hắn ra lệnh cho Tiểu Đào: "Quay lại cái trước đó!"

Hắn chỉ vào ảnh chụp bức tượng trên slide hỏi: "Đây là cái gì?"

Cao Đại Toàn nhìn thoáng qua nói: "Các cậu còn nhớ chuyện ở miếu Tiêm Vân lần trước không? Đây là bức tranh khôi phục Diêu Tiên được vẽ lại dựa theo những miêu tả của các tín đồ đã từng đến cúng viếng Diêu Tiên."

Nhai Xế liếc mắt nhìn Tiểu Đào: "Ngươi không thấy là nó trông rất quen sao?"

Ngay khi hắn nói thế xong, Tiểu Đào mới nhìn kỹ lại bức ảnh. Một lát sau, giọng điệu của hắn mang theo chút khó tin: "Cái này sao lại có điểm giống lão Nhị nhỉ?"

……

Sự nghiệp diễn xuất của Hoa Trĩ ngày càng thành công, hắn từ người mẫu chuyển sang làm diễn viên, rồi lại từ diễn viên chuyển sang làm ca sĩ.

Album của hắn chỉ mới phát hành được hai tháng, đã có nhà đầu tư muốn tài trợ cho hắn tổ chức buổi biểu diễn.

Phải nói thật là tài năng ca hát của Hoa Trĩ cũng chỉ thường thường, nhưng đám fan cuồng lại nghe như mê như say, buổi biểu diễn đạt được thành công chưa từng có.

Phía sau sân khấu, có vài tên áo đen chặn hắn lại: "Hoa Trĩ tiên sinh, ngươi vô cùng vinh hạnh, bọn ta chính thức thông báo cho ngươi biết, kể từ hôm nay trở đi ngươi chính là thành viên của Hội Quang Minh."

……

Tác giả có chuyện muốn nói:

Hôm nay 419, là một ngày YD (dâm đãng).

Về cái Hội Quang Minh này í mà, cá nhân tôi tin rằng có lẽ nó thật sự tồn tại.

Những nghệ sĩ nổi tiếng thế giới đều bị nó khống chế.

Nếu cảm thấy hứng thú, các đồng chí có thể lấy từ khóa "Quang Minh", và tìm kiếm.

105. Chương 19-2

Hoa Trĩ quan sát mấy tên này từ trên xuống dưới, thoạt nhìn đều có chút tu vi, khó trách thái độ lại ngạo mạn như vậy. Nhưng mà trên thế giới này, kẻ có thể vênh mặt hất hàm sai khiến Hoa Trĩ chỉ có Hùng Tráng, những người khác dám kiêu ngạo với hắn, hắn nhất định sẽ không cho chúng thấy sắc mặt hòa nhã.

Hoa Trĩ khẽ xùy một tiếng: "Hội gì cơ? Chưa nghe bao giờ! Nếu ta gia nhập, thì các ngươi sẽ trả ta bao nhiêu tiền?"

Tên áo đen lạnh lùng nói: "Hàng năm ngươi sẽ phải nộp cho Hội Quang Minh một triệu USD hội phí!"

Hoa Trĩ trợn mắt nhìn gã: "Cái gì?! Ta còn phải đưa tiền cho các ngươi nữa á?! Một triệu?! Sao các ngươi không đi cướp ngân hàng luôn đi!"

Tên áo đen mặt không đổi sắc, thái độ ngạo mạn: "Bọn ta có thể khiến ngươi trở thành siêu sao thế giới. Ví dụ như XXX và XX chính là hội viên của Hội Quang Minh bọn ta." Gã kể ra đúng là hai siêu sao thế giới thật, cơ mà một kẻ trong đó hai năm trước đã chết vì bệnh tật, cái chết của kẻ đó xảy ra rất đột ngột.

Sắc mặt Hoa Trĩ dần dần dịu lại, nhưng vẫn như cũ không có phản ứng gì với những cám dỗ mà đối phương đưa ra. Hắn cảm thấy mình bây giờ đã đủ nổi tiếng rồi, nếu nổi tiếng hơn nữa, sợ là Hùng Hùng sẽ không vui. Hắn chẳng quan tâm lắm, khoát tay: "Ta không cần. À đúng rồi, trong cái hội gì gì đó của các ngươi có nhiều trai xinh gái đẹp lắm sao?"

"Đương nhiên!" Đối phương có vẻ rất tự hào.

Hoa Trĩ nhíu mày: "Đẹp hơn ta không?"

"Đương nhiên." Tên áo đen trả lời như đó là chuyện đương nhiên.

Hoa Trĩ nổi điên: "Nói bậy nói bạ! Đời này các ngươi cũng đừng mong ta sẽ gia nhập vào cái hội nát đó!" Hắn luôn cho rằng mình là người xinh đẹp nhất thế giới này, nói có người đẹp hơn hắn, thì đấy nhất định là đang nói dối!

"Cái này không phải do ngươi quyết định!" Gã dẫn đầu vừa dứt lời, đã thấy vài tên áo đen đồng thời vung tay lên, họng súng đen ngòm đồng loạt nhắm ngay đầu Hoa Trĩ.

Hoa Trĩ cười lạnh một tiếng: "Chỉ bằng cái thứ rách nát này mà cũng muốn đối phó với ta sao?" Hắn cũng đâu phải là con người, sao có thể sợ súng ống chứ?

Tên áo đen vẫn mặt không đổi sắc, khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong đầy trào phúng, bóp cò.

Hoa Trĩ chả buồn nhúc nhích, yêu khí trên người đương nhiên có thể làm viên đạn bật ra ngoài.

Nhưng mọi chuyện lại nằm ngoài dự đoán của hắn, viên đạn kia không ngờ lại bắn thẳng vào đầu hắn, sau đó thì biến mất. Rõ ràng, đây không phải là viên đạn bình thường, chắc chắn là đã được chế tạo đặc biệt.

Hoa Trĩ sửng sốt nhìn chằm chằm vào khẩu súng: "Bên trong viên đạn là cái…" không đợi hỏi xong, hắn đã gục xuống đất ngất đi, biến trở về chân thân.

"Quả nhiên là yêu tinh, bên trong viên đạn là Bùa hàng yêu đấy khó chịu sao?" Tên áo đen dẫn đầu lấy khăn tay ra lau họng súng, ra lệnh cho những kẻ phía sau: "Mang đi."

……..

"Lão Nhị (1)?" Diêu Nhiếp theo bản năng nhìn xuống hạ thân của Nhai Xế.

Nhai Xế liếc xéo anh: "Không phải cái này! Hắn nói đó là Nhị ca Li Vãn của ta."

Tiểu Đào cẩn thận nhìn slide thêm lần nữa: "Thật sự rất giống. Ngươi xem cái đầu này rất giống thằn lằn, còn có cái đuôi nữa, rất giống diều hâu. Năm đó phụ thân cũng vì lí do này, mà nghi ngờ nương ngoại tình với thằn lằn tinh, nên mới sinh ra Nhị ca có hình dáng như thế đấy."

Diêu Nhiếp thầm nói xấu trong lòng: "Cứ theo cái logic này, thì chắc là chín huynh đệ các người đều là do mẫu thân cho phụ thân các người đội mũ xanh (cắm sừng/ngoại tình) cả đấy?

Cao Đại Toàn nghe thế lập tức mở máy tính xách tay, lên mạng tìm hình ảnh Li Vãn để đối chiếu với slide, rồi cho ra kết luận: "Thật sự là giống nhau đến tám phần. Nhưng mà đây không phải là ảnh chụp, chỉ là căn cứ theo miêu tả của tín đồ rồi vẽ theo mà thôi, có thể còn pha trộn thêm yếu tố chủ quan của đương sự, nên không khớp với hình ảnh thật lắm. Hơn nữa, xét theo một góc độ khác, nếu hắn thật sự là tội phạm, vậy thì ngu gì mà để lộ thân phận của mình chứ? Có lẽ đây chỉ là đánh lạc hướng mà thôi." Nói xong, anh quay sang hỏi Tiểu Đào: "Các cậu có cách nào để liên lạc với Li Vãn không?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Bọn ta cũng mấy trăm năm rồi không gặp. Kể từ lần đấy…" Hắn nuốt lại phần sau, dường như không muốn nhắc lại.

Cao Đại Toàn lại lia mắt sang Nhai Xế. Nhai Xế chỉ trả về cho anh một cái nhìn lạnh nhạt.

Cao Đại Toàn sờ mũi, nghĩ không thôi cũng biết, Long Thất tử khó ở chung này lại càng không thể liên lạc với Li Văn được.

Tiểu Đào hơi cân nhắc rồi nói: "Ta thấy ta đành phải đến hỏi phụ thân thôi, có lẽ người sẽ có tin tức của lão Nhị."

Cao Đại Toàn gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy. Hy vọng hết thảy chỉ là hiểu lầm." Anh cũng không muốn trở thành kẻ địch của anh cả nhà vợ mình(2) đâu.

Nhai Xế không hé răng, chỉ nhíu mày, hiển nhiên là hắn không hề nghĩ như thế. Lão Cửu đi vào giấc mơ cảnh báo mình, nói cách khác hắn cũng cùng một bọn với đám người Hội Quang Minh gì đó. Nếu ngay cả lão Cửu cũng là người bên đấy, vậy thì việc lão Nhị tham gia vào chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Cao Đại Toàn nói: "Cuộc họp kết thúc tại đây, cuối cùng tôi muốn nhắc nhở Diêu MC và Long Thất tử một chút. Lạc Đan Thanh đến giờ vẫn chưa trở lại, chắc rằng trước khi Trầm Kinh Phàm hoàn toàn bình phục, cậu ta sẽ không trở về đâu. Cấp trên đã ra chỉ thị cho tôi, bảo Long Thất tử trông chừng tụi nhỏ cho thật tốt. Tôi nghĩ ý của bọn họ chính là hai người phải chăm sóc Ngụy Kinh Hồng thật kỹ, dù sao trước đây nó cũng từng bị Hội Quang Minh bắt cóc. Cơ thể của nó là một vật chứa vô cùng phù hợp. Chuyện này xin kính nhờ hai người."

Diêu Nhiếp sảng khoái đồng ý: "Không thành vấn đề! Tôi cam đoan sẽ chăm sóc bọn nhỏ thật tốt. Hôm nay tôi ra ngoài, nên đã nhờ lão Tứ và giáo sư Trần trông chừng chúng nó rồi. Anh cứ yên tâm. Huống chi còn có Ngọc Diện theo cùng, chắc là không có việc gì đâu." Tuy rằng nhóc hồ ly tinh kia tính cách như trẻ con, nhưng dù sao cũng là Hồ tiên đắc đạo, vai diễn cỏn con thế này nó dư sức đảm nhận.

……

"Hai hôm nay trên khắp thế giới liên tiếp phát hiện ra những "vòng tròng bí ẩn trên cánh đồng (3)", chúng ta đang chứng kiến ngay lúc này chính là những vòng tròn khổng lồ kì dị trên cánh đồng ở vùng ngoại ô A miền Tây nước Mỹ, những hoa văn hình học vô cùng tinh xảo; dưới đây là một vòng tròn bí ẩn trên những ruộng lúa nước ở khu vực Đông Nam Á; bên cạnh đó ở huyện D nước ta cũng xuất hiện những vòng tròn bí ẩn trên những thửa ruộng bậc thang trồng cây cải dầu (4). Tuy rằng năm nào những vòng tròn bí ẩn này cũng xuất hiện ở khắp các nơi trên thế giới, nhưng trong một thời gian ngắn, lại xuất hiện với số lượng nhiều và hoa văn của các vòng tròn lại quá phức tạp như vậy thì vẫn là lần đầu tiên. Chúng ta có thể đoán rằng, có lẽ vào đêm khuya khi chúng ta đều đang ngủ, trên một cánh đồng yên tĩnh, một đám người ngoài hành tinh đã đến thăm Trái Đất." Diêu Nhiếp vô cùng chuyên nghiệp, vô cùng nhuần nhuyễn bắt đầu bình luận hết sức hại não.

Gần đây ở khắp nơi trên thế giới đột nhiên thường xuyên xuất hiện hiện tượng vòng tròn bí ẩn. Nếu là trước kia, Diêu Nhiếp nhất định sẽ cho rằng đó là hiện tượng do con người tạo ra, có lẽ là những người đam mê vòng tròn bí ẩn ở khắp nơi trên thế giới, liên lạc với nhau thông qua mạng internet để lên kế hoạch thực hiện việc này. Nhưng giờ đây,anh lại nhận ra rằng trên thế giới này không có gì là không thể, đến Long tử cũng có thể trở thành một nửa của mình, vậy thì người ngoài hành tinh ghé thăm Trái Đất cũng đâu phải là chuyện gì khó tin lắm đâu, đúng không?

Chương trình vừa quay xong, Diêu Nhiếp quay lại phòng chờ để tẩy trang. Nhai Xế ở đâu đó đã pha trà xong, vừa chơi PSP vừa chờ anh.

Nhai Xế thật sự không lo gì đến làm nhiếp ảnh gia nữa, nhưng mà toàn bộ đài truyền hình đều biết hắn là họ hàng của Diêu Nhiếp. Mà Diêu Nhiếp bây giờ đang nổi tiếng, đài truyền hình cũng không thể làm anh mất mặt, nên liền sắp xếp cho Nhai Xế làm "trợ lý riêng" của anh.

Tuy MC thường phải trang điểm tương đối đậm, nhưng cũng chỉ là đánh thêm chút phấn nền mà thôi, cho nên chỉ chốc lát đã tẩy xong. Hai người ra khỏi phòng chờ, định nhân lúc buổi chiều siêu thị giảm giá các loại rau củ, sẽ cùng nhau đi mua thức ăn. Có vài tên áo đen đeo kính đen đang tiến về phía này.

Diêu Nhiếp oán thầm: "Trời ạ! Bây giờ ngay cả xã hội đen cũng không còn thịnh hành kiểu trang phục này nữa, bọn họ đang đóng phim đấy à?

Tên áo đen dẫn đầu bước lên nói với Diêu Nhiếp: "Diêu Nhiếp tiên sinh, ngươi vô cùng vinh hạnh. Hội trưởng của bọn ta mời ngươi gia nhập vào Hội Quang Minh."

Hội Quang Minh? Chính là "Tổ chức khủng bố" mà Cao Đại Toàn đã nhắc đến sao?

"A? Tôi đây thật sự là vô cùng vinh hạnh. Nhưng tôi cần phải làm gì?" Diêu Nhiếp không có biểu hiện gì.

Tên áo đen nói: "Xin hãy theo bọn ta trở về để hoàn thành nghi thức."

Đây là một cơ hội, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Diêu Nhiếp hơi suy tư, quay đầu lại nhìn thoáng qua Nhai Xế, biểu hiện của Nhai Xế dường như không đồng ý lắm. Đó cũng là đương nhiên, ai bảo anh có thể chất dễ gặp rắc rối làm gì? Đến đâu cũng có thể rước lấy một nùi xui xẻo, huống chi là đi đến nơi nguy hiểm như vậy?

Tên áo đen dường như nhìn thấu được băn khoăn của anh, quay sang nói với Nhai Xế: "Long Thất tử, hội trưởng của bọn ta cũng mời ngài qua đó tụ họp với ngài ấy."

Diêu Nhiếp để ý một chi tiết, kẻ này xưng hô với anh là "Ngươi ", còn đối với Nhai Xế lại dùng "Ngài", xem ra gã rất tôn kính Nhai Xế.

Mà Nhai Xế nghe vậy cũng nhíu mày. Những người biết thân phận thật của hắn không nhiều lắm, tên hội trưởng kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Diêu Nhiếp và Nhai Xế lại liếc mắt nhìn nhau, lúc này đây biểu hiện của Nhai Xế có chút thả lỏng. Diêu Nhiếp gật đầu với tên áo đen kia: "Vậy thì phiền anh dẫn đường."

……

Bệ Ngạn cõng Trần Điển Hâm theo sát chiếc xe của Trần Lĩnh Nam. Lái xe đến sân bay, Trần Lĩnh Nam có máy bay tư nhân, có thể bay đi khắp nơi bất cứ lúc nào. Bọn họ đi ở lối đi đặc biệt, nên dù bọn họ có mang theo cô chủ nhà họ Trần che mặt đi đăng ký, thì cũng sẽ không bị một hành khách nào nhìn thấy.

May mắn thay Bệ Ngạn có thể đằng vân giá vũ, và càng may mắn hơn, đó là máy bay bay đủ cao, nên hai người không cần lo sẽ bị người trên mặt đất nhìn thấy. Chỉ là khổ cho Trần Điển Hâm, quan trọng là để theo kịp máy bay, thì tốc độ của Bệ Ngạn phải cực kì nhanh, luồng khí mạnh mẽ suýt nữa thì thổi bay mất Trần Điển Hâm. Bệ Ngạn vội huy động linh khí, tạo thành một cái lồng phòng hộ, bảo vệ y không bị luồng khí làm bị thương.

Máy bay bay hơn hai mươi mấy giờ, rốt cuộc hạ cánh xuống một sân bay.

Bệ Ngạn không lập tức theo xuống, hắn quan sát khung cảnh nước ngoài dưới mặt đất, hỏi: "Đây là nơi nào?"

Trần Điển Hâm ở trên lưng Bệ Ngạn ngủ được một giấc, đến giờ mắt vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ, y dụi mắt nhìn xuống mặt đất: "Hình như là nước Mỹ?!"

Bọn họ vậy mà lại bay tận nửa địa cầu?!

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Cảnh của Long tử điện hạ hôm nay đã đủ nhiều chưa ạ? Ngài có vừa lòng không?

Nhai Xế: Miễn cưỡng tạm được thôi, chương tiếp theo không cần xuất hiện mấy vai quần chúng khác nữa. Toàn bộ viết về ta và bé gái đi.

Tác giả: …

Tiểu hồ ly: Tác giả, chẳng phải ta là tân sủng của ngươi sao? Tại sao hai ngày nay ta đều không có chút đất diễn nào?!

Tác giả: Mi có đấy chứ.

Tiểu hồ ly: Ở đâu?

Tác giả: … Bé gái chẳng phải đã nhắc đến mi ở nhà làm bảo mẫu sao?

Tiểu hồ ly: = =

……

(1) Lão Nhị còn có thể hiểu là cậu em "đó đó".

(2) Tác giả dùng / Đại cữu tử. Các anh em vợ cũng gọi là cữu.

(3) Vòng tròn bí ẩn trên cánh đồng. Mn vào đây để xem nhé.

(4) Cây cải dầu

106. Chương 19-3

Ngoài dự đoán của Diêu Nhiếp và Nhai Xế, bọn áo đen lại đưa hai người đến sân bay. Diêu Nhiếp nhìn thoáng qua số hiệu chuyến bay, FML! Đích đến không ngờ lại là nước Mỹ?! Chẳng lẽ BOSS lớn phía sau là người nước ngoài sao? Nhưng anh đã xem qua tài liệu về Hội Quang Minh mà Cao Đại Toàn đưa. Hội Quang Minh nằm trong tay mười ba gia tộc, giữ địa vị lãnh đạo chính là gia tộc Creole tại Italy, nhưng còn trụ sở chính của Hội này đặt ở nơi nào thì lại có rất nhiều ý kiến khác nhau.

Đây là lần đầu tiên Nhai Xế đi máy bay, thân là Long tử, hắn sinh ra đã có năng lực cưỡi mây đạp sương. Cho dù sau này có bị mất chân thân, hắn cũng đã cướp được thuyền bay của Long cung để đỡ phải đi bộ, căn bản không cần phải ngồi máy bay.

Nếu bạn muốn hỏi hắn cảm tưởng về "lần đầu tiên trải nghiệm" này, hắn nhất định sẽ nói cho bạn biết, còn không thoải mái bằng cái thuyền bay rách của hắn! Chỗ ngồi quá là chật hẹp, hạn chế đủ điều, tầm nhìn cũng không được tốt, chỉ có thể nhìn thấy chút ít phong cảnh bên ngoài qua cái ô cửa sổ bé tí tẹo kia.

Diêu Nhiếp xem tin tức trên tivi LCD, đầu tựa vào vai Nhai Xế một cách tự nhiên, hai người đắp chung một cái chăn.

Nhai Xế từ trên cao nhìn xuống hàng mi dài cong vút như cánh quạt của Diêu Nhiếp.

Nhưng mà, cũng không phải là không thể chịu đựng được. Hắn nghĩ.

"Hôm qua trên những cánh đồng ngô ở phía đông Châu Phi, lại xuất hiện những vòng tròn bí ẩn. Đồng thời, cũng có người tận mắt chứng kiến sinh vật kỳ lạ xuất hiện ở khu vực này, sinh vật đó trông rất giống con người, nhưng da thịt khô quắt, người ta nghi ngờ rằng đây chính là người ngoài hành tinh trong truyền thuyết!"

"Lại là vòng tròn bí ẩn? Chẳng lẽ có người ngoài hành tinh thật sao?" Diêu Nhiếp lầm bầm lầu bầu, không ngờ lại nhận được câu trả lời.

Tên áo đen ngồi đằng trước anh quay đầu lại nói: "Làm gì có người ngoài hành tinh nào? Đó là nghi lễ đánh thức của bọn ta. Thần Quang Minh vĩ đại sắp thức tỉnh rồi!"

Diêu Nhiếp kinh ngạc, chẳng lẽ, những người khô quắt đấy chính là tế phẩm? Anh nhẩm tính những tin tức đề cập đến hiện tượng vòng tròn bí ẩn mấy hôm nay, đến tận hôm nay, đã xuất hiện 5 trường hợp. Nói cách khác bọn chúng đã tìm được những năm tế phẩm, hơn nữa cái gọi là nghi lễ đánh thức Thần Quang Minh cũng đã tiến hành được một nửa rồi!

Diêu Nhiếp muốn gọi điện thoại đến Trung đoàn để nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận, bọn họ có đến ba tế phẩm, mục tiêu tuyệt vời như thế chắn chắn sẽ là đối tượng trọng điểm bị tấn công! Chỉ cần bắt được ba

tế phẩm kia của bọn họ, thì việc đánh thức đã hoàn thành đến tám mươi phần trăm. Nhưng mà, trên máy bay không thể gọi điện thoại, huống chi bọn áo đen này vẫn luôn giám sát hai người. Hơn nữa, đội trưởng Trung đoàn còn là một tên cáo già, chắc là đã sớm chuẩn bị phòng vệ xong cả rồi, mình đúng là lo lắng linh tinh mà.

……

Diêu Nhiếp tựa vào vai Nhai Xế ngủ được một giấc, sau khi anh tỉnh lại, bọn họ đã đến sân bay thành phố N.

Sớm đã có xe riêng chờ bọn họ tại sân bay, Diêu Nhiếp cũng hưởng thụ một lần đãi ngộ dành cho khách VIP.

"Lincoln (xe Lincoln Limousine)?" Diêu Nhiếp huýt sáo.

Xe một đường chạy thẳng đến thủ đô nước Mỹ, Diêu Nhiếp lờ mờ cảm thấy không ổn. Đợi khi đến nơi, anh đã sợ đến ngây người.

"Chào mừng đến với trụ sở chính của Hội Quang Minh, ngoại trừ những người đứng đầu của mười ba gia tộc, nguyên thủ quốc gia và các quan chức cấp cao ra, người bình thường không thể đi vào nơi này." Tên áo đen dẫn đường cho bọn họ.

Diêu Nhiếp vẫn chưa lấy lại tinh thần: "Đây, đây chẳng phải là tòa nhà trụ sở Bộ Quốc Phòng Hoa Kỳ sao?!" Danh tiếng của nó quả thật như sấm bên tai, đây chính là nơi được gọi là trung tâm quân sự của thế giới đó!

Chết tiệt! Người ta hay nói nước Mỹ có lắm giáo phái, quả nhiên không giả, ai mà ngờ Trụ sở chính của Bộ Quốc Phòng lại là căn cứ của tà giáo chứ?

Tên áo đen thủ lĩnh đi trước dẫn đường, còn đi phía sau bọn họ là một đám áo đen cầm súng, chỉ cần bọn họ có chút gió thổi cỏ lay(1) nào, nhất định sẽ biến thành tổ ong vò vẽ. Nhưng Diêu Nhiếp lại chả có tí sợ hãi nào, bản thân anh bây giờ đã không còn là người thường, hơn nữa, không phải còn có Tiểu Thất ở đây sao?

"Diêu tiên sinh, mời ngươi tự đi vào, còn có một vị hội viên mới khác cũng đang chờ cử hành nghi lễ nhập hội cùng với ngươi đấy." Nói xong, gã khom người nói với Nhai Xế: "Long tử điện hạ, mời ngài theo ta đi gặp hội trưởng đại nhân."

Nhưng Nhai Xế lại không muốn rời khỏi Diêu Nhiếp. Hắn lạnh lùng đứng, không hề nhúc nhích, rõ ràng là dáng vẻ bất hợp tác.

Tên kia đang định tiếp tục thuyết phục, thì đột nhiên, trong không trung vang lên một giọng nói khàn khàn mơ hồ: "Lão Thất, bao nhiêu năm không gặp ngươi vẫn là cái loại đức hạnh này."

Vẻ mặt Nhai Xế hơi dịu đi, trong con ngươi có ánh vàng lóe lên: "Là ngươi sao?"

"Có thể khiến cho Long Thất tử ngạo mạn nhớ rõ, ta đây cảm thấy thật vinh hạnh. Thế nào? Đến cùng ta ôn chuyện được chứ?" Trong giọng nói của đối phương dường như còn mang theo chút ý cười.

Nhai Xế vẫn không nhúc nhích: "Không được! Ta muốn ở bên em ấy."

"Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì tiểu tình nhân của ngươi đâu? Nói thế nào thì hắn cũng coi như là đệ tức phụ (em dâu) của ta mà. Sao? Ngươi không muốn gặp mặt ca ca à?" Đối phương hứa hẹn đảm bảo. Nhưng hiển nhiên là Nhai Xế vẫn không yên tâm.

Diêu Nhiếp khuyên nhủ: "Anh cứ đi đi, đám người kia em cũng có thể đối phó được. Anh quên là lần trước ở Hội tiên tri Quang Minh một mình em chọi lại bốn người à? Anh đôi khi cũng nên tin tưởng em một chút chứ?"

Nhai Xế ngẫm nghĩ một lúc, cũng đúng. Diêu Nhiếp bây giờ cơ bản là đã có thể khống chế được linh lực của Lưu Bá Ôn, hơn nữa mình và em ấy còn có khế ước, chỉ cần em ấy gặp nguy hiểm, thì mình cũng có thể lập tức chạy đến cứu. Hơn nữa, dạo này đêm nào bọn họ cũng đều có vài trận súng (xoxo), trên người Diêu Nhiếp đã sớm nhiễm đầy sát khí của mình rồi, đám tà vật cũng không dám đến gần em ấy đâu.

"Được rồi, em phải cẩn thận đấy." Nhai Xế dặn dò một câu, rồi đi cùng tên áo đen kia.

……

Diêu Nhiếp đẩy cửa ra, bên trong là một căn phòng trông giống như phòng họp, nơi này không có cửa sổ, ánh sáng thì mờ ảo, chỉ có vài cây đuốc đang cháy trên tường. Ngay khi anh đi vào, tất cả mọi người đều quay lại nhìn anh.

Một ông lão đứng trên bục phát biểu, nói vào micro: "Chào mừng hội viên mới của chúng ta – Diêu Nhiếp! Hôm nay chúng ta có hai vị hội viên mới gia nhập, tăng thêm nguồn máu mới cho chúng ta!"

Mọi người đứng lên, giơ tay lên cao hô to: "Chúa tể yêu thương thế gian!" Tuy rằng chủng tộc của những người này rất phức tạp, có người da đen, có người da trắng, có người da vàng, nhưng tất cả bọn họ đều nói tiếng Trung.

Diêu Nhiếp phản xạ có điều kiện, nhuần nhuyễn giơ tay lên hô to: "Trở ngại cho thế gian!" (Hồ sơ 14)

Ông lão trên bục phát biểu rất hài lòng: "Tốt lắm. Đầu tiên xin mời Diêu tiên sinh đến ngồi vào vị trí của mình. Hiện tại chúng ta đang chứng kiến nghi lễ đánh thức Thần Quang Minh, đợi nghi lễ này hoàn tất thì mới đến nghi lễ nhập Hội của ngươi và một vị hội viên khác."

Diêu Nhiếp ngồi xuống chỗ trống được ông ta chỉ định. Anh nhìn chằm chằm ông ta nửa ngày, càng nhìn càng thấy quen mắt, đột nhiên, linh quang chợt lóe lên trong đầu, anh bỗng nhớ ra.

"A! Cái áo ngực!" Diêu Nhiếp hô lên một tiếng.

Ông ta chẳng phải chính là lão già vẫn luôn miệng hô "Điềm xấu, điềm xấu" trong cửa hàng thời trang nữ lúc hội tiên tri Quang Minh tụ hội lần trước sao? (Hồ sơ 14)

Mấy chị em phụ nữ có mặt tại đây nghe thế đều cúi xuống nhìn ngực của mình. Còn đám đàn ông thì lại nhìn anh một cách khó hiểu.

Diêu Nhiếp xấu hổ cười cười: "Tôi, tôi chỉ đùa tí ấy mà, làm dịu không khí. A ha ha."

Mọi người đều tức giận nhìn trừng trừng anh.

Diêu Nhiếp nhờ vào ánh sáng mờ ảo nhìn khắp một lượt mọi người ở đây, bỗng anh thấy một người trông rất quen. Ở phía trên cùng của phòng họp, có một tên đạo sĩ. Diêu Nhiếp cố gắng lục soát trong trí nhớ, rốt cuộc cũng nhớ ra được, đó chẳng phải là tên đạo sĩ phái Mao Sơn đã từng đi vào trong giấc mơ của anh, còn muốn dùng Diệp Trân Trân để nhiếp hồn anh sao? Xem ra, mấy sự việc nhiếp hồn liên hoàn trước kia quả thật có liên quan đến Hội Quang Minh này!

Tuy là bọn họ mời mình nhập hội, nhưng mình vẫn nên cẩn thận thì hơn. Mục đích thật sự của những người này rất không rõ ràng!

Ngược lại không một ai chú ý đến Diêu Nhiếp, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào màn hình lớn, trên đó đang phát sóng trực tiếp nghi lễ đánh thức Thần Quang Minh.

Trên màn hình là một đám người đang quỳ gối trên bãi cỏ, bọn họ không ngừng thành kính dập đầu quỳ lạy, miệng còn lẩm bẩm không biết đang nói cái gì.

Trong đó có một kẻ đứng lên, hắn vung tay lên, ngay sau đó có một người đàn ông trung niên bước ra từ phía sau hắn, trong tay ông ta ôm một người toàn thân bị vải trắng bao kín. Người đàn ông trung niên đặt người nọ lên một cái giường bằng đá, sau đó thì lui xuống.

Hắn ta gào to một câu gì đó, máy quay đặc tả gương mặt của hắn. Diêu Nhiếp lại lần nữa kinh hãi, đây chẳng phải là người giàu nhất thành phố G, bố của "Chị tư" nhà anh —— Trần Lĩnh Nam sao?!

Ngay khi Trần Lĩnh Nam hô xong chú ngữ đánh thức, người nằm trên giường đá đột nhiên nhảy dựng lên như xác chết vùng dậy. Vải trắng trên người liền rớt xuống, lộ ra hình xăm đỏ tươi khắp người. Đó là một cô bé, thoạt nhìn chắc chắn vẫn chưa trưởng thành, cô bé trông vô cùng dữ tợn và đau đớn. Làn da đang từng chút từng chút khô quắt, mà hình xăm lại càng ngày càng đỏ tươi, giống như tất cả máu trong cơ thể đều chảy vào trong hình xăm cả rồi.

Đúng lúc đó, trên mặt đất bên cạnh đám người bỗng xuất hiện hào quang màu xanh lấp lánh, vầng hào quang đó tạo thành những vòng tròn có hoa văn kì lạ. Xem ra, vòng tròn bí ẩn chính là được tạo ra như thế!

Mắt thấy cô bé kia sắp sửa biến thành một cái xác khô. Đột nhiên, một cái bóng trắng xẹt qua giường đá, cướp cô bé kia đi mất.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Dự là còn có ba chương nữa là sẽ kết thúc, sau đó sẽ là ba đến bốn chương Ngoại truyện. Các đồng chí có thể chọn món.

(1) Kiểu như bạn Diêu và Tiểu Thất chỉ cần manh động một tí thôi là bị bắn thành tổ ong í.

107. Chương 19-4

Tuy là tốc độ của bóng trắng kia cực kì nhanh, nhưng thông qua video Diêu Nhiếp vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra: "Bệ Ngạn?"

Không sai, thứ vừa lướt qua cướp mất tế phẩm kia đúng thật là Bệ Ngạn đã đuổi theo suốt một đường từ Trung Quốc đến tận đây.

Những tín đồ đang quỳ lạy trên mặt đất nhất thời hoảng loạn, thậm chí một số người còn rút súng lục ra, nổ súng về phía hổ trắng đang giang cánh trên không trung. Đáng tiếc viên đạn còn chưa kịp đến gần cơ thể nó, đã bị lá chắn linh khí bao quanh nó ngăn cản, bắn ngược ra ngoài.

Trần Lĩnh Nam xua tay: "Thôi, dừng lại cả đi! Dù sao thì nghi lễ cũng đã hoàn thành rồi." Ông híp mắt nhìn lên bầu trời, cái người được hổ trắng cõng trên lưng hình như là….

Bệ Ngạn sau khi xác định không có ai đuổi theo, mới thả cô bé tế phẩm lên trên một tảng đá lớn. Nhưng đáng tiếc, trên người cô bé đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Hắn thở dài: "Vẫn là tới chậm một bước."

Trần Điển Hâm nhìn thi thể khô héo trên tảng đá, nhất thời khó có thể chấp nhận được. Đây chính là người em gái mà mình chưa bao giờ gặp mặt sao? Lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ không ngờ lại trong hoàn cảnh như thế này, càng khiến cho y khó chấp nhận hơn chính là, bố của y vậy mà lại đem con gái ruột hiến tế cho Tà Thần, cảm xúc hỗn loạn, y ngã quỵ xuống bên cạnh thi thể em gái lớn tiếng gào khóc.

Bệ Ngạn bước đến vươn đầu lưỡi liếm khô nước mắt cho y, im lặng an ủi.

……

"Lão già áo ngực" giơ cao ly rượu, vẻ mặt cực kì hưng phấn: "Chúng ta hãy ăn mừng đi nào, tế phẩm thứ sáu đã thành công hiến cho Thần Quang Minh rồi. Sự thức tỉnh của Thần vĩ đại lại tiến thêm một bước nữa (1)!"

Diêu Nhiếp nhìn xung quanh thấy trên mặt tất cả mọi người đều mang theo vẻ cuồng nhiệt, giống như là vô cùng sung sướng vậy. Anh cũng đành phải xuôi theo dòng nước, giơ cao ly rượu, vờ như là đang vô cùng vui mừng.

"Tốt rồi, nghi lễ đánh thức đã được cử hành rất thuận lợi. Sau đây chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành nghi lễ nhập hội cho những hội viên mới. Đầu tiên, ta rất vinh dự được giới thiệu cho mọi người một nhân vật chính khác trong buổi lễ tối nay, siêu sao hot nhất Trung Quốc chạm tay cũng có thể bỏng —— Hoa Trĩ tiên sinh!" Lão già lớn tiếng tuyên bố.

Mọi người bên dưới sân khấu đều nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh.

Rượu trong miệng Diêu Nhiếp suýt nữa thì phun cả ra ngoài. Làm thế nào? Con chim trĩ tinh kia cũng là người của giáo phái này sao?

Nhưng rất nhanh sau đó anh liền phủ định suy nghĩ này, bởi vì rất rõ ràng, Hoa Trĩ cũng là bị bắt tới. Bởi vì cách thức hắn ta lên sân khấu quá mức khác biệt —— hai tên áo đen cường tráng khiêng Hoa Trĩ đang bị trói như cái kén sâu lên sân khấu.

Diêu Nhiếp bắt đầu cảm thấy may mắn vì lúc ấy mình cũng xem như là khá phối hợp, chứ không thì trên sân khấu bây giờ đã có tận hai cái kén sâu.

"Mời Diêu Nhiếp tiên sinh cũng lên đây luôn đi." Lão già nói với Diêu Nhiếp.

Diêu Nhiếp dưới ánh mắt trừng trừng của đám người không thể không cắn răng bước lên bục phát biểu.

Hiển nhiên, Hoa Trĩ nhìn thấy Diêu Nhiếp cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chẳng qua trước miệng hắn bị dán một lá bùa, chỉ có thể phát ra những tiếng "ưm, ưm" mơ hồ.

Lão già lại liên miên ca ngợi công đức của "Thần Quang Minh" với bọn họ một hồi, cuối cùng mới nói: "Cảm ơn Chúa tể vĩ đại đã ban cho chúng con nguồn máu mới!"

Diêu Nhiếp nhíu mày, "Thần Quang Minh" này rốt cuộc là sản phẩm của nước nào vậy nhỉ? Sao cứ chốc lại Chúa, chốc lại Thần thế kia? Xưng hô thì rất giống nước ngoài, nhưng sao tất cả hội viên lại dùng tiếng Trung để giao tiếp, hơn nữa toàn bộ nghi lễ lại còn mang theo chút ít phong cách của Đạo giáo và Phật giáo phương Đông.

Sau khi lão già vỗ mông ngựa (nịnh nọt) "Chúa" nhà lão xong, mới bảo tên áo đen khiêng tới một tháp rượu lớn bằng nhựa trong suốt. Đám hội viên ở dưới đồng loạt nhìn lên, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng tham lam đói khát.

Diêu Nhiếp nghi ngờ, cái này là để làm gì vậy? Chẳng lẽ nghi lễ nhập hội chính là khui Champagne ra uống? Không để anh suy nghĩ thêm nữa, hai tên áo đen liền thả Hoa Trĩ xuống, trong khi đó lão già lại cầm một con dao găm, định cắt cổ Hoa Trĩ.

May mà Hoa Trĩ phản ứng nhanh nhạy, tuy cơ thể bị trói, nhưng vẫn phản ứng ngay tức khắc, lăn một vòng sang bên cạnh, tránh thoát một nhát kia.

F*ck! Diêu Nhiếp giờ đã ngộ ra. Cái gọi là nguồn máu mới, quả nhiên là xứng với cái tên của nó. Thì ra đám phần tử tà giáo này muốn máu của bọn họ!

Đùa chứ, nghe nói uống máu gà có thể khiến cho người ta hưng phấn, nhưng mình là người cơ mà, uống máu của mình thì có ích lợi gì chứ?! Sẽ chỉ làm cho mình bị chảy máu quá nhiều mà chết thôi!

Lão già tấn công không thành, giận dữ ra lệnh cho hai tên áo đen giữ chặt lấy Hoa Trĩ, định làm lại lần nữa.

Diêu Nhiếp nhanh tay lẹ mắt, một cước đá Hoa Trĩ sang một bên.

Lão già lại chém vào khoảng không, lão quay đầu lại nhìn Diêu Nhiếp, ánh mắt hung ác.

……

Nhai Xế đi theo tên áo đen đến một tầng hầm trống trải, thì tên áo đen đột nhiên dừng lại, nói với Nhai Xế: "Long tử điện hạ, con đường phía dưới ta không được phép đi vào, xin ngài hãy tự đi tiếp." Nói xong, hắn khoát tay.

Nhai Xế không nói gì, đi thẳng về phía trước. Hắn có thể cảm giác được nơi đây có giăng kết giới, nơi này cũng không đơn giản chỉ là tầng hầm mà thôi.

Hắn đi được vài bước, thì khung cảnh đột nhiên thay đổi. Tựa như xuyên qua thời gian và không gian, hắn thấy mình đang ở trong một khu vườn giữa không trung.

Nơi đây thật đúng là thiên đường, một hòn đảo treo lơ lửng giữa không trung, có các loại chim thần kỳ đầy màu sắc ríu rít bay lượn trên bầu trời, khắp mọi nơi đều có các loại kì hoa dị thảo (hoa cỏ kỳ lạ hiếm thấy).

"Đã lâu không gặp, lão Thất." Lại là giọng nói khàn khàn kia.

Nhai Xế quay đầu lại, phía sau hắn xuất hiện một bóng người.

Người nọ có một mái tóc màu xanh dương, cả khuôn mặt lộ ra màu xanh lam trong suốt, đường nét ưu nhã xinh đẹp, tựa như một bức tượng pha lê tinh xảo, dưới thân của hắn không có chân, chỉ có một cái đuôi giống hệt như đuôi diều hâu. Cả người hắn lơ lửng giữa không trung, không khí khắp nơi đều ẩm ướt, tạo thành sương mù trắng xóa dày đặc.

Đối mặt với lời chào của đối phương, Nhai Xế vẫn rất thản nhiên, hắn chỉ hỏi: "Ngươi chính là hội trưởng của Hội Quang Minh sao?"

Đối phương khẽ nhếch khóe môi, tựa như đang cười: "Không, giữ chức hội trưởng của hội này là gia tộc Creole cơ. Ta chỉ là Thần Bảo Hộ của bọn chúng mà thôi."

Nhai Xế đương nhiên không tin, chỉ sợ gia tộc Creole kia cũng chỉ là con rối mà thôi, dựa vào lời nói và thái độ của tên áo đen dẫn đường khi nãy là có thể nhận ra được, người ở trước mặt mình lúc này đây mới là hội trưởng thật sự.

Nhai Xế lạnh lùng nhìn hắn: "Lão Nhị, tại sao ngươi lại làm như vậy?"

Mặc dù cơ hội gặp gỡ của huynh đệ bọn hắn không nhiều lắm, quan hệ huynh đệ cũng chả có bao nhiêu thân thiết. Nhưng với sự hiểu biết của Nhai Xế về Li Vãn, thì hắn cũng không phải là một kẻ đam mê quyền lực, rốt cuộc thì hắn làm như vậy là có mục đích gì?

"Vì cái gì à?" Li Vãn nhíu mày: "Ta nghĩ là các ngươi đã điều tra rõ ràng cả rồi chứ. Mục đích của ta rất đơn giản, chính là khiến cho hắn sống lại! Bằng bất cứ giá nào cũng phải khiến cho hắn sống lại! Đó là thứ mà bọn chúng nợ chúng ta, đó cũng là cái giá mà bọn chúng phải trả!"

Ánh mắt Nhai Xế nhìn Li Vãn vẫn lạnh nhạt như cũ: "Ai?"

Li Vãn nhìn Nhai Xế, trong ánh mắt mang theo bất mãn và trách cứ: "Sao? Ngươi quên rồi à? Nhắc mới nhớ, khởi nguồn của tất cả mọi chuyện cũng đều là vì tranh chấp giữa ngươi và Lưu Bá Ôn mà ra. Nếu không phải vì thanh Trảm Tiên kiếm kia, chúng ta cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế này!" Nói đến đoạn sau, Li Vãn đã nghiến răng nghiến lợi.

Trong lòng Nhai Xế đã lờ mờ có chút cảm giác, hắn sợ rằng đã đoán được vị Tà Thần đang sống lại kia rốt cuộc là ai rồi, hắn nhíu mày: "Ngươi đây là muốn tìm ta tính sổ sao?"

Li Vãn nghe vậy liền mỉm cười chế giễu, gương mặt tinh xảo kia quỷ dị không nói nên lời: "Không, chúng ta dù sao cũng là huynh đệ, ta sao có thể trả thù ngươi được chứ? Chẳng qua, ta chỉ muốn mượn ở chỗ ngươi một vật chứa thích hợp cho hắn dùng mà thôi."

Trong lòng Nhai Xế thầm vang lên một tiếng hỏng bét, Diêu Nhiếp gặp nguy hiểm rồi!

Hắn ngay lập tức quay đầu lại, định rời đi, nhưng dù làm thế nào cũng chỉ có thể đi lòng vòng tại chỗ.

"Gấp cái gì? Ngươi bây giờ có muốn đi cũng không còn kịp nữa rồi." Không biết từ bao giờ, Li Vãn đã bay tới phía sau Nhai Xế, thì thầm vào tai hắn: "Huống chi, ngươi cũng đi không được..." câu tiếp theo còn chưa nói xong, Nhai Xế đã cảm thấy đau nhói ở bụng. Hắn cúi đầu nhìn xuống, cánh tay màu xanh lam trong suốt của Li Vãn đã xuyên qua cơ thể hắn. Hắn ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng yêu dị.

……

"Đội trưởng, chúng ta vừa nhận được tin tức mới nhất, sông băng ở Nam cực đang tan chảy, mực nước trên toàn cầu đang dâng lên!" Một viên cảnh sát lo lắng báo cáo cho đội trưởng Hình trinh U đội.

Đội trưởng đặt tách trà xuống, vẻ mặt luôn luôn thản nhiên cuối cùng cũng xuất hiện chút nghiêm trọng: "Bên chỗ Thiên Cơ thế nào rồi?"

Viên cảnh sát tiếp tục báo cáo: "Thiên Cơ vẫn đang dàn xếp với bề trên, tạm thời vẫn chưa thể trả lời chúng ta được." Y vừa dứt lời, thì có một viên cảnh sát mặc áo da màu đen, ăn mặc ý như trong "Ma trận (2)" xông vào: "Báo cáo đội trưởng, núi lửa lớn nhất ở nước láng giềng đã phun trào, theo như dự đoán, trong

vòng 48 giờ, đảo quốc sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn! Rất nhiều dân tị nạn đang nhập cư trái phép vào nước ta!"

Đội trưởng nhíu mày, rốt cuộc hạ lệnh: "Không thể đợi quyết định của bề trên được nữa, thứ kia nếu không sớm diệt trừ, chờ đến khi nó hoàn toàn sống lại, sẽ đưa con người đến bờ vực tuyệt chủng!" Nói xong, hắn ra lệnh cho tên "ma trận" kia: "Z, ngươi dẫn phân đội I và phân đội II theo ta đi diệt trừ thứ tà vật kia!"

Z gật đầu nhận lệnh: "Rõ!"

Nhưng bọn họ còn chưa kịp ra khỏi cửa, giữa không trung đột nhiên vang lên một giọng nữ dễ nghe: "Cảnh cáo! Cảnh cáo! Có người xông vào phía sau khu vườn!"

Phía sau khu vườn đã được đội trưởng lắp đặt một không gian kết giới, hiện tại cả ba tế phẩm và Lạc Đan Thanh đều đang được sắp xếp ở đấy. Người bình thường căn bản tìm không ra nơi đó, chứ đừng nói là muốn xông vào.

Đội trưởng biến sắc, thay đổi mệnh lệnh: "Z, gọi phân đội I, II đến đây, ta ra phía sau vườn trước. Truyền lệnh của ta: "Bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ tế phẩm, không được để cho bọn họ rơi vào tay quân địch! Còn nữa, báo cho Thiên Cơ, nếu vị kia không đồng ý, thì nói trong tay ta có nhược điểm của hắn, nếu không muốn ta phanh phui ra ngoài, thì lo mà đồng ý với yêu cầu của chúng ta đi!"

Z sửng sốt một chút, rồi mới lập tức nhận lệnh. Đội trưởng còn dám uy hiếp cả Thượng Thần nữa, đúng là xứng với cái tên "Gan lớn che trời" mà.

……..

Suy nghĩ của tác giả:

Mao thác, lão Nhị đúng là kẻ chủ mưu, cũng là hội trưởng. Nhưng mà hắn cũng không phải là BOSS lớn cuối cùng.

Một số đồng chí bảo là bàn chân người không được đẹp lắm, tôi đã đổi bức vẽ bàn chân, phát hiện hiệu quả như nhau. Cũng có đồng chí nói ảnh bìa bây giờ rất đẹp, đẹp thì đương nhiên là tốt rồi, nhưng mà tùy chỉnh in ấn cũng coi như là sản phẩm xuất bản rồi, không thể dùng cái không có bản quyền được. Mỹ nam kia cũng không phải là tôi vẽ, tôi không có bản quyền, cho nên không thể dùng được. Hơn nữa tôi cảm thấy tác phẩm siêu nhiên không cần phải xuất hiện nhân vật có cảm giác tương tự như thế.

Đêm nay tôi sẽ thử bắt chước vẽ một bức tranh, nhưng mà trình độ của tôi khi tốt khi kém, trang bìa "Phản xuyên chi thiên vương" đã được xem là trạng thái đỉnh cao của tôi rồi. Nếu vẽ không có cảm giác, thì sẽ dùng ảnh bìa đầu tiên, đổi thành bức vẽ bàn chân đi.

……..

(1) Trong câu này có thêm một chữ /li/: (Động) Lìa tan, chia lìa, chia cách, (Động) Cách (khoảng),... nhưng không phải là chữ /li/ ((Danh) Con li. § Theo truyền thuyết, giống như rồng, sắc vàng, không có sừng) trong Li Văn nên t không thêm vào vì sợ hiểu nhầm í, bởi tác giả cũng đã gợi ỹ đại boss không phải là Li Văn rồi. Nếu sau phát hiện có sai sót t sẽ sửa lại sau.

(2) Ma trận

108. Chương 19-5

Cho dù thời tiết bên ngoài như thế nào, thì phía sau vườn vĩnh viễn đều là bầu trời xanh thẳm, ngàn dặm không mây. Nơi đây là không gian do đội trưởng tạo ra, cũng xem như là nhà của hắn, chẳng qua bây giờ nó lại được dùng để che giấu những nhân vật quan trọng. Ví dụ như tế phẩm và cả bóng đen ngày đó bắt được ở nhà Diêu Nhiếp nữa.

Ngày ấy gấp rút trở về từ thành phố G, ngay lập tức liền gặp phải tình huống khẩn cấp, hắn cũng không có thời gian để đi thẩm vấn tên kia. Trước khi quân địch hoàn toàn xông đến, đúng lúc còn chút ít thời gian, hắn mới lững thững đi đến chòi hóng mát. Ở đó có dựng một cái lồng thủy tinh rất lớn.

"Nói đi, nửa đêm nửa hôm lẻn vào nhà người khác để làm gì? Bản thể của ngươi đâu rồi?" Đội trưởng ngồi xuống, tiện tay biến ra một ly trà, nhấp một ngụm.

Trong lồng thủy tinh chỉ có một đám bóng đen, rõ ràng đấy không phải là thân thể thực sự của người nọ, có thể đó chỉ là một cái bóng mà thôi.

Đội trưởng đột nhiên đặt ly xuống: "Oh, ta quên mất, cái bóng không thể nói chuyện được." Nói xong, hắn búng tay một cái, bóng đen liền bị một luồng sáng màu vàng bao phủ.

"Tốt lắm, ngươi giờ đã có thể nói chuyện được rồi."

Bóng đen kia im lặng một lúc lâu, rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện: "Ta đến gặp con của mình cũng không được sao?"

"Cái gì? Con của ngươi? Đứa nào?" Đáp án này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của đội trưởng. Bởi vì trước đây Hội tiên tri Quang Minh đã từng bắt cóc Ngụy Kinh Hồng, cho nên hắn vẫn luôn nghĩ rằng kẻ này cũng muốn bắt Ngụy Kinh Hồng về để làm vật chứa cho thứ tà vật kia mà thôi.

"Đương nhiên là Ngụy Kinh Hồng rồi!" Đối phương cảm thấy câu hỏi của hắn thật là kỳ quái, chẳng lẽ y lại có thể sinh ra Diêu Nhiếp hay là Nhai Xế sao?

"Ngươi là bố của thằng nhóc đó sao?" Đội trưởng xoa xoa cằm nói: "Ngươi đừng có mà gạt ta. Nếu Ngụy Kinh Hồng không phải là vật chứa, vậy thì vật chứa là ai? Hả Long lão Cửu."

Đối phương không ngờ thân phận của mình lại bị vạch trần, y im lặng không nói, cũng không muốn trả lời.

Đội trưởng híp mắt: "Ngươi giúp Long lão Nhị làm những việc này, bẩm báo lên Thiên đình sẽ thành tội nặng vĩnh viễn không thể siêu sinh. Nếu như ngươi chịu phối hợp, ta ngược lại có thể xin tha cho ngươi mà không nói bất cứ điều gì, ngươi cũng không muốn con mình biết nó có người bố như thế này đúng không?"

Đối phương lại im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng chịu mở miệng: " Là lão Thất…"

……

Nhai Xế nhìn gương mặt tinh xảo trong suốt như pha lê của Li Vãn, bỗng cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đang nhanh chóng xói mòn. Xem ra cơ thể này đã không thể dùng được nữa, hắn dứt khoát rời bỏ cơ thể của X, xuất hồn ra ngoài.

Li Vãn mỉm cười thỏa mãn: "Vật chứa hoàn hảo nhất, đã vào tay."

Nhai Xế giờ đã hiểu rõ, hắn vẫn cho rằng vật chứa mà bọn chúng muốn không phải là Ngụy Kinh Hồng thì cũng là Diêu Nhiếp, nhưng không ngờ cái mà bọn chúng để mắt đến lại là cơ thể của X. Quả thật, cơ thể này chính là kết tinh tâm huyết, là tác phẩm tâm đắc của đội trưởng, chẳng những tràn đầy linh khí, cơ năng hoàn thiện, mà còn có thể kết hợp hoàn hảo với nguyên thần (linh hồn), phát huy mạnh mẽ linh lực của nguyên thần, đây đúng thật là vật chứa tốt nhất. Lúc trước mình chọn nó, chẳng phải cũng vì nguyên nhân này sao?

Mặc dù nói đúng ra thì cơ thể này cũng chẳng phải là của hắn, nhưng dù sao cũng đã dùng hơn một năm trời, hắn cũng không muốn nó bị người khác cướp mất!

Nhưng mà, hắn bây giờ chỉ có mỗi nguyên thần thì có thể làm gì được? Chỉ bằng nguyên thần mà muốn cướp lại cơ thể từ tay lão Nhị ư, không thể nào. Bỗng nhiên, hắn nhớ đến chân thân của mình vẫn đang bị vây trong Hải Nhãn. Xem ra, cũng đến lúc lấy nó ra rồi.

Nhưng mà bây giờ, hắn phải thoát khỏi chỗ này bằng cách nào đây? Nhai Xế có chút sốt ruột, người yêu thì đi tham gia cái nghi lễ nhập hội rách nát gì đó, không biết những kẻ kia có mưu đồ gì không, hắn cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian ở chỗ này.

Nhưng mà, ngoài mặt hắn vẫn ra vẻ dửng dưng hỏi Li Vãn: "Ngươi dẫn ta đến nơi này là vì cơ thể của X sao?"

Li Vãn trân trọng đặt cơ thể của X vào trong quan tài bằng đá, rồi mới trả lời: "Đúng vậy, đây cũng là một trong số nguyên nhân. Ngoài ra, ta thấy ngươi cũng phải có nghĩa vụ giúp bọn ta một tay. Lúc đầu nếu không phải vì tính tình ngươi ngạo mạn đắc tội với Tinh quân, thì cũng sẽ không liên lụy đến cả nhà chúng ta thế này. Quan trọng nhất, đó là hắn cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ…" Trong mắt Li Vãn lại tràn đầy oán hận.

Nhai Xế thử thăm dò: "Kẻ bị trấn ở thôn Giáng Thần là lão Đại sao?"

Li Vãn cũng không giấu diếm: "Đúng vậy. Năm đó ngươi đắc tội với Lưu Bá Ôn, làm liên lụy mấy huynh đệ chúng ta phải đi theo hắn phò tá tân quân. Nhưng sau khi Minh Đế băng hà, con của lão lại cướp lấy Trảm Tiên Kiếm của Lưu Bá Ôn, uy hiếp chúng ta phải nghe theo lệnh y. Hừ, chẳng qua chỉ là thứ nhân loại cỏn con, vậy mà dám đòi Long tử chúng ta phải thần phục sao?! Lúc ấy không biết ngươi đang cùng với Lưu Bá Ôn phong lưu khoái hoạt ở chốn nào, bọn ta lại phải chịu uất ức như thế. Bọn ta quyết không theo, hô mưa gọi gió đối nghịch với y. Nhân loại đó thấy trấn áp không được bọn ta, liền nghĩ kế lừa đại ca, nói rằng sức lực của đại ca lớn vô cùng, chỉ cần huynh ấy chịu cõng bia đá bò lên sơn động ở thôn Giáng Thần, y sẽ thả tám huynh đệ chúng ta ra."

Nhai Xế quả thật không biết chuyện này, bởi vì lúc đó hắn đã bị Lưu Bá Ôn trấn tại Hải Nhãn rồi.

"Hừ! Lúc đó bọn ta cũng không hề biết, thật ra trên tấm bia kia viết "Chân Long Thiên Tử" một đời làm nên công đức, bởi vì công đức vô lượng, mà trên tấm bia lại có dấu ngọc tỷ của hai đời Đế vương, có thể trấn áp cả thần quỷ tứ phương, cho nên đại ca cứ thế bị trấn trong sơn động. Nhân loại kia thật sự thả chúng ta như đã hứa, nhưng ngoài ta và lão Cửu ra, những huynh đệ khác cũng không biết, nơi đại ca bị trấn là Tu La Tràng, là nơi năm đó Phật tổ, Tiên gia cởi bỏ tà niệm để thăng tiên, cũng chính là mớ hỗn độn mà Thần tiên, Phật tổ đã bỏ lại. Đại ca mắt thấy sẽ bị thứ tà niệm mãnh liệt ở nơi đó ăn mòn, hắn dứt khoát tự đánh tan hồn phách của chính mình, khiến cho thân xác bị giam hãm trong hang động vĩnh viễn trấn áp tà khí vô hạn ở nơi đó."

Nhai Xế nhíu mày: "Cho nên ngươi và lão Cửu muốn hồi sinh lão Đại sao? Ngươi có biết làm như vậy, sẽ khiến cho thời gian hỗn loạn không hả? Giải phóng toàn bộ oán khí trong Tu La Tràng, sẽ khiến cho nhân gian trở thành Luyện ngục (1)!"

Li Vãn gào lên: "Ta không quan tâm! Thần Tiên Phật Tổ chỉ biết lo cho mình thành Tiên thành Phật, để lại một mớ hỗn độn lớn như vậy, thì chính bọn họ phải tự mà thu dọn lấy! Ta chỉ muốn đại ca trở về mà thôi!"

Nhai Xế biết lão Nhị đã tẩu hỏa nhập ma, không cách nào khuyên can được nữa, hắn chỉ nói: "Tuy rằng năm đó ta cũng xem như có lỗi với các ngươi, nhưng mà ta sẽ không thông đồng làm bậy với các ngươi đâu."

Huống chi, năm đó hắn cũng đã ký chủ tớ khế ước với Lưu Bá Ôn, dùng tự do của chính mình để đổi lấy tự do cho bọn họ. Mặc kệ kết quả cuối cùng là như thế nào, hắn cũng xem như đã trả nợ cho bọn họ rồi!

Mái tóc màu xanh dương của Li Vãn bay lượn trên không trung, ánh mắt hung ác: "Ngươi đã không chịu phối hợp, vậy thì giờ chính là lúc trả nợ của ngươi!"

……

Con người trong lúc nguy cấp luôn có thể phát huy ra những tiềm năng vô tận. Ví dụ như bây giờ, nhìn Hoa Trĩ trên vai Diêu Nhiếp đúng là một người sống rất khỏe mạnh, hắn đã biến về nguyên hình, là một con chim trĩ rất lớn. Nhưng con chim này sống mấy trăm năm rồi, nên lớn y như người vậy, Diêu Nhiếp vác hắn chạy mà lòng bàn chân như tạo gió, tốc độ kinh người.

Trong mắt đám người đằng sau đều là điên cuồng và tham lam, bọn họ gào to: "Bắt lấy chúng! Uống máu chúng sẽ có thể trường sinh bất lão đấy!"

Suy cho cùng thì cũng là địa bàn của kẻ khác, Diêu Nhiếp giống như ruồi mất đầu, vác Hoa Trĩ chạy loạn xạ khắp nơi, kết quả lại chạy vào ngõ cụt. Hoa Trĩ mắng to: "Ngu ngốc! Mau thả ta xuống, cởi trói cho ta, hai chúng ta cùng nhau đối phó với bọn chúng!"

Diêu Nhiếp đột nhiên lấy lại tinh thần, đúng vậy, mình bây giờ cũng đâu phải là gà bệnh năm đó, đây chính là lúc mình chứng tỏ bản lĩnh! Anh ném Hoa Trĩ xuống đất, sau đó niệm phép ra linh kiếm, chém một nhát lên dây thừng đang trói chặt Hoa Trĩ, chim trĩ tinh rốt cuộc cũng được tự do rồi, nó vỗ vỗ cái cánh mập mạp, tạo thế xong xuôi định biến thân, kết quả tư thế kia đóng băng hai giây: "Mk! Linh lực không đủ rồi!"

Đúng lúc này, tiếng đuổi theo huyên náo đã đến rất gần, Hoa Trĩ ngay lập tức bay lên đỉnh đầu Diêu Nhiếp: "Huynh đệ, nhờ cả vào ngươi! Ta sẽ cổ vũ cho ngươi!"

Diêu Nhiếp: "…"

Tuy lúc đầu, Diêu Nhiếp cho rằng những hội viên này đều là con người bình thường, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, sắc mặt của bọn họ đều lộ ra một tầng tử khí, chỉ sợ từ sớm đã không phải là con người thuần túy.

May mắn thay, sau một khoảng thời gian rèn luyện, Diêu Nhiếp giờ đã không còn là Ngô hạ a Mông (2) nữa, anh vung linh kiếm, kiếm khí quét đến, đánh ngã mấy tên xông đến đầu tiên.

Hoa Trĩ ở trên đầu Diêu Nhiếp dùng cái cánh lớn để vỗ tay: "Làm tốt lắm, làm giỏi lắm, làm tuyệt lắm!"

Lại thêm một đợt truy binh xông đến, Diêu Nhiếp lần này chủ động tấn công, chặt chém băng qua.

Hoa Trĩ quả thực sắp nhảy cổ động trên đầu Diêu Nhiếp: "Diêu Nhiếp! Diêu Nhiếp! Lợi hại nhất! Diêu Nhiếp! Diêu Nhiếp! Đẹp trai nhất! L,O,V,E,LOVE!"

Diêu Nhiếp chịu không nổi tiếng ồn ào của nó, hướng lên trên đầu nổi giận gầm lên một tiếng: "Câm miệng!"

Ngay khi anh phân tâm mở miệng, tên đạo sĩ Mao Sơn kia đã tranh thủ thả Lệ quỷ mà hắn nuôi ra. Diêu Nhiếp quay đầu lại nhìn, đối diện với khuôn mặt máu thịt lẫn lộn của Diệp Trân Trân.

"Ôi mẹ ơi!" Chân Diêu Nhiếp mềm nhũn, FML, anh lại sợ máu rồi.

Đúng lúc này, một con thú màu đen to lớn từ trên trời giáng xuống, một cước tao nhã giẫm lên đầu Diệp Trân Trân, rồi nói với Diêu Nhiếp: "Mau lên đây!"

Diêu Nhiếp có chút sửng sốt, sau đó liền lập tức nhảy lên mình con thú kia: "Tiểu Thất, anh lấy lại chân thân rồi sao?"

Nhai Xế đạp chân một cái, cưỡi mây đạp sương bay lên, bỏ xa đám truy binh ở phía sau. Hắn quay đầu lại cười: "Đúng vậy, ta mới vừa chạy một chuyến đến Hải Nhãn. Em không sao chứ, ta rất lo lắng."

"Vậy chúng ta mau quay về nhà thôi." Đợi đến khi Nhai Xế đáp xuống đất, Diêu Nhiếp cũng nhảy xuống, anh thuận miệng hỏi: "Đúng rồi, chẳng phải hôm qua anh nói muốn ăn dưa chuột sao? Hôm nay chúng ta đi mua dưa chuột đi."

Nhai Xế nói: "Được, em tốt với ta quá, bảo bối nhi."

Diêu Nhiếp biến sắc: "Ai là bảo bối nhi của mi? Nhai Xế căn bản không thích ăn dưa chuột, anh ấy cũng không phải là người sẽ thẳng thắn nói lo lắng như thế, ngươi rốt cuộc là ai?!"

……

Suy nghĩ của tác giả:

Thật ngại quá, lúc chiều hiệu trưởng đột nhiên gọi điện thoại đến bảo tôi tăng ca, hơn 10 đêm tôi mới về đến nhà, giờ mới xong chương hôm nay.

Dự là chương kế tiếp sẽ kết thúc luôn, căn cứ vào kinh nghiệm, tôi quyết định cứ viết xong Ngoại truyện trước rồi mới viết đến kết cục.

Ngày mai sẽ cho Tiểu Trầm với Tiểu Lạc lên trước, tiện thể từ Ngoại truyện sẽ phát triển nội dung câu chuyện, thúc đẩy cho kết cục.

……

(1) Luyện ngục: Luyện Ngục là một trại chuyển tiếp, một nơi tạm giam, nơi đây người ta phải chịu nóng nảy, chịu đau khổ, có cả cực hình nữa để chờ hễ mãn hạn thì được chuyển lên Thiên Đàng.

(2) Không còn là Ngô hạ a Mông, nghìa là không còn là Lữ Mông năm đó ở đất ngô nữa, cái này có nghĩa học vấn và tri thức đã tiến bộ, không còn giống như trước nữa.

109. Chương 20: Kết Cục - Thảm Họa Tận Thế

Đối phương nhìn anh thật sâu, rồi đột nhiên mỉm cười: "Ha ha, hai người các ngươi quả nhiên là phu thê tình thâm, lừa không được ngươi rồi."

Bởi vì, nếu Diêu Nhiếp thực sự nghe được ba chữ "Bảo bối nhi" từ miệng Nhai Xế, chắc là anh sẽ nổi da gà toàn thân mất thôi.

Hàng giả cuối cùng cũng chịu công bố đáp án: "Tẩu tử, ta là lão Bát — Toan Nghê. Lão Cửu đi vào giấc mộng tìm ta cầu cứu, nên ta đây liền đưa chân thân đến cho lão Cửu. Nhắc mới nhớ, thật ra trước đây chúng ta đã gặp nhau một lần rồi."

Diêu Nhiếp nghi ngờ nhìn hắn: "Thật à? Ở đâu?" Trên thực tế, đối với lời nói của kẻ này anh cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thứ nhất, vẫn chưa biết được đối phương rốt cuộc có phải là Bát đệ Toan Nghê của Nhai Xế hay không; thứ hai, cho dù có thật là Toan Nghê đi chăng nữa, thì cũng khó mà đảm bảo hắn không phải người bên phe địch.

"Ngươi còn nhớ cái lần đến Hoàng thành vào ban đêm năm ngoái không? Chúng ta đã gặp nhau một lần tại đó. Ta vẫn luôn ở trong Hoàng thành, nên việc lấy cơ thể của lão Thất ra là thuận tiện nhất."

Diêu Nhiếp cố gắng nhớ lại, ở trong Hoàng thành ngoại trừ X và Thiên Cơ ra thì chỉ thấy một đám cung nhân không có mặt thôi… À, đúng rồi, còn có khởi nguồn của tất cả mọi chuyện, nguyên nhân thu hút anh ban đêm mò vào Hoàng thành — đó là Hộ thành thú bí ẩn kia! Chẳng lẽ kẻ này chính là Hộ thành thú khi đó sao?!

Đối phương cũng biết Diêu Nhiếp không tin tưởng mình, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc nói chuyện phiếm, hắn nói: "Truy binh sắp đuổi đến rồi, bây giờ quan trọng hơn cả là phải tìm ra lão Thất trước, mục đích của lão Nhị chính là cơ thể hiện tại của lão Thất, hơn nữa lão Nhị xưa nay có nhiều oán hận với lão Thất, phỏng chừng sẽ không bỏ qua cho hắn đâu."

Diêu Nhiếp suy tính một lúc, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Chuyện đã đến nước này, chỉ bằng anh và con chim mập vô dụng này thì không thể nào thoát ra ngoài được, tạm thời cứ đánh cuộc một phen đi.

Diêu Nhiếp cùng với con chim béo tròn trên đỉnh đầu, nhảy lên mình "Nhai Xế": "Đi thôi! Tôi có thể cảm nhận được anh ấy, cứ bay về phía trước đi!" Giữa anh và Nhai Xế có khế ước chủ tớ, bọn họ đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

……

"Gọi đội trưởng! Gọi đội trưởng! Phân đội I đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chúng tôi sắp ngăn cản không được nữa rồi! Có một gã đạo sĩ Mao Sơn đã phá mở kết giới ở hậu hoa viên, hàng ngàn hàng vạn xác ướp và xác sống đã xông vào!" Z một bên chống cự một bên liên lạc với đội trưởng qua bộ đàm.

"Ngươi rút lui về hậu hoa viên đi, cùng phân đội II ngăn cản thêm một đợt nữa, ngàn vạn lần đừng để cho bọn chúng tìm được kết giới mà Lạc Đan Thanh dựng lên!" Đội trưởng cắn răng, hắn không ngờ bọn người kia lại lợi hại như thế, phân đội I đều là cao thủ trong giới Huyền học, là tinh anh trong Hình trinh U đội, vậy mà ngay cả bọn họ cũng không ngăn được, còn để toàn quân bị diệt….

"Báo cáo đội trưởng! Gã đạo sĩ đã bắt mất một tế phẩm rồi! Tình hình rất nguy cấp, phân đội II cần tiếp viện!" Tình hình của phân đội II cũng không chút lạc quan, để bọn chúng bắt mất một tế phẩm trong đó.

Đội trưởng thúc giục Lạc Đan Thanh đưa Trầm Kinh Phàm và Nghiêm Sơn vào trong kết giới, còn hắn thì ở bên ngoài thiết lập thêm một tầng kết giới thứ hai để che giấu, rồi mới yên tâm mà xoay người rời đi.

Hắn vung tay lên, một tia chớp bạc rạch ngang qua bầu trời, cùng với tiếng sấm "Ầm ầm", một chiếc roi dài được bao phủ bởi dòng điện màu xanh lam rực sáng ngay lập tức hiện ra trong tay hắn.

"Thiên Cơ, trước khi ta chống đỡ không được nữa ngươi nhất định phải mang tin tốt trở về!" Hắn truyền âm ngàn dặm, chuyển những lời này đến cho Thiên Cơ.

Đội trưởng vung roi thần, một tia sét rạch nát không gian, tạo thành một khe nứt, hắn dụ gã đạo sĩ chỉ huy đàn xác sống xác ướp đi theo hắn vào không gian mới được rạch ra kia.

……

"Chúa yêu thương thế gian! Thế kỉ mới của loài người sắp bắt đầu rồi! Thần Quang Minh đã tạo ra trật tự mới cho chúng ta! Loài người ngu muội vô tri sẽ hoàn toàn bị diệt vong, chỉ có nhân tài nhận được sự che chở của Thần Quang Minh mới có thể có được sự sống vĩnh hằng!"

Mười ba gia tộc dẫn theo một đám tín đồ đến quỳ lạy bên ngoài hang động ở thôn Giáng Thần, dâng lên tế phẩm thứ tám.

Âm khí trong hang động càng ngày càng nặng nề, cả ngọn núi đều rung chuyển dữ dội. Cùng với sự sống lại của vị Tà Thần này, là càng ngày càng nhiều đám xác khô đã chết từ lâu, chỉ còn lại thân xác từ dưới lòng đất chui lên…

"Thần Quang Minh sẽ sống lại!"

"Chúa yêu thương thế gian!"

Trong mắt tín đồ đều chứa đầy điên cuồng và hưng phấn.

Sâu trong mắt Li Vẫn cũng lóe lên sự hưng phấn và điên cuồng tương tự: "Đại ca sẽ tỉnh, hai hồn sáu vía của hắn đã sống lại, chỉ còn có hai tế phẩm cuối cùng, ba hồn bảy vía của hắn sẽ được gộp lại hoàn chỉnh!"

Lúc trước bởi vì Bị Hí không muốn bị oán tà khí trong Tu La Tràng khống chế, nên mới tự hủy hồn phách của chính mình. Nếu muốn hắn sống lại, nhất định phải nghịch thiên tái tạo lại ba hồn bảy vía của hắn. Thế nên Li Vẫn mới phải chọn một con đường gian nan như vậy, qua hơn sáu trăm năm, cuối cùng thành công đã đến tận chân mày rồi, hắn sao có thể không hưng phấn?

Nhai Xế mất đi cơ thể, năng lực của nguyên thần giảm sút nghiêm trọng, bị Li Vẫn nhốt trong một cái kết giới trong suốt. Trong đấy còn nhốt cả lão Cửu — Tiêu Đồ. Nhưng Tiêu Đồ đã lấy ba phần hồn, một phần hóa thành cái bóng bị đội trưởng bắt được; một phần khác đã bay đi tìm những Long tử còn lại đang lang bạt tứ phương để cầu cứu. Cho nên Tiêu Đồ ở lại nơi này chỉ còn lại duy nhất một hồn, cho nên cả con rồng đều chìm vào hôn mê.

Nhai Xế lạnh lùng nhìn dáng vẻ sung sướng đến phát điên của Li Vẫn: "Các ngươi làm như vậy, là đi ngược với ý trời, giết hại chúng sinh. Ngươi cho là lão Đại sống lại sẽ có cuộc sống tốt đẹp sao? Thiên đình nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho các ngươi."

Li Vẫn cười xùy một tiếng: "Ta âm thầm tổ chức Hội Quang Minh đã gần năm trăm năm rồi, phân hội cũng trải rộng khắp toàn cầu, ngươi cho là bề trên không hề phát hiện ra sao?"

Nhai Xế nghe thế thì nhíu mày, chẳng lẽ Thiên đình cũng biết sao?!

Li Vẫn hừ lạnh một tiếng: "Nói thật cho ngươi biết, là bọn họ ngầm đồng ý cho ta làm như vậy đấy. Cho dù là Thần tiên phương Đông hay phương Tây thì cũng đều đã đạt được sự đồng thuận, bọn họ muốn hủy diệt nhân gian thiếu hụt tín ngưỡng này, một lần nữa sáng tạo ra thời đại Thần linh thống trị thế gian! Bọn họ vừa hay có thể nhân lúc Tu La Tràng mở ra lần này, để cho đại ca sống lại, tiến hành một cuộc đại thanh tẩy (cuộc thanh trừng quy mô lớn)!"

……

"Đây là kênh truyền hình CCAV, cả thế giới đang bước vào thời kỳ khủng hoảng nghiêm trọng, mực nước không ngừng dâng cao trong vòng 24 giờ, nam bán cầu đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong nước; cũng trong lúc đó, ở khu vực Đông Nam Á đã xảy ra trận động đất cấp 9, kéo theo đó là sóng thần ở vùng duyên hải… Theo như tin nóng mới nhất, hơn nửa các sự việc ở nước Y (Y thật đó, ko phải Ý đâu), Hoa Kỳ và các

nước châu Mỹ-Latinh đều là núi lửa đang hoạt động phun trào, loài người đang phải đối mặt với thảm họa lớn nhất từ trước đến nay…" Vẻ mặt của nữ MC rõ ràng là rầu rĩ nặng nề, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: "Nhưng người dân nước ta có thể yên tâm, xã hội Trung Quốc vẫn rất hài hòa và ổn định, quan trọng hơn cả là chúng ta phải đoàn kết chặt chẽ…"

Cô ta còn chưa nói hết câu, ống kính đã rung lắc dữ dội, chỉ nghe thấy tiếng la hét kinh hoàng của mọi người, hình ảnh cũng bị gián đoạn.

"Ôi, đây là tận thế!"

"Loài người sắp diệt vong rồi!"

"Tôi không muốn chết!"

Người đi đường hung hăng la hét, giao thông đã hoàn toàn tê liệt. Thế gian bị tà niệm thống trị, lợi dụng lúc xã hội đang hỗn loạn, có người xông vào cửa hàng cướp bóc, có người đột nhập vào nhà người khác cướp đoạt tài sản, có kẻ lại chém bừa người trên đường…

Châu Phi, thầy cúng thổ dân nhảy điệu múa hiến tế, người dân nơi đây tin vào Thần của bọn họ, có lẽ mảnh đất châu Phi này sẽ may mắn sống sót…

Cao nguyên Tây Tạng, có một nhóm các Đạt Lai Lạt Ma (1) đang niệm kinh, trong đó có hai anh em Đạt Lai Lạt Ma thoạt nhìn còn chưa đầy một tuổi, vẫn còn là đứa bé con. Nhưng trong đôi mắt của bọn họ lại tràn ngập trí tuệ, toàn thân được vầng sáng màu vàng bao phủ. Tại cõi thần thánh, hết thảy coi như bình yên.

Trong khu tị nạn, người già, phụ nữ và trẻ em tụ lại một chỗ ôm lấy nhau: "Cầu Chúa, xin Người hãy che chở cho con dân của Người!"

"Chúa" đã nhắm mắt lại, cũng bịt kín tai của mình. Mọi người làm sao biết được, tất cả mọi chuyện xảy ra lúc này đều nằm trong kế hoạch của "Chúa" của bọn họ?

……

Diêu Nhiếp nói: "Tôi cảm thấy anh ấy đang ở gần đây."

"Có lẽ là có kết giới." Toan Nghê cõng Diêu Nhiếp lượn một vòng trên không trung, không thấy ở đây có bất cứ sinh vật nào.

"Thế thì phải làm sao bây giờ? Mi có thể mở kết giới ra được không?" Diêu Nhiếp hỏi.

Toan Nghê quay đầu lại nhìn Diêu Nhiếp chằm chằm: "… Không."

Diêu Nhiếp lại nhìn thoáng qua con chim mập trên đỉnh đầu, đối phương rất tự giác nhìn lên trời… Không cần hỏi cũng biết, người này chắc chắn là không rồi. Nếu có, thì với cái tính của hắn chắc chắn đã sớm vênh mặt lên lớn giọng tuyên bố mình đây không ai địch nổi rồi.

Ngay khi tưởng đã hết đường xoay xở, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một khe nứt. Có người hét to một tiếng: "Tránh ra!"

Toan Nghê nhanh nhẹn nhảy ra chỗ khác. Chỉ thấy có một người từ trên trời giáng xuống, chiếc roi dài trong tay của hắn được dòng điện màu lam sáng chói bao phủ.

Toan Nghê âm thầm cảm thấy may mắn, may mà mình lẩn nhanh, không thì chẳng phải đã bị điện giật chết queo rồi sao? Đáng tiếc hắn yên tâm quá sớm, nối đuôi theo người nọ giáng xuống từ trên trời, còn có một đám vật thể không xác định nhảy xuống nữa.

"Mk! Trời đổ mưa xác ướp à?!" Diêu Nhiếp điếng người, anh lúc đầu cũng không thấy rõ kẻ vừa mới nhảy xuống là ai, đến khi người nọ đáp xuống đất rồi, anh mới nhận ra là đội trưởng. Mà theo sát phía sau hắn là một gã đạo sĩ, còn có một đám xác ướp và xác sống.

Ra sau nữa chính là đám cảnh viên ăn mặc như trong "Ma trận" của Hình trinh U đội, Cao Đại Toàn, Thao Thiết, Tam Vô và Daniel cũng thuộc Hình trinh U đội, bọn họ cũng đứng trong đội ngũ cảnh viên. Đây là

lần đầu tiên Diêu Nhiếp thấy Tam Vô không mặc cái áo choàng rách của cậu ta, mà thay bằng một cái áo da màu đen, nhưng mà cũng giống nhau cả thôi.

Ly kỳ nhất chính là, ngay khi cái khe nứt kia sắp khép lại, lại có mấy người nữa nhảy ra ngoài. Diêu Nhiếp nhìn thật kỹ, không ngờ lại là Hùng Tráng, Bồ Lao và lão Tứ.

"Hùng Hùng ~~" Hoa Trĩ vừa nhìn thấy Hùng Tráng, liền buông tha cho cái đầu "tổ chim" của Diêu Nhiếp, bay vào lòng Hùng Tráng mà khóc lóc kể lể.

"Ô ô ~~ sao giờ ngươi mới đến hả, ta lớn lên quá đẹp, bọn chúng ao ước vẻ đẹp của ta, ham muốn người ta ~~ nhưng mà ngươi yên tâm, người ta vì ngươi mà liều chết không theo ~" vốn tưởng lúc này Hùng Tráng cũng sẽ như mọi khi mà gỡ hắn ra, lại không ngờ lần này, Hùng Tráng lại ôm hắn thật chặt vào lòng, trong giọng nói còn mang theo chút run rẩy: "May mắn… Ngươi không sao."

Toan Nghê đáp xuống đất, rồi hỏi: "Lão Tam, lão Tứ, sao các ngươi cũng tới đây thế này? Lão Cửu cũng tìm đến các ngươi à?"

Bồ Lao nghi ngờ nhìn Toan Nghê: "Lão Thất? Ngươi tìm lại được chân thân rồi à? Ta đã nói là loài rồng chúng ta không thể thiếu chân thân rồi mà, không có chân thân thì rất bất tiện, hơn nữa loại hành vi tùy tiện vứt bừa cơ thể này cũng không tốt…"

Bệ Ngạn chịu không nổi hắn lải nhải, ngắt lời trước tiên: "Hắn không phải Lão Thất đâu, trên người không có sát khí. Ngươi là ai?"

Toan Nghê cười "ha ha": "Vẫn là lão Tứ lợi hại, ta là lão Bát Toan Nghê đây. Lão Cửu tìm ta, bảo ta đưa chân thân của Lão Thất đến đây."

Hôm nay Thao Thiết đại khai "cật (ăn) giới", cho dù là xác sống hay là xác ướp, đứa nào xông đến hắn cũng không từ chối, ngàn năm khó gặp mà ăn đến no căng, hắn ợ một cái: "Các ngươi đừng ôn chuyện lúc này, trước mắt xử lí đám kia quan trọng hơn nhiều!"

Diêu Nhiếp thấy đội trưởng có thể rạch nát không gian, liền đoán hắn nhất định có thể tạo ra không gian kết giới, nói không chừng hắn cũng có cách phá mở kết giới luôn. Anh bảo Toan Nghê bay lên đưa anh đến bên cạnh đội trưởng đang đánh nhau với gã đạo sĩ kia.

Trong miệng Toan Nghê phun ra ngọn lửa, đốt mông gã đạo sĩ. Gã đạo sĩ vội lăn lộn trên đất để dập lửa, đội trưởng nhân cơ hội này quất cho một roi, khiến gã bị điện giật thành than đen.

Diêu Nhiếp từ trên mình Toan Nghê leo xuống: "Đội trưởng, anh có thể mở kết giới được không? Tôi cảm thấy Tiểu Thất ở ngay gần đây, nhưng bọn tôi tìm không thấy anh ấy. Tôi nghi là anh ấy ở trong kết giới."

Đội trưởng quay đầu lại nhìn, đối diện với đôi mắt thật to của chân thân Nhai Xế: "A? Chân thân của Nhai Xế? Lấy ra khi nào vậy? Ta nhớ là ta có thêm mấy tầng phong ấn nữa mà."

Diêu Nhiếp sốt ruột: "Giờ không phải là lúc nói chuyện này, rốt cuộc là anh có mở kết giới ra được không?"

Đội trưởng lắc lắc cái roi lóe tia điện trên tay mình rồi nói: "Đương nhiên, Hỗn Nguyên Tiên của ta có thể rạch mở hết thảy không gian. Ngươi nói đi, đại khái là hắn ở chỗ nào?"

"Ở chỗ này." Toan Nghê cõng Diêu Nhiếp bay lên lưng chừng trời, đội trưởng cưỡi đĩa bay của hắn theo sát phía sau.

"Ầm ầm ầm" tiếng sấm vang lên, không trung lại xuất hiện thêm một khe nứt nữa. Toan Nghê ngay lập tức cõng Diêu Nhiếp nhảy vào. Đội trưởng liếc mắt nhìn vào bên trong, rồi dặn dò nhóm cảnh viên ở trên mặt đất: "Các ngươi giải quyết xong cái đám trên mặt đất kia đi rồi vào đây trợ giúp." Nói xong, hắn cũng nhảy vào trong không gian.

……

So với Luyện ngục nhân gian ngoài kia, thì nơi này có thể gọi là tiên cảnh.

Ngay lúc bọn họ nhảy vào, Li Vẫn cũng đã cảm nhận được có kẻ xâm nhập. Hắn đứng trên vách núi, chờ đối phương tìm tới cửa.

"Hoanh nghênh quang lâm (2), đệ muội (em dâu). Còn có… Lão Bát đúng không?" Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Li Vẫn khẽ nở nụ cười.

Tuy rằng nụ cười kia đẹp đến kinh người, nhưng Diêu Nhiếp chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh: "Em dâu cái đầu mi! Ông đây là đàn ông nhé, mi không nhìn thấy à?!"

Toan Nghê nhịn không được trách cứ: "Lão Nhị, là ngươi thật sao?! Sao ngươi lại hồ đồ như vậy?! Làm thế này Thiên đình sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!"

Li Vẫn cười lạnh: "Ha ha ha, không bỏ qua cho ta? Ta làm thế này là có tên Ngọc Đế kia ngầm đồng ý đấy! Hắn ban cho ta thần lực, chỉ để tiêu diệt nhân gian. Ta đương nhiên sẽ không dám làm trái ý của hắn đúng không? Chuyện này vừa hay lại hợp ý ta. Đại ca sẽ sống lại, ngươi không muốn gặp lại hắn sao?"

Toan Nghê thở gấp: "Ngươi như vậy, cho dù đại ca sống lại hắn cũng chẳng thể nào vui sướng được!"

Diêu Nhiếp ngắt lời hắn: "Dong dài với hắn nhiều thế để làm gì? Này! Họ "Si (3)" kia, mi giấu Tiểu Thất ở đâu rồi?!"

Li Vẫn lại mỉm cười: "Chẳng phải ngươi có thể cảm giác được hắn ở đâu sao? Sao lại còn hỏi ta?"

Diêu Nhiếp quay đầu lại nói với đội trưởng: "Quất về phía hắn đi! Tôi cảm thấy Tiểu Thất ở ngay phía sau hắn!"

Hỗn Nguyên Tiên mang theo sấm chớp xẹt qua, Li Vẫn nhanh nhẹn né sang bên cạnh, tránh được một roi. Nhưng kết giới phía sau hắn cũng đã bị rạch ra một vết nứt. Nhai Xế ngay lập tức từ bên trong nhảy ra.

Diêu Nhiếp vội vàng trèo xuống khỏi mình Toan Nghê, chạy lên xem xét Nhai Xế một lượt từ trên xuống dưới, rồi mới nói: "Anh không sao chứ?" Nói xong, Diêu Nhiếp định cho hắn một cái ôm, không ngờ lại ôm phải khoảng không. Anh quên mất Nhai Xế hiện giờ chỉ có nguyên thần mà thôi.

Nhai Xế cũng cẩn thận quan sát Diêu Nhiếp: "Ta không sao, em không sao chứ?"

Diêu Nhiếp đắc ý: "Em thì có chuyện gì nào? Em đây dũng cảm phi thường nha! Cuối cùng cũng đến lượt anh làm Athena, em làm Ngũ Tiểu Cường (4) rồi đúng không?" Diêu Nhiếp vẫn còn ôm hận mỗi lần được Nhai Xế "anh hùng cứu mỹ nhân" khiến anh bị mất hết cả lòng tự tôn đàn ông.

Nhai Xế yêu chết cái giọng điệu này của Diêu Nhiếp, tuy không thể chạm vào người anh, nhưng vẫn dùng cái đầu xù lông cọ cọ vào mặt anh. Mắt thấy hai người sắp sửa diễn phim tình yêu lãng mạn. Toan Nghê không thể không chen vào: "Lão Thất, ta là lão Bát, ta đưa chân thân của ngươi đến đây. Mau mặc vào đi." Nói xong, nguyên thần của Toan Nghê liền thoát ra ngoài.

Nhai Xế vào lại chân thân của mình, chân thân đã hơn một năm không dùng, có chút không quen. May mắn hắn cũng không mắc bệnh sạch sẽ, chứ không chân thân đã bị người khác dùng qua, cũng giống như quần áo đã bị người khác mặc qua, luôn thấy không được tự nhiên.

Nhai Xế hóa thành hình người, Diêu Nhiếp sửng sốt. Hình dạng con người của Nhai Xế không khác X là mấy, cho dù là vóc dáng hay vẻ ngoài đều vô cùng tương tự, chỉ có khác là hai đồng tử của Nhai Xế là màu vàng, hơn nữa ngũ quan của hắn càng thêm sắc nét và hoang dã hơn. Khó trách hắn lại xem trọng cơ thể của X như vậy, thì ra là do không khác biệt lắm với dáng dấp của hắn.

Đội trưởng và Li Vẫn đã sớm lao vào đánh nhau, đội trưởng tranh thủ thời gian quay đầu lại nói: "Đừng mê mẩn ra đó nữa, trước hết phải giải quyết Li Vẫn đã, nếu không chờ đến khi Bị Hí hoàn toàn sống lại, thế giới này sẽ diệt vong đấy!"

Mặc kệ đội trưởng có tấn công thế nào, Li Vẫn vẫn không hề sợ hãi, quả thật giống như mèo vờn chuột, cười cợt chơi đùa cùng hắn: "Đừng uổng phí công phu làm gì. Thần lực của ta là do bề trên ban cho, các ngươi không giết được ta đâu."

Quả đúng như lời hắn nói, cho dù Nhai Xế, Diêu Nhiếp và đội trưởng hợp sức lại, cũng không thể mảy may làm hắn bị thương. Đến khi Li Vẫn đùa chán rồi, mới há miệng phun ra sóng lớn lật trời, đánh mọi người ngã lăn ra đất.

Đúng vào thời khắc quan trọng, Thiên Cơ từ trên trời giáng xuống: "Đội trưởng, tôi mang Ngọc Đế đến đây!"

Trên bầu trời xuất hiện một vầng hào quang to lớn chói lọi, Diêu Nhiếp vội đưa tay che mắt lại. Chỉ nghe thấy một giọng nói vừa trang nghiêm lại vừa mơ hồ từ không trung bay tới: "Li Vẫn, mặc dù chúng ta cho phép ngươi sáng tạo ra tân thế giới, nhưng ngươi đã đi quá xa rồi, tại sao ngươi lại giết hại chúng sinh? Thần lực ta ban cho ngươi, giờ đây thu hồi. Ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Nói xong, Ngọc Đế phất tay áo rời đi.

Đội trưởng nện một đấm lên ngực Thiên Cơ: "Tại sao lâu như thế mới đến?"

Thiên Cơ bị đau, xoa xoa ngực, vẻ mặt vô tội: "Không có cách nào, cái lão kia dầu muối không ăn (cứng đầu), nếu không phải anh nói cho tôi biết dùng chuyện năm đó hắn viết thư tình cho anh để uy hiếp, phỏng chừng hắn vẫn không chịu đi vào khuôn khổ đâu."

Tuy Li Vẫn đã không còn thần lực mà Ngọc Đế ban cho, nhưng dù sao hắn cũng là Long tử, huống chi mấy trăm năm qua hắn vì muốn Bị Hí sống lại, đã sớm rơi vào ma đạo, thu lấy không biết bao nhiêu là sinh hồn (hồn sống) để tu luyện, uy lực so với các Long tử bình thường mạnh hơn nhiều. Bọn họ vẫn như cũ khó mà làm hắn bị thương được.

Đội trưởng đột nhiên nhớ tới: "Nhai Xế, dùng Trảm Tiên kiếm!"

Nhai Xế nghe thế liền phun Trảm Tiên kiếm ra khỏi miệng. Nhưng thanh kiếm này từ lâu đã mất đi kiếm hồn, giờ đây chỉ còn là một thanh kiếm bình thường, căn bản vẫn không thể làm Li Vẫn bị thương chút nào.

Li Vẫn cười nhạo: "Chỉ bằng cái thanh kiếm nát này mà cũng đòi giết ta à? Đúng là không biết tự lượng sức!" Nói xong, tay hắn vung lên, hất văng Trảm Tiên Kiếm xuống đất. Móng vuốt màu xanh lam phủ trên đỉnh đầu Nhai Xế.

Đội trưởng hoảng sợ biến sắc: "Không ổn! Hắn muốn nhiếp hồn!"

Diêu Nhiếp mắt thấy sinh hồn của người yêu sắp bị lấy đi mất, không biết lấy dũng khí từ đâu, anh nhặt Trảm Tiên kiếm trên mặt đất lên xông thẳng đến chỗ Li Vẫn. Li Vẫn hoàn toàn không coi anh ra gì, cũng không thèm né tránh.

Trong nháy mắt khi Trảm Tiên Kiếm tiếp xúc với Li Vẫn, một vầng sáng màu vàng bỗng bao lấy Diêu Nhiếp và thanh kiếm.

"A!!" Một tiếng thét thê lương vang lên, Trảm Tiên kiếm đã đâm vào thân thể Li Vẫn.

Tay Diêu Nhiếp càng thêm ra sức, đâm Trảm Tiên kiếm vào thật sâu: "Xuống địa ngục đi!"

Li Vẫn đã không còn Ngọc Đế che chở, nếu chết đi chắc chắn sẽ rơi vào địa ngục Vô Gián (5).

"Thỉnh thủ hạ lưu tình (6)!" Đúng lúc này, không trung bỗng vang lên một giọng nam trầm thấp mạnh mẽ, ánh sáng bốn phía đột nhiên tối đi.

"Lão Đại?!"

"Đại ca?!"

Chỉ thấy trong bóng tối, xuất hiện một bóng người. Diêu Nhiếp không nhìn rõ bộ dáng của hắn, nhưng lại bị oán tà khí mãnh liệt trên người hắn trấn áp đến mức không thể động đậy.

Bị Hí ôm lấy Li Vẫn đang hấp hối nói với Thiên Cơ: "Ta nguyện cùng Li Vẫn vĩnh viễn trấn tại Tu La Tràng, suốt đời suốt kiếp sẽ không hiện thế (7). Xin hãy tha cho hắn một mạng."

Nói xong, cũng không quan tâm bọn họ có đồng ý hay không, liền ôm lấy Li Vẫn biến mất.

Cho đến thật lâu sau, Diêu Nhiếp vẫn còn nhớ như in cảnh tượng cuối cùng kia. Li Vẫn tuy đang hấp hối, nhưng vẻ mặt si mê nhìn Bị Hí lại vô cùng mãn nguyện. Anh nghĩ, Li Vẫn là cam tâm tình nguyện vĩnh viễn ở bên cạnh Bị Hí tại Tu La Tràng. Chỉ cần có tình yêu, cho dù là Luyện ngục cũng tốt hơn thiên đường…

……

“Hả? Cái gì?! Đã xong hết rồi sao?! Không cho bọn tôi cơ hội lên sân khấu luôn hả?” Lúc đám Tam Vô xông vào, hết thảy đã trần ai lạc định (8). Loài người đã thoát khỏi thảm họa tận thế.

Đáng tiếc ngoài Trung Quốc và một số khu vực ở châu Phi ra, hầu như đã không còn ai sống sót.

Đội trưởng nói: “Đi thôi, còn rất nhiều chuyện phải giải quyết đấy.” Công tác xây dựng lại sẽ rất nặng nề đây.

Diêu Nhiếp ôm lấy thắt lưng Nhai Xế: “Đi, chúng ta về nhà thôi!”

Nhai Xế nhìn Diêu Nhiếp thật sâu, nhà ư? Hắn thích từ này.

“Ừ, về nhà!”

……

Đại hồng thủy đã rút đi, động đất cũng đã ngừng. Mây đen đã tan đi, mọi người ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời.

“A? Đó là?”

“UFO?!”

“Siêu nhân?!”

“Người ngoài hành tinh cứu Trái Đất?!”

Nhai Xế cõng Diêu Nhiếp bay lượn trên không trung. Diêu Nhiếp nói: “Em cuối cùng cũng nhận ra là quên cái gì rồi…”

Đội trưởng và Thiên Cơ cưỡi trên đĩa bay đuổi theo: “Khốn khiếp! Các người đem cơ thể của X đi đâu thế hả?!”

Hoàn

Suy nghĩ của tác giả:

Bùng nổ số lượng từ, bởi vì tôi rất cố chấp với chương truyện, tuy một chương này có thể chia làm hai chương, nhưng mà tôi thích con số 120 tròn trĩnh này.

Diêu Nhiếp: Thế này là kết thúc rồi đó hả? Phim cũng được ấn định luôn rồi à?! Hại não quá đi?!

Nhai Xế: Tại sao khí thế của ta hôm nay lại yếu như vậy?!

Tác giả: … Bởi vì diễn viên chính hôm nay là bé gái nhà cậu đấy thôi. Muốn cho cậu ta thể hiện bản lĩnh đấy mà!

Tiểu hồ ly: Sao ta lại không được lên sân khấu?

Tác giả: Mi ở nhà trông trẻ rồi còn gì… Đừng giận mà, bộ sau sẽ tìm mi làm diễn viên chính.

Tiểu hồ ly: Thật không?!

Tác giả ngoái mũi: …. Bộ tiếp theo sẽ nói sau

Từ đầu năm đã bắt đầu phát hành theo kỳ, cũng gần năm tháng rồi. Rốt cục cũng đã hoàn thành bộ truyện dài nhất của tôi rồi.

Vốn tôi định viết đủ năm trăm nghìn chữ, nhưng JJ cũng không chịu thua kém, cứ đơ mãi, đơ đến mức tôi chả muốn làm nữa, rất là đả kích lòng nhiệt huyết nha. Nếu không nhờ có các đồng chí luôn ủng hộ, thì chắc là lúc viết được một nửa đã bỏ quên luôn rồi.

Nhân đây cảm ơn các đồng chí đã để lại phản hồi cho tôi, mua V, bỏ phiếu (đánh giá) và đọc các bài viết của tôi. Đặc biệt là các đồng chí đã tìm ra lỗi và góp ý cho tôi, đặc đặc biệt cảm ơn Lão Hương Cô, luôn tìm lỗi sai giúp tôi, vất vả cho cô rồi. Hôm nay lại tìm lỗi sai lần cuối cho tôi nhé?

Bao gồm cả ngoại truyện, câu chuyện này coi như đã kết thúc thật rồi. Tùy chỉnh in ấn sẽ được mở vào thứ 6. Mời các đồng chí muốn in ấn, tối thứ sáu hãy quay lại đọc một chương nữa đi.

Có lẽ các đồng chí cảm thấy kết thúc quá vội vàng, nhưng mà kết thúc này tôi đã ấp ủ lâu rồi. Có lẽ sẽ có thêm một chương bổ sung… Nhưng mà tất cả chỉ là kế hoạch mà thôi.

Rốt cục cũng được thở phào một hơi, liên tiếp mấy ngày trong năm tháng, áp lực còn lớn hơn núi nha, có hay không?!

Về phần cái hố tiếp theo ở chỗ nào… Chờ đến lúc JJ không đơ nữa sẽ làm tiếp… Hy vọng sẽ không đợi đến tận thế.

……

(1) Đạt Lai Lạt Ma: Trong truyện tác giả dùng từ phật sống, "Đạt-lại" có gốc từ tiếng Mông Cổ nghĩa là "biển cả" còn "Lạt-ma" là từ tiếng Tây Tạng được dịch từ tiếng Phạn guru là từ xưng hô dành cho các vị Đạo sư. "Đạt-lại Lạt-ma" có nghĩa là "Đạo sư với trí huệ như biển cả". Trong lối dùng hàng ngày nhiều người còn dùng Phật sống để chỉ Đạt-lại Lạt-ma. mọi người vào đây tìm hiểu thêm nhé.

(2) Hoan nghênh quang lâm: Rất hân hạnh được tiếp đón.

(3) si /chī/: (Tính) Ngu đần, ngớ ngẩn, (Tính) Mê mẩn, say đắm.

li /chī/ (Danh) Con li. § Theo truyền thuyết, giống như rồng, sắc vàng, không có sừng…. Hai từ này phát âm giống nhau nên bạn Diêu nghe nhầm.

(4) Athena và Ngũ tiểu cường: nhân vật trong game

vang7

(5) Địa ngục Vô Gián: dành cho 5 đại trọng tội: giết cha mẹ, phỉ báng và phản lại Đạo Trời, chia rẽ chúng tăng, giết A-la-hán, làm Phật chảy máu. Nơi đó chúng sinh bị hành hình liên tục đời đời, không gián đoạn, tội nhân không thể chết, phải bỏ thân nầy thụ thân khác trả quả báo, mãi mãi không được siêu sinh đầu thai. (theo wiki)

Còn gọi là ngục A-TỲ hoặc Vô-Tránh… Tội-nhơn nơi ngục nầy bị hình-phạt bằng nhiều cách thống-khổ khác nhau. Chẳng hạn như bị: Lột da vấn thân…; Để trên xe lửa (hỏa xa); Nghiền nát thân-thể; Bỏ vào trong thành bằng sắt, ngoài và trong thành ấy lửa cháy khắp nơi, không có chỗ hở… Các sự thống-khổ nơi đây không sao kể-xiết, tội-nhơn cứ mãi bị hình-phạt tiếp-nối nhau hoài, không có được nhứt một sát-na nào ngừng-nghỉ cả. Vì thế cho nên ngục nầy còn có thêm tên khác nữa là "NGŨ VÔ GIÁN" (tức là có 5 sự trừng-phạt thống-khổ không (bao giờ) gián-đoạn). Mọi người vào đây tìm hiểu thêm nhé.

(6) Thủ hạ lưu tình: Vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc hành quyết (theo nhà Tử Vi Các). Câu đấy có thể hiểu đơn giản là Xin hãy nể tình mà nương tay.

(7) hiện thế: xuất hiện trên trần thế

(8) Trần ai lạc định: Bụi trần lắng đọng, có nghĩa là mọi việc đã đâu vào đấy hết rồi.

110. Chương 20-1

Theo như lời tiên đoán của người Maya, năm 2012 sẽ là tận thế, loài người sẽ phải đối mặt với thảm họa lớn nhất từ trước đến nay. Chỉ có miền Tây Trung Quốc và một số khu vực ở châu Phi mới có thể may mắn sống sót…

……

"Gọi đội trưởng! Gọi đội trưởng! Phân đội I đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chúng ta sắp ngăn không được nữa rồi! Có một gã đạo sĩ Mao Sơn đã phá mở kết giới ở hậu hoa viên, hàng ngàn hàng vạn xác ướp và xác sống đã xông vào!" Z một bên chống cự một bên liên lạc với đội trưởng qua bộ đàm.

"Ngươi rút lui về hậu hoa viên đi, cùng phân đội II ngăn cản thêm một đợt nữa, ngàn vạn lần đừng để cho bọn chúng tìm được kết giới mà Lạc Đan Thanh dựng lên!" Đội trưởng đã mất đi vẻ thản nhiên bình tĩnh lúc trước, hắn nghiến răng, không ngờ bọn người kia lại lợi hại như thế, phân đội I đều là cao thủ trong giới Huyền học, là tinh anh trong Hình trinh U đội, vậy mà ngay cả bọn họ cũng không ngăn được, còn để cho toàn quân bị diệt….

"Báo cáo đội trưởng! Gã đạo sĩ đã bắt mất một tế phẩm rồi! Tình hình rất nguy cấp, phân đội II cần tiếp viện!" Tình hình của phân đội II cũng không chút lạc quan, để cho bọn chúng bắt mất một tế phẩm trong đó.

Đội trưởng thúc giục Lạc Đan Thanh đưa Trầm Kinh Phàm và Nghiêm Sơn vào trong kết giới, còn hắn thì ở bên ngoài thiết lập thêm một tầng kết giới thứ hai để che giấu, xong rồi mới hơi yên tâm xoay người rời đi. Hắn vung tay lên, một tia chớp bạc rạch ngang qua bầu trời, cùng với tiếng sấm "Ầm ầm", một chiếc roi dài được bao phủ bởi dòng điện màu lam rực sáng ngay lập tức hiện ra trong tay hắn.

"Thiên Cơ, trước khi ta chống đỡ không nổi nữa, ngươi nhất định phải mang tin tốt trở về!" Hắn truyền âm ngàn dặm, chuyển những lời này đến cho Thiên Cơ.

Đội trưởng vung roi thần, một tia sét rạch nát không gian, tạo thành một khe nứt, hắn dụ gã đạo sĩ chỉ huy đàn xác sống xác ướp đi theo hắn vào không gian mới được rạch ra kia.

……….

"Chúa yêu thương thế gian! Thế kỉ mới của loài người sắp bắt đầu rồi! Thần Quang Minh đã tạo ra trật tự mới cho chúng ta! Loài người ngu muội vô tri sẽ hoàn toàn bị diệt vong, chỉ có nhân tài nhận được sự che chở của Thần Quang Minh mới có thể có được sự sống vĩnh hằng!"

Một nhóm tín đồ đang quỳ lạy bên ngoài hang động ở thôn Giáng Thần, dâng lên tế phẩm thứ tám.

Âm khí trong hang động càng ngày càng nặng nề, cả ngọn núi đều rung chuyển dữ dội. Cùng với sự sống lại của vị Tà Thần này, là càng ngày càng nhiều đám xác khô đã chết từ lâu chỉ còn lại thân xác từ dưới lòng đất chui lên; đồng thời cũng có ngày càng nhiều người chết đi…

"Thần Quang Minh sẽ sống lại!"

"Chúa yêu thương thế gian!"

Trong mắt tín đồ đều chứa đầy điên cuồng và hưng phấn.

Đáng tiếc bọn họ cũng không vui sướng được lâu, cả ngọn núi cuối cùng cũng sụp đổ, chôn vùi tất cả những tín đồ sùng đạo này dưới lớp đất đá, chân chân chính chính mà đi theo "Chúa" của bọn họ.

Ánh mặt trời bị mây đen che khuất, có thứ gì đó nhẹ nhàng thoát ra từ trong ngọn núi đổ nát, nhất thời ma quái bủa vây…

……

"Đây là kênh truyền hình CCAV, cả thế giới đang bước vào thời kỳ khủng hoảng nghiêm trọng, mực nước không ngừng dâng cao trong vòng 24 giờ, nam bán cầu đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong nước; cũng trong lúc đó, ở khu vực Đông Nam Á đã xảy ra trận động đất cấp 9, kéo theo đó là sóng thần ở vùng duyên hải… Theo như tin nóng mới nhất, rất nhiều núi lửa đang hoạt động ở các nước Y, Hoa Kỳ và các nước châu Mỹ-Latinh đã phun trào vào hơn nửa giờ trước, loài người đang phải đối mặt với thảm họa lớn nhất từ trước đến nay…" Vẻ mặt của nữ MC rõ ràng là rầu rĩ nặng nề, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: "Nhưng người dân nước ta có thể yên tâm, xã hội Trung Quốc vẫn rất hài hòa và ổn định, quan trọng hơn cả là chúng ta phải đoàn kết chặt chẽ…"

Cô ta còn chưa nói hết câu, ống kính đã rung lắc dữ dội, chỉ nghe thấy tiếng la hét kinh hoàng của mọi người, hình ảnh cũng bị gián đoạn.

"Ôi, đây là tận thế!"

"Loài người sắp diệt vong rồi!"

"Tôi không muốn chết!"

Người đi đường hung hăng la hét, giao thông đã hoàn toàn tê liệt. Thế gian bị tà niệm thống trị, lợi dụng lúc xã hội đang hỗn loạn, có người xông vào cửa hàng cướp bóc, có người đột nhập vào nhà người khác cướp đoạt tài sản, có kẻ lại chém bừa người trên đường... Đây quả thực chính là Luyện ngục trần gian.

Châu Phi, thầy cúng thổ dân nhảy điệu múa hiến tế, người dân nơi đây tin vào Thần của bọn họ, có lẽ mảnh đất châu Phi này sẽ may mắn sống sót...

Cao nguyên Tây Tạng, có một nhóm các Đạt Lai Lạt Ma đang niệm kinh, trong đó có hai anh em Đạt Lai Lạt Ma thoạt nhìn còn chưa đầy một tuổi, vẫn còn là đứa bé con. Nhưng trong đôi mắt của bọn họ lại tràn ngập trí tuệ, toàn thân được vầng sáng màu vàng bao phủ. Tại cõi thần thánh, hết thảy coi như bình yên.

Trong khu tị nạn, người già, phụ nữ và trẻ em tụ lại một chỗ ôm lấy nhau: "Cầu Chúa, xin Người hãy che chở cho chúng con!"

"Chúa" đã nhắm mắt lại, cũng bịt kín tai của mình. Mọi người làm sao biết được, tất cả mọi chuyện xảy ra lúc này đều nằm trong kế hoạch của "Chúa" của bọn họ?

Thiên đình đang tổ chức hội nghị cấp cao giữa các vị Thần phương Đông và phương Tây. Phe các vị thần tiên gần gũi với con người đang cật lực khuyên bảo các nhà lãnh đạo tối cao hãy cứu rỗi loài người.

"Xin các vị hãy nhìn thật kỹ nhân gian lúc này đi, các người nhẫn tâm để con dân của mình bị diệt vong như vậy sao?" Thiên Cơ nói đến mức miệng khô lưỡi khô.

Ngọc Đế và Thượng Đế vẫn mắt điếc tai ngơ, tựa như ý đã quyết, thái độ vô cùng kiên định: "Trái tim con người bây giờ tràn ngập tà niệm, chúng đã không còn là con dân của ta nữa. Chỉ có thực hiện thanh tẩy nhân gian, đó mới là chân chính cứu rỗi loài người!"

Thiên Cơ nhìn mấy lão cứng đầu cứng cổ này, rốt cuộc đành phải đưa ra tuyệt chiêu cuối cùng, đây là đội trưởng dặn dò, không đến mức bất đắc dĩ hắn cũng không muốn dùng chiêu này đâu. Hắn biến ra một tờ gì đó len lén đưa cho Ngọc Đế xem, rồi ghé vào tai Ngọc Đế nói nhỏ: "Nếu không muốn tôi nói chuyện này ra ngoài, thì người biết phải làm thế nào rồi đấy?"

Ngọc Đế: "..."

.....

Trong mắt Li Vẫn ánh lên sự hưng phấn và điên cuồng: "Đại ca sẽ tỉnh, hai hồn sáu vía của hắn đã sống lại, chỉ còn có hai tế phẩm cuối cùng, ba hồn bảy vía của hắn sẽ được gộp lại hoàn chỉnh!"

Lúc trước bởi vì Bị Hí không muốn bị oán tà khí trong Tu La Tràng khống chế, nên mới tự hủy hồn phách của chính mình. Nếu muốn hắn sống lại, nhất định phải nghịch thiên tái tạo lại ba hồn bảy vía của hắn. Thế nên Li Vẫn mới phải chọn một con đường gian nan như vậy, qua hơn sáu trăm năm, cuối cùng thành công đã đến tận chân mày rồi, hắn sao có thể không hưng phấn?

Nhai Xế mất đi cơ thể, năng lực của nguyên thần giảm sút nghiêm trọng, bị Li Vẫn nhốt trong một cái kết giới trong suốt. Trong đấy còn nhốt cả lão Cửu — Tiêu Đồ. Nhưng Tiêu Đồ đã lấy ba phần hồn, một phần hóa thành cái bóng đi thăm con trai bị đội trưởng bắt được; một phần khác đã bay đi tìm những Long tử còn lại đang lang bạt tứ phương để cầu cứu. Cho nên Tiêu Đồ ở lại nơi này chỉ còn lại duy nhất một hồn, cả con rồng đều chìm vào hôn mê.

Nhai Xế lạnh lùng nhìn dáng vẻ sung sướng đến phát điên của Li Vẫn: "Các ngươi làm như vậy, là đi ngược với ý trời, giết hại chúng sinh. Ngươi cho là lão Đại sống lại sẽ có cuộc sống tốt đẹp sao? Thiên đình nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho các ngươi."

Li Vẫn cười xùy một tiếng: "Ta âm thầm tổ chức Hội Quang Minh đã gần năm trăm năm rồi, phân hội cũng trải rộng khắp toàn cầu, tín đồ cũng đã đạt vài chục triệu người, ngươi cho là bề trên không hề phát hiện ra sao?"

Nhai Xế nghe thế thì nhíu mày, chẳng lẽ Thiên đình cũng biết sao?!

Li Vẫn hừ lạnh một tiếng: "Nói thật cho ngươi biết, là bọn họ ngầm đồng ý cho ta làm như vậy đấy. Cho dù là Thần tiên phương Đông hay phương Tây thì cũng đều đã đạt được sự đồng thuận, bọn họ muốn hủy diệt nhân gian thiếu hụt tín ngưỡng này, một lần nữa sáng tạo ra thời đại Thần linh thống trị thế gian! Bọn họ vừa hay có thể nhân lúc Tu La Tràng mở ra lần này, để cho đại ca sống lại, tiến hành một cuộc đại thanh tẩy!"

……

Diêu Nhiếp nói: "Tôi cảm thấy anh ấy đang ở gần đây."

"Có lẽ là có kết giới." Toan Nghê cõng Diêu Nhiếp lượn một vòng trên không trung, không thấy ở đây có bất cứ sinh vật nào.

"Thế thì phải làm sao bây giờ? Mi có thể mở kết giới ra được không?" Diêu Nhiếp hỏi.

Toan Nghê quay đầu lại nhìn Diêu Nhiếp chằm chằm: "… Không."

Diêu Nhiếp lại nhìn thoáng qua con chim mập trên đỉnh đầu, đối phương rất tự giác nhìn lên trời… Không cần hỏi cũng biết, người này chắc chắn là không rồi. Nếu có, thì với cái tính của hắn chắc chắn đã sớm vênh mặt lên lớn giọng tuyên bố mình đây không ai địch nổi rồi.

Ngay khi tưởng đã hết đường xoay xở, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một khe nứt. Có người hét to một tiếng: "Tránh ra!"

Toan Nghê nhanh nhẹn nhảy ra chỗ khác. Chỉ thấy có một người từ trên trời giáng xuống, chiếc roi dài trong tay của hắn được dòng điện màu lam sáng chói bao phủ.

Toan Nghê âm thầm cảm thấy may mắn, may mà mình lẩn nhanh, không thì chẳng phải đã bị điện giật chết queo rồi sao? Đáng tiếc hắn yên tâm quá sớm, nối đuôi theo người nọ giáng xuống từ trên trời, còn có một đám vật thể không xác định nhảy xuống nữa.

"Mk! Trời đổ mưa xác ướp à?!" Diêu Nhiếp điếng người, anh lúc đầu cũng không thấy rõ kẻ vừa mới nhảy xuống là ai, đến khi người nọ đáp xuống đất rồi, anh mới nhận ra là đội trưởng Trung đoàn. Mà theo sát phía sau hắn là một gã đạo sĩ, còn có một đám xác ướp và xác sống.

Ra sau nữa chính là đám cảnh viên ăn mặc như trong "Ma trận" của Hình trinh U đội, Cao Đại Toàn, Thao Thiết, Tam Vô và Daniel cũng thuộc Hình trinh U đội, bọn họ cũng đứng trong đội ngũ cảnh viên. Đây là lần đầu tiên Diêu Nhiếp thấy Tam Vô không mặc cái áo choàng rách của cậu ta, mà thay bằng một cái áo da màu đen, nhưng mà cũng giống nhau cả thôi.

Ly kỳ nhất chính là, ngay khi cái khe nứt kia sắp khép lại, lại có mấy người nữa nhảy ra ngoài. Diêu Nhiếp nhìn thật kỹ, không ngờ lại là Hùng Tráng, Bồ Lao và lão Tứ.

"Hùng Hùng ~~" Hoa Trĩ vừa nhìn thấy Hùng Tráng, liền buông tha cho cái đầu "tổ chim" của Diêu Nhiếp, bay vào lòng Hùng Tráng mà khóc lóc kể lể.

"Ô ô ~~ sao giờ ngươi mới đến hả, ta lớn lên quá đẹp, bọn chúng ao ước vẻ đẹp của ta, ham muốn người ta ~~ nhưng mà ngươi yên tâm, người ta vì ngươi mà liều chết không theo ~" vốn tưởng lúc này Hùng Tráng cũng sẽ như mọi khi mà gỡ hắn ra, không ngờ lần này, Hùng Tráng lại ôm hắn thật chặt vào lòng, trong giọng nói còn mang theo chút run rẩy: "May mắn… Ngươi không sao."

Toan Nghê đáp xuống đất, rồi hỏi: "Lão Tam, lão Tứ, sao các ngươi cũng tới đây thế này? Lão Cửu cũng tìm đến các ngươi à?"

Bồ Lao nghi ngờ nhìn Toan Nghê: "Lão Thất? Ngươi tìm lại được chân thân rồi à? Ta đã nói là loài rồng chúng ta không thể thiếu chân thân rồi mà, không có chân thân thì rất bất tiện, hơn nữa loại hành vi tùy tiện vứt bừa cơ thể này cũng không tốt…"

Bệ Ngạn chịu không nổi hắn lải nhải, ngắt lời trước tiên: "Hắn không phải là Lão Thất đâu, có mùi thơm (1). Trên người cũng không có sát khí." Nói xong liều quay sang hỏi Toan Nghê: "Ngươi là ai?"

Toan Nghê cười "ha ha": "Vẫn là lão Tứ lợi hại, ta là lão Bát Toan Nghê đây. Lão Cửu tìm ta, bảo ta đưa chân thân của Lão Thất đến đây."

Hôm nay Thao Thiết đại khai "cật giới", cho dù là xác sống hay là xác ướp, đứa nào xông đến hắn cũng không từ chối, ngàn năm khó gặp mà ăn đến no căng, hắn ợ một cái: "Các ngươi đừng ồn chuyện lúc này, trước mắt xử lí đám kia quan trọng hơn nhiều!"

Diêu Nhiếp thấy đội trưởng có thể rạch nát không gian, liền đoán hắn nhất định có thể tạo ra không gian kết giới, nói không chừng hắn cũng có cách phá mở kết giới luôn. Anh bảo Toan Nghê bay lên đưa anh đến bên cạnh đội trưởng đang đánh nhau với gã đạo sĩ kia.

Trong miệng Toan Nghê phun ra ngọn lửa, gã đạo sĩ đang đánh nhau bất phân thắng bại với đội trưởng, nhất thời không kịp đề phòng bị lửa đốt vào mông. Gã đạo sĩ vội lăn lộn trên đất để dập lửa, đội trưởng nhân cơ hội này quất cho một roi, khiến gã bị điện giật thành than đen.

Diêu Nhiếp từ trên mình Toan Nghê leo xuống: "Đội trưởng, anh có thể mở kết giới được không? Tôi cảm thấy Tiểu Thất ở ngay gần đây, nhưng bọn tôi tìm không thấy anh ấy. Tôi nghi là anh ấy ở trong kết giới."

Đội trưởng quay đầu lại nhìn, đối diện với đôi mắt thật to của chân thân Nhai Xế: "A? Chân thân của Nhai Xế? Lấy ra khi nào vậy? Ta nhớ là ta có thêm mấy tầng phong ấn nữa mà."

Diêu Nhiếp sốt ruột: "Giờ không phải là lúc nói chuyện này, rốt cuộc là anh có mở kết giới ra được không?"

Đội trưởng lắc lắc cái roi lóe tia điện trên tay mình rồi nói: "Đương nhiên, Hỗn Nguyên Tiên của ta có thể rạch mở hết thảy không gian. Ngươi nói đi, đại khái là hắn ở chỗ nào?"

"Ở chỗ này." Toan Nghê cõng Diêu Nhiếp bay lên lưng chừng trời, đội trưởng cưỡi đĩa bay của hắn theo sát phía sau.

"Ầm ầm ầm" tiếng sấm vang lên, không trung lại xuất hiện thêm một khe nứt nữa. Toan Nghê ngay lập tức cõng Diêu Nhiếp nhảy vào. Đội trưởng liếc mắt nhìn vào bên trong, rồi dặn dò nhóm cảnh viên ở trên mặt đất: "Để lại một nửa giải quyết cái đám bên dưới, những người còn lại theo ta đi vào!" Nói xong, hắn cũng nhảy vào trong không gian.

……

Suy nghĩ của tác giả:

Đây là bản kết thúc đã chỉnh sửa, có sửa đổi một số thứ, đặc biệt là ở chương sau. Nhưng nói chung là vẫn hại não giống nhau thôi… Cho nên chuyển tiếp nhanh đi chuyển tiếp nhanh chút đi… Tôi phải trốn đây ~

111. Chương 20-2

So với Luyện ngục trần gian bên ngoài, thì nơi này có thể gọi là tiên cảnh.

Ngay lúc bọn họ nhảy vào, Li Vẫn cũng đã cảm nhận được có kẻ xâm nhập. Hắn đứng trên vách núi, chờ đối phương tìm tới cửa. Phía sau hắn là những tên tay sai áo đen trung thành và tận tâm, cùng với một đám yêu ma quỷ quái bởi vì Bị Hí thức tỉnh mà được thả ra.

"Hoanh nghênh quang lâm, đệ muội. Còn có… Lão Bát đúng không?" Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Li Vẫn khẽ nở nụ cười.

Tuy rằng nụ cười kia đẹp đến kinh người, nhưng Diêu Nhiếp chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh: "Em dâu cái đầu mi! Ông đây là đàn ông nhé, mi không nhìn thấy à?!"

Toan Nghê nhịn không được trách cứ: "Lão Nhị, là ngươi thật sao?! Sao ngươi lại hồ đồ như vậy?! Làm thế này Thiên đình sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!"

Li Vẫn cười lạnh: "Ha ha ha, không bỏ qua cho ta? Ta làm thế này là có tên Ngọc Đế kia ngầm đồng ý đấy! Hắn ban cho ta thần lực, chỉ để tiêu diệt nhân gian. Ta chẳng qua là làm theo ý của bọn hắn mà thôi. Lão Bát, ngươi không quên mối hận và ơn đức của đại ca năm đó chứ? Đại ca sẽ sống lại, ngươi không muốn gặp lại hắn sao?"

Toan Nghê thở gấp: "Với phẩm cách của đại ca, cho dù hắn thật sự sống lại, hắn cũng không thể nào vui sướng nổi! Huống chi, thứ thức tỉnh không phải là đại ca của chúng ta, mà là Địa ngục Tu La!"

Diêu Nhiếp ngắt lời hắn: "Dông dài với hắn nhiều thế để làm gì? Này! Họ "Si" kia, mi giấu Tiểu Thất ở đâu rồi?!"

Li Vẫn lại mỉm cười: "Chẳng phải ngươi có thể cảm giác được hắn ở đâu sao? Sao lại còn hỏi ta?"

Diêu Nhiếp quay đầu lại nói với đội trưởng: "Quất về phía hắn đi! Tôi cảm thấy Tiểu Thất ở ngay phía sau hắn!"

Hỗn Nguyên Tiên mang theo sấm chớp xẹt qua, Li Vẫn nhanh nhẹn né sang bên cạnh, tay hắn nắm thật chặt trên không trung, cảnh cáo: "Đừng manh động! Hắn bị nhốt trong kết giới do ta dựng lên, các ngươi chỉ cần đồng ý với điều kiện của ta, ta sẽ thả hắn ra ngay."

Đội trưởng híp mắt: "Điều kiện của ngươi là gì?!"

Li Vẫn nói: "Giao hai tế phẩm kia ra đây, ta sẽ thả hắn!"

Diêu Nhiếp và đội trưởng liếc mắt nhìn nhau. Anh đương nhiên rất hy vọng có thể cứu được người yêu ra, nhưng anh cũng biết nếu giao hai tế phẩm kia cho Li Vẫn, thì thế giới này sẽ thật sự diệt vong. Bên tình bên lý, bên nào nặng bên nào nhẹ đây? Không để cho Diêu Nhiếp suy nghĩ thêm, đội trưởng đã trả lời: "Được. Bọn họ cũng đang ở trong không gian kết giới do ta dựng lên. Hai chúng ta trao đổi!"

Li Vẫn nhíu mày, dường như hắn không ngờ đội trưởng sẽ thật sự đồng ý. Hắn nhìn đội trưởng chậm rãi đi đến gần mình, không nói một câu. Đến khi hai người chỉ còn cách nhau có hai mét, đội trưởng đột nhiên quất một roi qua. Lần này Li Vãn không hề né tránh, để mặc Hỗn Nguyên Tiên quất ra một khe nứt trên kết giới.

Nhai Xế nhanh trí, ngay lập tức từ bên trong nhảy ra ngoài.

Nhưng nhân lúc đội trưởng thu roi lại, Li Vẫn đã nắm lấy đầu roi kéo đội trưởng qua. Hai người bắt đầu đánh nhau.

Diêu Nhiếp vội vàng trèo xuống khỏi mình Toan Nghê, chạy lên xem xét Nhai Xế một lượt từ trên xuống dưới, rồi mới nói: "Anh không sao chứ?" Nói xong, Diêu Nhiếp định cho hắn một cái ôm, không ngờ lại ôm phải khoảng không. Anh quên mất Nhai Xế hiện giờ chỉ có nguyên thần mà thôi.

Nhai Xế cũng cẩn thận quan sát Diêu Nhiếp: "Ta không sao, em không sao chứ?"

Diêu Nhiếp đắc ý: "Em thì có chuyện gì nào? Em đây dũng cảm phi thường nha! Cuối cùng cũng đến lượt anh làm Athena, em làm Ngũ Tiểu Cường rồi đúng không?" Diêu Nhiếp vẫn còn ôm hận mỗi lần được Nhai Xế "anh hùng cứu mỹ nhân" khiến anh bị mất hết cả lòng tự tôn đàn ông.

Nhai Xế yêu chết cái giọng điệu này của Diêu Nhiếp, tuy không thể chạm vào người anh, nhưng vẫn dùng cái đầu xù lông cọ cọ vào mặt anh. Mắt thấy hai người sắp sửa diễn phim tình yêu lãng mạn. Toan Nghê không thể không chen vào: "Lão Thất, ta là lão Bát, ta đưa chân thân của ngươi đến đây. Mau mặc vào đi." Nói xong, nguyên thần của Toan Nghê liền thoát ra ngoài.

Nhai Xế vào lại chân thân của mình, chân thân đã hơn một năm không dùng, có chút không quen. May mắn hắn cũng không mắc bệnh sạch sẽ, chứ không chân thân đã bị người khác dùng qua, cũng giống như quần áo đã bị người khác mặc qua, luôn thấy không được tự nhiên.

Nhai Xế hóa thành hình người, Diêu Nhiếp sửng sốt. Hình dạng con người của Nhai Xế không khác X là mấy, cho dù là vóc dáng hay vẻ ngoài đều vô cùng tương tự, chỉ có khác là hai đồng tử của Nhai Xế là màu vàng, hơn nữa ngũ quan của hắn càng thêm sắc nét và hoang dã hơn. Khó trách hắn lại xem trọng cơ thể của X như vậy, thì ra là do không khác biệt lắm với dáng dấp của hắn.

Đội trưởng và Li Vãn đã sớm lao vào đánh nhau, đội trưởng tranh thủ thời gian quay đầu lại nói: "Đừng mê mẩn ra đó nữa, trước hết phải giải quyết Li Vãn đã, nếu không chờ đến khi Bị Hí hoàn toàn sống lại, thế giới này sẽ diệt vong đấy!"

Li Vẫn cười đến vô cùng tà ác: "Tiểu mỹ nhân, muốn chạy sao? Ngươi chạy không được đâu?" Mặc kệ đội trưởng có tấn công thế nào, Li Vẫn vẫn không hề sợ hãi, quả thật giống như mèo vờn chuột, cười cợt chơi đùa cùng hắn: "Đừng uổng phí công phu làm gì. Thần lực của ta là do bề trên ban cho, các ngươi không giết được ta đâu."

Quả đúng như lời hắn nói, cho dù Nhai Xế, Diêu Nhiếp và đội trưởng hợp sức lại, cũng không thể mảy may làm hắn bị thương. Những đội viên khác đều bị tay sai của Li Vẫn giữ chân, không giúp được gì. Đến khi Li Vẫn đùa chán rồi, mới há miệng phun ra sóng lớn lật trời, đánh mọi người ngã lăn ra đất.

Hắn biến ra Ngọc Tịnh Bình, hét lên một câu: "Thiếu Điển (2)!"

Đội trưởng vất vả lắm mới ngoi lên từ trong nước, nghe hắn gọi, theo bản năng quay đầu lại. Vừa mới quay đầu, liền bị hút vào trong Ngọc Tịnh Bình.

Li Vẫn ném Ngọc Tịnh Bình qua cho tên áo đen phía sau: "Mau chóng đưa đến thôn Giáng Thần, có Thiếu Điển làm tế phẩm, có thể bỏ hai tế phẩm kia đi được rồi."

Tên áo đen nhận lệnh rời đi.

Đúng lúc này, Thiên Cơ từ trên trời giáng xuống: "Đội trưởng, tôi mang Ngọc Đế đến đây!"

Trên bầu trời xuất hiện một vầng hào quang to lớn chói lọi, Diêu Nhiếp vội đưa tay che mắt lại. Chỉ nghe thấy một giọng nói vừa trang nghiêm lại vừa mơ hồ từ không trung bay tới: "Li Vẫn, mặc dù chúng ta cho phép ngươi sáng tạo ra tân thế giới, nhưng ngươi đã đi quá xa rồi, tại sao ngươi lại giết hại chúng sinh? Thần lực ta ban cho ngươi, giờ đây thu hồi. Ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Nói xong, Ngọc Đế phất tay áo rời đi.

……..

Diêu Nhiếp nện một đấm lên ngực Thiên Cơ: "Tại sao lâu như thế mới đến?"

Thiên Cơ bị đau, xoa xoa ngực, vẻ mặt vô tội: "Không có cách nào, cái lão kia dầu muối không ăn (cứng đầu), nếu không phải đội trưởng nói cho tôi biết dùng chuyện năm đó hắn viết thư tình cho anh ấy để uy hiếp, phỏng chừng hắn vẫn không chịu đi vào khuôn khổ đâu."

Tuy Li Vẫn đã không còn thần lực mà Ngọc Đế ban cho, nhưng dù sao hắn cũng là Long tử, huống chi mấy trăm năm qua hắn vì muốn Bị Hí sống lại, đã sớm rơi vào ma đạo, thu lấy không biết bao nhiêu là sinh hồn (hồn sống) để tu luyện, uy lực so với các Long tử bình thường mạnh hơn nhiều. Bọn họ vẫn như cũ khó mà làm hắn bị thương được. Huống hồ mục đích của hắn đã đạt được, nên cũng chẳng quan tâm đến nữa: "Ha ha, các ngươi đến trễ rồi, có Thiếu Điển làm tế phẩm, đại ca sẽ hoàn toàn sống lại!"

Thiên Cơ giờ mới phát hiện đội trưởng không thấy đâu, hắn lo lắng hỏi Diêu Nhiếp: "Đội trưởng đâu rồi?!"

Diêu Nhiếp nói: "Bị Li Vẫn bắt mất rồi!"

Thiên Cơ nghe xong liền sợ hãi biến sắc: "Không xong! Đội trưởng chính là Thiếu Điển, một mình anh ấy có thể thay cho mười tế phẩm đấy!" Thiếu Điển là tổ tiên chung của Hoàng Đế (3) và Viêm Đế (4), là cội nguồn của dân tộc Hoa Hạ (5) nổi tiếng. Vừa là người, vừa là Thần.

Đang nói, đất trời bỗng nhiên đổi sắc, ánh nắng bị mây đen che khuất, bóng tối bao trùm đất trời.

Mọi người chìm trong hoảng loạn: "Thôi xong rồi! Bị Hí đã thức tỉnh, Địa ngục Tu La đã hiện thế!"

Cùng với sự chìm xuống của mảng lục địa cuối cùng, tuyên bố loài người đã bị diệt vong, tận thế đã đến…

……..

"Ha ha ha!" Li Vẫn cười đến điên dại, mong ước ấp ủ mấy trăm năm qua rốt cuộc cũng đã đạt được, người kia đã trở về bên cạnh mình!

Những đội viên còn sống sót của Hình trinh U đội quỳ trên mặt đất, đau đớn tột cùng. Cho dù bọn họ còn sống, cũng chẳng còn nơi nào cho bọn họ dừng chân, huống chi người thân bạn bè của họ đều đã ra đi mãi mãi…

Diêu Nhiếp nghĩ đến bố mẹ mình, vùi đầu vào lòng Nhai Xế khóc không thành tiếng.

Chỉ có Thiên Cơ là xem như bình tĩnh, hắn cắn răng nói với Diêu Nhiếp: "Chuyện đã đến nước này, cho dù là nghịch thiên cũng phải thử xem sao! Cứu rỗi thế giới này, loài người và đội trưởng, liền nhờ cả vào cậu, Tiểu Diêu!"

Diêu Nhiếp ngay lập tức ngẩng đầu. Gấp gáp hỏi: "Còn có thể cứu vãn được sao?!"

Thiên Cơ nói: "Cậu còn nhớ khối Ngọc bội Song Ngư ở thành cổ Lâu Lan dưới lòng đất trước đây không?"

Diêu Nhiếp gật đầu, quả nhiên mảnh ngọc bội đã rơi vào tay Hình trinh U đội.

Thiên Cơ nói tiếp: "Sau khi nghiên cứu, chúng tôi phát hiện ra nó là một cỗ máy thời gian, không chỉ có thể sao chép ra những thứ trong khoảng thời gian khác nhau, mà còn có thể làm cho chúng tồn tại trong cùng một không gian, thậm chí có thể làm cho thời gian trôi đi hoặc quay lại. Nhưng làm thế chính là nghịch thiên, nếu bình thường thì nhất định không thể làm! Nhưng chuyện đã đến nước này, đó cũng là cách cuối cùng!"

Diêu Nhiếp bỗng hiểu ra: "Ý của anh là…"

Thiên Cơ gật đầu: "Đúng vậy, tôi sẽ điều khiển Ngọc bộ Song Ngư làm cho thời gian quay ngược đến trước khi đội trưởng bị bắt, cậu phải nắm lấy cơ hội tiêu diệt Li Vẫn. Chỉ có cậu mới có thể làm được, bởi vì cậu là Trảm Tiên kiếm!"

Diêu Nhiếp phấn khích: "Móa! Thì ra ông đây chính là siêu anh hùng giải cứu thế giới nha! Anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chức giao cho!"

Thiên Cơ gật đầu, móc Ngọc bội Song Ngư ra khỏi túi áo.

Diêu Nhiếp há hốc mồm, chẳng lẽ đó là túi thần kì của Doraemon sao? Cái túi bé thế sao có thể nhét cả khối Ngọc bộ Song Ngư cao tận hai mét vào nhỉ?

Thiên Cơ thúc giục: "Việc này không thể chậm trễ thêm nữa, cậu mau đi đi."

Nhai Xế lo lắng: "Ta đi với em!"

Thiên Cơ ngăn lại: "Ngọc bội Song Ngư chỉ có thể cho một người sử dụng, giờ đây cậu nên tin tưởng vào người yêu của mình."

Đồng tử màu vàng sẫm của Nhai Xế tràn ngập lo lắng, Diêu Nhiếp khẽ cắn một cái lên miệng hắn rồi nói: "Yên tâm, em chắc chắn sẽ thành công mà, em vẫn chưa được làm với cơ thể thật sự của anh nha, chờ đến khi giải quyết xong hết mọi chuyện, chúng ta hãy làm luôn một ngày một đêm đi!"

Nhân lúc Nhai Xế ngây người ve vuốt môi, Diêu Nhiếp nhấn công tắc của Ngọc bội Song Ngư: "Wow ka ka ka ~ ông đây rốt cuộc cũng xuyên không rồi!"

……

Diêu Nhiếp mở mắt ra, mọi chuyện quả nhiên đã quay về trước khi đội trưởng bị bắt.

Hỗn Nguyên Tiên rạch mở kết giới đang giam giữ Nhai Xế. Li Vẫn vươn tay tóm lấy Hỗn Nguyên Tiên, đang định kéo đội trưởng qua. Diêu Nhiếp đã vội vàng xông lên, đẩy đội trưởng ra.

Li Vẫn bị cản trở, giận tím mặt, tung một chưởng nện vào lồng ngực của Diêu Nhiếp. Cảnh tượng này vừa vặn lại bị Nhai Xế mới vừa nhảy ra từ trong kết giới thấy được, hắn gầm lên một tiếng, phun Trảm Tiên kiếm ra xông về phía Li Vẫn.

Đến giờ phút này, Li Vẫn cũng chẳng thèm bận tâm gì đến tình cảm huynh đệ nữa, hắn cười nhạo: "Chỉ bằng cái thanh kiếm nát này mà cũng đòi giết ta à? Đúng là không biết tự lượng sức!" Nói xong, tay hắn vung lên, hất văng Trảm Tiên Kiếm xuống đất. Móng vuốt màu xanh lam phủ trên đỉnh đầu Nhai Xế.

Đội trưởng hoảng sợ biến sắc: "Không ổn! Hắn muốn nhiếp hồn!"

Diêu Nhiếp mắt thấy sinh hồn của người yêu sắp bị lấy đi mất, tình thế vô cùng nguy cấp, anh không biết lấy dũng khí từ đâu, nhặt Trảm Tiên kiếm trên mặt đất lên rồi xông thẳng đến chỗ Li Vẫn. Li Vẫn hoàn toàn không coi anh ra gì, cũng không thèm né tránh.

Trong nháy mắt khi Trảm Tiên Kiếm tiếp xúc với Li Vẫn, một vầng sáng màu vàng bỗng bao lấy Diêu Nhiếp và thanh kiếm. "Kiếm nhân" cuối cùng cũng thức tỉnh phát uy!

Li Vẫn không dám tin nhìn xuống cơ thể của chính mình, hắn hoàn toàn không ngờ được, một thanh kiếm cũ nát đã không còn Kiếm linh lại có thể đâm vào người mình.

"A!!" Một tiếng thét thê lương vang lên, Trảm Tiên kiếm đâm vào thân thể Li Vẫn.

Tay Diêu Nhiếp càng thêm ra sức, đâm Trảm Tiên kiếm vào thật sâu: "Xuống địa ngục đi!"

Li Vẫn đã không còn Ngọc Đế che chở, nếu chết đi chắc chắn sẽ rơi vào địa ngục Vô Gián.

"Thỉnh thủ hạ lưu tình!" Đúng lúc này, không trung bỗng vang lên một giọng nam trầm thấp mạnh mẽ, ánh sáng bốn phía đột nhiên tối hẳn đi.

"Lão Đại?!"

"Đại ca?!"

Chỉ thấy trong bóng tối, xuất hiện một bóng người. Diêu Nhiếp không nhìn rõ bộ dáng của hắn, nhưng lại bị oán tà khí mãnh liệt trên người hắn trấn áp đến mức không thể động đậy.

Bị Hí ôm lấy Li Vẫn đang hấp hối nói với đội trưởng: "Ta nguyện cùng Li Vẫn vĩnh viễn trấn tại Tu La Tràng, suốt đời suốt kiếp sẽ không hiện thế. Xin hãy tha cho hắn một mạng."

Nói xong, cũng không quan tâm bọn họ có đồng ý hay không, liền ôm lấy Li Vẫn biến mất.

Cho đến thật lâu sau, Diêu Nhiếp vẫn còn nhớ như in cảnh tượng cuối cùng kia. Li Vẫn tuy đang hấp hối, nhưng vẻ mặt si mê nhìn Bị Hí lại vô cùng mãn nguyện. Anh nghĩ, Li Vẫn là cam tâm tình nguyện vĩnh viễn ở bên cạnh Bị Hí tại Tu La Tràng. Chỉ cần có tình yêu, cho dù là Luyện ngục cũng tốt hơn thiên đường…

…….

"Hả? Cái gì?! Đã xong hết rồi sao?! Không cho bọn tôi cơ hội lên sân khấu luôn hả?" Đám Tam Vô cuối cũng cũng giải quyết xong đám cương thi rồi xông vào, không ngờ hết thảy đã trần ai lạc định. Loài người đã thoát khỏi thảm họa tận thế.

Đáng tiếc ngoài Trung Quốc và một số khu vực ở châu Phi ra, gần như đã không còn ai sống sót.

Đội trưởng nói: "Đi thôi, còn rất nhiều chuyện phải giải quyết đấy." Công tác xây dựng lại sẽ rất nặng nề đây.

Diêu Nhiếp ôm lấy thắt lưng Nhai Xế: "Đi, chúng ta về nhà thôi!"

Nhai Xế nhìn Diêu Nhiếp thật sâu, nhà ư? Hắn thích từ này.

"Ừ, về nhà!"

…….

Đại hồng thủy đã rút đi, động đất cũng đã ngừng. Mây đen đã tan đi, mọi người ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời.

"A? Đó là?"

"UFO?!"

"Siêu nhân?!"

"Người ngoài hành tinh cứu Trái Đất?!"

Nhai Xế cõng Diêu Nhiếp bay lượn trên không trung. Diêu Nhiếp nói: "Em cuối cùng cũng nhận ra là quên cái gì rồi…"

Đội trưởng và Thiên Cơ cưỡi trên đĩa bay đuổi theo: "Khốn khiếp! Các người đem cơ thể của X đi đâu thế hả?!"

Nhai Xế đột nhiên nói với Diêu Nhiếp: "Em đã nói là đêm nay sẽ cùng anh đại chiến một ngày một đêm rồi nhé, bây giờ chúng ta về nhà thực hành luôn đi!"

Diêu Nhiếp sửng sốt, chẳng phải chỉ có mỗi mình mình xuyên không thôi sao? Lúc ấy anh đã tính trước rồi, dù sao cũng chỉ có mỗi mình anh xuyên không, sẽ không nhất thiết phải thực hiện lời hứa. Không ngờ đến cuối cùng vẫn chạy không thoát…

"Yamete~~…" Từ xa xa truyền đến một tiếng hét vô cùng thảm thiết.

……

Câu chuyện của họ đã kết thúc, thế nhưng những chuyện siêu nhiên kỳ lạ trong hiện thực vẫn không hề chấm dứt. Có lẽ, ở ngay bên cạnh bạn, cũng đang có một sự việc siêu nhiên nào đó đang xảy ra…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Diêu Nhiếp: Thế này là kết thúc rồi đó hả? Phim cũng được ấn định luôn rồi à?! Hại não quá đi?!

Nhai Xế: Tại sao khí thế của ta hôm nay lại yếu như vậy?!

Tác giả: … Bởi vì diễn viên chính hôm nay là bé gái nhà cậu đấy thôi. Muốn cho cậu ta thể hiện bản lĩnh đấy mà!

Tiểu hồ ly: Sao ta lại không được lên sân khấu?

Tác giả: Mi ở nhà trông trẻ rồi còn gì… Đừng giận mà, bộ sau sẽ tìm mi làm diễn viên chính.

Tiểu hồ ly: Thật không?!

Tác giả ngoái mũi: …. Bộ tiếp theo sẽ nói sau

Từ đầu năm đã bắt đầu phát hành theo kỳ, cũng gần năm tháng rồi. Rốt cục cũng đã hoàn thành bộ truyện dài nhất của tôi rồi.

Vốn tôi định viết đủ năm trăm nghìn chữ, nhưng JJ cũng không chịu thua kém, cứ đơ mãi, đơ đến mức tôi chả muốn làm nữa, rất là đả kích lòng nhiệt huyết nha. Nếu không nhờ có các đồng chí luôn ủng hộ, thì chắc là lúc viết được một nửa đã bỏ quên luôn rồi.

Nhân đây cảm ơn các đồng chí đã để lại phản hồi cho tôi, mua V, bỏ phiếu (đánh giá) và đọc các bài viết của tôi. Đặc biệt là các đồng chí đã tìm ra lỗi và góp ý cho tôi, đặc đặc biệt cảm ơn Lão Hương Cô, luôn tìm lỗi sai giúp tôi, vất vả cho cô rồi. Hôm nay lại tìm lỗi sai lần cuối cho tôi nhé?

Bao gồm cả ngoại truyện, câu chuyện này coi như đã kết thúc thật rồi. Tùy chỉnh in ấn sẽ được mở vào thứ 6. Mời các đồng chí muốn in ấn, tối thứ sáu hãy quay lại đọc một chương nữa đi.

Có lẽ các đồng chí cảm thấy kết thúc quá vội vàng, nhưng mà kết thúc này tôi đã ấp ủ lâu rồi. Có lẽ sẽ có thêm một chương bổ sung… Nhưng mà tất cả chỉ là kế hoạch mà thôi.

Rốt cục cũng được thở phào một hơi, liên tiếp mấy ngày trong năm tháng, áp lực còn lớn hơn núi nha, có hay không?!

Về phần cái hố tiếp theo ở chỗ nào… Chờ đến lúc JJ không đơ nữa sẽ làm tiếp… Hy vọng sẽ không đợi đến tận thế.

Cuối cùng của cuối cùng, tôi biết là không thể nào không có đạo văn được, nhưng mà xin vị Đồng Hài đạo văn nên đạo thêm lần nữa đi, bởi vì lúc tôi đọc lại bản thảo in ấn đã sửa lại rất nhiều BUG (lỗi), cho nên hãy sửa lại đi.

……..

(1) Tác giả viết là Hương hương cấu mãi, hương là mùi thơm, còn cấu mãi là mua.. @@ T không hiểu lắm nên để là "có mùi thơm", ai biết thì chỉ t với nhé.)))))))

(2) Thiếu Điển: (chữ Hán:) theo truyền thuyết là phụ thân của Hoàng Đế và Viêm Đế. Mọi người vào đây tìm hiểu thêm nhé.

(3) Hoàng Đế: Hoàng Đế, còn gọi là Hiên Viên Hoàng Đế, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hoá Trung Quốc, được coi là thuỷ tổ của mọi người Hán.

(4) Viêm Đế: Thần Nông, còn được gọi là Viêm Đế ( ) hay Ngũ Cốc Tiên Đế là một vị vua huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được xem là một anh hùng văn hóa Trung Hoa.

(5) dân tộc Hoa Hạ: dân tộc Hán ngày nay.

Ps: Thế là đã hoàn chính văn sau bao tháng ngày lê lết và chờ đợi *tung tym tung bông*

112. Chương 21: Ngoại Truyện 1 : Bánh Bao Đầy Đất

Quầy lễ tân nhà hàng, hai nữ phục vụ đang nhàm chán nhìn dòng người qua lại trên đường, thỉnh thoảng nói với nhau vài ba câu. Đột nhiên, một cô trong đó mắt sáng rỡ: "Tiểu Lệ cậu nhìn hai bố con bên kia kìa!"

Cô gái tên Tiểu Lệ vội nhìn về hướng cô chỉ, thì thấy một cặp bố con vô cùng bắt mắt đang đi đến từ đằng xa.

Người bố có gương mặt rất lạnh lùng, nhưng ngũ quan lại sắc nét hoàn hảo tựa như một bức tượng, chính là kiểu đàn ông lạnh lùng đẹp trai khiến cho các cô gái đổ ầm ầm. Huống chi, đứa bé được hắn ôm trong lòng còn khiến cho hắn tăng thêm không ít điểm. Đứa bé kia khoảng tầm ba tuổi, khuôn mặt quả táo nhỏ nhắn trắng hồng, một đôi mắt to tròn thông minh sáng ngời, hàng mi dài cong vút càng khiến cho ngũ quan tinh xảo của đứa bé giống hệt như búp bê.

Đứa con được người bố ôm vào trong lòng, ngậm ngón tay của bố, dáng vẻ kia quả thật manh đến mức có thể hạ gục (đốn tim) tất cả phái nữ trên đường.

Mà vẻ mặt của người bố cũng không được thoải mái cho lắm, chân mày cau lại. Vẻ mặt này trong mắt những người xung quanh, quả thật chính là một vị hoàng tử u buồn nặng tình.

"Ôi ~ ước gì tớ là mẹ của đứa bé ~" Tiểu Lệ mê trai nói.

Trong mắt những người xung quanh cảnh tượng này tốt đẹp là thế, nhưng mà sự thật đằng sau luôn rất phũ phàng.

"Nhả ra cho ta!" Nhai Xế lạnh lùng đe dọa, nói xong, đưa tay nhấc mông đứa con lên nhéo một phát thật mạnh.

Thằng nhóc bị đau, răng nanh càng thêm ra sức, hung hăng cắn ngón tay của papa, nói gì cũng không chịu nhả ra.

Hai bố con rốt cuộc cũng đi vào nhà hàng, hai người phục vụ mặt đỏ tim đập: "Chào mừng quý khách ~"

Để tiếp cận với anh đẹp trai, Tiểu Lệ lại khen thêm một câu: "Con trai anh thật đáng yêu."

Nhai Xế nghe vậy chỉ lạnh lùng nói: "Ngươi thích à? Cho đấy."

Tiểu Lệ nghĩ là hắn nói đùa, cười haha: "Tôi cũng không dám nhận."

Thật ra Nhai Xế là nói lời thật lòng, bây giờ ai mà chịu chứa chấp thằng quỷ con chết tiệt này, hắn ngay lập tức tặng cho họ!

……

Đi vào phòng đặt trước, một đám người đã bắt đầu khai tiệc rồi.

Bọn họ cố tình chọn nhà hàng buffet này, đống thức ăn trước mặt Thao Thiết đã cao như một ngọn núi nhỏ. Mà Cao Đại Toàn ngày trước vẫn luôn hầu hạ hắn ăn cơm lần này đã không còn để ý đến hắn nữa, bởi vì giờ đây Cao Đại Toàn phải hầu hạ đứa con mới sinh được vài tháng của bọn họ, thằng nhóc này cũng là cái đồ ham ăn!

Bọn họ mà ăn xong lần này, chưa tính đến lần sau… Phỏng chừng lần sau ông chủ vừa nhìn thấy bọn họ đã ngay lập tức đóng cửa rồi?

Trần Điển Hâm đuổi theo đứa con đang chạy khắp nơi: "Tiểu Hổ, không được trèo lên đèn chùm, mau xuống đây!"

Bệ Ngạn thì đang gắp thức ăn cho bà xã và quý tử. Chỉ có Lạc Đan Thanh là chú ý đến hai bố con Nhai Xế, đi đến đón bọn họ: "Mới đến à? Diêu MC đâu?"

Nhai Xế rốt cuộc cũng rút được ngón tay đã bị cắn đến trầy da sưng tấy ra, vứt thằng quỷ con xuống đất, tranh thủ trả lời: "Có công việc, phát sóng khẩn cấp gì đó."

Trầm Kinh Phàm nghe thế liền bật tivi trong phòng lên, chuyển sang kênh tin tức.

"Thưa quý vị, quý vị đang xem chương trình truyền hình trực tiếp "Khoa học chuyên sâu" của CCAV, theo lời một người dân nhiệt tình báo lại, khu vực Quỳ Dũng ở thành phố G xuất hiện một sinh vật lạ, được cho là quái vật thời tiền sử." Nói xong, ống kính máy ảnh phóng to lên, thì thấy trong hình là một con vật trông giống hệt như quái vật rồng sấm được dựng ở đầu cầu Quỳ Dũng.

Tiểu Đào "Phụt" một tiếng, phun hết thức ăn trong miệng ra ngoài: "Đây chẳng phải là Lão Lục sao?"

Quái vật giống hệt rồng sấm trong màn hình, đúng thật là con thứ sáu của Rồng — Công Phúc.

Nhai Xế lạnh nhạt nói: "Bé gái hỏi Lão Lục có muốn đi làm kiếm thêm thu nhập không, mời hắn làm diễn viên khách mời."

Mọi người lặng im, sự nghiệp của Diêu Nhiếp phát triển đến mức hừng hực khí thế, từ đài truyền hình thành phố G chuyển sang CCAV, chương trình cũng từ "Khám phá khoa học" nâng cấp lên thành "Khoa học chuyên sâu", mà năng lực hại não của anh chẳng những không có giảm bớt mà ngược lại ngày càng tăng lên.

Con trai của Nhai Xế và Diêu Nhiếp đại danh (tên) là Ngao Tiêu, nhũ danh (1) là Cẩu Thặng, ông nội của anh nói tên xấu dễ nuôi.

Tiểu Hổ nhà Lão Tứ vừa nhìn thấy nhóc hai mắt liền sáng lên, cũng không thèm nghịch với cái đèn chùm kia nữa, từ trên trần nhà nhảy xuống: "Cẩu Cẩu, sao em đến trễ vậy, anh chán muốn chết rồi."

Cẩu Cẩu chu chu miệng: "Papa hư lắm, đêm qua em thấy papa bắt nạt bố! Nên hôm nay em mới không muốn ra ngoài cùng!"

Khó trách sau khi vào cửa, nhóc vẫn cắn ngón tay bố mình. Tiểu Hổ tò mò hỏi: "Oh? Bắt nạt thế nào cơ?"

Cẩu Cẩu nhớ lại liền tức giận bất bình: "Papa đè lên bố, còn đánh mông bố, em nghe thấy, bố còn khóc nữa!"

Tiểu Hổ nghe thế đảo tròng mắt, nó đẩy Cẩu Cẩu ngã xuống đất, rồi đè lên thân hình ú na ú nần của nhóc: "Có phải thế này không?"

Diêu Nhiếp vừa vào cửa đã thấy cảnh này, anh nghĩ là con mình bị bắt nạt, liền tách hai thằng nhóc ra: "Hai đứa làm cái gì đấy? Không được đánh nhau biết chưa!"

Tiểu Hổ bĩu môi: "Thím à, bọn con không có đánh nhau mà. Là do Cẩu Cẩu nói đêm hôm qua chú thím đánh nhau, nên mới làm mẫu cho con xem đó."

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi là chú Diêu!" Diêu Nhiếp đột nhiên hiểu ra, mặt đỏ lên, mắng đứa con: "Cẩu Cẩu, sao con lại nói lung tung thế hả?!"

Cẩu Cẩu ủy khuất, phồng mang trợn má, hai mắt rưng rưng: "Con đâu có nói bậy, đêm hôm qua con nhìn thấy hết, papa đè lên đánh mông bố, con còn nghe thấy bố khóc… ư, ư."

Diêu Nhiếp vội vơ lấy một miếng điểm tâm nhét vào miệng đứa con: "Đó là bố với papa con đùa với nhau thôi." Nói xong, anh xấu hổ cười cười, mọi người đều hiểu cũng đen tối cười.

Nhai Xế vui sướng khi người gặp họa: "Thấy chưa, cho em bình thường cứ nuông chiều thằng chó con hư hỏng này!"

"Nếu anh không thích có con, sao trước đây còn để em sinh ra làm gì?!" Diêu Nhiếp trợn trắng mắt liếc người yêu mình một cái. Lúc trước bảo muốn có con cũng là người này, Diêu Nhiếp vất vả lắm mới vượt qua được chướng ngại tâm lý, rốt cuộc sinh con ra, Nhai Xế lại nhìn kiểu gì cũng thấy đứa con chướng mắt. Diêu Nhiếp biết, thật ra là do ham muốn độc chiếm của Nhai Xế tác quái, không muốn cho đứa con dính lấy mình. Cái tên bá đạo này, ngay cả còn mình cũng không tha.

Nhai Xế nói như đương nhiên: "Phụ mẫu của em chẳng phải gấp gáp muốn có cháu bồng sao, đợt đấy em cả ngày mất hồn mất vía, ta đã sớm nhìn ra rồi. Nếu muốn có con, ta liền cho em một đứa."

Không ngờ hắn lại nhận ra, lúc trước khi Diêu Nhiếp qua tuổi ba mươi, trong nhà cứ luôn giục anh kết hôn, anh vô cùng sầu lo, không muốn để người nhà lo lắng, nhưng cũng không thể buông tay người yêu được. Ngay khi Nhai Xế đưa ra ý kiến muốn sinh một đứa con, anh cũng không phải là không động tâm.

Năng lực sinh dục của Long tộc rất cường đại, chỉ cần dùng thêm tiên đan trợ giúp, cho dù là giống đực, cũng có thể làm cho người đó mang thai. Diễn đàn phi thường. Diêu Nhiếp giãy dụa một thời gian, cuối cùng vẫn quyết định muốn có con. Đợt đấy Nhai Xế lại vô cùng sảng khoái, vì công cuộc "Tạo người", mỗi ngày đều có thể làm đến tận hứng.

Nhưng mà sau khi sinh con xong, hắn lại không còn vui nữa, đứa con lúc nào cũng dính lấy Diêu Nhiếp. Buổi tối lại hay khóc nháo, thường xuyên phá hỏng chuyện tốt của hắn và Diêu Nhiếp.

Tuy nói trong nhà đã có bảo mẫu miễn phí — Ngọc Mễ. Nhưng gần đây nhóc hồ ly tinh kia bỏ nhà ra đi, thằng quỷ con này cũng vứt lại cho bọn hắn chăm sóc. Diêu Nhiếp công việc bận rộn, thế nên nhiệm vụ chăm sóc con cái đương nhiên là rơi vào người Nhai Xế rồi. Nhai Xế càng nhìn con mình càng thấy không vừa mắt, thời gian dành cho mình và người yêu vốn đã ít rồi, tại sao còn phải chia cho thằng quỷ con này một nửa chứ?

Diêu Nhiếp đang định dạy dỗ cái tên "Già mà không nên nết" này, thì của phòng lại mở ra, lần này là Diêu Vọng và Thiện Tài bước vào, hai người còn mang theo một đứa bé khoảng tầm năm tuổi.

Diêu Nhiếp cũng lâu rồi không gặp em trai mình, anh đặt con trai xuống, bước đến hỏi thăm, lại nhìn đứa bé trong tay y mà hỏi: "Con nhà ai đây?"

Diêu Vọng ngại ngùng cười: "Đây là cháu của anh đó."

Cháu của mình á?! Con của Diêu Vọng? Nhưng mà Thiện Tài đâu thể sinh được? Chẳng lẽ là con riêng của Diêu Vọng? Diêu Nhiếp kinh ngạc nhìn thoáng qua Thiện Tài, đối phương hình như không quá quan tâm.

Diêu Vọng biết trí tưởng tượng của anh mình rất phong phú, nhất định sẽ hiểu lầm: "Ha ha, anh nghĩ nhiều rồi. Trong vụ thảm họa năm năm trước, thôn chúng ta chết rất nhiều người, bố mẹ đứa nhỏ này cũng… Cho nên lần này em trở về, đã nhận nuôi nó. Mau gọi bác đi."

Thiện Tài và Diêu Vọng không phải là Long tộc, nên không có năng lực sinh dục đồng tính. Khi hai người nhìn thấy Diêu Nhiếp và Nhai Xế có con, vô cùng hâm mộ, hai người thương lượng một thời gian, cuối cùng quyết định sẽ nhận nuôi một đứa bé.

Đứa bé kia trợn trắng mắt: “Ta là ông nội của con đó!”

“?!” Diêu Nhiếp chấn động, đứa bé này cũng quá táo bạo rồi!

Đứa bé kia tức giận nói: “Nghĩ cái gì vậy hả? Ta thật sự là ông nội của con đó, bé gái.”

Diêu Nhiếp đột nhiên nghĩ đến một việc, vội hỏi Diêu Vọng: “Đứa bé này không phải là con nhà trưởng thôn đấy chứ?”

Diêu Vọng gật đầu: “Đúng vậy, đáng thương cho một nhà trưởng thôn… Aiz.”

Diêu Nhiếp đột nhiên chảy nước mắt.

Diêu Vọng vội khuyên nhủ: “Đều đã qua rồi, anh đừng đau lòng.”

Diêu Nhiếp nói: “Không phải, người thật sự là ông nội của chúng ta đó.” Năm đó Nhai Xế động tay động chân trong Mệnh sách của ông nội, đưa người đầu thai đến nhà trưởng thôn, việc này anh suýt nữa thì quên mất. Mk! Thế là phải gọi một đứa nhóc năm tuổi là “Ông nội “, đúng là FML!

……..

Trong TV truyền đến một giọng nam trầm ấm mạnh mẽ.

“Là chú Hùng đó!” Mấy đứa nhóc đều vây quanh ti vi xem siêu sao mà chúng nó sùng bái.

Kể từ thảm họa tận thế năm năm trước đến nay, con người đã vứt bỏ thứ âm nhạc “đồi trụy”, thời đại này cần nhất chính là giọng hát vừa kiên cường vừa uy vũ của Hùng Tráng. Thế nên, Hùng Tráng bởi vì scandal với Hoa Trĩ mà tình cờ trở thành siêu sao quốc tế, là ca sĩ nổi tiếng. Mà Hoa Trĩ lại lui về hậu trường, làm một người vợ hiền.

Năm đó Hoa Trĩ tuyên bố giải nghệ, đồng thời ngọt ngào công khai quan hệ của hắn và Hùng Tráng. Hai người bây giờ đã là một đôi được cả thế giới công nhận.

“Đúng rồi, tuần trước tôi có đi một chuyến đến Tương Tây, có gặp được Nạp Tạp ở trong núi.” Trầm Kinh Phàm trong lúc nói chuyện phiếm đột nhiên nhắc đến.

“Ác? Cậu ấy thế nào rồi?” Diêu Nhiếp cho đến tận giờ vẫn luôn cảm thấy có chút áy náy với Nạp Tạp, y thật ra cũng rất đáng thương.

Nhai Xế không vui, hừ lạnh một tiếng đi lấy thức ăn cho Diêu Nhiếp.

Trầm Kinh Phàm nói: “Cũng không tệ lắm, Tình hàng của cậu ấy đã được giải trừ. Nhưng mà bạn đời của cậu ấy lại là Động thần, nên hẳn là cả đời cũng không thể rời khỏi cái động kia được đâu. Nên mới nói, Nạp Tạp đời này đã định là “Người tiền sử” rồi.”

……

Mọi người lại thổn thức một lúc lâu.

“Đúng rồi, sao lại không thấy Tam Vô và Chim to đâu cả?” Diêu Nhiếp đột nhiên phát hiện thiếu một đôi.

Cao Đại Toàn lấy thức ăn nhét vào cái miệng của nhóc heo con nhà mình, ngẩng đầu lên nói: “Daniel theo đuổi Tam Vô sáu năm không có kết quả, gần đây được cao nhân chỉ điểm, chơi trò lạt mềm buộc chặt, chạy ra nước ngoài, Tam Vô ngàn dặm tìm chồng rồi.”

Mọi người nghe vậy liền cười lên, Diêu Nhiếp đột nhiên phát hiện Tiểu Hổ đang đè lên con mình mà hôn môi, anh hoảng sợ, vội tách chúng nó ra: “Hai đứa làm cái gì vậy hả?!”

Cẩu Cẩu vẻ mặt ngây thơ: “Tiểu Hổ nói ăn nước miếng của anh ấy, sau này quỷ quái sẽ không dám đến gần con nữa!”

Diêu Nhiếp đỡ trán: “Con được di truyền sát khí của papa, vốn sẽ không có quỷ quái nào dám đến gần con! Hơn nữa, sau này lớn lên mới có thể hôn môi, trẻ con không được làm thế biết chưa!”

Tiểu Hổ phản bác: “Nhưng thím ơi, anh Tiểu Hồng với anh Tiểu Thần cũng đã làm rồi đấy thôi.”

Mọi người dời mắt đến góc phòng, hai tên nhóc đó quả nhiên là đang hôn nhau.

Trần Điển Hâm và Diêu Nhiếp vội che mắt con mình lại. Diêu Nhiếp xấu hổ: "… Các anh ấy lớn cả rồi."

Có trời biết, Khâu Tiểu Thần năm nay chỉ mới mười lăm tuổi, mà Ngụy Kinh Hồng cũng chỉ mới mười hai tuổi mà thôi.

Cẩu Cẩu gật đầu: "A, vậy chúng ta đây mười hai tuổi là có thể làm rồi, Tiểu Hổ."

Diêu Nhiếp chịu không nổi gầm lên một câu đầy khí thế: "Bố không cho phép!"

……

Tiểu hồ ly Ngọc Mễ lưng mang hành lí lang thang trên đường. Không sai, hắn đây bỏ nhà ra đi! Làm bảo mẫu năm năm, vất vả lắm hai thằng nhóc Ngụy Kinh Hồng với Khâu Tiểu Thần mới lớn lên, dựa vào cái gì mà giờ còn bắt hắn tiếp tục làm bảo mẫu trông trẻ chứ?! Hắn muốn phản kháng bằng hành động!

Nhưng bỏ đi được vài ngày, hắn lại bắt đầu mê mang, hắn vẫn luôn ngồi ngốc ở nhà làm bảo mẫu, vẫn chưa thích ứng được với xã hội hiện đại. Bụng Ngọc Mễ đã bắt đầu kêu, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới phải. Đột nhiên lại bị ai đó gọi lại.

"Này, nhóc!"

Ngọc Mễ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có một người mặt áo choàng dài đứng ngược sáng, hắn không nhìn rõ được dáng vẻ của người nọ, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy được khí chất uy nghiêm lạnh nhạt trên người đối phương.

"Ngươi gọi ta à?" Hắn nghi ngờ chỉ chỉ vào mình.

Đối phương nói: "Đúng vậy, chính là ngươi. Tiểu hồ ly, có muốn bái sư học nghệ không?"

Ngọc Mễ sờ sờ cái bụng đói meo: "Có tiền lương không?"

Đối phương cười nói: "Muốn bái ta làm thầy ngươi phải đến nhà ta làm công dài hạn. Còn về tiền lương… Bây giờ ngươi chính là lao động nông thôn đến thành phố làm việc, không học vấn không bằng cấp, không thể yêu cầu quá cao. Bao ăn bao ở, cuối năm chia hoa hồng một con gà được chứ. Làm thì làm, không chịu thì thôi, trong thành phố này cũng không có ai cao cấp hơn ta đâu hồ ly tinh."

Nói xong, hắn biến ra một con gà nướng: "Đây."

Tiểu hồ ly đã đói lắm rồi, một phát giật lấy gà nướng, ăn đến miệng toàn là mỡ.

Người nọ càng cười tươi hơn: "Ngươi đã ăn gà của ta, vậy ta coi như ngươi đã đồng ý rồi nhé. Con gà này coi như là trả trước phần hoa hồng cuối năm của ngươi nhé."

Trong ngõ hẻm truyền đến một tiếng rít gào: "A?! Hại não! Có phải không vậy?

……..

Thương hải tang điền, vật đổi sao dời, thế sự biến ảo, cho dù tận thế có giáng xuống, chỉ cần có tình yêu, hết thảy đều có thể vượt qua.

……

Về phần mọi chuyện sau này như thế nào… Đó sẽ là một câu chuyện khác.

Suy nghĩ của tác giả:

Không ngờ chương này lại viết nhiều như vậy, ngay từ đầu chỉ định viết một CP thôi, không ngờ viết viết, lại viết trọn vẹn hết cả. Chậm 20 phút, thật có lỗi quá. Ngoài ra còn một thông báo nữa, thời gian bắt đầu tùy chỉnh in ấn đổi thành tối thứ sáu, bởi vì soát lỗi quá nhiều, tôi ORZ. Còn nữa, thời gian update đêm mai có thể sẽ dời lại đến chín giờ ba mươi phút, bởi vì kết cục lớn dự tính là số lượng chữ khá nhiều, có quá nhiều thứ phải giải thích. Chuyện của tiểu hồ ly tôi định đào một cái hố khác, mà thôi… Tất cả đều là kế hoạch, có thể áp dụng được hay không, phải xem đến lúc đó có linh cảm hay không đã.

(1) Tên bố mẹ đặt lúc mới sinh.

113. Chương 22: Ngoại Truyện 2 : Nối Lại Tiền Duyên

"Cậu ấy khi nào mới tỉnh dậy?!" Lạc Đan Thanh lo lắng hỏi Thiên Cơ.

Bởi vì đã qua hai ngày rồi, mà Trầm Kinh Phàm vẫn chưa tỉnh lại, Thiên Cơ bảo cô bé y tá truyền đường glu-cô cho Trầm Kinh Phàm, sau đó mới trả lời: "Bác sĩ đã tiến hành kiểm tra chi tiết cho cậu ấy rồi, tất cả chức năng cơ thể đều bình thường. Tôi cũng đã kiểm tra qua, hồn phách của cậu ấy đều đầy đủ hết, theo lý mà nói thì có thể tỉnh lại ngay lập tức mới đúng." Hắn cũng nghi hoặc, mọi chuyện nhẽ ra không phải thế này.

Tuy trong lòng Lạc Đan Thanh nóng như lửa đốt, nhưng cũng hiểu được có gấp gáp cũng vô dụng. Hắn nhìn Trầm Kinh Phàm trong giấc ngủ vẫn nhíu chặt chân mày, vẻ mặt giống như bị thứ gì đó quấy nhiễu, bất giác vươn tay vuốt phẳng phần nhăn lại giữa hai chân mày. Kiếp trước, mình được giao nhiệm vụ, cả ngày lo lắng không yên, Hồng Chúc cũng vì mình mà chau mày thế này…

Lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Chúc là khi nào nhỉ? Hắn cũng không nhớ rõ nữa, dù sao thì đó cũng là chuyện từ hơn một ngàn năm trước. Nhưng mà, hắn vẫn như cũ nhớ rõ tình huống gặp mặt lúc ấy, một cái nhìn lạnh nhạt thoáng qua của y, lại trở thành một nét kinh hồng tuyệt diễm trong tim mình.

Tuy rằng bên ngoài đã thay đổi, nhưng tính tình của Trần Kinh Phàm kiếp này vẫn y hệt như Hồng Chúc kiếp trước, vĩnh viễn đều lạnh nhạt như vậy, giống như tất cả mọi việc đều không liên quan đến y, y chỉ đắm chìm trong việc rèn đúc pháp khí.

Kiếp trước, hắn và sư phụ Tuế Hư Tử của Hồng Chúc có chút giao hảo, thỉnh thoảng sẽ lui tới đôi lần, đưa cho lão một ít vật liệu rèn đúc, đan dược, rồi đổi lại mấy món pháp khí. Nhưng từ sau khi nhìn thấy Hồng Chúc, ngay cả khi không có việc gì hắn cũng chạy đến đấy, hắn cũng không biểu hiện quá lỗ mãng, dù sao cũng là Chân tiên, không thể động thất tình lục dục, chẳng qua hắn ngẫu nhiên sẽ mời Hồng Chúc cùng uống vài ly rượu, hoặc là lúc chơi cờ cùng Tuế Hư Tử, thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn Hồng Chúc. Cho dù hôm đó căn bản không hề nói một câu nào với Hồng Chúc, hắn vẫn có thể mãn nguyện rời đi.

Cứ thế một trăm năm trôi qua, Tuế Hư Tử đã đến độ kiếp thăng tiên, trong động phủ chỉ còn lại một mình Hồng Chúc. Lưu Bá Ôn vẫn chăm chỉ chạy đến động phủ, hai người thật ra cũng chẳng có gì để tán gẫu, Lưu Bá Ôn an vị bên cạnh lò nung đọc sách, ngẫu nhiên trò chuyện vài ba câu với Hồng Chúc.

Bọn họ đều nghĩ những ngày như thế sẽ mãi trôi qua, mãi đến khi Hồng Chúc tu luyện được hơn năm trăm năm, rốt cuộc cũng nghênh đón độ kiếp đầu tiên. Lưu Bá Ôn không tiếc tính mạng muốn giúp y vượt qua kiếp nạn.

Thiên lôi giáng xuống, Lưu Bá Ôn che chở cho Hồng Chúc, đỡ một kiếp cho y. Từ giây phút đó, Hồng Chúc rốt cuộc cũng từ đôi mắt chân thành, thẳng thắn kia thấy được thứ tình cảm khác lạ. Khoảnh khắc đó, bọn họ tầm mắt tương giao, liếc mắt một cái đã nghìn năm.

Hai người rốt cuộc từ bạn bè tốt trở thành một đôi tình lữ thấu hiểu lòng nhau. Nhưng mà người tu tiên không thể có thất tình lục dục, huống chi Lưu Bá Ôn lại còn là Tinh Quân do Thiên đình phong. Mặc dù bọn họ tâm đầu ý hợp, nhưng vẫn phải duy trì quân tử chi giao (1). Chỉ cần hai người có thể mãi mãi ở bên nhau, thì chuyện đó có tính là gì?

Kẻ lạnh lùng không yêu thì thôi, một khi đã yêu sẽ mãi si mê không thay đổi. Hồng Chúc cam tâm tình nguyện vĩnh viễn chỉ làm một Tán tiên nho nhỏ, chứ không muốn vứt bỏ tình cảm đối với Lưu Bá Ôn. Lưu Bá Ôn thậm chí định vứt bỏ địa vị Tinh quân, quy ẩn trong núi rừng vĩnh viễn ở bên Hồng Chúc.

Nhưng trời không chiều lòng người, Thiên đình dường như phát hiện ra chuyện của Lưu Bá Ôn và Hồng Chúc, Ngọc Đế cố ý phái hắn đến nhân gian phò tá Tân Đế đăng cơ.

Lưu Bá Ôn bất đắc dĩ, cầm lấy Trảm Tiên kiếm do hồn phách của Hồng Chúc và chính mình kết hợp đúc thành, nhận lệnh rời đi.

Hồng Chúc đau khổ chờ đợi trên lầu cao động phủ, lệ đã chảy khô, lại chỉ chờ được sinh mệnh trôi đi. Y chỉ có thể mang theo hồn phách không đầy đủ bị quỷ sai dẫn đi. Y không biết có nên hận Lưu Bá Ôn hay không, hắn đã phụ sự kỳ vọng của mình, cũng phụ cả sự chờ đợi của mình…

Cuối cùng y chỉ để lại một chấp niệm không thể hoàn thành, uống xong Mạnh Bà thang bước vào luân hồi.

……

Giấc mộng dai dẳng tựa như một bộ phim, hết thảy cảnh tượng đều hiện ra trước mắt y.

Đến cuối cùng, Trầm Kinh Phàm hỏi người có mái tóc trắng và đôi mắt đỏ rực kia: "Mi là ai?"

Đối phương mỉm cười: "Ta ư? Ta chính là ngươi. Chuyện cũ trước kia đều đã qua cả rồi, về phần là yêu hay là hận ngươi hãy tự quyết định đi."

Lúc này đây, Trầm Kinh Phàm rốt cuộc cũng biết được, cái người tên Hồng Chúc trong mơ kia chính là mình. Chấp niệm lưu lại từ mấy trăm năm trước, mang theo ký ức kiếp trước đến tìm mình. Về phần Lưu Bá Ôn là ai? Trong lòng y cũng đã hiểu rõ phần nào.

"Cậu ấy sao vẫn chưa tỉnh? Có phải bởi vì hình xăm kia không?!" Bên tai vang lên tiếng chất vấn đầy lo lắng.

"Anh đừng gấp, chúng tôi lại kiểm tra cho cậu ấy thêm lần nữa vậy." Có người khuyên nhủ.

"Vẻ mặt của cậu ấy rất đau đớn, nhất định là hình xăm này có vấn đề, các người mau phẫu thuật cho cậu ấy đi! Nếu sợ mất tế phẩm, thì các người cứ chuyển dời lên người tôi đi, tôi tình nguyện làm tế phẩm!" Người này hiển nhiên lòng nóng như lửa đốt, sắp đánh mất cả lý trí.

Trầm Kinh Phàm nghe đến đó, rốt cuộc nhịn không được thở dài, khó khăn mở hai mắt ra, lặng lẽ tỉnh dậy. Bởi vì đã gần ba ngày chưa ăn uống gì, nên nói chuyện có chút yếu ớt: "Đừng nghe anh ta làm gì, tôi không sao đâu."

Lạc Đan Thanh mừng như điên, muốn nhào đến tỉ mỉ kiểm tra xem cơ thể y thế nào, nhưng lại sợ làm y bị thương, nên chỉ có thể chân tay luống cuống hỏi han: "Cậu rốt cuộc cũng tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Có đói bụng không?"

Trầm Kinh Phàm chịu không nổi nhíu mày: "Anh một lần hỏi nhiều vấn đề như vậy, tôi nên trả lời cái nào trước đây?" Cuối cùng vẫn là trả lời một câu: "Tôi không thấy đói." Đây là nói thật, mặc dù đã hơn vài ngày chưa ăn cái gì, nhưng y một chút cũng không thấy đói.

Lạc Đan Thanh ngây ngô cười: "Cậu không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi."

……

Trầm Kinh Phàm tuy đã tỉnh, nhưng thật ra tình trạng của y cũng không được tốt lắm. Mỗi ngày sẽ luôn có vài giờ, sau lưng y sẽ giống như bị lửa thiêu, đau đớn khó nhịn, có lúc lại như hàng nghìn hàng vạn con kiến chui vào da thịt, ngứa ngáy đến mức hận không thể lột miếng da ấy ra.

Trầm Kinh Phàm may mắn có nghị lực hơn hẳn người thường, nhưng sau một hôm cũng nhịn không nổi mà bắt đầu cào cấu khiến cho trên lưng đầy rẫy vết thương.

Lạc Đan Thanh từ phòng bên ngoài xông vào, nhìn thấy cảnh này, so với Trầm Kinh Phàm càng thấy khó chịu hơn, hắn vừa lớn giọng gọi bác sĩ, vừa ngăn cản cánh tay đã mất khống chế của Trầm Kinh Phàm, hắn giận bản thân nhìn người trong lòng chịu khổ, nhưng lại không làm được gì, con người đầy nam tính này cũng đã phải rơi nước mắt.

"Cậu ta phải uống máu hoặc ăn nội tạng người mới có thể giảm bớt được." Bác sĩ đặc biệt nói.

Phải uống máu hoặc ăn nội tạng người? Trầm Kinh Phàm thà chịu đau cũng không thèm làm cái loại quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ ấy đâu!

Lạc Đan Thanh bưng tới cho y một chén máu: "Uống một chút đi, cậu như vậy không phải là cách."

Trầm Kinh Phàm rất bình tĩnh, vươn tay đẩy chén máu ấy ra. Tuy Lạc Đan Thanh đã vội rụt tay về, nhưng vẫn không kịp, hơn nửa chén máu đã đổ trên mặt đất. Hắn cắn chặt răng, lại đưa chén máu đến gần miệng y, dùng giọng điệu gần như là cầu xin để nói với y: "Đây là máu của tôi, không bẩn đâu." Hắn cho rằng Trầm Kinh Phàm không chịu uống máu là vì sợ máu này không rõ lai lịch.

Lạc Đan Thanh đang nhìn y, nên lúc này y mới phát hiện, sắc mặt của Lạc Đan Thanh tái nhợt, mình ở đây dưỡng bệnh, hắn vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc mình. Người đàn ông lực lượng trước kia vẫn luôn mang theo nụ cười bất lương, bây giờ lại suy sụp đến mức thần sắc tiều tụy. Nhìn còn giống người bệnh hơn cả y nữa.

Trầm Kinh Phàm do dự một chút, cuối cùng vẫn uống cạn nửa chén máu trên tay hắn. Nhìn nụ cười vui sướng của đối phương, dường như những đau đớn trên người mình cũng đang chậm rãi biến mất.

……

Đợi trong hậu hoa viên của đội trưởng được vài ngày, một hôm, Lạc Đan Thanh vì muốn giải sầu cho Trầm Kinh Phàm, nên đọc tiểu thuyết cho y nghe. Đội trưởng xông vào, nói với Lạc Đan Thanh: "Tiểu Lạc, đưa bọn họ đi mau! Lũ xác sống vùng dậy đang xông đến đó!"

Lạc Đan Thanh là cao thủ chế tạo không gian, hắn mang theo Trầm Kinh Phàm và một tế phẩm khác đi vào kết giới cao cấp do chính mình tạo ra.

Tuy là có một cái bóng đèn, nhưng mà người đó vẫn luôn chìm trong hôn mê. Nên Lạc Đan Thanh cũng không thèm để ý đến nữa, hắn nắm tay Trầm Kinh Phàm: "Đừng lo, hết thảy đều đã qua."

Cái mà đội trưởng tạo ra ở hậu hoa viên cũng là kết giới cao cấp, nhưng vẫn bị xác sống xông vào. Thành thật mà nói, nơi này cũng không phải là an toàn tuyệt đối.

Trầm Kinh Phàm nhìn vào đôi mắt thẳng thắn kia, cũng không hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói. Y khẽ gật đầu với Lạc Đan Thanh, cũng không giãy bàn tay đang cầm tay mình ra.

……

Khi bọn họ ra khỏi kết giới, thế giới đã thay đổi nghiêm trọng, một nửa diện tích đất liền trên trái đất đã ngập trong nước biển, cả thế giới náo loạn, thương vong khắp mọi nơi. Nhưng con người rất mạnh mẽ, chỉ cần có hy vọng, có động lực sống sót, tu sửa lại thế giới chỉ là vấn đề thời gian.

Lạc Đan Thanh hỏi Trầm Kinh Phàm: "Cậu có dự định gì không?"

Trầm Kinh Phàm nói: "Tôi muốn làm tình nguyện viên, trợ giúp cho những khu vực gặp nạn."

Lạc Đan Thanh vốn định nói hắn cũng đi, nhưng Trầm Kinh Phàm đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn, ngắt lời đang định nói của hắn: "Thằng bé bây giờ còn nhỏ, anh rời đi lâu như vậy rồi, vẫn là mau trở về xem thử thế nào đi. Bố mẹ tôi kia, cũng kính nhờ anh."

Y trời sinh tính cách lạnh nhạt, chưa bao giờ vướng bận đến chuyện tình cảm nhân duyên. Y cần thời gian để xem xét xem nên đối xử với mối tình này như thế nào, tình cảm của mình với Lạc Đan Thanh là bởi vì bị tình cảm của Hồng Chúc và Lưu Bá Ôn ngày trước ảnh hưởng, hay vì xuất phát từ chân tâm của chính mình?

Lạc Đan Thanh nuốt xuống lời nói đã lên đến miệng, cuối cùng mới nói: "Được, kiếp trước em đã chờ anh, kiếp này đổi lại hãy để anh chờ em. Em yên tâm, anh sẽ chăm sóc bố mẹ em thật tốt. Anh sẽ ở nhà chờ em, em phải nhanh trở về đấy."

Trầm Kinh Phàm nhìn Lạc Đan Thanh thật sâu, cuối cùng gật đầu.

……

Ba tháng sau, Diêu Nhiếp nhìn hai đứa nhóc trước cửa: "Hai đứa sao lại đến đây?"

Ngụy Kinh Hồng đưa một tờ giấy cho Diêu Nhiếp: "Bố cháu lại chạy theo tiếng gọi tình yêu rồi."

Diêu Nhiếp mở tờ giấy kia ra, trên đó viết: Kinh Phàm cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, cho phép tôi đi tìm em ấy rồi. Mấy đứa nhỏ trước mắt xin kính nhờ hai người chăm sóc hộ hai tuần, hai tuần sau tôi sẽ ôm mỹ nhân về. Tôi đây rốt cuộc hết khổ rồi!

Diêu Nhiếp bất đắc dĩ thở dài, anh quay đầu lại nhìn thoáng quá Nhai Xế sắc mặt bất thiện. Trong lòng thầm nghĩ, may mà hắn không biết Lạc Đan Thanh là Lưu Bá Ôn đấy, bằng không chỉ sợ sẽ giận chó đánh mèo lên Ngụy Kinh Hồng.

Không ngờ Nhai Xế lại hừ lạnh một tiếng: "Ta đã sớm biết rồi, lão Cửu đã nói hết cho ta biết."

Diêu Nhiếp chấn động: "Anh biết Lạc Đan Thanh là Lưu Bá Ôn hả?" Anh vội giấu thằng bé ra sau mình.

Nhai Xế nhìn hành động của anh, nhất thời nổi trận lôi đình: "Nghĩ cái gì vậy hả, nói thế nào thì thằng nhóc này cũng là cháu của ta, ta sẽ không làm khó nó đâu!" Nhắc đến mới nhớ, Ngọc Mễ kia ở lại đây làm bóng đèn làm đến nghiện luôn rồi, cứ mỗi lần hắn và bé gái thân mật, là nó lại chạy đến quấy rối. Mình cũng sắp nghẹn thành bệnh luôn rồi. Giờ thì được rồi, hai đứa nhóc kia đến đây, nó cũng sắp bận rộn rồi. Dám phá hỏng chuyện tốt của bổn Long tử à? Ta cho ngươi làm vú em cho biết!

Tiểu hồ ly đang nằm trên bệ cửa sổ phơi nắng đến thích thú, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng. Nó rùng mình, sao vậy nhỉ?

……

(1) Quân tử chi giao:

Cụm từ (quân tử chi giao đạm như thủy) khẳng định rằng tình bằng hữu, bè bạn giữa những người có tính cách cao quý (, quân tử) có thể được ví như sự thuần khiết của nước (, thủy). (trích từ trang này)

Cái cụm " kinh hồng tuyệt diễm" ai hiểu rõ thf chỉ t với, theo t hiểu thì kiểu như "một cái liếc mắt để lại ấn tượng mạnh mẽ sâu đậm.

114. Chương 23: Ngoại Truyện 3

"Đều là họa do tắm rửa mà ra"

Lần đầu gặp gỡ của Nạp Tạp và Động thần.

…….

Nạp Tạp tỉnh dậy trên giường ngọc thạch, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một đôi mắt âm dương hai màu khác biệt đang nhìn mình đầy hiếu kỳ.

Nạp Tạp lắc lắc cái đầu vẫn đang ong ong, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. Hơn nửa ngày y mới nhớ lại được, bởi vì tìm kiếm Trầm Kinh Phàm, y một thân một mình đi men theo dòng suối nhỏ, không ngờ lại nhìn thấy một bức tranh mỹ nam tắm rửa dưới ánh trăng. Hơn nữa dáng vẻ mỹ nam kia rõ ràng không giống con người, ngay khi đối phương tiến về phía y, y cũng đẩy bụi cỏ ra để bước lên phía trước, không ngờ lại đạp phải khoảng không, cứ như vậy rơi vào dòng suối nhỏ rồi ngất đi.

Nói vậy thì, là kẻ này đã cứu mình?

"Ưm… Là cậu đã cứu tôi à?" Nạp Tạp xoa xoa cái đầu vẫn đang phát đau, xem ra lúc rớt xuống dòng suối nhỏ, đầu chắc là đụng phải đá rồi.

Cậu trai tóc xanh dường như không hiểu y đang nói gì, nghiêng nghiêng đầu, con ngươi yêu dị một vàng một bạc tò mò nhìn Nạp Tạp từ trên xuống dưới. Còn nhích đến gần y, ngửi ngửi, dáng vẻ vui sướng, dường như rất thích mùi vị trên người y.

Nạp Tạp nhíu mày, hỏng bét! Kẻ này nghe không hiểu tiếng người hay là nghe không hiểu tiếng Trung vậy kìa? Y không có học tiếng Miêu nha.

Nếu đã không thể giao tiếp với kẻ này, y vẫn nên đi khỏi đây trước thì hơn, dù sao bây giờ Trầm Kinh Phàm sinh tử chưa rõ, nếu ngay cả mình cũng mất tích, đám Lạc Đan Thanh phải đi tìm hai người cùng lúc lại càng thêm rắc rối.

Y tuần tra một vòng trong hang động, phát hiện nơi này căn bản không có lối ra. Nạp Tạp bấy giờ mới cảm thấy lo lắng, cái tên tóc xanh này chắc chắn không phải là con người, hắn đưa mình về đây vì mục đích gì còn chưa biết được, mà bản thân mình giờ đây quả thật giống như một con thú bị giam hãm. Y gõ gõ lên tường đá, nơi này nhất định có lối ra, chứ không thì tên kia đưa mình vào đây bằng cách nào?

Cậu trai tóc xanh kỳ quái nhìn hành động của y, miệng cứ luyên thuyên nói cái gì đó. Xem ra không phải là hắn không biết nói, mà là do ngôn ngữ bất đồng.

Nạp Tạp tìm một lúc lâu, vẫn không tìm được lối ra. Mà dáng vẻ của cậu trai tóc xanh cũng không giống như là có ác ý với y, y đành phải bất đắc dĩ sử dụng ngôn ngữ cơ thể để biểu thị là y đã đói bụng rồi, y muốn ra ngoài.

Đối phương nhìn y một hồi, vẻ mặt từ nghi ngờ chuyển thành đã hiểu. Nạp Tạp đang vui sướng vì đối phương cuối cùng cũng đã hiểu ra, định yêu cầu đối phương thả mình ra ngoài, không ngờ tên kia lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Khi tên kia trở về, trong tay đang ôm một đống trái cây, miệng còn ngậm cả một con cá lớn.

Nạp Tạp không nói nên lời, mục đích của y không phải là ăn, mà là đi ra ngoài! Y dùng động tác bảo đối phương hãy thả mình ra ngoài. Nhưng tên kia không biết là không hiểu thật hay là cố ý giả vờ hồ đồ, mà cứ luôn lắc đầu, không ngừng đưa thức ăn trong tay cho Nạp Tạp.

Nạp Tạp hết cách, đúng là ông nói gà bà nói vịt, y thở dài, cắn trái cây. Nếu đã ra không được, vậy cứ lấp đầy bụng trước rồi nói sau.

Cậu trai tóc xanh thấy Nạp Tạp không có hứng thú với con cá, liền ném nó vào dòng suối nhỏ trong hang động.

Nạp Tạp đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nếu trong hang động có dòng suối nhỏ, phải chăng nơi đó chính là lối ra?! Y lau miệng, bước xuống dòng suối nhỏ. Nước suối cũng không sâu lắm, chỉ mới đến thắt lưng y, y thử lặn vào trong nước, tìm một lúc lâu, nhưng vẫn như cũ trở về tay trắng.

Nạp Tạp có chút cáu tiết ngoi lên khỏi mặt nước, cởi sạch quần áo ướt sũng dính dấp trên người ra. Lúc này, y đột nhiên cảm thấy mông bị cái gì đó quật qua một chút. Y quay đầu lại, thì thấy trên bờ là một con mãng xà khổng lồ màu xanh lục. Đường kính thân rắn phải to đến tận 50cm, đuôi của nó vẫy tới vẫy lui ở trong nước, hiển nhiên thứ vừa mới quật qua mông y chính là nó!

Thanh xà lại dùng cái đuôi nhẹ nhàng trượt qua vùng xương cụt của y, không biết có phải là do y quá mức nhạy cảm hay không, mà cái kiểu trượt này rõ ràng mang theo khiêu khích gợi tình. Càng khiến cho y cảm thấy khó có thể tin nổi đó là, con rắn kia phát hiện ra Nạp Tạp đang nhìn nó, liền lập tức thu cái đuôi về, còn bày ra cái vẻ thẹn thùng, Nạp Tạp thậm chí còn nhìn thấy mặt nó đỏ bừng lên. Nạp Tạp dụi mắt, sao có thể như thế được?! Rắn là động vật máu lạnh, sao lại có thể đỏ mặt?!

Bất kì ai nhìn thấy một con mãng xà lớn như vậy đều sẽ sợ đến mức nhũn cả chân, nhưng Nạp Tạp lại không hề sợ hãi, bởi vì y nhìn thấy đôi mắt của Thanh xà là đôi mắt âm dương một màu vàng một màu bạc. Y hỏi dò: “Mi là người lúc nãy sao?”

Con rắn dường như không hiểu y đang nói gì, nghiêng nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Nạp Tạp.

Nhìn thấy động tác đặc trưng kia, Nạp Tạp khẳng định con rắn này chính là cậu trai tóc xanh khi nãy, hắn quả nhiên không phải là con người.

……

Nạp Tạp đã sống trong hang động cùng với Xà tinh được vài ngày rồi, tên kia lúc nào cũng dính lấy y, ngoại trừ lúc đi ra ngoài tìm thức ăn, những lúc khác đều phải quấn quýt bên cạnh Nạp Tạp.

Qua mấy ngày ở chung, Xà tinh kia rõ ràng đã có thể nghe hiểu một ít lời y nói, nhưng mỗi khi Nạp Tạp đưa ra yêu cầu muốn ra ngoài, hắn sẽ lại giở trò giả vờ nghe không hiểu. Thậm chí có lúc còn biến về chân thân Thanh xà, quấn chặt lấy y, giống như sợ bị cướp mất báu vật vậy, phòng ngự rất chặt chẽ.

Tuy trong động không có ánh mặt trời chiếu rọi, nhưng lại bay rất nhiều ma trơi, nên vẫn khá sáng sủa. Nạp Tạp không ngủ được, nhìn chằm chằm cái tên đang ôm chặt lấy eo mình kia. Nhìn bên ngoài thì tuổi của tên này cũng không lớn lắm, khi ngủ lại càng có nét trẻ con. Hắn quan tâm mình như vậy, không cho mình rời đi, nhưng Nạp Tạp vẫn có thể hiểu được, chắc là hắn một thân một mình sống trong này lâu lắm rồi, động vật yêu tinh biến hóa dù sao cũng phải mất mấy trăm năm. Mấy trăm nay dài đằng đẵng, hắn một mình sống trong núi sâu nên chắc hẳn sẽ rất cô đơn…

Thanh xà đang ngủ mơ chép chép miệng, không biết là giấc mơ thế nào, mà ngây ngô cười cánh tay đang ôm Nạp Tạp lại càng siết chặt hơn. Tuy rằng bị hắn ôm có chút không thoải mái, nhưng Nạp Tạp cũng không có giãy ra, mà chỉ nhéo nhéo hai má trắng nõn của hắn. Chưa bao giờ được ai đó cần như thế này, cảm giác này dường như cũng không tệ lắm…

Nạp Tạp không hề biết rằng, trên mặt mình đang gợi lên một nụ cười thật ấm áp.

Lại hai ngày nữa qua đi, Nạp Tạp rốt cuộc cũng nhịn không nổi nữa, y cũng đâu phải tù nhân, tại sao lại bị giam giữ ở đây?! Y tuyệt thực để biểu lộ sự kháng nghị. Thanh Xà không thể làm gì khác, đành phải đưa y ra ngoài "hít thở không khí".

Không ngờ lại gặp được Từ Lỗi đang lên núi tìm y.

Tình trạng của Trầm Kinh Phàm không ổn lắm, nên Lạc Đan Thanh đã đưa y về trước, còn Từ Lỗi thì ở lại tiếp tục tìm kiếm Nạp Tạp mất tích.

Từ Lỗi rất lo cho tình trạng của Trầm Kinh Phàm, nên vội vàng muốn dẫn Nạp Tạp quay về.

Thanh Xà kia biết Từ Lỗi muốn dẫn Nạp Tạp đi, liền biến về nguyên hình, thè lưỡi, nhe ra răng nanh đầy nọc độc, thái độ thù địch. Nạp Tạp vội vàng dỗ dành nó: "Cậu ấy là bạn của ta, mi đừng làm cậu ấy bị thương!"

Người dân đã dẫn Từ Lỗi lên núi kinh ngạc hô to: "Là… là Động thần đó!" Dứt lời, liền vội vàng quỳ xuống bái lạy Thanh xà.

Nạp Tạp vỗ vỗ đầu Thanh xà rồi nói: "Ta đi rồi… Mi phải tự chăm sóc bản thân thật tốt đấy…"

Nói xong, y hạ quyết tâm không nhìn vào đôi con ngươi yêu dị một vàng một bạc chứa đầy ủy khuất và buồn bã kia nữa, kiên quyết xoay người rời đi.

Mới đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng cây cối ngã đổ phía sau. Nạp Tạp ngoảnh lại, Thanh Xà đang nổi điên, đang đập loạn vào khắp nơi trong núi rừng, đập cho đến khi vỡ đầu chảy máu, quả thật chính là tự mình hại mình.

Nạp Tạp vội vã chạy đến ôm lấy Thanh xà đang phát cuồng kia: "Mi đừng như thế! Ta không đi! Ta không đi nữa!"

Thanh Xà mở hai mắt đã bị máu nhuộm đỏ ra, thỏa mãn lấy đuôi quấn lấy Nạp Tạp, quấn chặt y bên cạnh mình.

Người dân kia nói với Từ Lỗi: "Haizzz, quay về đi thôi. Đồng hương của cậu đã lạc động, cậu ta đã là cô dâu của Động thần rồi, không thể trở về được nữa…"

Đúng lúc này, hai viên "duyên thạch (hồ sơ 10)" vẫn luôn được đính trên má Nạp Tạp bỗng dưng rơi xuống. Nạp Tạp thật sự không thể tin được, Tình hàng vậy mà lại tự động cởi bỏ?!

Nạp Tạp nhìn Thanh xà đã hóa thành hình người, vẫn như cũ ôm mình thật chặt, là bởi mối quan hệ với Động thần? Hay là bởi vì… Yêu?

……

Lần đầu gặp gỡ của lão Tứ và Điểm Tâm.

Trần Điển Hâm vì tiếp nối di nguyện của thầy mình, mà dẫn đoàn thám hiểm tiến vào sa mạc Taklamakan. Tại nơi đây, y đã gặp được Bệ Ngạn.

Lần đầu gặp mặt, Trần Điển Hâm đang tắm rửa bên hồ nước. Vào một đêm trăng, trong rừng cây yên tĩnh bỗng phát ra tiếng lá cây "xào xạc". Y cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ là do gió thổi qua mà thôi. Đến khi phía sau truyền đến tiếng bước chân, y mới phát hiện ra có gì đó không ổn, ngay lập tức ngẩng đầu.

Từ trong bụi rậm một con hổ vằn trắng chui ra. Trần Điển Hâm chưa bao giờ nghĩ rằng, trong sa mạc sẽ có hổ, y sợ đến mức chết trân tại chỗ.

Con hổ kia lạnh lùng quan sát y, phong thái cao quý ấy tựa như bậc vương giả.

Trần Điển Hâm nhìn thấy ánh mắt đánh giá của đối phương, chẳng lẽ là đang xem xét xem mình có ăn được hay không sao? Đến khi y lấy lại tinh thần, ngay lập tức liền xoay người bỏ chạy. Tiếc là y vốn đã bị dọa đến nhũn cả chân, huống chi đối phương còn là thú dữ, y sao có thể là đối thủ của con hổ trắng kia chứ?

Hổ trắng nhảy chồm lên, nhào lên người y. Nó há miệng ra, Trần Điển Hâm cho là mình sẽ biến thành thức ăn trong miệng hổ, sợ đến mức suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh. Không ngờ con hổ kia lại thè lưỡi liếm lên mặt y, dáng vẻ hệt như một con mèo lớn. Trần Điển Hâm bị nước miếng hổ tẩy rửa khắp mặt, cả người ngơ ngác.

Bệ Ngạn nhìn dáng vẻ người kia ngốc nghếch dưới thân mình, không khỏi cảm thấy vừa lòng. Khác với con người, thích một ai đó còn đòi hỏi phải có nguyên nhân các thứ, Long tộc bọn hắn tìm bạn đời bằng trực giác, một loại bản năng. Ngay khi hắn nhìn thấy người này dưới ánh trăng, hắn đã biết đây chính là người bạn đời mà mình mong muốn. Nếu nhất định muốn hỏi hắn thích người này ở điểm gì, hắn thích mùi hương của người này, thích cơ thể của người này, cũng thích luôn cả dáng vẻ ngốc ngốc của y nữa.

Thích một người thì phải thế nào? Với Long tộc bọn hắn, rất đơn giản, đương nhiên là giao phối rồi!

Cho nên, nhân lúc đối phương còn đang bị dọa đến ngây ngốc ngẩn người, Bệ Ngạn ra tay chớp nhoáng.

Đến tận bây giờ, Trần Điển Hâm đối với việc Bệ Ngạn dùng nguyên hình để "làm việc" vẫn có chút kháng cự, đều là vì lần gặp đầu tiên năm ấy đã để lại bóng ma!

……

Lần đầu gặp gỡ của lão Ngũ và Cao Đại Toàn.

Một hôm sau khi tan ca, Cao Đại Toàn đi ngang qua đầu ngõ, nhìn thấy một cục thịt tròn vo màu phấn hồng đang lục thùng rác. Anh nghi ngờ tới gần, muốn xem xem đó rốt cuộc là thứ gì. Chẳng lẽ là heo thú cưng bị bỏ rơi?

Đợi đến khi cục thịt tròn vo bẩn hề hề kia ló đầu ra khỏi thùng rác, Cao Đại Toàn rốt cuộc cũng thấy rõ, đây căn bản không phải là heo thú cưng, mà là một loài động vật đáng ra không nên xuất hiện ở nơi này. Anh nhớ rõ Thần thú được miêu tả trong "Sơn hải kinh", giống y hệt con vật trước mắt này.

"Mi… Là Thao Thiết sao?" Cao Đại Toàn sợ dọa đến nhóc kia, nhẹ giọng hỏi.

Cục thịt có sừng dê kia chớp chớp đôi mắt ướt sũng, vẻ mặt cực kì đáng thương: "Ta đói bụng…"

Đừng nhìn vẻ ngoài ông chú cao lớn đầy nam tính của Cao Đại Toàn, thật ra anh không có sức chống cự với mấy loại động vật nhỏ. Đặc biệt là khi cục thịt tròn vo này hai mắt rưng rưng đáng thương nhìn anh, tình yêu vô hạn trong anh lại dâng trào.

Thế cho nên, anh đã đưa ra một quyết định khiến mình hối hận cả đời — mang Thao Thiết về nhà.

Cao Đại Toàn lấy hết toàn bộ những thứ có thể ăn được trong nhà ra, mới khiến cho Thao Thiết tạm thời không thấy đói bụng. Nhìn đứa nhóc bẩn hề hề kia, Cao Đại Toàn liền vứt nó vào phòng tắm, định tắm rửa cho nó. Không ngờ đứa nhóc kia vừa ngồi vào bồn tắm, liền hóa thành hình người, biến thành một bé trai thanh tú trắng trẻo.

Làn da thấm nước trắng nõn bóng loáng giống hệt như bánh pudding, dưới ánh đèn càng thêm sáng bóng chói mắt. Cao Đại Toàn đột nhiên thấy ngượng, đưa khăn mặt cho hắn: "Cậu tự tắm đi."

Cao Đại Toàn xoa xoa khuôn mặt đang nóng lên của mình, đang định đi ra ngoài, thì lại nghe thấy tiếng nhai nuốt "cạp cạp", anh nhìn lại. Mẹ ơi! Thao Thiết vậy mà lại ăn luôn cả khăn mặt, giờ thì đang cắn vòi sen!

Nếu anh không cản lại, thì chắc là toàn bộ máy nước nóng đã chui hết vào bụng của hắn rồi.

Cao Đại Toàn hết cách, đành phải đè Thao Thiết xuống, tắm rửa cho hắn. Nhưng tắm một hồi thì lại phân tâm, làn da này sao mà mềm mại, sao mà trơn bóng thế nhỉ, bàn tay thô ráp của mình mà mạnh thêm một chút, có khi nào sẽ làm trầy da nhóc ta không?

Nhóc ơi, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội ấy… Tôi không phải luyến đồng đâu! Tôi thật sự không phải luyến đồng mà!

Cao Đại Toàn gào thét trong lòng, nhưng tay lại không kiểm soát được bắt đầu sờ mó xuống dưới…

Đúng lúc này, Thao Thiết đột nhiên nhảy ra khỏi bồn tắm, đè Cao Đại Toàn xuống.

Cao Đại Toàn vui vẻ trong lòng, nhóc này nhiệt tình đến vậy sao?!

Chúng ta đã từng nói, Long tộc đều cùng một loại đức hạnh, xác định được mục tiêu, là ngay lập tức giao phối. Về phần ai trên ai dưới, đây là bí mật…

……

Suy nghĩ của tác giả:

Bởi vì có liên quan đến số lượng từ, nên bản chỉnh sửa sẽ hợp hai Ngoại truyện lại thành một chương. Nhìn đến tiêu đề tường bị hiểu sai. Tôi dâm chính trực như vậy, sẽ không viết những thứ không CJ (thuần khiết) như vậy đâu. Tôi đối xử với Tiểu Thất và bé gái thật sự là quá tốt, tôi chính là mẹ ruột đấy, ngay cả ngoại truyện của Tiểu Trầm và Tiểu Lạc cũng đều cho bọn họ đi ngang qua mà thôi (ý là ko có H í)!

Tiểu Thất: "Phải không vậy?! Ngoại truyện đầu tiên không phải nên là ta với bé gái sao?!"

Tác giả: "… Ngoại truyện của bọn họ có liên quan đến câu chuyện thôi = =

Tiểu Lạc: "Tôi phản đối! Tại sao tôi với Kinh Phàm lại không có thịt?!"

Tác giả: "… Xã hội hài hòa, cậu biết chứ. Bên tùy chỉnh sẽ bồi thường cho cậu một đoạn = = bởi vì lí do thời gian, nên các CP ở sau ngoại truyện hai đều viết rất đơn giản, nhưng mà bọn họ đều cặp chồng chồng già cả rồi, mọi người đã quen thuộc, cho nên chỉ viết ngắn gọn thôi. Vốn chỉ định viết về đôi Nạp Tạp thôi, nhưng lại có đồng chí bảo muốn xem đôi Lão Tứ và Lão Ngũ gặp nhau như thế nào, cho nên tiện thể viết luôn.

Thao Thiết: "Vì sao bọn ta ai trên ai dưới lại là bí mật?"

Tác giả: "Bởi vì cả nhà cậu đều bịt miệng tôi lại."

Tùy chỉnh in ấn đã mở rồi, kết thúc của bản in lần này sẽ có chỉnh sửa lại vài chỗ, không giống bản cũ trên mạng lắm. Hơn nữa sửa lại bản cũ, không có lỗi, không cắt bỏ, có thịt! Chương ngoại truyện không có H sẽ không xuất hiện trên mạng lưới mới khác. Nhân tiện nhắc luôn, trong kết thúc mới thân phận và tên của đội trưởng sẽ được công khai. Bởi vì ảnh bìa đầu tiên quá mức kinh khủng, chưa được biên tập thông qua, cho nên sẽ dùng ảnh bìa thứ hai. Những đồng chí cần tùy chỉnh, xin hãy đến cổng thông tin.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ho-so-chuyen-la